

Tiên Sở

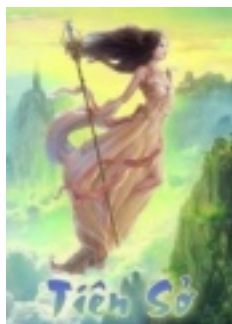
Contents

Tiên Sở	3
1. Chương 1: Mở Đầu	4
2. Chương 2: Mở Đầu (2)	8
3. Chương 3: Nhân Sinh Nhược Chích Như Sơ Kiến	11
4. Chương 4: Nhân Sinh Nhược Chích Như Sơ Kiến (2)	15
5. Chương 5: Bỉ Cự Liên Chi Đương Nhật Nguyệt	19
6. Chương 6: Bỉ Cự Liên Chi Đương Nhật Nguyệt (2)	22
7. Chương 7: Ý Khí Tương Kỳ Cộng Sinh Tử	26
8. Chương 8: Ý Khí Tương Kỳ Cộng Sinh Tử (2)	29
9. Chương 9: Vũ Giá Hà Do Đáo Tục Gian	33
10. Chương 10: Vũ Giá Hà Do Đáo Tục Gian (2)	37
11. Chương 11: Phàn Long Phụ Phượng Đương Hữu Thi	41
12. Chương 12: Lâu Đầu Khúc Yến Tiên Nhân Ngữ	48
13. Chương 13: Âm Hương Phù Động Nguyệt Hoàng Hôn	54
14. Chương 14: Âm Hương Phù Động Nguyệt Hoàng Hôn (2)	58
15. Chương 15: Tà Lân Ngoan Giáp Hoạt Tinh Tiên	62
16. Chương 16: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đậu	69
17. Chương 17: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đậu (2)	74
18. Chương 18	78
19. Chương 19: (tt)	82
20. Chương 20: Vũ Y Đạo Sĩ Thâu Huyền Phố	86
21. Chương 21: Vũ Y Đạo Sĩ Thâu Huyền Phố (2)	90
22. Chương 22	95
23. Chương 23: (tt)	99
24. Chương 24: Toan Nghê Mãnh Thú Thổ Sàm Tiên	103
25. Chương 25: Toan Nghê Mãnh Thú Thổ Sàm Tiên (2)	109
26. Chương 26: Bắc Đẩu Lan Can Nam Đẩu Tà	113
27. Chương 27: Bắc Đẩu Lan Can Nam Đẩu Tà (2)	118
28. Chương 28: Đông Biên Nhật Xuất Tây Biên Vũ	123
29. Chương 29: Đông Biên Nhật Xuất Tây Biên Vũ (2)	129
30. Chương 30: Thập Diện Mai Phục	135
31. Chương 31: Thập Diện Mai Phục (2)	140
32. Chương 32: Thủy Dữ Tranh Phong	145
33. Chương 33: Thủy Dữ Tranh Phong (2)	149
34. Chương 34: Thỉnh Quân Nhập Ứng	154
35. Chương 35: Thỉnh Quân Nhập Ứng (2)	159
36. Chương 36: Thai Hóa Dịch Hình	165
37. Chương 37: Thai Hóa Dịch Hình (2)	170
38. Chương 38: Tuyệt Địa Trùng Sinh	175
39. Chương 39: Tuyệt Địa Trùng Sinh (2)	179
40. Chương 40: Tuyệt Địa Trùng Sinh (3)	183
41. Chương 41: Long Phiên Hổ Phù	187

42. Chương 42: Long Phiên Hồ Phù (2)	191
43. Chương 43: Đồng Quan Cộng Huyệt	195
44. Chương 44: Đồng Quan Cộng Huyệt (2)	199
45. Chương 45: Đồng Quan Cộng Huyệt (3)	205
46. Chương 46: Tương Tư Hồng Đậu	210
47. Chương 47: Tương Tư Hồng Đậu (2)	215
48. Chương 48: Ăn Miếng Trả Miếng	222
49. Chương 49: Ăn Miếng Trả Miếng (2)	227
50. Chương 50: Tuyết Liên Hoa Khai	233
51. Chương 51: Tuyết Liên Hoa Khai (2)	238
52. Chương 52: Ái Hận Tình Cừu	242
53. Chương 53: Ái Hận Tình Cừu (2)	247
54. Chương 54: Tổ Nữ Chân Kinh (2)	248
55. Chương 55: Tùng Tiền Dĩ Hậu	252
56. Chương 56: Tùng Tiền Dĩ Hậu (2)	256
57. Chương 57: Tử Vi Đại Đế	260
58. Chương 58: Tử Vi Đại Đế (2)	265
59. Chương 59	271
60. Chương 60: (2)	275
61. Chương 61: Phấn Mặc Đăng Trường	280
62. Chương 62: Phấn Mặc Đăng Trường (2)	285
63. Chương 63: Tổ Nữ Chân Kinh	290
64. Chương 64: Tổ Nữ Chân Kinh (2)	295
65. Chương 65: Phong Bạo Tiên Tịch (p1)	298
66. Chương 66: Phong Bạo Tiên Tịch (phần 2)	303
67. Chương 67: Phong Bạo Tiên Tịch (phần 3)	308
68. Chương 68: Khuynh Quốc Khuynh Thành (phần 1)	309
69. Chương 69: Khuynh Quốc Khuynh Thành (phần Cuối)	315
70. Chương 70: Tương Kế Tự Kế (phần 1)	320
71. Chương 71: Tương Kế Tự Kế (phần 2)	323
72. Chương 72: Tương Kế Tự Kế (p3)	325
73. Chương 73: Từ Ân Tự Tháp (p1)	329
74. Chương 74: Từ Ân Tự Tháp (p2)	332
75. Chương 75: Từ Ân Tự Tháp (p3)	337
76. Chương 76: Chu Tước Thất Túc (p1)	339
77. Chương 77: Chu Tước Thất Túc (p2)	342
78. Chương 78: Chu Tước Thất Túc (p3)	345
79. Chương 79: Mạc Hậu Thiên Sư (p1)	350
80. Chương 80: Mạc Hậu Thiên Sư (p2)	352
81. Chương 81: Mạc Hậu Thiên Sư (p3)	358
82. Chương 82: Thiệt Thương Thần Kiếm Phần 1	361
83. Chương 83: Thiệt Thương Thần Kiếm Phần Cuối	364
84. Chương 84: Liễu Âm Hoa Minh	370
85. Chương 85: Lộc Lực Đại Tiên (p1)	375
86. Chương 86: Lộc Lực Đại Tiên (p2)	379
87. Chương 87: Trầm Ngư Lạc Nhạn	385
88. Chương 88: Trầm Ngư Lạc Nhạn	388
89. Chương 89: P1	393
90. Chương 90: P2	397
91. Chương 91: Thủy Hỏa Thần Anh (p1)	403
92. Chương 92: Thủy Hỏa Thần Anh (p2)	407
93. Chương 93: Thủy Hỏa Thần Anh(p3)	411
94. Chương 94: Tương Nhu Dĩ Mạt(p1)	414
95. Chương 95: Tương Nhu Dĩ Mạt(p2)	417

96. Chương 96: Tương Nhu Dĩ Mạt(p3)	420
97. Chương 97: Ma Môn Thanh Đế	424
98. Chương 98	434
99. Chương 99	437
100. Chương 100	440
101. Chương 101: Nguyên Tiêu Đăng Hội(p1)	443
102. Chương 102: Nguyên Tiêu Đăng Hội(p2)	446
103. Chương 103: Nguyên Tiêu Đăng Hội(p3)	449
104. Chương 104: Mộc Cánh Khó Thoát	454
105. Chương 105: Mộc Cánh Khó Thoát (p2)	458
106. Chương 106: Mộc Cánh Khó Thoát (p3)	461
107. Chương 107: Đại Nhạn Chi Minh(p1)	464
108. Chương 108: Đại Nhạn Chi Minh(p2)	466
109. Chương 109: Đại Nhạn Chi Minh(p3)	472
110. Chương 110: Tiên Trần Vãng Sự 1	476
111. Chương 111: Tiên Trần Vãng Sự 2	481
112. Chương 112: Đạo Cao Nhất Xích 1	484
113. Chương 113: Đạo Cao Nhất Xích 2	487
114. Chương 114: Đạo Cao Nhất Xích 3	490
115. Chương 115: Tiên Ma Đấu Pháp	495
116. Chương 116: Tiên Ma Đấu Pháp 2	499
117. Chương 117	504
118. Chương 118	508
119. Chương 119	511
120. Chương 120: Hỗn Độn Thần Thú	515
121. Chương 121: Tình Vi Hà Vật	519
122. Chương 122: Tình Vi Hà Vật 2	523
123. Chương 123: Tình Vi Hà Vật 3	526
124. Chương 124: Bắc Minh Hữu Ngư	531
125. Chương 125: Bắc Minh Hữu Ngư (2)	534
126. Chương 126: Bắc Minh Hữu Ngư 3	538
127. Chương 127	542
128. Chương 128: Ma Môn Thánh Nữ	545
129. Chương 129: Ma Môn Thánh Nữ2	548
130. Chương 130: Ma Môn Thánh Nữ3	552
131. Chương 131: Quyển 9 Xi Vưu Môn Hạ	555
132. Chương 132: Quyển 9 Xi Vưu Môn Hạ 2	559
133. Chương 133: Quyển 9 Xi Vưu Môn Hạ 3	562
134. Chương 134: Địch Hữu Nan Phân(1)	566
135. Chương 135: Địch Hữu Nan Phân(2)	570
136. Chương 136: Chỉ Thủ Bồ Thiên	575
137. Chương 137: Chỉ Thủ Bồ Thiên (2)	579
138. Chương 138: Chỉ Thủ Bồ Thiên (3)	582
139. Chương 139: Hiên Viên Tiên Kinh	585
140. Chương 140: Đoạn Kết - Nếu Còn Có Kiếp Sau	598

Tiên Sở



Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Nhân vật chính tên là Sở Dịch, một văn nhược thư sinh mồ côi cha, nhà ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-so>

1. Chương 1: Mở Đầu

Cổ vật hữu linh tri sở tạo. doc truyện tại . Tây Đường Nguyên bảo năm thứ hai mươi tám, tháng mười hai, hoàng hôn, Tử vụ cốc.

Trên không trung mây đen cuộn cuộn xông về, cuồng phong gào rú, cát bay đá chạy, nhìn từ xa, nơi đâu cũng một phiến mông lung.

Trong tiếng thét gào của gió, lời mờ truyền lại tiếng ngâm vang vang:

-Thiên sơn hữu tuyết thường bất khai,

Thiên phong vạn lĩnh tuyết thôi ngôi.

Bắc phong dạ quyển xích đình khải.

Nhất dạ thiên sơn tuyết canh hậu.

Âm thanh lúc vang lên lúc ngừng, như có như không.

Một tia chớp đột nhiên lóe lên, chiếu vách cốc u thâm sáng lên.

Hai bên là vách núi cao vút, rừng mai nhấp nhô, trên con đường lên núi chật hẹp ngoằn ngoèo, bên vệ lá cỏ đung đưa, phủ đầy bụi đất có một thiếu niên thư sinh.

Hắn tay cầm quyển sách, một tay cười con lừa đen gầy, vừa ngâm thơ vừa đi.

Dung mạo hắn tuần tú, mày dài mắt sang, khăn đội đầu phát phơ, y phục vải bố màu xanh phàn phật cuộn bay, thần sắc tiêu sái, dáng vẻ tự đắc, không hề bị ảnh hưởng bởi cơn đông hãn hữu của tháng mười hai này

Đùng đoàng

Tiếng sấm vang lên, con lừa giật mình, nó không hề có cái hào tình nhả hứng của chủ nhân, kêu loạn lên a hu, lắc đầu ra vẻ không muốn đi tiếp.

-Con lừa lười biếng người đứng là hại chết ta mà, đợi đến Trường An, trúng được tiến sĩ, xem ta có cho người thành bánh bao thịt không.

Thiếu niên thư sinh lắc đầu cười quát. Từ hành lý trên lưng lừa rút ra một tấm vải xanh, xé ra hai mảnh nhỏ, nút chặt tai con lừa lại, kéo nó đi về phía trước.

Gió càng lúc càng mạnh, phía trước tối đen, khó mà nhận đường.

Ánh chớp như những con rắn bạc uốn lượn, “oàng” một tiếng, một cảnh tượng đột nhiên bị sét đánh trúng, cháy lên phừng phừng.

Sấm chớp liên hồi, khiến tai người một lũng,từng hạt mưa như hạt đậu lộp bộp rơi xuống đất, bị cuồng phong cuộn thổi phả vào mặt đau rát.

Thiếu niên thư sinh lẩm bẩm nói:

-Hoang sơn dã lẫm, lấy đâu ra nơi trú mưa? Người ướt cũng đành, nếu sách cũng ướt thì làm sao đây.

Hắn lấy da trâu che chắn chắn thận hành lý, vừa thúc lừa gia tăng cước bộ, vừa nhìn trái ngó phải,tìm huyết động để ẩn thân tránh mưa.Nhưng hai bên đều là vách đá cứng rắn, đến khe nứt cũng chẳng có mà tìm.

“Rào rào rào”

Qua một lúc,mưa càng lớn hơn, như những mũi tên phả vào mặt hắn mà rơi,con đường núi nhanh chóng biến thành bùn lầy khó đi.

Thiếu niên thư sinh ướt như chuột giữa mưa to gió lớn, trên con đường lưng chừng núi bước thấp bước cao.Nước ngấm vào người, lại bị cuồng phong quét tới, càng khiến hắn lạnh đến thấu xương, hắt hơi mấy cái liền.

Chính lúc hắn đang lo lắng run rẩy vì lạnh, đột nhiên thấy xa xa trước mắt, lơ mờ có ánh hồng, trong đêm đen chiếu sáng lấp lánh, chắc là ánh đèn không nghi ngờ gì nữa.

Thiếu niên thư sinh lòng mừng rỡ, kéo con lừa bước từng bước lớn đi về hướng ấy.

Chỉ thấy ánh đèn đó kỳ quái sắc sỡ, biến ảo không ngừng, lúc hồng rực tím đỏ, khi chuyển thành xanh lục bích thủy, chiếu bầu trời đêm lưu ly rực rỡ, yêu lệ khó tả.

Thư sinh rất kỳ quái, thầm nghĩ:”Quái, nơi đây trước không có làng sau không có quán, sao lại có ánh đèn rực rỡ như vậy? Không lẽ là yêu quái biến thành?”

Hắn hít một hơi không khí, không khỏi trù trừ dừng bước.

Nhưng hắn lại nghĩ: Thường nói không làm điều trái lòng, cần gì sợ quỷ đến gõ cửa?Sở Dịch ta trước nay quang minh lỗi lạc,thì cho dù có gặp yêu ma, cũng có gì phải sợ?

Hắn mỉm cười, kéo lừa tiếp tục đi về phía trước.

Mưa lớn gió mạnh xen lẫn sấm chớp,càng đi đến gần, hào quang sắc sỡ ấy càng mờ đi, chỉ thành một vầng hồng mỏng manh,lập lờ yếu ớt.

Thiếu niên thư sinh Sở Dịch mượn ánh sáng lóe lên trong khoảnh khắc của chớp,phát giác nơi phát ra ánh sáng hồng là một tòa tự miếu, tường đỏ ngói đen, trên nền rừng tùng đầy cỏ dại, trông thật điêu tàn.

Lòng hắn thoải mái hẳn: “Ánh sáng đó chắc là thần quang từ nền hương của miếu tự”.Liền đó, hắn không còn chần chừ nữa, đội mưa đi nhanh đến cửa miếu. Chỉ thấy cửa hé một nửa,sơn hồng rơi tóc, hai ngọn đèn lồng trước mái đình đưa không ngừng, sáng tối bất định, chiếu trên tấm biển đề ba chữ lớn “Phổ thiện tự”,cực kỳ thê lương ảm đạm.

Sở Dịch vượt nước trên mặt, chỉnh lại mũ áo ướt sũng, lớn tiếng nói:

-Tại hạ cử tử Sở Dịch xứ Mân,ngàn dặm đến kinh thành khảo thí, đi qua nơi này, gặp mưa to gió lớn, xin mượn nơi này tránh mưa.

Sấm chớp cuộn cuộn, không có ai lên tiếng trả lời.

Cái cửa miếu nọ rắc một cái, bị mưa gió đánh bật ra,bên trong tối đen như mực không nhìn thấy gì, hồng quang nọ chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

Sở Dịch cất giọng to hơn, nói lại mấy lần, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Lòng hắn hoài nghi, nhưng không muốn tự tiện xông vào,chính lúc đang lưỡng lự,mao lư đột nhiên kêu lên a hu một tiếng, húc đầu mở toang cửa miếu, hoan hỉ chạy vào trong.

Sở Dịch muốn cản nó lại, nhưng không kịp, đành cười như khóc, buột miệng nói:

-Người đúng là con lừa ngốc không biết tiến thoái mà.

Rồi lại sợ lời nói vừa rồi mạo phạm hòa thượng trong miếu, hấn vội thu lời:

-Các vị cao tăng, tại hạ vô ý mạo phạm.Tại hạ nói là nói con súc sinh nuôi ở nhà,tôi...để tôi bắt nó lại...

Tự miếu tối đen, chỉ lờ mờ nhìn thấy đường nét,chính vào lúc này tiếng kêu “a hu”, “a hu” trong trẻo của lửa nổi tiếp nhau lọt vào tai hấn.

Sở Dịch thuận theo âm thanh, mượn ánh sáng lờ mờ đuổi theo, vừa gọi:

-Con lửa ngốc kia, không được náo loạn bảo tự, quấy nhiễu cao tăng tu hành.

Con lửa đó đang tự mình khoái hoạt, bị vải bố bịt kín tai, thì nghe thanh âm của hấn thế nào được?Nó ngúng ngoẩy hoan hỉ đi một mạch xuyên từ đường qua phật điện,vào chỗ sâu nhất của miếu tự.

Sở Dịch cảm thấy quần bách,không ngừng cao giọng xịn lỗi, nhưng trừ tiếng gió gào sấm động, chung quanh âm u tịch mịch vô thanh,dường như cả ngôi đại tự này đến một tăng nhân cũng không có.

Hấn liên tiếp đi qua điện đường,thông đạo trống không,từ đầu tới cuối không hề thấy bóng người nào, trong lòng hấn kinh nghi bất định, lờ mờ cảm thấy càng lúc càng bất an, mấy lần định quay người thối lui.

Nhưng nhà hấn bần hàn, phụ thân mất sớm, con lửa đó là quả mấu nửa năm trước khổ cực lắm mới mượn được hai lượng bạc, mua để hấn cưới lên kinh khảo thí,trong hành lý lại có số lộ phí ít ỏi cùng sách vở của hấn, kể như là toàn bộ gia tài tính mệnh của hấn lúc này, làm sao mà bỏ dễ dàng thế được?Hấn đành loại trừ tạp niệm, truy theo đến cùng.

Trong mưa lớn bùn lầy, Sở Dịch ướt lướt thướt đến trước Đại hùng bảo điện, chỉ thấy con lửa đi quanh hương lò mấy vòng, xông tới chỗ hấn kêu a hu hoan hỉ,tung tăng bước lên bậc thang đi vào trong điện.

“Ồ con lửa sợ chết chết tiệt!”

Sở Dịch vừa bực mình vừa buồn cười, mang theo nỗi phập phồng bất an đi vào trong điện.

Trong ánh nến như hạt đậu,đại điện nghiêm trang lặng lẽ.

Sở Dịch vừa bước chân vào cửa, một trận cuồng phong thổi đến, màn trướng vù vù loạn chuyển, tâm nến vang lên tiếng xì xì nhẹ nhẹ, ánh lửa lung lay rồi đột nhiên tắt ngấm, bốn bề tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, trong không khí lan tỏa một mùi tanh hôi.

Sở Dịch quay người nhìn bốn phía, tim đập thình thịch, thấp giọng gọi:

-Lư nhi, Lư nhi

Mao lư không biết trốn ở chỗ nào, không hề phát ra tiếng.

Sở Dịch sờ soạng đi vài bước, chân vấp phải cái gì đó,ngã sấp xuống, hấn nghĩ con lửa quỳ trên đất, thấp giọng cười nói:

-Lừa ngốc, người trốn đi đâu?.

Hấn vươn tay ra sờ, thấy dính nhờn nhờn, lại lạnh lạnh, không biết là cái gì.

Đột nhiên chớp lóe lên, sấm nổ đì đùng,đại điện phủ một màu lam tím trong suốt.

Sở Dịch a lên một tiếng, nổi da gà, tựa hồ muốn nhảy dựng lên.

Trên nền đá xanh của điện đầy thi thể hòa thượng nằm ngang dọc, cái nào cũng trợn mắt há mồm, sắc mặt đầy kinh nộ bi phẫn, ngực bị rạch ra, chết một cách thảm khốc, máu tươi nhỏ đầy trên mặt đất, đông lại thành lớp băng mỏng màu tím đen.

Tia chớp tắt rồi, trong điện lại tối đen một màu, gió lạnh gào rít, màn trướng phấp phật, trong điện hỗn độn âm u, tượng phật chung quanh tựa như đang cúi đầu đe dọa, trông âm u quỷ dị khó tả xiết.

Đến Sở Dịch xưa nay gan vắn lớn, lúc này cũng không phải rùng mình, lại bị gió lạnh thổi qua, xương sống phát gai, không kiềm được răng va lập cập, run nhẹ nhẹ, muốn quay người chạy ra ngoài,nhưng hai chân mềm nhũn vô lực, ngay đến đi một bước cũng không nổi.

Không biết qua bao lâu,nhịp tim đập cuồng loạn của hắn dần dần bình thường lại, hắn thầm nghĩ:“Không lẽ có cường đạo vào trong miếu tự, đem hòa thượng nơi đây giết sạch rồi sao?”

Nơi đây núi sâu rừng già, phỉ tặc rất nhiều,thường có những vụ án phát sinh, mà tự miếu thông thường đều giàu có, bị nhòm ngó đến cũng không phải không có khả năng.

Hắn định thần lại, lại nghĩ:” Sở Dịch à Sở Dịch,đó chẳng qua là những người chết uống, người đường đường là nam tử thân cao bảy xích,có cái gì đáng sợ chứ?”

Liền đó hắn hướng xung quanh vái mấy vái, to giọng nói:

-Các vị cao tăng, sáng sớm ngày mai, tại hạ xuống núi, sẽ đến vệ môn gần nhất báo quan, nhất định sẽ có bắt bọn đạo tặc xử theo luật pháp, trả thù cho linh hồn các vị trên trời...

“A hu”

Thoại âm chưa dứt, đột nhiên từ phía sau phật tượng bên phải truyền lại tiếng lửa kêu.

“Lư nhi”

Lúc này Sở Dịch lòng đã bình tĩnh lại,trải qua vụ việc này, giữa đại diện đen ngòm toàn tử thi, nghe được tiếng lửa kêu, đối với hắn còn dễ nghe hơn tiên khúc thần nhạc.

Hắn phấn chấn tinh thần, ẩn thân mò mẫm ra sau tượng phật, quả nhiên ngửi thấy mùi con lửa.

Con lửa nọ A hu A hu kêu không ngừng, cực kỳ hưng phấn, vươn cái đầu lùn phún lông đến, cọ qua cọ lại vào người hắn.

Sở Dịch thở phào một hơi,mò được đầu của con lửa, lòng hắn dâng lên cảm giác vui mừng ấm áp như gặp lại bạn cũ lâu năm.

“A hu!”

Lửa ta vươn cái lưỡi dài ẩm ướt liếm lên mặt hắn, không đợi hắn quát, đã cắn tay áo hắn,lôi hắn về phía trước.

-Người dẫn ta đi đâu thế?

Sở Dịch kinh hoàng cưỡng lại, nhưng bị nó kéo chẳng biết làm sao, đành lật đật mò mẫm trong đêm tối đi về phía trước, theo con đường bên cửa hông đi về hậu viện.

Trên trời lóe lên một tia chớp, chiếu sáng xung quanh.

Hắn í lên một tiếng, chỉ thấy giữa cơn mưa to, trên mặt đất đầy nước, bùn lầy có hai người ngồi xếp bằng, đối diện nhau, giống như hai bức tượng làm bằng bùn, không hề động đậy.

Người bên trái là một lão hòa thượng, râu trắng phát phơ, cà sa phần phần, trước ngực đeo một xâu niệm châu đỏ.

Người bên cạnh đầu đội mũ bích sa,mặt mũi thanh tú,áo tím đai ngọc, bên hông đeo một cái túi tơ màu trắng bạc cùng một cái hồ lô mã não ột xích. Bạn đang xem tại - .

Hai người tức giận nhìn nhau, bốn tay quẩn lầy nhau,một vòng hồng quang từ nơi tay bọn họ giao nhau mờ tỏa ra,khói tím lập lòe.

“Phương trượng?”

Sở Dịch gọi thử một tiếng.

2. Chương 2: Mở Đầu (2)

Thấy bọn họ vẫn như cũ thần tình cổ quái, không hề phản ứng, tim hắn bắt đầu thành thịch đập mạnh, cẩn thận bước lên phía trước, đưa tay dò hơi thở, lòng lập tức trầm xuống.

Hai người đó quả nhiên đều chết rồi.

Sở Dịch hiểu kỳ thâm nghĩ: “Đúng rồi, không hiểu vật bọn họ đang tranh đoạt là báu vật gì?”

Hắn ho khan một tiếng đến bên cạnh hai người, hành lễ một cái nói:

“Nhị vị, xin đắc tội.”

Hắn cẩn thận tách tay hai người ra.

Nhưng bốn bàn tay ấy chập vào nhau rất chặt, hắn không thể nào tách ra được. Cách một tiếng giòn tan, ngón tay của phương trượng gãy lìa.

Sở Dịch giật nảy mình, nắm lấy hai đốt ngón tay, mặt đỏ hồng, cảm thấy bất an, vội vàng luôn miệng xin lỗi.

Mao lư ở một bên ghé đầu vào nghiêng ngó, đã sớm nhìn không được, đi lên phía trước kêu a hu a hu liên hồi, lúc lắc liên hồi, cố gắng thò cái cổ của nó vào giữa bàn tay hai người đang quấn vào nhau.

“Mao lư, không được làm thế!”

Sở Dịch thất thanh kinh hô, nhưng cảm không kịp, đành trừng mắt nhìn đó khua đầu khoắc cổ, như gió lốc chồm lên phía trước.

Lách cách, hai người nọ đổ lăn ra đất, bốn bàn tay đều đứt đoạn, vật thể màu tím hồng nọ lăn lông lốc vào trong vũng bùn.

“Vù”

Bùn bắn ra tứ phía, từ đó bắn ra ngàn vạn tia hào quang, đường như vô số mũi tên bằng ráng chiều lan tỏa.

Bầu trời đêm biến hồng chanh xanh tím, lưu lệ vô cùng, ngay đến những giọt mưa rơi cũng biến thành màu hồng, như chiếc rèm minh châu, theo gió đung đưa. doc truyện tại . Qua một lúc lâu, ráng hào quang ấy mới dần dần thu lại.

Sở Dịch há hốc mồm, đứng sững ra đó, hắn thầm nghĩ: “Có khi hào quang đầy trời khi trước là do vật này phát ra.”

Tim hắn đập thình thịch, từ từ bước lên, cúi người, cẩn thận lượm vật nọ lên.

Mưa rào rào như trút nước, rửa sạch bùn lầy trên vật đó, hào quang sắc sỡ long lanh tỏa sáng, chiếu hắn không mở mắt ra được.

Hắn hít một hơi lâu mới thấy được vật đó là một cái tiểu đình ba chân bằng hồng ngọc trong suốt lung linh, xung quanh khắc hai con rắn nhỏ, song song cuộn lấy nhau, sống động như thật, dưới ánh hào quang rung động lung lay, dường như chỉ chực bay lên.

Trong đỉnh nghìn vạn tia hào quang quán quýt bay lượn, như khói từng cơn bay lên, lại hóa thành vòng xoáy, xoay tròn chuyển động, đập vào thành đỉnh phát ra hào quang muôn màu vạn trạng. Bị ngăn cách bởi tầng hào quang, có thể lơ mơ thấy dưới đáy đỉnh có một thái cực đồ án, hai khối ngân bạch khí đan tròn xoay từ đỉnh thoáng nổi lên, cuộn cuộn phi chuyển, rồi lại trầm xuống đáy đỉnh.

Chính lúc Sở Dịch đang mơ hồ, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng lách lách vang lên, quay đầu nhìn lại, hắn kinh ngạc vô cùng.

Trong khoảnh khắc, hai người hóa thành hai cổ khô lâu, rơi đầy mặt đất.

Sở Dịch vừa kinh ngạc kỳ quái vừa sợ hãi, không biết vì sao. Con lừa của hắn thì hoan hỉ kêu lên, giữa đồng xương trắng nhảy nhót không ngừng, đá trước đá sau, làm những mảnh xương văng đi tứ tán, cái hồ lô mã não, túi tơ trắng bạc, xâu niệm châu đỏ theo đó mà lăn tới chân Sở Dịch.

Sở Dịch giận không nổi, cười không xong, chính muốn quát nó dừng lại, đột nhiên thấy nó cúi thấp đầu xuống đất, từ trong bùn lầy hẩy ra một cái gì đó, ngoạm ở trong miệng, đi tới bên mình hắn, lúc lắc cái đầu, kêu những tiếng a hu lớn, cực kỳ đặc ý.

Sở Dịch cầm lấy xem, thấy đó là một cái hộp ngọc thạch phương viên chừng hai thốn, toàn màu lục nhạt, ở giữa có nạm một khối đá thủy tinh, cực kỳ trơn nhẵn tinh mỹ.

Chính lúc hắn định nhìn kỹ, trong không trung ánh chớp giao thoa, tiếng sấm ùng ùng, mưa gió càng lúc càng mãnh liệt.

Hắn hắt xì mạnh một tiếng, toàn thân phát run, lạnh không chịu nổi, liền dùng cà sa của vị phương trượng nọ gói tất cả đồ trên mặt đất vào, kéo lừa về sương phòng đằng sau tự, tìm một lửa đốt lên sưởi ấm.

Sở Dịch toàn thân ướt sũng, ngồi bên cạnh ngọn lửa, cời hết đồ, trùm tạm áo của tăng nhân, đem y phục treo lên giá sấy khô.

Mao lư đi vòng quanh ngọn lửa mấy vòng, rồi lười biếng quỳ trên đất, miệng nhai chóp chép không thôi.

-“Con ngựa kia, quyển sách đó không rõ, bị người đem chạy tới chạy lui như thế, chắc là ướt hết rồi.”

Sở Dịch từ hành lý lấy mấy quyển sách ướt nhẹp ra, thở dài một tiếng rồi đem từng quyển từng quyển mở ra phơi khô. Mao lư quay đầu lại, phì phì mấy tiếng như cực kỳ tức giận, bất mãn.

-“Lư nhi, tính cách người nóng nảy thất thường quá? Nói người một câu cũng không được? Ăn cái bánh này tiêu giận đi nào.”

Sở Dịch không nhịn được cười, đem lương khô bánh hấp để lên lửa nướng, bẻ lấy một nửa đưa đến bên mép lửa.

Mao lư dường như không thèm nhìn hắn, xoay cặp mắt trắng, ngoạm mạn ngoạm lấy, nhai chộp chộp.

Sở Dịch mỉm cười, vừa ăn bánh, vừa mở áo cà sa ra, xem kỹ mấy thứ gói bên trong nó. Trước đó dưới ánh sáng của chớp nhìn không rõ, bây giờ nhìn gần, lại mượn ánh lửa, hắn mới nhìn cho rõ được.

Xâu niệm châu ấy vốn có do ba mươi sáu hạt châu không cùng chất liệu kết thành, trong đó có các loại bảo ngọc như trân châu tím, mã não, san hô, cũng có cốt châu, hổ phách, càng có nhiều hạt châu chẳng biết làm từ cái gì. Mỗi hạt đều trơn tru bóng loáng, xích quang lưu ly, chiếu điện sáng lên một màu hồng.

Hồ lô mã não tinh xảo lung linh, cùng ngọc hồ tiểu đỉnh đặt ở một nơi, chiếu sáng lẫn nhau, vô cùng mỹ lệ.

Sở Dịch cầm lấy hồ lô, lắc mấy cái, bên trong có tiếng đinh đàng, không biết có cái gì.

“A hu”, nghe thấy tiếng ấy, lừa ta ngẩng đầu lên, tinh thần phấn chấn, cổ ngó nghiêng, rồi đi đến bên Sở Dịch cúi đầu thăm dò.

Sở Dịch mở nắp hồ lô, dốc xuống đổ ra bàn tay, một hạt thuốc đen to bằng hạt đầu vàng lăn ra, mùi hương phả vào mũi.

Chính lúc hắn đang xem xét, mao lư hít hửi vài cái, thè lưỡi nuốt mất.

Sở Dịch cười nói:

-Người là đồ con lừa tham ăn.

Thấy nó lúc lắc đầu ăn cao hứng, lòng hắn nghĩ: Không hiểu nó là viên thuốc gì nhỉ? Hắn nhìn không được lấy hai viên, cẩn thận cho vào trong mồm.

Hai viên thuốc lập tức tan ra trong miệng hắn, vị cay ngọt đầy miệng, hắn thấy mát lạnh, cả người nhẹ bỗng, nhưng rồi cổ họng lại nóng lên, dường như có ngọn lửa phừng phừng cuộn trào trong bụng, ngũ tạng lục phủ ấm lên, khoan khoái thoải mái khó tả, cái lạnh khi bị ướt trong mưa gió biến mất như không hề tồn tại.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lòng nghĩ: “-Đúng rồi, đó là mấy viên thuốc chống lạnh.”

Lừa kêu lên a hu, quấy đuôi, lại thò đầu qua, liếm mép đòi ăn thêm mấy viên nữa.

Sở Dịch lắc đầu cười nói:

-Người đứng là tham ăn. Trước một hột sau một hột, đây là thứ của người khác, chúng ta ăn mấy viên đã là bất nhã lắm rồi.

Liền đó, hắn nghiêng cái túi trắng bạc ra, chỉ nghe những tiếng lanh canh nổi lên, hào quang chói mắt, bao nhiêu thứ đổ ra đầy chân hắn.

Những thứ rơi đầy đất tỏa hào quang chói mắt, đều là kỳ trân dị bảo, đồng khí cổ ngoạn.

Sở Dịch lập tức ngăn người ra, hắn nhìn qua nhìn lại cái túi tơ trong tay, rồi lại nhìn bảo vật trên mặt đất, không thể tin tưởng bằng ấy thứ lại nhét được vào cái túi con con này.

Mao lư kêu lên hoan hỉ, lượn vòng quanh những món đồ rơi đầy đất, cực kỳ hưng phấn.

-"Lư nhi à, cái gì đây ấy nhỉ? Đúng rồi, người áo tím đó chắc là kẻ trộm giết tất cả hòa thượng trong tự, chắc là hắn đã làm, ngày mai xuống núi, chúng ta phải đem mấy thứ này nộp cho quan phủ thôi.

Sở Dịch ngạc nhiên nhìn tất cả những thứ trên mặt đất, lẩm bẩm nói.

Hắn ở chung với mao lư đã vài tháng, đối với nó rất quen thuộc thân thiết, từ đáy lòng đã xem nó là một người bạn, trên đường tịch mạch, thường nói chuyện với nó.

A hu

Con lừa trừng mắt, lắc đầu quấy đuôi, tựa hồ không đồng ý, vành tai chợt động, nó quay đầu sang, đem đầu mũi khịt khịt ngửi trên cái hộp ngọc thạch.

Sở Dịch nhìn sang, a một cái, cảm thấy rất kinh hãi.

Xuyên qua hòn đá thủy tinh, có thể thấy bên trong hộp có cuộn mấy sợi lông tơ màu trắng bạch, không ngừng run rẩy, hắn xoay đi xoay lại cái hộp, tìm khe hở để mở ra.

Mò mẫm một lúc, hắn động vào cơ quan nào đó, chỉ nghe lách cách một tiếng, cái hộp mở ra, hai tay hắn chấn động, bạch quang chói mắt, một vật lông mềm mại nhảy vào lòng hắn.

Sở Dịch kinh ngạc, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một con hồ lý lông dài trắng như tuyết đang ở trong lòng mình, thấp giọng rên, cực kỳ tội nghiệp.

A hu.

Lừa ta cúi thấp đầu, trừng mắt hiều kỳ nhìn con hồ ly nọ, muốn thè lưỡi ra liếm nó, nhưng lại không dám.

Con hồ ly đẹp quá.

Sở Dịch không khỏi thốt lên, đưa tay vuốt nhẹ. Con hồ ly ấy chỉ dài một xích, lông mềm trắng như tuyết, thân thể lạnh như băng, nép vào lòng hắn run lẩy bẩy.

Sở Dịch thấy tội nghiệp, cởi tăng bào ra, ôm chặt nó vào ngực, dùng hơi ấm cơ thể sưởi ấm nó.

Hắn đột nhiên nhớ tới mấy viên thuốc chống lạnh trong hồ lô mã não, vội lấy ra vài viên, dùng ngón tay bóp vụn, đút vào trong miệng nó Nguồn tại

Bạch hồ cúi thấp đầu, đầu lưỡi mềm mại liếm vào ngón tay Sở Dịch, khiến hắn tê tê buồn buồn, nhin không được cười lớn. Ăn liên tiếp ba viên đan hoàn, thân thể lạnh băng của bạch hồ dần dần ấm lên.

Sở Dịch còn muốn cho nó ăn vài viên nữa, nhưng lắc hồ lô, thấy đã hết sạch rồi.

Hắn lấy mấy miếng bánh nướng, cho vào nước ềm rồi đưa vào bên miệng nó, cười nói:

-Không còn thuốc nữa rồi, người ăn tạm cái này vậy, đây là bánh mẹ ta làm, vừa ngọt vừa mềm, ăn ngon lắm.

Bạch hồ sợ hãi ngẩng đầu, đôi mắt đen láy của nó chăm chú nhìn hắn, cái mũi đỏ hồng đột nhiên khê khịt khịt, mắt mông lung, tựa hồ như nước mắt long lanh, sắp rơi khỏi khe mắt.

Ô ô...

Bạch hồ đột nhiên ôn nhu kêu lên mấy tiếng, giống như làm nũng dụi vào lòng hấn, từng chút một ăn bánh.

Sau khi chăm sóc bạch hồ, Sở Dịch mặc lại y phục, đem trân bảo cất lại vào trong túi tơ, hồng ngọc tiểu đỉnh, mao não hồ lô với xâu niêm châu đỏ ấy cũng bỏ vào đó.

Túi tơ ấy trông thì cực nhỏ, nhưng bên trong đựng được nhiều như càn khôn, bỏ hết vào trong, cũng chẳng thấy nó phồng lên chút nào, nhẹ bồng trong tay hấn như bên trong chẳng có gì.

Sở Dịch kỳ lạ vui mừng, biết cái túi ấy chắc là bảo vật, trong khoảnh khắc, hấn nổi lên ý nghĩ muốn nó thành của mình, nhưng lại nghĩ lại: “Quân tử không lấy đồ của người khác. Ta nếu làm như thế, so với phường cường đạo có khác gì?” Mặt hấn hồng lên, quyết định ngày mai sẽ giao đồng bảo vật này cho quan phủ một cách sớm nhất.

Hấn ngày hôm nay đi rất nhiều, lại trải qua sự việc kỳ dị này, đã sớm vô cùng mệt mỏi, lúc này quyết định như vậy xong, cảm thấy mí mắt nặng trĩu, ngáp vài cái, ôm lấy bạch hồ trên bụng, nằm bên đồng lửa, không lâu sau đã thiếp đi.

Chỉ nghe thấy củi bên cạnh nổ lộp bộp, tai nghe tiếng a hu của con lừa, thỉnh thoảng lại có thêm một âm hưởng kỳ dị gì đó mà hấn không nghe rõ.

Trong lúc Sở Dịch hốt hoảng, tựa hồ như cảm nhận được một thân thể ôn nhu mềm mại quần lấy hấn, mùi hương lạ phả vào mũi, bên tai có tiếng không biết là ai đang thở, cùng với tiếng cười nhẹ nhàng ngọt ngào, như gió xuân thoảng qua bên tai, vừa buồn vừa tê, thấu tận trong lòng.

“Lư nhi, đừng có làm loạn!”

Hấn miệng còn ngậm nụ cười, mơ mơ hồ hồ khua tay, tiếng cười ấy lập tức biến mất.

Nơi mộng nước xanh như dải lụa, xuân ấm hoa nở, hấn thấy mình cười mao lư đi trong gió xuân ở cổ hương, tay gơ cao thiếp kim hoa của tiến sĩ, hướng về phía mẹ đang ngồi giặt áo bên sông vừa cười vừa gọi...

3. Chương 3: Nhân Sinh Nhược Chích Như Sơ Kiến

Sở Dịch bất giác tỉnh lại, đã vào sáng sớm ngày hôm sau, gần đấy nghe tiếng chim hót rền rĩ, gió lạnh đang thổi to, bên trong cơ thể dường như có 1 luồng khí ấm đang di chuyển không ngừng, tinh thần sáng láng.

Mở mắt ra, trời xanh như tấm, mây trắng dằng dặc, mặt trời chiếu sáng rực rỡ. Con lừa cúi đầu, mắt nhìn chăm chú, cùng hấn 4 mắt nhìn nhau, trong miệng “ba ba” đang nhai cỏ.

Chàng ta đột nhiên nhớ lại chuyện tối qua, đột nhiên đứng dậy, quan sát xung quanh, trong lòng bỗng cảm thấy lạnh lẽo, kêu lên 1 tiếng lớn “a”. Tự nhiên thấy mình đang ở trên sườn núi, bốn bề rừng tùng như biển, hoang mộ khắp nơi, lá khô nhiều không kể, bản thân chàng đang ở trên 1 đồng lá, ngôi miếu thế nào rồi? Nhà sư thế nào rồi?

Sở Dịch trí não mê loạn, lẽ nào chuyện xảy ra tối qua chỉ là giấc mơ?

Chàng đột nhiên xúc mạnh đám lá lên, bạch hồ cũng vậy không có bóng tích gì, nhưng trên người chàng, rõ ràng chiếc túi bạc trắng đêm qua đang vắt ngang qua!

Trong lòng chàng chấn động, nắm lấy chiếc túi gơ lên, nhẹ nhàng lắc, ánh sáng lóa mắt phát ra, tiếng ngọc rơi đầy trên đất, những trân bảo đêm qua bỗng xuất hiện trước mắt.

Sở Dịch trí nãi tử mê loạn trở thành sững sờ, lúc thật lúc ảo. Nhất thời không biết chuyện đã xảy ra thế nào, nhìn thấy bốn bề địa hoang vắng, hàn khí trở nên đậm đặc, đột nhiên nghĩ tới: “Lẽ nào ... lẽ nào tối qua đã gặp quỷ ư?”

Chàng bình tĩnh lại, cẩn trọng thu thập lại trên bảo vào trong túi, bất ngờ phát hiện ra hồng ngọc tiểu đỉnh, mã não hồ lô, thạch hạp cùng xích hồng niệm châu bất ngờ lại không thấy! Nhớ kĩ lại, nhớ rõ rằng đã bỏ hết 4 thứ vào trong túi, sao giờ lại biến mất? Trong lòng bởi thế tự nhiên phát lạnh.

“A hu!” con lừa không nhin được kêu lên, ngậm vạt áo trước của chàng, giống như hồi thúc chàng đi.

Sở Dịch lên đường một cách mù mịt, thu lại quyển sách trên đất, sắp xếp hành lí, dắt con lừa hạ sơn, đi được vài bước, đột nhiên phát hiện hướng này là khô phủ đầy núi và thi thể dã thú nằm dài trên đất đông vô kể, hổ sói hươu dê, bày cạnh nhau trùng điệp, tất cả đều bị mổ bụng, máu tươi thấm khắp.

“Lẽ nào những thi thể của các hoàn thượng tối qua là do những súc sinh này hóa thành?” Chàng đột nhiên thấy kinh sợ, mồ hôi lạnh đầy lưng, như thể rơi xuống vực băng sâu không thấy đáy.

Bất chợt, trong khu sơn lâm không xa đột nhiên vang lên giọng hát đầy khí thế, lá cây xào xạc, bầy chim sợ bay, vài thợ săn lưng mang cung tên, nâng mâu xoa chĩa ra.

Các thợ săn thấy xác thú khắp đất, cực kì kinh ngạc, rồi rít kêu lên: “Uy, tên nhóc đọc sách kia, tất cả những dã thú này là đều do người giết ư?” xem tại

Sở Dịch suy nghĩ bấn loạn, không ứng lại, cao giọng hỏi: “Các vị đại ca, xin cho hỏi gần đây có tự miếu nào không vậy?”

Các thợ săn ngạc nhiên đáp: “Hoang sơn mộ địa, thì lấy đâu ra tự miếu chứ?”

Một thợ săn cười khanh khách: “Tiểu oa nhân, có lẽ nào vì người đã giết hết các dã thú này, cảm thấy hối hận, giờ muốn xuất gia thành hòa thượng?”

Các thợ săn cảm thấy thú vị, nhất thời cùng cười lớn.

Sở Dịch trong lòng càng buốt lạnh, tự biết đêm qua đã gặp quỷ thấy yêu, nhất thời vô cùng hoảng sợ, không chủ tâm đáp trả, lại hỏi: “Chư vị đại ca, xin hỏi quan phủ gần đây nhất là ở đâu vậy?”

Các thợ săn chỉ về phía bắc của dãy núi trùng điệp như bình phong, cười nói: “đi qua Phi Vân hạp, Tiên Nhân lĩnh, là thấy huyện Vạn Thọ, tiểu huynh đệ đã sát hại các súc sinh này, nếu muốn quy án đầu thú, thì đi tới đấy, những thi thể này thì đưa cho chúng ta xử trí.” Vừa nói vừa cười lớn.

Sở Dịch hận lúc này không có đôi cánh để rời khỏi đây, ráng cười, chấp tay từ biệt, dắt lừa đi thẳng xuống núi.

Đường núi quanh co, hai bên tùng xanh vẹo theo chiều ngang, quái thạch chập trùng, chia trời làm hai. dọc truyện tại . Đỉnh núi xa càng lúc càng gần, mây mù khắp nơi, đẹp như tranh sơn thủy.

Nếu như ngày hôm qua, Sở Dịch sẽ thưởng ngoạn dọc theo đường đi, ngậm thơ theo cảnh, nhưng hiện giờ thì không có tâm trạng, suy nghĩ dâng lên âm ỉ, không ngừng nhớ lại quái sự đêm qua. Nhưng con lừa thì “a hu” không ngừng, bước đi như bay, đích thực vui sướng.

Đang tháng 12, gió lạnh như cắt, chân núi còn chưa bị bao phủ, tuy thế trời vẫn lạnh giá, nhưng bởi vì luồng khí nóng mệnh mang trong người mà chàng không thấy lạnh gì cả, toàn thân như thể tràn đầy khí lực.

Sở Dịch ý thức được 1 điểm, tâm trung bất do hựu thị “lạc đặng” nhất hưởng, đoán rằng phần lớn là nhờ công của 2 viên đan dược tối qua, nhưng đan dược đó là thuộc về ma quỷ, tự ý sử dụng, không biết có gặp phải kết quả đáng sợ gì không? Lòng thấy không yên, dẫn đo bất an.

Nhưng chàng đơn thuần, khoáng đạt, u sầu oán giận đều không lâu, thay đổi suy nghĩ: “Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi. Mọi chuyện trên đời, trời cao đã có xếp đặt. Ta hà tất phải buồn rầu, tự mình tìm lấy phiền não làm gì? Cứ nghe theo mệnh trời.” Nghĩ được như thế, cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Sở Dịch kể từ lúc đó, ngắm trời cao đất rộng, vạn thủy thiên sơn, dòng nước xanh phía xa xa, tâm tình chàng dần dần thư sướng sáng lạng hẳn lên, ngậm thơ đọc văn, xua đi tịch mịch.

Xuống núi, xuyên qua sơn cốc, tiện quay về quan đạo. Tả Đường quan đạo khá tề chỉnh, cứ mỗi 30 dặm là có 1 dịch trạm.

Ngày hôm qua Sở Dịch dễ dàng tìm được con đường tắt, xuyên qua dãy núi, giờ lại bị khốn tại Tử Vụ hạp, trải qua 1 lần, trong tâm không khỏi phát sợ, không khỏi cảm thấy cô đơn vô cơ bối rối, bấy giờ quay người ngồi lên lưng lừa, dọc theo quan đạo, hướng tới huyện Vạn Thọ mà đi.

Giữa trưa hôm sau, người trên quan đạo ngày càng nhiều, 3 5 người thành 1 nhóm, hầu như mọi người đều tới Trường An thi cử nhân. Hầu hết đều là phú gia tử đệ, cưỡi ngựa béo mặc áo lông cừu, là cơ hội tốt để khoe khoang, theo chân không ít thư đồng hầu nhân.

Tiếng xe lăn ầm ầm, tiếng vó vang lên, nhiều người đang cười chê Sở Dịch thân người đơn giản, thấy chàng áo xanh giầy vải, vá dấp khắp nơi, cô đơn ngồi trên 1 con lừa đen gầy, xem không có ai bên cạnh một mình ngâm đọc thi thơ, chẳng trách tiếng cười, cực kì bất tiết.

Sở Dịch cười nhạt, không lấy làm để tâm, gia cảnh chàng bần hàn, do quả mẫu, người thân trong họ nuôi dưỡng, bản tính đơn thuần lối lạc, an bần nhạo đạo, đối với những sự nhạo báng thì không chút quan tâm, lần này lên kinh dự thí, không phải bởi vì tham vinh hoa phú quý, chỉ muốn vì quốc gia góp sức, quang diệu tông môn, không phụ công mẫu thân tài bồi dưỡng dục.

Giữa ngọ 1 phút, Sở Dịch tới được Tiên Nhân linh dịch trạm.

Từ đây còn cách huyện Vạn Thọ hơn 30 dặm nữa, cũng là nơi 2 luồng quan đạo giao nhau, ngựa hí người nói, cực kì náo nhiệt.

Xa nhà đã nửa tháng, bánh hấp mang theo làm lương thực hôm qua ăn cũng đã gần hết, hiện giờ bụng kêu lên vì đói, ngửi thấy mùi thơm của rượu và thức ăn, khó mà chịu được, đang lúc kéo lừa đi tới dịch trạm.

Dịch trạm được dựng bên bờ sông, tòa nhà chính có 3 tầng, mái cong góc cao, tường đỏ ngói xanh, quả rất tráng lệ, là một nơi tốt cho người qua lại ăn uống nghỉ ngơi, truyền công văn xuống cho vùng này.

Phía sau tòa nhà chính là rất nhiều phòng ốc nối tiếp nhau, nhiều tửu điểm lữ xá, ở giữa ngã 7n cách bằng 1 con đường lát đá xanh mỏng.

Lúc này con đường lát đá xanh bị chia ra làm hai bởi xe ngựa, tuần mã, ở cả 2 phía dãy phòng đều đã đông người, cao đàm khoát luận thanh âm rầm rĩ.

Sở Dịch kéo theo con lừa, dừng trước phía trước phòng, khi người lừa sắp đi qua cây cột trụ bên trong hành lang, bất chợt nghe thấy từ phía trước mặt 1 tiếng la ngạo mạn: “Tiểu khiếu hóa tử, sao ngươi dám để con lừa gầy nhỏ của ngươi cùng chỗ với xích thỏ Mã Xuyên của bốn công tử? Đừng trách bốn công tử không nói với ngươi, con lừa gầy nhỏ của ngươi nếu mà bị bảo mã của đá 1 phát thì ắt chết, ngươi có lẽ phải đi bộ tới kinh thành đấy!”

Lời nói vừa hết, bên trong vang lên 1 tràng cười lớn.

Con lừa như thể hiểu được tiếng người, giương cổ “a hu a hu” kêu thật to, chân sau đạp xuống đất, cực kì phần nộ. Cái đầu của con ngựa to lớn đỏ hồng như lửa kế bên quay sang nhìn, mặt nhiên khinh bỉ, cúi đầu ăn cỏ.

Người trong phòng thấy vậy thì cười to lên.

Sở Dịch trong lòng đã có chút nóng giận, vuốt ve cổ con lừa, không nói lời nào, đi vào trong phòng. Nhìn về bên trái thấy bàn còn trống, liền bước tới.

Vừa tới bên bàn, một công tử còn trẻ mặc cẩm y đứng dậy cười hi hi bước tới, dương tay ra cản, nhưng mà nói: “Tiểu khiếu hóa tử, vật hợp theo bày, người cũng theo đó mà phân. Lừa là loài súc sinh, không thể biết phân biệt chỗ nào mà tới. Người tốt xấu gì cũng là con người, lẽ nào không thấy chỗ này không phải là chỗ cho người ngồi?” Giọng nói khinh cuồng phô trương, người nói đích thị là 1 quý tộc công tử.

Mọi người vừa nghe liền nổi lên 1 trận cười ầm. Sở Dịch không muốn tranh chấp cùng hắn, chỉ lộ ra 1 nụ cười nhạt, quay người hướng tới các chỗ khác.

Vừa mới ngồi xuống, liền có người giương tay ra ngăn cản, cười nói: “Đây là chỗ của người bạn, tại hạ không thể nhường cho huynh được, nếu huynh ngồi ở chỗ này, có ai bàn còn trống xin nhường cho vị công tử này ngồi được không?”

Nhiều người kêu to lên.

Sở Dịch chịu đựng cơn giận, quay người tìm chỗ ngồi khác. Ai lại ngờ được tất cả người trong phòng không ngờ lại cùng mớ cớ ngoặt với nhau, đều muốn dùng chàng để giải sầu, đợi chàng vừa tới, lập tức rớt rít bước tới, cười hi hi vãi chào hành lễ, giương tay cản lại. Tiếng cười rộn vang lên liên tục.

Tên công tử kia thấy mọi người ủng hộ mình, cùng nhau trêu ghẹo thư sinh nghèo, lấy làm đắc ý, cười nói: “Tiểu khiêu hóa tử, ngươi bị điếc hay bị si khờ vậy? Hay ngươi là do 1 con lừa ngốc thành tinh biến thành, vì thế không hiểu được tiếng người? Tiểu nhị, mau mau dắt cổ hần ra ngoài thạch trụ phía ngoài, đưa cho hần 1 đồng cỏ khô, ghi vào sổ cho bốn công tử.”

Mọi người nghe thế cười to khanh khách, gõ bàn rớt rít đến nổi ngã ra.

Sở Dịch đơn thuần phác chực, đối với người luôn tốt, trong đời chưa bao giờ ném phải sự vũ nhục như thế này, nghe khắp phòng tràn đầy tiếng cười chế giễu ác ý sắc nhọn, trong lòng phần nộ kinh khủng, đau khổ chịu đựng nên cơn giận lại, nghĩ rằng họ cũng đối xử với chính mình như thế. Lúc đó không nói một lời, quay người hướng về cửa đi ra.

Lí công tử âm dương quái khí cười nói: “Oh, ngươi toàn thân thắm đầy nhân khí quay về, không lẽ ngươi không biết rằng lừa huynh đệ của ngươi sẽ không nhận ra ngươi sao? Coi chừng nó đá 1 cái tổn thương thân thể đấy.”

Mọi người vừa nghe, càng cười bạo thêm.

Đột nhiên 1 thanh âm trong trẻo nhẹ vang lên: “Trừ cá ra, thế nào biết được hạnh phúc của cá không? Lí công tử hiểu được ước muốn của lừa, nghĩ rằng chàng ta có lẽ cùng cũng loại?”

Sở Dịch sợ run, không kiềm được bật ra 1 nụ cười.

Mọi người ồ lên, Lí công tử đại nộ, quay người muốn phát tác, đột nhiên mắt trợn trừng miệng ngậy đại, không phát ra tiếng nào.

Nghe thấy 1 thanh âm mềm mại vang lên: “Vị công tử này, tại hạ và ngài là cùng 1 dạng, chán rằng lừa và ngựa cũng cùng 1 loài, thuộc về cầm thú, không biết ngài có nguyện ý ngồi cùng với tại hạ không?”

Sở Dịch trong lòng vừa cảm thấy kì lạ vừa thấy cảm kích, quay người lại nhìn, thấy 1 bạch y công tử 1 mình 1 bàn, ngồi cạnh cửa sổ, tự cười với mình.

Mũi bật đầu của chàng ta làm từ tơ, nhẹ nhàng như tiên, châu tâm ngọc dải, chiếu sáng rực rỡ, đích thị là 1 vương tôn quý hầu; mắt sáng răng trắng, da trắng môi đỏ, gương mặt xinh đẹp tuyệt vời, một nụ cười nở ra như mây tan tuyết chảy, tươi đẹp sánh chiếu như ánh mặt trời.

Mọi người tưởng như thấy được thần linh, tự thẹn không bằng, cùng nghĩ: “Dù là Tống Ngọc Phan An, nếu so với người này thì còn thua xa.”

Sở Dịch nhìn ngậy đại, trái tim bỗng nhảy điên cuồng không giải thích được, trong suốt 17 năm, chưa bao giờ lại thấy mình ơ trọc như vậy, tự nhiên nghĩ rằng nếu mình ngồi cùng với người ấy, thì quả thật là vô cùng đường đột, mạo phạm tới chàng ta.

Lúc ấy chàng vô cùng cảm kích nở 1 nụ cười, chắp tay nói: “Đa tạ ý tốt của công tử, tại hạ ... tại hạ cần phải đi ra ngoài.” Nói xong liền quay người.

“Chậm đã!” Bạch y công tử nhanh chóng, nhẹ nhàng rời khỏi chỗ ngồi, vội vàng đi tới bên người chàng, nắm lấy cổ tay chàng, giận dữ nói: “Công tử, người không muốn ngồi cùng tại hạ, vì không thể nhìn được tại hạ, có đúng không?”

Thanh âm trong trẻo dịu dàng, lúc giận lúc vui, lúc oán lúc ngải, nghe rất vui tai. Toàn bộ người trong phòng căng tai lắng nghe, bất ngờ nhiệt huyết dâng lên, thần hồn điên đảo, bất giác nghĩ muốn thay Sở Dịch hồi đáp.

Sở Dịch kinh ngạc, cúi đầu xuống nhìn, tay như xuân thông bạch ngọc, linh lung nhỏ xinh, chỗ đang nắm lấy cổ tay mình, trơn nhẵn mát lạnh, vô cùng thư sướng.

Chàng tự nhiên không biết trả lời sao, không dám thoát đi, gương mặt đỏ hồng, ấp úng nói: “Tại hạ ... sao không thể nhìn được công tử chứ?”

Bạch y công tử cười nụ, vô cùng hoan hỉ, buông lỏng tay ra, giọng nói nhu hòa: “Thật tốt, các hạ hãy lại kia ngồi.”

Sở Dịch nhìn thấy đôi người hắc bạch phân minh sáng ngời như nước thu cười mà như không cười, trái tim bất ngờ nhảy điên cuồng không giải thích được, không dám nhìn kĩ, tự nhủ với mình, cười nói: “Cung kính bất như tông mệnh, đa tạ công tử có lòng yêu mến.” Theo chàng ta tới trước bàn ngồi.

Trong một lúc, cả gian phòng không có 1 tiếng, tất cả cặp mắt đều chú mục nhìn hai người, trong miệng rượu ngon như hóa thành nước chua, cùng nghĩ: “Con bà nhà hắc, miếng thịt thiên nga từ trên trời, không ngờ lại để con cóc này hưởng thụ.”

Lúc ấy Tây Đường quốc thể đang thịnh, dân nhạc xa xỉ lưu hành vô cùng phổ biến, quan lại phú thương không chỉ thu nạp mị thiếp, việc tập trung nuôi dưỡng trai đẹp, cũng thấy rất nhiều.

Phú gia công tử phần lớn đều thích người phi thường, như việc bơi phao, kết giao với mĩ mạo thiếu niên, quang minh chính đại cùng trêu gió chọc trăng. Người đời không nghĩ đây việc đáng thẹn, mà lại coi đó là việc phong lưu, nói hát rất nhiều.

Vì thế chúng nhân khi thấy 1 vị công tử tuấn mĩ tuyệt tục cùng thư sinh nghèo y phục cũ nát 1 mình đối tửu truyện chò, bất giác sinh lòng oán hận, kín đáo tự mình nghiêng rằng.

4. Chương 4: Nhân Sinh Nhược Chích Như Sơ Kiến (2)

Bạch y công tử với chúng nhân không lấy để ý, kéo vạt áo Sở Dịch ngồi xuống, cười nụ nói: “Công tử, tại hạ Dương Châu Yến Tiểu Tiên, nhưng chẳng hay có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh của huynh đài được không?”

Sở Dịch gần sát với chàng ta, bất giác 1 luồng u hương mát lạnh đập vào mũi, hương vị vô cùng kì lạ, như thể nguyệt quang với lưu thủy cùng múa, hàn mai với tuyết hoa cùng nở.

Chàng hô hấp trở nên không thông, như thể rượu xông lên đầu, thần hồn đều say, ngây ngây dại dại, hoảng hốt đáp: “Ta ... tại hạ tên là Sở Dịch, lần này lên kinh là để dự thí.”

Yến Tiểu Tiên vui mừng, kéo tay chàng tiếng cười trong trẻo nói: “Thật là trùng hợp! Tiểu đệ cũng đến Trường An để dự thí, nếu Sở huynh không ngại, chúng ta có thể kết thành bạn đồng hành.”

Chúng nhân nghiêng người lắng nghe, vừa nghe đến đây như thể gặp được vàng, hận không thể cướp lấy cơ hội này, lớn tiếng tuyên bố mình cũng lên kinh dự thí.

Yến công tử cười nhỏ đáp lại, con mắt huyền diệu ngưng chú, đối với chúng nhân không thèm để ý.

Sở Dịch vốn dĩ là thư sinh, trời sinh tính vốn khảng khái nghĩa hiệp, thích kết giao bằng hữu, đổi lại nếu là người khác đề nghị, nhấn định hân hoan đồng ý. Nhưng giờ thực không biết thế nào, đối với vị xử tử mĩ mao vương tôn công tử này, chàng vốn rất có hảo cảm, rất muốn được thân cận, lại không muốn bỏ tay ra, một mình ngồi cạnh chàng ta, trong lòng nhảy loạn cả lên, như ngồi trên bàn chông; nếu như cùng nhau đồng hành, chuyện này sẽ ra tới đâu?

Sở Dịch thấy mọi người nhàn quang sáng rực trừng mắt nhìn mình, hận mình cũng không thể sanh thôn hoạt bát liễu, chàng ta hay cười tất không hợp hời, lập tức kéo tay ra, trầm ngâm nói: “Chịu nhận sự thương yêu của Yến công tử, há dám không nghe, chỉ là ... tại hạ thân chỉ có 1 con lừa, chỉ e rằng có điều bất tiện.” Lời nói vừa xong, liền chợt thấy mình quả ngu xuẩn, cảm thán bối rối, dãi tai nóng bừng.

“A hu! A hu! A hu!” Không biết có phải vì nghe lời chàng nói, con lừa bên ngoài đột nhiên đứng cao lên, nghễnh đầu giơ chân đá, không ngừng kêu to, như thể phản đối.

Chúng nhân nhất thời kinh ngạc, cười ầm cả lên.

Yến Tiểu Tiên? 1 tiếng, mỉm cười nói: “Huynh thấy đó, nó không đáp ứng rồi.” Nụ cười lúm đồng tiền như hoa, xinh đẹp tuyệt vời.

Lí công tử bên cạnh thần hồn điên đảo, không chịu đựng được, bước tới, cầm 1 chén rượu, cười hi hi bước tới, cúi mình thi lễ với Yến Tiểu Tiên, nén mình giới thiệu: “Tại hạ Lạc Dương Lí Đông Hầu, lần này lên kinh dự thí, không có con lừa nào, chỉ có 1 con xích thố bảo câu, 1 cỗ xe tứ mã, nếu Yến công tử không chê, có thể cùng tại hạ làm bạn đồng hành. Trên đường cùng xe với ngựa, thân mật truyện trò, há không phong lưu khoái hạp ư?”

Mọi người vừa nghe “Lí Đông Hầu” ba chữ tức thì bàn tán, kẻ này không ngờ là cháu của đương triều kim tử quang lộc đại phu, tả phó xạ Lí Mộc Phủ!

Lí Mộc Phủ thụ hưởng nhiều ân sủng của hoàng đế, hiện giờ quyền thế sâu dày, thống lãnh lại, hộ, lễ 3 bộ, bề đẳng rất nhiều, môn sinh khắp nơi, đáng gọi đương triều đệ nhất hồng nhân, không dưới 1 ai, lại cực kì yêu mến người cháu, nếu có thể đi cùng người này, khảo trung tiến sĩ quyết không khỏi tay.

Nhất thời trong phòng không yên, trong mười người thì hết chín người chuyển sự chú ý từ Yến công tử xinh đẹp lên trên người tên Lí Đông Hầu kiêu ngạo, suy nghĩ mỗi người đều thay đổi, trong tâm trí chỉ muốn được kết giao cùng hắn, tôn sùng hết mức.

Duy mình Yến Tiểu Tiên tai như không nghe, khóe mắt nhìn mà như không nhìn hắn, chỉ cười dài chăm chú nhìn Sở Dịch, kéo lấy tay chàng, mềm mại cầu cạnh: “Sở huynh, con lừa của huynh quả thật thú vị, chúng ta kết làm bạn đồng hành nhé, huynh phải cho đệ cưỡi con lừa của huynh nha, có được không vậy?”

Sở Dịch còn chưa đáp, bên ngoài con lừa đã bắt ngờ vui sướng kêu lên 1 tiếng dài, ngẩng đầu lên trên thành tường, trông cực kì đắc ý vui vẻ.

Sở Dịch không thể làm gì được, lựa lời: “Được cùng Yến công tử đồng hành, là may mắn của tại hạ.” Dừng lại 1 chút, rồi cười: “Nếu tại hạ mà không đáp ứng, e rằng Lư nhi sẽ không thêm đoái hoài tới tại hạ, mà sẽ theo chân Yến công tử.”

Yến Tiểu Tiên cực kì vui mừng, tức thời nở nụ cười, mắt như thu thủy hoành ba, mày như xuân liễu thư đại, cả gian phòng như sáng rực lên.

Sở Dịch trong lòng rung động dữ dội, hô hấp khó khăn, thầm nghĩ: “Giả như Yến công tử này mà là nữ nhân, e rằng Tây Thi Điều Thuyền cũng phải dưới nàng ta.”

Lí Đông Hầu cầm li rượu đứng cứng ra ở đó, ngượng ngịu cực kì. Hắn từ nhỏ xa hoa quyền quý, vạn người nghe theo, có trước mặt mọi người chịu như thế này bao giờ? Trước bị Yến Tiểu Tiên trào phúng, thấy chàng ta tuyệt sắc vô song, nộ hỏa tức thời chuyển hóa thành dục hỏa, nhưng lại bị từ chối, dục hỏa không thể phát tiết, theo đó mà biến lại thành nộ hỏa. Đột nhiên biến sắc tức thì, chờ đợi phát tác.

Sở Dịch thấy sắc mặt hắn trắng xanh đỏ vàng thay đổi liên tục, trong lòng cũng thấy bất nhẫn, yên lặng kéo tay áo Yến Tiểu Tiên, cúi đầu nói: “Yến công tử, Lí công tử đang đợi huynh trả lời.”

Yến Tiểu Tiên nhướn đôi mày liễu, ra vẻ ngạc nhiên nói: “Thật ư? Sao đệ chỉ nghe thấy tiếng lừa kêu bên tai thôi thế?”

Lí Đông Hầu thẹn quá hóa giận, không thể kìm chế được nữa, kêu lên 1 tiếng to, nâng tay ném chén rượu, phủ tay áo quay về chỗ ngồi.

Chúng nhân biến sắc, im bật hẳn đi, rồi rít uống rượu, giả như không thấy. doc truyện tại . Người hầu của Lí Đông Hầu kêu to, kéo áo tưởng chừng muốn xông lên, liền bị hắn quát kêu lại.

Lí Đông Hầu tuy ương bướng khoa trương, nhưng hắn cũng là cháu của thừa tướng, lần này lên kinh cũng là để dự thí, cũng biết trưởng mặt bằng dân thiên hạ, không thể ỷ thế khi nhân thái quá, để tránh miệng đời dị nghị, tránh cừu đảng của thúc phụ thừa cơ, vì thế lúc này ráng kìm nén nộ ý, quay về chỗ buồn bực rót rượu, âm thầm nghiền răng, hiện tại suy nghĩ tìm cách sau này báo thù cho tốt.

Sở Dịch tuy nhiên đối với quyền quý hào phú thì không chút sợ hãi, nhưng không muốn vị mỹ thiếu niên này vì mình mà kết oán với đương triều tả phó xạ, hạ giọng nói: “Yến công tử, Lí công tử gia ấy thế hiển hách, các hạ hà tất phải vì tại hạ, sao lại xúc phạm tới hần ta? Ta sẽ thay các hạ tới xin lỗi hần ta.”

Vừa muốn đi, liền bị Yến Tiểu Tiên nắm lấy vạt áo mà kéo. Yến Tiểu Tiên thấy chàng quan tâm tới mình, thì cực kì vui sướng, hai lúm đồng tiền ửng hồng, đôi mắt trong suốt sáng ngời lên, cười nói: “Hần ta rất đáng ghét, công tử hà tất để ý tới hần. Hừ, chúng ta đang lúc truyện chèo cao hứng, hần sao lại tới phá đám chứ? (?), không biết hồ ngôn loạn ngữ gì nữa, cũng không bằng con lừa của huynh kêu thật dễ nghe.”

Sở Dịch vừa muốn nói, đột nhiên vang lên tiếng “rột rột”, tiếng dạ dày như tiếng ếch kêu, cực kì vang to.

Yến Tiểu Tiên “?” cười: “Sở huynh hãy ngồi xuống mà ăn, thừa ăn nguội lạnh có thể không ngon lắm.”

Sở Dịch khuôn mặt đỏ hồng, cực kì xấu hổ, mỉm cười nói: “VẬY tại hạ không khách khí.”

Đã từng thấy châu ngọc đầy mắt, nhưng chưa bao giờ được ném qua sơn trân dã vị, nhất thời không biết hạ đũa thế nào. đành dùng đũa ném thử, thịt cá tươi ngon mềm mại, mộc nhĩ ngọt trong giòn xốp, khẩu vị đại khai, không còn cần trọng, ăn như thể sói nuốt hổ nhai,

Yến Tiểu Tiên thấy chàng ăn say mê, bèn nâng chén rượu lên miệng cười, nâng giọng kêu hỏa kế, gọi thêm vài món ăn và tráng miệng, cười nói: “Sở huynh, dịch trạm hoang dã, thịt thô rau đồng so sánh với thức ăn Hoài Dương kém hơn không biết bao nhiêu lần, huynh ráng ăn đỡ, nếu như huynh có ghé qua Dương Châu, đệ sẽ mời huynh tới Thu Nguyệt lâu ăn 1 bữa cho thật đã.”

Sở Dịch lắc đầu đáp: “Yến công tử, bữa ăn này không biết đã tốn biết bao nhiêu, Sở mỗ thật vô cơ thụ dụng, đã thấy bất an trong lòng, sao dám để huynh tiêu phí thêm nữa.”

Yến Tiểu Tiên vừa nghe, mày liễu nhíu lại, nụ cười lúm đồng tiền như hoa tắt đi tức thì, giận dữ nói: “Quân tử tri giao, quý trọng tình nghĩa, đệ với Sở huynh mới gặp như đã lâu, thành tâm giao tiếp, Sở huynh lại như đối với người ngoài, thường xuyên lẫn tránh ngăn cách, Sở huynh hãy nhìn đệ, không lẽ huynh không muốn kết giao với tiểu đệ sao?”

Sở Dịch mặt hồng tai đỏ, cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhất thời không nói biện bạch được lời nào, ấp úng nói: “Yến công tử, ta ... ta tuyệt đối là không phải có ý này.” Text được lấy tại

Chàng ta bình thường tâm trí mẫn tiệp, tuyệt không phải là loại thư sinh nghèo không thông đạt, nhưng trước mặt mỹ mạo thiếu niên này, không ngờ lại miệng lưỡi ấp úng, bó chân bó tay.

Yến Tiểu Tiên sắc mặt có chút sáng lên, “hừ” 1 tiếng, nhật nhèo nói: “Bỏ đi, công tử đã không muốn kết giao, hà tất miễn cưỡng, ăn xong bữa cơm này, chúng ta đường ai nấy đi.” Con mắt đỏ lên đôi chút, quay đầu đi.

Sở Dịch thấy nét giận hờn đáng yêu của chàng ta khiến người phải động lòng, trong lòng bực dọc hối hận không yên, nghĩ thầm: “Sở Dịch à Sở Dịch, người biến trở thành giống đàn bà khi nào vậy, có chi mà phải sợ? Khó kiếm hảo bằng hữu, sao có thể biết phúc phần của người về sau như thế nào.”

Chàng ta nghĩ tới đây, tự nhiên cảm thấy rung động, luồng khí khẳng khái dâng trào, nắm lấy tay Yến Tiểu Tiên, thành khẩn nói: “Yến công tử, người giáo huấn phải lắm, quân tử tương giao là ở chữ thành. Tại hạ đã nói những điều quả thật không phải, nếu như công tử không tỵ hiềm tại hạ là người thôn dã áo vải, chịu hạ mình kết giao, Sở mỗ sẽ nhớ mãi suốt đời!”

Yến Tiểu Tiên khẽ rung, từ giận chuyển sang vui, khuôn mặt vui cười như hoa xuân tung nở, chú mắt nhìn chàng, nhẹ nói: “Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, huynh không được trái lời.”

Sở Dịch cười: “Sống có được bằng hữu như thế này, Sở Dịch vui mừng còn không hết, sao lại hối hận chứ?”

Yến Tiểu Tiên cực kì vui mừng, góc miệng hé 1 nụ cười, đôi đồng tiền đỏ hồng, càng thêm kiều diễm.

Sở Dịch khéo mắt liếc qua, hốt nhiên nhận thấy nhãn quang oán hận từ chúng nhân về mình, đột nhiên phát giác mình vẫn đang cầm tay của Yến Tiểu Tiên, “a” lên 1 tiếng, nhanh chóng bỏ ra.

Khuôn mặt Yến Tiểu Tiên đột nhiên ửng hồng, để tránh sự xấu hổ, nở 1 cười rồi nâng chén rượu lên, nhấp 1 chút rượu.

Sở Dịch thấy đôi trắng nõn nhỏ nhắn xinh đẹp, liền muốn nắm lấy đôi tay thơm ngát mịn màng mềm mại, nhu nhược vô cốt, trong lòng liền có 1 cảm giác dị dạng, thầm nghĩ: “Vương tôn tử đệ quả không giống người thường, đôi tay mềm mại mịn màng còn hơn thiếu nữ.”

Mọi người trong phòng nhìn 2 người bọn họ coi xung quanh như không có ai thân mật cười nói, trong mắt liền phát lửa, nhưng biết mĩ mạo thiếu niên là thịt cấm của Lí Đông Hầu, vì thế không ai dám bước lên rước lấy phiền phức, chỉ có thể nhìn trộm, cùng lúc len lén oán hận thở dài tiếc cho 1 đóa hoa lại cấm trên bãi c*t trâu.

Lí Đông Hầu từ xa thấy mĩ mạo thiếu niên đối với tên tiểu tử nhà quê thấp hèn nhớn nher nói cười, lời mềm tiếng ngọt, thì gần như bị nổ tung vì uất khí đầy phổi, cùng lúc đó, trong lòng nghĩ ra hàng trăm ngàn độc kế, thực muốn ngàn đao chém 2 người đó thành mảnh vụn, nhưng nhìn thấy Yến Tiểu Tiên dung mạo thanh lệ tuyệt tục, trong lòng lại vừa hận lại vừa yêu, lúc giận lúc cuồng.

Sở Dịch bị mọi người nhìn thì cảm thấy không được tự tại, như có gai nhọn trên lưng, vội vội vàng vàng ăn xong bữa cơm, thở 1 hơi khuây khỏa, nói: “Yến công tử, chúng ta đi thôi.”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười: “Tốt, ở đây không khí ô trọc không chịu được, chúng ta ra ngoài cho thoáng.” Quảng lên trên bàn 1 đỉnh hoàng kim, hờn hờ kéo tay Sở Dịch ra ngoài.

Sở Dịch trong lòng rung động, muốn kéo tay ra, nhưng thấy chàng ta nụ cười đồng tiền xinh đẹp như hoa, sợ không muốn mạo phạm, rước lấy sự bất bình của chàng ta, vì thế đành để chàng ta dắt tay đi.

Mọi người chú mắt nhìn theo, trong lòng không có cảm giác gì.

Khi 2 người đi qua bàn của Lí Đông Hầu, tùy tùng của Lí Đông Hầu nộ khí lên đầu, sinh lòng ác ý, ghé tai Lí Đông Hầu nói nhỏ không thôi, sau đó quay người huyết sát dữ dội.

Bên ngoài ở cạnh cây cột, con Xích Thổ dáng nhanh nhẹn, béo tốt, khỏe mạnh vừa nghe được thanh âm, bất ngờ ngẩng cao đầu hí vang, sau chân trước, chân sau đá như sét đánh mưa bay, hướng người về bên sườn con lừa gãy nhom bên cạnh đá mạnh!

Mọi người la lên, Sở Dịch thì vô cùng kinh hãi, thất thanh la: “Lư nhi, cẩn thận!”

Nói thì chậm sự việc thì nhanh, chỉ thấy con lừa kêu lên “a hu” 1 tiếng, chạy về phía trước, né người thoát đi.

Mọi người bấy giờ kinh ngạc la lên, nó đột nhiên nhảy ngược về sau, nâng đuôi, chân sau đá cao lên, tựa như thiểm điện giậm vào bụng con Xích Thổ!

“?” con ngựa Xích Thổ đau đớn kêu lên, ngã ầm xuống đất, 4 chân co giật, cái bụng nâng lên hạ xuống, không thể đứng lên được nữa.

Chỉ trong tích tắc, tình thế đã thay đổi. Mọi người hoàn toàn không ngờ được, miệng mở rộng ra, không đóng lại được.

Sở Dịch lặng người nhìn, như không thể tin vào mắt mình. Cái này ... Đây có phải là con lừa trụi lông mà mẫu thân chàng bỏ ra 3 lạng bạc trắng mua ở trong làng đấy ư?

Yến Tiểu Tiên là người đầu tiên khôi phục lại thần trí, cười khách khác giòn tan, vỗ tay cổ vũ: “Hay 1 chiêu Thần long bá vĩ.”

Con lừa nghe thấy lời khen của chàng ta, lay đầu, “a hu a hu” hí to lên mấy tiếng, đắc ý vo cùng.

Phía trong quán, mặt Lí Đông Hầu chuyển thành màu gan lợn vì kinh biến, đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, toàn thân rung rẩy, hận không thể mang Sở Dịch cùng con lừa đem nghiền thành bột, bởi vì thân phận, quả thật không còn khả năng khác. Tên tùy tùng sợ cơn lôi đình, đã nép mình sang 1 bên, im lặng không nói.

Các lữ khách trong các phòng xá của dịch trạm nghe thấy thanh âm, rồi rít chạy ra để xem nhiệt náo, chia ra hỏi thăm, cãi nhau kêu kì. Trong khung cảnh đó vài tài tử sôi nổi chạy tới, thì hứng nổi lên, viết lên tường “Mao lư phú”, “Xích thổ vi hắc lư sở ca” vân vân

Tuy Sở Dịch trong lòng cảm thấy sung sướng, nhưng không muốn chuốc lấy phiền phức, nở ra nụ cười mỉm, cưỡi bỏ dây lưng trên mình con lừa, kéo tay Yến Tiểu Tiên ra ngoài, cùng nhau bỏ đi.

Con lừa nâng đầu nhìn ngang ngửa, trông rất thoải mái, dưới ánh mắt mọi người chạy bon bon, cứ mỗi lần nâng chân, thì nó lại hí to 1 tiếng rõ ràng, xuất khứ nhưng bất bình rờ rờ bình thường.

Trong đời nó, có thể chưa bao giờ có được khoảnh khắc uy phong khoáng hoạt như ngày hôm nay.

5. Chương 5: Bĩ Cực Liên Chi Đường Nhật Nguyệt

Vừa đi khỏi cửa dịch trạm, Yến Tiểu Tiên cười nói: “Sở huynh, hãy hãy đợi đệ một lát.” Quay người đi về phía dịch quán, thu lấy hành lý, dắt theo 1 con bạch mã hùng vĩ cao lớn, vung roi đánh ra.

Chàng ta khăn áo như tuyết, ngựa trắng cương ngọc, tựa như được khắc từ băng tuyết, xinh đẹp tuyệt trần, ánh nắng chiếu lên người chàng ta, phát sáng lấp lánh, như thể người tiên.

Sở Dịch mắt hoa trí loạn, không nói nên lời, âm thầm thương thức trong lòng. Đột nhiên lúc ấy, hôm nay trước vị bằng hữu này trong lòng lại cảm thấy hổ thẹn không bằng, biến người mệnh mông, chẳng hiểu vì sao vị vương tôn công tử mỹ mạo này lại để mắt đến mình?

Yến Tiểu Tiên thân người bức tới trước, kéo cương dừng ngựa, hai má đỏ hồng, cười hỏi: “Huynh nhìn gì thế?”

Sở Dịch nóng bừng khuôn mặt, nhất thời trầm ngâm, thở dài nói: “Yến công tử người tựa như tiên, ngựa đáng như bạch long, hoàn toàn không giống như người thường, chẳng trách mọi người cùng Lí công tử chàng ta một mực muốn kết giao.”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười 1 tiếng, mặt đỏ như hoa đào, nhẹ nhàng đáp lại: “Sở công tử người như dương xuân bạch tuyết, lừa ta như huyền long hắc giao, tiên cảnh cũng khó gặp, chẳng trách bốn tiên ta phải xin kết giao cùng người.”

Sở Dịch nhất thời lóng ngóng, hai người nhìn nhau lại cười vang.

Trên không mặt trời tươi sáng, núi sông tươi đẹp. Quan đạo rộng rãi, ngoằn ngoèo không dứt. Ở vùng chân trời phía bắc, gió bắt đầu nổi lên, luồng mây đen đỏ cuộn cuộn kéo tới, chốc lát đã phủ kín lấy nửa bầu trời xanh.

Hai người cưỡi lừa vung roi thúc ngựa, sát vai cùng nhau đi, cao đàm khoát luận, trời nam đất bắc, càng nói càng hợp.

Cũng thật kì quái, vô luận nói về chủ đề gì, Yến Tiểu Tiên không ngờ với Sở Dịch lại có thể không bàn mà gặp, nhiều lời Sở Dịch chưa kịp nói ra, thì chàng ta đã cướp lời nói trước. Thỉnh thoảng Sở Dịch vừa nói xong nửa câu trên, chàng ta lập tức tiếp liền nửa câu dưới, suy nghĩ nội tâm trong lòng chàng ta, quả thật không khác.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sung sướng không thể tả, vô ý không hẹn mà gặp kết giao người bạn này, không ngờ lại chí đồng đạo hợp là người tri kỉ đầu tiên trong đời.

Trên đường cùng đi, bàn luận văn tự, cười nói vui vẻ, tình bạn càng thêm thân thiết, đối với nhau cực kì ân cần, như thể đã biết nhau từ lâu. Sở Dịch chưa từng có cái thứ cảm giác gò bó xấu hổ thế này bao giờ.

Sánh vai chuyện trò tới giữa trưa, Sở Dịch không nhịn được cười nói: “Yến công tử, thật ra cũng kì, tuy tại hạ và huynh gặp nhau chỉ mới nửa ngày ngắn ngủi, mà lại như đã cố tri lâu năm.”

Yến Tiểu Tiên đột nhiên cười dở dáo nói: “Nếu như đã là cố tri lâu năm, sao huynh cứ luôn miệng gọi đệ là Yến công tử thế?”

Sở Dịch quả thật kinh ngạc, lại thấy chàng ta “?” cười, thu ba lưu chuyển, cười ngâm ngâm rồi chú mắt nhìn nói: “Sở huynh, chúng ta mới gặp như đã lâu, tình đầu ý hợp, không bằng kết bái huynh đệ, được chăng?”

Sở Dịch vô cùng mừng rỡ, cười nói: “Tuyệt diệu, tại hạ là cũng có ý này!”

Hai người cùng rất hoan hỉ, nhảy xuống ngựa (lừa), bẻ cành cây bên đường, cắm đất thay hương, minh thệ kết bái. Sở Dịch năm nay 17, so Yến Tiểu Tiên thì hơn 1 tuổi, trở thành đại ca.

Kết bái hoàn tất, hai người đứng dậy, nhìn nhau cùng cười, trong lòng sung sướng thích thú không nói được, bất giác trở nên thân mật thập phần.

Lừa ta vui mừng hí vang, nhân cơ hội ấy, cọt cọt vào bờm bạch mã, vô cùng ân cần.

Sở Dịch gia cảnh bần hàn, từ nhỏ cùng mẫu thân nương theo số mệnh, không có huynh đệ tỉ muội, tri kỉ bằng hữu gần như là không có, chỉ có hôm nay mới trọn vẹn cảm thụ được sự tương đắc, tim gan chứa đầy sự sung sướng hoan hỉ.

Nhân sinh có được một tri kỉ cũng dĩ, ấy thế cũng là đáng an ủi rồi. Lòng chàng vui mừng không hết, ngâm ngâm hạ quyết tâm trở thành chí giao tri kỉ với người nghĩa đệ này.

Tối tối, đã cách Vạn Thọ huyện được hơn 6 7 dặm, khắp trời phủ đầy mây đỏ, gió bắc cuồng cuộn, khiến hoa bay tuyết chạy. Gió tuyết cực lớn, cùng lúa ấy, muôn núi trắng bạc, ngày cây phủ tuyết, trong hoành không kêu khóc lạnh tối như thể bị nhuộm sắc trắng của bãi biển Mân Đông Sở Dịch sống từ nhỏ, gió biển nóng ẩm, bốn mùa như xuân, rất hiếm khi thấy tuyết lớn, không bởi vui sợ không nói được, ngó nhìn xung quanh, cảm thấy rất mới mẻ.

Lừa ta cực kì hưng phấn, “a hu” vui sướng hí lên, đặc biệt chạy tới những nơi tuyết đóng dày,?, lác đuôi rung tai, không một lúc dừng, khiến cho Sở Dịch chạy đông đuổi tây, liên tục sợ hãi kêu lên. Truyện được tại

Yến Tiểu Tiên thấy vậy, khanh khách cười giòn, cành hoa rung khấp. Lừa ta nghe thấy chàng ta cười, như thể bị roi quất, vui sướng nhảy lên, tả xung hữu đột, khắp trên mặt tuyết lưu dấu đôi hàng chân.

Tuyết càng thổi càng lớn, bốc lên không ngừng, khi hai người tới trước ngoài cửa thành, đã thấy đất trời mang mang, được phủ bởi một màn trắng. Vó ngựa dẫm lên trên tuyết, “cọt kẹt cọt kẹt” kêu lên giòn tan, âm thanh vui tai không nói được.

Vạn Thọ huyện nằm dưới chân dãy núi, sau là núi trước là sông, một tiểu thành nhân khẩu từ ban đầu không quá vài ngàn. Nhưng bởi chỉ cách Trường An bất quá chỉ hơn 50 dặm đường, trấn giữ nam bắc giao thông yếu đạo, mỗi năm thu đông hai mùa, thí sinh từ phía nam lên kinh dự thí tất nhiên đều phải qua đất này, nhân khẩu bội tăng, bởi vậy lũy điểm trong thành mọc lên như rừng, cực kì phồn hoa, đáng gọi 1 trong “Tây Đường tứ đại dịch thành”.

Khi vào thành, sắc trời đã rất tối, gió tuyết cuồng mãnh, đèn đã lên, lung linh ánh sáng trắng, đường đi ngõ hẻm người đi thưa thớt, lâu lâu xe ngựa xình xịch đi qua.

Yến Tiểu Tiên có vẻ quen thuộc với đất này, chạy đông chạy tây, qua lại trên đường, hai bên lầu cao gác lớn, tuyết trắng phủ mái, cột băng rủ xuống, đèn màu day dặt, ngũ quang thập sắc, tất cả đều là những lũy xá đặc tiền.

Yến Tiểu Tiên dừng lại trước cửa lớn 1 tòa lũy điểm, mỉm cười nói: “Đại ca, chúng ta hãy ở đây qua đêm.” Ánh đèn chiếu lên người chàng, xinh đẹp kiều mĩ, không thể so sánh.

Sở Dịch nhất thời trù trù, bản thân không có nhiều tiền, thật không chi ở tại lũy xá hào nhoáng thế này, không thể chi dụng quá nhiều, nhưng biết tính khí nghĩa đệ, sợ làm đệ ta không vui, nên đành gật đầu đáp ứng.

Hai người dắt theo lừa ngựa tiến tới cửa lớn, tức thì vài hỏa kế chạy ra chào đón, 1 hỏa kế dắt vật cười vào chuồng để ăn cỏ uống nước, những người khác thì dẫn họ tới đại sảnh.

Chúng hỏa kế thấy hai người một thì áo gấm đai ngọc quả là một tiểu vương tôn tuần kiệt, một áo vá đơn giản đích thực lạc thác thư sinh, nhưng lại cùng đi thân mật, không khỏi thầm thấy lạ lùng. đọc truyện tại . Sở Dịch đi khi này, còn dắt theo một con lừa đen gầy trơ xương, nếu không phải vì cùng Yến Tiểu Tiên tay trong tay, khi sớm đã bị đuổi đi bằng chổi lớn.

Trong sảnh lữ xá hoa đang rực rỡ, cười nói rộn ràng, áo gấm đầy khắp, tụ lại từng nhóm, khắp nơi đều là những công tử lên kinh dự thí. Đàn sáo du dương, chén rượu giao nhau, đang thết rượu vui chơi.

Trộm thấy Yến Tiểu Tiên vụt vào, mọi người trước sau như một, lập tức dừng lại, ánh mắt như nam châm hút sắt, vội vàng nhìn theo, thấy bàn tay nhỏ nhắn chàng ta kéo theo, không ngờ là một cùng toan thư sinh, bất ngờ huyền ảo, bàn tán rối rít.

Tây Đường vốn trọng môn hộ gia thế, hào quý áo vải thường không cùng đi lại, giờ trong tòa lữ xá này, không sang thì giàu, đối với người nghèo áo vải cực kì khinh khi.

Sở Dịch bình dị thuần phác, đối với gia thế bần hàn không hề có ý tự ti, tuy nhiên hôm nay liên tục nhận phải sự khinh khi, cái nhìn khinh miệt, trong lòng không khỏi mắc mứu, nhưng bởi vì nghĩ tới nghĩa đệ, đành để người ta chỉ trích nghị luận, một chút phiền lòng không tránh khỏi.

Yến Tiểu Tiên xem như không có gì, kéo lấy tay chàng, cười nói tự nhiên, xem xung quanh không người.

Lên lầu vào trong phòng, để hành lí xuống, Sở Dịch hướng về hỏa kế hỏi vị trí nha môn. Hỏa kế đáp: “Nha môn nằm trên đường lớn ở cửa Thông Hóa.” Bước tới cửa sổ, mở cửa ra, chỉ đại khái phương vị.

Sau khi hỏa kế bỏ đi, Yến Tiểu Tiên lấy làm lạ: “Đại ca, huynh muốn tới nha môn ư? Để làm gì thế?”

Sở Dịch cười khổ đáp: “Cũng là bởi vì những vật này.” Tay lấy ra ti nag (cái túi tơ tằm), trước mặt lấy ra lấy ra các món trân bảo, chất đống trên giường, châu quang bảo khí, chiếu rọi khắp phòng.

Yến Tiểu Tiên vô cùng kinh ngạc, mày liễu cau lại, giận dữ nói: “Đại ca, nguyên lai huynh là người giàu sang, lại dối tiểu đệ là hàn môn chi sĩ.”

Sở Dịch tức thời kêu oan, chuyện tối qua thế nào, nguyên bản thuật lại: “Các trân bảo này là trên người yêu nghiệt mà ra, phần lớn ắt là của bất nghĩa, vì thế huynh muốn sáng sớm ngày mai giao lại cả cho quan phủ nha môn, nếu có gặp năm nào tai họa đối kém, thì quyền trợ cho bá tánh cùng khổ.”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười: “Thì ra là vậy. Đệ đã trách lầm đại ca.” Nhãn châu chuyển động, cật cật cười nói: “Kì thật đại ca huynh cũng là cùng khổ bách tính phải không? Theo đệ thấy, không thôi huynh cứ thu giữ lấy bảo vật, xem như quan phủ trợ cấp cho huynh, hỗ trợ huynh thượng kinh ứng thí.”

Sở Dịch vẫy tay cười: “Hiền đệ đừng trêu đùa huynh, quân tử hảo tài, phải giữ lấy đạo. Đại ca tuy bần hàn, đối với của cải không rõ ràng, vật bất nghĩa ta quyết không dám nhận.”

Yến Tiểu Tiên cười nói: “Cứ cho tiền tài bất nghĩa, huynh không muốn nhận, sao không để cho bách tính thu nạp? Lại có thể để rơi vào tay những kẻ bất nghĩa chứ? Phật viết: ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục? Đại ca nếu có thể sử dụng hết của cải nghĩa này, đó mới là chân chính tâm bồ tát.”

Chàng lại tiếp tục nói: “Lại nói thêm, hiện nay tham quan ô lại nhiều như lông trâu, tiền chẩn tại hàng năm có mấy phần là tới được tay tai dân chứ? Nếu huynh muốn nộp trân bảo cho lũ tham quan, tại sao chúng ta lại không phân cấp cho bần dân bách tính chứ? Vả lại lũ quan lại tham lam tàn nhẫn, nói không chừng chúng có thể kiến lập tội danh, nói huynh là giang dương đại đạo, giết người diệt khẩu, sau đó một mình nuốt hết số châu báu, bắt mọi rước họa vào thân, sao lại phiền phức tới làm gì?”

Sở Dịch nghe chàng ta quỷ biện 1 hồi, không đối được một từ, một câu cũng không thể xuất ra, cười nói: “Hiền đệ miệng lưỡi lanh lẹ, ta tranh biện không qua được đệ, nhưng ta đối với các trân bảo này quả thật không thể thu dụng, nếu làm khác thì bao nhiêu năm đọc sách thánh hiền đều uống phỉ hết ư?”

Yến Tiểu Tiên thở dài, nhân ba ôn nhu, cười ngậm ngậm không nói nhiều lời.

Ngay khi ấy, chợt nghe tiếng chân âm ĩ trên hành lang, có người la lên: “Đích thị phòng này!”

Nghe “rầm” một tiếng, cửa phòng bị đá ra, vài quan sai đang múa đao hoa gậy, sát khí đằng đằng xông vào.

“Ai là Phúc Kiến man tử Sở Dịch? Mau theo quan gia ta ...” Ngay khi đó tiếng tên bộ khoái lạng đi, trộm thấy đầy giường châu báu kim quang lấp lánh, mặt đầy sát khí chợt biến kinh ngạc giật mình, sau đó đổi thành tham lam cuồng hỉ.

Bên ngoài 4 tên quan sai song nhãn mở to trở mắt nhìn, miệng lưỡi dính chặt, gần như chảy nước dãi ra vậy.

Yến Tiểu Tiên cười nói: “Đại ca, huynh chưa tìm tới nha môn, nha môn đã tìm tới huynh trước.”

Sở Dịch cực kì kinh ngạc, cho nên không rõ, hướng về phía các quan sai thì lễ: “Tại hạ là Sở Dịch, không biết các vị quan gia có gì chỉ giáo?”

Tên bộ khoái thần trí tỉnh lại, hung tợn cười nói: “Tên Sở Dịch, người quả là gan to tày trời, còn dám giả hồ đồ? Tới qua tại Phi Lai dịch, người đã dám đánh vào mặt cháu của bốn triều Tả phó xạ Lí Đông Hầu công tử, bất ngờ dùng mâm đập lên trán công tử, không những thế người còn giết hai phó tông của ngài ta, vậy có gọi là có chuyện không?”

Sở Dịch như trong mây mù, vừa kinh vừa nộ, đột nhiên minh bạch thì ra Lí Đông Hầu đối mình trong lòng mang hận, móc ngoặt với quan lại địa phương, vu oan hãm hại chàng, chàng tức khí lập tức cười nói: “Tới qua tại hạ cô thân một mình ở trong thâm sơn lãnh lâm, sao lại có thể xuất hiện ở Phi Lai dịch chứ? Tại hạ với Lí công tử hôm qua đường ngộ chỉ có tương giao sơ kiến, sao có thể cưỡng từ đoạt lí như thế?”

Tên bộ khoái đập mạnh lên bàn, chỉ vào trán bảo đầy giường hét: “Nhảm nhí! Nhân chứng vật chứng đầy đủ, tiểu tử người còn dám giả biện? Người đâu, lập tức bắt giữ tên mọi rợ Phúc Kiến cùng với đồng đảng của hắn, quay về nha môn thẩm vấn! Thu giữ những tang vật này, sau qui hoàn khổ chủ, một đồng cũng không được thiếu cho Lí công tử.”

Các tên bộ khoái hét lên to một tiếng, tranh nhau chạy lên phía trước, tranh nhau thu gom trên bảo, thuận tay dắt dê, bỏ đầy ngực và các tay áo, kể bao vây trói 2 người Sở Dịch lại.

Sở Dịch vô cùng phẫn nộ, biết bọn chúng cố tâm hãm hại, biện bạch cũng vô dụng, tính khảng khái hào hiệp nổi dậy, duỗi tay hét lớn: “Chậm đã! Vị công tử đây với ta chỉ bình thủy tương giao, đối với chuyện này không có quan hệ, các người muốn bắt, thì hãy bắt một mình ta, sao có thể dây tới người vô tội?”

Tên bộ khoái điềm nhiên liếc nhìn Yến Tiểu Tiên 1 cái, trên khuôn mặt hung tợn chợt lộ nụ cười dâm dăng, trầm giọng nói: “Tiểu tử, Lí công tử đã đích thân nói, tên mặt trắng xinh đẹp này cưỡng đạo đồng đảng với người, yêu cầu bọn ta phải bắt giữ, để ngài ta đích thân thẩm vấn. Khắc khắc, không biết làn da trắng trẻo thế này có thể chịu được côn bổng, roi da hay không?”

Các tên quan sai nhìn nhau, cùng khanh khách cười dâm dăng, không nói thêm lời nào, lập tức trói tay hai người lại, rời khỏi phòng.

6. Chương 6: Bĩ Cực Liên Chi Đường Nhật Nguyệt (2)

Sở Dịch giận dữ toàn thân rung lên, nhìn Yến Tiểu Tiên bị bọn chúng dùng dây trói tay thật chặt, trong lòng không khỏi xót xa, run rẩy nói: “Hảo huynh đệ, huynh đã liên lụy đệ rồi!”

Yến Tiểu Tiên vẫn bình tĩnh lạ thường, mỉm cười nói: “Đại ca, là đệ đã hại huynh. Bỏ đi, đảng nào chúng ta cũng khảo thí để làm quan, hiện tại trước cứ xem cho biết nha môn mô dạng thế nào, để còn theo đó mà luyện trước.” Vì thế mà không kháng cự, cười ngâm ngâm để chúng quan sai la hét đẩy đi, theo hướng dưới lầu mà đi.

Mọi người trong lữ xá nghe thấy tiếng ồn ào, tất cả vì thế bu lại để xem. Nhìn thấy hai người, tức thì tiếng xì xào nổi lên, bàn tán không thôi, kinh ngạc cũng có, lạ lùng cũng có, khinh bỉ cũng có, lấy vui trước họa người khác cũng có.

Lữ quan sai dương dương đắc ý, mắng chửi đẩy đánh, để hai người lên hai chiếc tù xa, theo hướng nha môn mà tới.

Hàn phong gào rú, tuyết bay khắp nơi, đánh vào đôi má nóng đỏ của Sở Dịch, tan chảy thành hàng hàng nước lạnh. Chàng xấu hổ giận dữ đau xót, trong lòng cực kì hỗn loạn, trong đời chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã bất công thế này.

Sở Dịch từ nhỏ sống ở vùng thôn quê Phúc Kiến, nhân tình thuần phác, sao thể biết lòng người hiểm ác? Trên đường lên kinh, đơn thuần phát trực, hết lòng giúp người, nhưng không ngờ ngờ ngác lại bị cấu tội hãm hại. Hiện tại đừng nói có thể tên đăng bảng vàng, vì nước tận trung, có thể rửa sạch tội danh, rời khỏi Vạn Thọ huyện hay không cũng đã khó nói.

Tù xa lạch cạch, tiến nhanh tới đường lớn Thông Hóa môn trong tuyết trắng mênh mông, khi tới ngã ba, tù xa bất ngờ chuyển hướng Tây, nhanh chóng hướng cửa Tây Bạch Hồ môn mà tới.

Sở Dịch lơ mơ cảm thấy có điều bất diệu, nhớ rằng tên hỏa kế khi chỉ phương hướng nha môn thì chỉ về hướng đông, trong lòng lạnh lại, kêu lên: “Các người đưa chúng ta đi đâu thế?”

Những tên quan sai cười hung tợn: “Câm miệng! Lúc sau ngươi sẽ tự mình minh bạch!” Không đợi chàng nói gì, xé ra mảnh vải, bịt kín song nhân, miệng, tai chàng.

Sở Dịch cực kì phẫn nộ kinh hãi, nói không ra lời, cố sức vùng vẫy, bất ngờ bụng dưới bị đá mạnh 1 phát, đau đớn mắt thấy đầy sao, gần như ngất đi.

Bên tai nghe có tiếng kêu, tù xa sinh xích, lơ mơ nghe có người cùng lữ quan sai đang áp giải mình nói gì đấy, sau đó lại nghe tiếng cửa thành mở ra.

Thân xe lắc lư, rung lên không ngừng, như thể đi trên 1 con đường gồ ghề trong rất lâu, ẩn ước nghe thấy tiếng dạ kêu khóc than, cũng như tiếng dã thú gầm thét thê lệ.

“Két” một tiếng, bánh xe dừng lại, xe tù mở ra, vài tên quan sai cầm kéo chàng xuống, quăng mạnh lên mặt tuyết. Tuyết đã đóng dày, Sở Dịch đầu hướng xuống trước, gần như cả cái đầu bị vùi trong đồng tuyết, băng lạnh thấu xương.

“Tiểu tử, đây là mồ chôn của ngươi.” Tên bộ khoái cười hung tợn âm trầm bên tai chàng, hung bạo xé quần áo chàng, cầm bỏ lên.

Hoa tuyết bay bay, bốn bề mênh mông, vài ngọn núi vách cao hiểm trở sừng sững tiếp nhau, dù vậy trên đỉnh núi, thương thú kêu vang, lượn vòng trên không. doc truyện tại . Thật không biết đang ở dưới chân hoang sơn nào.

Sở Dịch quay đầu nhìn bốn phía, nhìn không thấy bóng dáng Yến Tiểu Tiên, vừa kinh vừa nộ, kêu lên: “Nghĩa đệ ta đâu? Các người dấu đệ ấy đâu rồi?”

Ba tên quan sai quay mặt nhìn nhau, khanh khách cười dữ dội. Một tên bộ khoái đá chàng bay trên đất, kể đó đập lên ngực chàng, liếc nhìn cười: “Nghe đồn bọn Phúc Kiến man rợ thịnh hành nam phong, quả danh bất hư truyền. Con bà nhà nó, tiểu tử ngươi tử đạo lắm đấy, còn ở đó thân thiết quan tâm tên tiểu bạch diện. Đừng lo đừng lo, sau khi Lí công tử vui đùa xong, phần còn lại, tự nhiên ngươi có thể tự mình yêu với hảo nghĩa đệ được mang tới đây bồi táng cùng ngươi, để bọn ngươi thành 1 đôi phong lưu dã quỷ, hoàng tuyền kết bạn.”

“Lữ cầm thú hạ đẳng!”

Sở Dịch trong não ầm lên 1 tiếng, máu nóng dồn lên, trong lúc phẫn nộ không biết sức lực từ đâu, hét to một tiếng, hai tay nâng bàn chân tên bộ khoái, kể đó đẩy mạnh lên trên, phóng hẳn ra xa ngoài mây trượng; bản thân “hô” một tiếng, chuyển người phóng dậy.

“Ah!” Bụi tuyết tung bay, tên bộ khoái cuộn người lại trên tuyết, đau đớn kêu không ngừng.

Sở Dịch hơi lúng túng, không hiểu thần lực của mình từ đâu ra. Lúc đó lửa giận bùng bùng trong người, một luồng nhiệt khí di chuyển khắp người, chạy lộn xộn cả lên, oanh nhiên cổ vũ, như thể muốn nổ tung ra.

Hai tên quan sai còn lại kinh ngạc hoảng hốt, nhìn đi nhìn lại tên bộ khoái bị đánh đang nằm lăm trên đất, nhìn thấy khuôn mặt đầy giận dữ của thiên niêu thư sinh, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Chờ con bà nhà ngươi, các ngươi sợ gì chứ? Không nhanh chém tên Phúc Kiến mọi rợ thành thịt vụn, lão tử sẽ cho xuống ăn bột gạo!” Tên bộ khoái run rẩy trời mình dậy, rướng cổ lên hét.

Hai tên quan sai giật mình tỉnh lại, ngực đầy phần nộ, chửi mắng: “Tiểu lãng đề tử dưỡng địch, dám động thủ với Vương đại nhân, quả ăn tim gấu gan báo rồi!”

“Con mẹ nó, Vương đại nhân như thân phụ ta, trừ mẹ ta ra, ai dám đánh phụ thân ta chứ?”

Hai tên giận dữ mắng chửi, ánh đao bay lượn, một trái một phải cùng lúc xông lên.

Sở Dịch là một kẻ thư sinh, gà còn chưa từng giết qua, có bao giờ đã thấy qua cảnh này đâu? Mắt thấy ánh đao loạn xạ, trong lòng vốn đã rối tung, loạng choạng lùi lại, lòng nghĩ: “Mạng ta hết rồi!” Nghĩ tới Yến Tiểu Tiên cuối cùng cũng không thể gặp lại, rồi đây sẽ vĩnh viễn chia lìa, trong lòng cực kì đau đớn.

Trong lúc rối loạn bất ngờ xuất chưởng, chỉ chưởng vừa động, nhiệt khí trong người tức thời như sóng dữ cuộn cuộn, xông lên chưởng tâm.

“Oh!” Một luồng khí quang xanh nhạt lập tức từ trong tay bay ra, vừa lúc trúng ngay trán tên quan sai bên trái.

Tên quan sai bên trái “a” thảm thiết kêu một tiếng, đột nhiên như con diều bay thẳng về sau, cả miệng phun đầy máu, ngã bay trên không, đầu vùi vô trong tuyết, hai chân đá loạn, nửa ngày không thấy ra.

Tên quan sai còn lại cực kì kinh sợ, đứng im như trời trồng tại đấy, mắt nhìn thẳng không nói được, tay phải cầm đao, chỉ cách đỉnh đầu Sở Dịch ba thước, thực sự không dám chém xuống.

Sở Dịch tự nhìn vào lòng bàn tay mình, trong não mê loạn, kinh hãi giật mình khác với ba tên quan sai.

Chàng tự nhỏ người đã yếu ớt hay bệnh, vì thế chỉ từng dừng mảnh 1 lần thực hiện nghĩa cử, khi 14 tuổi đã giải 1 con chó điên đang sủa ầm truy sát thôn đồng, không quản thân mình nửa chừng có thể bị giết, một cước đá ngay vào giữa mũi con chó điên, đương trường nó đau đớn kêu lên một tiếng, bại trận. Dù vậy chuyện đó cũng chỉ thuần là may mắn, không thể lấy làm ví dụ, không biết hôm nay sao đột nhiên trở thành thần dũng như thế?

Đột nhiên nghĩ tới biểu hiện thần dũng của mao lư giữa trưa hôm nay, tâm niệm nhất động, lẽ nào ... lẽ nào hai hoàn thuốc đêm qua chính là nguyên nhân sao? Tâm thần đại chấn, “a” thất thanh khê kêu lên.

“Nhanh mau giết hắn!” Tên bộ khoái kinh sợ giận dữ hòa lẫn, đậm chân hét lớn.

Tên quan sai cổ tay rìng động, nơm nớp thận trọng hạ đao xuống.

Sinh tử lâm đầu, Sở Dịch không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng ráng sức đẩy ra một chưởng. Nhưng bất ngờ không có dấu hiệu gì, chưởng tâm rỗng không, luồng sóng khí không một lần phát ra.

Hay rằng tên quan sai trong lòng đã sợ, như kinh cung chi diều, cổ tay run rẩy loạn xạ, dĩ nhiên đao đã miên nhiên vô lực, mắt thấy Sở Dịch thủ chưởng phát ra, tức thì nhắm mắt la sợ, đao đơn giản ứng thanh chém lệch, đi sát qua tai má Sở Dịch, sầm sầm băng lãnh.

Một đao vừa hạ, hai người cùng hoảng sợ kêu lên, loạng choạng lui bước.

Tên quan sai kinh hồn bất định, hoảng sợ tự nhìn vào người cả nửa ngày, xác định không có gì thay đổi, đảm khí tức thì nổi lên mạnh mẽ, ổn định tinh thần, dữ dằn hét to: “Con bà nó, tên nhóc mọi rợ ngươi giả thần lộn quỷ, hù dọa qua gia, lão tử để ngươi nào nổ hoa lớn!”

“Ah” lên một tiếng, tức thì mức đao, ngay đầu một đao chém xuống.

Sở Dịch cực kì sợ hãi, vung tay loạn xạ, nhưng cũng có không có phản ứng như trước.

Tuyết rơi dày đặc, đao quang như điện, hàn mang lấp lánh, lãnh khí vù vù theo đó chia ra.

“Ret!”

Lờ mờ nghe thấy một tiếng vang nhẹ, tên quan sai đột nhiên dừng lại, thân người rung nhẹ, đôi mắt tròn tròn, mặt đầy kinh hãi hoảng sợ, ngay lúc đó, góc miệng đột nhiên rỉ ra một tia máu đen, xiên vẹo đổ xuống đất, rồi không thấy động đậy gì.

Sở Dịch kinh hãi không tan, chỉ trách mình trong lúc vô ý đã giết hãn, trong lòng kinh hãi không thể nói, hoảng sợ, tự trách, hoảng sợ, thất thủ lùi lại, giọng run rẩy: “Ta ... ta đã giết người sao? Ta đã giết người sao?”

Hai tên quan sai còn từ xa trở mắt nhìn chàng, kinh hãi hoảng sợ không thể nói, đột nhiên nhìn nhau nhau, quang quác kêu lên: “Không xong rồi, yêu quái! Cứu mệnh a!” Quay người co giò bỏ chạy, vừa chạy được vài bước, tiếng kêu ngờ hãi đột nhiên thê lệ chuyển thành tiếng kêu thảm thương, đột nhiên phóng người lên cao, rồi đập mạnh xuống đất, co giật một lúc, rồi không có tiếng động gì.

Sở Dịch vừa kinh vừa sợ, tư mình nhanh chóng phân minh được hàng động vừa rồi không giống trước, sao hai người có thể đột nhiên ngã ra chết được chứ? Không chừng họ giả chết, nhân lúc mình không phòng bị, lén ra tay ám toán thì sao? Ngay tức thì chàng run rẩy nhặt lấy cây phác đao bên thân tên quan sai đã chết, cẩn thận từng bước tiến lên, quan sát xem ngực có chuyển động thở hay không. Bọn đang đọc chuyện tại

Hai tên đó quả nhiên đã chết, cái chết thật kì lạ, khó mà nói ra được.

Hoa tuyết bay vòng, càng lúc càng nặng, phảng phất như ngàn vạn quỳnh hoa, điên cuồng phi vũ, chỉ trong chốc lát đã chôn vùi ba tử thi dưới tuyết trắng mênh mông.

Từ xa nghiêng ngả, hơn nửa đã vùi trong tuyết, con ngựa vàng kéo xe hí lên từng hồi, di chuyển loạn xạ vòng quanh không mục đích, bỗng nhiên ngã ào xuống đất, tĩnh lặng không tiếng.

Sở Dịch nâng đao, cô đơn đứng giữa gió tuyết hoang sơn, trong đầu trống không, lòng rối như tơ, hoảng sợ, hối hận, kinh hãi, lờ mờ chán nản ... hỗn loạn giao tạp, toàn thân phảng phất như bị gió lạnh thổi xuyên qua cả người, lạnh buốt xoáy vào tim, run rẩy từng hồi, không biết làm sao cho phải.

Đột nhiên, chàng thấy trước mắt Yến Tiểu Tiên đang cười lúm đồng tiền, “a” kêu to một tiếng, tâm thần rung động, giật mình tỉnh ra, bèn quay người chạy thẳng xuống dưới núi. Mối vung đao chạy được vài bước tại vùng tuyết địa thâm sâu, bất ngờ dừng lại.

Trời đất mênh mông, bốn bề tuyết trắng, sao có thể phân biệt rõ phương hướng?

Dù cứ cho là chàng quay về được Vạn Thọ huyện, chàng có thể kiếm Yến Tiểu Tiên ở nơi nào chứ? Lỡ như trước đó đệ ấy ngộ hiểm, chàng làm sao có thể tự mình cứu thoát được đệ ta? Lỡ như ... Đột nhiên tới ấy vạn niệm đều thành tro, bi lệ thương tâm, nước mắt đổ xuống như mưa.

Ngay lúc ấy, chàng đột nhiên cảm thấy khinh bỉ, chán ghét bản thân.

Giả như bản thân chàng không phải là thư sinh văn nhược tay trái gà không chặt, giả như bản thân chàng có thể to lớn dũng mãnh như A Ngưu thôn bên, tay không bắt sói, một mình đánh hổ, thì đã không chỉ trở mất ra mà nhìn hảo nghĩa đệ bị lũ súc sinh đó bắt trời lãng nhục, thật không còn cách khác ư?

Đã nói thế nào “không thể được sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm”, quả như đệ ấy tam trường lương đoạn, bản thân mình sống trên đời sao có thể gặp được tri kỉ như thế! Giả như chàng hèn hạ tiếp tục sống trên đời, giả như chàng có bình an tới được Trường An, đồ đạt tiến sĩ, trở thành trạng nguyên ... liệu có còn gì thú vị nữa?

Nước mắt tuôn trào, che mờ thị tuyến. Yến Tiểu Tiên nụ cười lúm đồng tiền như hoa tuyết thoáng qua trước mắt chàng, tiếng cười giòn tan trong trẻo vui tai như cuồng phong gào thét không thôi bên tai chàng ... Tiếng cười dung mạo không ngừng giao thoa chồng chất lên nhau, đè nặng khiến chàng thở không ra hơi, khóc không thành tiếng.

Lúc đó, chàng đột nhiên phát giác bản thân mới biết nghĩa đệ bất quá một ngày mà đệ ta đã chiếm giữ một vị trí quan trọng trong lòng chàng.

Chàng trong đầu bỗng nổi lên một luồng hỏa diệm bừng bừng, cứ cho hi vọng mịt mù, cứ cho núi đao biển lửa, chàng cũng quyết quay về Vạn Thọ huyện, toàn lực giải cứu Yến Tiểu Tiên. Dù cho có bỏ đi tính mệnh này, quyết cũng không lùi bước.

Nghĩ tới đó, chàng đột nhiên gạt lệ, vội nắm phác đao, xông vào gió tuyết, nghiêng rằng cuồng loạn chạy xuống hướng chân núi.

“A hu!” Trong tiếng gió to kêu rít đột nhiên truyền lại tiếng kêu rất đỗi quen thuộc của lư nhi.

Sở Dịch đột nhiên phản chấn, hướng theo tiếng kêu mà tới.

Gió bắc cổ vũ, hoa tuyết không dứt du dương xoáy tít, trên sườn núi trắng mênh mông, một con bạch mã, một con hắc lư đang khoan khoái phi nhanh tới, trên ngựa là một bạch y thiếu niên, tuyết thổi vù vù, nhẹ nhàng phi tới, má lúm đồng tiền như hoa, thanh lệ như tiên.

Sở Dịch trong đầu chấn động, run run đứng thẳng, trong lòng kinh hãi, kích động, cuồng hỉ, mê loạn ... như thể muốn nổ tung ra, bập bẹ kêu lên: “Nghĩa đệ!” Cổ tay rung lên, phác đao rơi xuống mặt tuyết, lệ nóng không dứt phủ đầy vành mắt.

7. Chương 7: Ý Khí Tương Kỳ Cộng Sinh Tử

Gió tuyết cuồng vũ, trời đất mênh mang.

Mao lư vui sướng kêu lên chạy tới bên chàng, như thể tán thành, đầu húc tới, gần như húc chàng ngã xuống đất, thè chiếc lưỡi ướt át liếm lên má chàng, trộn lẫn nước mắt với hoa tuyết, vừa ẩm vừa mát lạnh.

Bạch mã hí dài, ngẩng đầu dậm chân.

Yến Tiểu Tiên kiểm chế dây cương, phóng người xuống ngựa, cười nói: “Đại ca!” Chiếc mũ bọc đầu bay lên, đôi tròng mắt sáng ngời, nụ cười trên má lúm đồng tiền vô cùng kiều diễm xinh đẹp.

Dù mới chỉ nửa ngày không gặp, hai người như thể cách thế trùng trùng.

Vượt qua đại kiếp, Sở Dịch hốt nhiên bi hỉ, kích động khó kiểm chế, muốn nói điều gì đấy, nhưng lại không thể thốt ra nên lời, đột nhiên ôm Yến Tiểu Tiên vào lòng, dùng toàn thân khí lực giữ chặt lấy.

Yến Tiểu Tiên “a” một tiếng, bị chàng nén chặt gần như không thở được, nhẹ nhàng tránh thoát, nhưng càng bị ôm chặt hơn, tâm thần rung động, toàn thân đột nhiên như bông thả lỏng ra, hai má ửng hồng như ráng, líu ríu như thở hỏi: “Đại ca, huynh khóc gì thế?” nguồn

Sở Dịch ôm chặt lấy chàng ta, vui sướng như muốn nổ tung ra, nghẹn ngào nói: “Quả thật là đệ! Đệ không có chết ... thật sự ... thật sự rất tốt!”

Sở Dịch tới lúc ấy, nghe được giọng nói ngọt ngào trong trẻo của Yến Tiểu Tiên, ngửi thấy u hương chân thật đặc biệt của chàng ta, cảm nhận thấy thân thể mềm mại ấm nóng chàng ta trong lòng mình từ từ mềm ra, dần dần chảy ra, giờ thì mới tin đây thực sự là nghĩa đệ, trong lòng hơn nửa ngày qua mới thả lỏng ra.

Yến Tiểu Tiên “phác phác” cười, trong lòng cảm động, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Sở Dịch, mềm mỏng nói: “Ngốc đại ca ...” Một tiếng không nói tiếp dịu dàng ôn nhu, tình ý miên miên, phảng phất như nước suối chảy vào tai, gió xuân thổi vào mặt.

Hoa tuyết bay lượn, hai người cùng ôm chặt lấy nhau, trong một lúc lâu, như thể đã biến thành hai người tuyết.

“A hu!” Mao lư tìm kiếm dò xét, muốn tìm thấy một khoảng giữa hai người để chen vào, thủy chung cũng không thể làm được.

Mao lư dùng chiếc tai lún phún lông chà sát kên trên mu bàn tay Yến Tiểu Tiên, thấy ngựa ngựa, chàng không nhịn được cười lên, tiếng cười khách khách giòn tan, bị ôm ngang lưng như thể xé đôi, hớn hên cười nói: “Đại ca, huynh sẽ làm eo đệ đứt ra làm hai giờ.”

Sở Dịch giật mình tỉnh ngộ, tức thời thả lỏng tay ra, mao lư vui sướng hí lên một tiếng, thừa cơ đẩy đầu vào, cọ quết bừa khắp nơi.

Sở Dịch nghĩ mình cũng đã ôm chặt đệ ta cả nửa ngày, tai nóng bừng lên, có chút gì đấy thú vị, cười nói: “Hảo huynh đệ, huynh nghĩ rằng đời này kiếp này không còn có thể gặp lại đệ được nữa, sợ rằng khi bỏ tay ra, sẽ thực sự không còn gặp lại đệ.”

Yến Tiểu Tiên trên má ửng hồng, nhanh chóng nắm lấy tay chàng, mỉm cười nói: “Đại ca ngọc.”

Sở Dịch trong tim hốt nhiên nhảy loạn cả lên, “a” một tiếng, hỏi: “Sao, đệ làm thế nào trốn thoát được vậy? Sao có thể cùng Bạch Long mã và Lư nhi nhất tề cùng đi?”

“A hu! A hu!” Mao lư trừng mắt nhìn giận dữ hí lên không thôi.

Bởi nghe thấy biết bạch mã có một cái tên rất hay, nó tự hồ đối với cái tên thôn phu quê mùa của mình cực kì bất mãn, mỗi lần nghe Sở Dịch kêu như thế, liền giận dữ đau khổ kêu vang, tỏ vẻ chống đối.

Yến Tiểu Tiên cười nói: “Chuyện này đệ cũng không biết thế nào, từ xa đã không đến nha môn, trong thành đột nhiên phát hỏa, khắp nơi đều là ánh lửa, khách nhân trong khách sạn đều chạy vội ra ngoài, thành một đồng rối tung, hai tên quan sai không còn tâm tư để ý tới đệ, cố chạy thoát thân, may mắn một người hảo tâm đi qua giúp đệ cởi dây trói, đệ bèn quay về lữ xá, mang theo Bạch Long mã và ...”

Nói tới đây, liếc qua nhìn mao lư, cong môi cười nói: “Cùng Hắc Kỳ Lân liền bỏ đi, nếu không có Hắc Kỳ Lân trên đường đánh hơi theo mùi của đại ca, đệ quả thật không thể tìm được huynh.”

Mao lư nghe thấy Yến Tiểu Tiên tự mình đổi cho nó tên mới, vui vẻ hí lên liên tục, đầu lắc đuôi rung, quay vòng vòng xung quanh chàng, kích động không thôi.

Sở Dịch thở dài: “Quả thật trên đời mọi chuyện đều tự có thiên ý, người tốt thế nào cũng được bình an, chỉ là khi không huyện thành vô cớ bị nạn, khổ cho bách tính trong thành.” Trong lòng vừa thấy hoan hỉ vừa buồn bã, quay đầu nhìn lại, xuyên qua gió tuyết mênh mông, quả nhiên thấy phía đông hồng quang ửng ửng, thấp thoáng tia lửa.

Yến Tiểu Tiên cười nói: “Đại ca, Vạn Thọ huyện chúng ta không thể quay lại, chỉ bằng bây giờ lên núi kiếm hang động nào ở qua đêm, trời sáng thì khởi hành tới Trường An thành, chúng ta sẽ lại chọn một khách sạn tốt nhất, đánh một giấc cho thật đã.”

Sở Dịch chợt nghĩ đệ ta thuộc giới vương tôn công tử cầm y ngọc thực mà giờ lại phải cùng mình trú nơi hoang sơn tuyết địa, trong lòng thấy khó chịu, hối tiếc nói: “Hảo huynh đệ, huynh đã liên lụy tới đệ rồi.”

Yến Tiểu Tiên mặt cười bỗng mỏng lại, quơ tay giận nói: “Huynh lại thế! Lại như thế người ngoài, xem đệ bỏ mặc huynh luôn.”

Yến Tiểu Tiên thấy Sở Dịch khấn trương, “phách phách” cười lên, nhẹ nhàng nói: “Đại ca, chẳng phải chúng ta đã từng thể có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia đấy sao? Có khi nào huynh đã thấy đệ giả thói của lũ công tử chưa? Có ích gì khi phải tính toán các chuyện đó chứ?”

Sở Dịch trong lòng đang áy náy, bỗng thấy ôn nhu vui sướng, cười nói: “Không sai, huynh đệ chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, không bao giờ chia lìa lần nữa.”

Hai người dắt theo lừa ngựa, mem theo sườn núi thông thả đi, chưa đi quá được trăm bước, thì phát hiện ở sườn núi phía nam có một động khẩu u thâm bị che giấu khá kĩ.

Yến Tiểu Tiên quét dọn trong động, từ trong hành lí lấy ra một cái thảm lông gấu bày ra trong góc động, Sở Dịch vừa ngồi xuống, lại lấy ra một tấm da hổ dày, phủ lên trên thân hai người. Mao lư và bạch mã theo đây nằm nghỉ ngơi dựa vào vách động kề bên.

Ngoài động gió tuyết cuồng mãnh, hoa tuyết từng miếng từng miếng thổi cuộn nhập vào nhau, trong động khẩu kết thành băng mỏng màu lam nhạt. Chu Yến hai người che bằng da thú, chỉ cách nhau một xích, nghe tiếng gió kêu rú, tiếng lừa hí hạnh phúc, nghĩ tới hôm nay đã gặp nhiều chuyện, trong lòng thấy vui vẻ yên ổn, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Tới nửa đêm, Sở Dịch mê mê hồ hồ nghe thấy có tiếng gì đấy vang lại, bất giác thò tay tìm kiếm, thấy bên cạnh không người: “Nghĩa đệ!” trong lòng kêu lên, giật mình tỉnh giấc.

Thì thấy Yến Tiểu Tiên đang nghiêng mình tựa ở động khẩu, con người nhấp nháy, mỉm cười một tiếng, ngón tay thẳng để trên môi, tay ra hiệu im lặng.

Sở Dịch thấy đệ ta vẫn ở đây, trong lòng thấy khoan thai rất nhiều, yên lặng chuyển mình, chân tay nhẹ nhàng đi lại bên thân chàng, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Lúc này bên ngoài gió tuyết mạnh mẽ, động khẩu đá núi giao nhau, cửa vào động lúc đầu đã bị tuyết phủ kín, lúc này chỉ còn ba thước chiều dài, một cái lỗ hổng một thước bề rộng.

Yến Tiểu Tiên dùng ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào cái lỗ, sau ghé sát tai chàng hạ giọng nói: “Có người tới, huynh đừng phát ra tiếng.” Luồng hơi thơm ngát nóng ấm phả vào tai chàng, tức thì ngứa ngáy khó chịu được.

Sở Dịch nở một nụ cười nhạt, trong lòng cảm thấy hiếu kỳ, tiến lên ngưng thần quan sát.

Chỉ thấy trong tuyết trắng mênh mông, ba hoàng y nhân cúi đầu tới lui, dường như đang kiếm gì đấy. Ba người đạo bào nón lông, trường kiếm chéo lưng, dựa theo trang phục, thì dường như là Thiên Sư đạo Long Hồ đạo sĩ.

Trời lạnh đất đông, đêm khuya ba khắc, không biết ba vị đạo sĩ tới vùng hoang sơn dã lĩnh để làm gì nữa?

Sở Dịch đang còn ngạc nhiên, thì thấy vị đạo sĩ gầy ốm nhỏ mình “ôi” một tiếng, cười lên: “Ở đây!” Rồi lấy ra một thứ mập ngấn như hồ lô, vị đạo sĩ cao gầy như trúc nghe thế lập tức liền chạy tới.

Ba người trường tụ quơ khua, “a” liên tục, các khối tuyết nổ bay ném ra, trên mặt đất tức thời xuất hiện một cái hố sâu.

Sáu tiểu đạo sĩ vung tay bật xuất trường kiếm, nhẹ nhàng phải gạt, thanh quang lóe lên, một nhân ảnh từ trong hố bay lên cao, lăn tròn trên mặt tuyết.

Sở Dịch nhất thời thất kinh, thiếu chút nữa đã phát ra tiếng động, kẻ đạo sĩ vừa lấy lên một cách ẩn tượng chính là tên quan sai bị sát tử một cách kì lạ, không lẽ ba đạo sĩ này đang truy tập chàng sao?

Sáu tiểu đạo sĩ hạ người ngồi xuống, lục lọi trên người tên quan sai một hồi, lấy ra một chuỗi phỉ thúy ngọc thạch, vẻ mừng mừng kết, nhú mảy: “Không có ư? Những thứ này?”

Hai đạo sĩ còn lại cực kì thất vọng, lại phân chia ra, cúi đầu tìm kiếm.

Sở Dịch trong lòng thấy nhẹ đi một chút, cái vòng phỉ thúy ngọc châu đã bị tên quan sai gom lấy trong khách sạn làm “tặc tang”, lấy công làm tư, thuận tay dắt dê bỏ vào trong người, ba tên đạo sĩ phần lớn là mưu đồ trên bảo, nghe tin tới đây cướp xác, nhưng tuyết lớn không ngừng, đã sớm che lấp mọi dấu vết của xe ngựa, làm sao chúng có thể tìm ra được? Nghĩ tới đây, trong lòng vừa hạ xuống đột nhiên lại treo lên.

Cùng lúc đấy, ba đạo sĩ vui mừng kêu lên, cùng đào xác hai tên quan sai còn lại ra. đọc truyện tại . Ba người cúi xuống tìm kiếm, nhưng chỉ lấy ra được toàn bảo thạch trên bảo, nét thất vọng lộ rõ trên nét mặt lời nói.

“Con bà nó, nhất định kẻ giết bọn chúng đã lấy đi tẩu thoát, chúng ta đã rơi xuống đáy nòi, không lẽ chỉ lẫn mò những thứ trơn sáng lấp lánh này ư?” Cao sáu đạo sĩ hạ giọng giận dữ mắng chửi, trong tay nắm đầy trân bảo, cổ tay rung rung, trường kiếm múa nhanh, “rẹt rẹt” không ngừng, vạn điểm ngân quang lấp lánh nhảy múa.

“Hô!” Ba cỗ thi thể bất ngờ bốc lên vô số luồng hỏa diễm, phùng phục bốc cháy, một mùi thúy khét đập vào mũi.

Sở Dịch cau mày bịt mũi, trong lòng rét giá, ba tên đạo sĩ này ngang ngược tàn ác, tất không thứ phải hiền lành, xét sơ tình hình, giống như không phải vì trân bảo, không biết cuối cùng là bọn chúng đang tìm kiếm gì nữa?

“Đại ca, bọn chúng đang tìm kiếm thứ này.” Yến Tiểu Tiên như thể đang biết trong lòng chàng đang nghĩ gì, ghé sát tai chàng nhẹ nhàng thổi ra một hơi, nâng chiếc túi tơ trắng bạc lên rung.

Sở Dịch đột nhiên giật mình, quay người như muốn nói, khoe môi lướt qua cái má mềm trơn thơm phức của Yến Tiểu Tiên, rung lên như điện kích.

Hai người trên má tức thì ửng hồng, lập tức phân khai, trong lòng nổi lên một sợi cảm giác dị dạng.

Sở Dịch trấn định tinh thần, trong lòng nổi lên một mớ ngờ vực, hạ giọng nói: “Không phải những trận bão này đã bị lũ quan sai thu gom hết rồi sao? Đệ lấy lại khi nào thế? Làm thế nào đệ lại biết lũ đạo sĩ kia đang tìm vật này...”

Thanh âm chưa dứt, Yến Tiểu Tiên thu ba lay động, thần sắc chợt biến, chiếc tay trắng nõn nhanh như chớp bịt lấy miệng chàng, khẽ ghé sát vào tai chàng, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Đại ca, thiên vận cũng không được lên tiếng.”

Tiếng nói nhỏ dần, ngoài động tiếng gió rào rú, một tiếng dạ kiêu như khóc mà không phải khóc, như cười mà không phải cười, thê lệ thấm đậm dằng dặc vang lên.

Ba tên đạo sĩ hét vang: “Yêu quái phương nào, sao dám trước mặt đạo gia giả thần lộng quỷ chứ?”

Sở Dịch trong lòng rét lên, chuyển mắt nhìn ra, ngoài động không biết từ đâu bỗng xuất hiện luồng kì quang dị thải, chiếu sáng vùng đất tuyết mênh mông lưu li diễm lệ, biến ảo bất định.

Ba tên đạo sĩ cầm kiếm đứng cạnh luồng thi hỏa phừng phừng, râu tóc hóa đỏ, nhìn khắp bốn phía, thần sắc hung lệ, khấn trương và sợ hãi.

“Lũ Long Hồ Sơn tạp mao mũi trâu, dám tới trước mắt Khổng Tước Lão Tổ mà hành hung cướp đoạt, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, có phải muốn bỏ xác thành tiên ngay bây giờ?” Tiếng nói âm dương quái khí, dằng dặc mang mang, chợt đông, chợt tây, không thể phân biệt từ đâu phát ra.

Ba tên đạo sĩ vừa nghe “Khổng Tước Lão Tổ” bốn chữ, sắc mặt đột biến, lập tức đứng đối lưng lại với nhau, từ từ cất bước, hướng xuống chân núi mà đi, ba đốc kiếm nâng chéo lên cao, “rẹt rẹt” nhẹ vang, kiếm khí phóng ra vụt vào, thanh quang lưu li.

Cao sáu đạo sĩ nhìn khắp xung quanh, đồng thời chân bước chậm lại, cùng lúc ấy nhẹ giọng nói: “Nguyên lai là pháp giá lão tổ, thật là hạnh hội. Tại hạ Phong Đạo Hòa, Long Hồ Sơn Tề Phá Băng chân nhân tọa hạ cửu đệ tử, phụng mệnh gia sư đi tới Trường An, trên đường vô ý mạo phạm đi qua bảo địa của Lão tổ. Hoàng Hà Trường Giang, đều chảy về một phương, ngày khác nếu có cơ hội, xin hẹp gặp lại.”

Sở Dịch tuy không rõ Khổng Tước Lão Tổ là thần thánh phương nào, nhưng nghe giọng nói thâm đậm của ông ta, liệu đoán không yêu cũng ma, lại thấy ba tên đạo sĩ vì thế sợ hãi, lên tiếng xin bỏ đi, trong lòng lão đại ắt cũng thế. Thầm nghĩ: “Vốn đồn người tu đạo vốn lấy hàng yêu trừ ma làm tôn chỉ, sao ba tên Long Hồ sơn đạo sĩ này lại như thế bất kham?”

Khổng Tước Lão Tổ cười quái đản nói: “Ta đang lấy lạ sao ngươi gan to như thế, hóa ra là tiểu oa nhân dưới trướng Tề Phá Băng, không nói tới Phá Băng chân tiên mỗ mọn, chỉ tính lũ Xà Miêu Trương Thiên Sư các người tới đây, lại còn dám âm ỉ ngông cuồng.”

8. Chương 8: Ý Khí Tương Kì Cộng Sinh Tử (2)

Lời nói vừa dứt, thanh âm đột nhiên biến thành cuồng bạo hung lệ, âm phong gầm rú, đầy trời hoa tuyết cuộn xoáy, hết như ngàn vạn tên bạc, từ bốn phương tám hướng ào ạt bắn tới ba tên đạo sĩ.

Phong Hòa Đạo hét lên: “Kết kiếm trận, đi Hộ linh phục ma cương!”

Ba tên đạo sĩ lập tức bộ cương đạp dấu, đạp tuyết bay vọt, ba luồng kiếm quang bay vọt lên trời. Theo đây chỉ quyết, miệng đọc chú biến hóa không ngừng, kiếm quang hồi toàn nộ quyển, phóng ra vụt vào biến ảo, quanh thân ba người hình thành một bức tường ngăn quang kiếm khí cực kì hoa mắt.

“Đinh đinh đinh đinh ...” thanh âm trong trẻo vang lên như mưa, tuyết bay tới đập lên trên bức tường khí của kiếm trận, tức thì nổ tung tóe, bạo khai từng tầng từng tầng sương tuyết hạt băng.

Kiểm quang lấp lánh, sương tuyết đầy khắp, luồng kì quang ảo lệ chiếu sáng khắp trời, chợt thấy yêu lệ quỉ dị.

Sở Dịch chưa từng thấy qua so kiếm đấu pháp như thế bao giờ, lần đầu được thấy, kinh hãi nhiếp sợ, không thể thốt lên, hô hấp như dừng, mắt hoa cả lên, trái tim đập đập loạn cả lên, như thể muốn nhảy vọt lên cổ.

Ba tên đạo sĩ tiến bước, động tác chỉnh tề như một, kiếm trận cực kì thuần thực, chớp mắt đã ra ngoài trăm trượng, nhắm hướng chân núi đào thoát.

Khổng Tước Lão Tổ cười có vẻ bùi ngùi nói: “Nói tới là tới, nói đi là đi, người xem đây là chỗ để đi đạo chắc?”

Giọng nói vừa dứt, “ầm” một tiếng vang to, chỗ sườn núi tuyết đột nhiên như thể bị lật tung lên, một bóng người bay vọt lên trời.

Sóng tuyết rào rạt, cuộn cuộn trùng điệp, bất ngờ cuộn lại thành bức tường tuyết cực lớn, cao chín trượng rộng hơn ba trượng, ngay thẳng phía trước, nhắm phía ba đạo sĩ mà đổ ập xuống.

“Bang!”

Sóng tuyết cuộn cuộn, nổ tung ra trùng trùng điệp điệp, ngân quang kiếm khí tức thời tan vụn, tuy nhiên tiếng long ngâm dằng dặt bất tuyệt, ba luồng kiếm quang phá không thoát ra.

Cuồng phong cuộn xoáy, bọt tuyết nhẹ bay tiêu tán, ba bóng nhân ảnh màu vàng kêu lên thảm khóc từ trên không rơi xuống, máu tươi như hồng mai nở đầy trên nền tuyết trắng xóa.

Một bóng nhân ảnh quỉ mị du hốt phiêu lạc, cười nói quái lạ: “Xà Miêu đạo sĩ, bắt quá chỉ thế.”

Ánh sáng trong suốt vùng đất tuyết phản chiếu lên trên người hắn ta, sáng trắng rực rỡ. Người đó áo choàng hồng tươi, trường bào xanh biếc, bên ngoài khoác áo lông vũ năm màu, từ xa trông lại, trông hệt như một con khổng tước, trên tuyết ngạo mạn thong thả bước tới.

“Lão tổ tha mệnh! Lão tổ tha mệnh!” Ba tên đạo sĩ toàn thân nhor máu, trên sườn tuyết co rút bỏ lê, liều mạng đào thoát, đồng thời quay đầu lại cầu xin, hoàn toàn không còn chút khí thế nào.

Khổng Tước Lão Tổ như thể không nghe, du du hốt hốt nhẹ đến bên thân bọn chúng, u sầu cười không nói, tay áo phải cuộn lại, nhắm Phong Đạo Hòa cách không từ từ đẩy ra.

Phong Đạo Hòa kinh hãi cùng cực, sắc mặt tái mét, hàm răng khua đánh cục cục loạn xạ, lắp bắp nói: “... Lão Tổ ... tha ... tha mạng ... tiểu nhân nguyện ... nguyện gia nhập Lão Tổ pháp ... pháp môn, tan thân nát ... xương, tới chết ... không thôi...”

Khổng Tước Lão Tổ mục quang lóe lên, hi hi cười nói: “Thấy người có hiếu tâm, lão tổ tự thành i. Không cần phải tan xương nát cốt, lão tổ niên kỉ đã lớn, ăn không đụng tới xương đầu, uống máu tươi từ thân người nóng ầm thì có thể được ...”

Vừa nói tới đây, mắt lộ hung quang, hai tay lằng không quắp lấy, tức thì cầm lấy bên miệng Phong Đạo Hòa nâng lên, “?” một tiếng, cái miệng tàn nhẫn cắn vào cổ Phong Đạo Hòa.

Phong Đạo Hòa kêu lên một tiếng thảm thiết thê lệ khủng bố, máu tươi vọt ra, toàn thân run rẩy.

Khổng Tước Lão Tổ cúi đầu tham lam hút lấy, không ngừng phát ra tiếng nuốt vào “dật dật”, máu tươi theo cảm hần từng giọt từng giọt rơi lên trên mặt tuyết, tạo thành những lỗ nhỏ, nhiệt khí mờ nhạt bốc lên.

Sở Dịch trong lòng vô cùng sợ hãi, miệng nếu không được Yến Tiểu Tiên nhanh chóng bịt lại, mắt trở lên nhìn cảnh tên đạo sĩ bị Khổng Tước Lão Tổ hút máu trở nên khô héo dần, vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, đơn giản không tin rằng dưới gầm trời này không ngờ lại có chuyện thế này.

Khổng Tước Lão Tổ hút hết máu Phong Đạo Hòa, mạnh mẽ hất đầu lên, miệng hít sâu vào một hơi, vài đạo thanh quang từ thất khiếu Phong Đạo Hòa xoáy cuộn xuất ra, chợt bị hút vào trong miệng.

Khổng Tước Lão Tổ hít trọn chân khí, cái xác tái khô thuận tay quăng đi, bước tới trước.

Hai tên đạo sĩ còn lại hồn phi phách tán, không ngừng hồi hã van xin, tiền bạc trên người nhất nhất lấy ra hết, a dua dâng biểu, hồ ngôn loạn ngữ, chỉ mong có thể bảo toàn được tiểu mệnh.

Khổng Tước Lão Tổ nghe chán thấy phiền, đột nhiên hung tợn cười lên một tiếng, mỗi tên một đá, dẫm nát đầu lâu hai tên, sau đấy lộn hai chân lên, đưa lên gần miệng, ở giữa máu tươi hai người, nhanh chóng hấp thu nguyên khí khô kiệt.

Sở Dịch thấy thế nộ hỏa thiêu đốt, nghĩa phần đầy ngực, nghĩ trong lòng: “Chỉ hận ta không thể hàng yêu phục ma, nếu không quyết liều tính mệnh, lập tức tiêu diệt lão yêu, vì dân trừ hại.”

Tâm niệm vừa khởi, Khổng Tước Lão Tổ đột nhiên quay mình lại, áo khoác phất lên, con người hung ác hàn mang như điện, lạnh lẽo đưa mắt nhìn về phía Sở Dịch, cười quái lạ nói: “Hai vị núp trong sơn động đã lâu, sao còn chưa chịu ra?”

Sở Dịch vô cùng kinh sợ, bị luồng hung quang từ mắt hấn quét trúng, tức thì lông óc dựng đứng, da gà nổi lên, trong lòng lóe lên một tia kinh sợ.

Yến Tiểu Tiên bên tai chàng thanh âm nhẹ nhàng hạ giọng nói: “Đại ca, đệ sẽ hiện thân dẫn dụ lão yêu bỏ đi, huynh cười Bạch Long Mã chạy trước, chúng ta sẽ gặp lại dưới núi.” Liền bỏ ngân bạch ti nang vào trong người, nhanh chóng chuyển thân, liền muốn xuất động.

Sở Dịch nhiệt huyết dâng lên, nắm lấy chàng ta kéo lại, giận dữ nói: “Hiền đệ, đệ đã nói có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, lẽ nào đã quên? Không thể sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, nhưng nguyên cùng chết cùng ngày cùng tháng cùng năm không lẽ chỉ là lời nói xuông? Hôm nay dù có phải chết, chúng ta cũng phải chết cùng lúc, vĩnh bất phân khai?”

Yến Tiểu Tiên run nhẹ, hai lúm đồng tiền hồng lên, để lộ vẻ ôn nhu hạnh phúc, mỉm cười nói: “Tốt. Đại ca, từ nay về sau chúng ta đồng sinh cộng tử, vĩnh bất phân li.”

Sở Dịch vô cùng vui mừng, nổi sợ trong ngực đột nhiên biến đi, dũng khí nổi lên, bất ngờ đứng lên, nắm lấy tay chàng ta kéo đi, quay người cười nói: “Lư nhi ... Hắc Kì Lân, chúng ta đi nào!”

Mao lư vốn dĩ bị Yến Tiểu Tiên bịt miệng, nghe thấy tiếng gọi, lập tức kêu lên một tiếng, vội vã chạy lại, Bạch Long Mã khấn trương đuổi theo.

Hai người nhìn nhau cười, phóng thân lên cười đùa, ngựa, sánh vai thong thả đi ra, trong lòng bình tĩnh vui sướng không thể nói, tuyệt không có tí gì là sợ hãi.

Hoa tuyết bay bay, cuộn tới môn trón gương mặt, đất trời mênh mông trắng xóa như một.

Từ xa, Khổng Tước Lão Tổ đang cười âm trầm, thấy bọn họ như thể ung dung tự tại, trái lại nghi ngờ nhiều hơn, giả như bọn họ có âm mưu gì, thì đã không dám vội vã tiến tới trước.

Hắn nhiếp mắt đánh giá hai người, đột nhiên “ah” một tiếng, trong mắt thoáng lên vẻ kinh ngạc, nhìn chòng chọc vào Yến Tiểu Tiên hung tợn cười nói: “Tiểu oa oa, nguyên lai là người!”

Sở Dịch nghe thế vô cùng kinh ngạc, không lẽ lão yêu này đột nhiên nhận ra Yến Tiểu Tiên sao?

“Lão yêu quái, ta thì thế nào? Người nhìn vật này của ta đây, mở to con mắt ra mà nhìn cho kỹ.” Yến không đợi hắn đáp lại, đột nhiên cười ngâm ngâm lấy ra ngân bạch ti nang, tay nâng lên cao, lay động trước sau.

Khổng Tước Lão Tổ “a” lên một tiếng, kinh nghi bất định chú mắt nhìn ti nang, trong mắt hung đại thịnh, hung ác cười nói: “Tiểu oa nhân, cái túi đó là của lão tổ ta, người từ đâu mà có được thế? Ngoan ngoan đưa cho lão tổ, lão tổ sẽ tha cho không chết.”

Khổng Tước Lão Tổ bản tính hung giảo đa nghi, thấy Yến Tiểu Tiên không có chút gì sợ hãi, trái lại càng thêm khẳng định bên trong có gian trá, trong lúc nói, con mắt di chuyển loạn lên, quét mắt nhìn khắp nơi, tìm kiếm xem liệu có cao nhân nào đang mai phục ở bên không.

Sở Dịch càng thấy lạ hơn, không biết Yến Tiểu Tiên làm như vậy là có mục đích gì, nhưng chàng đối với nghĩa đệ cực kì tin tưởng, tin rằng chàng ta làm vậy tự nhiên là có dụng ý riêng, lúc này chỉ cười không nói, im lặng quan sát chuyện lạ phát sinh.

Yến Tiểu Tiên miệng “ôi”, cười ngâm nhâm nói: “Người tuổi tác đã cao, lại nói năng bậy bạ, không biết nhục sao? Cái túi này là có người phó thác lại ở chỗ ta, người không biết gì hết. doc truyện tại . Sao ta có thể tùy tiện đưa đồ của người khác cho người được chứ? Ông ta vừa nói là cần phải đi diệt yêu quái, sẽ lập tức quay về lấy ...”

Đột nhiên “a” một tiếng, mặt đầy vui sướng, chỉ vào sườn núi phía bắc cười nói: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, ông ấy tới kìa! Nếu người muốn, thì tự mình nói chuyện với ông ta đi.”

Khổng Tước Lão Tổ trong lòng cực kì rét giá, vô ý quay lại nhìn, bờ núi phía bắc dốc nghiêng thẳng đứng, dốc tuyết liên miên, lấy đâu ra nửa bóng người chứ?”

Hắn ta thấy hơi ngạc nhiên, lập tức hiểu ra, đột nhiên cảm thấy sau lưng một cỗ hàn phong duệ khí rít lên xông lại, sau cổ ù ù phát lạnh, vô cùng hoảng sợ, không kịp điều tập chân khí khắp người, lập tức quay người song chưởng phát ra.

“Há!” Sóng khí cuồng loạn, hoa tuyết cuộn phát, ngàn vạn tia ngân quang nhỏ nổ tung loạn xạ phát tán, khí quang quét khắp, trên mặt đất lập tức hiện ra một cái hố to.

Khổng Tước Lão Tổ phản ứng tuy nhanh, cuối cùng phải lùi lại một bước, cái lỗ trên vai mát lạnh, tựa như bị thứ gì sắc nhọn nhỏ bé phá thân xuyên vào, ngứa ngáy khó mà chịu được, tay trái tức thời tê liệt.

Chỉ nghe thấy Yến Tiểu Tiên thanh âm trong trẻo ngọt ngào khanh khách cười nói: “Bắc Hải Tàm Cốt Thứ tư vị không tệ chứ? Năm lão cứ từ từ mà thưởng thức, thứ cho tiểu sinh không thể phụng bồi.”

Khổng Tước Lão Tổ kinh nộ hoảng sợ, trở mắt nhìn lại, hai người thiếu niên đã sớm cười hắc hắc, bạch mã, theo hướng chân núi chớp nhoáng cuồng loạn phóng đi bỏ trốn.

“Con mẹ nó, chết đi tên nhãi con! Lão tổ còn sống sẽ ăn ngươi không thôi!” Khổng Tước Lão Tổ giận dữ sắc mặt chuyển thành tím ngắt, lập tức ngưng thần tụ khí, hét to một tiếng, chân khí âm âm nghịch chuyển, “phù” một tia ngân quang cùng máu đen từ trên vai vọt ra.

Hắn giận dữ hét dài, hữu thủ hóa trảo, cứng rắn khoét xương xé miếng thịt thối từ trên vai trái, hai tay áo cuộn lại, bay thẳng lên trời, gào khóc quái đản theo hướng Sở Dịch hai người cấp tốc ngự phong truy đuổi.

“Giá!”

Sở Dịch hai người thúc ngựa (lừa) cuồng loạn xông tới, men theo sườn núi cao dốc nhanh chóng mà xuống.

Lừa ngựa tám vó như bay, phóng đi như điện xẹt, tuyết địa oanh nhiên chấn động, tầng tầng khối tuyết bị vó ngựa hất lên, cuộn cuộn rong ruổi, như thể hai luồng sóng tuyết cực lớn tung bay sau lưng hai người.

Sở Dịch kinh ngạc bối rối, trong đầu rối như tơ vò, không tưởng rằng xử tử thanh lệ nhu nhược như nghĩa đệ có thể làm như thế, bất ngờ trong một sát na phóng ra ngàn châm đầy trời, đánh lên làm lão yêu phải trọng thương. BẠN ĐANG XEM TẠI - .

Yến Tiểu Tiên biết chàng nghi hoặc, vừa thúc ngựa phóng nhanh, vừa cười lớn nói: “Đại ca, tiểu đệ từ nhỏ đã thích luyện võ tu đạo, tới nay không biết đã bá bao nhiêu vị sư phụ, tên Tiểu Tiên của đệ là do vị đạo trưởng sư phụ đầu tiên ban cho, chỉ tiếc học nghệ bất tinh, nếu không vừa rồi khả dĩ có thể đánh cho lão yêu thành tổ ong rồi.”

Sở Dịch trong lòng hoảng hốt, Tây Đường sùng đạo hiếu võ, luyện võ, tu đạo chính thị là việc sĩ nhân hay làm, tu chân thông thường hay lấy tiên, chân, huyền làm tên đạo bậc, xác thực không có gì là quá đặc biệt, chỉ có văn nhược thư sinh như mình mới là hiếm gặp. Nghĩ tới đây, trên mặt theo đó nóng lên, cười nói: “Nguyên lai như vậy, huynh cứ nghĩ tại sao tên nghĩa đệ lại lạ như vậy.”

“A —o!”

Không trung truyền lại một trận chim kêu hung lệ âm tà, hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khổng Tước Lão Tổ hung cuồng kêu lên quái đản, hai cánh tay như cánh lớn xòe vỗ, nhắm hướng Sở Dịch hai người hạ xuống.

Còn đang rống lên dữ dội, cái đầu lão yêu bỗng nhanh chóng biến hóa, mũi ưng càng lúc càng dài, cái miệng theo đó cũng lồi ra, đột nhiên biến thành cái mỏ dài nhọn một xích, toàn thân “rắc rắc” một tràng nổ vang, ngàn vạn lông chim màu xanh biếc xuyên da chui ra, dày đặc đông đảo duỗi ra, chỉ trong chớp mắt không ngờ đã biến thành một con cự điêu vừa giống ưng thứu lại trông như khổng tước!

9. Chương 9: Vũ Giá Hà Do Đáo Tục Gian

Khổng tước yêu điêu hung cuồng kêu lên quái dị, hai cánh vỗ bay, ngấm theo Sở Dịch hai người cấp tốc bỏ nhào xuống, con người hung ác xanh lục lấp lánh vẻ phần nộ, lệ quang đầy cừ hận.

“Nguyên lai lão yêu đích thị là 1 con đại yêu điêu, chẳng trách lại xấu xí như thế.”

Sở Dịch kinh hãi vô cùng, thấy hắc đầu trọc lông hồng, mắt xanh mỏ nhọn, đột nhiên lại thấy có chút hoạt kê thú vị, không nhịn được khanh khách cười to lên.

Yến Tiểu Tiên thấy chàng sinh tử quan đầu mà còn có thể vui vẻ cười lên, bản thân cũng không không thể kiềm chế bật cười.

Yêu điêu đại nộ, cái mỏ kêu lên hung dữ, cấp tốc bay tới, hai cánh toàn bộ duỗi ra, phát cuồng tung vỗ.

Yêu điêu vừa khua cánh, đạo đạo thải quang chân khí như nghề luân thải lãng (sóng màu bánh xe màu cầu vòng) rít lên xoáy tròn mau lẹ, đánh vào vùng tuyết địa ở hai bên sườn núi, tức thì oanh ling cự chấn, băng tuyết, cự thạch từng khối từng khối lớn, cuộn cuộn bay tới, theo hướng dưới mà đổ xuống.

Mao lư kêu to “a hu”, cực kì phấn khích, bốn chân tung ra, thể chạy như điện, càng lúc càng nhanh, không ngờ dần dần bỏ lại Bạch Long mã phía sau.

Sở Dịch vừa kinh vừa hãi, đoán chắc rằng là bởi vì hai hoàn thuốc kì diệu, nhưng lại thấy Yến Tiểu Tiên và bản thân càng ngày càng xa, trong lòng cực kì lo âu, hét to: “Hắc Kì Lân, chạy chậm lại, đợi hiền đệ theo.”

Mao lư vui sướng hí to một tiếng, tốc độ chậm lại một ít.

Bạch Long mã cũng từ từ đuổi tới, Yến Tiểu Tiên kêu lên: “Đại ca, ngựa tiểu đệ chậm quá, có lẽ con ngựa đầu đại xú điêu sẽ đuổi kịp mất.”

Yêu điêu hung dữ kêu to, hai cánh to lớn đập vỗ, nhanh như thiểm điện, cự li với hai người giờ bất quá chỉ hơn mười trượng dư.

Sở Dịch rét buốt vô cùng, đuổi tay hét lớn: “Hiền đệ, đệ hãy đưa tay ra, ngu huynh sẽ kéo đệ qua.”

Hai người đang chạy song song, Yến Tiểu Tiên bất ngờ quắp lấy cánh tay chàng ta, bạch y tung bay, hữu kinh vô hiểm hạ xuống phía trước hành lí trên hồng lửa, từ phía sau ôm chặt lấy Sở Dịch, cười nói: “Đại ca, chạy nào!”

Sở Dịch chưa kịp kêu lên, mao lư đã huyết lên vui sướng, không đợi lệnh đã tung chân cuồng chạy, ngay tức thì như tên rời cung oai thế phát ra, bạch mã cùng yêu điêu phút chốc bị bỏ xa lại phía sau.

Yêu điêu cuồng nộ gầm thét, truy đuổi đến cùng không bỏ, nhưng tốc độ rong ruổi của hắc lư vô cùng kinh nhân, ưu kì hơn chỉ trong nháy mắt đã gia tăng tốc độ, không ngờ hơn xa chim bay, dầu cho yêu điêu có bỏ sức ra, nhất thời cũng vô pháp đuổi kịp.

Yêu điêu trong lòng phần nộ, há miệng phun ra một đạo hỏa quang, “oh” một tiếng, như xích điện phi vũ, hỏa long tung hoành, cái này tiếp theo cái kia mãnh liệt đánh vào xung quanh Sở Dịch hai người, khiến cho các khối đá vỡ vụn ra, luồng luồng sóng tuyết.

Sở Dịch hai người kinh sợ kêu lên một tiếng, hắc lư tinh thần phấn chấn, liên tục né tránh.

Đôi cánh to lớn của yêu điều vỗ đập cuồng phong, liên tiếp tạo ra lớp lớp tường đá sóng tuyết, tuyết băng cuộn cuộn, âm âm cuốn tới.

Bạch mã không kịp né tránh, bị thảm kêu lên cuốn theo, chốc lát đã biến mất không thấy đâu.

Sở Dịch nghe thấy tiếng hí bi thiết của bạch mã ở phía sau, trong lòng trầm xuống, cảm thấy có lỗi vô cùng.

Yến Tiểu Tiên trong lòng thoáng qua, ôm chặt lấy chàng, thêm đó hét to vào tai chàng: “Chạy mau! Chạy mau!”

Cuồng phong đập mặt, bọt tuyết rơi mắt.

Sở Dịch cúi sát người lên trên cổ mao lư, phía sau thân thể mềm mại của Yến Tiểu Tiên nép vào nường tựa, hai người một lửa tựa như đã hóa thành một chỉnh thể, biến thành một đạo cuồng phong, kêu to phóng xuống.

Mao lư phóng bay như tên, bất quá trong khoảng thời gian một chén trà nóng không chỉ có thể xuống dưới núi được, xuyên qua đám cỏ vượt bỏ sườn núi, thì tới được quan đạo, theo hướng bắc mà bỏ trốn. doc truyện tại . tại

Sóng tuyết cuộn cuộn, đá tảng âm âm cuốn tới, như vạn mã bồn đằng (muôn ngựa rong ruổi), ngân sư gầm thét, “?” nện oang oang lên trên quan đạo, tức thì đập thành những đồng nhỏ khắp nơi, bụi đất sương tuyết bay lên mù mịt.

Yêu điều hung dữ hung ác giận dữ kêu lên, đập cánh bay theo, càng lúc càng gần.

Yêu điều này cho cùng là lão yêu ma quái cùng hung cực ác, phóng mắt thấy mao lư tuyệt không thể sánh nổi. Vừa rồi từ trên sườn núi phóng xuống, mao lư ý lại vào ưu thế trăm trượng chạy trước, lại nường theo quán tính từ sườn núi xuống, có thể trong thời gian ngắn dẫn trước. Giờ đây bình địa khắp nơi tuyết tụ dày tới một tấc, nếu muốn chạy đua cùng yêu điều lần nữa, tuyệt đối không có cách gì có thể chắc thắng được.

Sở Dịch thầm kêu khổ, không tính được gì, trong lòng chỉ còn dựa vào may mắn, toàn lực thúc lửa nhanh chóng chạy đi.

Yến Tiểu Tiên quay thân đánh đầu, dôi xa thấy yêu điều càng bay càng gần, mây liễu rung động, khoe miệng cong lên, cười mà không phải cười, tay phải lật lại, từ trong tay áo lộ ra một nửa cái hộp ngọc màu lục, đợi cho yêu điều bay lại gần hơn, cong tay phóng ra, xuất kì bất ý giết nó.

Lúc này sắc trời đã lơ mờ sáng, chân trời phía đông đen lam, chuyển thành màu trắng bụng cá, ráng sáng đỏ tới tím thẫm lớp lớp hiện ra, đất trời từ từ sáng lên.

Quan đạo tuyết trắng phau phau, lơ mờ thấy phía trước có ba kị sĩ đang thông thả đi.

Nghe thấy đá núi băng tuyết âm âm vang to, ba kị sĩ lập tức dừng lại, quay ngựa trông lại.

Tiếng một thiếu nữ kêu lên: “Cửu cửu, là Khổng Tước lão yêu! Đập phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu (đi vỡ giày sắt không tìm thấy, tìm được lại không tốn chút công phu nào). Đã truy tìm hần mấy tháng nay, không nghĩ được bất ngờ lại chạm mặt ở đây!”

Giọng nói còn chưa dứt, một tiếng “oh” sắc nhọn vang lên, trời đất bỗng nhiên sáng lên, một luồng tử quang bay thẳng lên trời, mang theo cuộn cuộn hồng diễm thanh mang, ngắm theo yêu điều oai mãnh phóng tới.

Yến Tiểu Tiên rét giá, trong ánh thu ba lấp loáng vẻ hoảng sợ kinh hoàng, tay phải rút lại, tức thì giấu hộp ngọc vào trong sâu.

Yêu điều giận dữ kêu lên hung dữ, hai cánh vỗ đánh, nghe quang khí lãng (sóng khí màu cầu vồng) âm âm cuốn tới, đánh trúng đạo tử quang rầm rĩ, “phịch” tức thì khí quang hỏa lãng đẹp sắc sở bất mắt bạo phát.

Tử mang bay về, dừng lại trên không, không ngờ là một thanh tử đồng cổ kiếm cán màu tím nhạt uy vệ, uốn éo như rắn, lưu quang rực rỡ.

Yêu điều kinh hãi giận dữ kêu lên, vỗ cánh chuyển mình, đột nhiên bay thẳng lên trời, vội vàng bỏ chạy.

Sở Dịch vừa kinh vừa sợ, nhất thời lúc ấy không minh bạch được cho cùng đã phát sinh chuyện gì, chỉ nghe được tiếng nói sâu não của một lão giả: “Bạch Thạch, Anh Anh, hiền đệ nữ hãy tới Trường An đợi thúc, sau khi ta giết tên yêu nghiệt này, lập tức đuổi theo.”

Một đạo nhân ảnh bay thẳng lên trời, ngự phong đập kiếm, như tử điện hoành không, hướng theo yêu điều nhanh chóng đuổi theo.

Sở Dịch quay đầu nhìn lại, trời xanh như biển, sao sớm rải rác, lơ mơ nhìn thấy một điểm tử quang càng đi càng xa, cuối cùng biến mất chỉ còn ngọn núi tuyết trắng phau phau.

“Các người là ai vậy? Thế nào mà lại trêu tới Khổng Tước lão yêu?”

Sở Dịch nhìn chằm chằm lưỡi dính lại, ngưỡng mộ kinh ngạc, nghe thấy tiếng thiếu nữ trong trẻo hỏi, quay đầu nhìn xa, dưới ánh sáng buổi sớm lam nhạt, thì thấy một hoàng y thiếu nữ khoảng 12 13 tuổi đang cười trên một con tuần mã cao to màu đen, trường kiếm chéo lưng, hươu thanh roi, đôi mắt sâu mộng nước đang chăm chăm tò mò chiếu thẳng vào bản thân.

Nàng ta nét trẻ thơ vẫn chưa mất hết, thật quả vô cùng xứng với từ mỹ nhân phiêu, nhưng trên trán xeo xéo thêm vào vân mẫu hoa điền (đồ trang sức hình hoa vân mẫu), cuối mày tô vẽ đỏ xiêm, làm ỉnh có vẻ già đi, bởi thế, trở thành trái ngược với vẻ khả ái lộ ra.

Sở Dịch cảm thấy thú vị, không nhịn được bật cười, mao lư theo đẩy kêu to “a hu”.

“Cùng thư sinh, người cười gì vậy?” Hoàng y thiếu nữ mở to mắt, càng lúc càng thấy kì quái.

“Anh anh, không được vô lễ!” Hoàng y thiếu niên bên cạnh khoảng 17 18 quát lên, chỉ thấy chàng ta lãnh tuấn đỉnh tú, anh tư lồ lộ, chéo lưng thêm vào một cán trường kiếm, chuôi kiếm dài độ một xích.

Chàng ta hướng về Sở Dịch hai người cười nhẹ, vòng tay hành lễ nói: “Tại hạ Hoa Sơn Tô Bạch Thạch, đây là xá muội Tô Anh Anh, nói năng không khuôn phép, xin đừng lấy làm lạ.”

Tô Anh Anh cảm thấy vô cùng ủy khuất, ngậm miệng lẩm bẩm nói: “Hắn ta đích thị là cùng thư sinh, ta có gì sai đâu chứ ...”

Sở Dịch cảm thấy thú vị, cười nói: “Cô nương nói chính phải, không có gì là vô lễ cả, tại hạ là cử nhân đất Mân Sở Dịch, nguyên bốn có thể xem thuộc về bản hàn thư sinh.”

Chàng kéo lấy tay áo Yến Tiểu Tiên, nhất tề vái chào hàng đại lễ, cười nhẹ nói: “Được lệnh cứu đuổi yêu điều bỏ đi, ân cứu mệnh, quyết không bao giờ quên.”

Tô Anh Anh một mắt liếc nhìn ca ca, hứ lên một tiếng, ra vẻ thắng lợi.

Tô Bạch Thạch không lí tới nàng ta, hướng về phía Sở Dịch cúi mình hồi lễ, nhướn mày nói: “Hàng yêu trừ ma là bốn phận của người tu đạo chúng tôi, thật không đáng nói tới.”

Tô Bạch Thạch thiếu niên thâm trầm lão luyện, dáng dấp sung mãn, cả người với muội muội trẻ con tiết nhiên bất đồng.

Tô Anh Anh quay đầu nhìn lướt qua Yến Tiểu Tiên, “a” lên một tiếng, thấy kì hỏi: “Huynh rõ ràng là một công tử giàu sang, sao lại cùng một cùng thư sinh đi chung với nhau thế?”

Yến Tiểu Tiên hướng về nàng ta cười đáp lại: “Tại hạ Dương Châu Yến Tiểu Tiên, cùng với Sở đại ca kết bái huynh đệ, cùng nhau lên Trường An khảo thí.”

Tô Anh Anh vỗ tay cười nói: “Thật là khéo! Bọn ta cũng tới Trường An khảo thí đây! Ngẫu nhiên có thể có thêm bạn đồng hành.”

Sở Dịch nghe thấy hơi làm kinh ngạc, đôi huynh muội này đã là người tu đạo, sao lại phải dự thí khoa cử, lấy công danh?

Tô Bạch Thạch liếc ngang Tô Anh Anh, như thể trách muội muội lảm lời.

Tô Anh Anh giận dữ nói: “Muội nào có nói sai đâu, sao huynh lại trừng mắt với muội chứ? Chúng ta lần này vốn dĩ là đi tham gia ”Thần tiên khoa khảo” mà.”

“Thần tiên khoa khảo?” Sở Dịch cảm thấy như đang giữa trong mây mù.

Tây Đường có tú tài, minh kinh, tiến sĩ, minh pháp, minh thư, minh toán lục khoa khảo thí, minh pháp, minh thư, minh toán đô thị chuyên môn kĩ thuật khảo thí, thường thiết khoa mục thì có minh kinh, tiến sĩ lưỡng khoa, đầu ra lại có “Thần tiên khoa khảo” chứ?

Không lẽ nếu có thi đỗ “Thần tiên khoa khảo”, thì có thể lập tức bạch nhật phi thăng sao?

Tô Bạch Thạch tuy nhiên lại nói: “Hai vị xin đừng nghe xá muội nói bừa, làm gì có thần tiên khoa khảo nào chứ, chỉ rằng tháng giêng năm tới là Trường An tiên Phật luận đạo giảng pháp đại hội, khắp các đạo quán động phủ, tự miếu thiền viện toàn quốc những người tu đạo tham Phật đều sẽ có thể tham gia, sau cùng sẽ do hoàng thượng khâm định pháp lực tối cao giả (người có pháp lực cao nhất), phong làm quốc sư, vì thế nó còn được gọi là Tiên Phật quốc sư hội.”

Sở Dịch kinh ngạc thốt lên: “Nguyên lai là vậy.”

Tây Đường thần tiên đạo Phật đang hồi cực thịnh, khắp các đạo quan, tự viện, thiền từ lập trong rừng, trên thì hoáng thượng công khanh, dưới có bình dân bách tính, nếu không cầu khẩn tiên đạo, thì cũng trầm mê Phật thiền, theo đó tà ma oa đạo cũng khuếch trương phát tán, khắp các thành thị, như thể trăm hoa đua nở, mặc sức khoe sắc. Tiên Phật quốc sư hội này chắc chắn sẽ tập hợp các tiên Phật lưu phái lớn luận đạo đấu pháp, để đề ra chính thống tối giai pháp đàn.

Sở Dịch tuy là thuộc giới nho sinh, khổ đọc kinh thư thánh hiền, nhưng cũng bị ảnh hưởng thời thế, đối với thần đạo tiên học cũng có chút hứng thú. Biết có thịnh hội thế này, không khỏi nảy sinh hứng thú, nghĩ thầm: “Mùa xuân năm tới, Trường An nhất định náo nhiệt vô cùng.”

Bốn người thúc ngựa giương toi, cùng nhau sánh bước.

Tô Anh Anh nháy mắt, vừa nói: “Các người vẫn chưa trả lời ta, nếu lên Trường An thi tiến sĩ, vì sao mà lại trêu tới Khổng Tước lão yêu thế?”

Sở Dịch cười nhẹ nói: “Kể ra là một câu chuyện dài ...”

Chàng ta trong lòng vốn đơn thuần, đang chuẩn bị chuyện xảy ra trong hai ngày qua có bao nhiêu kể ra hết, Yến Tiểu Tiên đột nhiên giật cổ áo chàng, cướp lời: “Bọn huynh vốn là tính trú tại Vạn Thọ huyện qua đêm, nào ngờ nửa đêm lại bất ngờ phát sinh cháy lớn, toàn thành đô biến thành một biển lửa. Bọn huynh lại hồ đồ thế nào bỏ trốn lên trên núi, muốn qua đêm trong động huyệt, kết quả lại thấy được Khổng Tước lão yêu ăn sống ba Long Hồ đạo sĩ ...”

Yến Tiểu Tiên nói liền không ngơi nghỉ, kể lại kinh tâm động phách, nhưng lại không nhắc tới lời nào về việc hai người bị Lí Đông Hầu hãm hại mà ngộ hiểm, cũng như đề cập tới chuyện cái túi trân bảo.

Sở Dịch trong lòng có chút lạnh giá, âm thầm nghĩ: “Được lắm, cái túi bảo bối này có thể khiến cho Khổng Tước lão yêu như thể hung cuồng, phần nhiều e có điều mờ ám, không đơn thuần chỉ là châu bảo cổ ngoạn, nghĩa đệ đã không để ta nói ra, chắc bởi do cẩn thận. Nhưng sao đệ ta trước hết lại biết Khổng Tước lão yêu tham muốn túi trân bảo này chứ? Không lẽ đệ ấy lại biết được lai lịch của bảo bối này? Tại sao Khổng Tước lão yêu lại nhận biết được nghĩa đệ chứ?”

Nghĩ tới đó, lơ mơ cảm thấy có chút bất an, quyết định khi không có người sẽ hỏi rõ Yến Tiểu Tiên.

Tô Bạch Thạch gật đầu nói: “Nguyên lai là vậy, các Long Hồ đạo sĩ đó đa phần là tới Trường An tham dự Tiên Phật quốc sư hội, không ngờ chưa tới nơi nửa đường đã chết oan bởi miệng của yêu nghiệt.”

“Ca, nói không chừng Khổng Tước lão yêu cũng muốn tới Trường An đấy, lừa đoạt lấy chức danh quốc sư.” Tô Anh Anh vỗ tay cười trong trẻo nói: “Chắc hẳn thế, Tiên Phật hội này, không rõ sẽ có gọi được bao nhiêu yêu ma tới đây ha? Nếu thế thì thật thú vị! Chúng ta may ra có thể trăm yêu trừ ma, dương danh thiên hạ.”

Tô Bạch Thạch nhíu đầu mày, điềm đạm nói: “Tiểu hài tử nói nhằm gì thế? Không sợ người khác nghe tưởng là trò đùa à.”

Tô Anh Anh ghét nhất là nghe người khác kêu mình nhỏ tuổi, đặc biệt là ca ca mình, giận dữ nói: “Muội nói nhằm gì chứ? Bỏn lai tôn chỉ của Linh Bảo phái chúng ta là trăm yêu trừ ma, hành thiện tích đức mà! Không phải huynh ngày ngày thổi phồng loa, nghĩ sao nhất cử thành danh, trở thành tiên hiệp người người ngưỡng mộ đấy ư?”

Tô Bạch Thạch bị nàng ta trước mặt người lạ nói ra tâm sự của mình, khuôn mặt đỏ lên, vừa xấu hổ vừa buồn bực, cảm thấy vô cùng khốn khổ.

Yến Tiểu Tiên nghe thấy “Linh Bảo phái” ba chữ, thần sắc hơi đổi, cười dài nói: “Nguyên lai các vị đây là tu chân Linh Bảo phái, chẳng trách lệnh cửu phi kiếm lợi hại như thế.”

Tô Anh vô cùng đắc ý, cười nói: “Phải a, cửu cửu ta là một trong Tam đại tán tiên Tử Vi chân nhân Trương Túc, đương nhiên lợi hại rồi. Khổng Tước lão yêu gặp phải bọn ta, cứ tính là hấn gặp xui vậy. Hi hi, khi tới Trường An, chúng ta nói không chừng có thể được ăn thịt khổng tước quay.”

Dựa theo đạo môn kinh điển ghi chép lại, tu chân cảnh giới được chia làm cửu trùng, từ cao tới thấp phân biệt là đại la kim tiên, thiên tiên, địa tiên, tán tiên, chân tiên, tiên nhân, chân nhân, linh nhân, tu chân. Trong đó tán tiên là ngưỡng cửa phân giới điểm giữa người và tiên.

Tu chân chính yếu có thể luyện thành đạo gia nguyên anh, dẫn thông Nê Hoàn cung, có thể đạt được linh thần xuất khiếu, tiêu diêu tam giới, trở thành Tán tiên trường sinh bất tử.

Đương thời Tây Đường đạo môn cộng lại có không quá mười vị Tán tiên, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

10. Chương 10: Vũ Giá Hà Do Đáo Tục Gian (2)

Yến Tiểu Tiên “ồ” một tiếng, thở dài nói: “Nguyên lai là Tử Vi chân nhân, cửu ngưỡng cửu ngưỡng. Tại hạ nghe đồn trong Linh Bảo phái Tam đại tán tiên, Tử Hà Linh Xà kiếm của Tử Vi chân nhân là lợi hại nhất, hôm nay được thấy quả danh bất hu truyền, không biết tại sao Thái Ất chân nhân cùng Lãng Ba tiên tử lại không thấy đến vậy?”

Tô Bạch Thạch vừa nghe “Thái Ất chân nhân” bốn chữ, sắc mặt đột nhiên hơi đổi, quay người hành lễ, trầm giọng nói: “Sở huynh, Yến huynh, tại hạ có yếu sự bên người, phải lập tức gấp rút tới Trường An, không thể bồi tiếp, giả như may mắn gặp lại ở kinh đô, sẽ cùng hai vị uống rượu bàn chuyện.”

Sở Dịch chính đang nghe cảm thấy thú vị, thấy chàng ta đột nhiên thần sắc cổ quái mà từ biệt, không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Yến Tiểu Tiên hồi lễ cười nói: “Tô huynh xin cứ tự nhiên.”

Tô Anh Anh mặt đầy bất mãn, đang muốn nói lại, bị Tô Bạch Thạch trừng mắt một cái, liền nuốt vô không mở miệng ra, hươu cây roi liễu mạnh mẽ, thúc ngựa phóng tới, nhanh chóng đuổi theo ca ca.

Yến Tiểu Tiên dõi theo đến khi huynh muội hai người khuất bóng nơi xa, khí ấy mới thở phào nhẹ nhõm, cất giọng nói: “Đại ca, đệ biết trong lòng huynh đang có rất nhiều nghi vấn, hiện giờ đệ sẽ nhất nhất trả lời huynh.” Dừng lại một tí, đôi mắt huyền diệu động lại, nhẹ nhàng nói: “Đại ca, tối trước tại hoang sơn quỷ miếu huynh tình cờ thấy tử y tử nhân, huynh có biết đấy là ai không?”

Sở Dịch thấy lạ hỏi: “Thế hiền đệ có thể biết à?”

Yến Tiểu Tiên đáp: “Nếu như đệ không đoán sai, người ấy nhất định là sư bá của hai huynh muội vừa rồi, Thái Ất chân nhân Lí Chi Nghi.”

Sở Dịch thất thanh: “Thế ư? Vậy sao đệ không nói lại với họ?” xem tại

Yến Tiểu Tiên lắc đầu, cau mày đáp: “Đại ca, chuyện này không chỉ không được nói với họ, mà đối với bất kì ai cũng không thể lộ ra một lời, nếu không chỉ sợ rước lấy họa sát thân!”

Sở Dịch giật mình, thấy nghĩa đệ thần sắc ngưng trọng, ắt không phải nói chơi, trong lòng càng lúc càng thấy bất an, ngập ngừng nghi ngờ hỏi lại: “Sao lại thế?”

Yến Tiểu Tiên thở dài, nói: “Chuyện này nói ra thì rất dài! Phải từ giới tu chân mà nói.” Cuộc bàn luận sau đây nói ra thì dài dòng, tình hình giới tu chân đương thời chỉ đại khái kể ngắn gọn như sau.

Nguyên lai thiên hạ học đạo cầu tiên có rất nhiều hệ phái, nếu phân chia rạch ròi, có thể phân làm lưỡng hệ: thứ nhất, là theo đường lối tu khí, luyện đan, tuần tự tiến dần, tăng cường nguyên thần chi khí bản thân, theo đây luyện thành thuần chính đạo gia nguyên anh, phi thăng thành tiên, được gọi là “đạo môn”.

Tây Đường đạo môn có nhiều phái hệ, ảnh hưởng nhiều nhất là ba đại tông phái “Thượng Thanh phái”, “Thiên Sư đạo” và “Linh Bảo phái”. Ba phái có đặc điểm riêng, thực hiện mục tiêu bằng những con đường khác nhau.

Thứ hai, là bàng môn tả đạo chi thuật nhanh chóng tăng cường nguyên thần chi khí bản thân, để đạt thành li thể phi thăng mà bất chấp thủ đoạn, theo đó nguyên anh mà tụ hợp tà thần ma chất, âm tà bất thuần, gọi là “ma thần”.

Học đạo gian truân khốn khổ, không có tuệ căn đâu có tu luyện đến chết cũng không thành. Nhiều người học đạo khổ ải tu hành, vì mưu cầu trường sinh, mà truy tìm đường tắt, không tiếc từ bỏ chánh đồ sa vào ma đạo, trở thành ma thần yêu loại, vì để có thể đạt được chân nguyên cường mãnh, trường sinh bất tử, nhất định càng đi càng xa trên ma đạo, cho tới khi vạn kiếp bất phục.

Từ Tây Đường về sau, phong trào cầu tiên đại thịnh, người tu đạo ma đạo càng lúc càng nhiều, yêu nhân ma loại vì để chống lại đạo môn cùng phật giáo hai phe tiêu diệt, đã dần dần giúp đỡ hòa hợp cùng nhau, bí mật kết phái, tự xưng “Thần môn”, người đời thì gọi là “Ma môn”.

Đạo ma hai phái tuy có thể đạt thành trường sinh bất lão, nhưng chính tà đường lối khác biệt, trời đất phân biệt, ma đạo tu chân tuy có thể tiến cảnh thần tốc, nhưng khó mà tu thành đạo môn nguyên anh lại, cuối cùng vô pháp luyện thành chánh quả.

Sở Dịch đối với cầu tiên đắc đạo một nửa cũng không biết, ai có thể nghĩ ra bên trong lại có nhiều sự khác biệt như vậy? Nghe thế tâm trí được mở mang, không nhịn được chen miệng vào hỏi: “Hiền đệ, thế yêu điều vừa rồi nghĩ rằng chắc là ma môn yêu loại phải không?”

Yến Tiểu Tiên gật đầu đáp: “Không sai. Khổng Tước Lão Tổ là một trong Ma môn thập yêu, nhưng chưa phải là yêu ma hung lệ nhất, nếu so sánh với các Ma môn đại ma đầu khác, hẳn vẫn còn kém nhiều lắm.” Sau đây bèn giải thích sơ qua.

Ma môn yêu nhân rất nhiều, phân biệt làm rất nhiều phái hệ, nhưng đại thể có thể phân làm tam đại tông, được gọi là Thiên Tiên tông, Thiên Ma tông cùng Yêu Mị tông ba đại phái hệ.

Thiên Tiên tông có Thiên Tiên môn là nổi danh. Ma môn tu chân loại này phần nhiều là nữ, dùng thái bổ thuật, âm dương đạo đan pháp cùng tà thuật cướp lấy chân nguyên của những tu chân khác, chuyển thành của mình.

Thiên Ma tông phần nhiều lấy Thiên ma đạo đan pháp, thông thực nhân, thôn khí, hấp đơn cùng yêu thuật cường chiếm nguyên thần khí đan của những tu chân khác, nhanh chóng đẩy mạnh chân nguyên bản thân.

Còn Yêu Mị tông là chỉ riêng về tất cả yêu ma tinh quái tu hành ma đạo.

Thiên địa vạn vật đều có thần, phi cầm tẩu thú, hoa thảo trùng ngư đều có khả năng gặp lúc thời vận, tu luyện thành tiên linh siêu thoát ra ngoài luân hồi. Nhưng những yêu ma tinh quái này mưu cầu đường tắt để thành tiên, thường thường bị nhân loại đánh đồng xếp vào ma đạo. Trong đó hung danh nổi bật nhất là Ma môn thập yêu.

Yến Tiểu Tiên nói tới đây, ngừng một tí rồi tiếp: “Ma môn tuy người đông thế mạnh, nhưng thực ra ai cũng có mục đích riêng, chỉ giống như nắm cát rơi, thậm chí giữa những lúc liên hợp bởi vì lợi ích chung, tạm thời hợp tác, thì lúc nào cũng có khả năng trở mặt, cướp đoạt chân nguyên, vì thế hàng trăm năm qua thủy chung vẫn bị đạo môn áp trụ, không thể thấy được ánh sáng mặt trời.”

Sở Dịch trong lòng lòng bùi ngùi, thở dài nói: “Trước đây thường nghe nói yêu tinh hại người, huynh ban đầu chỉ nghĩ là chuyện do người đời đặt ra, không tưởng được thiên hạ không ngờ lại có yêu ma thật. Xem ra đêm trước các tăng lữ huynh thấy tại hoang sơn quả quyết là do yêu quái ra tay. Nói ra, không chừng con hồ li đó đích thị là yêu tinh rồi.”

Yến Tiểu Tiên rung nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp trắng xóa, sau đó hiện lên màu đỏ tươi kì dị, thấp giọng nói: “Đại ca, huynh hiện tại đã biết đây chính là hồ li yêu tinh, có hối tiếc là đã giải cứu nó không?”

Sở Dịch trầm ngâm một lúc, lắc đầu cười khổ nói: “Thượng thiên có đức hiếu sinh, sao huynh có thể thấy chết mà không cứu chứ? Chỉ là nó sau chuyện này, có làm hại tới tính mệnh huynh không, là hoàn toàn phụ thuộc vào nó.”

Yến Tiểu Tiên con mắt đỏ lên, thấp giọng nói: “Đại ca, tâm địa huynh tốt quá.” Tổ thủ run rẩy, từ phía sau lưng ôm chặt lấy chàng ta, lệ thủy từ vành mắt ứa ra lấp lánh.

U hương đầm đẫm, xoáy vào trong hơi thở, Sở Dịch trong lòng rung động, trước đây bởi vì gấp gáp đào mệnh, không suy nghĩ nhiều, bây giờ đồng tuyết mệnh mông, hai người cùng cười lừa vò vò đi với nhau, đệ ta nhuyển ngọc ôn hương ép sát bên mình, Sở Dịch từ đáy lòng không khỏi nổi lên một chút cảm giác kì dị.

Yến Tiểu Tiên trầm mặc một lúc, trong con mắt xinh đẹp lấp lánh bóng dáng một chút thương xót ử rử, điềm đạm nói: “Trời cao bất công, mệnh vận trên người, đại ca, giả sử huynh từ lúc sinh ra không phải là con người, mà là con hồ li đó, lại thêm vào đang toàn lực tu luyện để tự mình thoát ra khỏi ngoài mệnh vận, thì phải có phương pháp gì?”

Sở Dịch run sợ một thoáng, không biết phải đối đáp như thế nào. Mao lư đột nhiên quay đầu lại, kêu to “a hu”, như thể tỏ ý tán đồng.

Yến Tiểu Tiên cười nhẹ, thay đổi chủ đề nói: “Đại ca, huynh không phải nói trên lưng tử y nhân có đeo mã não hồ lô cùng túi trân bảo phải không? Như đệ đoán không sai, cái mã não hồ lô ấy được gọi là Càn Khôn Nguyên Cương hồ, là đạo môn nhất đại pháp bảo, cũng là pháp bảo giữ nhà của lão đạo Lí Chí Nghi Linh Bảo phái.”

Sở Dịch rét buốt, biết đệ ta đã nói tới chính đề, ngưng thần lắng nghe.

Yến Tiểu Tiên tiếp: “Thái Ất chân nhân Lí Chí Nghi cùng Tử Vi chân nhân Trương Túc, Lăng Ba tiên tử Thương Ca gọi chung là Linh Bảo phái Tam đại tán tiên, nghe đồn đã hơn hai trăm tuổi, có thể phi thiên độn thổ, trường sinh bất tử ...”

Sở Dịch thấy lạ hỏi: “Nếu quả tán tiên trường sinh bất tử, sao lại thế nào chết tại quỷ miếu chứ?”

Yến Tiểu Tiên đáp: “Người tu đạo cứ mỗi 70 năm lại có một kì tử kiếp, 490 tuổi thì có kì thiên kiếp đầu tiên, dù cho có là tán tiên cũng không ngoại lệ, như không thể thoát khỏi nạn kiếp, chỉ có thể dựa vào thi giải hoặc binh giải, tiêu trừ tiền nghiệp, nguyên thần đầu thai, chuyển thế trùng tu. Lí chân nhân đa phần là không thể vượt qua, vì thế dựa vào binh giải thoát khiếu.”

Sở Dịch hỏi: “Thế yêu ... thế vị phương trượng đó là ai vậy? Cũng là đạo môn cao thủ ư?”

Yến Tiểu Tiên mày liễu động, điềm đạm nói: “Đại ca không phải nói bọn họ chết vì tranh giành tam túc hồng ngọc tiểu đỉnh đây ư? Đệ trước đây có nghe vài đạo trưởng sư phụ nói qua, ma môn Thái Ất Thiên Đế có một món pháp bảo được gọi là Thái Ất Nguyên Chân đỉnh, theo huynh miêu tả lại có ít nhiều tương tự. doc truyện tại . Đệ nghĩ, phương trượng đó đa phần chính là Thái Ất Thiên Đế rồi.”

Sở Dịch “a” một tiếng, trầm ngâm hỏi: “Nguyên lai là vậy, nhưng Lí chân nhân vì cùng Thái Ất Thiên Đế tử chiến mà binh giải vũ hóa, vậy sao lại không thể nói chuyện này với người khác chứ?”

Yến Tiểu Tiên thở dài đáp: “Lí chân nhân mặc dù trong đạo môn là tán tiên đức cao vọng trọng, nhưng tham niệm rất nặng, sau mỗi lần trảm yêu trừ ma, không nhịn được mà thu lấy pháp bảo của yêu ma làm của mình, ông ta lại có thượng cổ bảo đại (cái túi) gọi là Càn Khôn đại, do tợ của Bắc Hải Bằng Tầm cùng tợ của thượng cổ thần thụ Tây Hải Quý Cách Tùng trộn lại mà thành, có thể chứa đựng vạn vật, cách tuyệt tam giới, Càn Khôn đại vì thế chứa toàn các đại pháp bảo của ma môn ...”

“Là cái túi trên bảo đó sao?” Sở Dịch giật mình tỉnh ngộ, thất thanh kinh hãi kêu lên.

“Đại ca, huynh đoán khôn sai, chính là nó đấy.” Yến Tiểu Tiên tới đó liền lòn tay vào lấy túi tơ trắng bạc ra, lông mày động nói: “Lí chân nhân tiêu diệt rất nhiều yêu ma, thu được vô số ma môn pháp bảo, bởi thể rước lấy oán giận ghen ghét của yêu ma, chưa tính đến những đạo môn tu chân khác, có lẽ đối với ông ta cũng có lòng ghen tị, người người trong ma môn hận không thể cắt ông ta làm tám khúc, đoạt lấy chân nguyên, cướp lấy pháp bảo, nói không chừng Thái Ất Thiên Đế cũng bởi vì mà thử tài liệu mạng cùng chết với ông ta.”

Chàng ta dừng một tí, rồi tiếp tục: “Trước đó bọn Long Hồ đạo sĩ cùng lão yêu là đều khốn khổ truy tìm, cũng là bởi vật này đây, đích thị là Càn Khôn đại có thần lực cách tuyệt với tam giới, vì thế bọn chúng ở trên vùng đất tuyết chỉ có thể tìm thấy các pháp bảo lẻ tẻ nhỏ nhặt.”

Sở Dịch tiếp lấy túi tơ, run run không nói, đột nhiên minh bạch hoàn toàn, thở dài hỏi: “Thất phu vô tội, hoài bích kì tội, hiền đệ không sợ ta nhận lấy túi đồ này mà liên lụy, vô cớ mất đi tính mệnh ư?”

Yến Tiểu Tiên thở dài đáp: “Chỉ riêng túi đồ này không nói, thêm vào Càn Khôn Nguyên Cương hồ cùng Thái Ất Nguyên Chân đỉnh là một trong 18 thứ tu chân chí bảo, là bảo vật người người đạo ma tu chân nằm mơ cũng muốn có, nếu có cả hai món pháp bảo này, có thể gia tăng tốc độ tu hành lên rất nhiều, đối với những món bảo vật này, kể cả đạo môn tu chân cũng nảy lòng tham lam không ngay thẳng. Huống hồ bên trong Thái Ất Nguyên Chân đỉnh ...”

Nói tới đó, không biết chàng ta nghĩ tới chuyện gì, đột nhiên dừng lại, cắn môi, nhẹ nhàng nói tiếp: “Đại ca, điều quan trọng nhất, thi hài Lí chân nhân cùng Thái Ất Thiên Đế đã biến mất không thấy, nếu như mọi người biết bảo vật trên người huynh, phần lớn mọi người sẽ viện cớ huynh là do một trong hai người biến thành, đường hoàng hạ sát huynh, đoạt lấy các bảo vật này. Bởi vậy, dù là đối với đạo môn hay ma môn, huynh tuyệt đối không được nói tới chuyện tối hôm đó.”

Sở Dịch nghe thế trong lòng mờ mịt, đột nhiên rét giá, thất thanh hỏi: “Hiền đệ, hỏng rồi! Yêu điều vừa rồi không phải đã biết Càn Khôn đại trong tay chúng ta sao?”

Yến Tiểu Tiên hai má thoáng đỏ, trong làn thu thoáng qua nét buồn bực oán hận, cau mày ảo não đáp: “Đệ ban đầu là cố ý tỏ vẻ yếu đuối, thừa lúc hấn không phòng bị, giết hấn không kịp trở tay, ai ngờ khi không khi không lại hội ngộ Tử Vi chân nhân ...” Cắn môi, chua chát không thôi thở dài tiếp: “Bỏ đi, chỉ mong Trương chân nhân không để hấn bỏ trốn, giết hấn một cách sạch sẽ.”

Sở Dịch bản tính vốn khoan đạt phóng khoáng, ý niệm sợ hãi chỉ chút đã qua, cười nói: “Thiên vong khôi khôi, sơ nhi bất lậu, con yêu điều đấy tác nghiệt cũng đã nhiều, tự nhiên sẽ không có kết quả tốt, chúng ta quan phong tế nguyệt, hà tất quấy rầy người thường? Hiền đệ yên lòng, trời cao nhất định sẽ phù hộ chúng ta bình an vô sự.”

Yến Tiểu Tiên miễn cưỡng cười lên, cắn môi trầm ngâm, trong con mắt xinh đẹp thần sắc biến ảo không ngừng.

Hai người nhất thời không nói, cười lừa trong buổi bình minh đi qua cánh đồng tuyết dằng dặc. Sở Dịch đột nhiên “a” một tiếng, vỗ trán kêu lên: “Phải rồi, những được hoàn tối đó huynh ăn thực ra là gì vậy?”

Yến Tiểu Tiên run lên, “khách khách” cười lên, giọng mềm mại đáp: “Đồ ngốc, không cần phải nói, đương nhiên chính thị là đạo môn Kim đơn thần hoàn rồi, Thái Ất chân nhân tham lam tiếc của, trên người mang theo toàn đồ tốt, chỉ huynh là không biết, nếu không Kì Lân của huynh hôm nay sao có thể bỏ chạy nhanh như thế?”

Mao lư ngẩng đầu kêu to, vô cùng đắc ý.

Hai người nhìn nhau cười to, bụi mù trong lòng sau trăng cười biến mất hơn nửa.

Đột nhiên hà quang phi vũ, kim quang vạn đạo, nhuộm hồng cả một khoảng trời xanh rộng.

Chân trời phía đông, mặt trời đỏ dằng dằng mọc lên, sắc trời sáng rực.

Gió sớm thổi tới, con mắt xinh đẹp của Yến Tiểu Tiên hơi khép, khóe miệng ngậm cười, khăn trắng tung bay, tóc đẹp quét mặt, khuôn mặt trắng mượt sáng lên dưới ánh nắng sớm mai, như nhuộm lên một vùng sáng màu vàng, rực rỡ bắt mắt.

Sở Dịch trong lòng rung động vô cùng, ý đoạt thần điêu.

Chỉ cách nhau gang tấc, u hương trên người Yến Tiểu Tiên cùng gió sớm trong lành mát mẻ, dương quang ấm áp xoáy vào trong hơi thở, khiến chàng cảm thụ được một sự ôn nhu dâng trào, hạnh phúc và vui sướng.

“Đại ca, đã tới Trường An thành.” Yến Tiểu Tiên thu ba nhấp nháy, nâng chiếc cằm nhỏ bé xinh đẹp lên, hướng về phía bắc cười dài nói.

Ở chân trời phía bắc, trên cánh đồng tuyết trắng mênh mông, một tòa thành hùng vĩ sừng sững, tường đồ như đai, kéo dài không dứt. Trên đỉnh thành cao lâu, tinh kì uốn lượn, vù vù tung bay.

Trường An nơi xa.

11. Chương 11: Phàn Long Phụ Phượng Đường Hữu Thi

Trường An — Tây Đường kinh thành, tứ hải chi đô.

Thiên thượng Bạch Ngọc kinh, thiên hạ Trường An thành.

Sở Dịch ở tại bờ Đông Hải, nên chỉ từng được nghe nói dưới trời đất rộng lớn đây là thành thị đông đúc phồn hoa nhất.

Nghe kể thành nay ngang dọc trăm dặm, lâu cao rực rỡ xuyên qua cả mây, ngựa xe như rồng, người như sóng biển, thành lí ngõ phố đan xen, có thể chứa đựng tới 30 vạn người, chỉ cần mỗi người hắt hơi một cái, có thể khiến Hoàng Hà vỡ đê.

Trước ngày hôm nay, chàng chỉ căn cứ vào lời kể khác nhau của mọi người, mà tưởng tượng ra phần lớn cảnh tượng của Trường An: khắp thành yên liễu, cây hộc hai bên đường, mái ngói khắp nơi, kim bích huy hoàng, tuần mã hương xa ngang dọc giao nhau tại ngã tư, mỹ nữ như mây khắp lâu hồng tụ dập dờn ...

Nhưng tất cả mọi tưởng tượng đều không thể sánh bằng sự chấn động được tận mắt chứng kiến.

Khi chàng kéo theo mao lư, cùng Yến Tiểu Tiên tay trong tay đi vào Minh Đức môn, thì thấy xung quanh trăm tượng toàn nhà to cửa rộng xa xa thẳng trên đường lớn Chu Tước môn ngoài 20 dặm là hoàng thành hùng vĩ; thấy được tuyết lớn trắng phau phau phủ trùm lên các bức tường đồ tươi trùng trùng điệp điệp giao nhau, uy nghi nghiêm chỉnh; thấy được các cao lâu xảo đoạt thiên công hùng tráng đứng hai bên đường, mái tranh cong nhọn lấp lánh kim quang dưới bầu trời xanh; thấy được vô số dòng người, vô vàn xe ngựa ở trên đại lộ, đường rộng tuyết đồng tích dày, qua lại ngang dọc như thôi ... chàng như bị dòng điện đánh trúng, hô hấp đình trệ, tim mạch ngừng đập.

“Trường An!”

Hai chữ đó như gió sét quấy động dâng trào trong tim chàng, trong sát na ấy khiến chàng kích động, cuồng hỉ, chấn nhiếp, buồn bã ...

Chàng chung quy đã tới được Trường An, giấc mơ về kinh thành mà linh hồn đã vướng vào, kí thác sở hữu hết những mộng tưởng tráng lệ từ thuở nhỏ của chàng. doc truyện tại . Cuộc đời chàng, phải chăng sẽ được quyết định vào lúc bước chân vào thành môn, sẽ phát sinh thay đổi gì?

“Đại ca, đi thôi.” Yến Tiểu Tiên lắc tay Sở Dịch qua lại, mỉm cười.

Sở Dịch như bừng tỉnh mộng, cười nói: “Đi.” Kéo lấy nghĩa đệ tung người cưỡi lên trên lưng lừa.

Mao lư tinh thần phấn chấn, nganh nhiên bước lên trên Chu Tước môn đại lộ, nhìn về hoàng thành nơi xa kêu lên cao to, khiến cho người khắp trên đường ngạc nhiên chú ý, như thể vui sướng ngắm thẳng Chu Tước môn khổng lồ phóng tới.

Trường An thành cực lớn, hoàng thành lại nằm ở phía bắc, bởi thế càng đi gần về mặt bắc càng thêm phần hoa.

Hai người cười lừa đi xuyên qua các đường to, ngõ lớn thường ngoạn kinh đô cảnh vật nhân tình, việc việc mới mẻ, vật vật lạ kì, đôi lúc so sánh chỉ chỗ, nhìn nhau cười to; thỉnh thoảng lại lắc đầu cảm thán, luôn miệng kêu kì.

Lúc này là đêm trước của kì khoa khảo cuối năm, trong kinh thành mọi nơi đều là các cử tử từ khắp mọi nơi, phóng mắt gần xa, áo gai như tuyết, đầy cả chín con đường.

Thêm vào đấy, hai người một thì là vương tôn tuần tú, một là cùng khổn thư sinh, lại cùng cười chung một con lừa xấu xí đen gầy lại hiển nhiên công khai, bởi thế cực kì gây chú ý, nhưng lúc này họ rất hưng phấn vui sướng, nên không để tâm chút nào tới sự kinh ngạc của mọi người, ánh mắt vui vẻ.

Hai người đi tới Bình Khang phường đông nam hoàng thành, dừng lại ở Tiên Ngạc khách sạn hào hoa nhất trong phường.

Ăn xong bữa sáng cực kì phong phú, Yến Tiểu Tiên kéo Sở Dịch tới Đông thị mua y phục.

Sở Dịch thấy nghĩa đệ xài tiền như nước, trong lòng không yên, ban đầu không muốn đi cùng, nhưng thấy y phục của mình vừa dơ vừa rách, cùng chàng ta ở chung một chỗ thì gai mắt cực kì, thêm nữa y phục của chàng khi bỏ trốn đã rơi gần hết, không còn cách gì, chỉ còn đành phải đi theo nghĩa đệ.

Đông thị lâu các liên miên, cửa hiệu bày xếp như lược, dòng người như biển, tiếng mua bán rầm rĩ lẫn lộn rung tai, náo nhiệt vô cùng.

Sở Dịch hết nhìn đông lại ngó tây, thấy đầy đường toàn màu sắc mắt hoa loạn cả lên, thêm vào các biển ngạch chiêu bài bắt thành quy tắc, đành ở một bên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại mịn màng của Yến Tiểu Tiên, chỉ biết đi theo, sợ rằng sẽ lạc mất giữa sóng người.

Yến Tiểu Tiên dẫn chàng ta tới tiệm vải, chọn ra vài dải tơ lụa hoa lệ, lệnh cho thợ may đo lấy thân người (Sở Dịch) cắt may y phục, nhanh chóng hoàn thành, sau đấy kéo Sở Dịch chạy qua lại các cửa tiệm khác, mua sắm cho chàng ta y phục, nón và các vật phẩm khác.

Có tiền có thể khiến ma quay cối, lão thợ may được tiền công hậu hĩ, tinh thần phấn chấn, tay chân khéo léo vô cùng, không quá một thời thần, Sở Dịch hai người đi dạo một vòng, khi quay về cửa tiệm, ông ta đã sớm may xong bốn bộ y phục, mỗi cái đều tinh tế hợp thể, không thể chê trách.

Sở Dịch mặc một tử kim trường sam, bên ngoài là một áo khoác nhỏ, tức thì liền thoát thai hoá cốt, nghiêm nhiên là một vương tôn quý tộc, thần thái tươi tốt sáng sủa, ngọc thụ lâm phong.

Chàng xem lấy bóng mình, hoảng hốt như mơ, cơ hồ không nhận được bóng người trong gương là mình.

Yến Tiểu Tiên cũng đổi thành cả người quần áo trắng, thanh lệ như hoa, đứng ở một bên chú mắt nhìn chàng, ánh mắt ôn nhu hoan hỉ, mỉm cười nói: “Đại ca, chỉ có loại y phục dạng này mới phù hợp với huynh mà thôi.” Vừa nói ra, trên mặt đột nhiên nổi lên một vệt hồng nhạt.

Sở Dịch thấy trong trong tấm kính pha lê Ba Tư hình ảnh hai người tựa bích ngọc, trong lòng cảm thấy rung động một cái, cái cảm giác tô ma chưa ngọt kì quái đầy bất ngờ trào dâng.

Ra khỏi tiệm vải, Yến Tiểu Tiên tựa hồ không vội vàng quay về khách sạn, kéo theo Sở Dịch thất chiết bát chuyển (đi vòng vòng), đến trên một con đường tương đối yên tĩnh. Thái lâu nguy nga, quỳnh các lẫn lộn, bên đường mã xa hoa lệ đứng đầy ra, hành nhân đi lại phần lớn là phú hào công tử ngựa béo khinh cừ.

Sở Dịch ngạc nhiên hỏi: “Hiền đệ, chúng ta tới đâu thế?”

Yến Tiểu Tiên nhấp nháy con mắt, cười nói: “Đại ca, huynh có muốn là trạng nguyên trong kì thi hay không thế?”

Sở Dịch ngạc nhiên, cười đáp: “Thiên hạ tham gia khoa cử khảo thí, có ai lại không muốn thành chức trạng nguyên chứ?”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười nói: “Vầy huynh không cần hỏi nhiều, bằng mọi cách đi theo đệ, chỉ cần huynh ngoan ngoãn nghe lời, nhất định có thể trở thành tân khoa trạng nguyên năm nay.” Không cần giải thích, kéo lấy tay chàng, nhanh nhẹn hướng về cửa tiệm đối diện đường đi tới.

Sở Dịch không biết trong hồ lô nghĩa đệ có bán loại thuốc gì, vừa tò mò vừa bối rối, theo chàng ta tiến tới cửa tiệm ấy, trước cửa có treo tấm biển đề là “Tiên Âm tập”, hai bên có treo một bộ câu đối, thượng liên “Dữ quân cộng ẩm thang thang hồ lưu thủy”, hạ liên “Huê thủ đồng đăng nguy nguy hề cao sơn”, hoành phê là “Tri âm tiến lại”. (với người cùng uống cuộn cuộn nước chảy, cầm tay lên cùng lên núi cao lồng lộng)

Trong tiệm sáng chói cả mắt trưng bày toàn là tiêu, địch, cầm, sắt, tỳ bà chen chúc, nguyên lai không ngờ là một cửa tiệm nhạc khí.

Sở Dịch cảm thấy ngạc nhiên, không rõ trạng nguyên với nhạc khí lại có quan hệ gì chứ?

Sở Dịch từ nhỏ rất yêu âm luật, tinh thông cổ nhạc, đọc sách có nhiều, thường thường tự chế tiêu, địch, thổi tấu tự vui, bởi vậy phóng mắt nhìn qua, trong tiệm trưng bày là bích ngọc địch, bạch ngọc tiêu, đồng mộc cổ cầm ... không cái nào là không tinh mỹ tuyệt luân, trong lòng tức thì cảm thấy yêu thích. Nhất thời đối với lời của Yến Tiểu Tiên quên sạch đi, chỉ cố bình tức (thở) ngưng thần, một mực quan thưởng.

Chàng ta thong thả bước đến cây bạch ngọc tiêu phía trước, thấy nó trong suốt trơn nhẵn, thanh tú khả ái, nhất thời quên mình, không nhận được chỉ muốn đưa tay vuốt ve ngoan thưởng, vừa đưa tay ra, liền nghe một người quát lên: “Dừng tay!”

Sở Dịch giật mình, vội vàng rút tay lại, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một hoa phục lão giả đầu đội nón lụa xanh cao ánh mắt sáng chói chăm chú nhìn mình.

Người đẩy đánh giá trên dưới chàng ta một lúc, nhặt nhẹo nói: “Nhạc khí bốn điểm đều là nhạc khí xưa cực kì quý trọng, nếu chưa bỏ tiền ta mua, tuyệt đối từ chối tiếp xúc sờ mó!”

Sở Dịch sắc mặt đỏ lên, có chút xấu hổ, đang quay người muốn đi, Yến Tiểu Tiên đột nhiên ngăn cản trước người, mày liễu cau lại, cười lạnh nói: “Nghe nói trong Tiên Âm tập có không ít bảo bối, nguyên lai bất quá như vậy, thứ đồ hèn kém giả mạo này không ngờ lại dám vênh vang đường hoàng trưng bày bên ngoài, rối loạn tai mắt. Đáng cười đáng cười thay!”

Hoa phục lão giả mày tro vất lại, lạnh lẽo nói: “Nhạc khí bốn điểm chỉ bán cho người hiểu biết cùng tri âm, công tử nếu như đã cảm thấy là của giả, vậy xin mời đi cho.”

Lời nói vừa dứt, lập tức hai cầm y đại hán đẩy mở cửa điểm, hướng về Sở Dịch hai người tay ra hiệu trực khách.

Yến Tiểu Tiên không để ý tới, thản nhiên nói: “Bạch ngọc tiêu này là dùng Hồi Cốt (tên đất) cùng Hòa Điền ngọc tinh chế mà thành, bốn lỗ dọc theo vừa tốt đều có hồng ban, các hạ nhất định cho đây là ”Tuyệt trung mai ngọc thúy” của Lạc Dương Thư đời Hán làm ra phải không?”

Hoa phục lão giả trong mắt chỉ thoáng qua vẻ kinh ngạc, thu lại một ít vẻ mặt giận dữ, điềm đạm nói: “Nguyên lai công tử cũng là người biết của.”

Sở Dịch chỉ biết Hán tiêu tên “thúy”, trước là thân to, bốn lỗ là nhiều; chưa từng nghe Lạc Dương Thư gì đây, càng không biết làm thế nào phân biệt ngọc thạch sản địa, nghe thấy Yến Tiểu Tiên điềm đạm vài câu, tức thì lão giả trấn trụ, trong lòng vừa bội phục vừa vui mừng, nghĩ đoạn: “Nghĩa đệ học thức rộng rãi, trên xa ta đây.”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười, điềm đạm nói: “Các hạ bởi đã biết ”Tuyệt trung mai ngọc thúy” Thư gia chế tạo, nghĩ ắt hẳn phải hiểu rõ đặc tính trọng yếu nhất được ẩn giấu phải không?”

Hoa phục lão giả rung nhẹ, cau mày trầm ngâm một lúc, không nhận được hỏi: “Trừ những thứ này ra, còn có những đặc tính gì nữa chứ?”

Yến Tiểu Tiên mày liễu giương lên, thở dài nói: “”Tuyệt trung mai ngọc thúy” mà Thư gia làm ra, trên vách thân tiêu đầy phía trong nhất định có khắc một tiêu chí hoa mai. Các hạ ngay cả điều này cũng chưa từng nghe qua, chẳng trách không ngờ lại coi thứ đồ giả mạo này là bảo bối.”

Hoa phục lão giả “ừm” một tiếng, khuôn mặt già (lão kiểng – xấu hổ?) có chút đỏ.

Ông ta kinh doanh nhạc khí cổ đã vài chục năm, hiểu nhiều biết rộng, hôm nay lại bị một tiểu tử còn hôi sữa như vậy chế giễu, không khỏi cảm thấy rất hổ thẹn tức giận, nhưng thấy Yến Tiểu Tiên cực kì, lại không khỏi nửa tin nửa ngờ.

Tức thời ông ta cười lạnh hỏi: “Cứ cho là như thế, lỗ thối của ngọc tiêu nhỏ như vậy, người từ đâu mà nhìn thấy trên vách phía trong có mai hoa tiêu chí hay không?”

Yến Tiểu Tiên cười dài nói: “Ông không tin sao? Vậy ta để ông tâm phục khẩu phục.” Từ trong tay áo lấy ra một tờ khoán màu vàng kim, nói: “Phi tiền (ngân phiếu) này là Trương An thành vụ bốn phường Vương Kí Quý phường phát ra, trị giá 300 vạn tiền (=30 vạn lạng), có đủ mua cây ngọc tiêu này của ông không?”

Sở Dịch giật mình, 300 vạn tiền! Trong nhà chàng một năm tiêu phí cũng không quá vài ngàn, một cây ngọc tiêu này lại trị giá 300 vạn tiền sao?

Hoa phục lão giả tựa hồ cũng không liệu được chàng ta ra tay rộng rãi như thế, nhận lấy phi tiền, hồ nghi xem xét cẩn thận một lúc, hồ hững nói: “Nếu là phiếu thực, 300 vạn tự nhiên rộng rãi có thừa.” Khẩu khí rất làm hòa hoãn, ông ta cầm phi tiền đưa lại cho cầm y đại hán, thăm thì căn dặn.

Cầm y đại hán đáp dạ một tiếng, đi ra cửa, phóng người lên ngựa, phong trì điện xé (rất nhanh) hướng về sở thu thuế của phường này (vụ bốn phường) phía tây chạy đi.

Yến Tiểu Tiên biết đại hán đó là tới quỹ phường kiểm tra phi tiền thực giả, ve ve (thiển thiển?) cười, quay người chú tâm nhìn những nhạc khí khác.

Sở Dịch kéo kéo vạt áo chàng ta, hạ giọng hỏi: “Hiện đệ, đệ có thực sự phải tiêu phí 300 vạn tiền để mua một cây ngọc tiêu không?”

Yến Tiểu Tiên cười nhưng không đáp, hỏi ngược lại: “Đại ca, hôm qua nghe nói huynh có thể diễn tấu vài trăm nhạc khúc cổ, là thật sao?”

Sở Dịch có hơi chút lúng túng, gật đầu đáp: “Đương nhiên là thật rồi.”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười giải thích: “Vậy là tốt, nếu không ngọc tiêu 300 vạn này đã mua phí rồi.” Không nói gì thêm, ngưng thần thưởng thức các nhạc khí treo trên tường.

Qua được một lúc, cầm y đại hán cười ngựa nhanh chóng chạy về, cầm phi tiền đưa cho hoa phục lão giả, hạ giọng nói vài câu.

Lão già đó sắc mặt chuyển thành nhu hòa, hướng về Yến Tiểu Tiên cười nhẹ, vòng tay nói: “Nguyên lai công tử là Dương Châu Yến gia tử đệ, không trách kiến thức bất phạm như thế, tại hạ Trương Bảo Hiền, vừa rồi cư xử đãi mạn (lười láo) thất lễ, moang rằng công tử đừng trách!”

Sở Dịch nghĩ thầm: “Nguyên lai gia thế nghĩa đệ hiển hách như vậy, Trương chưởng quỹ này là người hợm hĩnh (thể lợi?) như vậy nghe thất Dương Châu Yến gia cũng lập tức thay đổi sắc mặt.” Text được lấy tại

Yến Tiểu Tiên cười nhẹ, trong trẻo nói: “Bất tri giả bất tội (người không biết không có tội), nếu như phi tiền này không có vấn đề gì, Trương chưởng quỹ có đồng ý bán ngọc tiêu này cho tại hạ không?”

Trương Bảo Hiền cười nhẹ đáp: “Cây ”Tuyệt trung mai ngọc thúy” này trị giá 210 vạn, công tử đã trả quá con số này, chỉ lấy nó đi ...”

Yến Tiểu Tiên không đợi ông ta nói xong, vươn tay qua lấy cây ngọc tiêu đó, đột nhiên quăng mạnh xuống đất.

“Xoảng!” Ngọc tiêu theo tiếng vỡ ra, mảnh ngọc tung tóe.

Sở Dịch giật mình, cùng Trương Bảo Hiền kêu lên một tiếng.

Yến Tiểu Tiên cúi người thu nhặt ba mảnh vỡ của ngọc tiêu, cười dài đưa cho Trương Bảo Hiền, khiêu mày hỏi: “Trương chưởng quỹ, ông có thấy trong đây có mai hoa tiêu chí hay không?”

Trương Bảo Hiền choáng váng sửng sốt, run rẩy nhận lấy tiêu gãy, cúi đầu kiểm tra, thành trong ống tiêu sáng trong trơn nhẵn, đầu ra có bất kì tiêu kí nào chứ?

Yến Tiểu Tiên cười nói: “Chân phẩm ”Tuyệt trung mai ngọc thúy” Lạc Dương Thư gia làm ra, ngọc thạch tuyệt mai ngọc của nó số lượng đặc biệt có hạn, năm đó cũng bắt quá làm ra bốn câ mà thôi, truyền đời tới nay chỉ còn có hai cây, một cây ở Nam Chiếu quốc, còn có một cây thì lại đang tại Dương Châu phủ đệ tại hạ, cây này của Trương chưởng quỹ sao lại có thể là thật được chứ?”

Sở Dịch giờ mới biết nghĩa đệ ném cả ngàn vàng (thiên kim nhất trịch), không ngờ là để chứng minh tiêu đây là đồ giả, ngạc nhiên đau đớn hãi hùng, thầm nghĩ: “Dù cho tiêu đây không phải là đồ thật, cũng là bảo vật giá trị liên thành, nghĩa đệ lại tiện tay quăng đập, thật sự là cực kì đáng tiếc.”

Trương Bảo Hiền bưng mảnh tiêu, sắc mặt xanh đỏ bất định, vừa hổ thẹn vừa ngượng ngịu. Một lúc, mới thở dài nói: “Yến công tử kiến thứ hơn người, Trương mỗ cam bái hạ phong. Tiên Âm tập kể từ bây giờ không còn mặt mũi đứng trong thương trường của Trường An.”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười nói: “Trương chưởng quỹ, trí giả lo nghĩ ngàn lần, cũng có một lần sai, dù là thần tiên cũng khó tránh khỏi có lúc sơ suất, hơn 70 món nhạc khí cổ trong tiệm này mà chỉ có một đồ giả này, cũng đã là cực kì hiếm, ngài cũng bắt tất tụt trách, hà huống Trương chưởng biết sai có thể đổi, thần nhiên quang minh, quả nhiên không uổng danh hiệu đồng tấu vô khi (già trẻ không lừa), theo tại hạ thấy, thanh danh Tiên Âm tập trái lại theo đó càng thêm vang dội.”

Trương Bảo Hiền cười khổ nói: “Yến công tử người lành ý trọng, càng khiến Trương mỗ không thể dung thức ỉnh (vô địa tự dung).”

Dừng lại một chút, theo đó gương tờ phi tiền cung kính đệ trình dâng trả, nói: “Trương mỗ hẹp hòi ít học, lầm lẫn ngọc châu mất cá, hổ thẹn vô cùng, sao dám lại lấy giả làm thật, lừa dối tiền tài người khác? 300 vạn này cũng xin thỉnh công tử thu hồi.”

Yến Tiểu Tiên vậy ta cười nói: “Trương chưởng quỹ, mua bán là chuyện hai bên tình nguyện, ta sớm biết tiêu ấy không phải đồ thật, là ta vạm tâm tình nguyện mua lấy đập chơi, sao có thể trách ngài được chứ?”

Quay người chỉ về bích ngọc địch treo trên tường, hỏi: “Trương chưởng quỹ, cây bích ngọc địch này có phải là Lãnh thúy ngưng hương tuyết của Lưu phu nhân thời Tấn làm ra không? Ở đây bán bao nhiêu tiền vậy?”

Trương Bảo Hiền thấy chàng liếc qua là nhận ra lai lịch ngọc địch, trong lòng càng thêm kính phục, không dám che giấu gì, cung cung kính kính đáp: “Công tử điện nhãn như cự (đuốc). Cả Lãnh thúy ngưng hương tuyết này trị giá 98 vạn tiền, công tử nếu như muốn, chỉ cần 80 vạn là được.”

Yến Tiểu Tiên nói: “Cây ngọc tiêu trước 210 vạn, thêm cây ngọc địch này vừa đủ 300 vạn. Cứ như vậy, Trương chưởng quỹ muốn tặng cây ngọc địch này cho ta, 300 vạn tiền này là để mua tiêu địch vậy.”

Yến Tiểu Tiên không giải thích gì thêm, lấy bích ngọc địch xuống, quay đầu cười nói: “Đại ca, cây lục ngọc Tần phi địch đó của huynh không phải ném vỡ rồi sao? Có cây Lãnh thúy ngưng hương tuyết này, có thể cùng Lộng Ngọc bích hoàng tiêu của đệ hợp tấu ”Phượng Hoàng đài khúc” rồi.”

Sở Dịch sợ run, bởi vì không rõ, thấy nghĩa đệ hướng về mình nháy mắt, chỉ hàm hồ vài chữ cầu thả đáp lại một câu.

Trương Bảo Hiền ở bên cạnh nghe thấy, rất chi giật mình, giọng run rẩy hỏi: “Yến công tử nói là ... có thể chẳng là Lộng Ngọc bích hoàng tiêu của Xuân Thu Tần Mục công không?”

Yến Tiểu Tiên đưa bích ngọc địch lại cho Sở Dịch, mỉm cười nói: “Đúng rồi! Trương chưởng quỹ nhất định cũng nghe nói qua phải không? Cây tiêu này là vật yêu quý của con gái Tần Mục công Lộng Ngọc, cùng Tử phượng địch của phu tế nàng ta là một đôi thiên hạ chí bảo, đáng tiếc Tử phượng địch không biết lưu lạc nơi nào, tại hạ tìm tòi đã nhiều năm thủy chung cũng không tìm ra, không rõ Tiên Âm tập có tin tức của Tử Phượng địch hay không thế?”

Trương Bảo Hiền trừng mắt sững người, mảy tro không yên rung động nhẹ nhẹ, muốn nói gì đấy lại nói không ra.

Sở Dịch ở bên nghe được đầu óc rối tung, mê mê hồ hồ, đang muốn hỏi cho ra minh bạch, lại nghe Yến Tiểu Tiên cười nhẹ nói: “Trương chương quỹ cũng không biết sao? Bỏ đi, bọn tại hạ ở tại Tiên Ngạc khách sạn, như quả trong Tiên Âm tập có được bảo bối gì tốt, xin phiền ngài thông tri một tiếng.”

Trương Bảo Hiền tựa hồ không nghe thấy, chỉ là lầm rầm tự nói: “Lộng Ngọc bích hoàng tiêu ... Lộng Ngọc bích hoàng tiêu ... nguyên lai ... nguyên lai thực sự có tiêu đấy!”

Yến Tiểu Tiên kéo tay Sở Dịch, cười nói: “Đại ca, chúng ta thủng thỉnh tới tự hoa phố.” Bước chân hướng ra ngoài tiệm mà đi.

Sở Dịch mờ mịt không thông, rời Tiên Âm tập rất xa, mới quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Trương Bảo Hiền vẫn cứ như cũ ngây dại như người đá đứng ở đấy, giống như lầm rầm tham niệm gì đấy vậy.

Dương quang rực rỡ, trời xanh lảng trong.

Gần tới giữa ngõ, tuyết tụ, cột băng hai bên mái nhà tất cả đã bắt đầu tan chảy ra, đường lớn đá xanh toàn bộ ngâm nước ẩm ướt, vỏ ngựa gỗ xuống, giọt nước tung bay.

Gió to thổi tới, cành cây ướt sũng xào xạt hai bên đường, băng tuyết bốc lên mù mịt che kín phía trên, đập mặt bay múa như hoa bay ngọc vỡ (phi hoa toái ngọc), rét lạnh thấu xương.

Yến Tiểu Tiên kéo theo tay Sở Dịch, cười ngâm ngâm đi trên đường dài, thanh thần đắc ý không nói ra.

Sở Dịch không nhịn được hỏi: “Hiền đệ, lỗ thối của dịch nhỏ hẹp như thế, đệ làm thế nào nhìn ra vách bên trong ống không có mai hoa tiêu chí thế? Nếu như nhất thời là không nhìn rõ, không phải đã oan uổng mất trắng 300 vạn tiền sao?”

Yến Tiểu Tiên “khanh khách” cười, thở dài nói: “Ngốc đại ca, là ai đã nói bên trong Tuyết trung mai hoa ngọc thúy có mai hoa tiêu chí chứ?”

Sở Dịch giật mình, lắp bắp nói: “Đấy ... Thế đệ ...”

Yến Tiểu Tiên khanh khách cười, mềm giọng nói: “Trong mọi trường hợp Tuyết trung mai hoa ngọc thúy cũng đã sớm mất, đệ thích nói sao thì nói thế đó, ông ta dựa vào đâu mà ăn chứng chứ? Đệ dùng 300 vạn tiền, lại đập nát vụn cả ra, lại dựa vào cái thế này, ông ta dám không tin sao?”

Sở Dịch “a” một tiếng, ngạc nhiên một lúc, nghĩ thầm: “Phải rồi, đệ ta ắt là nhìn không quen cái thói hợm mình ngạo mạn của Trương Bảo Hiền, mới cố ý trêu chọc ông ta thế.” Cười khổ hỏi: “Hiền đệ, ông ta bắt quả là một người thương nhân, đệ sao lại phải khổ dùng 300 vạn cùng ông ta đấu khí chứ?”

Yến Tiểu Tiên cong miệng cười nói: “Đệ có đâu ra rãnh rỗi cùng ông ta đấu khí chứ? Ông ta bắt quả là đá mở đường của đệ thôi!”

“Đá mở đường?” Sở Dịch thậm chí càng thêm hồ đồ, chánh muốn tra hỏi rõ ngọn nguồn, trên con đường dài sau lưng đột nhiên vang lên tiếng vỏ ngựa “cộp cộp”, roi da xé trời, tiếng quát liên tục.

“Xe! Nhường đường! Nhường đường!”

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một hàng kim ngô vệ mã đội khí thế âm âm nhanh chóng vọt tới.

Trên đường dòng người âm âm, hoảng sợ vội vàng nhường né. Một lão nhân tránh ra không kịp, phải đương đầu một roi nẩy tới, tức thì máu tươi tuôn chảy, ngã ra đất ngất xỉu, được một vòng người dân kéo ra cứu giúp.

Sở Dịch sợ giận phần nộ, muốn bước tới lý luận, nhưng bị Yến Tiểu Tiên kéo ra, hạ giọng khuyên nhủ: “Đại ca, lũ kim ngô vệ này là thái tử kinh thành, vương công quý hầu cũng không thể dây vào, huynh muốn làm quan, không thể kết oán với bọn chúng.”

Sở Dịch sớm nghe nói Trường An kim ngô vệ ỷ cậy là ngự vệ của hoàng đế, ở trong kinh thành hoành hành bá đạo, vô pháp vô thiên, hôm nay thấy qua quả nhiên không sai, trong lòng giận dữ vô cùng, oán giận nói:

“Làm quan không lấy dân làm chủ, không bằng về nhà trồng khoai, hiền đệ, ta nếu như trở thành tiến sĩ, dù chết cũng phải cùng lũ thái tuế gia này đấu một trận.”

Yến Tiểu Tiên chú mắt nhìn chàng mỉm cười, trong con mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ ôn nhu.

“Thiên sứ giá đáo, nhân nhân tránh đường!”

La trống tề vang, kim ngô vệ nghi trượng đội như cuồng phong cuốn qua, ở giữa một xe tứ mã rực rỡ bên trên đạo kì pháp phối, pháp phiên cuốn bay, xung quanh đứng tám hoàng y đạo sĩ, thanh nhã đỉnh tú, nhẹ nhàng như thần tiên, cửa xe phủ kín màn che, không thấy được nhâ vật bên trong.

“Thiên Sư đạo?” Sở Dịch kinh ngạc thốt lên hỏi.

Trang phục của những đạo sĩ này rõ ràng cùng với ba đoàn mệnh đạo sĩ đêm trước ở hoang sơn tuyết lĩnh có nét tương đồng, chính là Long Hồ sơn Thiên Sư đạo sĩ.

Bách tính bên cạnh rầm rì bàn tán: “Hai ngày trước là hòa thượng Pháp Nguyên tự, hôm qua là đạo sĩ Thượng Thanh phái, hôm nay là thiên sư Long Hồ sơn, cũng không biết ngày mai là ai nữa đây?”

“Nghe nói không phải mấy ngày này các lộ thần tiên muốn tại Khúc Giang trì luận đạo đầy pháp sao, tới lúc ấy sẽ có náo nhiệt để coi, các người đoán xem ai có thể trở thành quốc sư của Tây Đường chúng ta chứ?”

“Theo ta thấy, hai hôm trước đạo cô đó của Thượng Thanh phái xinh đẹp hơn nhiều, hình tượng rất tốt, làm quốc sư là thích hợp nhất.”

“Bà nội người, người đang tuyển người đẹp sao? Đồn rằng Trương thiên sư này pháp thuật thông thiên, ta thấy quốc sư phần lớn là ông ta rồi.”

Nghe tới đây, Sở Dịch bỗng nhớ tới sáng nay có nghe Tô Bạch Thạch huynh muội nhắc đến Tiên Phật quốc sư hộ, nghĩ lại các đạo sĩ này về kinh cũng là vì tham gia quốc sư đại hội này rồi.

Tam giáo cửu lưu cùng đổ về kinh thành, chỉ vì tranh đoạt cái ngôi vị quốc sư, cái đại hội này hấp dẫn quả không ít người. Lại so sánh, khoa cử khảo thí năm nay trái lại không có sự quan tâm đó. Thự sự không rõ từ đâu các Long Hồ đạo sĩ này lại dưới sự ủng hộ của kim ngô vệ thế?

Kim ngô vệ nghi trượng đội đi qua như gió thổi điện xẹt, trên đường khôi phục lại huyền ảo.

Yến Tiểu Tiên hai mắt phát sáng, chỉ về tử lâu trước mặt cười nói: “Đại ca, Quế Hoa lâu này là một trong các tử lâu sang trọng nhất trong Trường An, hải nghệ kiên quái (thịt cá voi thái nhỏ) với đà phong (bướu lạc đà) cực kì nổi tiếng, chúng ta vào trong nếm thử coi sao.” Nói xong kéo lấy Sở Dịch nhanh nhẹn bước đi.

Tử lâu hiên trụ rực rỡ, hùng vĩ tráng lệ, quả nhiên so với phạm điểm tầm thường hơn xa trăm lần.

Trong tử lâu mọi người rung động, âm thanh như sóng, hầu hết đều là hào hoa công tử tiến kinh dự thi. Ca nữ yêu xuyên suốt lúc đây, ca hát nhảy múa, quần lấy tai mắt.

Hai người ngồi dưới cửa sổ lầu hai nhìn xuống đường, chọn lựa rượu và thức ăn.

Thức ăn quả nhiên đều cực kì tinh mỹ, sắc hương vị dĩ nhiên là tốt, nhưng giá cả thì đắt đỏ, thực sự khiến Sở Dịch nhìn qua lặng người. Đơn giản một mâm bướu lạc đà nướng đã trị giá vài vạn tiền, đủ cho sinh hoạt trong nhà chàng trong 10 năm.

Ngón tay nhỏ nhắn Yến Tiểu Tiên chọn lựa đĩa ngọc, theo ti trúc nhịp phách vui vẻ, nhẹ nhàng gõ lấy ven mâm, nhìn xung quanh một lát, quay mặt cười nhẹ nói: “Đại ca, giá của tử lâu này so với các nhà khác chỉ ít cũng đắt hơn năm lần, sinh ý trước đây không được tốt thế này, huynh có biết vì sao không?”

Sở Dịch lắc đầu, cười khổ nói: “Hiền đệ nếu như đã biết ở đây chém khách, vì sao phải còn tới đây chứ?”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười, trả lời: “Bởi vì ông chủ của tử lâu này, là đương triều quốc tử tể tử Quách Nhược Mặc.”

Sở Dịch “a” một tiếng: “Là ông ta sao!” Rất là kinh ngạc.

Quách Nhược Mặc là Tây Đường đại học sĩ cực kì nổi danh, được thụ ân sủng của hoàng đế, không chỉ là quốc tử tế tự quan đứng đầu tối cao cai quản Tây Đường Quốc Tử Giám các cấp học giáo, còn là Hàn Lâm Đại học sĩ, Hoàng Văn Quán Đại học sĩ, thơ văn vang danh khắp thiên hạ.

Yến Tiểu Tiên cười nói tiếp: “Quách Tế Tửu cùng những người quan trọng trong triều quan hệ cực tốt, thường xuyên tại đây thết yến mời các công khanh quý hầu, vào lúc giao mùa xuân đông mỗi năm, trước sau khoa cử, Quế Hoa lâu trở thành nơi tập hợp yến tiệc của các quan viên lớn nhỏ Lễ bộ. Đại ca, huynh nghĩ xem, có các thần tiên này trấn thủ, hương hỏa nơi đây không thể không vượng sao? Có thể nào chúng ta lại không thể tới chứ?”

Sở Dịch đột nhiên bất ngờ tỉnh ngộ, buột miệng hỏi: “Nguyên lai như thế. Hiền đệ, đệ dẫn ta tới là vì ”hành quyền” phải không?”

Khoa cử khảo thì lúc nào cũng do Lễ bộ quan viên chủ trì, lại nói đối với cử tử tiến kinh theo đuổi thi cử, những lễ bộ quan viên này không khác nào so với thần tiên điểm thiết thành kim. Cái gọi là hành quyền, là chỉ thi văn của bản thân cử tử thi cử biên tập chỉnh tề, trước khi khảo thí giao ột cao quan quý nhân địa vị tôn kính, thỉnh bọn họ tiến cử với Lễ bộ quan viên chủ khảo, từ đó gia tăng cơ hội trúng cử cấp đệ.

Quế Hoa lâu bởi vì cao quan hiển quý cũng Lễ bộ quan viên tất cả tụ tập tại đây, tự nhiên trở thành phúc địa thánh chỉ (nền) trong mắt cử tử. Như quả có thể tại đây làm quen được với đương triều hiển quý hoặc chủ khảo quan viên, có được sự quý mến của họ, hi vọng bay vượt long môn tự nhiên tăng bội phần. Không trách giá rước ở đây lại mắc như thế, thực sự vẫn có cử tử nhiều tiền bưng ngân tử trắng bóng tranh giành gặt đầy tiến tới.

“Không sai. Không hành quyền, sao có thể từ trong hàng ngàn cử tử vượt ra?” Yến Tiểu Tiên mày liễu nhảnh lại, nói: “Bất quá hôm nay chúng ta tới tìm, không phải Quách Tế Tửu, cũng không phải các Lễ bộ quan viên khác.”

Yến Tiểu Tiên ánh mắt chuyển động, chú mắt nhìn về tửu lâu dao thai, thiển thiển cười: “Là nàng ta.”

Lời nói vừa dứt, tiếng trống rầm rĩ, ti trúc du dương, cả tửu lâu đột nhiên an tĩnh lại.

12. Chương 12: Lâu Đầu Khúc Yến Tiên Nhân Ngữ

Sở Dịch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tuyệt sắc, mặc quần dài xanh nhạt, mình khoác áo lông cừu đính lông khổng tước, nhanh nhẹn tiến vào bước lên dao đài với dáng vẻ uyển chuyển, khoan thai, đích thực say đắm lòng người. Gót sen nhẹ bước, eo lưng đung đưa, cặp tuyết lê trắng muốt ẩn hiện bên dưới lớp lụa mỏng manh, mượt mà rung động nhẹ nhàng theo từng bước chân nàng.

Theo sau nàng là bốn nha hoàn mặc xiêm y màu vàng, thanh tú tuyệt luân, mỗi người mỗi vẻ có một không hai, nhưng khi đứng bên nàng lại như đom đóm bên ánh trăng rằm, ảm đạm vô quang.

Ngay lập tức, cả tòa tửu lâu trở nên im ắng lạ thường, cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Toàn bộ mục quang đều dán chặt lên thân thể nàng, hô hấp như ngừng lại.

Đôi mắt tú lệ thánh thiện của nàng phảng phất tia băng giá, lại cũng có nét trẻ thơ, tư thế quyền rũ, kêu gọi.

Toàn thân nàng toát lên vẻ đẹp yêu mị, vừa lộng lẫy, phóng đảng lại vừa ngây thơ, vô tà...bao nhiêu là nét trái ngược, chỉ có điều ai cũng phải công nhận là vẻ đẹp này thật khó có lời nào có thể diễn tả hết được. Chúng nhân lúc này chỉ hận mình không thể lập tức ôm nàng vào lòng phóng túng một phen.

Sở Dịch cũng cảm thấy rung động, tim đập loạn nhịp liên hồi.

Yến Tiểu Tiên ghé sát tai chàng, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Đại ca, cô ta tên là Tiêu Văn Tĩnh, là ca kĩ nổi tiếng nhất thành Trường An, cũng là đệ nhất hồng nhân của các đại quan đương triều, đến như đương

kim hoàng thượng đôi ba ngày lại truyền nàng ta vào cung một lần để đàn hát. Bằng như đại ca có khả năng thành bằng hữu văn chương của nàng ta, cái vị trí trạng nguyên năm nay không cần nói, trong tương lai, cái chức thượng thư cũng không thể thoát khỏi bàn tay của đại ca rồi ”

Không biết là do luồng hỏa nhiệt bên tai kích thích hay do lời nói làm động tâm, Sở Dịch bỗng đỏ mặt, tim đập kịch liệt, nhỏ giọng nói ” hiền đệ, chớ đùa nữa”.

Yến Tiểu Tiên khanh khách cười, làm mặt xấu, nhìn quanh.

Bức màn lụa trên mái dao dài từ từ hạ xuống, phần hương bay nhẹ nhẹ, Tiêu Văn Tình ngồi tại ngọc án, phảng phất như sau làn sương mỏng, mờ mờ ảo ảo, càng làm tăng thêm vẻ đẹp thần bí.

“tình...tang..”

Những ngón tay ngọc dạo trên phím đàn, tiếng huyền cầm vang lên trong như pha lê. Tiếng đàn uyển chuyển du dương, nghe êm tai vô cùng, như dòng suối trong lành chảy qua rửa sạch lòng trần chúng nhân, ưu phiền gì cũng không còn nữa.

Sở Dịch vốn yêu âm nhạc, thuở nhỏ đã từng được danh sư chỉ điểm, đối với cổ cầm có rất nhiều hiểu biết, vừa nghe qua đã động dung, tâm thần say đắm không kìm nén được nữa.

Sĩ tử đứng đầy trong lầu, tuy hầu hết là không rành âm luật, nhưng khi nghe loại âm nhạc phiêu diêu tuyệt diệu như thế này cũng hết lòng ngợi khen không dứt.

Trên tòa tửu lầu, hàng trăm cặp mắt trở nên si ngốc, nhìn Tiêu Văn Tình không thể rời nửa khắc, chỉ duy nhất Yến Tiểu Tiên thủy chung vẫn mỉm cười, nhìn Sở Dịch như đang nghĩ ngợi điều gì.

Khúc nhạc vừa dứt, tiếng reo vui, vỗ tay vang dội như sấm, tiếng hoan hô như triều lên liên miên không ngớt.

Qua một lúc, tiếng huyền cầm lại vang lên, cả tòa lầu lập tức im ắng.

Tiếng đàn cao vút miên man lan dần ra xa, thanh nhã phiêu hốt, chính là làn điệu “không cóc u lan thảo”(phong lan nơi vực sâu)

Sở Dịch “A” lên một tiếng, vừa kinh vừa hỉ, bởi cổ khúc này rất ít người biết gảy, chàng chẳng qua cũng chỉ nghe được ba lần, liền ngưng thần lắng nghe, như si như say, bất tri bất giác làm đổ nghiêng cả nửa cốc mỹ tửu.

Nhìn gương mặt vui mừng đến ngây dại ấy, Yến Tiểu Tiên mỉm cười, ghé sát tai chàng nói, giọng nhỏ dần:” đại ca, huynh yêu thích nàng ta như thế, có muốn đệ thay huynh làm ông tơ bà nguyệt se dây tơ hồng cho không?”

“Hử” Sở Dịch đương khi nhập thần, nhất thời không nghe rõ, tùy tiện hàm hồ trả lời.

Yến Tiểu Tiên đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng cười chế diễu, nói:”Ai cũng bảo Trường An bằng hỏa mỹ nhân Tiêu Văn Tình như tuyết mai liên hoa, bần nhơ bất nhiễm, cầm nghệ tinh thông. Hôm nay được diện kiến, nguyên lai cũng chỉ có vậy, khúc cổ cầm này gảy như thế còn thiếu sót nhiều quá, thật tức cười lắm thay”

Một lời nói ra, toàn trường chấn động.

Tiếng đàn ngừng lại, cả tòa lầu trở nên im lặng như cảnh chết, toàn bộ tân khách không trừ một ai đều kinh ngạc quay đầu nhìn hai người Sở Dịch.

Sở Dịch nhìn Yến Tiểu Tiên không thể tin nổi, ngạc nhiên lúng túng không hiểu vì sao Tiểu Tiên lại đột nhiên thốt lên lời ấy.

Yến Tiểu Tiên kéo chàng dậy, đặt lên bàn một đỉnh hoàng kim, cười nói:” đại ca, chúng ta đi thôi. Bản Không cóc u lan thảo này đã bị cô ta làm dung tục đi thể này, nghe nữa chỉ làm bẩn tai mà thôi”.

Toàn bộ chúng nhân đều trở mắt nhìn trong khoảnh khắc, liền tiếp sau đấy âm thanh bạo phát, tiếng thóa mạ vang lên không ngớt:”Tuyệt khúc trên trời mới có, nhân gian nào được nghe qua. Điệu nhạc như vậy mà dám bảo là không hay sao? Tiểu tử đáng chết này người có biết thưởng thức không vậy?”

“Ở đâu ra cái đồ tiểu bối vô tri thế này, làm như hiểu biết, dám đứng ở đây mà sửa bậy?”

“Đúng là đàn gảy tai trâu!”

Yến Tiểu Tiên vẫn điềm nhiên cười, ung dung kéo Sở Dịch đi thẳng xuống lầu.

Sở Dịch thật sự đỏ hồng cả mặt, tình cảnh quần bách cực độ, đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy ánh mắt trong sáng hiếu kỳ của Tiêu Văn Tình nhìn xuống, như đang suy nghĩ điều gì, cảm thấy như có lửa đốt, trong lòng thầm thấy có lỗi, đành cúi đầu đi thẳng.

Chợt một người hét lên: ” Dừng lại! Tiêu cô nương cầm kỹ quán tuyệt thiên hạ, các người lại dám bảo tầm thường, khúc cổ cầm còn thiếu sót ư? Quế hoa lâu dưới chân thiên tử, công khanh ngồi đây, há để cho các người thốt lời xàm? Nếu không nói nói lý lẽ, hôm nay đừng hòng rời khỏi nơi này ”

Người phát ngôn là một công tử cao lớn khôi vĩ mặc áo tía, tay cầm đốc kiếm, đứng từ xa trên lộ khẩu, mục quang sáng quắc, nét mặt kiêu ngạo, khí thế lẫm liệt, trông như chỉ cần Sở Dịch hai người tiến lên nửa bước, tất sẽ bạt kiếm đối đầu, lưu huyết đương trường.

“Uất Trì công tử nói rất đúng! Hai tên tiểu tử ấy ăn nói bất chấp hậu quả, nên cắt lưỡi chúng xuống đem tạ lỗi với Tiêu cô nương!”

“Phì! Tiêu cô nương cần cái lưỡi thú của chúng làm gì? Nói gì ngu như heo thế?”

” Hai tên tiểu tử cuồng vọng này tưởng có thể chơi đàn cầm được như Tiêu cô nương ư? Hừ! Bằng như chơi không được thì cắt ngón tay chúng xuống đi!”

Chúng nhân phụ họa ầm ĩ, hò hét cãi vã loạn xạ cả lên.

Tiêu Văn Tình vẫn không nói câu nào, ngồi yên tại chỗ hứng thú nhìn Sở Dịch hai người, nhân thần trong sáng, quuyến rũ mê hồn.

Yến Tiểu Tiên cười nói:” Cổ nhân có nói: âm nhạc phải xuất phát từ tâm, khúc “Không cốc u lan thảo” này nguyên gốc là do một nhà sĩ ẩn dật soạn ra, Tiêu mỹ nhân ở chốn trần tục, đối mặt với chúng nhân đang tìm danh kiếm lợi, lại chơi khúc nhạc này, chẳng phải là sai lầm lắm sao?”

Chúng nhân rung động, không biết đối đáp thế nào.

Yến Tiểu Tiên nhướn mày, nói tiếp:“Đàn để tấu lên khúc cổ nhạc này cũng cần phải tương xứng. Đàn của Tiêu cô nương tuy cũng làm từ gỗ lâu năm phơi khô, nhưng lại chạm ngọc khảm kim, dây đàn thì làm từ tơ bằng tầm bắc cực trân quý. Mạo muội xin hỏi như thế là đàn của ẩn sĩ ư? Dùng loại đàn này đàn khúc nhạc ấy há chẳng phải dung tục lắm thay?”

Lời nói rất lưu loát, hợp tình hợp lý, chúng nhân dù bất phục, nhất thời cũng không thể phản bác.

Tiêu Văn Tình nhẹ nhàng đứng dậy, mỉm cười nói:“Nhạc chính là tâm, tâm cũng là nhạc. Công tử nói rất đúng, Văn Tình xin thụ giáo”. Tiếng của nàng tươi mát, ngọt ngào lại hơi có phần như trẻ nãi, lưỡi biếng, vô cùng nhu mì, cực kỳ êm tai.

Mọi người chấn động, không thể ngờ rằng nàng lại hoàn toàn đồng ý với lời nói của hai tên tiểu tử này.

Uất Trì công tử lông mày nhướn lên đầy cảm phẫn nhưng cố kìm nén lại, “Hừm” một tiếng, mặt mũi đỏ gay lùi sang một bên.

Sở Dịch rất ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy bất an.

Yến Tiểu Tiên vui vẻ nói:” Tiêu cô nương biết lỗi có thể sửa, không có việc gì lớn cả, bắt quá những lời này không phải do ta nói, mà do đại ca ta nói, chính là Sở Dịch Sở công tử nói ...”

Yến Tiểu Tiên đang thao thao nói, đột nhiên nắm chặt tay Sở Dịch, quay lại, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu:” Đại ca, hiện tại Tiêu cô nương đối với huynh đã vạn phần chú ý rồi! Cái chức trạng nguyên, sau này, chỉ còn xem xem huynh có khả năng chiếm được trái tim người đẹp không thôi”

Mục quang chúng nhân nhất thời đều hướng về phía Sở Dịch

Sở Dịch ngượng ngịu, lúng túng, chỉ biết cười khổ, hôm qua lúc nói chuyện, chàng có nói đến “âm nhạc thể hiện tâm hồn”, không tưởng được bị Yến Tiểu Tiên học lấy đem ra xử dụng tại nơi này.

Tiêu Văn Tình kinh ngạc nhìn Sở Dịch, khẽ nở nụ cười hàm tiếu, nói:” Sở công tử có thể nói được những lời này, đối với âm nhạc quả có sự thấu hiểu sâu sắc. Khúc điệu „Không cóc u lan thảo” Văn Tình chỉ được nghe gia sư diễn tấu hai lần, hiểu biết nông cạn, khiến công tử chê cười. Không biết có thể thỉnh công tử chơi lại bản nhạc để Văn Tình được thỏa mãn tai nghe?”, tiếng nàng ôn nhu, thành khẩn, không có chút ý chế nhạo nào cả.

Sở Dịch thi lễ, nói: ” Tiêu cô nương cầm kỳ xuất thần nhập hóa, thật đã đến chỗ tối hoàn hảo, Sở mỗ bất quá hiểu biết âm luật sơ sài, làm sao dám múa rìu qua mắt thợ...”

“Đại ca, làm thế sao được?” Yến Tiểu Tiên bất ngờ cười nói chen vào: ” Tiêu cô nương đã thành tâm thỉnh giáo, sao huynh lại từ chối? Không phải huynh đã từng nói ” Không cóc u lan thảo” rất phù hợp cho sáo sao? Hôm nay huynh hãy dùng cây sáo trúc này chơi một bản, ngô hầu cùng Tiêu cô nương ấn chứng một phen.”

Bàn tay trắng nõn khẽ chuyển động, từ thắt lưng xuất ra “lãnh thúy ngưng hương tuyết”, khéo léo nhét vào tay Sở Dịch.

Sở Dịch không biết nên cười hay nên khóc, nhìn thấy ánh mắt Tiểu Tiên vừa ôn nhu vừa láu lỉnh, tim chợt nhảy loạn, nhớ lại: ” Phải a! Nghĩa đệ tại tiệm bán nhạc khí đã mua địch ngọc này, rõ ràng là đã có kế hoạch trước khi đưa ta đến gặp Tiêu cô nương. Nhưng Tiêu cô nương cầm kỳ siêu tuyệt, nghĩa đệ chê bai để cố ý gây sự chú ý, lại còn trích dẫn câu nói của ta, thật ra chỉ là phô trương để lòe người”

Chúng nhân thấy chàng do dự không quyết, thì nhau la ó ầm ĩ: “Hai tên khốn các ngươi đại ngôn khoác lác, giờ lâm trận sao lại rút đầu thụt cổ như thế?”

“Dùng sáo để chơi một khúc cổ cầm ư, khẩu khí thật không nhỏ, hừ, ta nghĩ ngươi bắt quá chỉ là thối da bò thối!”

“Đúng là thùng rỗng kêu to!”

Tiêu Văn Tình vẫn điềm tĩnh nhìn, khóe môi khẽ nở nụ cười vô tà, trong mắt đầy vẻ chờ đợi. Sở Dịch nhiệt tâm dâng trào, bỏ luôn ý định chạy trốn, cười nhẹ nói: “Nếu đã vậy, Sở mỗ xin mạn phép”, rồi lật ngang địch ngọc, đưa lên môi, ngưng thần hít một hơi dài, du dương thổi.

Chúng nhân lúc đầu còn ồn ào nhạo báng, nhưng chỉ sau khi nghe được một lúc, đã dần dần trở nên yên tĩnh.

Tiếng sáo trong trẻo, sâu thẳm, vừa cao vút vừa thanh mảnh, khi thì dồn dập như gió thổi qua rừng, lúc lại dịu dàng như suối chảy thì thầm.

Âm điệu khúc nhạc quả nhiên cực kỳ giống với điệu cổ cầm của Tiêu Văn Tình, chỉ một vài đoạn có khác biệt tí chút, mượt mà êm dịu hơn, nghe thật êm tai.

Mọi người nghe đến say mê, bỗng cảm giác như đang ban đêm lạc vào một thung lũng giữa mùa xuân, thấy ánh trăng tràn ngập khắp rừng, nghe tiếng nước chảy rung động những cánh hoa, lại như đang thấy tuyệt sắc giai nhân cô đơn nơi rừng trúc, bên bờ suối, soi bóng một mình, chuyển động nhẹ nhàng.

Khúc nhạc đã ngừng mà dư âm vẫn quấn quít chưa dứt. Từ lâu tịch tịch vô thanh, chúng nhân như đang nằm mộng, nửa ngày trôi qua còn chưa tỉnh lại.

Sở Dịch nghiêng địch ngọc dặt vào thắt lưng, nhẹ cười, nói:” Chỉ pháp thô lậu, khó thành giai âm. Mong Tiêu cô nương đừng cười”

Tiêu Văn Tình ánh mắt mông lung, than:” Tuyệt đại hữu giai nhân, u cư tại không cốc. Thiên hàn thúy tu bạc, nhật mộ ý tu trúc. Không thể tưởng được khúc ” Không cóc u lan thảo” dùng sáo tấu lên lại có thể nghe hay đến như vậy. Công tử đại tài, Văn Tình thật lòng kính phục.” (tạm dịch: người đẹp tuyệt trần, trú tại thung lũng sâu, ngày lạnh gối lên tay áo mỏng, đêm dài ngồi dựa nhánh trúc thon). Đến đây mặt ngọc chợt ửng hồng, đôi mắt say đắm nhìn Sở Dịch, dịu dàng nói:” Không biết công tử có lúc nào rảnh rỗi có thể ghé qua Tình Tuyết quán một lần, để Văn Tình có thể thỉnh giáo công tử đôi điều.”

Chúng nhân huyền não âm ỉ, thấy nàng nhìn tiểu tử bằng mắt xanh, công khai đưa ra lời mời, không ai không đổ kỵ, mắt như phun ra lửa. Uất Trì công tử sắc mặt tối sầm lại như tro, gân tay cầm kiếm nổi hẳn lên, chỉ hận không thể lập tức chém Sở Dịch ra thành tám mảnh.

Sở Dịch “A” lên một tiếng, mặt hơi nóng lên, chàng chưa từng bao giờ có ước hẹn với nữ tử, hà huống chi lại là một tài nữ tài mạo song toàn chủ động ước hẹn, vừa kinh ngạc vui mừng vừa hơi bẽn lẽn, toan lên tiếng thì bàn tay bỗng bị Yến Tiểu Tiên bóp chặt, đau thấu xương, xém chút nữa la lên thành tiếng.

Yến Tiểu Tiên cười “Hắc, hắc”, nói: “Đa tạ Tiêu cô nương có lời mời, đại ca ta nhất định chọn ngày bái phỏng, chỉ tiếc hôm nay có việc phải làm, đành xin cáo lui trước.” Rồi không đợi Sở Dịch nói, kéo chàng xuống lầu đi thẳng.

Sở Dịch không hiểu ý thế nào, chỉ có thể hướng về Tiêu Văn Tình cười nhẹ một tiếng, bỏ lại hàng trăm cử tử đang đứng chết lặng, cáo từ ra về.

Rời khỏi tửu lâu, Sở Dịch không nhận được ngạc nhiên hỏi: “Hiện đệ, đệ không phải muốn thuyết phục Tiêu cô nương hành quyền ư? Cô ấy cung kính mời chúng ta gặp mặt như thế, đệ sao lại bướng bỉnh bỏ đi?”

Yến Tiểu Tiên cười “Hắc, hắc”, dịu giọng: “Đại ca, không thể nóng vội được, Tiêu mỹ nhân là nhất đẳng hoa khôi, tài tử muốn gặp mặt không một ngàn thì cũng tám trăm, huynh nghĩ rằng chỉ với một khúc sáo tầm thường mà có thể chiếm được trái tim nàng sao? Nhân khi nàng mới sinh hảo cảm với huynh, lại đang đầy hiếu kỳ, hãy đột ngột ngừng lại, làm ra vẻ thần bí để cho nàng tưởng nhớ, mong muốn gặp lại. Đây gọi là muốn bắt phải thả, là pháp môn cao nhất để theo đuổi mỹ nhân.”

Sở Dịch đỏ mặt, cười nói: “Hóa ra hiện đệ đã có ý hết cả rồi”

Yến Tiểu Tiên chỉ cười, không đáp, trong mắt thoáng qua thần sắc bi thương.

Mặt trời ngả về phía tây, tuyết trên đường dọc hai bên bức tường hoàng thành màu đỏ đã tan quá nửa dưới ánh dương quang rực rỡ. Hai người đảo nửa vòng quanh tường thành, xuyên qua thượng môn, tiến vào hoàng thành ngụy nga, thẳng đến dinh thượng thư để đệ trình “văn giải”, “gia trạng”.

“Văn giải” là thư giới thiệu thí sinh do các châu phủ Tây Đường hoặc Quốc tử giám viết ra, giới thiệu sơ lược tình hình gia thế, quê quán của thí sinh. Còn “gia trạng” là bản lý lịch do thí sinh tự điền, chứng thực gia thế, thân phận. Tây đường rất chú trọng môn phiệt, vì thế “văn giải” và “gia trạng” có tác dụng rất quan trọng. Chỉ còn sáu bảy ngày nữa là đã đến kỳ khảo thí, cử tử tiến kinh so với ngày thường đông hơn rất nhiều. Phía trong hoàng thành người qua lại đông đúc, hầu hết là sĩ tử đến nộp “văn giải”, “gia trạng”.

Sở dịch, Yến Tiểu Tiên đến cổng phủ thượng thư, chen vào đám đông, theo đúng mẫu gia trạng thư viết ở cửa cẩn thận điền vào rồi giao nộp cho quan viên lễ bộ đứng ở cửa. Sau khi nhận dấu “thông bảo”, để lại tên khách điểm, liền an tâm rời khỏi dinh thượng thư.

Dòng người vẫn ào lên ầm ầm, vô số thí sinh chen lấn nhau, qua lại như mắc cửi.

Sở Dịch lần đầu tiên trong đời được tận mắt thấy tình cảnh này, thầm tính từng bao nhiêu người thế này tranh nhau 30 suất trúng tuyển, cảm thấy chán nản, không biết là vui hay là buồn nữa.

Rời khỏi hoàng thành, thấy hãy còn sớm, hai người nhân tiện dọc theo con đường lớn ở thượng môn đi dạo xuống phái nam, xuyên qua sở Vụ Bốn, sở Sùng Nghĩa, rồi quay ngược trở lại khách điểm.

Cả hai vừa tiến vào cửa khách điểm, đã thấy tiểu nhị ra nghênh đón, thần tình kích động, xun xoe cười, nói: “Nhị vị công tử cuối cùng cũng đã về. Người của vương phủ đã chờ hai vị ở đại sảnh lâu lắm rồi!”

“Vương phủ? Người của vương phủ chờ chúng ta?” Sở Dịch kinh ngạc, không tin vào tai mình.

Vương Lý Huyền là em thứ bảy của Đường Nguyên Tông, cũng là nhân vật đệ nhất phong vân ở Tây Đường, bởi vì rất yêu ca vũ, nên được xưng tụng là “nhạc vương”. Năm hai mươi tuổi, Lý Huyền trợ giúp Đường Nguyên Tông một đòn diệt trừ thái hậu Văn Trạch Thiên, tiêu diệt loạn đảng, bình định Thổ phiên (Tây Tạng), là đệ nhất công thần phò giúp Đường Nguyên Tông đăng cơ. Sau khi Đường Nguyên Tông lên ngôi, ông ta hiểu thấu đạo làm quan, công thành thân thoái, tự động giao trả binh quyền, thanh thần làm vương gia. Suốt mười hai năm qua, ông ta sống rất xa hoa, chỉ thích tầm hoan tác lạc, không quản gì đến chính sự, ngược lại càng làm hoàng đế tin tưởng, gia tăng ân sủng.

Để đề phòng hoàng thân quốc thích và các đại thần trong triều câu kết, Tây Đường có một điều luật bất thành văn quy định: Tất cả vương hầu không được kết giao với quan viên, võ tướng tứ phẩm trở lên tại nhà. Tức là ngoại trừ giao thiệp nơi công cộng, tửu lâu, kỹ viện ra, còn thì các nơi khác đều có thể bị quân cấm vệ điều tra thẩm vấn.

Chỉ duy nhất Vương Lý Huyền là ngoại lệ. Trong tất cả các vương hầu, chỉ có mình ông ta có thể tùy ý thiết tiệc tại vương phủ mời công khanh vương hầu, tam giáo cử lưu (tất cả mọi người), tiệc tùng ca hát cả đêm mà không bị ai hỏi han quấy nhiễu. Thậm chí hoàng đế cũng thường đến vương phủ cùng vui chơi. Có thể nói ông ta quả là đương triều đệ nhất hồng nhân vậy.

Nhưng tại sao một vương gia tôn quý như vậy lại phải người tìm gặp một sĩ tử vô danh theo cách này?

Sở Dịch như lạc trong sương mù, cảm thấy mờ mịt không hiểu được.

Yến Tiểu Tiên như đã biết trước chuyện gì, cười cười đáp trả: " Ta biết rồi". Nói xong liền bước vào đại sảnh.

Trong đại sảnh là một lão già mặc quần áo hoa lệ, thấy hai người tiến vào liền lộ sắc mặt vui mừng, tiến lên khởi hành đại lễ, cung kính: " Yến công tử, Sở công tử, tại hạ chờ ở đây đã lâu"

" Là lão sao!" Sở Dịch giật mình thốt, lão già không ai khác chính là chủ quỹ của Tiên Âm tập Trương Bảo Hiền. Lão là người do vương phủ phái đến thật sao? Trong đám vương tôn quý hầu của Tây Đường cũng có nhiều người mở tiệm làm thương nghiệp để kiếm tiền, cũng có khả năng Tiên Âm Tập là của vương phủ?

Yến Tiểu Tiên cười nói:" Trương chủ quỹ có nhạc khí mới gì đến cho chúng ta?"

Trương Bảo Hiền cung kính:" Tại hạ phụng mệnh vương gia, thỉnh hai vị công tử đến vương phủ tham dự dạ yến..." mới nhất ở

Lão ngừng đầu lên nhìn Yến Tiểu Tiên, cẩn trọng nói tiếp:" Nếu công tử có thể mang theo "lộng ngọc bích hoàng tiêu" cùng Sở Dịch công tử định tiêu hợp tấu một bài, vương gia nhất định vô cùng hoan hỉ."

Sở Dịch đột ngột nghĩ ra: " Nguyên lai là do lão bày ra chuyện này, vương gia yêu mến ca vũ, biết hẳn đệ có tiêu quý, tự nhiên là muốn được nhìn tận mắt, nghe tận tai..."

Trong lòng đột nhiên chấn động, chợt hiểu ra Yến Tiểu Tiên vì sao lại đưa chàng đến Tiên Âm tập.

Yến Tiểu Tiên cố ý tiêu phí ngàn vàng để mua "tuyệt trung mai ngọc thúy", sau lại chê là đồ giả rồi đập vỡ tan, tiếp đó coi như không có chuyện gì xảy ra tuyên bố là đang sở hữu lộng ngọc cổ tiêu, tất cả bất quá là nhằm dẫn khởi sự chú ý của Trương Bảo Hiền, để lão kể với vương gia, khiến ông ta tự động bày tiệc tám người khiêu mời bọn họ hai người nhập phủ.

Hoàng thượng đương triều rất ân sủng vương gia, quý tân trong vương phủ tùy tiện chọn ra một người cũng là nhân vật hạng ba hạng tư trong thành đô. Nếu được thể hiện tài năng trước những người này, còn không hơn là "hành quyền" với lễ bộ quan viên hàng trăm lần ư?

Nghĩ thấu được điều này, Sở Dịch vừa mừng vừa sợ, tinh thần đại chấn.

Yến Tiểu Tiên "A" lên một tiếng, làm ra vẻ kinh ngạc, nhướn mày, hớn hỏ nói:"Vương gia đã có lệnh, bọn ta sao dám khước từ? Thỉnh Trương chủ quỹ chờ giây lát, bọn ta lên lầu mang ngọc tiêu xuống.". Nói rồi kéo Sở Dịch, cười cười đi xuyên qua đám đông, thẳng tiến lên lầu. dọc truyện tại . Vào đến phòng, Sở Dịch không kìm được cười hỏi:" Hiền đệ, nguyên lai đệ đã sớm nhắm tới hội yến nơi vương phủ, vì vậy tại tửu lâu không chút băn khoăn từ chối Tiêu cô nương đúng không? Hầy, chiêu này cũng gọi là muốn bắt thì phải thả, phải không?"

" Chiêu này kêu là Khương Thái Công điều ngư – nguyên giả thượng câu*"-"Yến Tiểu Tiên cười-"Đại ca, huynh có bài chúc văn nào đặc ý nhất hãy mang theo, để cho vương tôn quý hầu tại vương phủ đại khai nhân giới.

Sở Dịch chọn ra khoảng mười trục thơ, nhìn Yến Tiểu Tiên đứng yên bên cạnh, kỳ lạ, hỏi:"Hiền đệ, lộng ngọc bích hoàng tiêu của đệ đâu? Sao không lấy ra?"

Yến Tiểu Tiên bật cười, nhẹ giọng nói:” Ngốc ca ca ơi, huynh cũng tin là đệ có lộng ngọc bích hoàng tiêu ư?”

Sở Dịch thất kinh, hốt hoảng: ” Đệ...đệ không có lộng ngọc bích hoàng tiêu ư? Sao lại thế....?Như vậy không phải là tội khi quân sao?”. Toàn thân lạnh giá, như rơi xuống vực sâu, những hoan hỉ vừa mới đây trong giây lát như biến mất hết.

Theo luật Tây Đường, chủ ý lừa dối thân vương, có thể bị tội khi quân, nhẹ thì đi đày, nặng thì diệt tộc.

Yến Tiểu Tiên vẫn bình tĩnh, không chút hoảng loạn, hớn hỏ rút từ tay áo ra một đoản ngọc tiêu dài cỡ một thước, nhẹ xoay người, nháy mắt nói:” Đại ca, “lộng ngọc bích hoàng tiêu” là thần vật, phạm nhân làm sao thấy được? Đệ bảo đây là “lộng ngọc bích hoàng tiêu”, ai dám bảo không phải?”

Sở Dịch không thốt nên lời, không tưởng được hắn lại bạo gan như thế, kinh ngạc đứng sững, hốt nhiên cảm thấy lời hắn nói ra thật hoạt kê, kỳ quái, lại không thể cười được, lắc đầu cười khổ: ” Đệ....Đệ thật là đồ ma tinh liều lĩnh mà”

Yến Tiểu Tiên diện mục chân thành nhìn Sở Dịch, yếu ớt hỏi” Đại ca, nếu quả đệ là tiểu ma tinh thật, ca ca có hối hận là đã quen biết đệ không?”

Sóng mắt ôn nhu, như khóc như cười, thần tình vô cùng cổ quái, đáng điệu thê lương, nhợt nhạt, thật làm lay động nhân tâm.

Sở Dịch trong lòng xung động, nhiệt huyết dâng trào, nắm chặt tay Tiểu Tiên, cười:” Đồ ngốc à, không đồ trạng nguyên, không làm quan lớn cũng có sao? Có thể có được đệ là tri kỷ đã là đệ nhất khoái sự trong đời ta rồi”

Tâm lý đã có chủ ý, nếu ” lộng ngọc bích hoàng tiêu ” bị phát hiện là đồ giả, một mình sẽ gánh hết tội, yêu trăm (chém ngang lưng) cũng mặc, chém đầu cũng mặc, nhất quyết không làm liên lụy đến nghĩa đệ.

Yến Tiểu Tiên cười hớn hỏ, gương mặt sáng bừng, hoan hỉ không thể nói hết được, đột nhiên hơi e lệ, rút tay lại, bên lên cười, nói: “Đại ca, đi thôi. Trương chương quỹ đang nóng ruột kìa”

13. Chương 13: Âm Hương Phù Động Nguyệt Hoàng Hôn

Tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lăn lóc cộc.

Ráng chiều rực rỡ, ánh tà dương đỏ như màu huyết, hoàng hôn để đô đích thực vừa tráng lệ vừa bi thương. Sở Dịch, Yến Tiểu Tiên ngồi trong cỗ mã xa rộng rãi, tiện nghi của vương phủ, nhìn ra xa qua cửa sổ, ngắm mặt trời đang lặn trên Trường An nguy nga, trong tâm có cảm giác rất khác lạ. Xe ngựa đi qua con đường lớn ở Phong Môn, tiến vào phường An Hưng, rồi ngừng trước cửa vương phủ.

Vương phủ hùng cứ nơi đường lớn, chiếm một phần tư diện tích phường An Hưng, cổng son tường hồng, nhà nhà nối tiếp san sát, dài cao lầu rộng cất nhau ngang dọc, bao quanh là một dãy hoa viên, non bộ kéo dài, ở trong thành Trường An, ngoại trừ hoàng cung ra, nơi đây là trang viên xa hoa tráng lệ nhất, nằm về hướng đông nam, cách khánh cung* chỉ một con đường nhỏ. Bên ngoài cổng vương phủ xe ngựa đã xếp thành hàng dài, tuần mã thì cao to tráng kiện, cỗ xe thì hoa lệ, đến như người đánh xe ai ai cũng mặc áo gấm, đeo đai ngọc, dáng vẻ hống hách, ngạo mạn. Sở Dịch cảm thấy hơi lo lắng, không biết dạ yến tối này là kiểu gì, có những quan khách nào tới? Bình sinh chàng chưa từng bước vào cửa quan môn chứ đừng nói là tham dự dạ yến của đám vương hầu như thế này nên không thể nào không khẩn trương.

Trước cửa lớn cao rộng là đèn lồng kết hoa, hai bên là hai bức tượng kỳ lân bằng đá mắt nhìn trừng trừng, uy phong凛冽. Mười hai gia đình bảo vệ bước lên cung nghênh, dẫn ba người đi vào.

Sở Dịch vừa bước qua ngưỡng cửa đã thấy một làn gió thơm tràn tới làm hưng phấn tinh thần, ngây ngất như đang say. Quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy nơi nơi đều là cung điện lầu các xa hoa, càng nổi bật sự tương phản với hàng hà sa số non bộ xung quanh, tự nhiên như không có chút tác động nào của bàn tay con

người, khéo léo tuyệt trần, xảo đoạt thiên công. Lối vào biệt viện khúc khuỷu, quanh co, các chủng mai đủ màu xanh đỏ trắng hồng...hai bên đường đan xen vào nhau, thi đua khoe sắc, hương thơm ngát cuộn cuộn quần quýt khiến người người đều hưng phấn. Sở Dịch tâm thần rung động, theo Trương Bảo Hiền xuyên qua vương phủ, cảnh sắc khắp nơi như thơ như họa, phẳng phất như lạc vào chốn đào nguyên, làm chàng hoa mắt, chóng mặt, không còn phân biệt nổi đâu là đông đâu là tây nữa.

Ba người bước qua rừng mai, vòng qua vài tòa lầu, vượt qua đồi trúc nhỏ, rồi lại xuyên qua vườn thạch tùng mới nghe thấy tiếng đàn sáo lơ mờ trong gió, nhạc âm nhẹ du dương, cảnh sắc trước mắt mở rộng hiện ra một cái hồ óng ánh như bạc. Hồ đã đóng băng cứng, kết thành một khối, chỉ vài chỗ hơi tan chảy lấp lánh sáng dưới ánh tà dương trắng lợt. Bên bờ hồ là một rừng mai lớn trổ hoa rực rỡ, trải dài bất tận làm người ta cảm giác như đang đứng trước biển hoa. Mỗi khi có trận gió lớn thổi qua, từng cánh hoa tung bay dập dờn, sắc màu nô giỡn, lộng lẫy huy hoàng, khiến cả rừng mai bừng sáng, đẹp thêm bội phần. Giữa hồ là một hòn đảo nhỏ, đèn đuốc sáng rực trong ánh hồng ban chiều buổi chiều tà. Các kiến trúc nhà cửa trên đồi hoa ẩn hiện thấp thoáng, tiếng ca vũ, cười đùa truyền lại, mơ hồ như tiên cảnh. Đó chính là nơi diễn ra dạ yến đêm nay. Xung quanh hồ, thủ hạ hộ vệ trùng điệp. Thủ lĩnh hộ vệ tuy nhận ra Trương Bảo Hiền, nhưng vẫn chặn hỏi, rồi mới cho ba người đi qua. Trên mặt hồ là một chiếc cầu cong cong có chân song hai bên, nối liền với đảo giữa hồ. Ba người Sở Dịch thông thả qua cầu, cuối cùng cũng lên tới nơi cần đến.

Quanh đình tạ nằm giữa rừng mai, các vương thân quý hầu ngồi chật cứng. Chính giữa là gò cỏ mượt với những nhạc công đang chơi đàn, thổi tiêu, tiếng hát vang xa. Vũ cơ cũng đã bắt đầu múa, uyển chuyển nhẹ nhàng như dải lụa bay.

Mặt trời dần khuất sau rặng núi xa, dạ yến cũng bắt đầu.

Trương Bảo Hiền dẫn hai người tới chỗ ngồi bên cạnh tiểu đình. Tại đây chỉ có một vài quan tứ phẩm đang ngồi, thấy hai người lạ mặt đều ngạc nhiên, nhưng vẫn cung kính hành lễ. Sở Dịch lập tức hồi lễ. Yến Tiểu Tiên chỉ cười, điềm tĩnh ngồi xuống, hạ giọng: “Đại ca, bố trí bên trong tòa lầu đài trên Mai Tuyết đảo này thập phần xảo diệu, theo phương vị bắc đẩu thất tinh. Hoàng đế, vương công, đại thần cứ theo cấp bậc ngồi vào các phương vị khác nhau. Người ngồi tại chỗ gác tía kia, có khả năng là đương kim thánh thượng”

“Thánh thượng?” Sở Dịch tim đập thành thịch, vừa mừng vừa sợ, ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy trên đài thượng màu đỏ tía phía bắc một lão nhân đầu đội mũ kim sa, thân khoác hoàng bào, mặt mày rạng rỡ tươi cười, ngẩng cao cơ vũ nữ, tay phải cầm cốc vàng, trên chạm chín con rồng, nhấp từng ngụm nhỏ. Lão nhân tuy tóc đã hoa râm, râu đã bạc, nhưng điệu cười vẫn sáng ngời, dáng điệu khí vũ hiên ngang, hai mắt loang loáng hữu thần, mục quang chọi đảo một vòng, tinh quang tứ xạ, có khí thế không nộ mà uy hiếp chúng nhân, dù đang nằm dài cũng như hùng sư mãnh thú đang rình mồi. doc truyện tại . Không ai khác, chính là đương triều hoàng đế Đường Nguyên Tông. Hai bên Đường Nguyên Tông thân vệ đứng thành hàng, mỹ nữ như mây, nhưng ưa nhìn nhất vẫn là một quý phi mặc áo tía, da trắng như tuyết, môi đỏ như son, hai mắt long lanh như nước hồ thu, yêu kiều tao nhã, là Ngũ Tuệ Phi được hoàng thượng sủng ái nhất.

“Đại ca, huynh nhìn gì vậy?” Yến Tiểu Tiên đột nhiên cười hỏi, ngữ khí rất khinh khỉnh.

Sở Dịch di chuyển mục quang một vòng, đột nhiên thất kinh xuyết chút nữa thì kêu lên. Tại mặt trước bên phải của đỉnh trảm hương hình bát giác là một thiếu niên mặc áo tím, anh tuấn, hiên ngang đích thị là người đã gặp gỡ tại dịch trạm ở núi Tiên Nhân, cháu của Lý Mộc Phủ- Lý Đông Hầu.

Lý Đông Hầu tựa hồ như đã phát hiện ra Sở Dịch, Yến Tiểu Tiên, khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên sững sờ, không tưởng được hai người tại huyện Vạn Thọ lại có thể đào thoát được, hơn nữa lại trở thành thượng khách của vương phủ, giương đôi mắt hiếm độc đầy cừu hận nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Sở Dịch lạnh cả người, quả là oan gia ngõ hẹp. Chàng vốn đơn thuần thiện lương, ghét ác như thù, dưng cảm bất khuất, nghĩ đến kẻ này tâm địa hiểm độc, trong lòng không thể không nộ hỏa, lập tức trừng mắt nhìn lại, không thua sút chút nào.

Người cao gầy, mặc áo vàng phong nhã, ngồi bên Lý Đông Hầu, chòm râu hơi rung nhẹ, trên mặt tràn đầy tiểu ý, phờ phợt như gió xuân, là tả phó xạ Lý Mộc Phủ.

Lý Đông Hầu vẫn trừng trừng nhìn Sở Dịch, khóe môi đột nhiên lộ ra điệu cười ác độc, vươn mình sang nói nhỏ cái gì đấy với Lý Mộc Phủ. Lý Mộc Phủ đưa mắt nhìn Sở Dịch, Yến Tiểu Tiên hai người dăm dăm, gật gật rồi mỉm cười quay đầu đi. Không hiểu vì sao Sở Dịch bỗng cảm thấy ớn lạnh, nổi gai ốc toàn thân. Yến Tiểu Tiên ghé sát tai chàng thì thầm: "Người này nổi tiếng là hiểm độc, giả nhân giả nghĩa, tiểu lý tàng đao, đại ca nếu sau này làm quan cùng với hắn, nhất định phải đề ý đề phòng."

Bài hát vừa dứt, vũ cơ theo nhau lui xuống.

Chỉ nghe một tiếng đàn ông hùng hậu, cuốn hút cười ha hả, nói: "Hoàng thượng, điệu "nghê thường tô hiệp hương" này như thế nào? So với màn ca múa của đoàn Khấu Từ* mấy ngày trước đây, không phải là xa hoa lộng lẫy, sống động rực rỡ hơn nhiều sao?"

Sở Dịch lạnh người, trong thiên hạ này chỉ duy nhất có Vương Lý Huyền dám nói như vậy với hoàng thượng, theo tiếng nói lại, người nói là một vương công mặc áo tía ngồi bên trái phía trước đài thượng. Người ấy vẻ ngoài như ngọc, mi thanh mục tú, da trắng nõn, trơn tru. Nếu không nhờ hai chòm ria mép được cắt tỉa cẩn thận, dễ dàng nhận lầm đó là một nữ tử xinh đẹp. Sở Dịch nôn nao kỳ dị, không thể tưởng được đệ nhất mãnh tướng Tây Đường, người trong truyền thuyết nhiều năm trước đây khiến bọn phản loạn táng đảm kinh hồn lại là một nam tử xinh đẹp, tao nhã như vậy. Diện mạo cùng thanh âm của ông ta thật hoàn toàn trái ngược nhau. Hơn nữa, tính tuổi thì ông ta cũng đã hơn năm mươi, trông không khỏi quá trẻ so với tuổi.

Đường Nguyên Tông cả cười: "Ngự đệ tự thân mời vũ cơ đương nhiên độc bộ thiên hạ. Không nói đến Tây Vực phiên quốc, so ra vũ cơ trong cung của ta cũng phải chịu lép, sau khi xem màn diễn vừa rồi, trẫm muốn mời ngự đệ nhập cung chỉ điểm một phen."

Vương Lý Huyền cười ha hả nói: "Hoàng thượng ngày lo trăm việc, còn thời gian đâu mà đùa gió giỡn trăng? Loại công việc như thế này để thần đệ làm cho ngài, bảo đảm sứ giả Khấu Từ sau khi xem xong, không bao giờ còn dám tự cao tự đại nữa."

Vua tôi hai người nhìn nhau cười lớn, chúng nhân reo hò phụ họa.

Đột nhiên một viên quan cao nghều nghều như cây tre miếu khóc lên một tiếng "Ô" làm mọi người đều quay lại nhìn. Ai ai cũng giật mình, im lặng ngạc nhiên nhìn nhau.

Ai nấy cũng giật mình, im lặng ngạc nhiên nhìn nhau.

Đường Nguyên Tông ngạc nhiên nói: "Quách ái khanh, sao khanh lại khóc giữa lúc vui như thế này? Có phải là trẫm đã nói gì sai?"

Sở Dịch ngược đánh lô tô, lúc này mới biết người này là quốc tử tế tửu Quách Mặc Nhược, bắt giắc lạnh cả người.

Quách Mặc Nhược Mặc rầu rĩ giơ tay áo lên chấm nước mắt, khóc: "Vi thần...vi thần thấy bệ hạ và vương gia thân ái như vậy không thể ngăn được nước mắt hạnh phúc, toàn thân đều nóng ran nhiệt huyết, cảm xúc không thể nói thành lời. Triều đình ta có thánh chủ nhân từ như hoàng thượng, có hiền thần trung thành, Tây đường làm sao mà không phồn vinh thịnh vượng cho được! Nếu như bách tính thiên hạ đều hòa hữu, đối xử với nhau như bệ hạ và vương gia thì thế giới này chẳng phải hòa thuận vui vẻ lắm sao! Huyền nguyên hoàng đế * có nói "vô vi đại trị", không phải là đang sớm trở thành sự thật sao? Nghĩ đến những lời ấy, vi thần nhất thời kích động thất thố, kính mong bệ hạ thứ tội."

Chúng nhân vội vàng rồi rút phụ họa, nắc nỏ tán thưởng mãi không thôi, trong lòng thì mắng chửi kẻ kia là đồ mặt dày, vô liêm sỉ.

Sở Dịch rất ngạc nhiên, không tưởng được một đại học sĩ tiếng tăm lừng lẫy lại là một kẻ chuyên nịnh hót, bợ đỡ thiện dụng phương pháp vuốt mông ngựa, lập tức cảm thấy khinh bỉ, chán ghét.

Đường Nguyên Tông tròn mắt, cười âm lên, nói: "Nguyên lai là như thế, Quách ái khanh nói không phải là không có đạo lý, mọi người trong thiên hạ, nếu ai cũng đối xử với nhau như huynh đệ tử muội, thật sự là tuyệt diệu"

Đường Nguyên Tông thích nhất là người khác khen mình yêu mến thủ túc, thân thiện với huynh đệ, Quách Nhược Mặc vỗ mông ngựa cú này vô cùng đắc sách.

Quách Nhược Mặc vội quỳ xuống, lớn tiếng nói, giọng ngân nga lên xuống:” Bệ hạ hân thưởng, vi thần lấy làm hổ thẹn. Vi thần mạo muội thỉnh bệ hạ cùng vương gia đổi tên bản “nghê thường tô hiệp hương” thành “quân thần tình thâm vũ” đem cho Nhạc phủ chỉnh lại cho hay, để giáo hóa cho lũ sứ giả phiên bang không biết nhân lễ nghĩa là gì kia một trận. Bên cạnh đó ân chuẩn vi thần sáng tác một bài phú, bố cáo thiên hạ ọi người noi theo.

Đường Nguyên Tông cả cười” Vậy việc này giao cho Quách ái khanh”

Wương gia mỉm cười:” Hôm nay là ngày sinh nhật của ngũ tuệ phi nương nương, chúng ta chỉ nói chuyện phong nguyệt, không bàn quốc gia đại sự, Quách tể tửu sao lại quay lại đề tài này. Quách tể tửu hãy bỏ công việc sáng tác bài phú ” quân thần tình thâm” qua một bên, trước hết phải tự phạt ba chén đã. Chén thứ nhất, xin mời”

Chúng nhân huyền não âm ỹ. Ngũ tuệ phi chỉ mỉm cười, không nói.

Sở Dịch thâm nghĩ ” Hóa ra bữa yến tiệc hôm nay là dành cho ngũ tuệ phi, vương gia mời chúng ta đến, tất nhiên là để thổi sáo trợ hứng cho quý phi vui vẻ.”

Đang suy nghĩ, hốt nhiên Yến Tiểu Tiên ngắt mạnh vào tay chàng một cái, cười âm u:“Đại ca, người trong mộng của huynh đến rồi kìa” Bạn đang đọc chuyện tại

Có tiếng vọng đến, giọng dài và cao:“Tiêu cô nương của Tình Tuyệt quán đã đến”

Mọi người nhao nhao cả lên, đều quay đầu nhìn lại.

Sở Dịch trong lòng rung động, không thể không quay lại nhìn, chỉ thấy dưới ánh hoàng hôn đang xuống dần, giữa biển hoa rừng mai, một nữ tử tuyệt sắc mặc áo xanh, do bốn nha hoàn bao quanh, nhẹ nhàng tiến vào. Dáng dấp thùy mị, dung mạo như hoa, quyền rũ tuyệt trần, còn không phải mỹ nhân bằng giá Tiêu Văn Tình thì còn là ai nữa?

Sở Dịch hỏa nhiệt bốc lên, tim đập thình thịch, muốn nói nhưng không nói nên lời, không thể không công nhận đối với vật tuyệt thế, tài mạo song toàn này thật sự là rất có hảo cảm.

Một trận gió thơm thổi đến, Tiêu Văn Tình yêu kiều bước qua trước tiểu đình, vô ý liếc qua Sở Dịch, dáng ngọc nhất thời run nhẹ, trong mắt thoáng ánh lên thần sắc vừa kinh vừa hỉ.

Cô ấy tự mình tới đây! Sở Dịch trống ngực loạn xạ, nhìn nàng ta cười bẽn lẽn.

Tiêu Văn Tình thần sắc cũng nổi lên một tia kỳ dị không thể nói được, ánh mắt trong sáng, tiếp tục đi đến trước.

Yến Tiểu Tiên hé miệng, cười nói: “đại ca, mị lực của huynh không nhỏ a! Hôm nay mới thấy vẻ mặt này của Tiêu cô nương cùng huynh đầu mày cuối mắt. Tương lai sau này động phòng hoa chúc nhớ kính đệ một ly nhé”

Sở Dịch đối với việc nam nữ da mặt vốn mỏng, bị hắt trên chọc như vậy nhất thời mặt mũi đỏ hồng lên, chỉ cười không đáp.

Tiêu Văn Tình dừng lại trước bãi cỏ, hướng về Đường Nguyên Tông, ngũ tuệ phi duyên dáng hành lễ, ôn nhu nói: “nô gia Tiêu Văn Tình bái kiến bệ hạ, quý phi nương nương.”

Đường Nguyên Tông đang rất cao hứng, cười nói: “Tiêu cô nương bình thân, trăm cùng ngũ phi đã lâu không được nghe tiếng đàn của nàng đến nổi lỗ tai cũng ngứa đây mà ghen rồi. Hôm nay trăm sẽ được nghe thỏa thích chứ”

Tiêu Văn Tình mỉm cười nói:” Bệ hạ, nơi này có một vị cao nhân, nhạc kỹ cao siêu hơn thiếp gấp bội phần, phương hoàng ở bên, một chút tiếng hót nhỏ nhỏ của hỷ thước là thiếp đây làm sao mà dám cất lên chứ?”

Đường Nguyên Tông “A” một tiếng, kinh ngạc không thôi, cười nói: “thiên hạ còn có người mà Tiêu cô nương tự cho là không bằng ư? Vậy trăm nhất định phải gặp mới được.”

Sở Dịch cảm thấy rất kỳ quái, đang nhìn chung quanh, thì nghe Yến Tiểu Tiên nhẹ giọng, cười nói: “Đại ca ngốc ơi, người nàng ta nói chính là huynh đấy.”

Sở Dịch chấn động, Tiêu Văn Tình quả nhiên đã nhẹ xoay người, hướng về phía chàng thân nhiên cười, ôn nhu nói: “Sở công tử, bệ hạ muốn gặp người, người còn không mau đến?”

Mọi người xôn xao âm ỹ cả lên, hàng ngàn ánh mắt nhất thời tập trung tại nơi chàng ngồi, nhìn chăm chú thiếu niên lạ mặt này, thì thầm to nhỏ, hỏi han qua lại với nhau, chỉ duy có Lý Đông Hầu là cảm thấy tức uất, tưởng như ghen cả thở.

Sở Dịch còn đang kinh ngạc, mặt nóng bừng thì bị Yến Tiểu Tiên đẩy ra, đành phải đứng dậy.

Vương gia sững sốt, cười ha hả, nói:” Hoàng thượng, người này là người thần đệ thỉnh tới đây, Sở Dịch Sở công tử. Hắn ta tại Tiên Âm Tập có thể nói là qua một đêm đã nổi danh, nghe bảo hắn có một lộng ngọc bích bảo tiêu, mà Ngũ Tuệ Phi nương nương cũng thích nghe tiêu khúc, cho nên thần đệ đặc biệt mời hắn đến đây.

14. Chương 14: Âm Hương Phù Động Nguyệt Hoàng Hôn (2)

Mọi người nghe vậy lại xôn xao động một trận, Đường Nguyên Tông đối với âm nhạc rất có kiến thức, nhất thời hứng trí ra mặt, nhướng mày cười nói: “Lộng ngọc bích hoàng tiêu? Thật sự là có thứ bảo tiêu như vậy? Hôm nay trẫm cần phải được thấy tận mắt”

Vương gia ánh mắt sáng rực nhìn Sở Dịch, mỉm cười nói: “Sở công tử có thể mời người cùng yến công tử dùng ‘Lộng Ngọc Bích Hoàng Tiêu’ với ‘Lãnh Thúy Ngưng Hương Tuyết’, vì bệ hạ và quý phi nương nương hợp tấu một khúc ‘Phượng Hoàng Thai’ không?”

Sở Dịch còn chưa trả lời, Yến Tiểu Tiên đã nhẹ nhàng đứng dậy, thân nhiên cười nói: “Có thể vì bệ hạ, nương nương tấu khúc, thật là niềm vinh hạnh lớn lao của chúng thần! Chỉ pháp thô lậu, chỉ mong sẽ không làm bẩn tai bệ hạ và nương nương”

Thanh âm hắn trong trẻo êm tai, tư dung thanh lệ, thoát tục, sáng ngời trước mắt chúng nhân. Một số quan lại thích nam sắc đã thần hồn phiêu lãng, thậm chí là phải hỏi cho ra nơi ở của hắn. doc truyện tại .
nguồn

Đường Nguyên Tông mặt rồng hơn hờ, cười ha hả: “Tốt, tốt!”

Sở Dịch thành thê cười hổ chỉ có thể đứng cảm đương đầu, chàng và Yến Tiểu Tiên trong cái nhìn chăm chú của mọi người, cùng bước ra, nhẹ nhàng ngừng lại, rồi từ bên hông, từ trong ống tay áo lấy ra sáo ngọc, đoản tiêu.

Yến Tiểu Tiên đột nhiên cất giọng trong trẻo, nói: “Bệ hạ, ‘Phượng Hoàng Thai Khúc’ là hoan ái chi khúc do nam nữ hợp tấu, do ta cùng Sở công tử hợp tấu tất có chút miên cưỡng, chỉ bằng để Sở công tử tấu cảnh tả tình, vì bệ hạ, nương nương thổi một khúc do hắn tự sáng tác.”

Sở Dịch nao nao, chẳng biết hắn vì sao lại nói lời ấy.

Mọi người lại một lần nữa xôn xao, Lý Mộc Phủ đột nhiên lạnh nhạt nói: “Bệ hạ có thánh ý, đâu đến phiên các hạ tự tác chủ trương?”

Đường Nguyên Tông không ngờ rằng lại rất thích thú, gơ tay phản đối, cười nói: “Sở khanh biết tự sáng tác khúc điệu, tự làm ra ca từ mới? Hay lắm, hay lắm, trẫm thích nhất là nghe tân khúc. Các người hôm nay nên lấy cảnh tuyết mai bên hồ, sáng tác một ca khúc cho trẫm cùng nương nương thưởng thức.”

Lời nói vừa dứt, lập tức có một vài gia nô bày ngọc án, chuẩn bị bút mực.

Yến Tiểu Tiên mỉm cười nói: “Đa tạ bệ hạ thánh ân.”

Hắn kéo Sở Dịch đi đến bên bàn, vừa mài mực vừa nói: “Đại ca, chúng ta có thể trở thành tân khoa trạng nguyên hay không hoàn toàn nhờ vào ca khúc này thôi đấy. Hãy, để nghĩ ra một khúc thể này, huynh nghe thử xem như thế nào” rồi lập tức thấp giọng đánh nhịp.

Giai điệu du dương, êm dịu, thanh nhã động lòng người. Sở Dịch nghe xong vừa mừng vừa sợ, nói: “Hiền đệ, đây là ca khúc đệ sáng tác? Quả nhiên quả nhiên rất đáng tán thưởng”. Trong lòng chàng sự khấn trương, sợ hãi, nhất thời tiêu tán hết.

Đương khi hai người nơi ngọc án đang trầm ngâm soạn nhạc, tiếng đàn trong trẻo bỗng vang lên, réo rắt, uyển chuyển, mỏng manh như xa như gần. Tại giữa đình viện, Tiêu Văn Tình đầu hơi cúi thấp, lướt mười ngón tay mảnh dẻ thanh tú như bay trên cây đàn cổ, tấu lên khúc “Mai Hoa lạc”, mọi người nghe như si như say.

Khúc nhạc vừa dứt, bóng đêm cũng đã hoàn toàn phủ xuống.

Ánh nắng chiều phía chân trời đã tắt, ánh sao nhàn nhạt, mặt trăng tròn sáng rõ lơ lửng trên biển hoa mai. Trên đảo, vương phủ sáng lấp lánh, tràn ngập ánh phản chiếu của ánh trăng, trông như tiên cảnh.

Yến Tiểu Tiên cất tiếng, giọng trong trẻo vang xa: “Bệ hạ, chúng ta chuẩn bị được rồi.” Mọi người đều im lặng, ngưng thần để nghe.

Sở Dịch hơi có chút khấn trương, Yến Tiểu Tiên nhìn chàng thản nhiên cười, ôn nhu nói: “Đại ca, bắt đầu nào.” Tập niệm trong lòng Sở Dịch tức thời biến mất, mỉm cười, gật đầu.

Tiếng tiêu, địch du dương vang lên, nhẹ nhàng êm dịu, có cao có thấp thấp, hòa quyện với nhau thành một thể. Gió đêm thổi tới, mùi hương của rừng mai bay nhẹ nhẹ, phảng phất như lan ra cùng ánh trăng, tiếng tiêu, địch hân hoan dung hợp.

Mọi người nghe đến thần trí mê say, vật ngã lưỡng vong (không còn phân biệt được bản thân với xung quanh), tựa hồ bay lên theo điệu nhạc, thăng tới cửu thiên; lại phảng phất như hóa thành cá, nhón nhờ bơi lội trong dòng sông của ánh trăng và hương hoa.

Tiếng tiêu kéo dài uyển chuyển, tại lúc cao nhất thì hạ xuống, nhẹ dần đến khi biến mất. Tiếng địch lại càng phát càng cao, như phá tầng không, cứ thế mà lên.

Ngay sau đấy, tiếng ca của Yến Tiểu Tiên đột ngột vang lên: ” cựa thời nguyệt sắc, toán kỹ phiên chiếu ngã, mai biên xuy địch? Hoán khởi ngọc nhân, bắt quản thanh hàn dữ phản trích. Hà tổn nhi kim tiệm lão, đồ vong khước, xuân phong từ bút. Dẫn quái đắc, trúc ngoại sơ hoa, hương lãnh nhập dao tịch. Giang quốc, chánh tịch tịch. Thán kí dữ lộ diêu, dạ tuyết sơ tích. Thúy tôn địch khắp, hồng ngạc vô ngôn cảnh tương ức. Trường kí tăng huê thủ xứ, thiên thụ áp, mai hồ hàn bích. Hựu phiến phiến xuy tận dã, kỷ thời kiến đắc? ”

Tiếng ca rõ ràng mà xa xôi, phảng phất như từ tầng không bên trên những đám mây vang xuống, ca từ thanh lệ, từng câu từng chữ như châu như ngọc khảm vào tận đáy lòng của mọi người. Nghe đến câu “thiên thụ áp, mai hồ hàn bích” chúng nhân hân phách đã phiêu đảng, không ngớt kinh, phục.

Tiêu Văn Tình ánh mắt mờ mờ, si ngốc nhìn Sở Dịch, thấp giọng ngâm lại, hai má đỏ hồng, kiều diễm không thể tả nổi.

Điệu nhạc đã dứt, dư âm vẫn còn, tựa như hương hoa mãnh liệt kia, phảng phất mãi không tiêu tan.

Sau cả nửa ngày, Đường Nguyên Tông giật mình tỉnh lại, thở dài: “Điệu khúc này chỉ có ở trên trời, nhân gian nào có được nghe. Nhạc hay, ca từ cũng tuyệt, như thể hoa thêu gấm dệt, quả thực là thủ bút của tiên nhân! Chẳng biết khúc này có tên gì?”

Mọi người cũng xì xầm than thở, tặc lưỡi kinh ngạc

Yến Tiểu Tiên cười nói: “Đa tạ bệ hạ thưởng thức. Khúc này Sở công tử vừa rồi ngắm hoa mai, có hứng sáng tác, cho nên có tên là ‘Âm Hương.’” Sở Dịch “A” lên một tiếng, ngạc nhiên, xấu hổ, đang muốn phủ nhận, lại bị hắn hung hăng véo (ngắt) ột cái, đau đến cứng cả họng lại, phát không ra âm thanh.

Đường Nguyên Tông cảm thán thở dài: “Ám hương? thật sự là tên rất hay, Sở Khanh văn thái phong lưu, quả nhiên không phụ Tiêu cô nương tiến cử.”

Ngũ Tuệ Phi mỉm cười nói: “Bệ hạ, tài tử kì sĩ như thế, vạn vạn lần không thể để phí, chi bằng khâm điểm hần năm nay đậu giải đầu!”. Đường Nguyên Tông rung mình, cười vang nói: “Hôm nay là ngày sinh nhật ái phi, mệnh lệnh này làm sao không theo được? Trẫm tự khâm định sở Khanh năm nay đậu giải nguyên”

Sở Dịch đại chấn, cùng Yến Tiểu Tiên nhìn nhau, cơ hồ không dám tin tưởng vào tai của chính mình. Cái gọi là “Giải đầu”, là cái danh cao nhất do phủ Kinh Triệu tiến cử. Dựa theo lệ của Tây Đường, “giải đầu” giống như là đã qua kỳ khảo thí tiến sĩ bình thường!

Mọi người chấn động, Lý Đông Hầu sắc mặt trắng bệch, suýt nữa hôn mê đi, hần vốn định thông qua yến tiệc tối nay, nhờ thúc phụ ra mặt xin cái giải đầu, không nghĩ tới cảnh bị tên tiểu tử quê mùa này nhanh chân lấy trước. Tiểu tử này như là khắc tinh của hần, cứ cái gì hần thích là lại bị gã dễ dàng đoạt đi. Lần này hần cũng chỉ biết trở mắt nhìn tiểu tử này được hoàng đế ngự phong giải đầu, coi như đã là môn sinh của thiên tử, sau này làm việc gì cũng dễ dàng. Nghĩ đến đạo lý ấy, hần làm sao có thể chịu nổi mà không tức đến bầm gan tím ruột?

Sở Dịch vừa kinh hãi vừa choáng váng, nhưng khúc từ này không phải do mình sáng tác làm sao có thể lấy làm của mình, trong lòng hổ thẹn, muốn nói ọi người hiểu, Yến Tiểu Tiên đã ở bên tai chàng nói: “Đại ca, bây giờ nếu huynh phủ nhận, đó là tội khi quân. Chẳng những huynh chết, đầu đệ cũng khó mà giữ được”

Sở Dịch cả kinh, lời ra đến bên miệng lại trở về.

Vương gia cười nói: “Sở cử nhân, bệ hạ cho người làm môn sinh thiên tử, còn không mau tạ ơn?”

Sở Dịch trong tâm rối loạn, trăm mối tơ vò, đành phải quỳ dài trên mặt đất, cất cao giọng nói: “Man nhân Sở Dịch đa tạ long ân bệ hạ! Đa tạ ơn tiến cử của nương nương!”

Đường Nguyên Tông ha ha cười nói: “Sở Khanh, người nên biểu hiện cho tốt, tranh thủ năm nay dành được giải trạng nguyên, đừng để mất mặt của trẫm”.

Sở Dịch hai tai nóng lên, lớn tiếng nói: “Sở Dịch dù chết, cũng phải báo ơn tri ngộ của bệ hạ!”

Sở Dịch, Yến Tiểu Tiên lui về chỗ cũ, thái độ của mấy vị quan tứ phẩm ngồi ở đó nhất thời đại biến, nặn ra nụ cười, liên tiếp hỏi han, không ngừng bắt chuyện với Sở Dịch.

Những người này đều đã lão luyện chốn quan trường, biết hần trước mắt mặc dù còn nghèo, nhưng đã là thiên tử môn sinh, sau này quan vận hanh thông, không cần phải nói, bởi vậy vội vàng vàng vọt chuẩn bị trước, cùng hần thiết lập quan hệ tốt.

Sở Dịch trong lòng hỗn loạn, nói chuyện không chú ý, mắt thấy chính mình trong nháy mắt đã thành giải đầu do hoàng đế khâm định, còn Yến Tiểu Tiên vẫn như trước không có gì, cảm thấy hối hận nói không nên lời. Nhưng Yến Tiểu Tiên vẫn cười tươi như hoa, không có chút ý mất mát gì, phẳng phất như là hần thành giải đầu, so với chính mình là trạng nguyên còn vui mừng hơn.

Sở Dịch kéo hần sang một bên, nói: “Hiền đệ, ca từ kia rõ ràng là do đệ sáng tác, sao lại nói là...” Yến Tiểu Tiên cười khúc khích, thần nhiên nói: “Ai nói đó là do đệ sáng tác? Tác giả của ca từ kia còn chưa ra đời, đệ mượn dùng tạm, làm sao mà nói đây?”

Sở Dịch ngạc nhiên không hiểu, đang muốn hỏi lại, thì nghe vương gia nói: “Hoàng Thượng, hôm nay nghe xong thần khúc như vậy, sao lại không gặp thần tiên tán nhân?”. Đường Nguyên Tông mỉm cười nói: “Ngự đệ hôm nay lại mới được thần tiên đến ư?”

Tề Vương cười nói: “Thần đệ sao có được thần thông thế được? Là thái tử điện hạ, Tuyên vương, Khang vương thỉnh tiên nhân tới, nghe nói đều có tiên đan linh dược muốn hiến cho bệ hạ cùng nương nương.”

Ba vương công ăn mặc hoa lệ cùng đứng dậy, tại các vị trí khác nhau trên gác thượng, hướng tới Đường Nguyên Tông, Ngũ Tuệ Phi hành lễ, nói: “Chúng thần cung chúc ngũ phi nương nương hoa nhan vĩnh trú, phúc thọ an khang.”

Sở Dịch nghe Yến Tiểu Tiên thấp giọng giới thiệu, trung niên nho nhã thanh tú ở gác tía kia là đương kim thái tử Lý Triệu Trọng; vương công anh tuấn uy vũ ở gác giữa là Tuyên vương Lý Triệu Trữ; còn người béo trắng phì nộn ở gác xanh kia là Khang vương Lý Triệu Thọ.

Đường Nguyên Tông mừng rỡ, cười nói: “Còn không mau mau thỉnh chư vị thần tiên lại!”

Tiếng đàn tiếng nhạc vang lên, mấy vị đạo nhân theo chân cung nữ quần áo hoa lệ bước vào.

Đầu tiên, một vị đạo nhân mặc hoàng bào lông mày xéch cao, mắt nhỏ, râu dài, thân cao và gầy như cây tùng, tiên phong đạo cốt.

Vị thứ hai là một đạo cô tuyệt sắc, mặt đẹp như tranh, như tạc từ băng tuyết, tư dung trang nghiêm, xiêm áo bay nhè nhẹ như thiên tiên hạ phàm. Sở Dịch chỉ vừa nhìn thoáng qua, đã thấy khó thở, không dám nhìn kỹ.

Yến Tiểu Tiên đột nhiên kêu khẽ một tiếng “A”, mặt mày trắng bệch, toàn thân cứng ngắc. Sở Dịch nhìn theo ánh mắt hẩn nhìn lại trong lòng cũng đột nhiên đại chấn, cơ hồ kêu to ra tiếng.

Đạo sĩ cuối cùng, mang đai ngọc, dung mạo thanh kỳ tuấn dật, mình mặc áo tía, hoa lệ phong nhã, không ngờ lại là kẻ đêm trước trong chùa tại hoang sơn chàng đã nhìn thấy, Lý Chi Nghi.

Huyền nguyên hoàng đế: Sách Cương Giám chép Lão Quân sanh ra cuối nhà Châu, thuở Xuân thu, làm sử quan, họ Lý, tên Nhĩ; nhơn sau tuổi đã già, nên gọi là Lão Tử. Lúc Khổng Tử đi chu du các nước, có sang nhà Châu, hỏi lễ nơi Lão Tử. Về sau có kẻ hiểu sự làm truyện Lão Quân, nói dối rằng Lão Quân sanh ra thuở nhà Ân (trước nhà Châu 400 năm), ở trong thai đến 82 năm, rồi phá hông bên hữu của mẹ mà ra, râu tóc đều bạc, vì cơ đó gọi là Lão Tử. Đến đời Cao Tôn nhà Đường, lấy cơ mình là họ Lý, dòng dõi của Lão Tử, bèn phong Lão Tử làm Huyền Nguyên Hoàng Đế, đến vua Chân Tôn nhà Tống, lại gia hiệu là Thái Thượng Lão Quân. Lão Tử là người lập nên thuyết vô vi.

Chim hỉ thước: chim ác là

* Khánh cung: cung tiếp khách của hoàng đế

* Khẩu Tử: (Khố Xa)một vùng của Trung Quốc nằm ở 41°39 vĩ bắc, 82°54 kinh đông

(Hết chương)

—

Ám hương(tác giả Khương Quỳ)

(Người dịch: Tiêu Dao Du Tử- maihoatrang)

Ánh trăng thuở trước,

Từng soi ta mấy độ,

Bên mai thổi trúc.

Gọi người ngọc dậy,

Cùng ngắt quả chi trời giá buốt.

Hà Tồn nay dần già lão,

Quên hết cả gió xuân từ bút.

Lạ thay ngoài trúc mới đơm hoa,

Hương lạnh đầm chiếu ngọc.

Tịch mạch,

Trùng sông nước.

Than thở với đường xa,

Tuyết dày đêm trước.
Lệ nhòa chén thủy,
Lặng lẽ nền hồng soi thao thức.
Nhớ lúc cầm tay chốn cũ,
Tây Hồ lạnh biếc cây nghìn gốc.
Lại lả tả bay đi hết,
Bao giờ gặp được?

15. Chương 15: Tà Lân Ngoan Giáp Hoạt Tinh Tiên

Chỉ nghe thái giám tiêm thanh báo hô: “Long hổ sơn trương tứ đạo trương thiên sư, mao hoa sơn linh bảo Lí Chi Nghi chân nhân giá đáo!”

Sở Dịch kinh ngạc mê mang, trợn mắt há mồm.

Đêm đó, Lí Chi Nghi rõ ràng đã hóa làm một đôi bạch cốt đã bị mưa gió vùi dập thành vô ảnh vô tung. như thế nào lại sanh long hoạt hổ xuất hiện tại chỗ này? chẳng lẽ đêm đó chính mình đương chân làm một hồi huyền mộng? nhưng kiền khôn trong lòng ngực lại là giả?

Bàn tay nhỏ bé của Yến Tiểu Tiên trở lên lạnh lẽo cứng đờ, căng căng nắm chặt lấy hắc, bắt đầu từ từ thông thả nhỏ giọng nói: “Đại ca, hắc nhất định là giả đó!”

“Là giả?” Sở Dịch trong đầu mờ mịt hỗn loạn, trong lòng ngực tim đập loạn, quả thực là giả, thì người này thật ra là ai? Vì sao phải đóng giả thành kẻ bị Ma Môn hận không thể trừ bỏ?

Tiên nhạc du dương, trương tứ đạo ba người phiêu nhiên đi qua, theo gót chúng cung nữ dẫn đường, hướng tới tử vi các nơi Đường Nguyên Tông đang ngự đi tới.

Tử vi các cao ba tượng, Uy nghi hùng cứ trên một ngọn đồi nhỏ, hai bên có hai hành lang cuốn lại, bên dưới là một thảo tràng, dùng để biểu diễn ca múa.

Trương tứ đạo ba người tới thảo tràng tự tiện dừng lại, hướng tới Đường Nguyên Tông cùng Ngũ Tuệ Phi xa xa hành lễ.

Để đảm bảo an toàn cho hoàng đế, dọc theo cầu thang cuộn cứ cách năm bước lại có hai gã kim ngô vệ sĩ trấn thủ, hộ vệ sâm nghiêm. Tất cả tân khách nhạc linh chỉ được ở phía dưới thảo trường ngừng lại, không thể bước tới một bước, nếu có việc yếu trình thì cũng do cung nữ thay mặt nhận lấy.

Thái giám Ti Nghi lại xướng lên: “ Trương Thiên Sư hướng bệ hạ, nương nương tiến hiến thanh tâm trú dung trường sanh phù một quyển, thái thanh thần đan một bình! Đường tiên tử hướng bệ hạ, nương nương cung tiến thượng thanh đại động chân kinh sáu quyển, đặng chân ấn quyết hai quyển, Lí chân nhân xin cúng tiến bệ hạ, nương nương thượng linh bảo ngũ phù một quyển, bắt tử kim đan sáu viên.

mọi người đều xì xào nghị luận, trên mặt đều lộ ra thần sắc vô cùng say mê.

Đường Nguyên Tông cùng Ngũ Tuệ Phi nhìn nhau vui vẻ mỉm cười nói: “Các vị thần tiên đã nhọc tâm rồi.”

Thượng thanh phái, thiên sư đạo, linh bảo phái được xưng là đạo môn tam tông, đều thuộc huyền môn chánh thống, rất được tôn sùng.

Thượng thanh phái xem trọng con người, tình khí, thần, không coi nặng phù lục, trai tiểu cùng ngoại đan. Chuyên tâm tu luyện chân khí, nguyên thần lại chia làm hai phe, Thanh thành khí tông và Mao sơn thần tông.

Thiên sư đạo chú trọng trai tiểu nghi thức, phù lục chú thuật, tổ chức nghiêm mật, giáo quy sâm nghiêm, trong lòng dân chúng rất có ảnh hưởng, được xưng là “Đạo môn đệ nhất tông”

Linh bảo phái là một môn phái mới nổi lên, dung hợp phật môn, thượng thanh, thiên sư đạo chứa nhiều chí lý, tự lập thành một phái. Chú trọng phù lục chú thuật, triệu thần gọi quỷ, thông thiên đăng tiên. Đồng thời lại trảm yêu trừ ma, khuyến thiện độ nhân, cho rằng chỉ có tích công đức thông qua lục đạo luân hồi, cứu diệt cứu sanh mà “vượt qua tam giới, thành tiên.”

Mà ba người này chính là đạo môn tam tông nhân vật cầm đầu.

Trương tư đạo là Thiên sư đạo trưởng giáo, cùng Lí Chi Nghi liệt vào hàng mười tám đại Tán Tiên. Đường Mộng Yếu là đương kim thượng thanh mao sơn tông trưởng môn, cùng Yến Ca Trần, Lí Ngưng Phiến tự xưng Mao Sơn tam đại chân tiên.

Do đó họ tiến hiến đạo môn bảo phù, thần đan không giống nhau.

Cổ nhạc vang lên, sáu vị cung nữ từ trong tay Trương Tư Đạo, Đường Mộng Yếu, Lí Chi Nghi tiếp nhận kinh phù, đan dược, đăng giai xuyên lang, hướng về tử vi các tiên về.

Yến Tiểu Tiên sắc mặt kinh nghi không ngừng, thần sắc kinh biến, đột nhiên chấn động, nắm chặt lấy tay Sở Dịch, ghé vào tai hắn nói: “Phải rồi! hắn sẽ hành thích Hoàng Thượng!”

Sở Dịch chấn động, thất thanh nói: “Cái gì?”

Tiếng kêu này hơi lớn, mọi người xung quanh đều quay lại nhìn.

Nhưng giờ phút này mọi người đang chú ý tập trung tại đạo môn tam tiên hiến phẩm, chúng quan chỉ đưa mắt liếc qua, rồi lại quay đầu nhìn, trong lòng nghĩ: “tiểu tử này cho dù thanh thiên tử môn sanh, đúng là vẫn còn chưa qua khỏi tầm mắt đứa nhỏ nhà quê.”

Yến Tiểu Tiên nhỏ giọng: “Người này nhất định là người trong Ma Môn đóng giả. Đại ca, người ngẫm lại, nếu hoàng đế cùng Quý Phi chết trong tay Lí Chi Nghi, mặc kệ là ăn tiên đan trúng độc mà chết, cũng sẽ bị đâm chết mà thôi, triều đình sẽ đối phó Linh Bảo Phái thế nào? Đạo môn có hay không tránh khỏi tai ương? Hoàng chi hoàng đế chết đi, thiên hạ đại loạn, ma môn sẽ nổi lên...”

Sở Dịch thấy hàn khí dâng lên, quanh thân như là hổ băng, nghĩ tới hoàng đế cùng Quý Phi đối với mình có ân tri ngộ, rốt cuộc không nán được, bỗng đứng dậy hô to: “Bệ hạ cẩn thận! thái ấp chân nhân là giả đó!”

Yến Tiểu Tiên mặt mày kịch biến, muốn ngăn cản dĩ nhiên không kịp.

Mọi người nhất thời một trận xao động, Đường Nguyên Tông nhíu mày nói: “Sở Khanh ngươi nói cái gì?”

Sở Dịch không kìm được, lớn tiếng kêu lên: “Bệ Hạ, thật sự Lí Chi Nghi đã chết, người này là giả...” Khóe mắt liếc qua thấy vẻ mặt Yến Tiểu Tiên kinh hãi trắng bệch pha tiểu ý, trong sát na đó, chợt nhớ tới tôm qua Yến Tiểu Tiên đã nhắc nhở: “Tuyệt đối không thể nói với bất kì kẻ nào việc này, nếu không tất bị đạo ma nhệ môn giết chết!” trong lòng đột nhiên rét run, nửa câu còn lại dừng ngay ở yết hầu.

Mọi người oanh nhiên, đều đứng dậy.

Lí Chi Nghi kia từ từ chấn động, chậm chậm quay đầu, tựa như đang cười giương mắt nhìn Sở Dịch, ánh mắt hiện ra vẻ âm độc hung lệ, hắn nhìn qua thì thấy trong lòng lạnh lẽo, ý nghĩ sợ hãi dâng lên.

Thái Tử Lý Triệu Trọng giận dữ, bỗng đứng đập bàn mà dậy, quát: “Nói càn! Lí Chân Nhân đã trở thành thần tiên bất tử, ngươi là một cử tử nhỏ nhoi, dám hủy sự tôn nghiêm tiên nhân, người đâu bắt hắn cho ta...”

Lời nói còn chưa dứt, Lí Chi Nghi kia hai mắt đột nhiên lộ hung quang, quái khiếu vang lên, như bay lên tới tận trời xanh.

“Hừ!” Lam quang từ thân thể hắn bạo nộ phát ra, vươn lên cao huyền hóa thành một đạo xà hình, hướng tới Đường Nguyên Tông xông tới, bầu trời đêm bị ánh lam sắc chiếu sáng.

“Bệ hạ cẩn thận!” Sở Dịch trong lòng trầm xuống, bật thốt lên kinh hô.

Cùng trong nháy mắt, Trương Thiên Sư cùng Đường Mộng Yếu hai bóng người song song bay lên tận trời cao. tại

“Sưu Sưu!” một đạo bích quang, một đạo ngân quang bùng nổ, xoắn lấy nhau, cùng hướng tới đạo lam quang đánh vào.

“Oanh!”

Quang Mang rực sáng, vạn đạo ánh sáng xông lên tận trời cao, khiến mọi người không thể mở mắt nhìn.

Chỉ nghe Oanh Long một tiếng nổ, gỗ đá tứ tung, Ngụy Ngụy lều nhất thời sụp đổ, hơn mười tên vệ sĩ, cung nữ kêu thảm.

” Thích Khách! có thích khách!” mau bảo vệ Hoàng Thượng!” Vô số Kim ngô vệ sĩ đều hướng tới Tử Vi Các xông tới, đoàn đoàn vây quanh Hoàng Thượng cùng Ngũ Tuệ Phi, ôm thốc lấy bỏ chạy xuống dưới.

Mọi người như thể thức tỉnh từ trong mộng, giống như một sự bùng nổ, hoa nhiên đại loạn, vương tôn, hoạn quan, gia nô mĩ tì mọi nơi đều trốn chạy, không kể đường nào, tiếng kêu, tiếng kinh hô, tiếng rú giận dữ không dứt bên tai.

Sợ dịch kinh hồn táng đởm, ngẩng đầu nhìn lại, đầy trời huyễn quan, ẩn ẩn có thể thấy được ba đạo nhân ảnh xuyên không phi vũ, bay qua bay lại. Bóng người lần lượt thay đổi, đạo đạo chân khí tung hoành khắp nơi, bùng lên những đoàn hỏa quang tuyệt mỹ, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

“đại ca, đi mau!” Yến Tiểu Tiên thấy hấn sợ hãi đứng ngây ra liền không để hấn kịp đáp, lập tức kéo hấn phóng ra ngoài đình ngoại.

“Đi đâu?” Sở dịch bị hấn kéo đi nhập vào dòng người, thân không khỏi bị người người xô đẩy, trong lòng mờ mịt kinh hãi, nhất thời chẳng biết chạy tới đâu.

Mọi người như nước triều dâng lên, hỗn loạn chạy khắp, yến tiểu tiên không kịp trả lời, chỉ lo kéo hấn chạy vội.

Trước mắt nơi nơi đều là bóng người, bên tai tràn ngập tiếng chửi bới kinh hô, không ngừng có tỳ nữ, đồng phó bị xô đẩy ngã sấp xuống, liền bị người người dẫm đạp, phát ra những tiếng kêu đau đớn

Kim ngô vệ đội bảo hộ hoàng đế thành một hàng tiến thẳng mà đi, hung hung giống như cơn giận dữ của thủy triều.

Vài tân khách không kịp tránh đường, liền bị vệ sĩ một thương đâm chết, gạt rơi xuống hồ.

Đảo mắt nhìn lúc đó, sanh ca diễm vũ đã trở thành một cảnh tượng máu huyết đầy trời như cảnh tượng Tu la.

Trong đám hỗn loạn, chỉ nghe thanh âm hùng hậu của tề vương hô lớn: “Thiên Sư, Tiên Tử sẽ tự hàng phục thích khách! mọi người không được hoảng loạn, đứng tại chỗ, bảo vệ hoàng thượng!”

Nhưng hiện trong lòng người đều hoảng hoảng, cục diện đại loạn, chẳng thể dựa vào một câu mệnh lệnh mà lập tức trấn định?

Giờ phút này, tam công cửu khanh cũng mặc, vương hầu tướng tương cũng mặc, đều cùng với đám phó nô đồng tì chẳng có gì khác nhau, chỉ là cố sức chạy trốn chết giống thường nhân mà thôi.

Thiên không tiếng sầm sầm vang lên, ánh sáng cầu vồng thứ nhì bùng nổ, từng đợt sóng không khí phát ra, tam nhân li khai.

trên Thiên không Lý Chi Nghi thành linh phát ra một tiếng rú lạ thường hung dữ, hướng tới đám kim ngô hộ vệ hoàng thượng phát động tập kích.

“Bắn tên! bắn tên!” quyết tử bảo vệ bệ hạ!” Trong tiếng hét giận dữ, loạn tiễn cùng phát, bóng tên bao phủ đầy trời.

Lý Chi Nghi cương quyết, quanh thân bạo khởi đoàn đoàn lam quang, ngàn vạn mũi tên vừa chạm phải lập tức rơi trở lại, đầy trời mưa tên rơi xuống.

Những mũi tên gãy rơi xuống đám đông đang tụ tập, liền dội lên tiếng la hét đau đớn.

Sở dịch theo Yến Tiểu Tiên chạy như điên, không nhìn được liền quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy bóng người lóe sáng, Trương Thiên Sư cùng Thượng Thanh đạo cô Đường Mộng Yếu một tả một hữu đang đuổi theo sau.

Đường Mộng Yếu quát to một tiếng, xiêm y pháp phối, một tấm gương đồng cổ hình nguyệt nha (trăng lưỡi liềm) từ trong tay áo nàng xoay tròn xuất hiện.

“Chi” một tiếng, Gương đồng phát xạ bích quang, một đạo lục quang hư ảo phát xuất đánh thẳng vào lưng Lí Chi Nghi.

Lí Chi Nghi không kịp đề phòng, đau đớn kêu lên, hộ thể lam quang đột ngột tiêu biến, toàn thân bỗng dưng co nhỏ, bị bao phủ trong luồng lục quang.

“Thái Âm phục ma kính! Chính là thần kính phục ma phái Thượng Thanh.”

Không biết là ai trong đám đông nhận ra thượng cổ thần khí kia, hét lớn. Mọi người đều kinh hoảng, bạo phát ra một tràng hoan hô rầm trời, nhất thời đứng lại vọng xem.

Sở Dịch hai người cũng đình bộ, ngẩng đầu nhìn.

Yến Tiểu Tiên buồn rầu ngưng thị nhìn tấm gương, thần sắc lộ vẻ sợ hãi.

Thần kính này nghe nói xuất hiện từ thời thái cổ thuộc về kỳ nhân Bách Lí Xuân Thu tên gọi “Xuân Thu Kính”.

Truyền thuyết thái cổ có ghi, ma thần Xi Vưu tại bắc hải huyết chiến cùng thủy tộc hùng binh, một đao chém “xuân thu kính” làm hai nửa. Một nửa về sau bị vợ của Hậu Nghệ là Thường Nga lấy được, nghiên cứu chế thành thần kính hình nguyệt nha (trăng lưỡi liềm). Chu chuyển mấy ngàn năm, rốt cục rơi vào tay Thượng Thanh phái Ngu phụ nhân, lại được nàng truyền lại cho tân nhiệm chủ môn Đường Mộng Yếu.

Thần kính này dẫu bị chém thành hai mảnh mà thần lực giảm đi, vẫn được liệt vào tu chân thập bát chí bảo, uy lực kinh nhân. Tại tu chân tám mươi một pháp bảo được liệt vào hàng thứ mười sáu, là bảo vật được người trong đạo môn đều mơ tưởng.

Mọi người oanh nhiên kinh hô, sở dịch trong lòng thốt nhiên đập loạn, biết yêu ma này bị pháp lực của Phục Ma Kính chấn nhiếp bắt đầu hiện ra nguyên hình.

Yêu ma kia điên cuồng hét lên, hai mắt mở to, hiện ra hung quang đỏ rực.

“Xích!” một tiếng, toàn thân quần áo đột nhiên rách toạc, hóa thành ngàn vạn mảnh vãi. Hai tay hai chân nhanh chóng co rút lại, nhập vào trong thân thể, toàn thân cuộn cuộn phóng lớn, càng lúc càng lớn, trong sát na đó huyền hóa thành một con độc giác cự xà cao tới bốn trượng.

“Giác mãng ma tổ!” Yến Tiểu Tiên khê run lên, thất thanh kêu.

Sở dịch trong lòng rét lạnh. Hôm qua hắn từng nghe Yến Tiểu Tiên nói qua, Ma Môn thập yêu hung dữ nhất chính là Giác Mãng ma tổ, ngân hồ lão tổ cùng thanh hỷ lão quái.

Yêu quái này tu vi đã đạt đến cảnh giới tương đương ” chân tiên” của Đạo môn, một khi đã phát khởi uy lực cuồng mãnh, thậm chí là tán tiên cũng vị tất dễ dàng trấn phục nổi. Vì vậy khó trách Trương thiên sư và Đường tiên tử hai người hợp lực trong khoảnh thời gian ngắn cũng không thể làm gì được hắn.

“Ngao!”

Giác Mãng Ma Tổ xoay vòng quanh rống giận điên cuồng, rồi đột nhiên quất cái đuôi to nặng ra. Một kích như lôi đình vạn quân từ trong trong màn lục quang nhằm phục ma kính bắn thẳng tới.

“Ầm!”

Đường tiên tử rung lên như bị sét đánh trúng, bay ngược trở lại, luồng lục quang liền tiêu tán, yêu xà bất ngờ phá không bay ra, hướng đám người đang kinh hoảng mà tấn công.

Chúng nhân la hét ầm ĩ, lại một lần nữa hỗn loạn chạy trốn.

Sở Dịch chấn động, yêu ma này thật sự hung cuồng! Yên tiểu tiên bỗng đứng vững mạnh dậy, nhằm hướng cây cầu trước hồ phóng đến.

Trương thiên sư lớn tiếng quát: “Yêu nghiệt, còn không nhận mệnh!” Vừa quát vừa lẳng không phóng tới, chỉ quyết nơi tay trái biến ảo cấp tốc, tay phải cầm trường kiếm sáng lóa, “xích xích”, từ trên không múa lên vài đạo pháp phù.

“Oanh!” bạch thiết trường kiếm kêu rít lên một tiếng ngân dài, rồi đột nhiên tỏa ra khắp tám hướng, hóa thành chín đạo ngân quang, bay xiên xiên, như bạch long nô hồng bay lên.

Ma Long Cốt kiếm của Trương Tư Đạo cuối cùng cũng đã ra khỏi vỏ.

Mười đại Tán tiên của Đạo môn phần lớn không cần kiếm, trực tiếp hóa chân khí thành kiếm khí, hoặc sử dụng pháp bảo hàng yêu phục ma. Duy có Trương Tư Đạo, Tử Vi Chân Nhân Hoà Thanh Thành và Ngọc Hư Tử vì có thượng cổ thần kiếm, nên vẫn lấy khí ngự kiếm, nhờ vậy mà được xưng là “Đạo môn tam kiếm tiên”.

Phục ma kiếm* của Trương Tư Đạo theo truyền thuyết được hợp từ chín đạo kiếm quang của thượng cổ Bạch Đế, có thể phân ra hay hợp vào, tùy tâm biến hóa, uy lực quý khốc thần kinh, đứng thứ tư trong mười đạo thần binh của Đạo môn, một khi ra khỏi vỏ, ắt hẳn phải uống ma huyết xong mới trở về.

Long Cốt kiếm bay lượn hỗn loạn, trong khoảnh khắc đã đến bên thân yêu xà, ngân quang tỏa ra thành vòng tròn, cuộn xoắn vào nhau, phẳng phất như cái kén bạc từng lớp từng lớp một quần chặt lấy yêu quái.

Trương thiên sư trầm mình hạ xuống, miệng niệm chú, mười ngón tay bấm quyết múa như bay, rồi bỗng quát to: “kim thần thạch quý, thảo mộc giai bình. Hàng yêu phục ma, duy ngã thị lệnh. Thuận ngô chú giả, tốc lai phục hàng. Vi ngô chú giả, khuynh tử diệt vong. Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh!”

*

” Oành rầm rầm! ”

Tiếng quát vừa dứt, tiếng nổ đã liên hoàn vang lên bốn bề, bụi đất bay mù mịt, những hòn giả sơn trên đảo thi nhau nứt vỡ, đất đá liên tục bắn lên cao, như đám mây lưu tinh xoay quanh Long Cốt kiếm, tầng tầng lớp lớp.

Mọi người hoa cả mắt, thi nhau kinh hô, đều quay lại nhìn.

Sở Dịch cảm thấy kinh ngạc, nghĩ:” Hóa ra Trương thiên sư cũng có chút bản sự, tuyệt không giống như tên đồ tôn đệ tử vô dụng của hắn”

Cự thạch bay loạn xạ đầy trời, đột nhiên ngân quang bạo phát, hàng ngàn vạn khối đá bỗng nhiên co rút lại, từ bốn phía giáp công yêu xà.

Giác Mãng Ma Tổ diên cuồng gào thét rung trời, “hồ” một tiếng, từ trong miệng phun ra một luồng lửa tím, đón gió bùng lên.

Hơn chục khối cự thạch bị ngọn lửa chạm vào lập tức cháy hồng lên, hóa thành nham tương*, rơi xuống như mưa rào, trông như vô số đạo hỏa đạn rực rỡ trong trời đêm.

Nham thạch bay loạn, ánh lửa chập chờn, trên mặt hồ khói trắng cuộn cuộn, hơn chục người bị hỏa thạch đánh trúng, nhất thời kêu la thảm thiết, da xương bị khoét thủng, chết ngay tại chỗ.

Yêu quái gầm gừ, chẳng biết sử dụng yêu pháp gì, vậy toàn thân đột nhiên xuất hiện nhiều điểm huyết quang.

“Ầm” một tiếng, lam quang bạo phát, yêu ma bay vọt lên cao, Long Cốt kiếm cùng toàn bộ trận cự thạch vây quanh bị chấn động đẩy bật ra.

Mọi người hoảng loạn la hét bỏ chạy, một vài người quá hoảng sợ, lao cả vào lan can của cây cầu, ngã nhào xuống nước.

Sở Dịch hoảng hốt không thể tưởng được ngay cả Phục Ma Long Cốt kiếm của Trương thiên sư cũng không thể vây khốn được yêu quái.

Chỉ thấy yêu xà mắt đỏ rực hung hãn, đột nhiên quay lại nhìn chàng một cách tàn ác, man dại, miệng há to, gầm lên một tiếng giận dữ, nhanh như chớp nhăm chàng phóng tới.

Sở Dịch trong lòng trầm xuống, kinh hãi vô cùng, trong chớp mắt đã minh bạch” Yêu quái này, mắt thấy không giết được hoàng đế nên tính giết mình để tiết hận, đồng thời cướp đoạt Thái Ất chân nhân pháp bảo”

Yến Tiểu Tiên “A” lên một tiếng, mặt mày biến sắc, đột ngột lao sang đẩy chàng ra, tay ngọc đưa lên định đỡ, nhưng vẫn không kịp ngăn cản thế đến của Giác Mãng Ma Tổ.

“Phanh”

Lam quang phát ra chói mắt, Yến Tiểu Tiên phun ra một ngụm máu tươi, mặt trắng bệch, gượng cười, ngã vào trong lòng Sở Dịch.

“Nghĩa đệ”-Sở Dịch cam đảm trào dâng, vừa kinh vừa nộ, ôm lấy hân.

Yêu ma vẫn gầm rống phía trước hai người, lam quang phát ra rực rỡ. Sở Dịch thấy hoa mắt, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, hô hấp khó khăn, hai người hiển nhiên đã bị cái đuôi to lớn của yêu xà khống chế.

“Ngao!” Giác Mãng Ma Tổ há mồm gầm lên điên cuồng, đôi mắt đỏ máu trợn lên, thần tình như đang cười chế nhạo hai người, nước miếng màu vàng lục từ cái miệng hôi thối nhỏ xuống như mưa.

“Cách rắc rắc!”

Thân thể to lớn của mãng xà đột nhiên co rút lại, Sở Dịch đau đớn hét to, thần trí hôn mê, xương cốt như rời ra từng khúc, cùng Yến Tiểu Tiên người mềm nhũn như không có xương nằm một chỗ, như hòa hợp thành một thể...

Cái cảm giác này cực kỳ quái dị, phảng phất đau đớn, lại phảng phất mang theo một loại cảm giác khác không biết rõ là gì, nhưng rất thích thú, mang lại khoái cảm mãnh liệt, một luồng hỏa dục trong thời điểm sinh tử này đột ngột trỗi lên từ bụng dưới khiến chàng đỏ tận mang tai, huyết mạch trương phồng.

Yến Tiểu Tiên bị cái phần thân thể căng cứng của chàng cắn vào, khẽ kêu lên, hai má hồng lên, toàn thân lại càng mềm thêm, bị hỏa dục làm nhũn người ra.

Nghĩ đến cảnh cùng chàng đồng sanh cộng tử, Yến Tiểu Tiên trong tâm chấn động, nhất thời ý loạn tình mê, cũng không biết là bi thương hay vui mừng hoan hỉ, đôi mắt long lanh ngấn nước, đôi môi đỏ xinh khẽ hé mở, kêu lên” Đại ca”

Một tiếng này tình ý liên miên, nhỏ và vô lực, nhưng vang lên trong tai Sở Dịch chẳng khác gì tiếng sét đánh ngang trời.

Chàng đột nhiên lạnh người, tinh thần hơi tỉnh lại một chút:” Cho dù liều mạng thế nào cũng tuyệt không thể để yêu ma này làm nghĩa đệ bị thương chút nào”

Ngay lúc đó, giống như tại hoang sơn đêm qua, một luồng khí vô danh mãnh liệt từ trong đan điền chàng đột ngột dâng lên quá đỉnh đầu.

Khi cổ nhiệt khí trong cơ thể bất ngờ tầng tầng lớp lớp dâng lên, không biết từ đâu xuất hiện một khí lực kinh người, song chường chàng chấn động, chiếc vòng sắt xuất thủ bay thẳng tới thân mãng xà, cố gắng khống chế hân.

“Hãy!” Sở Dịch hét lớn một tiếng, bất ngờ cắn mạnh vào phần bụng yêu xà, cách chót đuôi khoảng bảy tấc.

“Xì xì!”

Máu tươi phọt ra, cả miếng thịt chua đắng cùng máu hôi văng ra theo miệng chàng.

Giác Mãng Ma Tổ gào lên đau đớn, há miệng phun ra một luồng hỏa diễm, nổ ngay sát mặt Sở Dịch, tóc chàng chớp mắt cháy rụi, da cũng bị bỏng rát, đau đớn.

Trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi, Sở Dịch không kịp suy nghĩ nhiều, nâng khí lực toàn thân lên, cố gắng giữ chặt mãng xà không cho nó thoát, há to miệng hút lấy tinh huyết của nó.

Yêu quái tại không trung không ngừng lồng lộn, bích quang tầng tầng bạo phát, nhưng thủy chung vẫn không thể thoát khỏi Sở Dịch.

Kỳ biến đột ngột xuất hiện khiến mọi người tròn mắt há hốc mồm ra nhìn. Ngay cả Trương thiên sư và Đường tiên tử cũng kinh ngạc đứng lại giữa không trung, đắn đo không biết phải làm thế nào cho phải.

Sở Dịch hút lấy hút để máu tươi từng miếng lớn một, khi thịt sống đắng nghét cùng máu nóng vào tới cổ, cổ nhiệt khí cũng xâm nhập tới làm bụng chàng sôi trào mãnh liệt, cùng nhiệt khí trong cơ thể chàng tràn áp mớ hỗn hợp, như thiêu như đốt đến không chịu nổi, từng dòng mồ hôi to như hạt đậu xuất ra đầm đìa, nhưng chàng không dám ngừng dù chỉ chốc lát, trong đầu chỉ có một ý niệm là phải chén sạch con mãng xà này.

Giác Mãng Ma Tổ đau nhức, kinh sợ, sự giận dữ càng phát tác, chỉ muốn ngoạm một phát nuốt luôn Sở Dịch, hết lần này tới lần khác xoay trở thập phần vi diệu, từ góc độ khó có thể tưởng tượng được dùng đuôi tấn công chàng loạn xạ, nhưng chân khí từ người Sở Dịch thoát ra tầng tầng, dù có đánh trúng người chàng cũng chỉ để lại thương tích ngoài da, không thể câu hồn trí mạng được.

Toàn đảo hóa thành yên lặng, ai ai cũng ngưng thần nhìn Sở Dịch cùng yêu ma tại không trung quyết đấu sinh tử.

Mãng xà bỗng nhiên gào lên lạnh lẽo, quần chặt lấy Sở Dịch cùng Yến Tiểu Tiên dang thân bay thẳng lên trời, nhanh như thiểm điện hướng về phía thành đông phóng đi.

”Bắt lấy yêu quái! Không để nó tẩu thoát!”

“Bệ hạ có chỉ không được làm hại tới tính mạng Sở cử nhân, Yến cử nhân”

“Ai giết được yêu xà, cứu hai vị cử nhân sẽ được phong ấp trăm hộ, thưởng hai ngàn lượng hoàng kim!”

Bên tai Sở Dịch tiếng gió ù ù, tiếng mọi người kêu la sợ hãi, tiếng rống giận, tiếng huyên náo ồn ã vang mãi không dứt. Chàng hỗn loạn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt đất phút chốc đã rời xa, người chỉ còn nhỏ như con kiến, cung điện bé như hạt đậu, hơn mười bóng người đang theo gió truy theo phía sau nhưng ngày càng cách xa dần, rốt cục không thể đuổi kịp. Thân dưới Giác Mãng Ma Tổ đau nhức vô bì, kích phát ra chân khí siêu cường, hung tàn dữ dội, trong nháy mắt không ngờ đã cưỡi gió bay ra khỏi thành hơn mười dặm, bọn người Đường Mộng Uyển, Trương thiên sư dù có khả năng thông thiên triệt địa, nhất thời cũng không theo kịp, bị bỏ lại phía sau.

Yêu quái điên cuồng ngự gió gần nửa canh giờ, cuối cùng không biết đã đến hoang sơn dã lĩnh nào nữa.

Trên núi băng tuyết đã tan, bốn phía mênh mông, Sở Dịch phóng mắt nhìn xuống, khắp nơi từng gò tuyết nhỏ kéo dài liên miên không dứt, tiếng dã thú nổi tiếp nhau tru lên liên tục.

Tiếng nước âm âm, cách đó không xa phía trước, một dòng thác từ trên vách đá chảy như rót xuống, phẳng phất như con rồng bạc uốn lượn; phía dưới thác là một hồ băng sáng lấp lánh trong ánh trăng bạc ngàn.

Xà tinh cảm thấy khí lực suy kiệt, liền hướng về hồ băng đáp xuống, cái đuôi khổng lồ đột nhiên buông ra.

Yến Tiểu Tiên “A” lên một tiếng, nhất thời rơi từ trên không xuống, rớt trúng đồng tuyết bên cạnh hồ, nhồm người lên lão đảo đứng dậy.

“Phạch phạch, bạch bạch!”

Yêu ma bay loạn trên không, cái đuôi dài như phát cuồng không chủ đích vụt ra, như muốn giết chết Sở Dịch bằng bất cứ giá nào.

Yến Tiểu Tiên luôn miệng kinh hô, thần trí mơ hồ nói không nên lời, vô cùng lo lắng, chỉ là do bị yêu quái đả thương, kinh mạch yếu ớt, nhất thời không thể tập trung chân khí để tương trợ, trở mắt nhìn cái đuôi khổng lồ của yêu xà đập loạn quanh Sở Dịch mà không biết làm gì.

Sở Dịch tai nghe tiếng Yến Tiểu Tiên kinh hô, biết là già không sao, trong lòng lập tức yên ổn, không còn lo lắng gì nữa, lực hút mãnh liệt trong bụng đột khởi, không khó khăn gì nuốt luôn cả máu thịt mãng xà vào dạ dày.

Đột nhiên một tiếng “rút” vang lên, một viên ngọc to như quả trứng ngỗng chui tọt vào trong miệng, mắc lại ngay tại chính giữa cổ họng, cực kỳ khó chịu.

Giác Mãng Ma Tổ toàn thân run rẩy dữ dội, phát ra tiếng rú thê lương cùng cực, “ầm” một tiếng, cái đuôi đã kích một đòn ngay lưng Sở Dịch.

Sở Dịch “A” lên một tiếng, đau nhức công tâm, hai tay buông rời, nhất thời từ trên không rơi xuống.

Cùng lúc đó, trong cơ thể chàng xuất hiện biến hóa kỳ quái, một luồng nhiệt khí như triều cuồng chạy dọc theo xương sống lên đến đỉnh đầu. “Oanh” một tiếng, từ yết hầu chàng phảng phất có một luồng liệt hỏa nổi lên, viên ngọc trong nháy mắt tan chảy ra thành một dòng nước ấm áp dễ chịu từ từ chảy xuống dạ dày.

Sở Dịch loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Yên Tiểu Tiên, thị tuyến mơ hồ, hoảng hoảng hốt hốt, chỉ thấy ngân châm sắc trắng đan xen đầy trời, nhằm thân yêu xà bắn tới.

Tiếng nổ vang trời, từng luồng cuồng phong nổi lên cuộn cuộn, quái xà kêu thảm thiết bay lồng lên, tại giữa tầng không phún xuất hàng ngàn tia máu tươi, rồi đột ngột rơi thẳng xuống.

“Rầm”

Tiếng yêu xà rơi xuống vang lên. Trên mặt tuyết xà ma quần quai rúm ró, dải bản mù trời, mùi xú khí tràn ngập khắp nơi.

“Bịch..Phạch”, băng tuyết tung bay, nước văng lên tung tóe, Sở Dịch cũng đã rơi xuống ngay giữa hồ băng lạnh giá.

Kể ra cũng thật kỳ lạ là tại nơi rét buốt thấu xương dưới hồ băng này, trong cơ thể Sở Dịch lại đang có từng dòng từng dòng liệt hỏa thiêu đốt mãnh liệt, khiến chàng lưỡi khô rang, miệng nứt nẻ, chỉ chực muốn phun lửa ra.

Da dẻ toàn thân phát ra tiếng “xì xì”, bọt nước liên tục xuất hiện, dưới đáy hồ như tràn ngập trong khối trắng và sương mù.

Lúc này chàng mơ hồ nhìn thấy xa xa sóng nước đang tách ra, một bạch sắc mỹ nhân ngư thân ảnh quen thuộc, đang tiến tới.

“Nghĩa đệ!”.

Chỉ kịp cố thốt ra lời này, nhiệt khí trong cơ thể Sở Dịch bạo phát như sét đánh khiến chàng chóiang váng, mắt hoa lên, lập tức hôn mê.

=====

-Phước ma kiểm: kiểm bắt ma)

-” kim thần thạch quỷ, thảo mộc giai binh. Hàng yêu phục ma, duy ngã thị lệnh. doc truyện tại . Thuận ngô chú giả, tốc lai phục hàng. Vi ngô chú giả, khuynh tử diệt vong. Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh: đái để nghĩa là mọi loại yêu ma quỷ quái, đều phải nghe lệnh, thuận thì mau hàng, chống lại tất chết.

-Nham tương: nham thạch, đá nóng chảy thành chất lỏng

16. Chương 16: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đậu

Trên trời trăng sáng, từng đỉnh núi cao hiểm trở đứng so le, một phiến băng hồ đột nhiên xuất hiện tại lưng chừng ngọn núi phủ đầy băng tuyết.

Tiếng nước sầm sập chấn động màng nhĩ, bên ngoài mười trượng, bức tuyết bích cao vạn trượng cùng thác nước đổ như trút xuống bên dưới hồ tạo bọt nước tung đầy trời, trông như một bức màn sương vũ lan toả khắp không gian.

Mặt nước phía đông của băng hồ lai chạy tràn xuống tạo thành một thác nước khác, cứ như thế chảy qua vách núi đổ về phía dưới.

“oa”

Sở Dịch ướt nhẹp ngửa mặt nằm thẳng cẳng trên mặt tuyết ven hồ, không biết đã uống mất bao nhiêu nước băng, bụng trướng khổ không sao nói hết. Bị Yến Tiểu Tiên dùng tay ép một khắc, liền phun ra một tia nước.

Hắn thấy toàn thân mệt lả, chân khí trong nội thể như phiên giang đảo hải, khi như liệt hoả thiêu thân, thiêu đến nỗi miệng lưỡi khô khốc, lúc lại lạnh giá thấu xương, rét đến chân tay run lên cầm cập. Tư vị như ở nơi băng hoả giao nhau, đau đớn cùng cực.

“Đại ca”

Yến Tiểu Tiên toàn thân ướt sũng, quýnh quáng lo lắng nhìn Sở Dịch, trên khuôn mặt trắng như tuyết còn đọng dòng nước trong suốt lấp lánh, không thể phân rõ đâu là bọt nước, đâu là ngần lệ.

Sở Dịch đau đớn quay đầu nhìn lại phía sau, yêu mãng cuộn tròn trên mặt tuyết, không hề cử động, bị bao phủ bởi máu, tử huyết ngưng thành vầng mỏng, lấp lánh ánh hồng quang nhẹ nhẹ, dường như đã chết lâu rồi.

Sở Dịch như thoát gánh nặng, trong lòng còn một nỗi lo, hữu khí vô lực hỏi: “Hiền đệ, thương thế của đệ thế nào rồi? Có còn đáng ngại không?”

Yến Tiểu Tiên thấy hắn khí tức yếu đuối nhưng vẫn lo lắng ình, mắt bắt giắc hoe đỏ, đang định trả lời thì từ xa hốt nhiên vọng thấp thoáng có âm thanh hô hoán.

Hai người chuyển đầu nhìn về phía sau, hàng trăm điểm ngân quang rực rỡ phát quang, nhanh chóng tiến lại.

Yến Tiểu Tiên lo lắng thấp giọng nói: “là người của Trường Thiên sư đuổi tới. Đại ca, chúng ta mau tránh càng nhanh càng tốt”. Ngón tay mảnh mai phi đạn, một đạo kim quang phóng ra xuyên qua thân thể to lớn của con yêu mãng.

Loạt âm thanh “roạt roạt”, khói xanh bốc lên. Trong khoảnh khắc, thân thể to lớn như núi của con cự xà biến thành vũng nước mủ, bốc hơi hoàn toàn.

Sở Dịch sợ hãi, hiểu kỳ nói: “Tại sao lại phải trốn...” lời nói chưa dứt, khuôn mặt thiêu nóng, lập tức hiểu lỗi của mình.

Đầu tiên hắn đã giải cứu hoàng đế, trong lúc khẩn cấp quên mất lời Yến Tiểu Tiên, trước mặt mọi người tổ cáo giặc mãng ma tổ, chỉ ra Lý Chí Nghĩa đã chết, chẳng khác nào khai với mọi người Lý Chí Nghĩa cùng cái túi pháp bảo rơi ở đâu.

Trường Thiên Sư cùng các cao thủ dưới trướng liệu có tha cho họ không.

Nơi đây hoang sơn dã lĩnh, giả sử như bị bọn chúng truy đuổi, đoạt lấy pháp bảo, sát nhân diệt khẩu, rồi lại giả hoạ cho giặc ma lão tổ đã chết, có phải là oan uổng lắm không?

Yến Tiểu Tiên nhìn xuống bốn bên phía dưới, song nhãn ước lượng địa hình bên dưới, nhắc lưng Sở Dịch đằng không phi lên, thân hình kheo léo xuyên qua thác nước.

Tiếng nước như tiếng rỗng ngâm, bọt nước như mưa phủ vào mặt, mát lạnh tận xương.

Phía sau rèm nước may mắn thay, trên vách đá ẩm ướt trơn trượt đột nhiên xuất hiện một hang núi hẹp cực kỳ bí hiểm.

Sở Dịch vừa sợ vừa hiểu kỳ, không dám nhìn kỹ, Yến Tiểu Tiên điểm mũi bàn chân, phiêu nhiên xách hắn trên bức tường cao vút trơn trượt khéo léo thâm nhập vào trong động huyệt.

động huyết nhỏ hẹp, tường đá hai bên như có dao khắc búa tạc, chỉ đủ cho hai người cùng đi. Một trận lãnh phong từ đâu thổi tới làm hai người lạnh nổi da gà.

Lúc này, ngoài động, tiếng hô gọi đã tiến đến rất gần, cự ly với truy binh chắc không quá ba dặm,

Yến Tiểu Tiên nghiêng rặng, không thể lo được nhiều, thấp giọng nói: "chúng ta cứ trốn ở đây đã, bao giờ mấy lão mũi trâu đó đi thì quay lại Trường An bàn tính nốt kế hoạch

Chân khí trong người Sở Dịch như phiên giang đảo hải, hành hạ lực phủ ngũ tạng như muốn nổ tung, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, vô cùng khó chịu, một lúc không thể nói ra lời, chỉ có thể biểu ý bằng cách gật đầu đồng ý.

Yến Tiểu Tiên từ trong lòng lấy ra túi càn khôn, cho tay vào tìm kiếm, gấp ra một cái gương đồng bát giác, tà tà phóng tới động khẩu.

"Xoạt xoạt" liên thanh, nguyệt quang xuyên qua màn nước, chiếu trên mặt gương đồng, lập tức khúc xạ ra vài chục đạo ngân quang, giao thoa thành một cái lồng thủy quang nhàn nhạt.

Ngoài động cảnh sắc lập tức trở nên tuyệt sắc.

Yến Tiểu Tiên tay phải cầm hỏa tập, công theo Sở Dịch, đi dọc theo lòng động. Sau khoảng mấy mươi bước may mắn thay có một nhũ thạch động rộng hơn một chút

Sở Dịch "A" một tiếng, kinh ngạc vô bờ: "Không thể tưởng tượng được sơn động này ngoài nhỏ trong to, trong ngoài khác biệt đến thế".

Trong thạch động, nhũ thạch muôn vẻ dọc ngang, cao thấp như răng sói giao nhau, ánh sáng của hỏa tập nhảy múa tạo trên tường bóng đen to nhỏ bất định. Trong ánh sáng mờ ảo, mọi vật hiện ra rồi rầm mê ly, âm sâm quỷ dị.

Nghiêng tai lắng nghe, thỉnh thoảng lại có tiếng nước nhỏ "đỉnh đong", rất vui tai.

Nhìn theo phía âm thanh, trên bức tường đá ở bên phải phía trước có một đường đi nhỏ, thâm u đen tối, không hiểu dẫn tới nơi nào.

Yến Tiểu Tiên đôi mắt quang mang thiểm động, vui mừng nói: "Đúng rồi! đại ca, đây chắc là sào huyết của giác măng lão quái"

Yêu quái vì lúc nào cũng phải trốn đạo môn tu chân đuổi giết, động phủ nơi tu luyện chắc chắn phải chọn nơi thấp phần ẩn mật.

Yến Tiểu Tiên liên tưởng Giác măng lão tổ nhất định tính cầm giữ hai người chạy về nơi này, truy vấn xem pháp bảo hiện ở nơi nào, không ngờ chưa làm được gì thì thân đã chết, may mắn bất ngờ, nơi đây lại trở thành nơi tị nạn cho họ.

Lập tức Yến Tiểu Tiên trong lòng quyết định, công Sở Dịch lúc rẽ lúc ngoặt, chạy về phía trước.

Lối đi trong động quanh co ngoằn ngoèo, ánh cầu vồng ầm ầm, từng đạo ánh sáng rực rỡ giao nhau ngang dọc, vừa thần bí vừa yêu lệ.

Tiếng nước nghe càng lúc càng rõ hơn, từng trận âm phong cuộn thổi, khí tanh ẩm ướt phủ tới trước mặt, trong đó lại có lẫn một thứ hương nồng nặc mạnh mẽ, hợp thành một thứ mùi hỗn tạp, cổ quái không sao tả xiết khiến Sở Dịch lơ mơ uể oải

Hai người đi đến đáy đường hầm, tiếng nước rào rào, trước mắt đột nhiên mở rộng.

Chỉ nhìn thấy động đá cao khoát u thâm, thiên vận thạch nhũ kỳ quái kết thành các chủng kì quan dị cảnh, phảng phất vô số phi cầm bay lượn, quái thú tồn phục.

Tuy thạch bích bốn bề lồi lõm không phẳng, nhưng trong suốt lấp lánh, quang khiết như lưu ly oánh ngọc, phản chiếu rực rỡ huyền ảo, lưu ly biến ảo, tưởng thân lạc vào mê ly tiên cảnh

Phía trong vòm động, một đạo lam sắc nguyệt quang chiếu thẳng xuống phía dưới, chiếu ánh sáng trong suốt như ánh tuyết.

đỉnh thần nhìn lại, trên đỉnh vách hùng vĩ có một vết nứt phương viên tầm hai trượng, xuyên qua đỉnh núi đến mặt động trong lòng núi, sau đó lại đi thông xuyên xuống lòng đất, tạo thành một khe núi sâu không thể đo được

Trong ánh trăng nhẹ như lụa, bàng bạc như sương, một dòng nước trông như pha lê chảy thành dòng, vụn điểm sáng lấp lánh, như mặt vũ liên châu chảy ra từ vết nứt trên đỉnh vách tạo thành thác nước nhỏ trong động phun trào xuống bên dưới

trong khe động sâu thẳm vụ mù mịt, xú khí phả vào mũi, hàn phong từng trận thổi ra, bắn vào thác làm nước phi tán như phi hoa toái ngọc,

hoả quang, nguyệt sắc, thuỷ vụ... lẫn vào nhau chiếu sáng, tạo thành một cầu vòng muôn sắc nhàn nhạt trên thác nước, càng làm trong động thêm huyền ảo, như mộng như ảo

Hai người không thể tưởng tượng được trong lòng động u ám này lại có một cảnh đẹp đến vậy, có một chút kinh ngạc, chuyển đầu nhìn lại phía sau, bốn phương có những động nhỏ, dường như thông với nhau.

Động khẩu màn hồng rủ xuống, lãnh phong thổi tới, bức màn pháp phối tung bay, như ẩn như hiện, giường ngọc bàn đá đều có đủ, tựa là vài vóc cực kỳ xa hoa diễm lệ, nghĩ chắc là nơi Giác mãng lão tổ sống

Sở Dịch từ từ nhìn quanh, kỳ lạ nói: “không tưởng được Giác mãng lão tổ thô bỉ ác độc, động phủ lại đẹp đến thế này...” lời chưa nói hết bỗng nhiên “a” thất thanh hô

Chỉ thấy phía góc phải của đại động có một cái lò luyện đan bằng đồng cao chừng một trượng, lửa cháy phừng phừng, khói bay nghi ngút, mùi hương nồng lạ lùng kia là từ cái lò này phát ra

Phía trên lò luyện đan có một tấm gương đồng cổ treo cao cao, thanh quang thiểm diệu, phía trên đan đàn có lẽ là dùng để tế thần trừ ma có một bảo kiếm dày, bên cạnh có một đạo cô mặc áo tím nằm thẳng cẳng, thất khướu chảy máu, song nhãn viên tĩnh, khuôn mặt có thần sắc kinh nộ bị phẫn, hiển nhiên đã chết lâu rồi.

Nếu như đây là phòng luyện đan trong sào huyệt của Giác mãng lão quái, sao lại có thi thể của đạo cô?

Hai người sợ hãi, kinh nghi bất định, sau khi định thần lại thì cẩn thận chạy về phía động lí.

Sau khi tìm bốn phía, phát hiện trong bốn động hai bên có tổng cộng tám thi thể đạo cô, xương cốt, lưng, chân đều bị chấn vỡ nát, ứ vết tím đen, hiển nhiên là đã bị con trăn lớn quấn đến chết.

Vào lúc này, phía bên ngoài động ầm ầm truyền về tiếng gọi nhau, đúng là truy binh đã đuổi tới.

Âm thanh Trương thiên sư như tiếng sấm vọng lên, từng chữ từng chữ một vang rõ ràng vào tai hai người: “Trên đỉnh Liên Hoa yêu khí trùng trùng, mãng quái nhất định trốn ở gần đây, mọi người hãy khám xét cẩn thận, phải đào sâu ba xích, đào hẳn lên, cắt thành vạn đoạn Nguồn tại

Liên Hoa Phong? Sở Dịch, Yến Tiểu Tiên nghe xong lạnh người, hoảng nhiên đại ngộ, không ngờ nơi đây là tây nhạc Hoa Sơn.

Hoa sơn là nơi tu chân lớn nhất của linh bảo đạo sĩ tây đường, Triều Dương, Liên hoa, Ngọc nữ trên ba đỉnh núi có Tử Vi quan, Lăng Ba quán, Thái Ất cung được mệnh danh là linh bảo tam quan, thanh danh rất lớn, đã sớm vượt rất xa Linh Bảo sơn tổ phái, các đạo quan của Tạo Các sơn.

Nơi đây là Liên hoa phong, một động như thế tuyệt không có khả năng là sào huyệt của mãng quái, cái lò luyện đan, giường chiếu cùng các vật dụng này của đạo cô mặc tử y đã chết, đây là động phủ tu luyện của Linh Bảo đạo cô.

Nhưng đạo cô này chết có phải do tay của Giác mãng ma tổ hay không?

Giác mãng lão quái mạo xưng Thái ất chân nhân hành thích hoàng đế bại lộ, tại sai lai mạo hiểm bắt bọn họ đến tận Hoa sơn? Thế chẳng phải đưa đầu vào lưới sao? Hay là...vẫn là hành vi giá hoạ Linh bảo đạo sĩ?

Hai người trong lòng nghi hoặc trùng trùng như phong vân che kín.

Quả nhiên nghe thấy ngoài động chúng nhân hô hoán: “Con bà nó, đây là Hoa sơn, xà yêu giám trốn đến đây, đích thị có Linh bảo đạo sĩ cấu kết chứ chẳng sai.

“Linh bảo yêu đạo gan lớn thật, giám cầu kết yêu ma, phạm thượng tác loạn, chắc chắn sẽ nhanh chóng thụ tử”.

“Linh bảo đạo sĩ, đạo cô nghe đây, nếu còn không giao xà yêu, lập tức đập bằng Hoa sơn, di diệt cứu tộc!”

Lại thấy thanh âm của Trương Thiên Sư vang vọng thuyết rằng: “Các đạo hữu Linh bảo, Long hổ thiên sư Trương Tư Đạo cùng Thượng thanh đường tiên tử phụng chỉ truy đuổi yêu ma thích khách đến đây, mong thỉnh hợp tác, hàng yêu trừ ma!”

Sở Dịch cùng Yến Tiểu Tiên đưa mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy bất diệu. Giả sử nơi mật động này là linh bảo động thiên, trong trường hợp Linh Bảo đạo sĩ tham gia truy tìm, bọn họ sẽ sớm bị phát hiện.

Bất luận hai người kỳ quái thế nào, không quản bọn người Trương thiên sư hô hoán ra sao, cánh Linh bảo đạo sĩ trên Hoa sơn không ứng đáp, cũng không chú ý.

Hoa sơn to lớn như thế, dường như không có một người nào, tam đại đạo quan hơn một trăm tám mươi đạo nhân đi đâu cả rồi

Yến Tiểu Tiên kinh nghi bất định, nhẵn mày trầm ngâm nửa khắc, than thở nói: ” đại ca, tới đâu hay tới đó vậy. doc truyện tại . tình hình thế này, trong mắt chỉ còn nơi đây an toàn nhất...“chuyển đầu sang, nửa câu sau đột nhiên chuyển hoá thành một tiếng kinh hoảng: ” đại ca, huynh.. huynh ...”

Sở Dịch kinh ngạc nói: “Hiện đệ, có chuyện gì thế?”chuyển mục quang hướng của Yến Tiểu Tiên về phía sau, trong não oanh thiên nhất hưởng, hoảng sợ thét lớn, đứng yên như đá tại chỗ.

Không biết tự bao giờ, trên hai cánh tay hắn đã xuất hiện vảy da màu xanh nhạt, nhìn lại kỹ hơn, hai tay, hai chân đã toàn bộ biến thể sinh vảy, trong ánh trăng lạnh lạnh toả ra thứ ánh sáng xanh kỳ dị.

“huynh...huynh...tại sao...tại sao lại trở thành như thế này?” Sở Dịch kinh hãi khủng khiếp, sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, nội thể hàn nhiệt gia tăng, càng khó chịu hơn.

Yến Tiểu Tiên linh quang nhất nhiễm, thất thanh nói: ” đại ca, huynh nhất định đã nuốt nhầm xà đan của Giác mãng ma tổ rồi”.

“Xà đan”?

Sở Dịch trong lòng lạnh toát, đột nhiên nhớ lại lúc trước, khi cắn vào giác mãng lão quái. Tại yết hầu có một hạt châu bằng quả trứng vịt, sợ hãi đáp: “không lẽ là viên ngọc đó, ta ...ta đã nuốt nó mất rồi”.

Yến tiểu Tiên thất sắc, dậm chân nói” đại ca, xà đan của giác mà lão tổ tu luyện mất tám trăm năm mới có thể ngưng kết thành nguyên thần khí đan, không nói đến người tầm thường, ngay cả đắc đạo tu chân cũng không dám như huynh nuốt vào mù quáng như vậy

Nhưng không nói nhiều hơn, khẩn cấp để tay lên mạch môn Sở Dịch, ngưng thần quan sát.

Nhìn yên tiểu tiên mi liễu nhíu khê, khuôn mặt thông minh càng lúc càng trắng, tim Sở Dịch đập mạnh.

Chính lúc định truy vấn, Yến Tiểu Tiên nghiêng răng nói: ” đại ca, đệ bức nó ra ngoài, huynh cố chịu đau nhé”. Xuất thủ như điện, đánh vào kinh mạch cùng một số huyết đạo, song thủ như phi vũ, liên tiếp bắt đoạn võ lên các yếu huyết của hắn.

Sở Dịch đau đớn vô cùng, thất thanh kêu to.

Quang mang bùng chiếu, Yến Tiểu Tiên “a” một tiếng thất thanh, bị sóng khí phản chấn, đồng thời thân bay lên ngã xuống đất, sắc mặt trắng như giấy, góc miệng rỉ ra một tia tiên huyết.

Sở Dịch vô cùng kinh sợ, thét lên: ” Hiện đệ, đệ không sao chứ?”

Yến Tiểu Tiên ánh mắt nghi hoặc nhìn Sở Dịch, vừa như sợ hãi, vừa tuyệt vọng, nửa ngày mới run giọng nói: ” Đại ca, xà đan đã hoá nhập vào thể nội rồi, với pháp lực của đệ, chỉ sợ không thể... không thể bức nó ra được!”

Sở Dịch ít một hơi lương khí, đại cảm bất diệu không nói nên lời: “Nếu không bức ra được thì sẽ làm sao? Chẳng lẽ huynh sẽ ...sẽ biến thành giác mãng?”

Yến Tiểu Tiên mắt lệ vòng quanh, gật đầu nhẹ, thê lương đáp: “Một khí yêu linh của đan xà nhập vào kinh mạch cùng tâm não, huynh...thần trí của huynh sẽ bị giác mãng lão tổ thôn phệ, sẽ triệt để biến thành yêu ma ...”nói đến câu cuối cùng, trong lòng bi thương, nghẹn lời khó nói, lệ châu không thể giữ được trong quầng mắt.

Sở Dịch từ đáy tim lạnh toát sợ hãi, ngực phảng phất như bị cật trụ đè lên nhất thời không thể nói nên lời.

Tuy mới gặp chỉ một thời gian ngắn, nhưng Sở Dịch biết rõ Yến Tiểu Tiên thông minh tuyệt luân, trí kế bách xuất, nhưng cũng không thể đảo ngược sự tình. Trước mắt đã thúc thủ vô sách, chỉ sợ mình không còn thuốc nào cứu được.

Hắn ngậy ra một hồi lâu, nhìn Yến Tiểu Tiên lệ châu lã chã, khóc lóc vô cùng thương tâm, cảm giác sợ hãi trong lòng ngược lại càng ngày càng nhạt đi, trầm tư nói:“Không ngờ trừ mẹ của huynh, thiên hạ này vẫn còn có người vì cái chết của huynh mà đau khổ”.

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Dịch trĩu nặng cảm giác vừa thê lương, vừa thương tiếc lại hoan hỉ, cười ha ha nói:“Hiền đệ,sống chết do số,phú quý do trời,nhân sinh trăm năm,có đến có đi,sao phải thương tâm đến như vậy.Huống chi trước khi huynh chết có thể biết được một chí giao tri kỷ như đệ,chết không hối tiếc”.

Yến Tiểu Tiên nghe xong xong thương tâm,lệ châu lã chã,không thể nhịn được khóc to nói:” Đại ca,huynh lại quên lời thề đồng sinh đồng tử của chúng ta rồi hay sao? Nếu như huynh chết, đệ cũng...đệ cũng không muốn sống!”

Sở Dịch nghe xong chấn động, trong lòng vừa ngọt vừa đắng,vừa thê lương vừa hoan hỉ,nghĩ phải dùng lời lẽ ấm áp khuyên nhủ,nhưng cổ họng tưởng như nghẹn lại,không thể nói được một lời nào.

Một lúc sau, Yến Tiểu Tiên dường như đã hạ quyết tâm, đột nhiên lau đi nước mắt,cười gượng đáp:” Đại ca,huynh yên tâm, không quản dùng phương pháp nào, đệ cũng phải giúp huynh bình an,thuận lợi trước đầu trạng nguyên, sau lên thượng thư, sống lâu trăm tuổi”.

Sở Dịch thấy hắn nói như đinh đóng cột,thần thờ một chút, chính lúc định hỏi một câu, đột nhiên thấy đan điền kịch thống,phảng phất như một cổ hắc ám cuồng triều gào thét trên đỉnh đầu, trong não như có oanh thiên nhất hưởng,tức thời hôn mê bất tỉnh.

Hôn mê không biết bao lâu,quanh thân khi như có băng hàn thấu xương, lúc như có lửa nóng thiêu đốt,nội thể như có sóng triều xoáy chuyển, không ngừng khuấy động mạnh mẽ,khó chịu vô cùng.

Bỗng nhiên có một cơn đau xé tâm can,tưởng như bị vô số đao sắc cung nhọn đồng thời đâm vào,Sở Dịch “A” một tiếng đau đớn,toàn thân co rút,mỗi tắc cơ nhục dường như bị banh ra. Đau đớn càng ngày càng kịch liệt,nhưng cảm giác quái dị hàn nhiệt giao thoa đã hoàn toàn biến mất, chân khí chạy loạn trong kinh mạch đã hoà hoãn bình ổn lại.

Quá nửa khắc sau,Sở Dịch thần trí thanh tỉnh,từ từ mở mắt. Nửa người trên để trần, ngồi xếp bằng trên mặt đất,mồ hôi từng tia bốc lên quần vòng quanh,như màn yên vụ. Yến Tiểu Tiên nhắm mắt,xếp bằng bất quyết, xung quanh hắn từ từ di chuyển trên không,mặt trắng như tuyết,mồ hôi đầm đìa, quanh thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt Thiên vạn tia chân khí màu hồng tím theo ngón tay thon thả roàn roạt phát ra ngoài,nhập vào thân thể Sở Dịch,làm khởi lên từng đạo lưu lệ hoa quang,chống đỡ cơn đau thấu xương.

17. Chương 17: Linh Lung Đầu Tử An Hồng Đâu (2)

“Ồi da”Sở Dịch đưa mắt nhìn quanh,vừa đau vừa kinh sợ,thiếu điều muốn nhảy lên.Chỉ thấy ở trên ngực,xương sống, xương sườn,hai tay...có đóng 36 áy đinh màu xanh đồng chiều dài khoảng 2 thốn, đang theo nhịp huy vũ của hai tay Yến Tiểu Tiên, từng điểm từng điểm nhập vào cơ thể.

Yến Tiểu Tiên nghe tiếng la thất thanh, trên khoé miệng liền nở nụ cười ôn nhu, như thở dài nhẹ nhõm,nhắm mắt nói:” Đại ca,huynh khoẻ rồi à”.

Sở Dịch thần người trong chốc lát, đột nhiên nhớ lại những sự việc đã phát sinh, trong lòng phát lạnh, lại cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy những cái vảy dày đặc trên da đã tiêu đi quá nửa

Hắn “A” một tiếng, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, kỳ lạ đáp: “đây ...đây rốt cuộc là chuyện gì”

Yến Tiểu Tiên nhẹ nhàng đáp: “Cái đó gọi là minh tâm khắc cốt đĩnh, là thần binh phong ma trấn tà, có nó rồi, xà yêu không còn có thể làm gì huynh nữa”. Mười ngón tay vẫn phi vũ không ngừng làm dậy lên âm thanh “roàn roạt” lớn, hồng quang khí giao thoa dọc ngang, chiếu sáng nhũ thạch bích xá tử yên hồng, biến ảo vô cùng. Khuôn mặt Yến Tiểu Tiên đã bị chiếu sáng ánh hồng như sương, kiều diễm vô bì

“Minh tâm khắc cốt đĩnh?” Sở dịch vô cùng hiếu kỳ, nhin đau mà đáp.

Yến Tiểu Tiên yêu kiều cười nói: “đúng rồi, thần đĩnh này không những có thể phong chế tà ma trong cơ thể, mà còn có thể thấu cốt nhập mạch, thoát thai dịch tử. Đại ca cố chịu thêm một thời thần nữa là có thể là có thân mình đồng da sắt rồi.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa vui mừng khó nén, lại dường như có cảm tưởng như còn gì không thoả đáng. Nếu như thần đĩnh kỳ diệu đến như thế, Yến Tiểu Tiên làm sao thuyết vọng thương tâm đến vậy?

Đột nhiên nghe thấy bên ngoài động truyền lại một tiếng la thất thanh: “Tìm thấy rồi, Tôi tìm thấy ở đây có một cái động!” Bốn bề vang lên tiếng hoan hô, lại có tiếng hô tiếp theo: “Mau mau ra đây, nếu không ta sẽ phóng hỏa thiêu động này đấy!”

“Trương thiên sư, mau dùng Phục ma long cốt kiểm lấy tính mệnh của yêu ma!”

Sở Dịch vô cùng kinh sợ, không lẽ bọn Trương Tư Đạo đạo nhân đã phát hiện ra hai người rồi hay sao?

Yến Tiểu Tiên im lặng mở hai mắt, mỉm cười nói: “Đại ca cứ yên tâm, họ sử dụng mưu kế, tưởng có thể dụ chúng ta ra khỏi đây. Đệ ở động khẩu đã triển khai Ngịch quang ảo kính, Trương thiên sư dù có thông thiên nhãn, thuận phong nhĩ đi chẳng nữa cũng không thể phát hiện ra chúng ta. Đợi cho vảy của huynh biến mất, chúng ta rời khỏi nơi đây”

Sở Dịch thở phào cười nói: “thì ra là như thế, lòng rộng mở, nhắm mắt lại, ngưng thần tụ ý, không nghĩ ngợi nhiều nữa

Hơn một thời thần sau như ngồi trên bàn chông, như có cảm gai ở lưng, mỗi khắc mỗi khắc có dao cắt, dài tựa một năm, như bị tra tấn. Càng về lúc sau, cái đau đớn ấy ngày càng kịch liệt, như xáo cốt hấp tủy, tê can liệt phế.

Sở Dịch khuôn mặt mỗi lúc một trắng, mồ hôi như hạt đậu từng hạt rơi xuống, tưởng như bàn tay bị móng tay bấm đến nhỏ máu. Nhờ có ý chí kiên định, chịu đựng cực khổ, tuy đau đến hoa mắt, nước mắt tuôn đầy mắt, nhưng thủy chung không thốt lên một tiếng nào. Yến Tiểu tiên bên cạnh tiếp tục ngự khí đánh minh tâm khắc cốt đĩnh từng điểm từng điểm tón nhập, lại vừa không ngừng nhu thanh tế ngữ, nói chuyện đồng tâm để phân tán sự chú ý của Sở Dịch, giúp hắn quên đi cơn đau. Bên ngoài động, bọn đạo sĩ nọ vẫn không ngừng tra xét lòng đất, hư trương thanh thế, nhưng thủy chung vẫn không vào trong.

Quá một thời thần sau, ba mươi sáu thanh đồng đĩnh đã nhập hết vào cốt mạch của Sở Dịch. Da dẻ toàn thân ân quả nhiên quang khiết như xưa, thậm chí còn phát ra ánh sáng nhẹ nhàng như kim loại bóng loáng, duy chỉ có những bộ vị như khẩu tay, đầu gối cong có những vảy nhỏ lơ lơ có thể thấy được

Sở Dịch mặc lại y phục, lắc hai cánh tay, phát hiện xương cốt rất nhẹ, phiêu phiêu như muốn bay, đan điền có một hơi ấm mãnh liệt làm thư thái, cảm giác kinh mạch bế tắc đã tiêu biến hoàn toàn, chỉ cảm thấy tinh thoảng vẫn có một luồng khí lưu nhỏ lưu tại nội thể, tán loạn tứ xứ, ngứa ngáy khó chịu.

Yến Tiểu Tiên bắt mạch quan sát một thời gian, trong lòng như giải được gánh nặng, yêu kiều cười nói: “Đại ca hiện tại đã không còn là phạm nhân tục tử nữa rồi, tà thần của tà đan không còn cơ hội xâm nhập vào cốt tủy và kinh mạch nữa. Text được lấy tại

Sở Dịch vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, cười nói: “Cái đó gọi là,” Sở Dịch cắn răn, cuối cùng được phúc. “Hiện đệ, may nhờ có đệ huynh mới có thể trong họa được phúc, tẩy tủy hoá cốt”.

Yến Tiểu Tiên lau mồ hôi trên khuôn mặt, thần tình mệt mỏi, mỉm cười nói:” Đại ca, đệ sẽ dạy huynh cách tu luyện pháp môn của đạo môn, sau này huynh mỗi ngày vận khí tu hành một chút, không quá nửa năm có thể hoá hấp nguyên thần khí đan của Giác mạng lão tổ”

“Cái gì? Cần đến nửa năm?” Sở Dịch vô cùng kinh sợ, lại có chút thất vọng.

Yến Tiểu Tiên mỉm cười đáp:“Chắc đại ca không biết người không có căn cơ, không đi vào bàng môn tả đạo, nửa năm đã là phi thường lắm rồi”

Nói xong lại chỉ hẩn pháp quyết thổ nạp hô hấp nhập môn của tu chân.Sở Dịch ngộ tính rất cao, trí nhớ cực tốt, Ngày thường đã nhớ cả kho cổ thư, đem so ra thì đạo môn pháp quyết nhỏ nhoi này hiển nhiên không thể so được, trong nửa khắc đã ghi nhớ lĩnh ngộ.Hắn hiểu được yêu quyết trong tu chân, trong lòng rất mực kích động, lập tức theo phương pháp đó, xếp bằng vận khí điều tức, trong khi thổ nạp, đột nhiên phát giác khí tức trong cơ thể vô cùng thông suốt.hoan hỉ vô cùng.

Yến tiểu tiên lòng thấy an tâm, định động thân đứng dậy,xương cốt bỗng nhiên vô cùng đau đớn,vừa đảo mình một chút đã kêu lên thất thanh, hít vào một hơi lương khí.

Sở Dịch vô cùng lo lắng,thất thán hỏi*“Hiện đệ, đệ làm sao thế”, đến đỡ Yến Tiểu Tiên.

Yến Tiểu Tiên lắc đầu,buồn rầu nhíu mày cười gượng:” Đệ không sao,chỉ là hơi mệt một chút,ngủ một chút là không sao rồi...” Lời nói chưa dứt,mắt bỗng hoa lên, khuôn mặt thông minh trở nên trắng xanh

Nguyên lai “Định tâm thân đĩnh” gọi đầy đủ là “Di thần hoá khí minh tâm khắc cốt dịch tuỷ thần đĩnh”,vốn là Hoàng đế dùng ba mươi sáu chủng loại đại hoàng kỳ thiết luyện chế,là thượng cổ binh khí để phong trấn Xi vưu ma thần. Đĩnh này tất nhiên có khả năng thấu cốt nhập mạch, biến người thành mình đồng da sắt,tuy nhiên có một điều kiện vô cùng nguy hiểm:phải có một người tu chân đạo hạnh cao cường,nguyên ý dùng pháp thuật làm tổn th ương thân thể như di thần hoá khí dị dịch đại pháp, dùng chân khí của bản thân thâm nhập thần đĩnh, không nghĩ đến bản thân tuyền vào trong thân thể của người tẩy tủy mới có thể giúp thoát thai hoá cốt. Thử nghĩ, người tu chân trong thiên hạ có ai không khổ công tu luyện, mong muốn có một ngày thành tiên, làm gì có ai tự mình đem chân khí đã khổ công tu luyện đem cho người khác. Hà huống chí nếu như không cẩn thận, làm cho kinh mạch đảo lộn, có thể dẫn tới hồn phi phách tán.

Yến Tiểu Tiên tr ước bị Giác mạng lão tổ làm tổn thương kinh mạch, đáng nhẽ phải lập tức vận khí điều dưỡng, nhưng lại ngay lập tức giúp Sở Dịch tẩy tủy hoá cốt, khác nào tự làm tổn hại kỳ kinh bát mạch, đem hơn một nửa chân nguyên truyền vào thân thể hắn. Chỉ cần nửa tháng là có thể tu phục kỳ kinh bát mạch, nhưng sáu phần chân nguyên đã truyền vào trong thân Sở Dịch thì vĩnh viễn không thể thu lại.

Yến Tiểu Tiên sợ Sở Dịch lo lắng, không dám nói ra, đành phải nhin đau đớn, dấu diếm tự mi ễn cưỡng vận hành chân khí, khuôn mặt lập tức khôi phục một chút sắc hồng. Tuy nhiên kinh mạch không thể nôn nóng,vết thương đã thấu vào tâm cốt, trong một khoảng thời gian không thể khỏi hết được.Gần như không thể thở liên tục bình thường được.

Sở Dịch chỉ là một thư sinh, sao có thể biết sự đời hung hiểm, thấy Yến Tiểu Tiên như vậy,chỉ cho là do thương thể chưa khỏi lại quá lao lực, trong lòng vừa cảm động lại vừa hổ thẹn nói:” Hiện đệ, đệ hãy nằm xuống nghỉ đi một lát,khi nào thương thể đỡ hơn,chúng ta về Trường An cũng được”. Vừa nói vừa rất cẩn thận nhẹ nhàng dìu Yến tiểu tiên lên bên giường vừa cởi áo ngoài cho hắn.

Yến Tiểu Tiên lúc đó mơ hồ, nhất thời không thể nghe thấy hắn nói gì, toàn thân không có sức,chỉ nghe theo hắn dìu.Cởi thất lưng,trường y rơi xuống để lộ áo lót màu trắng,thanh hàn u hương nhẹ nhẹ, câu hồn thực cốt.

Sở Dịch trong lòng rung động,lại có một cảm giác kỳ dị Yến Tiểu Tiên ngực hơi nhô lên, eo lưng thon nhỏ mềm mại không đầy một vòng ôm giống như con gái. Chỗ ngón tay chạm vào da thịt trơn nhẵn mịn màng, giống như ngọc ngà, mỡ đông. Trong lúc này cổ họng Sở Dịch tưởng như có gì chặn lại, hô hấp khó khăn, ngón tay bắt đầu run run cảm giác không thể gọi tên, thầm nghĩ:” Đúng là thế gia công tử, da tiểu đệ nữ tử còn thua kém vài phần. Yến Tiểu Tiên trong lúc mê mê hồ hồ cảm giác có ngón tay nóng ẩm vuốt ve trên đầu vai mình,toàn thân giật mình,lập tức mở mắt ra,“A” một tiếng thất thanh, hai má chột hồng như lửa,kéo lại ngoại y,co người rút về phía sau. Cái cử chỉ hoảng loạn ấy như của một trinh nữ,phong tư mong manh,làm ai cũng bị thu hút “Hiện đệ, đệ...” Sở Dịch kinh ngạc,tim đập thình thịch, chân tay không biết để

ở đâu, không biết làm thế nào mới đúng. “Đại ca, để đệ tự làm...” Yến Tiểu Tiên nói một câu như nhỏ như muỗi kêu, không dám nhìn hắn, cúi đầu vào trong chăn, quấn kín toàn thân, cởi xuống y phục bên trong.

Trong ánh lửa chiếu sáng, cúi người nhìn xuống, Yến Tiểu Tiên lông mi run nhẹ, khuôn mặt hồng như hoa đào, kiều mị không thể tả xiết, cổ trắng ngần mềm mại như tuyết, bờ lưng nhu cốt thâm hương... như ẩn như hiện, làm tăng thêm phần thần bí. Sở Dịch người như ngây ngất, trong não vẽ lên một bức họa quyến rũ thướt tha không thể gọi tên trong đời chưa bao giờ tưởng tượng ra, máu nóng bốc lên đầu, những ý niệm xiên xẹo trôi dạt. Hắn liền sợ hãi, như bị thiên lôi đánh vào, nghĩ thầm: “Ta sao lại trỗi dậy ý nghĩ xấu như vậy với hiền đệ.”

Sở Dịch thiếu niên đơn thuần, mới bắt đầu quan tâm đến người khác giới, chuyện nam nữ không hiểu rõ trước nay càng chưa có chút khái niệm nào về đồng tính, nên ngẫu nhiên nhìn thấy nam tử đồng tính cuốn lấy nhau triền miên thì kinh ngạc chán ghét, tránh đi không kịp.. Không thể tưởng được hôm nay đối với nghĩa đệ của mình lại có cảm giác bất kham như vậy, trong lòng kinh hãi chấn động, thống hận vô cùng, thật là khó có lời nói nào có thể biểu đạt được

Yến Tiểu Tiên thấp giọng đáp: “Đại ca, đệ ngủ trước nhé”, thu người trong chăn, nằm co ở phía mép giường, không nhúc nhích nữa. Nguyên năng nguyên khí tổn thương nặng, đã sớm mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, vừa nằm xuống, sự mệt mỏi như thủy triều dâng lên, không qua nửa khắc đã tự mình ngủ say.

Sở Dịch ngây ngốc như con gà gô, nghe như vắn giáng tội, suy nghĩ đến tựa như điện quang thạch hoả loé sáng, dường như mình hai ngày nay đối với Yến Tiểu Tiên lơ mơ có một dạng dục niệm, chỉ là trước đó không muốn thừa nhận. Hắn tâm loạn như ma, khuôn mặt lúc hồng lúc trắng, tai nóng bừng, đứng ngây người như cái cây một lúc lâu, lúc đó mộng du, như thiêu thân bay vào ngọn nến, nằm xuống trên giường.

Sở Dịch nằm xuống giường liên tục trở mình, tưởng tượng đến những sự việc đã phát sinh, khi kinh hãi xấu hổ, khi hối hận oán trách, hồn bất thủ xá, toàn thân nóng bỏng như thiêu, làm sao ngủ được. Lửa trong lò phừng phừng, xung quanh rèm hồng tung bay nhảy múa Trong động ánh trăng như tuyết nhẹ nhàng di chuyển, phản chiếu trên tường động phía đông, từ dòng thác làn sương vũ mỏng nhẹ như bay lên, tiếng gầm như rồng ngâm. doc truyện tại . Bên ngoài, tiếng hô hoán chữ rửa vang vọng không ngừng, bọn đạo sĩ thượng thanh chắc đang truy tìm khắp núi. Tuy nhiên lúc này Sở Dịch đối với những âm thanh này đều không nghe thấy, nhìn như không thấy, trong mũi hắn, chỉ có mùi hương u hân của cơ thể Yến Tiểu Tiên. Trước mắt, bên tai chỉ nghe thấy âm thanh, khuôn mặt cười, tim như nhảy trong lồng ngực. Sau khi định thần, nhin không được quay đầu nhìn lại. Trong ánh lửa, những sợi tóc mây của Yến Tiểu Tiên xoả ra trên gối, che khuất nửa khuôn mặt yên hồng. Chỉ thấy dung nhan kiều mị, đáng ngủ thư thái, làn da mềm mại như tuyết, không thể tả xiết đẹp đến thế nào.

Sở Dịch trong lòng như cuồng, lập tức muốn đi đến bên Yến Tiểu Tiên, ôm nàng một cái. Nhiệt huyết như sôi lên, chịu không được chuyển thân di chuyển. Nhưng khi động thân, lập tức hãi nhiên kinh ngạc, trong lòng kinh sợ hãi, hoảng loạn đau đớn tự trách, lập tức cố dục niệm mạnh mẽ bị áp chế. Vội vã chuyển thân, nhắm mắt liễm thần, không dám nghĩ lung tung nữa.

Nhưng hắn đang tuổi huyết khí phương cương, tình ma ngấm sâu, không tự mình thoát được. Không qua nửa khắc, bên tai hắn lại như vang lên tiếng văng vẳng tiếng cười giọng nói như chuông vàng của Yến Tiểu Tiên, hình dáng kiều mị của nàng không ngừng du đưa trước mắt, đôi mắt xanh thăm ôn nhu như buồn như vui, lại như xuân thủy thâm đàm, làm nhẩn chìm hắn tưởng như chết đuối.

Sở Dịch trong miệng khô khốc, tim đập như trống trận, thiên vạn tà ý lại trào lên từng hồi. Tấm màn vén lên, mùi hương lan toả, lò lửa lách cách giòn tan, Sở Dịch đi đi lại lại tâm hươu ý vượn, mắt đảo đi đảo lại mấy lần, dục vọng bốc cao trong người không hề giảm đi tí nào, ngược lại càng lúc càng cao, lửa nóng tự như thiêu đốt, thân thể táo nhiệt khó chịu. Hắn không biết đã từng tự chữ rửa mình hàng trăm ngàn lần như cầm thú, nhưng không thể trấn áp được dục niệm ngày càng bùng bùng hưng mãnh. Đáy lòng vừa ảo não, lại vừa ngượng ngùng, tự thì thầm với mình: “Hiền đệ, nếu đệ là một cô gái thì có phải tốt không. Cũng vào lúc này, Yến Tiểu Tiên bỗng nhiên mê mê hồ hồ thốt lên một tiếng “ư h ư”, quay người lại, ngón tay trắng mềm mại như tuyết bạch đã đặt lên trên ngực Sở Dịch.

Sở Dịch tim dường như tim ngừng đập, hô hấp ngưng lại, một cử động cũng không dám. Quá nửa khắc mắt nhìn Yến Tiểu Tiên không động, nhịp tim đập mới dần dần chậm lại. Nhìn thật gần vào cái cảm nhon

nhọn của nàng, đôi môi hồng mọng nho nhỏ hơi cuộn lên, đáy tim đập mạnh, một ý niệm cuồn cuộn dâng lên. Giờ đây không chỉ là muốn ôm một cái, mà còn muốn liềm hôn đôi môi mềm mại như hoa kia. Ý niệm vừa trỗi dậy, não như có một tiếng sét, cổ họng lập tức như bị một ngọn lửa mạnh thiêu đốt, mồm miệng khô khốc, lòng nghĩ: "Được rồi, hiền đệ đang ngủ không biết, ta cứ nhân tiện bí mật hôn một cái ..." Huyết mạch trương lên, lập tức dục tính bùng phát, không thể nhịn được, lập tức vươn người cúi đầu, tâm ma từng chút từng chút một bám chặt không rời.

18. Chương 18

Yến Tiểu Tiên đang ngủ say, hồn nhiên bất tri, môi hồng chớm nở, hơi thở như lan, hàng răng trắng lấp lánh như ngọc có thể trộm nhìn rõ.

"Đại ca..."

Lúc này khoảng cách với Sở Dịch và đôi môi ngọc ấy chẳng được một thốn, Yến Tiểu Tiên đột nhiên mơ hồ nói mớ, thanh âm mềm mại thơ ngây, tưởng như lời trách cứ đứa trẻ đang nghịch ngợm.

Sở Dịch giật mình, toàn thân đột nhiên cứng đờ, một phần hồn vía tưởng như theo cổ họng bay vuột mất ra ngoài, nghĩ phải thu mình thoái lui lập tức, không ngờ quá sợ hãi khẩn trương, đổi lại làm hấn kinh ngạc đứng ngây ngốc nguyên trạng ở đó, chân tay dừng lơ lửng ở giữa không trung, một bước không dám động đậy.

Ánh hồng của lò lửa bập bùng, trước mặt chỉ một thốn, Yến Tiểu Tiên nằm đó trong giấc ngủ sâu, khoé môi khẽ cười, tiếng hô hấp dài nhẹ nhẹ, tựa như đang ở trong một giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Sở Dịch đáy tim run rẩy, đột nhiên cảm giác mình ô trọc bất kham, khuôn mặt nóng như thiêu, giật mình nghĩ thầm: "Sở Dịch ơi là Sở Dịch, uống cho người mười năm đọc sách thánh hiền, nghĩa đệ đối đãi với người như thủ túc, người lại sinh ra những ý niệm như cầm thú với đệ ấy, quả thật là không bằng heo chó nữa!"

"Bốp!"

Hắn thấy vừa tự trách ngược ngùng, lại vừa bị phản thống hận, không nhịn được giơ tay phải lên, tát mạnh vào tai của mình.

Tiếng bạt tai này vang lên rõ ràng vang vọng trong sự tĩnh mịch của thạch động giữa lúc đêm khuya,

Yến Tiểu Tiên mi dài khẽ động, nhẹ nhàng mở khẽ hai mắt, sóng mắt mê ly

"Chết rồi!" Sở Dịch trong lòng chùng xuống, hồn phi phách tán, hoảng loạn đứng lên lùi lại phía sau, không ngờ đầu gối mềm nhũn, khiến cả người loạng choạng, ngã lên người Yến Tiểu Tiên.

Trong lúc quan trọng này, đôi môi khéo thay không lệch một chút nào, dán lên đôi môi mềm mại của Yến Tiểu Tiên!

"Ơ"

Yến Tiểu Tiên đột nhiên giật mình, lập tức tỉnh dậy, đôi mắt trong suốt, tràn đầy ngạc nhiên, thần sắc mê hoặc.

Sở Dịch cả đời chưa bao giờ lúng túng ngược ngù đến như vậy, lục thần vô chủ bay lên đỉnh đầu, phòng môi định giải thích, nhưng đầu lưỡi lại dường như cứng đờ, không thể nói được câu gì.

Lúc này bốn mắt nhìn nhau, tiếng hô hấp, nhịp tim đập đều có thể nghe rõ

Mọi thứ dường như ngừng lại.

Yến Tiểu Tiên thần người nhìn chằm chằm một khoảnh khắc, dường như hiểu ra điều gì, trong ánh thu ba, sự kinh ngạc, khốn hoặc từ từ chuyển sang kinh hoảng, sợ hãi lẫn ngược ngùng, mi dài khẽ chớp, đôi má ửng hồng, yếu đuối vô lực thấp giọng nói: "Đại ca, huynh...huynh..." rồi nhắm mắt lại, đôi môi anh đào khẽ run tựa cánh hoa.

Sở Dịch hai tai đỏ hồng, ngượng đến muốn chết, nhất thời chỉ hận cái giường ngọc thạch không lập tức nứt một cái khe để hắn có thể chui vào, mồ hôi đầm đìa, không dám nhìn Yến Tiểu Tiên, tay chân khua loạn để chống đỡ tay, những mong nhóm người nằm qua một bên.

Trong lúc kinh hoàng, tay phải ngẫu nhiên đặt lên ngực Yến Tiểu Tiên, cảm giác mềm mại phong mãn, tưởng như ngón tay cầm phải một đôi thịt đàn hồi

Yến Tiểu Tiên “A” lên một tiếng thất thanh, toàn thân như bị điện giật, càng trở nên yếu đuối hơn.

Sở Dịch tim đập mạnh, rút mạnh lại cánh tay, cúi đầu nhìn xuống, toàn thân run bần bật, suýt nữa phát ra tiếng thét kinh ngạc!

Vạt áo Yến Tiểu Tiên bị hắn kéo rộng ra hơn một xích, vòm ngực no tròn được quấn chặt bằng đai lụa mỏng, ẩn hiện hai núm hồng hồng, khe núi thâm sâu đối nghịch với đôi tuyết mịn màng trắng sáng, đang hô hấp gấp gáp phập phồng

“Nghĩa đệ” không ngờ là một tuyệt sắc mỹ nữ.

Sở Dịch đầu dường như bị cái gì đánh trúng, phảng phất như bị điện lôi kích phải, mắt trừng miệng há, trong khoảnh khắc một ý nghĩ chợt loé lên, đột nhiên đại ngộ

Nghĩ đến mình cùng một tuyệt sắc mỹ nữ như thế kết nghĩa huynh đệ, cùng đi một đường mà không hề biết gì, nhin không được lên tự chữ mình:” Sở Dịch ơi là Sở Dịch, ngươi là thằng ngu thằng mù nhất trên đời, thiên hạ làm gì có nam tử nào như hoa như ngọc, băng tuyết thông minh đến thế?”

Một thời gian tâm loạn như ma, cảm giác pha trộn, không biết là kinh hãi, ngượng ngùng hay là cuồng hỉ nữa.

Hai người một trên một dưới nguyên si bất động, tưởng như đã bị đông kết thành một khối.

Yến Tiểu Tiên rèm mi khép lại, tim đập thành thịch, cùng lúc này, nhìn thấy Sở Dịch thủy chung đến một cử động cũng không dám động, ý niệm hoảng loạn, sợ hãi dần dần mờ đi, ẩn ẩn trong đó có một chút thất vọng. Sau khi định thần, chuyển mắt nhìn qua, vừa đứng đứng vào ánh mắt của Sở Dịch .

Hai người trên mặt điểm hồng, cùng chuyển mình qua.

Sở dịch nhắc mình nằm qua một bên, lòng hồi hộp bất an, không dám thở mạnh, cũng không dễ lấy lại được dũng khí, lắp bắp nói:” hiên đệ, thì ra là...thì ra đệ là... huynh... huynh... huynh không phải, đệ.... ờ thì.... đừng nghi ngờ...”lắp bắp đến nửa ngày cũng không hiểu hắn nói cái gì.

Mắt nhìn Yến Tiểu Tiên đỏ mặt không nói, tim hắn càng lúc càng khẩn trương, trong lúc mơ hồ tự nhiên nảy ra một ý nghĩ:” Đúng rồi, là con muối! Huynh ... huynh lúc đó thấy chỉ thấy con muối đậu trên mặt muối, sở dĩ...”

Yến Tiểu Tiên nhin không được ” a ha” cười phá lên, mím môi thấp giọng nói” Giữa lúc mùa đông lạnh giá hanh khô, lấy đâu ra muối?” Text được lấy tại

Sở Dịch ” a” lên một tiếng, hai tai đỏ bừng ập ứng nói:” Trong động này...động này ẩm áp ẩm ướt,...chắc phải có vài con muối”.

Yến Tiểu Tiên càng cười to hơn, trong lòng dâng lên ý nghĩ ôn nhu ngọt ngào, nghĩ thầm:”Da mặt đại ca mỏng thật, nếu cứ bắt bẻ mãi, hắn không còn chỗ đứng nữa” rồi nhắm mắt lại, khoé miệng ngậm cười, không nói gì nữa.

Sở Dịch tim đập thành thịch, có một lúc sau, nhin không được lại một lần nữa quay đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Yến Tiểu Tiên nhắm mắt, hàng mi run nhẹ, hai má đỏ hồng như say, kiều diễm như đoá hải đường, không biết đã ngủ hay chưa.

Sở Dịch tim nhảy mạnh, nghĩ rằng:” Ta đã đường đột mạo phạm, nghĩa đệ cũng không hề có nửa câu trách cứ. Ai, đại trượng phu quang minh lỗi lạc, ta lại đi nói dối lấp liếm, chẳng phải là.... chẳng phải là ti tiện lắm hay sao”.

“Bốp bốp” Sở Dịch xấu hổ không chịu được, tát mạnh vào hai tai mình.

“Đại ca...huynh...” Yến Tiểu Tiên giật mình hoảng hốt, vội giữ tay hấn lại.

Mục quang giao tiếp, nàng đu đưa rèm mắt, hai lúm đồng tiền kiều diễm mọng đỏ, trong ánh sáng nhàn nhạt trông càng thêm kiều mị.

Sở Dịch trong lòng rung động, hốt nhiên muôn vạn nhu tình dâng lên, không biết lấy dũng khí từ đâu, mặt đỏ hồng to ti ềng nói:” Hiền.. muội, đại ca huynh...huynh đã mạo phạm...thực ra là vì không cầm lòng được... chỉ là ta đối với muội là một tấm chân tâm, không có một chút dối trá. Bất luận muội là nữ hay là nam, thấy thích huynh cũng được, ghét huynh cũng được, tâm ý huynh đối với muội mãi không thay đổi.”

Nửa đầu hấn nói còn có chút ngập ngừng ấp úng, tuy nhiên càng về sau càng trôi chảy lưu loát, nói đến câu cuối cùng như đóng đinh chặt sắt, không hề có chút ý vòng vo.

Yến Tiểu Tiên rung nhè nhẹ, hai mắt run run ngưng thị nhìn vào hấn, mặt hồng như say, thấp giọng nói:” Đại ca, muội không trách huynh, huynh ... huynh có thể đối với muội như vậy, muội rất vui. Chỉ là huynh...chỉ là huynh có thật không quản muội là ai không, dù thế nào cũng yêu muội chứ?”

Sở Dịch tim đập thình thịch, tự hồ như không tin vào tai mình, nhất thời cảm giác may mắn đến tận tâm linh, nắm đôi bàn tay trắng như tuyết bạch của nàng, run giọng nói:” Không sai! Có thiên địa làm chứng, vĩnh viễn không hối hận! bằng không...”

Yến Tiểu tiên vươn tay bịt miệng không cho hấn nói tiếp, khóe mắt thoáng hồng, lệ châu đột nhiên lăn chã, lắc nhẹ đầu, môi cười như hoa, thấp giọng mỹ miều đáp:” Đại ca, muội không cần huynh phải thề. Muội đối huynh cũng thương yêu như vậy. doc truyện tại . Chỉ cần huynh tương lai mãi không hối hận những lời đêm nay, muội đã thấy mãn ý đầy đủ lắm rồi!”

Nói xong chữ cuối cùng, âm thanh dường như nhỏ không thể nghe thấy được, cúi đầu dựa vào lòng, đôi tay nắm chặt đôi tay hấn.

Sở Dịch trong tim ngọt ngào kinh hỉ, ý nghĩ cứ dâng lên, những sự việc đến ngày hôm nay như lướt nhanh qua trước mắt, họ đầu tiên không hề lưu ý đến tiểu tiết, rồi càng ngày càng trở nên tâm đầu ý hợp. Nhu tình mật ý của Yến Tiểu Tiên đối với mình đột nhiên trở nên rõ ràng. Những ý nghĩ đó tưởng như cuồng triều nổi sóng lớn, sóng cao xô sóng thấp làm cho hấn muốn chìm ngấm bên trong, làm cho hấn hơi thở khó khăn, hô hấp như nghẹn lại.

Sở Dịch nhận thấy cái cảm giác hai người yêu nhau thật vô cùng hạnh phúc, ôm nàng chặt trong lòng, không thể tả được khoan khoái cuồng hỉ đến thế nào, chỉ hận không thể trong đêm khuya này cất tiếng hoan hô, nhưng trong lòng quá kích động một tiếng cũng không thể phát ra.

Hai người dựa vào nhau, trong lòng đều cảm thấy ngọt ngào hoan hỉ, như đang trong mộng, nhất thời như quên mất bản thân đang ở đâu.

Đột nhiên nghe thấy một thanh âm ngọt ngào kiều mị của một nữ tử:” Nơi thanh tịnh như Hoa Sơn động phủ, từ bao giờ lại biến thành nơi động phòng hoa chúc tình nồng ý mật?”

Yến Tiểu Tiên thân thể mềm mại đột nhiên căng cứng, thất thanh kêu lên: “Đại ca, chạy mau...”

Lời còn chưa dứt, trong động cuồng phong đại khởi, rèm hồng tung bay, một đạo ánh sáng bảy màu phóng vào, khiến Sở Dịch không thể mở mắt.

Tiếng cười dường như không dứt bên tai,, “Xích Xích” liên thanh.

Sở Dịch trên tay, chân đột nhiên trói chặt, tựa hồ như bị một vật nào đó cuốn lấy. Còn chưa lấy lại tinh thần, sau tiếng “Hô” liên từ mặt đất bay lên, trời đất xoay chuyển, xuất hiện một tia sáng ngũ sắc mảnh mai như tơ, du du phiêu đảng trên không.

Một trận hương phong dấy lên, khắp nơi ánh sáng điểm điểm, trước mắt đột nhiên xuất hiện một lục y thiếu nữ đẹp tựa tiên thiên.

Nàng vận một bộ bích sa trường quần, da thịt trắng tuyết, dung mạo vui tươi, đôi mắt to linh động di thường, toàn bộ là một màu lam trong suốt, mỗi khi cười hai nhân châu tựa như làn nước dập dờn, làm cho người ta không khỏi tâm thần phiêu đảng.

Trước mắt dung mạo hiện rõ, tựa hồ bất quá là một tiểu cô nương Tây Vực tuổi chừng 11 12, nhưng mỗi một cái nhấc tay thật là phong tình vạn loại, mị thái hoành sanh, khiến người nhìn thần hồn đều biến mất.

Khi Sở Dịch bị đôi mắt lam lướt qua, hô hấp như ngừng lại, kinh sợ không nguôi, nghĩ thầm: “thiên hạ lại có đôi mắt lam trong suốt như vậy. Nguyên lai khi người ta nói ”Thu thủy minh mâu, cổ phán sanh huy” quả có ý này.

Yến Tiểu Tiên nhanh nhẹn đứng tại góc sàng, vẻ kinh sợ chợt lóe lên rồi biến mất, thần nhiên cười nói: “Ta tưởng là ai, hóa ra là Phiền Phiền muội tử. Muội không ở dưới Thiên Sơn chơi đùa, lại chạy tới Hoa Sơn làm loạn, cũng không sợ cái lão mũi trâu ở Linh Bảo này làm phiền toái sao?”

Cô gái mắt xanh khanh khách cười, không trả lời mà hỏi lại: “Yến tỷ tỷ, người ăn cắp bảo bối, còn không chạy nhanh, lại ở chỗ này cùng Sở công tử đàm tình thuyết ái, cũng không sợ vô phúc tiêu thụ à?”

Sở Dịch nghe vậy ngạc nhiên, đem trước hấn nghe Yến Tiểu Tiên nói rất nhiều về đạo ma lương môn nhân vật điển cố, đều ghi tạc trong lòng. Chẳng lẽ cô bé mảnh mai này lại là ma môn thiên tiên phái tên gọi Tiêu Phiền Phiền?

Nghe nói “Cửu thần thiên tiên” Tiêu Phiền Phiền nguyên là công chúa Ba Tư, sau nước mất nhà tan, được Thái Âm nguyên quân Tiêu Thái Chân thu dưỡng làm nghĩa nữ, truyền hết sở học, thủ đoạn tàn bạo từ đó mà ra. Hiện tại dù không tới 15, cũng đã là yêu nữ ma đầu nổi tiếng thiên hạ, tại ma môn thập lục tiên được bài danh đứng hàng thứ hai.

Chỉ là nàng xưa nay thường tại Tây Vực Thiên Sơn hoạt động, vì sao đột nhiên lại xuất hiện trong Hoa Sơn mật động? Lại như thế nào nhận biết Yến Tiểu Tiên? Chẳng lẽ lại vì cái pháp bảo kia, một đường truy tung theo hai người đến đây?

Trước mắt nhìn Yến Tiểu Tiên thương thế chưa lành bên ngoài có trụ binh, bên trong có hung địch, sao có thể thoát thân đây?

Sở Dịch trong lòng ngạc nhiên, hốt nhiên lớn tiếng nói: “Tiên muội, muội đừng để ý ta. Mau chạy ra ngoài động, gọi Long Hồ, Thượng Thanh, Linh Bảo tam phái đạo sĩ tiến tới bắt yêu nữ này!”

Phiền Phiền “Hi hi” cười, vỗ vỗ ngực mình nói: “Sở công tử đừng dọa ta. Ngoài động mấy gã lỗ mũi trâu đều là tìm các người cả, đều cùng mục đích giống ta. Ai, mấy gã xú đạo sĩ này lượn đi lượn lại cả một buổi tối, tự mình sơn động lại không đi tìm, còn mỗi ngày khoe khoang khoác lác, nói cái gì trăm yêu trừ ma, xấu hổ thay cho bọn chúng!”

Nàng chân trần phiêu hốt đi lại, nhìn đẹp hơn cả vũ đạo, nhưng mỗi từng bước đều là theo thiên cương bắc đẩu, ám tàng sát khí.

Yến Tiểu Tiên liên tiếp lui lại phía sau, trong thâm tâm kinh nghi, mỉm cười nói: ”nguyên lai người đã sớm trốn tại trong động này! đã là như thế, vì cái gì không thừa lúc chúng ta ngủ, nhất cử bắt gọn?”

Phiền Phiền bật cười, ôn nhu nói: “Yến tỷ tỷ, tỷ vì dụng minh tâm khắc cốt định cứu Sở công tử này, không tiếc tự thương kinh mạch, đem nửa thân chân nguyên cho hắn, phân tình ý này, thật sự là khắc cốt giâm tâm. Ta nhìn mà thật cảm động, sao có thể nhẫn tâm ”bồng dả uyên ương“, phá vỡ phong cảnh tình này?”

Sở Dịch “A” lên một tiếng, trong lòng đại chấn, nhất thời vừa là kinh ngạc cảm động, vừa là tu não khí nộ.

Cảm động chính là Yến Tiểu Tiên vì cứu mình mà cam nguyện hi sinh như thế, tu não chính là yêu nữ này trốn tại đây, hai người thân mật tình ý đều rơi vào trong mắt ả.

Phiền Phiền sòng mắt lưu chuyển, dừng ở Sở Dịch, thần nhiên nói: “Sở công tử, người đừng tức giận, ta là không có ý nhìn lên các người. Ta ở chỗ này nguyên là chờ giác mãng lão tổ, không thể tưởng được lão ma đầu lại bị người ăn vào trong bụng, lại không thể tưởng được hai người tự động đưa tới đây, quả thực là thiên ý mà, sao trách được ai?”

Phiền Phiền cặp mắt màu lam trong suốt tràn đầy tiểu ý, khiến Sở Dịch lửa giận trong lòng nhất thời biến thành hư ảo, trong lòng rung mình, biết nàng đang sử nhiếp tâm yêu pháp mị hoặc chính mình, liền “hừ” một tiếng, quay đầu đi.

Yến Tiểu Tiên trong lòng chợt dâng phát giác có sự không ổn, nghe khẩu khí yêu nữ này, nàng hình như là cố ý ở trong này chờ, chờ giác mạng ma tổ đem bọn người Trương Thiên Sư dẫn nhập vào trong động.

Ma Môn yêu nhân đối với đạo môn chạy còn không kịp, nàng như vậy lại không sợ, không khỏi quá mức không bình thường.

Chẳng lẽ ngoại trừ giá họa Linh Bảo Phái, trong này còn có âm mưu quỷ kế? đạo cô chết thảm này, có hay không cùng với nàng có quan hệ?

Yến Tiểu Tiên trong lòng hồ nghi, trên mặt lại không có biểu lộ qua, thản nhiên cười nói: “Phiên Phiên muội tử, người không dám vọng động, có phải là hiểu ta đem bảo bối giấu ở ”Tử Mẫu Huyết Phù Châu“? Tử châu hủy, mẫu châu vong. Ta nếu có tự mình tam trường nhị đoản, !”

19. Chương 19: (tt)

Lời nói chưa dứt, bên ngoài đã truyền tới một trận reo hò: “Trương Thiên Sư, ta tìm được một linh bảo đạo cô, nàng nói phía sau thác nước có một sơn động, là động phủ của Lăng Ba tiên tử bí mật tu luyện. Mọi người hãy cẩn thận tìm kiếm!”

Yến Tiểu Tiên cùng Sở Dịch nhìn nhau, trong lòng rét run.

Phiên Phiên cười dài nói: “Yến tỷ tỷ, xem ra lão mũi trâu sắp tiến vào rồi. Lão mũi trâu ngoài đạo mạo nghiêm trang, bên trong lại là tham lam, bộ lông của tỷ chắc sẽ rơi vào tay bọn họ thôi. Không bằng tỷ đem pháp bảo giao cho ta, ta liền đem các người rời đi nơi đây, để các người bạch đầu giai lão, tử tôn mãn đường, thế nào?”

Yến Tiểu Tiên trên mặt đỏ lên, mỉm cười nói: “Ta nếu không giao cho người thì sao? Trong đầu suy nghĩ nhanh chóng, tính toán thừa lúc nàng ta không phòng bị, cấp theo Sở Dịch, theo khe nứt phía trên thành đồng chạy ra.

Phiên Phiên thở dài nói: “Nghe nói Yến tỷ tỷ chạy trốn là thiên hạ vô song, ta có lẽ không thể bắt được. Bất quá, vị Sở công tử chỉ sợ phải chịu một ít ủy khuất thôi!”

Lời nói vừa dứt, cô ta tách hai ngón tay hiện ra một khúc bích ngọc đoản dài sáu tấc, xoay vòng vòng trên tay.

“Lục phách dịch?” Yến Tiểu Tiên đồng tử co rút lại, trên mặt dần biến sắc.

Cây sáo này nguyên là Thái Âm nguyên quân Tiêu Thái Chân pháp bảo, câu hồn nhiếp phách, quỷ dị khó lường, tại tu chân tám mươi một pháp bảo liệt danh thứ mười tám. Không thể tưởng được Tiêu Thái Chân lại truyền nó cho yêu nữ này.

“Dịch Thanh nhất khởi, Thần tiêu hồn dữ” Phiên Phiên thản nhiên cười nói: “Yến tỷ tỷ, Sở công tử thật vất vả mới tài bồi lên bộ dạng tuần tú này, nếu là trở lại bộ dạng yêu ma, một phen tâm huyết của người chẳng không phải uổng phí sao? nói xong, đem bích ngọc đoản đặt bên môi, âm thanh du dương bắt đầu phát lên.

Tiếng sao âm nhu uyển chuyển, như khóc như hờn, như vạn ngàn oan hồn thống khổ ai oán, khiến người nghe dựng cả tóc gáy.

“Hừ Hừ Hừ!”

Giữa không trung đám mây mù chợt phóng ra, hóa thành vô số nghê quang khí tiền, toàn bộ hướng tới bắn vào trong cơ thể Sở Dịch

Sở Dịch trước mắt hoa lên ngã xuống mặt đất. Toàn thân phảng phất trong nháy mắt bị ngàn vạn mũi tên xuyên vào, lại cảm thấy như bị vô số kiến càn cùng lúc cắn xé, đau nhức ngứa ngáy không thể nói nên lời, nhin không được kêu lên thất thanh, cuộn tròn trên mặt đất.

“Đại Ca!”.

Yến Tiểu Tiên mặt mày biến sắc, bạch y nhoáng lên, không để ý hết thấy vội phi thân tới.

Phiên Phiên cũng không ngăn cản, chỉ đứng ở một bên, mỉm cười tiếp tục thổi địch (sáo)

Tiếng sáo càng ngày càng thê lương, Sở Dịch đan điền vô cùng đau nhức, cơn đau tới tận xương tủy, toàn thân da thịt chuyển động như sóng, xương cốt không ngừng phát ra “Lạc lạc lạc” lặp lại liên tục.

Câu hồn vồng của Phiên Phiên chính là nam chiếu hung cổ thất hồn thực tủy trùng đặc chế mà thành, loại quái trùng này đủ mọi màu sắc, nghe nói là oan hồn biến thành. Một khi chui vào bên trong cơ thể người, sẽ toàn tâm thực tủy hấp hồn, cho đến khi thân người biến thành cái xác không hồn.

Nghe thấy tiếng sáo, yêu trùng này chui vào trong cơ thể Sở Dịch, bắt đầu điên cuồng cắn xé tâm phách, trong thời gian ngắn đã lan tới toàn thân.

Sở Dịch tuy đã được mình tâm khắc cốt đĩnh luyện thành mình đồng da sắt nhưng vẫn không thể chịu được ma dịch lẫn yêu cổ hai tầng công kích.

Hắn lăn lộn khắp trên mặt đất, mồ hôi chảy đầm đìa, hai tay phát cuồng cào tới thân thể bật máu, hận không thể đem thân thể mình cào thành ngàn vạn mảnh.

Trước tiên để trấn áp xà đan tà thần đã hòa tan là không dễ dàng, chân khí như nắm mọc sau mưa, đội đất theo nhau nhú lên, theo thất hồn thực tủy trùng di trú đi vòng khắp các đại kinh mạch toàn thân, dường như một khối liệt hỏa lan rộng thiêu đốt, càng lúc càng hung mãnh cuồng liệt.

“Xuy Xuy” vang lên, quần áo Sở Dịch không ngừng bị xé tan nát, chỉ trong nháy mắt không ngờ cả thân đây là vậy rần, bích quang lóe sáng, tay chân cấp tốc co rút lại, dần đã hóa thành xà hình.

“Đại Ca”

Yến Tiểu Tiên cúi người thân thiết ôm chầm lấy hắn, vừa sợ vừa giận, bị thương cực độ, nước mắt lăn lăn rơi xuống.

Chính mình hao tổn tâm huyết, cay đắng hy sinh chỉ trong phút chốc đã trôi theo dòng nước.

Sở Dịch trong lòng thống khổ, muốn nói vài lời an ủi, vừa mới hé miệng, thanh âm đã biến thành tiếng quái gở đáng sợ. Muốn dùng tay vỗ về, đã phát giác chính mình đôi tay đã không còn, chỉ còn lại một cái đuôi thật lớn đang không ngừng ngoe ngoáy...

“Ta rốt cục cũng đã biến thành một con rắn rồi” Sở Dịch hoảng hoảng hốt hốt nghĩ, trước mắt chỉ còn một màu đỏ hồng đỏ, Yến Tiểu Tiên dung nhan thống khổ trước mắt dần như tan vào trong nước trở thành ảo ảnh phiêu đảng, bên tai mọi thứ dần cái gì cũng không nghe rõ, chỉ còn tiếng oanh long vang lên.

Hai mắt hắn hồng quang nhấp nháy, cái trán trơn nhẵn xoay tròn nổi lên, một cái sừng dài màu lam, hàm răng trắng tẻ nhọn biến thành răng nanh tua tủa, cái lưỡi cũng hóa thành lưỡi rắn, co duỗi thò ra.

Chỉ trong chớp lát, hắn đã lột xác biến thành một con giắc măng thật lớn, mềm mại bò trên mặt đất.

Phiên Phiên thu hồi cây sáo, thở dài nói: “Dịch cầu vô giới hảo, nan đắc hữu tình lang. Yến tỷ tỷ, một lang quân tuần tú, tỷ sao nỡ để hắn biến thành bộ dạng đó? chẳng lẽ tiểu tiểu Ngọc Đỉnh kia lại hơn cả tính mạng của hắn?”

Yến Tiểu Tiên ôm Sở Dịch, nghe vậy. Ngỡ ngàng, kinh ngạc, sợ hãi, đau khổ, hối hận, tuyệt vọng... ùn ùn kéo đến, trong lòng thật là hỗn loạn.

“Hảo huynh đệ, ta tưởng rằng đời này kiếp này đều rất cuộc không nhìn thấy ngươi nữa. Chỉ sợ buông tay sẽ chẳng thể nhìn gặp lại được ngươi...”

“Hiền đệ, ngươi nói có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, chẳng lẽ đã quên rồi chăng? Không sinh cùng năm cùng tháng, chỉ mong được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày chẳng lẽ chỉ là nói chơi thôi sao? hôm nay cho dù là chết, chúng ta cũng phải chết cùng một chỗ, vĩnh viễn chẳng chi lìa.”

”Đồ ngốc, không trúng được trạng nguyên, không làm được đại quan, thì đã làm sao? Kết giao được với người tri kỉ như ngươi, mới là đệ nhất khoái sự trong đời ta.

“... ta đối với ngươi thật là một mảnh chân tình, tuyệt không nửa phần giả ý. Mặc kệ ngươi là nữ cũng bỏ, nam cũng bỏ, thích ta cũng mặc, chán ghét ta cũng mặc, nhưng ta đối với ngươi tâm ý đều mãi mãi không có gì thay đổi...”

Mấy ngày ở chung quang cảnh thân quen ngọt ngào, Sở Dịch nụ cười giản dị như mặt trời sáng lạn, ngôn ngữ chân tình, điều đó trông thật bình thường nhưng lại trở thành hạnh phúc... như từng cơn sóng to, ép tới nằng trong lòng nằng, khóc không thành tiếng.

“đại ca, đại ca.... ”

Nàng thân thiết ôm lấy cái đầu rắn lạnh lùng to lớn kia, lòng đau như cắt, nước mắt phút chốc rơi xuống như mưa.

Trong sát na đó, sinh tử, luân hồi, thiên giới, vĩnh hằng... tất cả tất thảy đều trở nên không quan trọng nữa. tại đây hư ảo vô thường trong thế giới của mình, nàng thầm nghĩ sẽ cùng hắn bình bình an an, bạch đầu giai lão.

Ngoài động tiếng ồn ào ngày càng gần. Phiên Phiên mắt lam nheo lại, ôn nhu nói: ”Yến Tỷ Tỷ, thời gian không còn nhiều nữa. Bây giờ nếu tỷ giao ra thái ấn chân nguyên đỉnh cùng Kiền Khôn Nguyên Cương Hồ, ta còn có thể đem Sở công tử hồi phục nguyên dạng, cho hắn tiếp tục làm môn sinh thiên tử trạng nguyên. Nếu không mấy gã lỗ mũi trâu tiến đến, nhận hắn thành yêu ma, sẽ chém hắn thành tám khối.

Yến Tiểu Tiên tâm loạn như ma, cơ hồ sắp bật ra lời đáp ứng, nhưng lại trông thấy đôi mắt lam trong suốt sáng rực, trong lòng đột nhiên “lạc đẳng” một tiếng, nhất thời tỉnh lại.

Suy nghĩ: “Yên nữ này đang che dấu điều gì, ngồi chờ giác mãng lão quái dẫn đạo môn cao thủ vào trong động, trong đây tất có âm mưu mà ta không biết. Lão quái đã chết, lẽ ra kế hoạch phải hủy, nàng vừa mới cố ý đem đại ca hóa ma, thay cho lão yêu quái. Giờ ta đem pháp bảo giao cho nàng, đại ca vị tất có thể biến hồi nguyên dạng, chỉ sợ càng thêm dữ nhiều lành ít, nhược không bằng, nhược không bằng tìm đường sống trong đường chết.... ”

nàng tâm tư phi nhanh, liếc mắt trông thấy lò luyện đan, bỗng dưng nổi dậy một kế hoạch nguy hiểm, nghĩ thầm rằng: “Con đường này mặc dù mạo hiểm vô vàn, nhưng còn hơn là thúc thủ vô sách. Huống chi đại ca đồng thân thiết cốt, chỉ cần kéo dài được một khắc, có thể an toàn vô dạng, nhân họa đắc phúc”

Lập tức không chần chờ do dự, hô: “Đại ca! Đại ca!” ôm mạnh lấy cái đầu rắn xù xì của Sở Dịch, hôn vào cái cằm tua tủa răng nanh.

Sở Dịch thần chí hoảng hốt, mơ hồ cảm thấy hai phiến mềm mại ướt át như hoa, nhẹ nhàng đặt tại cái cằm khô nứt của mình, tiếp theo một hương vị ôn nhu ngọt ngào tiến vào, đem một viên châu tử lạnh lẽo tống vào trong miệng mình.

Hắn vô ý thức liền nuốt vào trong yết hầu, phát ra một tiếng hồng khiêu cổ quái, khóa viên châu trong nháy mắt chảy xuống bụng, ngọt như mật, mát lạnh như nước suối.

Phiên Phiên cười khanh khách nói: “Yến tỷ tỷ, ngày sau còn dài, làm gì mà nhất thời nóng vội? Chỉ cần tỷ giao ra pháp bảo, còn không sợ không cơ thời gian thân nhiệt sao?”

Yến Tiểu Tiên trong lòng thống khổ, thầm nghĩ: “Hôm nay từ biệt, chẳng biết còn có thể bao giờ gặp lại?” nước mắt sụt nữa lại tuôn trào. doc truyện tại . Cẩn rằng nghiêng lợi, đột nhiên một chưởng đánh vào bụng Sở Dịch.

Sở Dịch phát ra một tiếng quái hồng thê lương cuồng loạn, lẳng không bay ra, Không sai không lệch suất nhập vào bên trong luyện đan lò.

Phiên Phiên kinh di một tiếng, ứng phó không kịp.

Yến Tiểu Tiên một kích đắc thủ, lập tức dán sát mặt đất nhanh chóng xông tới, xoay tay ra sau phách 1 cái, chân khí âm âm cuộn tới. Mượn phản lực của sóng khí, xoay người phi vũ, cực nhanh xuất nhập vào bên trong khe nứt trên đỉnh động.

Như thỏ chạy dưới đất chim tước bay trên trời, nhanh như thiểm điện, biến mất không để lại chút dấu vết.

Phiên Phiên tưởng rằng đại cục nắm trong lòng bàn tay, nhất thời không chú ý, vạn vạn không có nghĩ đến Yến Tiểu Tiên hạ thủ độc ác, một mình chạy trốn.

Đợi cho nàng phục hồi tinh thần lại, Yến Tiểu Tiên đã nhảy vào bên trong khe nứt trên đỉnh động, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười vắng vắng: “Đại ca, xin lỗi. Ta mặc dù thích ngươi, nhưng không thể vì ngươi, bỏ phí bảo vật phi thăng tiên giới. Không bằng ta tự tay giết ngươi, miễn cho ngươi bị yêu nữ này hành hạ. ”

Phiên Phiên vừa tức vừa giận, quát: “Chạy đi đâu!” bỏ mặc Sở Dịch sống chết, lục y phiêu vũ, lập tức truy theo. Tổ thủ giương lên, ánh sáng xanh nộ bạo, một thanh thanh đồng nguyệt nha sạn dài hai thước ô quay tròn, gào thét phá không bay tới. Nguồn tại

Yến Tiểu Tiên sớm có phòng bị, hai tay lấy từ túi áo ra một cái ngân la hai mặt linh lung xinh xắn, cắt vào đầu lưỡi, phun ra một chùm máu tươi vào mép công, quát lên: “Lôi công điện mẫu, phong hổ vân long. Hồi phong phản tỏa, lôi đình tùy tông. Tật!”

“Oanh” Ngân la giao kích, hai đạo bạch quang tung hoành bắn ra, Lôi Điện dường như đánh vào trên thanh đồng nguyệt nha sạn.

Động bích đột nhiên xuất hiện một mảng sáng chói mắt, oanh long rung mạnh, loạn thạch rơi xuống, toàn bộ sơn động dường như sắp đổ sụp xuống.

Yến Tiểu Tiên ôm lấy tròn thân hình, phun ra một ngụm máu tươi, lợi dụng phản chấn lập tức phóng ra ngoài như phi đạn, nhảy ra khỏi đỉnh liên hoa phong.

Bóng người như hạt đậu, bay qua mây mù, biến mất vô tung vô ảnh.

Trong động quật, đá rơi như mưa, sóng khí mạnh mẽ như tầng tầng dao động, thạch trác (bàn đá), ngọc sàng đều khuynh đảo bay tứ tung, chỉ có thanh đồng đan lô vẫn uy nhiên bất động.

Phiên Phiên bị sóng khí chấn bay ngược lại, vòng quanh đồng lô năm sáu vòng mới miễn cưỡng đứng lại.

Tu vi của nàng vốn cao hơn Yến Tiểu Tiên, chỉ vì úy kị, sợ hủy đi thái âm chân nguyên đỉnh và kiện khôn nguyên cương hồ nên không dám xuống tay với Yến Tiểu Tiên, không thể tưởng được một chút không để ý, để cho con vệt quay chín rồi bay mất.

Để nàng đào tẩu cũng đành thôi, trước mắt còn có nhiệm vụ trọng yếu, không thể truy đuổi, chỉ có thể trở mắt nhìn hai kiện đại pháp bảo bay mất.

Phiên Phiên tức giận dâng trào, hận tới ngứa răng, nheo lại hai mắt, lạnh lùng cười nói: “Được, bên ngoài thiên la địa võng, xem ngươi chạy có thoát không!” Sóng mắt lưu chuyển, liếc nhìn Sở Dịch đang cuộn tròn bên trong đan lô, trong mắt sát khí đại tác, tổ thủ đẩy ra, luyện đan lô nhất thời lay động.

“Hô”!

Đồng lô như miệng con ác thú khổng lồ, ngọn lửa bùng cháy, thân lô nhất thời nóng đỏ, trong lô bích quang, tử khí nổi lên.

Sở Dịch nóng bỏng thấu xương, giọng khàn kêu đau đớn, bên trong lô phát cuồng quấy loạn

Phiên Phiên khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, ôn nhu nói: “Sở công tử, ngươi chịu khó nhẫn nại nhé, một hồi sẽ không đau nữa đâu. ”

Lúc này lâm lâm nghe thấy bên ngoài động có người quát: “Tìm được rồi! bà nó chứ, có nguyệt quang huyền kính che chở, chẳng trách nhìn không ra. Mọi người từng người một đi vào, bắt được yêu ma, thưởng hoàng kim hai ngàn!”

Phiên Phiên thản nhiên cười, lẩm bẩm: ” là lúc này”. liền ngồi xuống bên cạnh thanh đồng đan lô, trong miệng niệm niệm pháp ngữ, trên người khởi dậy một đoàn bích quang.

Ánh sáng dao động, gương mặt, thân ảnh nàng biến ảo nhanh chóng...

20. Chương 20: Vũ Y Đạo Sĩ Thâu Huyền Phố

Sở Dịch run rẩy liên hồi, răng đập vào nhau lập cập, cái đuôi dài đập ầm ầm vào vách lò khiến vẩy văng tung tóe, da thịt toát mồ hôi, nhưng lò luyện đan bằng đồng vẫn hoàn toàn đứng yên bất động.

Cơ thể chàng lúc lạnh thấu xương, lúc nóng như lửa đốt, lục phủ ngũ tạng tựa hồ như bị vật bén nhọn cắt vào từng tắc từng tắc một, thần trí cũng phảng phất như trống rỗng, vỡ vụn, bị xé nát ra thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ.

Sức nóng trong cơ thể càng lúc càng cao khiến thần trí chàng lại càng hỗn loạn, bị nỗi đau đớn dày vò đến mê loạn, chỉ biết gào thét thê thảm trong cơn đau nhức đến tê liệt tâm can, hận không thể phá lò đào thoát.

Đột nhiên giữa đan điền chàng phát ra tiếng kêu lách cách tựa hồ có cái gì đấy đang vỡ ra, sau đấy chàng cảm thấy một luồng nhiệt ấm áp chậm rãi loang dần, toàn thân đột nhiên cảm thấy mát mẻ đến tận xương cốt, cả người Sở Dịch liền trở nên cứng đờ, trí óc bất ngờ khẩn trương lên, trong lòng mơ mơ màng màng cảm thấy vô cùng bất an, sợ hãi.

“A- a- a - a!”

Trong đan điền tựa hồ có một quả cầu từ từ bắt đầu xoay chuyển từ đông sang tây, từng vòng từng vòng một, càng lúc càng nhanh, dần dần hình thành một dòng khí xoáy, từ trong ra ngoài, tầng tầng lớp lớp xoay tròn.

Bị luồng xoáy bên trong người lôi kéo, dẫn dắt, Sở Dịch không tự chủ được cuộn tròn như con cuộn chiếu xoay như bông vụ, lò đan được đột ngột chuyển hướng, “vù vù”, quay ngược trở lại.

Trong cơn mụ mị, chàng chỉ cảm thấy kiệt lực, đầu óc mơ màng uể oải, giống như phần lớn hồn phách đã theo luồng lốc xoáy đi vào trong đan điền.

Một lúc lâu sau, luồng khí xoáy tụ trong đan điền dần dần ngừng lại. sự nhức nhối bạo liệt cũng từ từ tiêu biến, hàn ý biến mất hoàn toàn, tuy nhiên sự thiêu đốt nóng rực, đau đớn lại càng lúc càng mãnh liệt.

Thần trí Sở Dịch dần dần thanh tỉnh, chậm chậm mở mắt ra, chỉ thấy ánh hồng từ bếp lò chiếu ra rực rỡ, khí tím cuộn cuộn, bản thân chàng thì cuộn tròn trong lò luyện đan, vẩy bị cháy sém, khói xanh bốc lên “xì xì”.

“Kỳ quái, ta... ta cuối cùng làm sao lại có thể tới lò luyện đan?”- Sở Dịch trong lòng kinh hãi, mờ mịt, trong khoảnh khắc vật vờ nghĩ lại, chỉ mờ mờ nhớ được bị tiếng sáo của Phiên Phiên biến thành hình rắn, còn sự tỉnh sau đấy như thế nào thì không thể nghĩ ra.

Xuyên qua cái lỗ tròn trên lò luyện đan nhìn ra ngoài, trong động trống rỗng, hỗn loạn. Trên mặt đất, mọi thứ nằm ngổn ngang. Mấy cỗ thi thể của các đạo cô vẫn ở đấy như trước, chỉ hoàn toàn không thấy thân ảnh của Yến Tiểu Tiên cùng yêu nữ kia.

Sở Dịch lạnh người, nghĩ:” Tiên muội phần lớn là đã bị yêu nữ bắt đi rồi, không biết sống chết thế nào? Có thể bình an đào thoát hay không?”, trong lòng thấp thỏm lo lắng vô cùng. xem tại

Đột nhiên nghe thấy tiếng tri hô:

- ” Yêu ma quả nhiên ở chỗ này!”

Chỉ trong chớp mắt, bóng người trùng trùng, kiếm quang chớp động, gần trăm đạo sĩ ào ào tiến vào động khẩu như thủy triều, trong ba lớp, ngoài ba lớp vây chặt hoàn toàn lò luyện đan, luôn miệng thóa mạ không ngớt.

Sở Dịch sững sốt, bỗng đứng tỉnh ngộ, yêu ma mà bọn họ nói đến chính là mình, tận đáy lòng vừa buồn cười vừa thống khổ, muốn há miệng cười to, nhưng chỉ phát ra một tiếng rống giận quái dị. Hơn một nửa số người trong đám trăm đạo sĩ mặc áo vàng, mũ lông đều là Long Hồ đạo sĩ, Mao Sơn phái thì cũng có khoảng hai ba mươi người, nhưng thật ra, cùng là đồng đạo Linh Bảo tu chân chỉ có hai đạo cô của Lăng Ba quán, thấy thi thể đồng môn trên mặt đất hai người sớm đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, nước mắt ươn ướt.

Trương Tư Đạo lưng đeo bạch thiết trường kiếm, nhẹ nhàng đi đến trước hỏa lò, nhàn nhạt nói:

- "Yêu ma bị nhốt trong lò không thể thoát thân, mọi người cẩn thận tìm kiếm, tất sẽ tìm ra Sở cử nhân và Yến cử nhân, nhìn xem, may ra lại có thể thấy đạo hữu Linh Bảo phái"

Đám Long Hồ đạo sĩ ồn ào hưởng ứng, đều tản ra.

"Sư tôn!"- Hai Linh Bảo đạo cô bỗng cùng kêu lên sợ hãi, chạy ra phía sau lò luyện đan.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đạo cô trung niên thanh tú, đoan trang ngồi xếp bằng trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, bất động như khúc gỗ, bị hai đạo cô lay động lập tức yếu ớt ngã xuống.

- "Lăng Ba tiên tử?"

Đường Mộng Yếu trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhẹ như lá rơi, hạ xuống bên cạnh đạo cô, bắt mạch kiểm tra.

Chúng đạo sĩ nghe nói nàng là một trong mười đại Tán tiên đương đại- Lăng Ba tiên tử Thương Ca, tất thấy đều động dung, xôn xao cả tới.

Lăng Ba tiên tử mặc dù danh chấn thiên hạ, nhưng tính tình cổ quái, thiên chấp, lại cực kỳ ngạo mạn, nghi kị, quanh năm tu hành ở núi Liên Hoa, rất ít khi xuống núi, bởi vậy đạo môn các phái từng nhìn thấy nàng quả thực không nhiều.

Sở Dịch lúc này đã hơi tỉnh táo, ngưng thần nhìn ra, trong lòng lấy làm lạ kỳ. Lúc trước chàng cùng Yến Tiểu Tiên đã cẩn thận kiểm tra qua, nơi này đích thị là có tám thi thể nhưng gương mặt Lăng Ba tiên tử lại thập phần xa lạ, tựa hồ như chưa hề thấy bao giờ.

Trong lòng chợt động, hơi cảm thấy có điều gì đó không ổn, chàng liền nhanh chóng nhìn khắp nơi, nhất thời giật nảy mình. Kể cả Lăng Ba tiên tử, trong động, không ngờ lại có đến chín cổ thi thể đạo cô nằm trên mặt đất.

"Có thể là sau khi tới nơi này, Lăng Ba tiên tử mới bị hôn mê chăng? Nếu vậy Phiền Phiền yêu nữ có khả năng là bị nàng đuổi đi? Chỉ không biết Tiên muội hạ lạc nơi nào nữa?". Chẳng biết tự khi nào một loạt những dự cảm không tốt đột ngột ủa đến phủ kín tâm can Sở Dịch.

Đường Mộng Yếu cất giọng ôn nhu:

- "Mọi người bắt tất phải lo lắng. Thương tiên tử tuy kinh mạch hỗn loạn, nhưng tịnh không nguy hiểm đến tính mạng."

Nói rồi nâng nàng dậy, không ngừng truyền chân khí vào. đọc truyện tại . Quả nhiên chỉ một lúc sau Thương Ca bỗng run lên, phun ra một ngụm máu tươi, từ từ hồi tỉnh, thấy chúng nhân, trong mắt lập tức hiện lên thần sắc kinh nghi, lạnh lùng nói:

- "Trương thiên sư, Đường tiên tử, nơi này là bí địa của Hoa Sơn, các người tiến vào đây làm cái gì?"

Bọn người tu chân giả phái Mao Sơn thấy nàng sau khi tỉnh lại không những không cảm tạ Đường Mộng Yếu, ngược lại lập tức chất vấn, vô cùng tức giận, đều nghĩ: "Người ta nói Lăng Ba tiên tử hẹp hòi, ngạo mạn, quả nhiên không sai tí nào"

Vài đạo sĩ trẻ tuổi nhịn không được muốn phản bác, châm biếm, nhưng thấy ánh mắt Đường Mộng Yếu đảo qua, chỉ đành nuốt cục tức vào bụng.

Hai má Đường Mộng Yếu ửng hồng, duyên dáng đứng dậy, nói:

- " Thương tiên tử chó hiểu lầm, ta cùng Trương thiên sư vô tình mạo phạm quý địa, bất quá chỉ là phụng chỉ tróc nã yêu ma mà đến đây thôi"

Thương Ca hồ nghi liếc sang hai Linh Bảo đạo cô, lưỡng vị đạo cô khẽ gật gật, thấp giọng nói vài câu, sắc mặt nàng liền hòa hoãn lại, hướng tới Đường Mộng Yếu gật gật đầu, xem như cảm tạ.

Trương Tư Đạo tiến tới, nói:

- " Thương tiên tử, chẳng hay nơi này đã xảy ra chuyện gì? Yêu ma này vì sao lại đào tẩu đến đây? Làm sao lại bị nhốt trong lò luyện đan?"

Sở Dịch trong lòng hồi hộp, đồng tai lên lắng nghe, chỉ mong Thương Ca nhất nhất kể lại hết sự tình. Không ngờ Thương Ca nhướng mày, lạnh lùng nói:

- " Việc này là việc riêng của Hoa Sơn ta, không liên quan đến người khác, Trương thiên sư bất tất phải quan tâm"

Trương Tư Đạo mỉm cười:

- " Phải vậy chăng? Yêu ma này hóa thân thành Thái Ất chân nhân ám sát bệ hạ, lại dẫn chúng ta đến Hoa Sơn, nếu Thương tiên tử không nói cho rõ ràng, chỉ sợ bệ hạ lại ngộ nhận Linh Bảo phái và yêu nghiệt cấu kết mưu phản, che dấu nó tại Hoa Sơn. Không biết điều này có thể coi là chuyện riêng của Hoa Sơn được không?"

Cả bọn Long Hồ đạo sĩ đều hưởng ứng:

- " Không sai, nếu không phải vậy thì sao cả Hoa Sơn lớn như vậy chỉ còn lại có vài đạo cô? Theo ta nhất định là thấy âm mưu bại lộ, cây gậy thì khỉ chạy, cùng nhau bỏ trốn để tránh tội"

- "Nếu không vì giết người diệt khẩu, Lăng Ba tiên tử sao lại nhốt yêu quái trong lò luyện đan làm cái gì? Chẳng lẽ là để ăn thịt rắn à?"

"Câm mồm!" Thương Ca giận dữ, đứng bật dậy, lạnh lùng nói:" Các ngươi là cái gì? Trên Hoa Sơn này, há để các ngươi làm càn! Ta...." lời chưa dứt, người nàng đột nhiên chao đảo, phun ra một ngụm máu tươi, ngã sấp xuống đất.

Hai đạo cô vừa kinh vừa sợ, ôm nàng, kêu khóc:

- " Sư tôn! Sư Tôn!"

Chúng đạo sĩ nhìn nhau, nhất thời im bặt, thấy nàng vừa trọng thương lại bị tức đến thổ huyết, tận đáy lòng đều có chút vui mừng vì tai họa của người khác.

Mắt thấy Lăng Ba tiên tử tức giận đến sắc mặt trắng bạch, không nói nên lời, Đường Mộng Yếu không đành lòng, tiến lên truyền chân khí cho nàng, ôn nhu nói:

- " Thương tiên tử, chúng ta tuyệt không có ý gì. Thiết tưởng điều tra rõ ràng chân tướng cũng là giúp quý phái thoát khỏi hiềm nghi..."

Thương Ca vận lực tránh đi, đẩy nàng ra, đề khí quát:

- " Đồ giả tạo! Các ngươi nếu không phải vui mừng vì người khác gặp họa, thì sao lại muốn ném đá xuống giếng? Xéo hết ra ngoài cho ta...."

Hơi thở nàng đứt đoạn, lại phun ra một búng máu tươi....

Bọn tu chân Mao Sơn phái rút cục không nhẫn nại được nữa, nhao nhao kêu lên:

- " Mụ già này, thật chẳng biết tốt xấu! Nếu không phải Đường trưởng môn truyền chân khí cho ngươi, giờ này không chừng đã đi gặp diêm vương lão tử rồi!"

Sở Dịch từ trong lò nhìn thấy, ngạc nhiên thầm nghĩ:"Không thể tưởng được, là đồng môn đồng đạo với nhau mà thế như nước với lửa, tranh dành nhau từng tí (1)"

Trương Tư Đạo đột nhiên cười lớn, nói:

- " Nơi này đã xảy ra chuyện gì, Thương tiên tử dù không nói ra, Trương mỗ cũng có thể đoán được đại khái, nhưng điều làm ta thấy kỳ quái chính là Thương tiên tử làm gì mà vội vàng đuổi chúng ta rời khỏi đây? Chẳng lẽ sợ chúng ta thấy bảo bối gì chăng?"

Thanh âm như sấm dội, nhất thời khiến tiếng huyền não của mọi người đều bị đè nén xuống.

Lăng Ba tiên tử sắc mặt đại biến, trong đôi mắt xuất hiện thần sắc phần nộ, kinh dị xen lẫn âu lo...

Ánh mắt biến chuyển đan xen không ngừng, rồi đột nhiên nghiêm nghị nói:

- " Người...người nói cái gì vậy?"

Trương Tư Đạo ngang nhiên bước ra, đi chậm rãi vòng quanh lò luyện đan, miệng tụng to thành tiếng:

- " Thiên địa nhất hồng lô, Bắc đẩu thất tinh thần. Hồ Trung Nhật nguyệt huyền, Đỉnh lý lưỡng nghi phân. Hồ phù triệu yêu thú, Trúc tiên trấn quỷ thần. Hà dương thu lục bảo, Thừa phong thượng cửu thần."

Thanh âm vang rền, rõ ràng, như tiếng sắt đá va vào nhau, vô cùng dễ nghe.

Vừa nghe xong tám câu kệ, chúng đạo sĩ đột nhiên đại chấn, phảng phất đông cứng lại, vẻ mặt cực kỳ cổ quái. Sở Dịch thấy vậy, trong lòng kỳ lạ: " Chẳng hiểu Trương thiên sư nói tám câu ca quyết này là có ý tứ gì? Là pháp quyết định thần lợi hại nào đấy ư?"

Ý nghĩ chưa dứt, Trương Tư Đạo đột ngột xoay người, hướng tới lò đan phóng ra một chỉ. Hỏa lò tức thời bùng lên dữ dội, vách đồng đỏ hồng lên, nóng rực. Sở Dịch bị lửa đốt đau tận tâm can, kêu thảm một tiếng, không thể chịu được, bay lộn cuồng loạn.

- "Thiên địa hồng lô, bắc đẩu thần binh, thái âm nguyên chân đỉnh, kiền khôn nguyên cương hồ, thái cổ hồ phù, hà đồ long tiên là sáu kiện pháp bảo được xưng tụng là "Hiên Viên lục bảo". Trong sáu pháp bảo này, chỉ có Thiên Địa Hồng Lô là chưa ai thấy bao giờ, nhưng ba tháng trước, ta có thấy được hình dạng của bảo vật này trong "Thái thanh đạo tàng bí biên." Trương Tư Đạo dừng lại, nhãn quang lấp lánh, ngưng thị nhìn Lăng Ba tiên tử mỉm cười nói từng tiếng một: " Thương tiên tử, nếu ta không nhầm, trên lò luyện đan này có khắc thượng cổ ác thú Thao Thiết(2), lại có chín chân ba núm, mùi hương kỳ dị sộc vào mũi, phải chăng là Thiên Địa Hồng Lô trong truyền thuyết?"

Tòa động lập tức im bật, cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Sở Dịch tâm thần đại chấn, chàng mặc dù không phải người tu chân nhưng cũng đã nghe qua 'Hiên Viên lục bảo' kỳ diệu trong truyền thuyết. Nghe nói vào thời thái cổ, sau khi Hiên Viên Hoàng Đế thu phục Xi Vưu, thiên hạ thống nhất, bốn bể bình an. Hoàng Đế hóa thành tiên, để lại sáu kiện thần binh pháp bảo từng cùng ngài tung hoành ngang dọc, trên có khắc tâm quyết tu tiên. Bất luận là kẻ nào, chỉ cần có đủ sáu kiện bảo pháp này, tìm được 'Hiên Viên tiên kinh", có thể tham thấu huyền cơ, tu thành đại la kim tiên, phi thăng thành thần.

Sở Dịch luôn cho rằng bất quá cái này chỉ là truyền thuyết xa xôi hư ảo mà thôi, nhưng giờ phút này nghe Trương Tư Đạo nói, mới biết được thì ra trên thế gian này thật sự tồn tại sáu kiện bảo vật.

Mà cũng trong lúc này, bản thân mình lại đang nằm trong lò luyện đan, thêm nữa, mấy ngày trước đây chính mắt nhìn thấy Thái Âm Nguyên Chân Đỉnh, Càn Khôn Nguyên Cương Hồ, đều là một trong sáu pháp bảo thượng cổ.

Trong lòng chàng kích động lẫn kinh hãi, khó có thể nói nên lời, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả cảm giác bị thiêu đốt đau nhức tận xương tủy cũng không cảm thấy.

Chúng đạo sĩ há hốc mồm chẳng thốt được lời nào, nhìn chằm chằm hình ác thú Thao Thiết trên lò đồng như không tin vào mắt mình, vừa kinh hãi, vừa thèm muốn.

Thiên Địa Hồng Lô theo truyền thuyết là do Hoàng Đế cùng Nữ Oa bổ thiên thạch ra, chế tác thành thần khí thượng cổ, không gì lay chuyển nổi, một lò nhưng có hai tác dụng, vừa có thể luyện tiên đan, vừa có thể chế tác thần binh, được xưng tụng là " vạn được chi lô, vạn binh chi mẫu"(3) Không thể tưởng tượng được đệ nhất pháp bảo của giới chân tu mấy ngàn năm qua lại được che giấu ở mật động tại núi Liên Hoa ở Hoa

Sơn. Nếu không phải vì truy kích Giác Mãng ma tổ, âm dương suy khiến tới nơi này, bọn họ chỉ sợ cả đời cũng vô phúc nhìn thấy.

Một đạo sĩ Mao Sơn phái mặc áo xanh, mũ đen nuốt nước miếng cái ực, lẩm bẩm: “Khó trách bắt tử kim đan của Hoa Sơn có một không hai trong thiên hạ, thần binh lợi khí cũng xuất hiện liên tục, nguyên lai đều do Thiên Địa Hồng Lô”

Chúng nhân trong lòng buồn bã, nửa muốn giúp, nửa lại oán hận, không hện mà cũng toát ra một ý niệm trong đầu: “Giết Lãng Ba tiên tử, cướp lấy Thiên Địa Hồng Lô”.

Một tiếng “xoảng” vang lên, vài Long Hồ đạo sĩ tay đã đặt lên chuỗi kiếm, chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Lãng Ba tiên tử, mặt như có lớp sương mờ bao phủ, ngồi xếp bằng trên mặt đất, lạnh lùng nhìn mọi người, đột nhiên lớn tiếng cười lạnh:

- ” Không sai! Thiên Địa Hồng Lô là trấn sơn chi bảo của Hoa Sơn. Thế nào, chẳng lẽ các vị vẫn còn muốn cướp lấy?”

Mọi người bị nàng nói trúng tâm tư, không khỏi rùng mình, đều quay lại nhìn Trương Tư Đạo.

Trương thiên sư nhàn nhạt nói:

- ” Lãng Ba tiên tử nói sai rồi. ‘Hiên Viên lục bảo’ là bảo vật của tổ tiên chúng ta, Hiên Viên Hoàng Đế, để lại cho đời sau, đương nhiên là của chung của con cháu Trung Hoa chúng ta. Như thế nào mà lại thành của riêng của Linh Bảo phái nhà ngươi vậy?”

Chúng nhân coi hấn là đầu não, không ai không vui mừng, đồng thanh phụ họa:

- ” Trương thiên sư nói cực kỳ đúng! Bảo vật tổ tiên, ngươi bằng cái gì mà độc chiếm? Mọi người đều có phần cả”

- “Con bà nó chứ, Hoa Sơn phái các ngươi chiếm dụng đã nhiều năm, chúng ta khoan hồng đại lượng không truy cứu, các ngươi lại còn làm như là bị ép uống lẩm đắng?”

21. Chương 21: Vũ Y Đạo Sĩ Thâu Huyền Phố (2)

Đạo sĩ hai phái Long Hồ, Mao Sơn một đảng la mắng dữ dội, một đảng xô đẩy nhau tiến lên, vây kín Thiên Địa Hồng Lô, người người phẫn nộ, khí thế hùng hổ, cứ như là Linh Bảo phái cướp lấy đồ của bọn họ, chiếm hết lấy tiện nghi vậy. Mọi người dường như quên mất mục đích đến nơi này, không ai nhớ tới là trong lò còn có Sở Dịch đang kêu gào thảm thiết, cũng không ai chú ý đến hai vị cử nhân đang mất tích nữa.

Sở Dịch cười khổ, thầm nhủ: “Tiên muội nói không sai tí nào, những người này làm ra vẻ mộ đạo, nhưng thật tham lam, giả nhân giả nghĩa, so với yêu ma thì inh hơn không biết bao nhiêu lần. Cho dù ta bây giờ khôi phục lại diện mạo ban đầu, bọn họ, vì tra hỏi pháp bảo, quá nửa là cũng sẽ không khách khí đối với ta.”

Lãng Ba tiên tử cười lạnh không nói, hai Linh Bảo đạo cô thì sợ tới mức khóc lóc sụt sùi, kêu lên:

- ” Các ngươi là đồ vô lại! Thiên Địa Hồng Lô vốn ở trên Hoa Sơn chúng ta, đương nhiên là vật của Linh Bảo, sao lại có thể cậy mạnh để cướp đoạt!”

Một Long Hồ đạo sĩ mặt đen, râu ria xồm xoàm thản nhiên cười nói:

- ” Tiểu đạo cô, nói hươu nói vượn gì vậy. Cái gì mà trên Hoa Sơn gì gì đó, bằng vào cái gì mà là của Linh Bảo phái các ngươi? Năm trăm năm trước khi mà Trương Sư Đạo của chúng ta cùng Khấu Khiêm Khấu chân nhân ở trong Hoa Sơn tu luyện một thời gian, chỉ sợ ông cố tổ mấy đời của ngươi hãy còn trong trứng nước!”

Cả đám Long Hồ đạo sĩ cười ha hả, cùng phụ họa:

- ” Trương Ngũ Chân nói thật không sai tí nào! Người vào trước, ấy là chủ. Thiên Sư Đạo ở trên Hoa Sơn nhiều năm trước khi có Linh Bảo phái, mỗi hòn đá, ngọn cỏ nơi này đều là của chúng ta. Tiểu đạo cô mau mau mang theo lão bà xuống núi hoàn tục đi”

Chúng nhân huyền não ồn ã, nhất thời, bao nhiêu lời chế nhạo, xỉ nhục thi nhau tuôn ra.

Đưa mắt nhìn lại, giữa đám người hỗn loạn ấy, chỉ có Đường Mộng Yếu im lặng không nói, nhướng nhướng lông mày, đôi mắt trong sáng, có chút gì đấy không đành lòng.

Sở Dịch trong lòng cảm thán: “Trong bọn người này, chỉ có Đường tiên tử là thiện lương nhất, nhưng nàng cũng thật quá nhút nhát, yếu đuối, thân là chủ đạo môn mà không dám đứng ra quát bảo đám đạo sĩ ngưng lại”

Lăng Ba tiên tử giận dữ, thở gấp, cười lạnh nói:

- ” Hay lắm, các ngươi đã có đảm lượng như vậy, đơn giản chỉ cần một kiếm đâm chết ta, cướp thần lô rồi tẩu thoát. Mấy lời rườm rà không cần thiết này, để lại cho đến khi gặp Tử Vi chân nhân cùng Thái Ất chân nhân hãy nói đi”

Cả đám đạo sĩ rung mình, mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, tiếng huyền não nhất thời nhỏ xuống. Mặc dù ai cũng có ý đoạt bảo, Lăng Ba tiên tử lại đang thụ trọng thương, nhưng nàng dù sao cũng là một trong mười đại Tán tiên đương thời, uy danh không nhỏ, không có mười phần nắm chắc, ai cũng chẳng dám làm người thứ nhất đem thân ra mạo hiểm. Điều trọng yếu nhất chính là còn có Tử Vi chân nhân, Thái Ất chân nhân, hai đại Tán tiên uy chấn thiên hạ, thậm chí là Trương thiên sư cũng không chắc là đối thủ của họ. Cho dù cướp được Thiên Địa Hồng Lô, tẩu thoát nhanh chóng, cũng vì tất đã có phúc hưởng. Nghĩ đến điều đó, những cái đầu đang phát nhiệt của chúng nhân cũng không khỏi hơi tỉnh lại, ý niệm hung ác đều bớt đi.

Trương Tư Đạo mỉm cười nói:

- “Thương tiên tử nặng lời rồi, chúng ta tới nơi này là do phụng chỉ truy nã yêu ma, không phải đến để giết chóc đồng đạo”

Quay đầu liếc qua đạo sĩ mặt đen râu xồm một cái, lạnh nhạt nói:

-” Ngũ Chân, thánh mệnh không thể làm trái, ngươi nói xem, chúng ta sau khi trở về, làm sao mà giải thích với bệ hạ đây?”

Trương Ngũ Chân bắt ý rất nhanh, lớn tiếng nói:

-“Bẩm thiên sư, hiện tại chứng cứ xác thực, mọi việc đều sáng tỏ. Hoa Sơn Linh Bảo phái cấu kết yêu ma, hành thích Hoàng Thượng, mưu nghịch phản loạn, tội ác không thể dung thứ. Sau khi sự tình bại lộ, chúng lại giết người diệt khẩu, bắt giữ hai vị cử nhân trốn thoát, chỉ còn lại nghịch tặc Thương Ca cùng mười một đạo cô trốn trong hang núi, ngoan cường chống cự, bị chúng ta đồng tâm hiệp lực, giết chết ngay tại chỗ.”

Cả bọn Long Hồ đạo sĩ cùng nhau hoan hô ầm ỹ, kiếm quang chớp động, hơn bảy mươi thanh kiếm đều nhắm vào ba người Lăng Ba tiên tử. Sở Dịch kinh sợ lẫn lộn, không thể tưởng được Trương thiên sư, vì để cướp lấy Thiên Địa Hồng Lô mà bỏ hết tình nghĩa đạo môn, công nhiên vu oan giá họa, đưa Linh Bảo phái vào chỗ chết. Nhưng chàng lập tức hiểu ngay, Trương Tư Đạo làm như vậy quá nửa là còn có mục đích khác, thừa cơ tiêu diệt đối thủ trong ‘Tiên Phật đại hội’, cướp lấy ngôi vị quốc sư, độc bá đạo môn.

Các tu chân phái Mao Sơn nào động om sòm, Đường Mộng Yếu rốt cuộc không nhịn được nữa, cau mày nói:

-“Trương thiên sư, Linh Bảo phái có cấu kết với yêu quái thật hay không, bây giờ kết luận thì quá sớm, cho dù là có, cũng không phải chức phận của chúng ta. Theo Mộng Yếu thấy, phải đưa yêu ma cùng Thương tiên tử về kinh thành, giao cho hình bộ thẩm tra xét xử.”

Gương mặt xinh xắn của Lăng Ba tiên tử đã trở nên méo mó, cười nhạt, nói:

-” Đường tiên tử, đa tạ hảo ý của ngươi. Bất quá, ngươi không hiểu lão tặc Trương Tư Đạo rồi. Có dịp hại người lợi mình thế này(4), là cơ hội tốt một tên bán hạ hai nhận, hẳn làm sao có thể bỏ qua?Cẩn thận hẳn ngay cả các ngươi cũng có thể bị giết để bịt miệng đấy”

Lại đưa ánh mắt oán độc nhìn Trương Tư Đạo, khóe miệng nhếch lên một điệu cười cổ quái, nói từng từ một:

-“Họ Trương kia, ta thà tự tử, cũng tuyệt không chết trong tay ngươi!”

Nói xong, “phanh” một tiếng, đánh mạnh một chưởng vào ngực mình. Mọi người la hoảng, Thương Ca phun ra một ngụm máu tươi, bủn rủn ngã xuống, khí tuyệt thân vong.

Sở Dịch kinh hãi điên cuồng, bay múa rối loạn trong lò, nhưng một câu cũng không thể nói ra được. Thương Ca chết, cái gì thật sự đã xảy ra trong động, giờ không còn ai biết. Thân phận của chàng, nơi Yến Tiểu Tiên thất lạc cũng theo nàng xuống tuyền đài.

Cho dù Trương Tư Đạo không giết chàng, với thân phận là yêu ma thích khách, chàng cũng bị lãng trì xử tử. Truyện được tại

Trương Ngũ Chân đến bên Thương Ca, bắt mạch kiểm tra, cao giọng, lớn tiếng nói:

- “Thiên sư, nghịch tặc Thương Ca, mắt thấy mưu gian bại lộ, đã sợ tội tự sát”

- “Đáng tiếc, đáng tiếc”

Trương Tư Đạo lắc đầu thở dài, nhàn nhạt nói:

- “Phải bảo vệ thi thể Thương tiên tử cho toàn vẹn, không được để người ta hiểu lầm cái chết của nàng là do bàn tay Thiên Sư đạo chúng ta. Còn đám loạn đảng còn lại, nếu chống cự không hàng, nhất loạt giết hết”

Tiếng nói vừa dứt, đám Long Hồ đạo sĩ cùng kêu vang hưởng ứng, kiếm quang múa loạn. Hai Linh Bảo đạo cô nằm phục trên người Thương Ca khóc rống, nhất thời bị hàng ngàn vết đâm thành vô số cái lỗ, mất mạng tức thì.

Đám tu chân Mao Sơn không tưởng được bọn họ bất ngờ động thủ, đứng ngây ngốc, tay cầm chuôi kiếm, quay đầu nhìn Đường Mộng Yếu chẳng biết như thế nào mới phải. Đường Mộng Yếu sắc mặt trắng bệch, cả giận nói:

-” Trương thiên sư, ngươi...ngươi...hai nữ đạo sĩ này có tội gì? Ngay cả các nàng, ngươi cũng không tha?”

Trương Tư Đạo đứng chấp tay sau lưng, dáng điệu phong nhã như tiên nhân, mỉm cười nói:

-“Thất phu vô tội, mang ngọc thành có tội. có trách thì trách sư môn của các nàng ấy”

Vừa nói xong từ cuối, tay áo đột ngột vung lên, ngân quang lóa mắt, một bảo kiếm, như rồng bay, nhắm thẳng phía trên lò đan, hung hãn phi tới

Đường Mộng Yếu chấn động, trong lòng bỗng dưng hiện lên ý nghĩ:” Hẳn quả nhiên muốn giết người diệt khẩu”. Như bị chi phối bởi tiềm thức, nàng bay ngược người lại, Thái Âm Phục Ma Kính từ tay áo bay ra, miệng kêu lên:

-” Mọi người cẩn thận...”

“Đoành” một tiếng, quang sáng xanh biếc cùng luồng sáng bạc va chạm dữ dội, không khí chấn động, gương đồng nhanh chóng bị chuyển hướng, bay thẳng lên nóc động.

Quang mang chói lòa, toàn động sáng rực như giữa ban ngày, cả đám Mao Sơn tu chân chỉ cảm thấy hơi lạnh ở gáy, còn chưa kịp kêu lên tiếng nào, đầu đã rơi ra, trong chớp mắt, trên mặt đất, hàng hàng thi thể ngay ngắn ngã xuống. doc truyện tại . Đường Mộng Yếu khí huyết sôi lên, hơi khựng người lại, kinh nộ(5) nhìn các thi thể khắp nơi trên mặt đất, cơ thể mềm mại run nhè nhẹ, cơ hồ không dám tin vào việc phát sinh ngay trước mắt. Tính nết đậm nhả(6), ôn nhu, thậm chí dưới sự phẫn nộ như thế, cũng không phát ra câu khó nghe nào, sau cả nửa ngày mới run giọng nói:

- “Trương Tư Đạo, ngươi điên mất rồi!”

Giận dữ, đau đớn, thổn thức, lệ ngọc từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống.

Sở Dịch thấy bọn Long Hồ đạo sĩ giết chết Linh Bảo đạo cô đã dự kiến trước là chúng nhất định cũng sẽ giết chết đấng Thượng Thanh đệ tử để diệt khẩu, chỉ không lường được động tác lại nhanh đến như vậy. Chàng vừa phẫn nộ vừa kinh hãi, không khỏi muốn giúp Đường Mộng Yếu.

Trương Tư Đạo thần sắc không đổi, mỉm cười nói:

–“Lời này của Đường trưởng môn thật kỳ quái; miệng vết thương trên người những đệ tử này của người đều đồng dạng, mất mạng trong nháy mắt, rõ ràng là do Lôi Đình Điện Kiếm của Thượng tiên tử, ta nào có liên quan gì?”

Đám Long Hồ đạo sĩ cười to ầm ĩ, cùng kêu lên:

–” Đúng thế! Chúng ta chính mắt thấy, là do nghịch tặc Thương Ca, một kiếm giết chết hai mươi ba Mao Sơn tu chân, rồi sau đó sợ tội tự sát, hoàn toàn chính xác, không thể sai được”

Vừa nói vừa vây bốn phương tám hướng quanh Đường Mộng Yếu.

Đường Mộng Yếu từ từ lui về phía sau, trong lòng ớn lạnh, một kiếm này của Trương Tư Đạo thủ pháp quả nhiên giống Lôi Đình Điện Kiếm của Linh Bảo phái, khi hất ra tay dĩ nhiên là đã muốn đổ tội cho Lăng Ba tiên tử. Không thể tưởng được, hắn đường đường là một đại Tán tiên mà lại âm độc vô lại như vậy.

Trương Ngũ Chân, trong mắt, hung quang chớp động, nhìn Đường Mộng Yếu, khóe mép nhếch lên nụ cười dâm ô, nói:

–” Sư tôn, ngoài việc này ra, đệ tử đích thân thấy Giác Mãng lão quái vì để chiếm chân nguyên của Đường tiên tử, đã gian nhục nàng trăm kiểu, chúng ta tận lực giải cứu không thành, lão yêu quái lấy nàng nhảy vào Thiên Địa Hồng Lô, cả hai đều bị đốt cháy thành than...”

–” Hồ đồ!”

Trương Tư Đạo nhíu mày, cắt ngang quát:

–“Nơi này làm gì có cái gì gọi là Thiên Địa Hồng Lô? Rõ ràng là Giác Mãng lão quái sau khi gian sát(7) Đường tiên tử, đã bị rơi xuống vực cùng ngàn trăm, tan da nát thịt, chúng ta không kịp cứu. Một đại trưởng môn Thượng Thanh, lại ngọc nát hương tan, đáng tiếc, đáng tiếc”

Cả bọn Long Hồ đạo sĩ nghe hần mắng “hồ đồ”, lại bị dọa nạt một hồi, đến tận câu cuối cùng, mới hiểu hần hoàn toàn đồng ý, hoan hô như sấm động, tiếng cười dâm ô vang khắp nơi, từng bước từng bước bức lui Đường Mộng Yếu.

Đường Mộng Yếu nổi giận, bị phẫn, tức giận đến run người, hai má đỏ bừng, run giọng quát:

–” Vô sỉ!”

Tay áo tức tốc vung lên, tay trái thu hồi Thái Âm Phục Ma Kính, tay phải như hoa lan phóng ra, “xích”, một luồng khí xanh nhạt từ giữa lòng bàn tay bắn nhanh ra, co lại, nở ra hóa thành một thanh quang kiếm xanh biếc, dài năm thước. Quang mang lấp lệt, soi rọi khắp mọi người. Thượng Thanh thần binh “Xuân Thủy Lưu” rốt cuộc đã ra khỏi vỏ.

Ngọn lửa bùng lên, trong đan lò càng lúc càng nóng, da, vẩy của Sở Dịch cháy hồng lấp lánh, đau đớn thấu xương, mùi khét lẹt tràn ngập bốn phía, nhưng lúc này chàng đang phẫn nộ vì nghĩa, nên cũng không cảm giác thấy những đau đớn trên người.

–“Hư-hư-hư-hư”

Tại đan điền, vật thể hình cầu thần bí lại bắt đầu quay tròn, dường như càng lúc càng nhanh, trong phút chốc lại hình thành một dòng khí lốc mạnh mẽ. Chân khí chính tà lẫn lộn vô số trong cơ thể chàng đột nhiên như sóng đổ về biển, từ bốn phương tám hướng dồn hết về đan điền.

Sở Dịch hô hấp khó khăn, phảng phất bị chìm trong dòng xoáy nước, không tự chủ được, cứ theo nhịp của lốc khí, uốn éo toàn thân, cấp tốc bay quanh đỉnh bên trong lò đan.

Phía trong động, kiếm khí tung hoành, hào quang bay loạn, chiến đấu kịch liệt.

Đám Long Hồ đạo sĩ kết thành kiếm trận, thay phiên nhau tấn công mạnh mẽ, bất ngờ, không ngừng co lại vây quanh, đồng thời, người một câu, ta một câu, nói loạn, ngôn từ vô cùng thô鄙, hạ lưu. Bọn họ đều biết Đường Mộ Dung Yếu thiên tư thông tuệ, tu vi dĩ nhiên đã đến cấp ‘chân tiên’, chỉ là kinh nghiệm lâm địch còn ít, tính tình lại hiền dịu, giản dị, cho nên khi tấn công, cố ý nói những lời dâm ô bẩn thỉu, chói tai không chịu nổi để làm loạn tâm lý nàng, chờ cơ hội đánh hạ.

Trương Tư Đạo chấp tay đứng một bên, mỉm cười không nói, cũng không biết là đang tính toán chuyện gì.

Đường Mộ Dung Yếu vừa phần nộ vừa thẹn thùng, một mặt dùng kiếm khí, thần kinh bức lui chúng nhân, một mặt chậm rãi lui đến bên lò luyện đan, trầm nghĩ:” Một khi tình hình không ổn, ta lập tức nhảy vào Thiên Địa Hồng Lô, dù cho toàn thân cháy thành xương, cũng có thể bảo toàn trong sạch”

Lửa cháy bùng bùng, đan lò từ màu đồng xanh đã thành màu đỏ chói. Ánh lửa chiếu lên gương mặt trắng như tuyết của Đường Mộ Dung Yếu khiến nàng lại thêm vài phần sáng hồng kiều mỹ.

Tử ý đã quyết, trong lòng nàng ngược lại càng ổn định, ngưng thần tụ khí, quát lên một tiếng, kiếm khí như nước sông mùa xuân, chuyển động cuộn cuộn dữ dội, nhất thời đánh trọng thương, đẩy lui sáu bảy Long Hồ đạo sĩ đi đầu.

Bên trong lò, thân rắn của Sở Dịch, lúc cao lúc thấp, bay loạn, nội khí trong đan điền càng xoay chuyển càng nhanh, chân khí toàn loạn trong cơ thể toàn bộ bị rút hết vào khí hải(8), phảng phất như bị chính mình hút dần bản thân, vô cùng khó chịu,

Chính lúc chàng cảm thấy cơ hồ bị chết ngột, khối cầu ở đan điền đột ngột dừng lại, lốc khí cũng dừng ngay lại. Dừng trong giây lát, nhưng cũng có vẻ như là rất lâu, cổ khí lực đang đứng yên kia bỗng nhiên bành trướng mạnh mẽ, hàng ngàn hàng vạn dòng khí quay ngược trở lại, thẳng lên đỉnh đầu, sau đó lại co lại nhanh chóng, toàn bộ rút xuống. Thân rắn của Sở Dịch thành linh nở ra, thành linh co lại. Cứ như thế mà tuần hoàn trong một lúc, khối cầu tại đan điền bành trướng điên cuồng, “oành” một tiếng, nổ tung. Trong khoảng khắc, toàn thân Sở Dịch như bị nổ thành vô số mảnh nhỏ, chân khí âm âm hợp nhất, trong cái đau nhức cuồng loạn lại có gì đấy thống khoái thoải mái không nói nên lời.

Trước mắt Sở Dịch kim quang bay loạn, không tự chủ được, giơ tay hét lớn. Chỉ thấy lò đan bỗng dưng phát ra một vòng hồng quang, theo tiếng hét, tán xạ khắp nơi.

Cả đám người chấn động, ong ong trong đầu, hơi thở dồn dập, trong lòng kinh ngạc:

-” Yêu ma này chân khí vô cùng mạnh mẽ”

Đảo mắt nhìn lại, cùng thất thanh kinh hô.

(1)nguyên tác: câu tâm đầu giác==> nghĩa là: dùng mẹo lừa bịp, giành lấy lợi về mình một cách không chính đáng

(2) Thao Thiết là 1 giống ác thú cực kỳ tham ăn trong truyền thuyết, hình dạng nửa rồng nửa sói- ai đọc Tru Tiên chắc nhớ hình dáng:-)

(3) là lò luyện của vạn loại thuốc,là bố mẹ của vạn loại binh khí

(4)nguyên tác: sấn hỏa đả kiếp: làm điều bất lợi cho người vì mục đích của mình

(5) kinh nộ: vừa sợ vừa giận

(6)đạm nhã: thanh lịch dịu dàng

(7)gian sát:làm ô nhục rồi giết chết

(8): huyết khí hải: nằm dưới rốn khoảng 1,5 tấc trên đường trục dọc của thân thể, còn gọi là hạ đan điền. Trung đan điền và dẫn trung là một, nằm giữa đường nối hai đầu vú, thượng đan điền trùng với ấn đường, ở giữa hai chân mày.

22. Chương 22

“Sở cử nhân!”.

“Điều gì đã xảy ra? Giác mãng lão quái đi đâu mất rồi?”.

“Con bà nó, nhất định Giác mãng lão quái đã thôn phệ nguyên thần của Sở Dịch, biến thành hình dạng của hắn.”

Nghe thấy tiếng hô ngạc nhiên của bọn đạo sĩ Long Hồ, Sở Dịch vô cùng ngạc nhiên, trợn tròn hai mắt, phát hiện mình đã phục hồi nguyên dạng, trên mình không một mảnh vải, vậy rắn đã biến mất hết, da dẻ trợn lảng, ánh lên ánh sáng màu vàng đồng.

Chính lúc đang ngạc nhiên vui mừng không sao tả xiết, đột nhiên trước mắt nở hoa, ở đan điền phát ra một ánh sáng chói mắt, hào quang phát ra từ phía làm thân thể trở nên trong suốt, có thể thấy rõ cả lục phủ ngũ tạng.

Nghi hoặc nhìn kĩ, ở trung tâm ánh sáng sắc sỡ ấy có một cái mã não hồ lô lung linh trong suốt, di chuyển kêu vo vo.

Trong hồ lô tự hồ còn có một cái đỉnh nhỏ ba chân bằng hồng ngọc.

Hồ lô, ngọc đỉnh bay một vòng tròn ngược chiều, đụng nhau làm phát ra những vòng sáng lưu ly sắc sỡ bảy sắc.

Sở Dịch giật mình, tưởng như không thể tin được vào mắt mình.

Trong khoảnh khắc, mọi người như bị sét đánh, nhìn trừng trừng như bị đông cứng, lặng yên như chết.

Thanh trường kiếm gỗ tùng trong tay một đạo sĩ rơi xuống dưới đất đến “cách” một tiếng mà y không hề phát giác.

Đến người thâm trầm bình tĩnh như Trương Tư Đạo cũng phải đứng ngây ngốc, kinh ngạc, cuồng hỉ, tham lam..bao biểu tình hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

“Kiền khôn nguyên cương hồ! Là Kiền khôn nguyên cương hồ!”

“Còn có Thái âm ...Thất âm nguyên chân đỉnh!”

Một lúc sau, không biết ai là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, hét to lên. Quần hùng như mộng vừa mới tỉnh, kinh hô oanh thiên chấn nhĩ, khiến cả động quật lập tức trở nên sôi động.

Sở Dịch vẫn miệng lưỡi vẫn líu lại không thể nói, ngây ngốc không hiểu hai đại bảo vật đạo ma đều muốn đoạt này, sao lại có thể ở trong người mình được.

Hắn vẫn còn nhớ rõ sáng hôm ấy tỉnh dậy, hai bảo vật bỗng đi đâu mất không thấy, không lẽ trong lúc mình đang ngủ say, thần xui quỷ khiến thế nào mà ngọc đỉnh, hồ lô chui vào trong người, không lẽ...lại có chuyện kỳ kỳ xảo hợp đến như vậy?

Bên ngoài lò, Đường Mộng Yếu tà áo tung bay, nhẹ nhàng đứng đó, nhíu mày thẫn thờ nhìn chằm chằm vào đan điền của Sở Dịch, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, không thể tưởng tượng được ba thần khí trong “Hiên Viên lục bảo” lại xuất hiện chỉ cách một xích, vươn tay có thể với tới.

Trong một đêm phát sinh ra quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng được, kỳ hồ nàng biết phải xử lý thế nào.

Tình cờ, sóng mắt nàng chuyển sang, phát hiện ai đó đang nhìn mình chằm chằm, ngượng đến hai má lúm đỏ như ráng chiều, vội vàng cúi đầu quay lại.

” Oang”

Đúng lúc này, trong động bạch quang bùng sáng, như thiểm điện nộ vũ, ngân xà loạn thoán, chín tia kiếm mang chiếu ánh sáng như tuyết toả sáng quay tròn dẫn theo cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, từ bốn phương bát hướng bay tới hướng nàng như điện kích.

Sau một thời gian mắt hoa liễu loạn, phóng mắt nhìn lại phía sau, xung quanh bao phủ bởi kiếm quang chói mắt, phàn phất như cả bầu trời đầy sao rơi xuống, lại tưởng như một con ngân giáp cự long gầm gào giận dữ, bay vòng xung quanh.

“Phước ma long cốt kiếm!” Đường Mộng Yếu cả người lạnh toát, Trương Tư Đạo cuối cùng cũng ra tay rồi.

Nàng ngưng thần tụ khí, tay phải bắt quyết, Thái bằng phục ma kính toả ánh sáng xanh. Cũng cùng lúc đó, “Xuân thủy lưu” chuyển động vòng quanh, kiếm mang tà tà hướng về mặt kính đồng, quát to nói:

” Hoa khai khoảnh khắc, tưng địa kim quang. doc truyện tại . Thiên lôi địa hỏa, thần quỷ mạc đương. Kính hoa thủy nguyệt, bay! ”(hoa nở trong khoảnh khắc, bốn bề toả kim quang, thiên lôi địa hỏa, thần quỷ không đương nổi)

Trên mặt kính bích quang nhảy múa, mặt đất xuất hiện vô số đạo kiếm mang như lưu ly chói mắt, nộ xạ bạo tán, làm nổi lên từng từng bạch quang.

“oang”

Thuỷ lục kiếm mang bắn ra rực rỡ, sóng khí bùng phát, tựa như từng đoá cúc ngũ sắc toả ra trên trời, lập tức từ phía ánh bạch quang mạnh mẽ cấp tốc bốc lên cao.

Hang động chấn động mạnh, đất đá bay rào rào như mưa, không khí như rung chuyển, thuỷ quang huyền ảo du đưa dâng trào. Chỉ thấy Trương Tư Đạo cười nói:

“Kính hoa thuỷ nguyệt, huyền ảnh thành không, Mao sơn kiếm pháp, khán lai bất quá nhĩ nhĩ”(Kính hoa thuỷ nguyệt, ảo ảnh thành không, Mao sơn kiếm pháp, xem qua chỉ đến thế thôi)

Bốn bề sóng khí tầng tầng cuộn nổi, như kim vân càng tích càng dày, đập càng lúc càng cao, đến lúc đạt mức cao nhất, như cuồng triều tràn đê, ào ào đổ xuống phía dưới

Đường Mộng Yếu hô hấp khó khăn, như bốn phía như bị Nhạc sơn bao vây truy kích, đã không thể kháng cự, toàn thân bích quang đột nhiên tiêu liễm, Thái âm phục ma kính, Xuân thủy lưu quay tròn, suýt nữa thì rời khỏi tay.

Nàng trầm giọng hét một tiếng, y phục phấp phới, mái tóc dài bay lên, loạn choạng ngồi xuống tại chỗ, đôi môi hồng khẽ run lên, phun ra hai ngụm tiên huyết, làm trên thuỷ lục đạo bào điểm mấy điểm yên hồng.

Cuồng phong như phủ vào mặt, ngân quang xoáy vòng. Cửu tiết bạch thiết kiếm như long xà gầm rú, bay lượn vòng quanh thân nàng, sau đó bay về tay Trương Tư Đạo.

Đường Mộng Yếu chán nản, nhẹ nhàng ngã nằm xuống, kinh mạch toàn thân tất cả bị phong bế, không thể động đậy được chút nào.

Long Hồ đạo sĩ hoan hô như sấm, cười nói:” Hồ thiên sư, thiên hạ vô địch”, quây lại trước mặt Đường Mộng Yếu, kiếm quang lấp lánh, không ngừng phô trương thanh thế trước nàng.

Trương Tư Đạo khoanh tay bước tới, phong độ phiêu nhiên xuất trần, thở dài nói:” Đường tiên tử quả nhiên thiên tư thông tuệ, chưa đến hai mươi năm đã luyện được đến thế, nếu có thời gian, tuyệt đối có thể vượt qua Ngu phu nhân, đúng là trời đổ kị anh tài, tạo hoá trêu ngươi, làm cho con người bóp tay thở dài.”

Đường Mộng Yếu khuôn mặt thông minh trắng như tuyết, lồng ngực phập phồng gấp gáp, nghiêng răng đáp:” Người giết được ta?”

“Xuy! ” Trương Ngũ Chân đứng một bên khua kiếm, cắt dải áo của nàng đứt đoạn, dâm tiểu đạo:” Ngàn năm gian nan nhất vẫn là cái chết, nếu như chết dễ dàng như vậy, còn tu đạo làm gì, cầu tiên làm gì? Hay là Trương Ngũ Chân hôm nay để tiên tử muốn làm tiên hay muốn chết đều được, cùng tham cứu môn âm dương lưỡng nghi, thế nào.

Đường Mộng Yếu mặt đỏ hồng, run giọng quát:” Đê tiện!” trong lòng bi nộ hối hận, hận không thể lập tức chết ngay, mắt nhắm lại, lệ châu tuôn lã chã.Sớm biết như vậy, thà rằng nhảy vào hồng lò, hoá thành tro, còn hơn bị bọn cầm thú này điểm nhục chiết mạ.

Trương Tư Đạo đi đến bên lò, cười nhẹ nói:” Thái Ất sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh vạn vật, Đạo gia tu chân, nguyên là phải tham ngộ đạo lý âm dương hoà hợp. Ngũ Chân nói như vậy có gì sai. Đường tiên tử tu đạo đã mười chín năm, tất biết rằng nội đan luyện không dễ.Đã quyết ý muốn chết, sao không đem trình nữ đạo đan cho Trương mỗ, có phải là không uống bao nhiêu năm tu hành.

Những lời vô sỉ thay phiên nhau từ trong mồm bọn chúng thốt ra, không ngờ lại nói như bao gồm đạo lý, quang phong tể nguyệt, dường như như đang nghiêm chỉnh truyền đạo, nói về một học thuyết chí lý bình thường.

Chúng đạo sĩ đồng thanh cười to, cực kỳ hưng phấn. Kiếm quang phi vũ, trong một lúc y phục Đường Mộng Yếu bị cắt thành bảy tám mảnh, lộ xuất lung linh ngọc thể, da thịt như tuyết.

Không thể tưởng tượng được bình nhật một chính phái tu chân đạo mạo chừng ấy, sau lưng lại có thể biểu lộ những cử chỉ không bằng cầm thú như vậy.

Sở Dịch trong lò tận mắt chứng kiến những điều đó,lửa giận bùng bùng, nghĩ phải lên tiếng ngăn trở, nhưng lưỡi như đông cứng lại, không thể nói một lời nào.

Đột nhiên, đầu lưỡi nẩy lên, từ cổ họng hần phát ra một giọng nói lạ lùng,ha ha cuồng tiếu;”Giỏi cho câu một đạo gia tu chân nguyên bản phải tham ngộ lý thuyết âm dương hiệp hòa.Trường thiên sư đã có giác ngộ như vậy, sao không gia nhập thần môn tiên thiên tông của ta? Hắc hắc, một đêm sát hại mười mấy người, vì bảo vật hại người, phi tang giá họa, thủ đoạn như thế thì đến tiên thiên tông không thể bì được.”

Chúng nhân nghe thấy giật mình, từng người từng người ngạc nhiên nhìn sang.

Một lời vừa nói, Sở Dịch tự mình cũng phải ngạc nhiên, tiếng đó không phải là của hắn, lại bỗng nhiên từ cổ họng hần phát ra, nghe ngữ khí cũng đủ biết là nhân vật ma môn, không lẽ là ma thú của Giác mạng lão quái đã nhập vào nguyên thần hắn, khống chế nhục thể của hắn? Nghĩ tới đây, trong lòng nhất thời phát lạnh, quanh thân mồ hôi lạnh từ từ đổ ra, thấy vừa khủng khiếp vừa bi thương.

Trương Tư Đạo không hề giận dữ, cười nhạt nói:” Giác mạng lão quái, lão không cần lo lắng, đợi ta lấy xong nguyên đan của Đường tiên tử, rồi sẽ hỏi đến lão”.

Âm thanh này cười nói:”Giác mạng lão quái là cái gì, có khả năng cùng quả nhân nói chuyện? Trường thiên sư ngươi xưng là ”Phục ma thiên sư” mà nhân quang chỉ có thể làm quả nhân thất vọng”.

Sở Dịch lạnh người, vừa kinh ngạc vừa kỳ quái, âm thanh nọ tựa như từ đan điền truyền ra, ngôn từ hỗn hậu ngoạn thế bất cung, quả nhiên cùng âm thanh của Giác mạng quái có bất đồng ít nhiều.

Nếu hắn không phải là Giác mạng ma tổ thì là ai? Trong thân thể mình từ bao giờ có quá nhiều yêu ma quỷ quái khác nhau như vậy.

Trương Tư Đạo đôi mắt nhắm mắt mình chăm chăm vào hắn, mỉm cười trầm ngâm không nói, trong lòng lơ mơ đoán đến một người, lập tức cảm thấy có chút hoang đường

Sự chú ý của chúng Long hổ đạo sĩ đã từ Đường Mộng Yếu chuyển đến trên người Sở Dịch.

Trương Ngũ Chân trên khuôn mặt đen loé lên sát khí, khàn giọng nói:”Dù ngươi là yêu ma phương nào, dám trước mặt thiên sư cổ lộng huyền hư, xưng cô đạo quả, thật là quá lắm lời! Đạo gia tiên tổ sao có thể để ngươi nói thêm.!” Nói rồi niệm một câu pháp thuyết, trường kiếm đâm nhanh, lẳng không vẽ phù, một đạo thanh tử sắc hoá điểm theo kiếm phún ra, sầm sập hướng tới phía lò đan.

Âm thanh nọ qua miệng Sở Dịch ha ha cuồng tiếu nói:” Si mị chi hoả, dám cùng Diêm vương tranh quang, nhớ năm đó khi quả nhân hoả thiêu bùng lai, nấu sôi đông hải, bọn mũi trâu các người còn là mấy con nòng nọc.”

Trong tiếng cuồng tiếu.Sở Dịch đột nhiên cảm thấy một luồng chân khí mãnh liệt từ đan điền cuộn tròn xung khởi. đổ vào cánh tay phải, thân bắt do kỷ xuất hữu thủ, lẳng không nhất trảo, một đạo lục quang

hoả diễm đột nhiên theo bàn tay bộc phát tuôn ra, phát cuồng phong cuộn tròn như vỏ ốc, khoanh khắc đánh tới trường kiếm của Trương ngũ chân, ngón tay kẹp chặt.

“Ngũ Chân cẩn thận!”

Tiếng nói của Trương Tư Đạo vừa vang lên, Trương Ngũ Chân đã phát giác nhiệt khí phả vào mặt, hô hấp nghẹn lại khó khăn, một cổ cường đại hấp lực khó tả xiết mạnh mẽ xoắn vòng hướng tới, hồn thân như bị thiêu cháy, thần thức mơ hồ, chân khí thao thao bất tuyệt tuôn ra.

“Hấp chân đỉnh lô đại pháp!” Bọn đang đọc chuyện tại

Trương ngũ chân la to thảm khóc, bay vút ngang trời, thân hình loạn chuyển theo hình xoắn ốc.

“oa loa loa!” một loạt âm thanh giòn tan liên tục vang ra, cánh tay hấn và trường kiếm lúc này như ma hoa* kết thành một khối. Xương gãy trắng như tuyết liên tiếp không ngừng đâm ra khỏi cơ nhục, da thịt nhanh chóng cháy vàng.

“Choang” Tay phải xoắn lấy kiếm, vai cùng cánh tay bị lôi vào trong miệng tròn của lò đồng, đầu bị gõ mạnh vào tường lò đang sôi sùng sục, khói trắng xông lên, mùi thối khó nghe, phát xuất một loạt tiếng gào thét như tiếng quỷ lệ khóc than.

Trong tiếng kinh hô, Trương Tư Đạo nhảy nhanh đến phía trước, kim quang nhất thiểm, một kiếm chém đứt cánh tay phải của Trương Ngũ chân, lập tức quắp lấy mắt cá chân, theo hướng ngược lại kéo mạnh, miễn cưỡng kéo mạnh về nhanh như điện quang thạch hoả.

Sở Dịch chỉ cảm thấy mắt hoa liêu loạn, bàn tay kịch chấn, một cổ ôn nhiệt chân khí thao thao bất tuyệt theo chưởng tâm đi vào đan điền của mình. Lúc hấn định thần, Trương Ngũ Chân đã nằm trên đất, toàn thân cháy đen, co quắp run rẩy, nửa bên mặt đã bị thiêu đến da cháy xương chín, không ra hình người.

Sở Dịch đối với hành động ti tiện của hấn căm ghét đến tận xương tủy, nhìn thấy hấn thành như thêm trong lòng rất khoái, nhưng cũng cảm thấy có chút thương hại.

Chúng nhân không ai không kinh sợ, tịch nhiên vô thanh.

Thiên sư đạo cao thủ như mây, Long hổ tứ tiên bát chân thập lục linh trong đạo môn cũng hữu danh. Trương Ngũ chân có thể ở trong hổ bát chân được danh đệ ngũ, tuyệt không phải là chỉ có hư danh, nhưng hôm nay bị Sở Dịch một chiêu làm cho người không ra người, quỷ không ra quỷ, sinh tử khó biết.

“Hảo...một Thái Ất ly hoả đao thôn thần hấp chân đại pháp!” Trương Tư Đạo kinh nghi hải hùng nhìn chăm chăm vào Sở Dịch, đồng tử thu nhỏ, từ từ hỏi: “Người quả thật là Thái Ất môn Sở Cuồng Ca?”

Âm thanh ha ha cuồng tiếu làm đan lò hồng quang thiểm loạn: “Không nhầm, mũi trâu người cũng còn kể là có một chút nhân quang, quả nhân là Thái Ất thiên đế Sở Cuồng Ca!”

Thái Ất thiên đế!

Sở Dịch tâm trung kịch chấn, kỷ hồ không thể tin vào tai mình, Thái Ất thiên đế Sở Cuồng Ca không phải là cùng Lý Chí Nghi tại hoang sơn quỷ miếu cùng chết rồi hay sao?

Đêm đó chính mình đã chứng kiến thi hài của hai người họ bị con lửa đen của mình đá bay trên đất, rải bay khắp nơi rồi sao, sao lại... Phải chăng ma môn yêu tà này có thể cải tử hoàn sinh? Nếu như đây là nguyên thần thì từ lúc nào thần không hay quỷ không biết bay vào trong cơ thể của mình.

Một thời gian hấn như đi trong mây mù.

Bọn Long Hổ đạo sĩ hung hăng huyền não, một đạo sĩ béo hết lên: “Không thể thế được, Thiên sư, Thái Ất Sở yêu ngày trước đã sớm cùng Lý lão đạo đánh đến cùng chết rồi, người này chắc chắn là giả!”

Sở Dịch lạnh người, lập tức nghĩ: “Thiên Sư đã sớm biết Lý chân nhân đã chết, tại vương phủ sao cố ý không chỉ điểm ngăn chặn Giác mạng lão quái, chỉ thuận nước đẩy thuyền, cố ý gieo hoạ cho Linh bảo phái, dụng tâm hiểm ác!”

Âm thanh nọ trong đàn diên Sở Dịch ha ha cười nói:” Lão mũi trâu họ Lý đó làm gì có bốn sừng như vậy, có thể giết được quả nhân, hẳn đã bị quả nhân đánh đến gãy vỡ thành vạn đoạn, hình thần huỷ diệt!”

“Nói dối! Lão yêu quái,mi nói như là con bò cái cười gió, bò mà cũng biết bay!”

Từ đàn diên của Sở Dịch đột nhiên vang lên một thanh âm cao,nghe nghe tức giận cười nói:” Đạo gia ta thọ như trời, ngươi khơi khơi một lão yêu quái sao có khả năng hạ gục ta.Đánh nhục thân ta tan thành trăm đoạn là con lừa lông đen của tiểu tử đó, chẳng lẽ người tự nhiên nhận mình chỉ là con lừa đen ư! Buồn cười, quá buồn cười!” Giọng nói như hồng lôi, trong động oang oang vang vọng

Mọi người đều biến sắc, lần lượt thất thanh kêu lên:” Thái Ất chân nhân!” một thứ chấn kinh càng lớn hơn so với trước đó.

Sở Dịch há mồm cứng lưỡi.Lý Chí Nghi cũng không chết, lại đang ở trong đàn diên của mình, không thể ngờ trong cơ thể lại đồng thời có nguyên thần của một đạo một ma lưỡng đại tán tiên, thế mà mình có thể hồn nhiên không biết

Chỉ nghe thấy Sở Cuồng Ca cười ha ha, chế nhạo trả lời:” Thối lắm thối lắm, thọ ngang trời? ngươi tưởng ngươi là Tôn Ngộ Không chắc, mà có là Tôn Ngộ Không đi chẳng nữa cũng đã bị quả nhân đánh cho nguyên thần xuất khiếu, lang bái bất kham buộc phải bay vào Thái ất nguyên chân đỉnh? Cả nhục thân tôn quý của ngươi thì bị một con lừa tầm thường đánh cho đến tro bay phách tán. Đáng cười đáng cười!”

Lý Chí Nghi phì một tiếng, cười lạnh nói:“Trư Bát Giới cười Ngưu ma Vương, không biết mình hình dạng như thế nào! Bị con lừa đá cho tan xương tán cốt như thế chẳng phải mình ta, kha kha, lão yêu người dọn sạch cái đầu đá của ngươi mà nhìn xuống chân xem, kết quả cũng là cùng đạo gia bay vào trong Thái ất nguyên chân đỉnh,quả thật là inh, inh!”

Hai người trong thân Sở Dịch đấu vô miệng, nghe mà thấy nhức tai, khí huyết dâng trào, cuối cùng hẳn cũng lờ mờ hiểu ra đã xảy ra chuyện gì

Đêm đó trong quỷ tự, hai người này chắc kịch đấu đến lưỡng bại câu thương, nguyên thần song song ly khiếu, bị giam trong thái ất nguyên chân đỉnh, chính lúc đó hẳn cười mao lư đi đến tự miếu, khéo làm ra hỗn cục này.Mao lư sung sướng chạy loạn, lúc vô ý đá vào nhục thân của hai người cùng thái ất nguyên chân đỉnh, làm cho hai người khoanh khắc hình tiêu cốt diệt chỉ còn lại nguyên thần bị khốn trong thần khí.

Nhưng hẳn hoàn toàn không hiểu, hai cái thần khí tại sao lại chui vào trong bụng mình, cũng như nguyên thần hai người tại sao lại hiện thân vào thời khắc này?

Giọng nói Lý chí Nghĩa, Trương Tư Đạo không biết đã nghe không biết bao nhiêu lần, chỉ nghe một lần đã vô hoài nghi,trong lòng vừa kinh vừa nộ.

23. Chương 23: (tt)

Thái Ất chân nhân kí thân trong thân thể Sở cử tử, chuyện mình đã dám bức tử Lăng ba tiên tử, giá hoạ Linh Bảo phái, tàn sát Mao sơn tu chân, nhất định đã rơi vào trong mắt hẳn.Sự thể đến mức này, chỉ còn cách đâm lao phải theo lao, diệt cỏ tận gốc, tiện thể chiếm hữu “hiên viên tam bảo”

Hắn sát tâm đại khởi nhưng trên mặt không lộ thanh sắc, thở dài nói:” Thì ra là Lý đạo huynh, mọi người nói Hoa sơn Linh bảo phái cùng yêu ma cấu kết, mưu nghịch phản loạn, Tư Đạo nguyên bốn không hề tin. Hiện tại chính mắt nhìn thấy Lý đạo huynh cùng Sở yêu nhân thông đồng với nhau, cộng tồn một thể, cuối cùng, cuối cùng... ai...nỗi hoài nghi cũng biến mất”.

Lý Chí Nghi cực nộ cười lại:” Con bà nó, Trương Tư đạo, đừng giả vờ làm người tốt, ngươi thật là xú hảo nhân, nếu không phải đạo sĩ ta đã tận mắt chứng kiến thì cũng không thể tin được ngươi lại táng tâm bệnh hoạn đến như vậy, cha ngươi còn dám cho ngươi cái tên “Tư Đạo”, ha, ta thấy ngươi nên đổi tên là “Trương Tử ”(chết trương) đi cho rồi.

Sở Dịch nghe hắn nói thô tục vô bì, cùng dung mạo thanh kỳ tuấn dật hắn thấy đêm nọ có chút không xứng, khóc cười đều không dư, thống khoái lâm ly, cảm thấy thân thiết, không nhịn được phát ra tiếng cười.

Chúng Long Hồ đạo sĩ đại nộ, tề thanh quát nạt:” Nghịch tặc chết đến nơi rồi, còn dám nói những lời vô lễ như thế ư! Thiên Sư chỉ cần động một ngón tay, cũng có thể biến ngươi thành cục than đen rồi!”

“Linh Bảo phái đại nghịch bắt đạo, sớm đã bị toàn môn xử tử. Thương lão hiền bà đã tự tử, lão đầu tử, biết điều thì khẩn trương đập đầu vào lò lửa chết đi, đỡ phải chịu nỗi khổ lăng trì!”

Lý Chí Nghi cười ha ha nói:” Một lũ ngu ngốc có mắt không trông, ngươi tưởng Lăng Ba tiên tử nông nổi đến như thế, nếu như đúng là nàng, có thể tự mình tự tử sao? Hô hô, một lũ thấy đầu hỏi ghê chốc lại thấp hươu gọi phật dồ. Bị tà ma yêu nữ Thiên Tiên phái dắt đi vòng vòng, lại nghĩ kế của mình đã thành, buồn cười buồn cười!”

Chúng đạo sĩ lạnh người, đại cảm bất diệu, lần lượt chuyển đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy một đạo cô Linh Bảo nằm trong vũng máu, Lăng Ba tiên tử tất nhiên không thấy tung ảnh.

Vào lúc này, bên ngoài động bỗng nhiên truyền lại một hồi tiếng cười khúc khích yêu kiều:” Được Thái Ất chân nhân nghĩ đến, Phiên Phiên quả không dám nhận, hi hi, Trương Thiên Sư thấy bảo bối, mắt liền nhìn trừng trừng, làm sao còn phân biệt Lăng Ba tiên tử là thật hay giả, là sống hay chết?” Âm thanh điểm túy yêu mị, hiển nhiên là âm thanh của Tiêu Phiên Phiên.

Sở Dịch tâm thần đại chấn:” Thì ra Lăng Ba tiên tử lại là do yêu nữ này giả hoá thành! Không lạ sao trong động lại vô duyên vô cớ xuất hiện nhiều đạo cô là cùng một người đến vậy.”

Trương Tư Đạo không tự chủ vừa kinh vừa nộ, trong thời gian ngắn đã hiểu hết toàn bộ sự việc. Hắn bình sinh đã thấy qua Thương Ca vài lần, mỗi lần đều khác nhau rất nhiều, vì thế dung mạo nàng chỉ loáng thoáng nhớ đường nét. Đầu tiên thấy Linh bảo đạo cô xưng trung niên đạo cô đó là sư tôn, Đường Mộng Yếu lại xưng ra danh hiệu của nàng, tự nhiên không hề hoài nghi. Tuy sau đó quan sát nhận ra Thương Ca kinh mạch tắc nghẽn, chân khí so với đẳng cấp một” tấn tiên” còn xa, lại cho rằng vì cô ta đã bị thương, đáy lòng đã thầm vui mừng vì họ không may mắn.

Sau khi phát hiện thiên địa hồng lô, hắn cùng bọn người Thiên sư đạo nhanh chóng sát tử những kẻ cản trở, để sở hữu đệ nhất chí bảo, tham dự mở tâm, thậm chí che mờ nhân tình. Lúc Phiên Phiên sử dụng ma môn “Sanh tử đại pháp” trá tử, hắn theo lý đã sớm tin tưởng Thương Ca tính tình cương liệt, bất kham thụ nhục mà tự tận nên không xem xét kỹ càng. Mặc dù với nhãn lực, định lực của hắn, nếu Phiên Phiên còn làm thế một lần nữa, chắc chắn bị nhìn ra trong vòng nửa phút.

Phiên Phiên phát hiện Lý Chí Nghi, SỞ Cuồng Ca hai người chưa chết lập tức không do dự, thừa loạn bỏ chạy.

Trương Tư Đạo đứng trước Thái Ất nguyên chân đỉnh, Kiên khôn nguyên cương hai đại thần khí như cuồng hỉ không kiềm chế được, nên nàng mới may mắn không hề bị phát giác.

Trương Tư Đạo sắc mặt trắng xanh bất định, càng nghĩ càng tức, Đường Mộng Yếu kiến thức còn nông, nếu không thì đã tốt hơn. Hắn đường đường là Long hổ thiên sư, là đạo môn tấn tiên, bị một yêu nữ cấp chân tiên vũ lộng dễ dàng đến như vậy, nhất thế thanh danh, đã bị huỷ từ hôm nay.

May mắn là khi hắn tiến vào trong động đã sớm phòng bị, để Kỷ Vân, Trương Thái Viễn trong hổ bát chân lưu lại ở một nơi bí ẩn bên ngoài động. Liền hướng tới bên ngoài động hét to:” Tứ chân, thất chân, mau bắt yêu nữ đó lại”. Nói hai lần nhưng bên ngoài động không có tiếng trả lời

Chỉ nghe thấy tiếng cười ha ha của Phiên Phiên:” oh, Trương Thiên Sư gọi hai vị đạo sĩ béo này à? Bọn chúng nào bị vỡ rồi, chỉ sợ nghe không thấy nữa, nếu người cần, ta có thể đem đến cho ngài.”

“hô” Hai người nhuộm đầy máu bay theo thông đạo lăng không phi tới, xương cốt lả tả rơi xuống bên chân Trương Tư Đạo, chính là Kỷ Vân, Trương Thái Viễn hai người

Chúng Long Hồ đạo sĩ vô cùng kinh hãi, đồng thanh hô như sấm nổ, tức giận chửi rủa, bọn chúng cá tính đều là thanh niên đạo sĩ nông nổi, nay bị kích động khó ức chế, rút kiếm như muốn chạy ra.

“Đứng lại!” Trương Tư đạo To giọng ta lệnh cho bọn chúng, lạnh lùng đáp:” Yêu nữ đó sao có khả năng vô thanh vô tức sát hại tứ chân, thất chân, bên ngoài nhất định có yêu ma phục binh.Các người mà đi ra ngoài,tất sẽ bị giết?”

Phiên Phiên điềm thanh cười nói:” Lá gan của Trương Thiên Sư từ bao giờ hoá thành nhỏ như thế? Chúng ta là những tiểu yêu tiểu quái, các người để trong mắt làm gì?”

Thoại âm vừa rơi xuống, bên ngoài động vang lên tiếng hô hào vang động núi rừng, âm thầm thâm lệ, phiêu hốt du dương, phảng phất như vạn quỷ khóc, thần ma than.Ngưng thần nghe kỹ, vang lên tứ phương bát hướng, không biết có bao nhiêu yêu ma lớn nhỏ.

Chúng nhân trong lòng lạnh ngắt, cùng nhìn nhau, da gà thi nhau nổi lên.

Sở Dịch giật nảy mình thầm nghĩ:” Thì ra là những yêu ma này đã có sẵn kế hoạch, cố ý để cho Giác mạng lão quái dụ đạo môn chúng nhân vào trong động, dụ cho bọn họ tàn sát lẫn nhau, sau đó quay lại ngư ông đắc lợi, khôn khéo chiếm tiện nghi.

Chỉ là lừa mờ, Sở Dịch phát giác sự việc không chỉ giản đơn như vậy.Nếu như yêu ma chỉ là muốn dụ họ vào trong động, sao lại chi trì không dụ họ từ đầu? Phiên Phiên vì có gì phải cần mạo hiểm lớn như vậy, lưu lại trong động giả mạo Lăng Ba Tiên tử?Không lẽ sau khi giả chết, định thừa cơ không phòng bị lên ra tay ám toán sao.

Lúc đang tự mình suy đoán, chỉ nghe Trương Tư Đạo cao giọng nói: ” Cửu thần tiên tử, nghe nói Thái Ất thiên đế cùng lệnh sư giao tình rất tốt, người không sợ bốn thiên sư đánh hấn hồn phi phách tán, khó giao phó lại với lệnh sư hay sao.”

Phiên Phiên còn chưa kịp trả lời, Sở Cuồng Ca không nhịn được, ha ha cuồng tiếu đáp:” Mũi trâu ơi là mũi trâu, người tâm tiểu nhân như ngươi, có sao lại còn không hiểu giấu rắn trong bụng, chỉ để có được Hiên viên tam bảo Tiêu Thái Chân con gái còn có thể giết, nói gì đến quả nhân?”

Quả nghe thấy Phiêu Phiêu yêu kiều khanh khách cười đáp:” Thái Ất đế tôn bạc tình bạc nghĩa, sư tôn ta hận không thể ăn thịt, lột da hấn, Trương tôn sư mà giết hấn, sư tôn cao húng còn không kịp nữa! Ta thay thế sư tôn tạ ơn thiên sư”

Trương Tư Đạo nhất thời tắc lời, Sở Cuồng Ca thì hả hê trước tai hoạ của hấn, to giọng cười vang, nói:” Khéo thay, khéo thay, trong một đêm, đạo môn đệ nhất sơn biến thành đạo môn đệ nhất nghĩa trang.Ta là một yêu ma, lại có thể cùng đạo môn tam phái đoàn viên tại âm gian, tính ra cũng không uổng sống...”

“Đoàn viên mẹ người đó!” Lý Chí Nghi ngắt lời chửi một câu, chuyển sang Trương Tư đạo nói:” Trương Tư Đạo, trước mắt tình thế không tầm thường, chúng ta trước tiên đối phó giặc ngoài trước rồi nội loạn sau, có cừ oán gì, qua đêm nay rồi nói tiếp. Người mau giải khai kinh mạch của Đường nha đầu, đưa tên tú tài nghèo này ra khỏi đan lò, chúng ta hợp sức diệt Sở lão quái rồi liền thủ trừ yêu ma.!”

Bọn Long Hồ đạo sĩ lạnh người, đều thấy có chút đạo lý.

Lý Chí Nghi, Đường Mộng Yếu mỗi người đều là đạo môn tán tiên, đạo môn chân tiên, yêu ma bên ngoài động tuy đông, chỉ cần có hai người này liên thủ tương trợ, bên mình không có cơ hội thắng đi chăng nữa cơ hội đào sanh cũng tăng lên nhiều.

Chúng nhân nhìn về phía Trương Tư Đạo, trong lòng đều kỳ vọng.

Trương Tư Đạo mục quang lấp lánh bất định, trầm tư không nói, lòng nghĩ:” Ta trước mặt bọn hấn đã làm những chuyện đó, lão mũi trâu này có khả năng thiện đãi cam hựu chăng, hà huống chỉ với tính cách tham lam gian lận, chắc chắn sẽ không cho ngoại nhân biết thiên địa hồng lò đang toạ lạc ở đâu.Bỏ qua cơ hội ngày hôm nay, có thể biết vị trí của Hiên viên tam bảo sẽ khó như lên trời. Yêu ma dù có nhiều hơn nữa ta cũng có khả năng an nhiên thoát thân.Thả lão mũi trâu này ra, sau này hậu hoạn vô cùng.”

Trong sát na, trong đầu hấn xoay chuyển không biết bao nhiêu ý nghĩ, cuối cùng quyết định đánh, thâm trầm nói:” Nghịch tặc Lý Chí Nghi, ngươi cùng yêu quái cấu kết, mưu sát bệ hạ, sau đó lại còn gian ác đặt cam bẫy, mưu hại đồng đạo. Nếu ta giải phóng cho ngươi ra, chẳng phải giống như thả hổ về rừng, tự mình vào con đường chết hay sao?” Khuôn mặt nghiêm túc nói to:” Long Hồ đệ tử nghe lệnh! Thà tử chiến Hoa

Sơn chứ không cùng thoả hiệp với yêu ma nghịch tặc! Trước tiên giết đạo môn bại hoại, sau đó hợp lực xông ra khỏi động, trăm yêu trừ ma!” Chính nghĩa lẫm thiên, khí xung vân thiên. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Chúng Long Hồ đạo sĩ tuy trong lòng bất an, nhưng cũng oanh nhiên đồng thanh, theo nhau hô to:” Tru diệt bại loại, trăm yêu trừ ma!”

Sở Dịch trở mặt ngăn người, không thể nghĩ vào lúc sinh tử quan đầu, hắn còn có thể nói ra được những lời điên đảo hắc bạch, không biết liêm sỉ như vậy.

Chỉ có Sở Cuồng Ca là ha ha cuồng tiếu, luôn mồm nói khoái.

Lý Chí Nghi nộ khí càng tăng, oa oa thét to, sau một thời gian cũng bình tĩnh lại chửi:” Ta, ‘Trưởng tử’, người đứng là lão thái bà dựa tường húp cháo nghe trống canh. Bì tỉ (dựa tường) vô sỉ (không răng) hạ lưu không có cực điểm(cái ghế)! Tốt tốt, ta xem người trốn thoát như thế nào.”**

(Câu này sử dụng đồng âm khác nghĩa, còn có thể dịch là

người đứng là lão thái bà dựa tường húp cháo nghe trống canh. doc truyện tại . Dựa tường, không răng, bên dưới không có cái ghế)

“Cái đó không dám nhờ Lý đạo huynh lo lắng!” Trương Tư Đạo nhú mày, giận dữ đáp:” Để ta đem nguyên đan thần anh của Lý đạo huynh cùng Sở yêu nhân thiêu luyện cho xuất ra ngoài, lại chiếm lấy nữ trình nguyên đan, có thêm Hiên viên tam bảo hộ thể, cho dù bên ngoài có thập vạn ma binh đi chăng nữa, đã chắc gì làm gì được ta.?”

Sở Dịch nghe xong rất kinh hãi. Bây giờ nguyên anh của Lý, Sở hai người bị khốn tại Thái Ất nguyên chân đỉnh, Thái Ất nguyên chân đỉnh lại ở trong càn khôn nguyên cương hồ, Càn khôn nguyên cương hồ ở trong đan điền của hắn, cũng như hắn lại ngồi trong Thiên địa hồng lô. Cứ theo cách nghĩ kiểu đó, hắn và lưỡng đại thần khí như là những được đỉnh treo trong đan lò, bị bao bọc trung trùng, nguyên anh của Sở, Lý hai người như kim đan tiên hoàn, sẽ có lúc cứu chuyển công thành. Chỉ khác một điều, hắn có phải được đỉnh bằng thanh đồng đầu mà chịu được lửa luyện.

Lý Chí Nghi giận dữ cười mắng:” Đó là giấc mộng của con mẹ người đó! Thằng học trò này trong cơ thể có hai đại pháp bảo bảo hộ, người có khả năng thiêu được một cọng lông chân của hắn hay không còn phải xem bản lĩnh của người.

Trương Tư Đạo mỉm cười nói:” Thế sao? Nếu là như thế, Thiên địa hồng lô ta cũng không cần nữa. Nói nhiều vô ích, các người cứ cười lừa nhìn đạo kinh, vừa chạy vừa nhìn trộm.”** Nói đến đây từ trong tay áo rút ra một cái quạt ba tiêu bằng đồng dài khoảng ba thốn, m ặc niệm pháp quyết,” hô lên một tiếng, đồng phiến bích quang loé sáng, càng biến càng to.

Lý Chí Nghi í lên một tiếng, vừa kinh vừa nộ nói:” đó không phải là Tồn phong chấn lôi phiến của Nam hải Mộc đạo nhân hay sao? làm thế nào mà người có được? Con mẹ nó, chắc Mộc đạo nhân không phải chết bởi ma môn yêu đạo mà là chết dưới kiếm của con rùa người.

“Lý Đạo huynh nói vậy sai rồi, tu đạo chủ nhân, chết hay không chết bất quá đều là lời đồn, ta giúp hắn đắc đạo thành tiên, độ quá đại kiếp, hắn không biết tạ ơn ta thế nào, dùng cái quạt này để tạ lễ.” Trương Tư Đạo cười hê hê, thần sắc tự mãn, tay phải phẩy một cái, lòng bàn tay hiện ra thêm sáu hạt châu xích hồng, phát ra ánh sáng đỏ như lưu ly, rực rỡ chói mắt, khi sờ vào hoá tinh bay ra, ầm ầm một âm thanh hao hao tiếng sấm chớp.

Lý Chí Nghi hống to:” Lục nhất ly hoả châu! Thì ra Côn Lôn song chân chết về tay người, Địch! Con bà người, người..” trong cơn cuồng nộ, thỉnh linh không thốt ra lời.

Sở Cuồng Ca cười to nói:” Lão ngu tử, mưu bảo hại mệnh, vu oan giá hoạ, không phải là thủ đoạn thường thấy của đạo môn chính phái các người hay sao? Hạc cùng một bầy, tám lạng nửa cân, người còn nói chúng ta làm quá.”

Trương Tư đạo mỉm cười nói:” Sở thiên đế cứ nói quá. Lý đạo huynh, huynh dùng cờ hiệu hàng yêu trừ ma, những bảo bối bị huynh cướp đi không ít hơn ta? Bât quá huynh cứ yên tâm, hạ gục huynh rồi, những bảo

bồi của huynh ta sẽ giữ đường hoàng.” Tiếng nói vừa dứt, ngón tay bắn ra, lục nhất ly hoả châu theo nhau bắn vào trong miệng của lò đồng, hoả diễm lập tức biến thành một màu xanh tím chói mắt.

Trong tiếng reo hò của bọn long hổ đạo sĩ, Trương Tư Đạo hai tay nắm chặt Tồn phong chấn lôi phiến, quạt mạnh một cái.

“Hô” một sóng khí màu trắng bạch như gió dữ thổi ra, lập tức cuốn lò lửa bay lên cao, hướng tới đỉnh động.

Sở Dịch trước mắt nhuộm hồng, sí nhiệt công tâm, mũi lập tức có thể ngửi thấy mùi da thịt mình cháy, trong lòng vô cùng sợ:” Không lẽ ta hôm nay phải chết trong cái lò đan này sao.?”

Trong một sát na, má lúm thanh lệ của Yển Tiểu Tiên như lướt qua trước mắt. Nghĩ đến lời thề đồng sanh đồng tử của nàng, trong lòng hần lập tức vô cùng đau đớn:” Không biết giờ phút này nàng đang ở nơi đâu?”

Trong đan điền, tiếng Sở Cuồng Ca hả hê, hô hô cười:” Hay thật, hay thật, đường đường là một Thái Ất chân nhân, Linh Bảo tán tiên, không thể tưởng tượng được lại phải chết ở trong tay đồng đạo của mình. Cái này không biết có thể gọi là chó cắn chó hay không?”

Lý Chí Nghi giận đến cùng cực, nghiêm giọng quát to:” Câm mồm! Lão yêu quái, hiện tại hai chúng ta cùng ở trên một con thuyền, ta chết người không chết chắc! Con bà nó, nếu không muốn cùng ta chết tại nơi này, chúng ta mau cùng hợp tác, đả thông kinh mạch của tên tú tài nghèo này, linh thần hợp nhất, cùng thoát ra khỏi đan lò!”

Sở Cuồng Ca cuồng tiếu nói:” Được, hôm nay quả nhân phá lệ cùng lão mũi trâu người hợp tác một lần. Khi nào ra khỏi được cái lò này, chúng ta đánh lại ba trăm hiệp, xem xem ai là người thi võ thành vạn đoạn hình thần câu diệt!”

Lý Chí Nghi hoan hỉ, quát to:” Một lời đã định! Lúc đó tiện xem kết quả ai sống ai chết!”

Sở Cuồng Ca hắc hắc cười, thét to:” Lão mũi trâu, ta đả thông nhiệm mạch của hần, người đả thông đốc mạch, sau đó cùng lúc đả thông kỳ kinh bát mạch, mười hai kinh lạc, tái xung khai nê hoàn cung của hần, biến hần thành một tản tiên kim thân!”

Tiếng nói vừa dứt, Sở Dịch chỉ cảm thấy khí hải cấp tốc toàn chuyển, mạch địa phún trào lường đạo chân khí bàng bạc, như nộ triều ào ào cuộn cuộn, phân biệt đi vào hội âm, trường cường nhị huyệt, lại dọc theo bụng ngực, xương sống mạnh mẽ xông lên.

Sở, Lý hai người trường tiếu bất tuyệt, hai cổ cuồng mãnh chân khí lúc phân lúc hợp, tưng hoành giao thác, trong người Sở Dịch như kinh đào hải lãng, cuộn chuyển đến toàn thân

*Xưng cô đạo quả: các vị vua ngay xưa thường hạ mình tự xưng là quả nhân, có nghĩ là người đức độ còn kém. Ý câu này là nói Sở Cuồng Ca ăn nói lớn lối, tự coi mình lên trên kẻ khác.

*Ma hoa: thứ kẹo hai khúc bột quấn xoắn lại với nhau như bện dây thừng rồi rán lên, ngọt, giòn.

*cười lừa đạo đạo kinh, vừa chạy vừa nhìn trộm: có lẽ sửa một câu thành ngữ cổ, nguyên văn Trương quả lão vừa xoay lưng cười lừa vừa đọc sách, ý nôm na là “cứ đợi đấy mà xem hoặc” là “chuyện không đáng quan tâm, dễ dàng”.

24. Chương 24: Toan Nghê Mãnh Thú Thổ Sàm Tiên

Ngoài động tiếng quỷ khóc sói tru càng ngày càng nhiều, đầy khắp núi đồi, khiến người sờn cả gai ốc.

Chúng long hổ đạo sĩ đã kết thành bát quái kiếm trận, bao lấy thiên địa hồng lô làm trung tâm vây lấy, hơn bảy mươi thanh trường kiếm nghiêng nghiêng chỉ tới, nín lặng ngưng thần, đến thổ mạng cũng không dám.

Trương tư đạo xiêm y phần phật bay, vung quạt ba tiêu rung động liên tục, một làn chân khí màu trắng thao thao bất tuyệt từ thiên địa hồng lô bốn phía bay ra lượn vòng quanh.

Ngọn lửa hừng hực, lưỡi lửa tử sắc hừng hực đang liếm lấy chín chân luyện đan lô, khiến bốn bức tường của động quạt khói xông mù mịt

Trong lô, sở dịch ngồi xếp bằng hai mắt nhắm lại, toàn thân khởi dậy một đoàn tử quang, xung quanh nhìn thấy trong tâm lô huyền đan đoàn đoàn bay lượn.

Hắn mới đầu còn thấy nóng bức khó chịu, nhưng càng về sau, chân khí trong cơ thể bỗng nhiên bùng lên, kinh dị ở chỗ, khí huyết lưu thông khắp toàn thân, dễ chịu tới không nói nên lời, nhiệt độ nóng bỏng ở trong lô giờ không còn cảm thấy nữa.

Lúc này, bên ngoài động đột nhiên vang lên hai tiếng tù và quý dị, thê lương xuyên vân, dường như là hai mãnh thú đang cuồng hỉ đồng thời kêu rống.

Trong sát na đó, tiếng mãnh thú gầm gừ càng vang lên to hơn, hết đợt này tới đợt khác, càng ngày càng nhiều, nhịp theo tiết tấu của tiếng tù và, rào rạt dâng trào vang vọng khắp Hoa Sơn

Tiếng tù và, tiếng thú hồng, tiếng chim khóc, tiếng móng vuốt gõ xuống đất, tiếng đập cánh rầm rầm... đan xen vào nhau thành một đoàn âm thanh hỗn loạn ầm ầm, bài sơn đảo hải, sóng sau đè sóng trước, đập vào tai mọi người.

Rèm cửa loạn vũ, đất đá, ngọc sàng... ông ông chấn động, cả động quạt đều bắt đầu từ từ bắt đầu lay động, càng ngày càng kịch liệt, tro bụi trên tường rơi xuống như mưa, như một màn sương mù.

Chúng đạo sĩ ngơ ngác nhìn nhau, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, nhưng một bước cũng không dám di động.

Sở Cuồng Ca “Di: một tiếng, cười dài nói: ”hay lắm hay lắm, lão bằng hữu càng ngày càng nhiều rồi. ‘Cổ Nhạc Huyền Điền, Phù Thú Song toàn, Lãng Khung tử muội’, nam cương chia tay, quả nhân nhớ các người nhiều lắm. Các người lần này đã soạn ra được tân khúc nào rồi? để quả nhân nghe thử xem sao.”

Trong tiếng ầm ầm, chỉ nghe hai nữ tử cùng lên tiếng, cười nói: ”Phi, người là đồ thiên hạ đệ nhất bạc tình lang, còn nhớ đến chúng ta nữa sao? Không có tân khúc mới, chỉ có một khúc ‘Phiên Nữ Oán’, Sở lang có dám nghe không? thanh âm mềm mại rành mạch, uyển chuyển êm tai, chỉ là giọng điệu có phần không được lưu loát, như là của man nữ nam cương.

Long hổ chúng đạo sĩ trong lòng một trận đập mạn, toàn thân rét lạnh: “Nguyên lai là các nàng! thảo nào bọn quái thú thanh thế lớn như vậy.”

Hai man nữ song sinh này được gọi là ‘Lãng Khung Tích Ngọc’, một là Lãng Khung liên hương, nguyên là công chủ lãng khung vương của nam man lục chiếu.

Sau khi môn xá tộc thôn tính lục chiếu, nhị nữ liền lưu vong đến Thổ Phồn, đầu nhập dưới trướng ma môn Kim Mẫu Nguyên Quân, học được một thân yêu pháp tà thuật kinh thế hãi tục, đặc biệt là tinh thông cổ thuật, ngự thú, do đó tự xưng “Cổ Nhạc Huyền Điền, Phù Thú Song Toàn”

Mấy năm gần đây nhị nữ tiếng tăm càng lớn, tuy so ra kém Tiêu Phiên Phiên, nhưng cũng là nhân vật trong ma môn thập lục tiên thanh danh đỉnh đỉnh.

Sở Cuồng Ca cười nói: “hai vị công chủ đẹp tựa thiên tiên, cho dù có oán, cũng nên thôi khúc ‘Trích Tiên Oán’, ‘Chiêu Quân Oán’ hoặc là ‘Tích Song Kiều’, ‘Hiển Tiên âm’, như vậy mới xứng với danh tiếng của hai nàng...”

Chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn chói tai cười nói: “Họ Sở kia, chết đến nơi rồi còn dám cổ tác phong lưu, hồ ngôn loạn ngữ, bị thiên địa hồng lô thiêu người ‘Mãn Giang Hồng’, người chỉ còn có thể ca hát bài ‘Sơn Quỷ Dao’ mà thôi!”

(dịch giả: cách danh từ trên đều là tên bài hát, mình không dịch thành thuần việt được do không biết)

Sở Cuồng Ca cười nói: “kể nói chuyện thật âm dương quái khí, thậm yếu tì hư, nhất định đúng là Bắc Cực lão tổ rồi. Các hạ sống chẳng còn lâu, còn đi xa vạn dặm, chạy tới Hoa Sơn cùng quả nhân hát bài ‘Sơn Quỷ dao’, hắc hắc, tình ý này quả thực khiene quả nhân không dám nhận.”

Sở Cuồng Ca một bên dùng ý ngự khí, miên miên không dứt đem chân khí chạy qua toàn thân kinh mạch Sở Dịch, một bên đàm tiếu phong sanh, chỉ một lát đã cùng yêu nhân ma môn bên ngoài động chào hỏi một lượt.

Trong đó có hơn phân nửa là yêu nữ đã từng cùng hắn làm chuyện ám muội, toan ngôn mật ngữ xuất ra bất tận, động một chút là gọi phụ tâm hán, bạc tình lang, liên oán (yêu thương, oán giận) cùng đan xen, ái hận khó phân.

Đám yêu ma nam giới này hoặc là mắng nhiếc, hoặc là trào phúng, mỗi lời nói ra, đối với hắn đều là nghiêng răng nghiêng lợi, hận tới thấu xương. Sở Cuồng Ca vui vẻ thưởng thức, vui sướng tự đắc.

Lí chi nghi bật cười nói: “bà người chứ, lão yêu quái, không tưởng được người không những là cái đinh trong mắt đạo môn, còn là cái gai trong thịt của ma môn. doc truyện tại . hắc hắc. trư bát giới soi gương - trông chẳng phải là người. làm người như người trên đời, thật sự là thất bại cực độ.”

Sở Cuồng Ca lại không cho là vậy, ha ha cười to, nói: “Ta bình sanh đã bị quỷ thần đều ghét, ông trời đổ kị thiên tài. Quả nhân vốn không gọi là người, mà phải gọi là thần tiên,. Đã muốn gọi là thần tiên, thì phải mưu cầu tiêu diêu tự tại, làm theo ý mình. người trong thiên hạ có chửi rủa thế nào, quả nhân vẫn cứ khoái hoạt như thường.”

Chúng long hổ đạo sĩ tuyệt không có cái tiêu diêu khoái hoạt của hắn, trong tâm nhảy loạn, càng nghe càng là kinh hãi sợ sệt. Ở trên Hoa Sơn đỉnh này tựa hồ đã tụ tập gần một nửa yêu nhân tà phái trong thiên hạ.

Bọn chúng phần lớn đều là long hổ sơn đệ tử cấp cao, bình sanh hiểu biết không hề ít, nhưng quần ma loạn vũ như thế này, vạn thú tụ tập bên ngoài kia quả thật là mới nghe lần đầu.

Sở dịch trong lòng hoảng sợ, thầm nghĩ: “Kì quái, ma môn yêu nhân mỗi kẻ đều là hung cuồng bạo lệ, vì sao lại cam tâm nghe sự điều khiển của thiên tiên môn yêu nữ điều khiển, tề tụ tới Hoa Sơn? đều nói qua ma môn chia năm sẻ bảy, nghi kị lẫn nhau, nhưng thấy tới nay, ngoại trừ Sở Cuồng Ca này tự kiêu tự đại, mắng chửi song phương, ma môn so với đạo môn còn thấy đoàn kết hơn.”

Trong khi quần ma đang âm ỉ bên ngoài, chỉ có trương tứ đạo là khí định thần nhàn, như không nghe thấy, hắn ngồi xếp bằng giữa không trung, bay vòng quanh thiên địa hồng lô, trong tay nắm lấy quạt ba tiêu, càng lúc quạt càng nhanh.

Hỏa diễm hừng hực cháy lớn, bao trọn lấy đan lô thanh đồng cửu cước.

Trong lô, Sở Dịch cùng trương tứ đạo bay ngược hướng nhau, nghe quang phát ra tứ phía, khiến cả động quạt tràn ngập ánh sáng đỏ tươi, biến ảo không ngừng.

Sở Dịch càng chuyển càng nhanh, xung quanh cái gì cũng không còn thấy rõ, chỉ cảm thấy hai đạo khí lưu trong cơ thể đang cuộn cuộn lao nhanh, càng ngày càng hung mãnh, thay đổi bất định.

Chợt nghe Sở Cuồng Ca, lí chi nghi cùng kêu lên, quát: “Khai tam quan, thông tam điền, hà xa vận chuyển, huyền tấn tu tiên!”

Phốc phốc liên thanh, Sở Dịch toàn thân nghe quang sáng ngời, một đạo xích quang, một đạo bích mang(xanh biếc) từ thái âm chân nguyên đỉnh cùng kiên khôn nguyên cương hồ phóng ra, song song bay tới, dùng thế sấm đánh không kịp bùng tai, liên tiếp giải khai vĩ lư, giáp tích, ngũ chẩm, tam quan, xông thẳng tới nê hoàn cung trên đỉnh não.

“Oanh!”

Sở dịch trước mắt chói ngời, như vạn đạo kim quang, đề hồ quán đỉnh, thần thức vốn hỗn độn nhất thời trở nên thanh cam lương sáng (sáng khoái trong sạch)

Hai cổ chân khí trên đỉnh đầu xuất nhập cổ vũ, đột nhiên tràn xuống, gào thét không dứt, xuyên qua hoàng đình cung, thẳng tới khí hải đan điền.

Trong phút chốc, thượng, trung, hạ đan điền ba nơi cùng thông suốt, khí thần lưỡng sương

Lí chi nghi ha ha cười to, nói: “thống khoái thống khoái! hắn thật sự thống khoái! Chỉ là tiện nghi cho gã cùng toan tú tài này, tự nhiên có thể trở thành Tấn Tiên Kim Thân.!”

Trong tiếng cười, hai cổ chân khí tại nhâm đốc nhị mạch của sở dịch song song bay nhanh vận chuyển vòng quanh, càng ngày càng rào rạt mạnh mẽ. Âm dương nhị mạch đã thông, toàn thân kinh lạc tự nhiên cũng thư thái sải khoái.

Sở Dịch thần sắc sáng khoái, toàn thân đầu đầu cũng tràn đầy khí lực, nhẹ nhàng như tiên, tư vị kia thực là kỳ diệu.

Hắn vừa mừng vừa sợ, bỗng dưng hiểu được mình hồ lí hồ đồ mà thành, đã được hai vị đạo ma đại Tán Tiên hợp lực dẫn thông huyền khiêu, nê cửu, trở thành Tán Tiên kim thân mà kẻ tu chân trong thiên hạ hằng mơ tưởng!

Người tu chân nếu muốn luyện thành một Tán Tiên trường sinh bất tử, trước hết phải tu khí luyện thần, đem chân nguyên trong cơ thể luyện thành nguyên anh nội đan, rồi sau đó mới có thể dẫn thông nê hoàn cung tại đỉnh đầu, linh thần thoát khiêu, tiêu diêu giữa tam giới.

Nhưng Sở Dịch giờ phút này tình hình lại đặc biệt khác thường, hoàn toàn điên đảo tự nhiên. Hắn chính mình đã tu luyện thành đạo gia nội đan tinh khiết cùng với một thân chân khí cường đại, quay trở lại trợ ngoại lực, trước tiên dẫn thông nê hoàn cung cùng toàn thân kinh mạch, tìm được Tán tiên chi thân.

Chỉ vì Sở Cuồng Ca, lí chi nghi nguyên anh bị nhốt bên trong thái ất chân nguyên đỉnh, mà thái ất chân nguyên đỉnh lại được giấu ở trong đan điền Sở Dịch.

Hai người nếu muốn bảo vệ nguyên anh của chính mình không bị thiên địa hồng lô thiêu thành kim đan, thì chỉ có tiện nghi cho Sở Dịch, hợp lực biến hắn thành Tán Tiên chi thân, sau đó mới có thể linh thần cảm ứng, đột phá thái ất chân nguyên đỉnh cùng vòng vây của kiền khôn nguyên cương hồ, phát huy toàn bộ uy lực của nhục thân Sở Dịch, chờ cơ hội xông ra hồng lô.

May mắn lại là, sở dịch lúc trước được Yến Tiểu Tiên dùng minh tâm khắc cốt đỉnh tủy tủy hoán cốt, kinh mạch, cốt cách đều hơn hẳn người thường, trong cơ thể lại có hai đại thần khí hộ vệ, bởi vậy tuy bị luyện trong hồng lô hồi lâu mà vẫn vô sự, ngược lại trong họa gặp phúc, trở thành một thân hồng cân thiết cốt.

Vì phối tốt như vậy, lại được hai đại Tán Tiên đương thời cải tạo, có thể nói biến sắt thành vàng, làm chơi ăn thật.

Chúng nhân xôn xao, trong tim đều kinh sợ.

Trương Tư Đạo trong mắt sát khí bùng lên, quạt đồng vũ động càng nhanh, hồng lô nhất thời biến thành một màu đỏ, khói trắng nghi ngút.

mắt thấy Sở Dịch kinh mạch thông suốt, Tán tiên nhân đã thành, Sở Cuồng Ca hô hô cười nhạo, nói: “xem ta Tề thiên đại thánh nhất cước đạp hồng lô, đại nháo thiên không!”

Lí Chi Nghi kinh hãi kêu lên: “Lão Yêu Quái, không thể...”

Lời vừa nói ra, trong đan điền Sở Dịch đã dâng lên một cổ chân khí, trào ra như nước bể, thân hình tự động xoay người, phóng lên - đạp, tầng tầng lớp lớp đánh vào bên cạnh hồng lô.

“Bang!”

Tử quang bùng nổ, động quạt kịch chấn, hỏa diễm đầy trời.

Trong tiếng động đinh tai nhức óc, hồng lô sừng sững bất động, một đoàn sóng khí đỏ hồng ầm ầm từ trong hồng lô phóng ra, phi vũ tán loạn, càng lúc càng lớn dần.

Chúng đạo sĩ trước mắt tối sầm, cổ họng ứ lên, sau lưng như bị sóng lớn đập vào, toàn thân tự giác phi tới phía trước.

Bốn, năm long hổ đạo sĩ chân khí yếu nhất kêu lên thảm thiết rời đất bay ra, đập mạnh vào vách động quạt, lập tức đầu lâu vỡ nát, trắng đỏ lẫn lộn.

Kiểm trận nhất thời đại loạn.

Trong mọi người, chỉ có Trương Tư Đạo không có hoảng hốt, thân hình lập tức ổn định, nhưng trong cơ thể cũng bị một trận khí huyết nhộn nhạo, bị ép tới nghẹt thở. Trong lòng kinh sợ không thôi: “Yêu ma này

bên trong lô còn có thể như vậy, nếu phóng thả hần đi ra tất không ai có thể kiềm chế được hần?” Sát khí dâng lên.

Trong lô sóng khí cuộn cuộn, rào rào phản chấn.

Sở Dịch mắt hoa, trong tai như có muôn vạn tiếng sấm ầm ầm vang vọng, toàn thân như có điện giật, tay chân tê rần, tựa như là bị sức mạnh của vạn quân từ bốn phương tám hướng đè ép, xương cốt như rạn vỡ, đau nhức khôn cùng.

Trong lúc kinh hãi, chỉ nghe sở cuồng ca haha cười dài, nói: “Hay lắm, hay lắm! Đồng lô này lại chịu được một cước của quân nhân, lại có thể không chút sụt mẻ, xem ra quả thực là thiên địa hồng lô!”

“nói vậy! lão yêu quái người còn đạp một cước, tiểu tử này là kẻ chết đầu tiên đó!”

Lí Chi Nghi chửi mắng vài câu, kêu lên: “Đông Nam tây bắc, tá thế tùy hình!”

Sở Dịch cả người chột nhẹ, tất cả khí lực đột nhiên biến mất không còn một chút, cả người giống như lá rụng giữa không, dập dờn theo sóng khí.

Nói cũng kì quái, chung quanh áp lực đột nhiên tiêu tán, chỉ còn thân mình không khỏi vẫn còn nương theo phản chấn, bên trong lô nghiêng ngả hai bên.

Hần còn đang ngạc nhiên, chợt nghe thấy, ngoài động truyền tới tiếng cười lạnh lạnh của Phiên Phiên: “Thái ất chân nhân, để tôn điện hạ, thiên địa hồng lô chính là thiên hạ đệ nhất thần khí, vừa là hiền viên hoàng đế tự thân phong ấn, nếu không có giải ấn quyết, dù có thông thiên thần lực cũng không thể đả động phân hào. Các người đừng phí công mạnh động nữa!”

Trương Tư Đạo tâm niệm chuyển động: “Giải ấn quyết? bỗng dưng nhớ lại ba tháng trước tại Hưng Khánh Cung tại đại điện trong lúc vô ý phát hiện ra ‘Thái Thanh đạo tàng bí biên’

Trong mật quyển không chỉ có tả chi tiết hình dáng của thiên địa hồng lô, ở bức họa bên ngoài, còn dùng thượng cổ văn tự ghi lại một vài mật chú, nói vậy đúng là giải ấn quyết rồi!

Giờ phút này yêu ma đang chăm chăm như hổ đói, lúc nào cũng có thể phát khởi mãnh công, mà Lí Chi Nghi với sở cuồng ca hiện vẫn còn bên trong nê hoàn cung của Sở Dịch, linh thần hợp nhất, trong thời gian ngắn không thể đem bọn họ thiêu luyện thành nguyên anh kim đan.

Chỉ cần có thể nhớ lại thiên địa hồng lô giải ấn quyết, hần có thể đem thần lô tùy ý biến hóa, mang theo nó đột phá nơi này, rời khỏi chỗ hùg hiểm. Khi tới nơi an toàn còn có thể chậm rãi thu thập ba người trong lô cũng không muộn...

Trong phút chốc, định xong kế hoạch.

Trương Tư Đạo nín thở ngưng thần, khổ sở nhớ lại. Từng hàng mật chú tựa như ánh chớp, tại trong đầu hần nhất nhất xuất hiện, trong lòng vui mừng khôn xiết, một lúc kích động, toàn thân không tự chủ được bắt đầu run nhẹ.

Ngoài động Phiên Phiên cười nói: “Các vị thần môn tiền bối hãy cùng nhau tiến tới, thái ất đế tôn cũng không thể chống cự. Trương Thiên Sư, người nếu còn không ra đây, Lăng Khung công chủ sẽ đem đám điều thú trùng xà này tiến nhập động cùng người chơi đùa đó...”

Lời còn chưa dứt, Trương Tư Đạo rốt cục nhìn không được, bỗng dưng bộc phát ra một tiếng cười lớn, xoay người phi vũ, trên không hai tay múa động cuồng hô: “Đến đây! cứ đến đây! đừng nói là chỉ có các người từng này đám yêu ma tiểu sủ (nhỏ bé), bây giờ dù cho tới mười vạn thiên binh, bốn thiên sư cũng một mình chấp hết! hahahahaha...”

Chỉ thấy hần đột nhiên biến dạng, giống như điên cuồng, chẳng giống với lúc bình thường hình dáng phong nhã thông dong.

Chúng long hổ đạo sĩ đều ngạc nhiên, vừa kinh vừa sợ, chẳng biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Lí Chi Nghi rùng mình, ha ha cười nói: “Điên rồi, điên rồi. con mẹ hần chứ, đạo gia ta còn không có thể như thế, người thật sự điên rồi...”

“Con mẹ ngươi thì có!” Trương tự đạo chuyển mình quay đầu lại, hai mắt chòng chọc nhìn vào Sở Dịch, cười dữ tợn nói: “Khi thiên sư ta thu đủ hiền viên lục bảo, nhất thống đạo môn, bạch nhật phi thăng, ngươi sẽ biết kẻ diên rất cục là ai!”

Nói xong lời cuối cùng thì hét lớn một tiếng, lẳng không đạp bước trên thiên không, ngược tay rút ra phước ma long cốt kiếm, ngân quang phi vũ, đối diện với thiên địa hồng lô cấp tốc niệm chú, trong miệng lẩm nhẩm giải ấn quyết.

“Bang”

Kiểm quang vừa chỉ tới, đồng thanh đan lô kia vốn vẫn ti bất động đột nhiên rung rung chấn động, phát ra một âm thanh trong trẻo.

Sở cuồng ca, Lí Chi Nghi hai người “di” một tiếng, kinh hãi không hiểu rốt cục hẳn định làm cái gì nữa.

“Mật chú này quả nhiên là giải ấn quyết!” Trương Tự Đạo trong lòng cuồng hỉ, ngưng thần bài trừ tạp niệm, tiếp tục múa kiếm ngự khí, nhất nhất mặc tụng chú ngữ.

“Đương đương” không ngừng bên tai, đồng lô càng lúc càng vang lên to hơn, bích quang lưu li nhấp nháy, chỉ trong một lát, chín chân đồng đã có đến bốn cái nâng lên khỏi mặt đất.

Mọi người xôn xao kinh hô, một lát sau thì im ắng không một tiếng động.

Trong lúc nhất thời, ngoài động tiếng hô hào, thú hống, xao động... tất cả đều không còn nghe thấy.

Mọi người nhìn không chớp mắt vào đan lô, trống ngực, hô hấp dường như đều ngừng lại.

Trương Tự Đạo miệng nhấp nháy, niệm lục, chân khí Bạo đang xem tại - .

cuồn cuộn tụ tập, đồng lô bốn phía bao phủ một vàng sáng chói mắt.

Hơn trăm chú ngữ cũng sắp tới hồi cuối, nhưng càng lúc về sau càng là khó khăn, đến từ sức mạnh của đồng lô phong ấn, dường như có tam sơn ngũ nhạc đè nén trên vai, khiến hẳn tựa như khó thể chịu được.

Hẳn trường kiếm càng múa càng nhanh, mồ hôi đầm đìa, cánh tay, đầu ngón tay đều run rẩy, bảo kiếm chấn động không ngừng, vài ba lần thiếu chút nữa là rời tay bay ra.

“Lạc sát” một tiếng, đan đàn bên dưới đồng lô đã vỡ tan, một đạo kim quang phá không bay ra, toàn thân thanh đồng đan lô phát ra ánh sáng huy hoàng.

Thiên địa hồng lô không ngừng kịch chấn, vết rạn thành hình lưới mở rộng, kim quang cuồn cuộn chiếu vào hai mắt Sở Dịch, khiến hẳn không thể nhìn thẳng.

Mở ảo bên trong, hẳn tựa hồ nghe thấy cái khe bên dưới có một thanh âm nhỏ bé kì quái, tựa như là rên rỉ, trong lòng sợ hãi, đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

Chỉ trong nháy mắt, Trương Tự Đạo trong mắt tinh quang bạo xạ, lưới như xuân lôi, toàn thân phấn khởi chân khí, quát lớn: “Cương thành địa chỉ, hoa phương na sát!”

Thiên địa hồng lô, sắc!”

Kiểm quang như chớp, như muốn đâm vào người bên trong đồng lô.

“Hô!”

Ngân mang, kim quang, âm âm cổ vũ, như nắm mây trùng điệp cuồn cuộn, đem cả đan đàn cao lớn nhấc lên, âm âm bay lên.

“Xích xích” liên thanh, đan đàn kiến trúc dần dần nứt vỡ, vô số đường nứt lớn dần xuất hiện.

25. Chương 25: Toan Nghê Mãnh Thú Thổ Sàm Tiên (2)

Thiên vạn đạo ánh sáng đỏ tươi như ánh sáng mặt trời chiếu rọi, từ bên dưới phóng tới đầy trời, ánh sáng như từ muôn ngàn lỗ nhỏ bạo xạ.

“Oanh long long!”

Chỉ trong phút chốc, đan đàn đã vỡ tung thành vô số tảng đá, giống như một trận mưa sao băng bắn ra tứ phía!

Hồng quang xông lên ngút trời, giống như nham tương phun trào, trong động quật xuất hiện muôn ngàn tia sắc, lát sau đã trở lên một mảnh trắng xóa.

Mọi người cảm thấy trước mắt hoa lên, cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ cảm thấy một cỗ như cơn sóng khổng lồ cường đại tới khó thể miêu tả, nhằm đại não cuốn tới, hô hấp ngừng trệ, từ đất ngã ra.

Đất rung núi chuyển, diếc tai nhức óc, “Hưu Hưu” không ngừng bên tai.

Rất nhiều long hổ đạo sĩ thân giữa thiên không, còn chưa phục hồi tinh thần, liền bị lưu thạch phi đạn xuyên thủng, trong nháy mắt biến thành xác chết, chỉ kịp kêu lên thảm thiết.

Bên trong đồng lô Sở Dịch nghiêng đông ngã tây, tuy có hai đại tán tiên hộ thể, nhưng đan đàn xuất ra những làn sóng khí khủng khiếp khiến hần cảm thấy áp lực vô cùng, bức bối tới cực độ.

Trương Thiên Sư hoàng bào phần phật bay, đứng thẳng trong dòng khí cuộn cuộn, trong lòng kích động cuồng hỉ, đối với những tiếng kêu thảm thiết của đám đệ tử cũng không để vào tai, ha ha cười lớn, nói: “Hiên Viên tam bảo! Hiên Viên tam bảo từ nay đã quy tại tay ta Trương Tư Đạo rồi!” xem tại

Hần trường kiếm ngân quang như điện, tiếp tục chỉ tới luyện đan lô, kêu to phát quyết: “Kiền khôn tạo hóa. Đại tiểu như ý...”

Đồng lô bích quang bùng cháy, đình chỉ xoay tròn, theo chú ngữ bắt đầu tắc tắc thu nhỏ lại.

Lí Chi Nghi, Sở Cuồng Ca hai người mặc dù thần công tuyệt đỉnh, lúc này cũng không biết làm cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn thiên địa hồng lô bị Trương Thiên Sư một chút một chút khống chế, chửi bới không thôi.

“Ngao- ô”

Vừa tại lúc này, ở giữa động quật truyền ra tiếng thú hống kinh thiên động địa, như sấm sét đánh vào, chấn động lòng chúng nhân toàn thân run rẩy dữ dội, đứng gần nhất là vài long hổ đạo sĩ trong đầu ông ông tiếng rống, ôm đầu kêu thảm thiết, trong tai, trong mũi, trong miệng máu tươi phun xuất, ngay cả con người cũng cùng một chỗ lòi ra.

Đồng thời, trong động quật bỗng dưng vang lên nhiều tiếng hung thú gào rít, hết đợt này tới đợt khác, giống như xuyên lòi liên kích, kinh thiên động địa.

Sóng khí cuộn cuộn, tức khắc khiến cho trong động quật oanh long rung mạnh, lần chấn động này còn dữ dội mãnh liệt hơn nữa. Bốn phía băng liệt, cự thạch rào rào rơi xuống, cả sơn động dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Chúng đạo sĩ kinh sợ, trong lòng không hện mà cùng hiện lên một ý niệm: “trong động này rốt cuộc tàng chứa yêu ma nào, lợi hại thế này!” Đều che lấy hai tai, lưng chụm lưng ngưng thần đề phòng.

Đột nhiên có tiếng sợ hãi kêu lên: “Mau... mau nhìn đồng thạch nhũ này!”

Sở Dịch theo tiếng nhìn lại, trong lòng đại chấn, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Tại hần mười bảy năm nay, chưa bao giờ gặp qua khung cảnh quỷ dị tới bậc này, không thể tư nghị gì được.

Chung nhũ thạch trong sơn động đã rõ ràng biến thành hung cầm mãnh thú.

Tiếng động kinh đào hải lãng điên cuồng vừa rồi có lẽ là do những tảng đá này phát ra.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, giống như đang ở trong ác mộng.

Trong hỗn loạn, ầm ầm nghe thấy ngoài động tiếng tù và vang lên, cổ thanh kích tấu, ma môn mọi người bộc phát một mảnh hoan hô, càng lúc càng to.

Sở Dịch ngưng thần lắng nghe, ma môn quần yêu tựa hồ cùng cao giọng ca một bài ca dao: "Tứ Linh xuất, bát hoang phá, nhị thập bát túc thiên hạ tấu. Thanh Long khiêu, Bạch Hổ hồng, Chu Tước Huyền Vũ chấn cửu châu. Liên hoa lạc, Thiên Đế tô, tam thập tam thiên biến nhan sắc..."

Sở Dịch trong cơ thể chân khí đột ngột biến mất, chỉ nghe Lí Chi Nghi, Sở Cuồng Ca cùng hoảng sợ kinh hô: "Là nó! Tứ Linh phong ấn! Thiên địa hồng lô đúng là Tứ Linh phong ấn!"

Nghe được lời ấy, Trương Tư Đạo trong đầu ầm ầm chấn động, hổ khẩu tê dại, trường kiếm suýt nữa rời khỏi tay, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình chợt xoay người ngã ngồi xuống đất.

"Không sai. Thiên địa hồng lô đúng là tứ linh phong ấn! đáng tiếc các ngươi biết được quá trễ rồi"

Phiên Phiên thi triển thiên tiên hiển âm đại pháp, khanh khách cười, ôn nhu nói từng chữ: "Đa tạ Trương Thiên Sư không sợ Thiên Khiển, thay chúng ta khai mở Tứ Linh phong ấn, tinh thần xá mình vì người khiến chúng ta quá cảm động!"

Quần ma ầm ĩ cuồng tiếu, khắp vùng núi cùng vang lên tiếng nói: "Đa tạ Trương Thiên Sư không sợ Thiên khiển, xá mình vì nhân, trở thành thiên vạn năm thần môn đệ nhất công thần!"

Trương Tư Đạo há mồm cứng lưỡi, nụ cười cũng cứng đờ, sắc mặt tái nhợt vô sắc. Nguyên lai như mừng, đắc ý, tham lam... chứa nhiều vẻ mặt vô hồn, song nhân tràn đầy vẻ kinh hãi vô cùng vô tận, không tin được cùng hồi hận.

Mọi người như vừa bị tiêu lôi đánh trúng, toàn thân ngây ngốc, rột roạt phát run.

Sở Dịch sửng sốt kinh ngạc: "Chẳng biết Tứ Linh phong ấn là cái gì? Khiến mọi người trở nên sợ hãi như vậy, ma môn lại vui mừng? Chẳng lẽ..."

Linh quang chợt lóe, hần đột nhiên nhớ tới Tứ Linh phong ấn là cái gì!

Truyền thuyết Hiên Viên hoàng đế sau khi thống nhất đại hoang, kim - mộc - thủy - hỏa tứ tộc muốn khôi phục cổ chế, vì vậy kết minh bạo loạn.

Tứ tộc tứ đại thần vì muốn chiến thắng hoàng đế vô địch, không tiếc hấp nạp tứ tộc nhị thập bát thần cầm hung thú, nhập vào thân mình, tổ hợp thành "Tứ Linh thần thú", nhất thời không gì cản nổi, liên phá thổ tộc đại quân.

Minh quân vây quanh thổ tộc Dương Hư Thành, triển khai quyết chiến. Hiên Viên hoàng đế xoay chuyển tình thế, một mình chống lại tứ thần sở hóa - Thanh Long - Bạch Hổ - Chu Tước - Huyền Vũ tứ đại thần thú, đem chúng một lần nữa phân hóa thành nhị thập bát hung thú, phong ấn trấn phục.

Hiên Viên hoàng đế sau khi thắng tiên, phân phong chúng thần. Tứ thần, nhị thập bát thú bị phong ấn tương ứng với nhị thập bát túc (chòm sao). Bởi vậy phong ấn này được xưng là "Tứ Linh nhị thập bát túc ấn"

Truyền thuyết nói rằng Phong ấn một khi được cởi, yêu thú trọng sinh, tứ linh bào hao, thậm chí Ma Thần Xi Vưu cũng sẽ thức tỉnh, không chỉ có thiên hạ đại loạn, còn khiến cho tiên giới trải qua một trường hạn kiếp chưa từng có.

Người giải ấn vì vậy phải chịu Thiên khiển, vạn kiếp không được trọng sinh.

Nguyên nhân chính là như thế, Hiên Viên hoàng đế đem phong ấn giấu ở chỗ cực kì bí mật, mấy ngàn năm qua thủy chung chưa ai tìm thấy.

Chỉ là mọi người vạn vạn không có nghĩ đến Tứ Linh phong ấn chính là Thiên Địa hồng lô, Phong ấn ở trên đỉnh Hoa Sơn Tuyết Liên phong.

Lại không nghĩ tới chính là, người mở phong ấn là đạo môn Tán Tiên Trương Thiên Sư tự mình khai mở.

Sở Dịch rốt cục hiểu được Giác Mãng ma tổ vì cái gì phải hành thích hoàng đế, đem đạo môn mọi người dẫn tới nơi này.

Ma Môn trăm mưu ngàn kế, không chỉ có là vì muốn li gián, thiệt hại đạo môn, cướp lấy Hiên Viên lục bảo, nặng nhất chính là vì mở Tứ Linh phong ấn, họa loạn thiên hạ, trọng kiến trật tự tam giới.

Chỉ trong một đêm, ma môn không tổn một giọt máu, lại có thể đả thương đạo môn tam phái, cởi bỏ nhị thập bát túc ấn, đem Hoa Sơn biến thành khánh điển tế thai của bọn họ.

Trong phút chốc, trong động tất cả tiếng kêu thảm cuồng hô đều biến mất hết, chỉ còn lại tiếng ầm ầm quái thú bào hao, cùng với ngoài động mơ hồ tiếng hoan hô náo động.

Oanh long long!”

Một trận động đất rung chuyển, trong động nhanh chóng rạn nứt, oanh lên một tiếng, bức tường đối diện tiên phong sụp đổ. Hai đạo sĩ chạy không kịp chạy, kêu không kịp kêu một tiếng, đã bị chôn sống bên trong.

Thú hồng như cuồng, làn sóng chớp động, nhị thập bát hung thú sắp sửa phá tường chui ra.

Chúng long hổ đạo sĩ như vừa ở trong mộng mới tỉnh, sợ hãi tới cực điểm, ngơ ngác nhìn nhau một lát, rốt cục hoảng sợ, đều cuồng hô một rận cướp đường mà chạy, giống như một cơn thủy triều hướng cửa động trào tới.

Sanh tử trước mắt, mọi người đều không để ý tới tình nghĩa đồng môn, dẫm đạp lên nhau, thậm chí vung kiếm đánh loạn.

máu tươi phun xuất, tiếng kêu thảm liên tục vang lên, cửa động khẩu nhỏ bé đã nhanh chóng chất đầy xác chết.

Trương Tư Đạo dường như không trông thấy thảm cảnh trước mắt, mặt xám như tro tàn, ngơ ngác ngồi trên mặt đất, chỉ lẩm bẩm nói: “Thiên khiển? Thiên khiển? Vạn kiếp bất phục?” lưỡng tẩn ban ban, hồ tu hoa bạch (tóc hoa râm, râu bạc), đảo mắt một cái đã biến thành tóc bạc da mồi. Trong sát na hần đường như đã già đi hơn mười tuổi.

Sở Dịch đối với đạo sĩ hư nguy âm hiểm này mặc dù cực kì căm ghét, nhưng lúc này thấy hần thảm hại, trong lòng không khỏi khơi dậy vài tia thương xót, trong tâm thở dài, nghĩ thầm: “Nếu biết như vậy, lúc trước đừng làm. Nếu không phải ngươi tâm khởi tham niệm, dùng mọi phương pháp giết hại đồng đạo, đoạt bảo của người, sao có thể rơi vào tình trạng này?”

Trong đan điền, Sở Cuồng Ca ha ha cười lớn, nói: “Quả báo nhân tiền, tới nhanh. Ông trời có mắt, hôm nay cuối cùng ông trời cũng mở mắt! Nhanh tới, nhanh tới!”

Trương Tư Đạo giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Dịch, trong mắt huyễn quang bạo nộ, Sở Dịch nhìn qua không rét mà run.

Sau một lúc lâu, Trương Tư Đạo cũng không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt sát khí đột nhiên thu lại, mặt buồn bã, hiện lên một tia cổ quái như là tuyệt vọng, lại như là hối hận đau khổ.

Ngơ ngẩn một lát, Trương Tư Đạo khàn khàn cười quái dị, lẩm bẩm nói: “Sở Cuồng Ca, ngươi nói thật không sai. Trương mỗ này một trăm bốn mươi năm nay chỉ lo tu khí không tu tâm, rất nhiều hành vi giết người so với yêu ma các người đều giống nhau. Hắc hắc, hôm nay gặp phải trường kiếp nầy này, cũng là thiên kiếp báo ứng.”

Lí Chi Nghi quát: “Trương tư đạo, ngươi đã có lòng hối hận, thừa dịp phong ấn còn chưa hoàn toàn phá bỏ, mau mau mở thiên địa hồng lô, chúng ta hợp lực đem nhị thập bát túc phong ấn trở lại!”

Trương Tư Đạo chấn động, rồi lại lắc đầu cười thảm, nói: “Đã muộn, đã quá muộn. Ta vì cởi phong ấn, đã tiêu hao hơn phân nửa chân nguyên, cho dù ngươi cùng ta hợp lại phong ấn, cũng không có khả năng văn hồi cục diện nữa rồi!”

Lí Chi Nghi cả giận nói: “Mưu sự tại nhâ, thành sự tại thiên. doc truyện tại . Ngươi không thử làm sao mà biết? Mẹ hần chứ, cho dù chỉ có nửa thành cơ hội, chúng ta cũng phải kết lực mà làm.”

Trương Tư Đạo cứ như không nghe thấy, đột nhiên cách không vẫy tay, đem đường mộng yếu giải khai cấm chế, quỳ xuống, “đông đông đông” đập đầu liên ba cái.

Đường Mộng Yếu “A” lên một tiếng, đang muốn tránh đi, lại nghe hắc lộ vẻ sâu thâm cười nói: “Đường chưởng môn, Trương Tư Đạo hám lợi đen lòng, không chỉ giết quý phái hai mươi mấy đệ tử, còn muốn ô uế thanh bạch của tiên tử, thật là không bằng cảm thú, cho dù chết trăm lần không đền được tội. Nhưng trước mắt thế cục khẩn cấp, họa loạn do ta mà ra, chỉ xin tiên tử tạm lưu cho ta một tánh mạng, cùng với yêu ma quyết chiến một phen”

Đường Mộng Yếu trong lòng chấn động, hận nộ tức khắc tiêu tan hơn phân nửa, trên mặt ửng hồng, vừa muốn nói chuyện, đan điền đã ầm ầm sụp đổ, bụi đất cuộn cuộn phi ra.

“Hô!” một đạo tử diễm sí quang từ bụi mù bạo xạ bay ra, cuồng vũ xoay tròn, hóa thành một con Cự Dực hỏa xà.

Quái xà kia hồng lân như huyết, ba con mắt xanh lục mở to, dữ tợn nhìn bốn phía, răng, lão nha dày đặc, phát ra tiếng khàn khàn quái hồng.

“Dực hỏa xà yêu! là thái cổ Nam Hoang Dực Hỏa Xà Yêu!” Mọi người vừa kinh hô, hỏa xà đột nhiên miệng máu mở rộng, lưỡi dài thè ra, một đoàn liệt hỏa ầm ầm nộ xạ, phóng vào đám người đứng ngoài động khẩu.

Hỏa quang rừng rực, mùi khét khắp nơi, bốn năm long hổ đạo sĩ không chú ý bị hỏa cầu đánh bay ra ngoài mấy trượng, toàn thân bốc cháy, miệng kêu thảm thiết, lăn lộn xoay tròn trên mặt đất, chỉ trong nháy mắt hóa thành một đôi tiêu cốt.

Chúng đạo sĩ còn lại hồn phi phách tán, không có phản kháng, đều ôm đầu trốn chạy như lũ chuột.

Hỏa xà ha cánh dang rộng, tê hồng nhào xuống, cự dực (cánh lớn) quét ngang, lập tức có mấy người xương cốt đoạn lìa, ngã xuống dưới đất, truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Sở Dịch trong lòng hoảng sợ, Lí Chi Nghi quát: “Trương Tư Đạo sự việc không nên chậm trễ, nếu còn khát lần tất không kịp nữa!”

Trương Tư Đạo giờ phút này đã rất là bình tĩnh, đứng dậy, cười nhẹ, nói: “Lí đạo huynh, thái cổ nhị thập bát hung thú chỉ bằng vào huynh đệ ta liệu có khả năng phong ấn? huống chi ngoài động còn có nhiều yêu ma như vậy, bọn chúng có thể ngồi yên không nhúng tay sao? Núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt. Các người mau mau rời khỏi nơi này, đừng hi sinh vô ích. Nơi này hãy giao lại cho ta - kẻ tội nhân vạn kiếp bất phục.” Nói xong mặc niệm pháp quyết, ngón tay phi vũ, đem thiên địa hồng lô ột trượng súc hóa nhỏ bằng lòng bàn tay.

Sở Dịch chỉ cảm thấy trước mắt thanh quang lập lòe, vừa lấy lại tinh thần, thì chính mình theo đồng lô đã biến nhỏ thành tam tắc, nhưng toàn thân lại không cảm thấy gì khác lạ, kinh ngạc không thôi.

Trong đan điền, Lí Chi Nghi vội kêu lên: “mẹ nhà người, đây là làm cái gì vậy?”

Sở Cuồng Ca cười nói: “Lão mũi trâu, còn phải hỏi hử? Hắc là sợ quả nhân đi ra làm loạn, cho nên đem cả người giam lại ở chỗ này!”

Trương Tư Đạo mỉm cười nói: “Không sai, trước mắt Lí đạo huynh cùng Thái Ất Thiên Đế cùng trong một thân, chuyện xấu quá lớn, cũng phải nên đề phòng.” Tay trái lấy ra long hổ sáu mươi một cái bùa, dán lên khắp nơi tại đồng lô, bịt kín tất cả các khe hở.

Rồi sau đó hắc lộ lại từ trong lòng lấy ra một ngọc ấn màu vàng, đưa cho Đường Mộng yếu, kính nể nói: “Đường Tiên Tử, đây là Thiên Sư ấn của bốn môn, làm phiến năng chuyển giao cho xá đệ Trương Phi Vũ. Còn đây là Hiên Viên tam bảo, giờ giao lại cho lệnh sư Ngu Phu Nhân. Thỉnh nàng tách ra nguyên anh của Lí Chân Nhân, bảo vệ Sở công tử bình an.”

Đường Mộng Yếu biết hắc lộ đã có ý liều chết, cảm thấy trăm cảm xúc lẫn lộn, tức mi thở dài: “người... người... sao lại phải khổ.”

Trương Tư Đạo cười khổ, nói: “Với uy vọng và tu vi của lệnh sư, sẽ có thể phát huy hết được toàn bộ uy lực của Hiên Viên tam bảo, liên hợp đạo môn, trọng tâm phong ấn yêu ma, bình định tràng đạo kiếp này.” Ngưng một chút, rồi lại dặn dò: “Chỉ là trước khi gặp lệnh sư, tiên tử nhất thiết không được mở đồng lô. Tránh để cho Thái Ất Thiên Đế thao túng Sở công tử, đoạt lấy Hiên Viên tam bảo.”

Đường Mộng Yếu trong lòng rét lạnh, không khỏi liếc mắt nhìn bên trong đồng lô Sở Dịch trần như nhộng, mặt đỏ lên, gật đầu đáp ứng.

Lúc này, trong động quạt lại tiếp tục rung động mạnh, sơn bích liên tiếp sụp đổ, đất đá cuộn cuộn, phía dưới là mười mấy long hổ đạo sĩ như con kiến chạy trên chảo nóng, cuống cuống chạy loạn.

Nhị thập bát hung thú, đã có ba bốn con phá ấn trọng sinh. Dực hỏa xà, Khuê Mộc Lang, Huyền Thủy báo... hung cuồng bào hao hướng về bọn người Trương Tư Đạo mà tiến đến.

“Đường tiên tử, mau đi, nếu không sẽ không còn cơ hội.”

Trương Tư Đạo ngẩng đầu, rút kiếm, phóng mắt nhìn lại, bốn phía đều là ảo ảnh mê loạn, trong lòng trở nên một mảnh sáng lạn.

Trong sát na này, thời gian một trăm năm như ngựa phi lần lượt trôi qua trước mắt hắn.

Đây là thời gian dài ít người có thể nhớ được, việc đã qua như mây khói, lúc này đột nhiên rõ ràng như thế, trước mắt lấp lánh dao động, tưởng như rất nhiều năm trước, khi hắn còn là một đứa bé, lần đầu leo lên đỉnh long hổ sơn, ngắm nhìn cả bầu trời những vì sao xanh ngọc lấp lánh phát quang, cùng với làn gió mát đêm hè du đưa trôi nổi bồng bềnh, dường như một chút không cẩn thận có thể rơi xuống

Đó đã từng/lúc trước là một loại cảm giác khiến hắn rất hưng phấn, kích động cùng hạnh phúc.

Dường như vươn tay có thể nắm được các vì sao, nhắm mắt lại có thể nghe thấy tiếng nói của tiên nhân.

Khi đó hắn đã từng rất gần Tiên Giới.

Lúc này vừa ngẩng đầu lên, đỉnh đầu không còn thấy bầu trời sao, chỉ còn thạch bích sụp đổ, như một cái miệng không lồ đang cười nhe răng, bất cứ lúc nào cũng có thể thôn tính lấy hắn.

Tại đây sau khi “thiên không” sụp đổ, sẽ là vĩnh viễn tối đen, trầm luân vạn kiếp bất phục.

Trương Tư Đạo trong lòng sợ hãi, thống khổ... ngũ vị đan xen, bỗng dưng không kiềm được nước mắt, tút thanh thét dài, kêu lên: “Các vị, tối nay từ biệt, không thể gặp lại, ta dùng phước ma long cốt kiếm tiền các người một trình.”

Hắn tay áo phiêu phiêu, chân khí màu trắng bạc giống như sóng to gió lớn bức lui chúng yêu ma.

“đỉnh”

Phước ma long cốt kiếm lạnh lạnh ngân dài, hóa thành chín đoạn ngân quang, li tán tụ hợp, giống như một cái ngân long uốn lượn phi vũ, trong chốc lát, hộ tống đường mộng yếu phóng tới vết nứt bên trên đỉnh quạt, bay vào trời cao.

Kiểm quang vũ xử, thạch bích sụp đổ vỡ vụn, lộ ra bầu trời đêm xanh thẫm như biển. một vài vì tinh tú óng ánh lung lay, xinh đẹp mà tịch liêu.

26. Chương 26: Bắc Đẩu Lan Can Nam Đẩu Tà

“Oanh!”

Trên đỉnh Liên Hoa, từng đạo quang mang lộng lẫy bùng lên, xé toạc trời đêm.

Gió lạnh rét buốt, từng cơn liên tục như triều cuồng. Đường Mộng Yếu xiêm y rung lên phần phật, dọc theo hướng bắc đỉnh Thương Long, men theo mặt đồng đài Ngọc Nữ nhanh chóng bay đi, ngân quang quán quýt quanh người, phước ma long cốt kiếm đi kèm sát bên.

Núi rung đất lở, đá vụn như mưa. Phía trước, tiếng gió thổi qua rừng cây nổi lên mãnh liệt. Ở khoảng cách xa như vậy, vẫn có đá vụn phá không bắn tới, lướt qua sát hai má nàng.

“Đang... bang bang!”

Khi nàng đang chuyển hướng, chín đạo kiếm phong đột nhiên luân phiên va chạm, làm nổi lên một chuỗi ngân quang mỹ lệ lóa mắt, thay đổi hướng bay, nhanh như thiểm điện thẳng tới thung lũng âm u lạnh lẽo rơi xuống.

Đường Mộng Yếu “A” một tiếng, muốn ra tay đoạt lại, nhưng không kịp.

Trong lòng nàng đại chấn: “Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất. Trương thiên sư lúc này ắt đã chết.”, nhin không được quay đầu nhìn về phía tây.

Trong trời đêm xanh thẫm, nghe quang mưa lượn ngang dọc đầy trời như pháo hoa bắn lên rực rỡ, sáng trắng như màu tuyết, đỉnh Liên Hoa tú lệ, dựng đứng, trông vô cùng kỳ lạ, vừa đẹp dễ vừa thần bí.

Khắp vùng núi và thung lũng ánh lửa rải rác, tiếng trống, tiếng tù và, tiếng muông thú, tiếng la hét, tiếng hoan hô, vang lên từng chập trên đỉnh phía tây, thanh âm hỗn tạp, âm âm dội lại giữa các vách núi.

Đường Mộng Yếu đứng cô độc trên đỉnh núi, ngẩng người nhìn về hướng tây, tâm trạng rối bời, nghĩ đến đủ loại sự tình phát sinh đêm nay, nghĩ đến đệ tử đạo môn các phái uống tử, đột nhiên cảm thấy một nỗi bi thương cùng sợ hãi, sống mũi cay cay, nước mắt bắt đầu rơi lả tả.

Trong ống tay áo, Sở Dịch xuyên qua lỗ tròn trên đan lô, thấy giọt châu lệ trong veo nơi cằm nàng, trong lòng run lên, tự dưng nổi lên ý thương tiếc.

Trong đan điền, Lý Chi Nghi hừ một tiếng, nói:

- Đường nha đầu, dầu gì cũng là chủng môn một phái, khóc lóc sụt sùi gì thế? Mau mở đồng lô giải phóng sư bá ta ra ngoài!

Hắn tự coi là trưởng bối, đối với đệ tử đạo môn phái khác, nói chuyện không chút khách khí, hôm nay tuy bị hãm trong đan lô, kiểu cách vẫn không thay đổi.

Đường Mộng Yếu mặt đỏ lên, khó xử nói:

- Lý chân nhân, không phải Mộng Yếu không để người và Sở công tử ra, chỉ là... chỉ là...

Lý Chi Nghi nóng ruột nói:

-Chỉ là cái gì? Có đạo gia ở đây, lại còn sợ Sở lão quái làm loạn ư? Đồ lảm chuyện nhà người nếu không mở, lũ yêu quái phát hiện ra, sợ rằng sẽ không kịp nữa!

Sở Cuồng Ca cười ha hả, nói:

- Lão mũi trâu, bằng vào Tiềm Long Độn Kiếm đại pháp không có chút khí lực nào vừa rồi của Trương Tư Đạo, ngươi tin rằng có thể thoát khỏi hàng ngàn cặp mắt của thần môn sao? Hắc, hắc, quả nhân đánh cuộc với ngươi, hiện tại bí mật theo sau, chờ đợi cơ hội*, không một trăm thì cũng tám chục.

Đường Mộng Yếu trong lòng rét run, ngưng thần nhìn quanh, bốn phía vách tuyết dựng đứng, bóng cây lay động, nhất thời cũng không rõ thật ra có yêu ma ẩn tàng trong đó hay không.

Lý Chi Nghi phì một tiếng, cười lạnh nói:

-Tháng ba tháng chín mưa đá, tháng sáu tuyết rơi, ngươi nên bỏ hy vọng đi. Hắc hắc, bọn chúng mà đuổi kịp, đừng nói Đường nha đầu cùng tiểu tử này, bản thân ngươi cũng không có có kết quả tốt đẹp gì.

Sở Cuồng Ca thần nhiên nói:

- Quả nhân dù sao cũng không có gì để tiếc nuối, rướn đầu ra thì cũng một đao, rút cổ lại thì cũng một đao. Còn hơn là đến Trường An, chết trong tay lão thái bà Ngu Hoa Chân, không bằng chết tại đây trên Hoa Sơn thanh sơn thủy tú, kiểu nào cũng còn có Đường tiên tử mỹ mạo như hoa bồi táng, quả nhân trên đường xuống hoàng tuyền cũng không tịch mịch.

Sau cả nửa ngày, hắn thở dài, lẩm bẩm:

- Đêm nay gió mát trăng thanh, giai nhân làm bạn, quả nhân thật vô cùng vui vẻ, chi bằng hát lên một khúc “Thập bát mô” nhìn xem trong phương viên mười dặm, có tri âm hay không.

Đường Mộng Yếu hai má hồng rực, vừa thẹn vừa náo ruột, biết người này thường ngông cuồng không cố kị ai, không có chuyện gì không dám làm. nếu để hấn mở miệng, rống lên đôi câu, đừng nói quần ma xung quanh, trong vòng mười dặm, mèo cái cũng bị hấn gọi lại.

Thế nhưng trên người lại không có pháp bảo nào để cách âm, cho dù có, nếu muốn ngăn trở giọng ca của Tán tiên ma môn này cũng khó như lên trời, lập tức nén giận, nhỏ giọng nói:

- Sở Cuồng Ca, ngươi muốn gì?

Sở Cuồng Ca cười nói:

- Bềnh bồng mây nổi che vàng nhật, khát bóng Trường An luống ngậm ngùi*. Hoa Sơn cách kinh thành bất quá hơn hai trăm dặm, nhưng do yêu ma nắm giữ, tiên tử nếu muốn đến nơi bình an, thật không dễ dàng. Quả nhân chỉ muốn ra khỏi đồng lô, cùng lão mũi trâu làm hộ hoa sứ giả. Sau khi tới Trường An, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta. Đây là việc lợi mình lợi người, tiên tử tại sao không làm?

Lý Chi Nghi hừ một tiếng, cười lạnh không nói.

Tiền đồ hiểm ác, đêm dài lắm mộng. Hấn với Thái Ất Thiên Đế tuy là tử thù, nhưng giờ phút này cùng chung hoàn cảnh, đều hy vọng thoát ra khỏi Thiên Địa Hồng Lô. Cùng yêu ma huyết chiến mà chết cũng được, nhưng bằng chết một cách hồ đồ trong đan lô, thì thật là oan uổng.

Sở Dịch trong lòng hồi hộp, động tai lắng nghe.

Đường Mộng Yếu mím môi, trầm ngâm không nói, nghĩ thầm nếu mà thả hấn ra, hấn thực tình rống lên vài tiếng, kéo yêu ma khắp núi đến, lúc đó có mọc thêm cánh cũng không thể thoát, còn nếu thả hấn ra, vạn nhất Lý Chi Nghi không áp chế được, để hấn đoạt được Hiên Viên tam bảo, ma môn không phải như hổ thêm cánh ư?

Nàng tính tình ôn nhu, yếu nhược, hay do dự, gặp phải quyết định trọng đại thế này, càng trù trừ, khó quyết.

Đúng lúc đó, một cổ sát khí lăm liệt đột nhiên từ phía sau ập đến như bài sơn hải đảo.

Chỉ nghe tiếng một cô gái cười khúc khích, nói:

- Thái Ất Thiên Đế buông lời mật ngọt, Đường tiên tử ngàn vạn lần đừng nghe lời hấn.

Mọi người trầm xuống, thanh âm trong trẻo kiều mị kia chính là của Cửu thần tiên tử Tiêu Phiên Phiên.

Sở Cuồng Ca, Lý Chi Nghi cùng quát:

- Cúi xuống.

Đường Mộng Yếu trong lòng rét run, vô thức nhanh chóng cúi người, “vù vù” - một đạo hào quang chói mắt bay vút qua đầu nàng, nổ vang, lại đột ngột một ti vông* ngũ sắc cực lớn, như thiên la địa võng chụp xuống đầu.

Đường Mộng Yếu hét nhẹ một tiếng, tay áo phát lên, Thái Âm phục ma kính bay lên phát mười đạo thanh quang, trực tiếp đánh thủng ti vông.

Nàng nhanh như thiểm điện, xuyên qua lỗ hổng, nhẹ nhàng lướt sang bên kia đỉnh núi.

Phiên Phiên đuổi theo quyết liệt, khúc khích cười nói:

- Tốt lắm- mỹ nhân ngư xinh xắn, nhưng không thể thoát khỏi lưới của ta đâu.

Ngón tay mảnh dẻ nắm quyết xuất ra, ti vông hóa thành ngàn vạn khí tiễn* sắc sỡ, tan hợp bay loạn đầy trời, đan xen rú rít.

Nhị nữ, một trước một sau, dọc theo dãy Thương Long, cười trên gió mà bay, hướng theo ngọn Ngọc Nữ, cấp tốc lướt đi.

Bóng người lần lượt thay đổi, lúc cao lúc thấp, ráng chiều, khí tím bay lảng bãng, lúc co lúc nở từng lớp từng lớp hơi khí lảng lẹ, trông đẹp vô cùng.

Phiên Phiên cùng Đường Mộng Yếu đều là những đại cao thủ thế hệ mới của hai bên đạo ma, thực lực vốn tương đương, nhưng nàng ta tinh minh quý biến, kinh nghiệm lâm địch hơn xa Đường Mộng Yếu đơn thuần thiện lương, hơn nữa đánh lén thành công, chiếm được tiên cơ, nhất thời Đường Mộng Yếu không còn lực hoàn thủ, ngay cả Xuân Thủy kiếm cũng không rút ra kịp, chứ đừng nói là làm tan chảy Lục nhất thần nê*, khai mở đồng lô.

Lý Chi Nghi khẩn trương mắng: Text được lấy tại

- Ngốc nha đầu khó dạy, đồ u mê, không thả chúng ta ra, nhà ngươi chắc chắn trên đường xuống tuyền đài được nghe lão yêu quái hát “Thập bát mô”.

Sở Cuồng Ca cười ha hả nói:

- Hay lắm, hay lắm, Xem ra Đường tiên tử đã quyết tâm cùng quả nhân kết thành đôi uyên ương dưới suối vàng rồi. doc truyện tại . Lão mũi trâu, khi tới Diêm Vương điện, quả nhân mời ngươi li rượu hỷ.

Đường Mộng Yếu nghe được tâm phiên ý loạn, cắn răng, nghĩ: ” Thôi, kiểu gì cũng chết, đành tùy số trời vậy”, một đằng né tránh thật nhanh, một đằng hữu thủ áp lên đỉnh của Thiên Địa Hồng Lô, vận chuyển chân khí, kiệt lực làm tan chảy Lục nhất thần nê.

Phiên Phiên cười nói:

- Ài, lời thật thì khó nghe, Đường tiên tử không nghe ta khuyên. Đừng trách Phiên Phiên nhé

Tay phải giơ lên, bích quang chói mắt, nguyệt nha sản* điên cuồng bắn ra.

-Ngao...ôi

Giữa không trung đột nhiên có tiếng hống rền vang như sét đánh, từ thanh sản bằng đồng ánh sáng huyền hoặc phát ra bốn phía, rồi đột ngột biến thành một con cự long sắc xanh, uốn éo bay loạn, đuôi rồng quét qua vai phải Đường Mộng Yếu.

-A...

Đường Mộng Yếu đau nhức công tâm, tay phải rung lên, Thiên Địa Hồng Lô nhất thời thoát khỏi tay bay ra, xoay tròn vù vù.

Mọi người cùng hô lên kinh hãi, nhị nữ song song cướp lấy, chưởng phong ồ ạt, đánh trúng thân đồng lô, làm nổi lên huyền quang chói mắt.

Đồng lô ông ông chấn động, trời đất xoay vần, gió lạnh ù ù, theo lỗ hổng trên lò mà vào.

Nhất thời mắt hoa cả lên, cái gì cũng nhìn không rõ, Sở Dịch tim nhảy ra khỏi lồng ngực, vô cùng khẩn trương.

Chỉ nghe “phanh phanh” một vài tiếng thê lương, Đường Mộng Yếu run giọng rên nhẹ, tựa hồ đã bị chế trụ. Nghe thấy tiếng trong trẻo của Phiên Phiên cười nói:

- Đa tạ tiên tử thành toàn.

Sở Dịch trong lòng trầm xuống, bình tĩnh nhìn lại, đồng lô quả nhiên đã nằm trong bàn tay băng tuyết ngọc ngà của Tiêu yêu nữ.

Đôi mắt xanh tinh thuần trong suốt của Phiên Phiên kinh hãi nhìn chăm chăm vào mình, lúm đồng tiền xinh như hoa, vừa đắc ý, vừa kích động, tựa như đứa nhỏ được kẹo sau trận tranh dành vất vả.

Phiên Phiên trong nháy mắt đã thản nhiên cười nói:

- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng*. Sở công tử, Thái Ất Đế Tôn, Lý chân nhân, chúng ta lại gặp nhau.

Nói rồi phong trụ kinh mạch Đường Mộng Yếu, nâng nàng dậy, hướng về đỉnh Ngọc Nữ mà bay đi.

Lý Chi Nghi thất vọng cùng cực, mắng:

- Con bà nó, lão thái bà ngu dần dạy dỗ ra cái thứ nha đầu ngốc, nha đầu dần, nha đầu vô dụng, ngay cả một tiểu yêu nữ cũng đánh không lại, thật làm ta tức chết mà.

Đường Mộng Yếu không thể động dậy, bị hấn nhức mồm như vậy, mắt đỏ lên, cố kìm nước mắt, nhưng nhất thời vẫn trào ra.

Nàng tuy là tân trưởng môn Mao Sơn phái, nhưng dù sao cũng là cô gái ngây thơ, thuần phác, luôn luôn được Ngu phu nhân bảo bọc, yêu chiều, như hoa lan trong cốc, minh châu dưới biển, đã bao giờ bị bạc đãi thế này đâu?

Trong một đêm liên tiếp gặp thất bại cùng lãng nhục chưa từng có, lại bị Tán tiên tiên bối uy vọng vô cùng trong đạo môn trách mắng như thế, thậm chí ngay cả sư phụ mình rất kính trọng cũng bị lãng mạ, trong lòng thương tâm vô vàn, hổ thẹn không biết đến đâu mà kể.

Sở Dịch cảm thấy bất bình, nhịn không được, cúi đầu cả giận nói:

- Lý chân nhân, nàng đã làm hết sức rồi. Người thân là trưởng bối, sao lại hà khắc như vậy?

Lý Chi Nghi ngây người, ngẩn ngơ, từ trong đan điền ngạc nhiên nói:

- Con bà nó chứ, tiểu tử thú vị, ta giáo huấn văn bối đạo môn, liên quan gì đến người?

Sở Cuồng Ca ha hả cười, nói:

- Còn hỏi à? Nói đến người, đã yêu người. Tiểu tử này cùng hồ ly muội muội của hắn chia tay không đến một thời thần, đã lại hoán hỉ yêu thích vị tiên tử tử tử này rồi. Hắc hắc, có mới không quên cũ, thương hoa tiếc ngọc, rất có phong phạm giống quả nhân. Tốt lắm, tốt lắm.

Sở Dịch đỏ mặt lên, cảm thấy quẫn trí, nhưng nghe hắn nói Yến Tiểu Tiên là hồ ly tinh, không khỏi tức giận nói:

- Các hạ nói ta cũng được, nhưng Tiên muội thông tuệ thiện lương, đã đắc tội với người khi nào? Hà tất phải nói lời gây hại người khác...

Đột nhiên “A” lên một tiếng, nhớ ra Thiên Tiên yêu nữ này biết Yến Tiểu Tiên hạ lạc nơi nào, rốt cuộc bắt chấp người khác, hướng về Phiên Phiên bên ngoài đồng lộ kêu lên:

- Yêu nữ, Tiên muội của ta, người bắt nàng đi đâu rồi?

Phiên Phiên cười hích hích, cũng không để ý tới, nhẹ nhàng dừng lại trên một cây tùng cao lớn.

Toàn thân cây từ trên xuống dưới, tuyết trắng từng cụm, rễ cây vươn dài, đâm sâu vào vách đá. Dưới ánh trăng sáng trong như ngọc, cắt đôi bầu trời, trông đặc biệt mạnh mẽ, trắng lẹ lẹ kỳ.

Phiên Phiên xuyên qua các cành cây, tay áo nhẹ nhàng phất một cái, gió lớn nổi lên, cành tùng đung đưa, hoa tuyết mù mịt bay bay.

Trong lúc đó, dường như có thể thấy mờ mờ ảo ảo giữa đám rễ cây chằng chịt một động huyệt thâm u.

Lý Chi Nghi “chà” lên một tiếng, cảm thấy kinh ngạc, chính lão tu hành tại đỉnh Ngọc Nữ hơn một trăm mười năm, không hề chú ý đến bên dưới gốc cây lại còn có một sơn động bí ẩn như vậy.

Chỉ thấy hai thân ảnh chợt lóe lên, từ bên trong động tiến ra, hướng tới Phiên Phiên, nhẹ giọng nói:

- Chương môn cung chủ*

Xiêm áo xanh biếc, tư dung tú lệ, đều là yêu nữ Thiên Tiên môn.

Phiên Phiên gật gật đầu, duyên dáng giao Đường Mộng Yếu cho nhị nữ, tất cả cùng đi vào động.

Sở Dịch rùng mình:

- Yêu nữ này không đưa chúng ta đến núi Liên Hoa, đi vào nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ Tiên muội bị giam bên trong mật động bên vách núi này?

Trong lòng nhất thời đập thành liên hồi.

Trong động tối đen lạnh lẽo, giờ năm ngón tay trước mặt cũng không thấy, trong không khí tràn ngập mùi kỳ dị, còn có một loại sát khí khó có thể hình dung.

Phiên Phiên bước vào, Sở Dịch trong lòng không hiểu sao lại run lên, toàn thân nổi gai ốc, phảng phất vừa sợ vừa hưng phấn.

- Đỉnh!

Trong vùng tối đen phía trước, đột nhiên xuất hiện một tia quang mang trong trẻo nhỏ hẹp, uyển chuyển lưu động như nước mùa xuân, đạt đến nhiệt phách.

Cũng vào lúc đấy, Thiên Địa Hồng Lô rung động kéo dài, bích quang chiếu ra liên tục, toàn bộ trong suốt.

Sở Dịch toàn thân trần như nhộng, bị ánh sáng lung linh chiếu xuyên qua, trở nên trong như thủy tinh.

Mọi người rung mình, hai yêu nữ Thiên Tiên môn kêu thất thanh:

- Là..là Thiên Địa Hồng Lô! Đúng thật là Thiên Địa Hồng Lô!

Vừa mừng vừa sợ, thanh âm biến thành run rẩy.

- Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh
.....

Khoảng cách với lục quang đó càng gần, thiên địa hồng lô chấn động càng mạnh, Sở Dịch ngưng thần tìm kỹ một lúc, cuối cùng nhìn rõ ở trung tâm đạo lục quang trụ đó, không ngờ có một thanh trường kiếm thanh đồng cắm xuống đất.

Chuôi kiếm là ngọc thạch có hoa văn xoắn ốc, thân kiếm như làn sóng, rỉ xanh loang lổ, lúc chấn động tạo ra một đạo hàn mang như kim xà nhảy múa phía trên, thấp thoáng có thể nhìn thấy hai văn tự thượng lập loáng trên đó.

Sở Dịch tinh thông kim cổ, đối với văn tự thượng cổ cũng đã từng nghiên cứu, thấp giọng đọc:” Thiên xu ...”

“Bắc đẩu thần binh!”

“Thiên Xu bảo kiếm!”

Trong đàn điền, tựa như đồng thời phát ra tiếng kinh hô ngạc nhiên của Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca.

Sở Dịch trong lòng chấn động, hô hấp tưởng như ngừng lại, không lẽ thanh trường kiếm bằng đồng xanh là thượng cổ thần binh Thiên Xu kiếm?

Bắc đẩu thần binh là một trong hiên viên lục bảo, do thiên xu kiếm, thiên tuyền, thiên ky, thiên quyền, ngọc hành, khai dương, điều quang bảy thanh kiếm hợp thành, thu phát tùy tâm, lý hợp như ý, là thiên hạ đệ nhất thần binh.

Truyền thuyết kể rằng Hiên Viên hoàng đế ở núi Côn Lôn một đêm ngắm sao bắc đẩu, bỗng nhiên cảm ngộ, từ ngũ tộc thần binh người sở hữu lấy ra bảy thanh lợi khí, tự mình đưa vào thiên địa hồng lô luyện chế chín chín tám mốt ngày, lại dùng máu ngũ tộc thần thú để tế kiếm, cuối cùng làm ra bắc đẩu thất đại thần binh.

Thần binh ra khỏi lò, khí thế cực thịnh, ngũ tộc không thể không sợ hãi, thiên hạ thái bình.

27. Chương 27: Bắc Đẩu Lan Can Nam Đẩu Tà (2)

Hiên viên hoàng đế yêu thích không rời tay, lại dựa vào bắc đẩu thần binh này, dung hợp thần công, tự mình sáng tạo ra bảy pho kiếm quyết, khắc trên thân kiếm, đó là bắc đẩu thất quyết, chính là kiếm kinh của hiên viên tiên kinh trong truyền thuyết.

“Không sai, đây là Bắc đầu thần binh thiên xu kiếm.”

Phiên Phiên thần thái hớn hỏ, tay nâng đồng lô lên, đi đến trước thanh đồng thần kiếm đang trôi nổi, yêu kiều nói:” Lý Chân nhân ở đỉnh Ngọc Nữ phong tu luyện đã một trăm năm mươi năm, thu được hơn trăm chủng loại pháp bảo, chắc không liệu được bàn chân lại dẫm lên thiên hạ đệ nhất thần binh lợi khí?”

Trong đàn diễn Sở Dịch truyền ra tiếng thở hổn hển thô trọc của Lý Chí Nghi, một lúc sau, chỉ nghe hần khàn khàn trong cổ họng, nói như trong mộng:” con bà nó, con bà nó, nếu như biết sớm thiên kiếm ở dưới đất ta, đạo gia ta có đi cầu cũng không dám ngồi xổm”. hần nghiêng rằng nghiêng lợi nói những điều kỳ quặc, tưởng như biến thành một người khác.

Lý Chí Nghi tuy là một đạo môn tản tiên bốn tính chính trực, nhưng có tật thích thu thập pháp bảo thần binh của thiên hạ không cưỡng chế được.

Lúc mới tu đạo, chẳng qua sau khi giết yêu ma, vì nguyên tắc không để phí của giờ mà đều đem pháp bảo thuận tay bỏ túi.

Nhưng càng về sau này, lòng tham thu thập càng lúc càng mạnh, gần như tham lam biến thái, nhìn thấy pháp bảo của người khác, mỗi lần đều lòng đều ngứa ngáy không chịu được, hồn thân khó chịu, không thời khắc nào không nghĩ đến chiếm làm của riêng.

Nếu như là pháp bảo của đạo môn tu chân khác, vì tín niệm đạo đức, chỉ đành khổ sở nhẫn nhịn. Nhưng nếu như là của yêu ma, thì lão đầu không khách khí, nghĩ ra mọi biện pháp cho vào túi riêng...động lực trăm ma trừ yêu của hần phần lớn là nguyên do như vậy.

Vì thế Lý Chí Nghi bị người trong ma môn xem là “vì bảo hại mệnh ba nhất đạo nhân” đáng hận nhất, đáng ghét nhất, đáng sợ nhất.

Giờ đây phát giác thiên hạ đệ nhất thần binh chứa ở ngay dưới mũi, hơn một trăm năm đều không hề phát giác, đối với kẻ ham bảo vật như hần sao lại không đâm ngực dậm chân, trong lòng đau đớn.

Nhưng điều làm hần tức nhất không chỉ là thế, mà là rõ ràng thấy thần binh chỉ cách hơn một trượng mà không sờ tới được, cũng không lấy được, chỉ có thể dương ngươi trừng mắt ra nhìn.

Phiên Phiên khanh khách cười nói:” Lý chân nhân, người không cần gấp, khi thiên xu kiếm cất phá yết hầu Sở Công tử, người có thể nhìn rõ ràng rãnh mạch mà...”

” thì ra là như thế.” Sở Cuồng Ca ha ha cười nói:” tên tiểu tử này là đồng tử, Tiêu nha đầu là xử nữ. Tiêu nha đầu ngươi bế hần đến tận đây, tự nhiên là vì tế kiếm hay sao?”

“Thái Ất để tôn quả là hành gia đạo lý, đã đoán là trúng.” Phiên Phiên cười yêu kiều, nhìn Sở Dịch nhẹ giọng than:“Ai, Sở công tử, đường tiên tử, các người có thể oán tan, chỉ là thần binh này nghìn năm chưa uống máu người, chắc là đã khát đến khó chịu đựng được, nếu như không uống máu của hai người, một khi giải ẩn, cả hoa sơn này sẽ chìm trong máu thịt.”

Sở dịch vô cùng hoảng sợ, lúc này đã hiểu rõ mục đích Phiên Phiên đem bọn họ tới đây.

Đường Mộng yếu mềm nhũn ngã quỵ trên mặt đất, nghe thấy lời nói này, trong lòng vừa kinh hãi vừa lo lắng nghĩ:” ta từ nhỏ xuất gia tu hành, thanh tâm quả dục, là để vì trường sinh bất tử, phi thăng thành tiên,. Không ngờ hôm nay...hôm nay lại cùng một nam tử khoa thân cùng chết ở động huyết hoa sơn. Vận mệnh vô lý khó có thể đoán trước.

Nghĩ đến đây, mặt nàng nóng như thiêu đốt, tâm loạn như ma, bỗng nhiên lại dậy lên một thứ cảm giác cổ quái khó nói rõ.

Phiên Phiên hai tay nhập lại, mười ngón tay đan xen, từ từ vũ động ngón tay, trong miệng niệm vài từ.

Thiên Địa hồng lô lực quang rung động, từng chút một biến lại thành ột trượng, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Vũ” bên ngoài vài xích, thần kiếm theo đó chấn động mãnh liệt, bích quang diệp vũ, long ngâm bất tuyệt, thần kiếm từng chút từng chút được kéo ra khỏi đất.

Sở Dịch bắt giác hô hấp khó khăn, tinh thần hỗn loạn, tim nhảy loạn thành thịch, không thể nói rõ là đang sợ hãi hay là hưng phấn.

“Vù vù vù” Truyền được tại

Theo biến hoá của ngón tay Phiên Phiên, huyền thai đồng đỉnh trong thiên địa hồng lô xoay tròn nhanh ngược hướng với thành lò, đồng thời đựng mạnh làm dậy lên những sóng khí lực quang nông sâu không đều, hết lớp này đến lớp khác bay tròn toả ra, đựng vào thiên xu kiếm đang từng thốn từng thốn được rút ra.

“oanh”

Lực quang mang của thiên xu kiếm oanh nhiên cổ vũ, chiếu đến xung quanh sáng trắng, từng đợt từng đợt bích quang khí trụ xoay trong đột nhiên khúc xạ biến hình, khoảnh khắc hoá thành một lực giác thanh long mý lệ, gầm thét phi vũ, chỉ muốn phá tường xông lên.

” Thanh long linh?” Sở Cuồng Ca, Lý Chí Nghi đại chấn, đồng thanh thất thanh kêu.

“Đúng rồi”, Phiên Phiên cười khanh khách trợn đôi mắt đẹp, cố ý ra vẻ ngạc nhiên nói:” í, Lý chân nhân ở Hoa Sơn tu hành nhiều năm như thế, không biết Thiên Xu kiếm còn được, chẳng nhẽ đến đỉnh Thương Long của Hoa Sơn là thái cổ lực giác thanh long hoá thành cũng không biết hay sao?”

Lý Chí Nghi lăm bầm nói:” Thanh long linh?có đúng là lực giác thanh long? Lực giác thanh long của tứ linh thần thú?”

Sở Dịch mắt hoa thần mê, vô cùng sửng sốt, lòng nghĩ:” thì ra thiên xu kiếm trấn ở nơi đây, là thú thân lực giác thanh long của thái cổ mộc tộc đại thần.”

” Ai, dù sao các người cũng không sống được lâu nữa, cho cho các người làm quỷ minh bạch.”

Phiên Phiên thở dài một cái, tạm thời đình chỉ giải án, nhu thanh nói:” Hiên Viên hoàng đế sau khi đánh tứ linh thần thú, đánh cho bọn chúng trở lại nguyên hình, dùng Hiên Viên lục bảo phong ấn trấn giữ. 24 túc thần thì bị thiên địa hồng lô phong ấn ở trong Liên Hoa phong. Còn lực giác thanh long này thì bị Thiên Xu kiếm phong nhiếp hồn phách,

thi thể hoá thành Vi Thương linh hoà lẫn vào các đỉnh núi của dãy Hoa Sơn.

Sở Dịch nhin không được ngắt lời nói:” thế còn về 3 đại linh thú khác? không lẽ bị hoàng đế dùng bắc đầu thần binh phong trấn tại các nơi khác nhau sao?”

Phiên Phiên mắt huyền hơi nheo, mím môi cười nói:” không sai, hoàng đế vì phòng chống tứ linh sống lại hành hung, trừ phong trấn nhệ thập bát túc ta, còn dùng bắc đầu thần binh đem tứ linh phân ra phong ấn ở 4 nơi không cùng địa phương. Thanh long bị Thiên Xu trấn tại Hoa sơn, Bạch Hổ bị Khai Dương trấn tại Côn Lôn, Chu tước bị Ngọc Hành trấn ở hoang nam, Huyền Vũ bị Thiên Tuyền, Thiên Quyển, Diêu Quang tam kiếm cùng trấn tại Bắc Hải. Chỉ còn lại một Thiên Kỳ bảo kiếm là hoàng đế lưu lại bên mình.

Sở Dịch đột nhiên hiểu ra, buột miệng nói:” thì ra bắc đầu thần binh cùng thiên địa hồng lô lưỡng đại thần khí cùng nhau xuất hiện mới có thể giải hoàn chỉnh tứ linh phong ấn!”

” thì ra Sở công tử lại không giống như một thư sinh thối nát.“Phiên phiên mắt như xuân thủy nổi sóng, yên nhiên cười nói:” Sở công tử nói đúng, chỉ là chưa toàn diện. Bắc đầu thần binh đích xác là phong ấn của tứ linh, nhưng thiên địa thần lô lại là phong ấn của nhị thập bát túc, đồng thời lại là phong ấn của bắc đầu thần binh. Đó còn gọi là tứ mẫu phong ấn.”

Lý Chí Nghi cười lạnh nói:” Hắc hắc, thì ra người giải khai phong ấn cho nhị thập bát túc chỉ là bước đầu. Mục đích cuối cùng, thì ra là muốn dùng thiên địa hồng lô để thu về bắc đầu thần binh, triệt để giải khai phong ấn tứ linh”.

Phiên Phiên cười hi hi nói:” Không sai. Bắc đầu thần binh đã theo thiên địa hồng lô xuất hiện, tự nhiên phải lấy được. Thường hay nói: giải khoá cần phải tìm người khoá, Hiên Viên hoàng đế đã sớm hoa vũ thành tiên, thì ền hạ này, trừ thiên địa hồng hồ, còn cái gì có thể giải ấn mà rút ra Thiên Xu kiếm đây? Chỉ cần....”

Sở Cuồng Ca cười hắc hắc tiếp lời nói:” Chỉ cần rút ra được thiên xu kiếm tự nhiên có thể lợi dụng lực giác thanh long linh trong thân kiếm, trấn trụ giác, kháng, để, phòng, tâm, vĩ, kỵ đông phương thất tức, tổ hợp thành thanh long thần thú. Chỉ cần tìm ra, sở hữu bắc đầu thần binh, tự nhiên có thể lợi dụng hồn phách tứ linh, không chế nhị thập bát túc, một lần nữa tổ thành tứ linh thần thú ...”

Phiên Phiên cười khanh khách như chuông bạc lại tiếp lời:” Đến thời khắc đó, tứ linh xuất, bát hoang phá, thập nhị bát túc thiên hạ tấu, tứ hải bát hoang còn ai là địch thủ?”

Sở Cuồng Ca cũng theo đó cuồng tiếu nói:” Không sai! Chỉ cần thu được Hiên Viên lục bảo, không nói đến tứ hải bát hoang, mà đến cửu thiên tam giới cũng có thể hoành hành!” tiếng cười sảng khoái lâm li, tưởng như còn cao hừng hơn Phiên Phiên.

Lý Chí Nghi tức giận:” cười cái đầu con bà người đó! tiểu yêu nữ, tứ linh phong ấn, thiên địa hồng lô, bắc đầu thần binh những điều đó đều là những bí mật lưu truyền từ thượng cổ, ta không biết, lão yêu quái không biết, trong đạo môn ma môn có không nhiều người đều không biết, làm sao người tự nhiên lại biết rõ ràng như thế chứ?”

Sở Dịch giật mình, đối với vấn đề này hắn cũng rất hiếu kỳ, liền lập tức dương tai nghe ngóng.

Phiên Phiên cười khanh khách, tự nhiên nói: “Lý chân nhân, người biết đây là động phủ gì không?”

Sở Dịch run nhè nhẹ, nhìn nhanh một vòng quanh động huyết phương viên tứ tượng này, trừ Thiên Xu kiếm ở trên một tảng đá lớn ở góc động ra đều trống rỗng, không có vật nào khác.

Lý chí Nghi rên lên một tiếng, không nhận được nói: ” tóm lại là c ái nhà xí. Tiểu yêu nữ người có rắm thì đánh mau lên! ”

Phiên Phiên không hề giận dữ, cười nói:” Lý chân nhân không biết thời xuân thu Tần Mục vương có một con gái, gọi là Lộng Ngọc sao? Nơi đây là nơi nàng cùng phu quân Tiêu Sở ẩn tích.”

Sở dịch nghĩ:” không tưởng được thần tiên quyền lực trong truyền thuyết tọa trú tại trong thạch động đơn giản đến đến này...”

Đột nhiên giật mình, nghĩ đến hôm qua Yến Tiểu Tiên cùng thối ” Lộng ngọc bích hoàng tiêu“, má lúm cười ranh mãnh của nàng lại hiện ra đờ đờ trước mắt. Chuyển niệm nghĩ:” Nơi này thô mà không thô lậu (giản dị, nhỏ mà không xấu), nếu không có việc gấp, ví như ta có thể cùng Tiên muội tại đây thối tiêu cùng dịch, suốt đời bên nhau, thì đây không giống như tiên thiên động phủ. lại tiêu điều khoáng hoạt hay sao.Trong một thoáng lòng xuất hiện một cảm giác ngọt ngào.

Lý Chí Nghi nói:” Tiêu Sử? là người cái gì rẻ quý cười rồ của tần quốc đó sao?” đột nhiên giật mình thất thanh nói:” Thanh long? Đúng rồi? không lẽ đương thời con rồng hắc cười là thanh long? không lẽ hắn... hắn là người trong ma môn?”

Phiên Phiên khanh khách cười nói:” Không sai, nãi của Lý chân nhân cuối cùng cũng biết nghĩ rồi à!Vị tiêu tam lang đó nguyên là họ kiều, không những là thừa long khoáng tế của tần mục vương, mà còn là hậu duệ đích tôn của Xi Vương đại đế, là ông tổ mười tám đời của sư tôn ta ”

Sở Dịch rất ngạc nhiên, đạo ma nhị tán tiên trong đan điền đều giật mình run lên, nhất thời không nói ra lời.Nếu như không phải đích thân nàng nói ra,thì ai có khả năng nghĩ đến Xi Vương Tiêu Sử cùng đệ nhất yêu nữ lại có liên quan bí mật đó.

” Sở Thiên đế không cần kinh ngạc, đây vốn là bí mật của thần môn, tính trước tính sau, chỉ có năm ba người biết được thôi. Các người có thể trước khi chết biết được, có thể tính là không uống rồi.” Phiên Phiên đôi mắt xanh cười như hai hồ xuân thủy, lấp lánh động long lòng người, nhu thanh nói tiếp:” Tiêu tam lang hùng tài vĩ lực,kế thừa di chí của tổ tiên, một lòng chấn hưng ma môn,khôi phục chế độ cũ thái cổ ngũ tộc. doc truyện tại . Nhưng người biết thiên hạ người phản đối cực nhiều, vì thế ẩn tính mai danh, âm thầm truyền đạo, tổ chức ma môn, hai mươi năm, người đã vượt nhìn núi vạn sông, tra cứu ” Sơn hải kinh“, dựa vào rất nhiều chu tư mã tích (tư nhận dấu ngựa, bằng chứng để lại) tìm ra nơi hạ lạc của Hiên viên lục bảo cùng tứ linh phong ấn. Sau khi thành hôn cùng công chúa tần quốc, người như nguyệt thụ phong, có được dầy hoa sơn, sau đó tìm nhiều năm. cuối cùng tra rõ được vị trí của thiên địa hồng lô, thiên xu kiếm, thập nhị bát túc.Với trí tuệ thông thiên cùng tu vi kinh thể hải tặc của mình, người thậm chí không cần thiên

địa hồng lô trợ giúp cũng có thể nhẹ nhàng dễ dàng rút ra thiên xu kiếm, đem thanh long linh trong kiếm để cười nhẹ nhàng. Nhưng vì không tránh được phô trương thái quá, dẫn đến sự chú ý của đạo môn, người lại đem thần kiếm phong ấn, quy hồi nguyên vị, đem hết tinh lực đang có tập trung vào giải khai tứ linh phong ấn”

Bọn người Sở Dịch càng nghe càng kinh hãi, Thiên Xu kiếm là thần khí Hiên Viên hoàng đế tự mình phong ấn, Tiêu tam lang này chỉ bằng sức của một mình mình, giải khai phong ấn của hoàng đế, sau đó lại đem thanh long linh phong ấn lại, tu vi quả thật kinh người.

Phiên Phiên thở dài một hơi, nói:” chỉ tiếc người đã gấp giải khai tứ linh phong ấn, không ngờ người giải khai tứ linh phong ấn phải chịu thần huấn thiên khiển, trong lúc người đang giải khai phong ấn, đột nhiên thiên lôi chấn động, đem Liên Hoa phong không ngừng chọc thủng, đánh vào nê hoàn cung trên đỉnh đầu người, lại bị hung hồn của tứ linh nhị thập bát tú cản lại vì thế vạn kiếp bất phục.

Chúng nhân lòng nghĩ:”Thì ra vết nứt ở trung tâm liệt động là do thiên lôi sở phách! Tiêu tam lang này làm việc nghịch thiên, còn thiếu chút nữa là thành công, đúng là một đệ nhất kỳ nhân thiên cổ!” cảm thấy rất kinh hãi, kỳ dị, lại không tìm được đáng tiếc, hối hận.

Phiên Phiên nói:” may nhờ có Xi Vưu thần linh phù hộ, tiêu tam lang sinh tiền đã đem tất cả tuyệt học cả đời, tinh yếu về thần môn pháp thuật, cùng những bí mật của tứ linh phong ấn đều khắc ở bên trong Tử phượng dịch cùng Bích hoàng tiêu”

Sở Dịch a lên một tiếng thất thanh,phồng miệng lú lười, lòng nghĩ:” Thiên hạ lại có sự việc khéo đến vậy! Tiên muội hôm qua vô ý đề cập đến lộng ngọc bích hoàng tiêu, thì ra đều là ma môn chí bảo, hơn nữa lại còn che dấu nhiều bí mật đến như vậy...”

Phiên Phiên ngạc nhiên liếc hần hốt một cái, than thở:” Thê tử của tiêu tam lang Lộng ngọc tuy không biết thổ dịch hay bí mật trong tiêu, nhưng đem được bảo tồn hoàn hảo, truyền từ đời này sang đời khác. A, đáng tiếc ... truyền đến đời tổ phụ của sư tôn, Bích hoàng tiêu bị người lấy mất, từ đó không biết tung tích.Nếu không phải tiêu gia đã khắc lại mô phỏng, tâm huyết cả đời của tiêu tam lang đều trôi theo dòng nước.....

Nói đến đây, trong động trở nên yên lặng, Sở Cuồng Ca hắc nhiên nói:”Tiêu a đầu, quả nhân cùng sư tôn người biết nhau chừng ấy năm. Đến bây giờ mới biết sư tôn người là tử tôn của Xi Vưu đại đế. Hắc Hắc, không lạ, không lạ nàng đêm ngày nghĩ đến việc trùng chấn thần môn, đương thượng thần hậu”

Phiên Phiên trong đôi mắt đẹp đột nhiên thoáng lộ sắc hận nộ lạnh lẽ. mỉm cười nói:” Đáng tiếc Sở thiên đế như gian vân đã hạ, chỉ muốn làm một thần tiên phong lưu, lãng tử tam giới. Tuy xưng cô đạo quả mà không có chí làm vua, đúng thật đáng tiếc quá”

Sở Cuồng Ca ha ha cười to nói:” túc nguyên năm nghìn năm, trừ mười 18 đời, mới có thể làm ra biến cố Hoa sơn hôm nay. Tiêu nha đầu, để có thể có kẻ sách chu toàn đến thế này, sư tôn người nghĩ chắc phí tâm tư không ít.

Hắn dẫn liểu dẫn. du nhiên nói:”hắc hắc, những ngày này quả nhân nhất trực suy nghĩ, vì sao quả nhân giả thành hoà thượng trốn tận núi sâu rừng già để tĩnh tu, tự nhiên lại có lão ngư tử tìm đến? hơn nữa không sớm không muộn đúng lúc quả nhân ” tam thi thần kiếp nhật“. Trên cõi đời này, lại có người biết ngày quả nhân ” tam thi thần kiếp nhật c ủa quả. thật là rất nhiều nghi vấn, đến hôm nay mới biết rõ đầu đuôi.”

Cái được gọi là tam thi là chỉ thanh cô, bạch cô, huyết cô thượng, trung, hạ tam thi, là yêu hồn tà phách tàng nhập cơ thể con người, người người đều có, mỗi lần đến ngày canh thân nhất định phát tác. Nếu muốn thành tiên đắc đạo, phải từ tịnh đi tam thi,

Ma môn tu nhân do bình thường hay trộm nguyên thần khí đan cả người khác, tích lũy rất nhiều tà phách, vì thế ” tam thi trùng” trong nội thể so với những người đạo môn tu chân bình thường thì lợi hại hơn nhiều, ngày phát tác không chỉ hạn chế là ngày canh thân, mỗi người mỗi khác, gọi chung là ” ngày tam thi thần kiếp”

Mỗi lần đến ngày tam thi thần kiếp, ma môn tu chân nhất định thần thức mê loạn, khổ không nói hết, tu vi càng cao, nỗi thống khổ càng đáng sợ, vô cùng yếu đuối.

Vì thế trong đạo môn có câu hành thoại nói rằng ” ngày tam thi thần kiếp là lúc trảm yêu trừ ma.nói đến lợi dụng lúc yêu ma tam thu trùng phát tác mà đến đó tiêu diệt.

Phiên Phiên mày tú hơi nhú lại, cười khanh khách nói:” Không sai, là sư tôn ta cố ý để lộ ra thông tin đó.Ai bảo người không coi trọng người đối tốt với mình, đối với lão sư ta không chung thủy, người chỉ cần đối tốt với sư tôn một chút thôi, người đã không động đến một cọng lông của người...”

Sở Cuồng Ca ha ha cười to:” hay thật, hay thật, nghĩ không ra đến mỹ miều tuyệt thế, diện thủ vô số như thái âm nguyên quân, không ngờ vì quả nhân mà chuyển mình biến thành người phụ nữ u oán vì bị bỏ rơi. Quả nhân vô đức vô năng, không ngờ có thể khiến đích tôn của Xi Vưu là Tiêu thiên tiên yêu thương luyện tiếu như thế, chỉ sợ yêu thương không phải là quả nhân, mà là thái ất nguyên chân đỉnh của quả nhân? hắc hắc, nếu như không vì lão mũi trâu đến sớm một ngày, tên tiểu tử này lại khéo thay lại đi qua đúng đêm đó, thì chỉ sợ đúng là phải để nàng có được rồi!” tiếng cười lạnh lẽo, nghe thấy làm người ta không rét mà run.

Sở Dịch trong lòng hoảng hốt:” Tiêu thái chân chắc là vì lấy tiên hiền viên lục bảo ỉnh, dùng sắc dụ thái ất thiên để không thành, ngược quá thành giận, bày độc kế tá đao sát nhân, để Lý Chí Nghi cùng Sở Cuồng Ca đấu đến lưỡng bại câu thương rồi ngư ông đắc lợi, chỉ là không ngờ trời đất xui khiến thế nào, ngược lại để ta đi qua lấy được pháp bảo.”

Phiên Phiên khuôn mặt lạnh lẽo nói to:” họ Sở người, người không phải đem những việc mình đã làm đổ cho người khác, cái gì mà diện thủ vô số? hình như người đã quên ý hồng ô thủy của người, không cho người khác chiếm chút lợi ích? Phi... khư khư một cái thái ất nguyên chân đỉnh quý hoá cái gì? Hiền tại hiền viên lục bảo quá nửa đã vào trong tay thiên tiên môn rồi.

Mắt nàng khởi thanh triệt thu ba, càng nói càng giận, cười lạnh nói:”người hiểu sắc không biết ngược, tự ỉnh là phong lưu cuồng đồ lãng tử, uống cho tôn sư ta nằm đó với người thần hồn nghiêng ngả. Một lòng chỉ muốn cùng người kết thành thần tiên quyến lữ, tung hoành tam giới, làm quang diệu thanh danh thiên đế thần hậu của thần môn. Nhưng người đối với tình ý của tôn sư xem tựa nhu hoa cỏ, vì con tiện nhân đó năm lần bảy lượt phụ bạc sư tôn ta. Từ thời khắc ấy, cục diện đêm nay đã được định sẵn rồi”.

Phiên Phiên lúc nào cũng cười nói yên nhiên, phong tình vô cùng, lúc này bỗng nhiên tất ngôn lệ sắc như cuồng phong mưa gió, làm ọi người đều có chút ngạc nhiên.

Không biết vì sao, nhìn mi liễu của nàng nhăn lại, nhãn quỳnh có chút hồng gân giữ, Sở Dịch ngược lại cảm thấy nàng càng thêm chân thật khả ái.”

Sở Cuồng Ca run nhẹ, thất tiểu nói:” Tiêu A đầu, không ngờ người lại đối với sư tôn tình chân ý trọng đến thế, trung thành đến thế. hắc hắc, người nghĩ sư tôn đã tâm to lớn, tâm lang thủ lạt của người yêu quả nhân sao? Nàng yêu bất quá là người sau này có thể giúp nàng giúp nàng thống nhất thần môn. Cái duy nhất mà trong lòng nàng yêu chỉ là chính bản thân nàng mà thôi.

Hai yêu nữ thiên tiên đứng ở hai bên đã không nhịn được, rần giọng quát to:” Cuồng đồ câm miệng! Nếu còn dám làm nhục sư môn ta, ta cho người không có đất chôn thân!”

Sở Cuồng Ca bị nộ khó ức chế, tiếp giọng cười to nói:” nhờ sư tôn người ban cho, nhục thân quả nhân đã sớm thành tro bụi mây khói, còn cần đất chôn thân làm gì?”

28. Chương 28: Đông Biên Nhật Xuất Tây Biên Vũ

Phiên Phiên một lời không nói đôi mắt màu xanh trong suốt lạnh lùng nhìn Sở Dịch, sát khí đại thịnh, ngực phập phồng gấp gáp, qua một lúc mới có thể bình tĩnh lại được, cười nhạt nói:

” Họ Sở à, người tin thì sao, không tin thì sao, thích cũng được, không thích cũng được, hiện tại điều đó không quan trọng nữa. Khi ta xuất thần kiếm, dùng người luyện thành kim đan, hiến cho sư tôn phục hạ, người tự nhiên có thể biết được tâm tư của người?”

Sở Cuồng ca cười lạnh, dường như không còn hứng thú nói chuyện, ẩn ẩn trong đó, Sở Dịch phát giác ra một cổ sát khí lăm liết theo đan điền của hắn khuếch tán, làm hắn vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Lý Chí Nghi quát to: “Hãy khoan, tiểu yêu nữ, dù sao chúng ta cũng đã bước nửa chân vào Diêm Môn điện, sao lại không cho chúng ta chết in trắng? Tiêu Thái Chân muội lão yêu bà này ngày đó cùng ta ẩn định...”

Phiên Phiên nhú mày một cái, lạnh như băng cắt lời nói: “Lão ngu tử, ta biết ngươi định hỏi ta cái gì. Được rồi, ta giải thích rõ luôn cho ngươi hay, tránh ngươi lúc đến Diêm Vương điện báo cáo không trọn vẹn.”

Nàng quay đầu nhìn chằm chằm Sở Dịch, yêu kiều cười một tiếng, dung nhan đột nhiên trở lại diễm mỹ tiểu mị như lúc trước, nhu thanh nói: “Không hề sai, ngày đó sư tôn của ta đã dùng kế diệu hồ ly sơn, tá đao sát nhân. Để ngươi và Sở thiên đế đánh đến ngươi sống ta chết, dùng tiếp diệu hồ ly sơn kế phân biệt truyền tin cho Tử Vi chân nhân và Lăng Ba tiên tử nói ngươi đã chết, có người mạo danh người hành thích hoàng đến, khiến bọn người ấy trong đêm đuổi tới Trường An, nơi đây biến thành một trường thảm sát. Hoa Sơn tam quan hơn một trăm Linh Bảo đạo sĩ đều chết sạch, nguyên thần đan khí đều bị hút khô cạn, thật là đáng thương. Sau đó đến Tử Vi chân nhân cùng Lăng Ba tiên tử, tính toán thời gian sao cho bọn chúng quá nửa đi vào vòng mai phục của chúng ta, hồn lìa khỏi xác đăng tiên.”

“Ngươi nói cái gì?” Lý Chí Nghi càng nghe càng bị phẫn, đến câu cuối cùng, càng kinh hãi hơn.

Sở Dịch “A” lên một tiếng, đột nhiên nhớ tới ngày đó ở ngoài thành Trường An, may mắn được Tử Vi chân nhân sư đồ giải vây ین, cản lại khổng tước lão tổ, cứ như thế mà tính, cùng thời gian yêu nữ nói quả nhiên không hề sai lệch, trong lòng lập tức cảm thấy rất bất an.

Lý Chí Nghi trở mặt ngơ ngẩn một lúc, đột nhiên ha ha cười to nói: “Tiểu yêu nữ, suýt nữa ta bị ngươi lừa rồi! Đạo gia ta cả đời không phục ai, chỉ phục sư huynh của ta. Chỉ bằng ma môn yêu quái nhỏ như bọn ngươi, làm sao làm gì được huynh ấy!”

Phiên Phiên cười nói: “Thật sao, ngươi đã phải tự an ủi như thế, ta không biết làm sao. Bất quá có nghe qua sư tôn ta nói, trừ lão nhân gia là người muốn tự mình bái phỏng Tử Vi chân nhân ra, còn có Đông Hải Cửu Khố thiên tôn này, Nam Cực Tiêu Diêu đại đế này, còn có Bắc Thần Tử Vi đại đế này, đều với nguyên anh kim đan của Tử Vi chân nhân cảm thấy rất hứng thú.”

Sở Dịch nghe xong tâm thần chấn động. Hắn nhớ người rất lâu, đêm đó sau khi nghe Yến Tiểu Tiên giới thiệu qua đạo ma lương môn, đối với những nhân vật của các môn phái trong giới tu chân đều nhớ nằm lòng. Những cái tên yêu nữ vừa nói ra như không có chuyện gì đó, không tên nào không là hung danh nổi tiếng của ma môn cự yêu.

Trong Ma môn có “Ngũ đế tứ mẫu”. Chín người này tuy là người trong ma môn, nhưng đều tu luyện đã đạt đến cấp đạo môn tấn tiên, hung dữ vô cùng, có thể nói đạo môn nhất lưu cao thủ cũng không dám trực tiếp gây chuyện.

Trong đó trừ Thái Ất thiên đế Sở Cuồng Ca, Bắc thần Tử Vi đại đế, Nam cực Tiêu Diêu đại đế đều được liệt trong ngũ đế, yêu pháp vô biên. Thái âm nguyên quân Tiêu Thái Chân được liệt đứng đầu tứ mẫu, bị gọi là “thiên hạ đệ nhất yêu nữ”.

Còn Đông Hải Cửu Khố thiên tôn tuy là chưa đạt đến cấp tấn tiên, nhưng cũng đứng đầu ma môn lục đại thiên tôn, cực kỳ hung cuồng. Chỉ bằng sức một mình, xông pha vòng vây Thượng Thanh phái cùng Thanh Thành tông hợp công, sát tử hơn mười hai người, rồi bỏ đi khỏi đương trường.

Nếu đứng bị hãm trong vòng bao vây của bốn người này, Tử Vi chân nhân dù có tài năng thông thiên đi chăng nữa cũng khó mà trốn thoát.

Lý Chí Nghi kinh nghi bất định, lòng nghĩ lúc này mình đang bị hãm trong thiên địa hồng lô, yêu nữ thật không việc gì phải lừa dối mình. Lại nghĩ: “Ma môn chưa bao giờ đoàn kết, sửa tâm tính tạo nên biến cố Hoa Sơn đêm nay, có lẽ là vì mục đích tiêu diệt đạo môn giải khai tứ phong linh ấn. Nhưng sự tình trọng đại như vậy, tại sao ma môn ngũ đế tứ mẫu không ai xuất hiện? Lại an tâm ột tiểu yêu như thế này đến chỉ huy.”

Chỉ có một giải thích hợp lý là: Ma môn đã sớm sắp xếp một loạt kế hoạch kỹ lưỡng, có thể đoán sự kiện trên núi Hoa sơn chỉ là một sự kiện trong đó, vì thế những cự yêu hung ma như ngũ đế tứ mẫu chưa cần ra

mặt ở bước này, có thể trực tiếp đến những điểm như Trường An, tiến hành âm mưu khác, như phục kích Tử Vi chân nhân, Lăng ba tiên tử hay những đạo môn chân nhân khác.

Đương nhiên, bọn chúng chỉ không liệu đến Lý chí Nghi hẳn cùng Sở Cuồng Ca vốn đều đã chết, tự nhiên thần xui quỷ khiến ký thể trong cơ thể của một cử nhân, quay về Hoa Sơn.

Nghĩ đến đây, Lý Chí Nghi thấy vừa tuyệt vọng vừa phẫn nộ, như bị nhốt trong một vực băng vạn trượng.

Phiên Phiên thấy lý Chí Nghi nửa ngày chẳng nói một câu, trong lòng rất khoái trá, khúc khích cười nói:” Lý chân nhân, người đừng khó chịu như vậy, tai ương lần này, không phải chỉ một mình Hoa Sơn Linh bảo của người. Trên đường đến hoàng tuyền, chỉ cần người quay đầu, sẽ còn nhìn thấy những Thượng thanh thần tông này, Thanh thành thượng thanh khí tông này, Long hổ thiên sư đạo này, toàn cổ hữu cựu giao nói nói cười cười, có gì không tốt?” Đột nhiên khoe mắt buồn rầu, thất thanh thở dài nói:” Ai gia, suýt nữa ta quên mất, người với Sở Thiên Đế bị luyện thành nguyên anh kim đan, đều phải hồn phi phách diệt, thoát ly khỏi luân hồi, sao còn có thể tới địa phủ thăm bằng hữu đây?”

Nàng cười một tiếng yêu kiều, không nhìn Sở Dịch một lần nào nữa, toàn tâm chú ý để niệm chú niết quyết, giải ấn Thiên Xu kiếm.

Thần kiếm từng thốn một được kéo ra, hồng lô lạch cạch rung mạnh, bích quang khí lẫm phi vũ tứ phía, đem dung mạo diễm mỹ kiều mị của nàng phản chiếu thành vừa xinh đẹp vừa quý dị.

Qua một nửa khắc chỉ nghe “đinh” một tiếng to, đá vỡ bắn ra khắp nơi, một đạo bích quang điện phi vũ phóng lên, chiếu mọi người đều không thể mở mắt.

“đang”

Chúng nhân lạnh người, thần kiếm đã bị phong ấn vài nghìn năm cuối cùng đã xuất hiện tại nhân gian.

Phiên Phiên vừa kinh vừa hỷ, ngưng thần nhìn thiên xu kiếm, cúi người xuống, ngón tay như búp hành run rẩy nhẹ vuốt thân kiếm, tay nắm lấy chuôi kiếm ngọc thạch:” boong” một âm thanh nổi lên, khanh khách cười to nói:” Xu Thiên kiếm! ta đã rút được Thiên Xu kiếm”

Bên cạnh, hai người thiên tiên yêu nữ mặt hiện sắc vui mừng, cùng quỳ xuống, kiều thanh nói:” Cung hỷ chương môn nối tiếp có được thiên hạ đệ nhất thần binh!” Truyện được tại

Phiên Phiên mặt cười như hoa, ngón tay bắn ra, thần kiếm long ngâm chói tai, gỏi đồng lả tả rơi xuống, thân kiếm bích quang lấp lánh, lưu lệ chói mắt, cùng đôi mắt xanh trong suốt của nàng phản chiếu lẫn nhau.

Nàng thu ba lưu chuyển, trầm ngâm cười ngưng thị nhìn Đường Mộng Yếu bên cạnh hồng lô, nhu thanh nói:” Đường tiên tử, cung hỷ người, người là người đầu tiên Thiên xu kiếm giết trong vòng 1 nghìn năm nay.” Mặc niệm kiếm chú, tay không xoay chuyển múa quyết.

Sở Dịch vừa kinh vừa sợ, quát to:” yêu nữ, dừng tay...”

“hiu”

Thần kiếm nhanh như thiểm điện bay ra, bao quanh Đường Mộng Yếu khua lên một đạo bích quang hình vòng cung, sau đó lại rung lên một tiếng “đang”, dừng lại trên không trung, kiếm mang biến mất.

Đường Mộng Yếu run nhè nhẹ vừa ngượng vừa giận, gương mặt đột trở nên hồng như ráng chiều, run giọng nói:” yêu nữ, người muốn giết cứ giết, sao phải làm nhục ta làm gì...”

Tiếng nói vừa dứt, âm thanh ” Rìn rít” vang lên không ngừng, đạo bào màu thủy lục của nàng đột nhiên bị rách thành vô số đường.

Trong lúc này, tơ vải bay tung tứ tán, ngọc thể như linh lung phù đột khoả thân ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong sáng hơn tuyết làm Sở Dịch cặp mắt như hoa lên.

Sở Dịch như có sét đánh bên tai, “Á” lên một tiếng mặt hồng tai đỏ, muốn lập tức nhắm mắt lại, Nghe Sở Cuồng Ca ha ha cười nói:” Tiểu tử có sắc tâm không có sắc dâm, không có phong mang của quả nhân. Hắc hắc, có tiện nghi không chiếm là thằng ngu, hình ảnh loa thể của đương kim đệ nhất ngọc nữ chương môn sao có thể không nhìn?”

Một thời gian, Sở Dịch không thể tự chủ, ánh mắt dường như đã bị đông kết lại như muốn nháy cũng không được. Khoảng cách rất gần, đôi tuyết nhũ đầy đặn vun cao rung động, tự như đu qua đu lại không ngừng trước mắt hắn.

Sở Dịch chính trong tuổi khí huyết phương cương, chưa bao giờ được thấy thiếu nữ loã thể, hà huống chỉ là một thiếu nữ đạo cô xinh đẹp như hoa. Lập tức huyết mạch bí trướng, miệng nể lưỡi khô, run giọng nói: “Đường tiên tử, ta.. không thể dừng được ...ta không phải cố ý nhìn nàng thật ra...thật ra là không thể tự chủ...”

Đường Mộng Yếu nghe nói dường như ngượng đến nỗi không thể chịu đựng, đỏ hồng đến tận mang tai, nhắm hai mắt lại, nước mắt lăn chả chảy xuống, trong lòng bị khổ ngượng tức, hối hận không thể lập tức chết đi.

Phiên Phiên cười khanh khách nói: “Sở công tử, nàng ta cũng đã thấy người loã thể, không phải là hoà hay sao, kham trương cái gì? Nhìn thấy lễ hiến tế thần kiếm, tự nhiên cần can can tịnh tịnh, không mặc một sợi vải.”

“ô ôô”

Chính lúc này, ngoài động đột nhiên xa xa truyền lại hai tiếng tù giác thê lệ cao vút, chính là “thương hỷ song long giác” của Lăng khung công chủ tỷ muội.

Tiếng tù nổi lên vang vọng như một tràng hưng thú nội hồng kinh thiên động địa, làm màng nhĩ Sở Dịch đau đớn, tâm trung đại hàn. Quay đầu nhìn lại phía sau, xuyên qua động khẩu, dường như có thể nhìn thấy ngọn Liên Hoa phong xa xa.

Bầu trời sao xanh thăm mênh mông thăm thẳm, đỉnh núi huyền quang xung thiên thôn thổ, hoa lệ rực rỡ, tuyệt đẹp vô cùng. Trên không trung, thiên vạn hung cầm bay lượn vòng tròn, hắc sắc như trùng trùng mây đen, cuộn cuộn bay lên, phát ra tiếng hồng chấn nhĩ.

“oanh long long”

Liên hoa phong chấn động mãnh liệt, tưởng như cùng ngọc nữ phong ở xa xa rung chuyển, đất đá rơi lả tả xuống đất.

Đột nhiên, một đạo kim quang rực rỡ theo đỉnh núi phun mờ lên phía trời cao, hóa thành một con cự long giương móng bay vút lên trời cao xé mây bay mất.

Tiếp đó, từng đạo ánh sáng sắc sỡ bùng nổ phi vũ, theo nhau biến thành hình dạng của thập nhị bát hung thú, từ bốn phương tám hướng bay lên rồi biến mất. Vài vạn phi cầm hùng hăng hồng lên, theo tứ phía bay đi.

Hai tiên thiên tiên yêu nữ đại hỉ, cười nói: “Chuông môn, đại công cáo thành, tứ linh trai tế kết thúc rồi.”

Phiên Phiên khuôn mặt sáng lên, khanh khách cười nói: “Từ đêm nay bắt đầu, nhị thập bát túc tẩu thiên hạ, tứ hải vĩnh viễn không còn ngày yên ổn...”

Tiếng nói vừa dứt, Đường Mộng Yếu đột nhiên “oa” một tiếng phun ra một hơi tiên huyết, co chân nhõm dậy, trên tay nắm thiên xu kiếm, nhắm về phía đồng lô chạy tới.

Lục quang điện thiểm, hàn khí sâm nhiên phủ vào mặt.

Sở Dịch vô cùng kinh hãi, chỉ sợ nàng trong lúc quá ngượng, tự sát tiết hận.

Từ trong đan điền vọng ra tiếng Lý Chí Nghi kinh hỉ kích động hét lên: “hảo nha đầu! nha đầu thông minh! Ngủ lão thái bà dạy được một con nha đầu thông minh đấy!”

Sở Dịch “a” lên một tiếng, đột nhiên tỉnh ngộ; Nàng định đã khai thiên địa hồng lô, phóng thích mình ra.”

Phiên Phiên vừa kinh vừa nộ, quát nói: “Tìm chết!” tay áo xanh xoay phát, lục quang nội phóng, thanh đồng nguyệt nha sản liên hoá thành Thanh giáp li long, quái diệu phi vũ, trực tiếp phủ tới.

Đường Mộng Yếu ngón tay bung ra, Thiên Xu kiếm rời khỏi tay phi xuất, tiếp tục hướng về phía đồng lô, còn mình thì xoay mình quay lại, song thủ phi vũ, tạo ra một khối lục quang cầu màu xanh nhạt, hướng tới Thanh giáp ly long phi quyền bay tới.

“đang”

Khí quang bộc phát, Ly long bay lượn trên không, Đường Mộng Yếu lại phun ra một ngụm tiên huyết, rơi xuống bên ngoài vài trượng, mặt trắng như giấy, chỉ muốn ngất đi.

Nàng thừa lúc Phiên Phiên không phòng bị dùng lưỡng thương pháp thuật miễn cưỡng khai thông kinh mạch, kỳ kinh bất mạch dĩ nhiên trọng thương, lại còn dám tay không ngành tiếp, sao có thể trụ vững được.

Khi Phiên Phiên liếc mắt nhìn sang, kiếm quang đã như hồi toàn diện vũ, trong khoảnh khắc, thân kiếm tự mình bay vòng quanh hồng lô.

“Rít, rít” liên thanh, long hổ đệ nhất thần nê bị kiếm khí sở kích, chớp nhoáng rung nứt.

Nàng tim trầm xuống, thâm hô không hay, lập tức phiên thân xoay mình, cấp tốc như điện chạy ra ngoài động, cánh tay trần trắng như tuyết thổi ngọc dịch.

Chịu lực phách dịch thanh tấn công, Thanh li cự long cuồng tính đại tác, lắc đầu gầm thét, cuộn dẫn từng đợt sóng khí, hướng đến trước thiên địa hồng lô gầm gào.

“Đinh” một tiếng, Thanh đồng lô rung chuyển loé sang, đột nhiên quay tròn trên không trung.

Trong tiếng hò hét đồng thanh của hai người Sở, Lý, Sở Dịch bàn chân như có gió, chân khí bốc cao, thân bất do kỷ quay vòng tròn ốc thoát ra khỏi hồng lô, tả thủ nắm lấy chuôi kiếm của Thiên xu kiếm vù vù múa loạn, xoay vòng đá thêm một cước.

“Đinh”

Tử quang bích quang từng đợt dâng lên, chính diện đánh vào sừng nhọn của thanh ly cự long

Trong tiếng oanh long chấn động không trung, thanh quang khúc xạ đi khắp nơi, Ly long bị hồng, phản xạ lên trời, khoảnh khắc làm đỉnh tường nứt ra một đại động, phá thẳng lên trời sao, trong ánh trắng nhàn nhạt trở lại thành cái xẻng đồng, du du phiêu chuyển,

Trong động sóng khí bạo vũ, đánh vỡ đá bay ra tứ phía, hai tiên thiên yêu nữ mắt hoa lên, còn đang không biết có chuyện gì xảy ra, đã bị chấn động vào tường đá, ngọc nát hương tiêu.

Phiên Phiên lồng ngực tắc nghẹn, lực phách dịch đồng thời lạc điệu, hướng lên trời phun ra một đạo huyết tiến, bay người ngã ra sau, tà áo xanh như chiếc lá sen phấp phới, cấp tốc rơi xuống phía dưới huyền nhai.

Sở Cuồng Ca ha ha cười to:” Tiều nha đầu, ngươi không ngờ không thể biến ta thành nguyên anh kim đan? Kim đan chưa thành, ngươi định đi đâu chứ?”

Trong tiếng cười, Sở Dịch không do dự chủ bay đến động khẩu động khẩu, theo phía dưới huyền thò tay tìm kiếm rồi chớp một cái, chưởng tâm lập tức xuất hiện một vòng quang y khí toàn màu bích lục, xoay chuyển theo hình xoắn ốc, như thiểm điện chiếu sáng nơi hốc núi đen tối.

“Hô”

Phiên Phiên bị lực quang cuốn bay lên, không một chút sai lệch rơi vào hữu chưởng của Sở Dịch, bị hấn chớp trúng cổ giờ lên cao, toàn mềm nhũn, không thể động đậy.

Tất cả như điện quang thạch hoá, trong thời gian một hơi thở đã thành công.

Khi Sở Dịch định thần lại, chỉ thấy mình tay trái nắm thần kiếm, tay phải cầm Phiên Phiên yêu nữ, ngang nhiên đứng tại động khẩu.

Đường Mộng Yếu yếu đuối mềm nhũn nằm co trên mặt đất, trong lòng vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, thở phào một hơi, nhưng ẩn ẩn lại cảm giác một chút bất an. Nhìn bóng Sở Dịch khoả thân ngạo nhiên đỉnh bạt, mặt như bốc cháy, quay đầu không dám nhìn tiếp.

Lúc này gần sáng, chính là lúc tối tăm lạnh lẽo nhất trong đêm, đứng tại động khẩu, thiên địa mênh mông, sương mỏng giăng đầy, hàn phong gào thét khiến thân cây rung động. cảnh tùng xào xạc, mặt tuyết bay khắp nơi.

Tiếng lục phách địch thê lệ vẫn còn vang vang trong khu núi, các đỉnh của Hoa sơn trở lại yên tĩnh, qua một nửa khắc sau, Trên Liên hoa phong tiếng tù hiệu thổi dài, tiếng trống vang to, tiếng reo hò như sóng biển cuộn lên. Hoả quang lấp lánh di động, vài nhân ảnh bay ngang trời, hướng về phía Ngọc nữ phong đi tới.

Sở Dịch kinh sợ, thầm hô không xong, tiếng địch của Tiêu yêu nữ nhất định là tín hiệu cầu viện. Vừa thoát hổ huyết, lại thấy sắp chui vào hang sói.

Tuy nhiên, đạo ma nhị tiên trong đan điền dường như không nghe thấy gì, Chí Chí Nghi cực kỳ kích động, ha ha cười nói: "Thiên xu kiếm. đây là phong ấn thanh linh của Thiên xu kiếm! Hiên viên lục bảo ta đã có quá nửa rồi!"

Sở Dịch tay trái bị hấn không chế, nắm chặt thần kiếm, cứ múa xoay tròn trước mắt, thanh quang như thiểm điện chói mắt, dần dần trên lưng kiếm hiện ra những thương cổ triện văn nhỏ như con ruồi.

Sở Cuồng Ca dường như đối với thần kiếm không có hứng thú lắm, thao túng tay phải của Sở Dịch, cứ bóp cổ Phiên Phiên từng thốn từng thốn một, cười mỉa nói: "Quả nhân vô tội, quả nhân háo sắc. doc truyện tại . Tiêu nha đầu, vưu vật như ngươi, quả nhân nguyên lẽ nào lạt thủ tội hoa (tàn nhẫn bề hoa), chỉ là hôm nay không giết đi ngươi, khó có khả năng bình ổn nỗi hận của quả nhân.

Tiếng cười ghê rợn có thể so sánh như có cơn gió lạnh trước bình minh xuyên thấu xương, nghe thấy Sở Dịch da gà liên tiếp nổi lên.

Phiên Phiên thở không được hoa dung tím tái, đầu lưỡi hơi hơi thè ra.

Sở Dịch tâm địa thiện lương, thích trừ cường phù nhược (tiêu diệt kẻ mạnh bảo vệ kẻ yếu), đối với yêu nữ này tuy là trong đầu có hận, nhưng giờ đây thấy nàng trước mặt chỉ một xích tình trạng thống khổ không giúp được, mọi hận ý lập tức tiêu tán thành mây khói. Nhất thời ý tội nghiệp dâng lên, không chịu được nói: "tiền bối, yêu nữ này tuy đáng hận, nhưng chỉ là một cô nương, lại là văn bối, cần gì phải làm tổn thương tính mệnh nàng. Lập tức giết nàng là thắng cũng không vinh dự, để anh hùng trong thiên hạ cười nhạo."

Sở Cuồng Ca "Í" một tiếng, ha ha cười to: "Tiểu tử, ngươi còn bảo quả nhân phải thương hương tiếc ngọc. hắc hắc, nàng ta trước tiên dùng ngươi tế kiếm, lại còn đem ngươi thiêu thành thiết bản xà nhục (thân xà rắn như tấm thép), ngươi còn từ tâm nương tay?"

Lý Chí Nghi mắng: "Thư ngốc tử, yêu ma quỷ quái người người đều phải diệt, đối với yêu quái nhân từ là hại người hại mình. Con bà nó, con tiểu yêu nữ này không biết đã hại chết bao nhiêu đạo môn tu chân, chết đi trăm lần không hết tội. Nào nào nào!. Lão yêu quái, bóp cổ cho nó chết đi, bóp luôn cả phần ta nữa."

Sở Dịch nhìn thấy tay mình không nghe lời, bóp cổ nàng càng lúc càng chặt, vừa kinh vừa giận. To giọng nói: "Lý chân nhân, trời cao có đức hiếu sinh, cho dù có là yêu ma, cũng có cơ hội hối cải sửa mình. Con đường tu chân đều quy về một lối, chỉ cần không phạm vào thiên lý thì đó là chính đạo. Đạo không phân ở sự khác nhau giữa nhân thú, không phải ở phương pháp luyện công là ở trong lòng. Tưởng ngài đã ham tàn sát như thế, là dùng cớ thể thiên hành đạo mà làm việc nghịch thiên, với yêu ma này có phân biệt ở chỗ nào? Cùng học thuyết của đạo gia thiên nhân hợp nhất, vô vi tự nhiên có giống chỗ nào?"

Đường Mộng Yếu ở trong động nghe thấy lời này, trong lòng chấn động nhẹ, đôi mắt đẹp ánh lên thần sắc ngạc nhiên. Đạo lý này này nàng đã từng nghĩ qua, chỉ là cùng quan điểm hàng ngày sư phụ có dạy bảo đạo ma lương cực, không đen tức là trắng có không hợp, nên không dám nghiên cứu sâu. Bây giờ nghe thấy, lập tức cảm thấy lòng có chút xót xa, đối với thiếu niên thư sinh này phát sinh kính trọng.

Sở Cuồng Ca nghe thấy trong lòng đại khoái, to giọng cuồng tiếu: "Nói rất hay, nói rất đúng! Hay ột câu sự khác nhau của đạo ma không phải ở sự khác biệt của nhân thú, không phải ở phương pháp tu luyện mà ở trong tim!"

Lý Chí Nghi cứng miệng, nhất thời không biết nói lời nào phản bác, chửi rằng: "tên tú tài nghèo này cường từ đoạt lý, biết cái gì. Con bà nó, thiên hạ này vì những vu hủ thư sinh như bọn ngươi nhiều quá nên mới hỗn loạn thế này, chuyện vô lý như..."

Sở Cuồng Ca ha ha cuồng tiếu: "không đúng không đúng! Nguyên là vì những người như lão mũi trâu ngươi, tự mình là chính thống quân tử đáng cứu thế, lão đem tiêu chuẩn chó của ngươi để nói người khác hỗn đản

quá nhiều, làm cho ô yên chương khí, tử khí trầm trầm. Hắc hắc, tiểu tử, ngươi đã nói vậy quả nhân nể ngươi một lần giữ lại một mạng cho con nha đầu này!”

Nói đến câu cuối cùng, tay phải Sở Dịch liền thả lỏng ra.

29. Chương 29: Đông Biên Nhật Xuất Tây Biên Vũ (2)

Phiên Phiên a lên một tiếng, khuôn mặt tím tái lập tức chuyển trắng, ho liên hồi

Sở Dịch đại hỉ, vừa định nói, Sở Cuồng Ca đã lại hắc hắc cười:” Quả nhân tung hoành thiên hạ hơn một trăm năm, đến như thượng hoàng đại đế cũng không làm gì được ta, lần này bị bọn ngươi hại đến nhục thân hoá thành mây khói, suýt nữa thì cô hồn dã quỷ cũng không thành. Hắc hắc. Kỳ sỉ đại nhục như thế ta không báo ta sau này làm sao đứng trong tam giới. Nha đầu, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Thoại âm vừa dứt, phốc một tiếng, Sở Dịch hữu thủ như thiểm điện áp vào bụng dưới của Phiên Phiên, hút năng lên không trung.

Phiên Phiên cả người run nhẹ, trong đôi mắt đẹp hiện lên thần sắc kinh nộ sợ hãi, môi anh đào run run, muốn nói nhưng không phát ra được tiếng, trên mặt huyết sắc đột nhiên biến mất, vùng bụng mềm mại đột nhiên rung động mạnh. Ngăn bởi y phục, ẩn ẩn có thể nhìn thấy từng vòng hồng quang tử tuyến cấp tốc xoay vòng tụ tập.

Sở Dịch chính lúc đang ngạc nhiên, nghe thấy Sở Cuồng Ca ha ha cười nói:” Tiểu tử, quả nhân giúp ngươi thái được luyện đan, tu bổ nguyên khí!”

Lời nói vừa dứt, Sở Dịch ban tay đột nhiên trương lên đau đớn, một cổ chân khí yêu di cường phách từ bụng yêu nữ nhập vào lòng bàn tay hắn, dọc theo thủ dương đại tràng kinh rẽ chuyển nhiều lần, liên miên bất tuyệt trực tiếp xung đến đan điền, đồng thời đan điền trương lên mãnh liệt, đan đỉnh bắt đầu cấp tốc chuyển động xoay tròn.

Lý Chí Nghi đại cật nhất kinh, hét to:” Lão yêu quái, ngươi làm cái gì đấy, cần giết thì cứ giết, cần gì phải lấy nguyên thần của nó!”

Sở Dịch giật mình, mình đầu tiên đã nuốt nhầm một xà đan của giác mạng ma tổ đã biến thành phi ma phi yêu, lại thêm lần này, nếu như còn hấp nhập xong nguyên thần của yêu nữ này nữ, không hiểu sẽ thành như thế nào? Hắn vừa kinh vừa nộ, hét lên nói:” Tiên bối người...” hô hấp nghẹn lại, nửa câu chưa kịp nói lập tức đã bị chân khí đang mạnh mẽ xông vào áp chế. Trong hoảng loạn cố gắng tập trung lực tranh động hữu thủ, chỉ muốn động đậy một ngón tay, mà không hiểu có được không.

Sở Cuồng Ca cười nói:” Lão ngu tử, nguyên anh của ta với ngươi còn bị khốn trong đỉnh, trong hồ lô, bảy bảy bốn mươi chín ngày nếu như không thả ra, tự nhiên sẽ hoá thành âm dương lưỡng khí. Ngươi muốn cùng quả nhân ta ở trong ngươi, ngươi ở trong ta, nhất định muốn hồn phi phách tán sao? Nếu như không muốn, sao không mau cùng quả nhân hấp thật nhiều nguyên đan, hợp lực ra ngoài.

Lý Chí Nghi đại nộ, thét lên:”Nhắm nhí! nếu như đạo gia ta nếu như dựa vào hấp thụ nguyên đan của yêu nhân ma nữ mới có thể trốn ra khỏi đỉnh, hồ thì ta thả cùng lão yêu quái ngươi đồng quy vu tận. Nếu không ngừng tay, ta lập tức lấy con yêu nữ này ra thử kiếm.”

Thanh quang loé sáng, tay trái Sở Dịch nắm Thiên Xu kiếm, nhắm cổ Phiên phiên đâm tới.

Sở Dịch vô cùng sợ hãi, trong khoảnh khắc như điện quang thạch hoả nghĩ trong đầu:” Yêu nữ này nếu như chết, ta hỏi ai để tìm tiên muội ở đâu?” linh cơ nhất động to giọng hét to:” Dừng tay, giết chết ả rồi, ngươi không thể biết Tử Vi chân nhân cùng Lăng ba tiên tử đang ở đâu nữa!”

Câu này còn hữu dụng hơn một trăm câu thuyết giáo.

Tay trái của hắn lập tức ngừng lại, kiểm mang chỉ vào trên cổ trắng như tuyết mượt mà của Phiên Phiên thấm ra một giọt huyết châu, tiên diễm chói mắt.

Sở Dịch thở phào một cái, biết đã nắm đúng chỗ, tiếp tục nói:” Lý chân nhân, trước mắt ma môn chính là đang tiến phạm đạo môn các phái, người giết yêu nữ này, không còn có thể tra hỏi âm mưu bên trong được nữa! thế không phải là tự mình bịt mắt mũi lại sao?”

Lý Chí Nghi đại giật mình, khô khan nói:” Con bà nó, Xú tiểu tử, kể như ngươi nói có lý! Uy, lão yêu ma, còn không mau thả yêu nữ đó ra, nếu còn không nghe, ta không khách khí nữa đâu!”

Sở Cuồng Ca không để ý tới, tiếp tục dùng tay phải Sở Dịch hấp thụ chân nguyên của Phiên Phiên, ha ha cười nói:” Thế à! Ngươi có thể làm gì được ta như nào! Hiện tại ta với ngươi ở trong một cơ thể, không lẽ ngươi có thể giết mình sao?”

Thôn thân hấp chân đại pháp của hắn vốn đã độc bá ma môn, bây giờ lại có Thái Ất nguyên chân đỉnh, Càn khôn nguyên cương hồ tương trợ, uy lực đúng là kinh nhân. Trong thời gian nháy mắt, chân khí Tiêu Phiên Phiên đã bị hấp thụ đến ba thành.

Phiên Phiên khuôn mặt thông minh càng lúc càng trắng, hơi thở mỏng nhẹ như tơ, đôi mắt đẹp trong sáng đầy bi nộ sợ hãi, nước mắt không ngừng chảy xuống mặt đất.

Đối với người tu chân mà nói, cùng với tử vong, nguyên thần đan khí bị mất cũng đáng sợ không kém.

Nếu như lúc gần chết, có khả năng thông qua phương pháp bỏ đi nhục thể, chuyển thể đầu thai, tiếp tục tu luyện. Vô luận thể nào, chân khí được tích tụ ở kiếp trước cũng có khả năng bảo tồn được quá nửa.

Nhưng nếu nguyên thần khí đan bị hút sạch, không chỉ gần với ý nghĩa cả đời tu luyện tan hành bọt nước, thậm chí hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục.

Lý Chí Nghi thấy hắn ngang ngược như thế, đại nộ quát to:” Con bà nó, lão đạo ta khổ công dẫn thông nê cung huyền khiêu của tên tiểu tử này, không thể để cho lão yêu quái ngươi đảo hành nghịch thi (làm ngược lại), biến hắn thành yêu ma được. Nếu còn không ngừng lại, ta giết tên tiểu tử này thật đấy!”

Âm thanh vừa dứt, tả thủ Sở Dịch thần kiếm cắm lên mặt đất, lập tức đưa tay lên phía trên, chẹn vào yết hầu của mình, bóp hắn mặt hồng tai đỏ, hô hấp không được.

Đường Mộng Yếu a lên kinh hô một tiếng thất thanh, không ngờ sự tình đột nhiên lại diễn biến thành như thế. Liều xiêu đứng lên, nói:” Lý chân nhân, người... người...”

Sở Cuồng Ca sợ run, không tin được hắn lại có thể thật sự ngoan cường như thế, cười to nói:” Cực khéo, Cực khéo! Không tưởng được một Linh Bảo tán tiên tự xưng hành hiệp trượng nghĩa lại lạm sát vô cớ! Giết đi, cứ giết đi! cũng tốt để quả nhân được khai nhãn.

Lý Chí Nghi cực nộ phản tiểu:” Con bà nó, ngươi tưởng đạo gia không dám sao? Tên tiểu tử này là thân tảo tiên, trong óc lại đầy những ý niệm hồ đồ. Nếu như để ngươi biến hắn thành yêu ma, họa hại nhân gian, không bằng nhanh chóng kết thúc tính mệnh của hắn, vĩnh tuyệt hậu hoạn. Giết một người để cứu thiên hạ, sao lại phải tính toán nhiều.”

Sở Dịch trợn mắt nhìn tay trái của hắn làm hắn tắc thở muốn chết, tay phải của hắn lại nguyên nguyên bắt đoạn hấp thụ chân khí của yêu nữ vào đan điền, tự hắn đối với những chuyện này lại không thể làm được gì. Trong một lúc lòng chua xót khổ sở, chỉ cảm thấy thiên hạ không còn chuyện hoang đường hơn thế này.

Đường Mộng Yếu mắt thấy Sở Dịch lưỡi thè càng lúc càng dài, vừa sợ hãi vừa nôn nóng, nghĩ đến hắn lúc trước vì mình biện giải, dùng lời nói bảo hộ, trong lòng trăm cảm giác lẫn lộn, vô cùng hoảng loạn.

Trong lúc cấp bách, nàng loạn vợ lấy quần áo nát bươm trên đất mặc vào, lấy bầy lập cập đi đến phía trước, cố gắng nắm lấy tay trái Sở Dịch. đọc truyện tại . Thét lên;” Lý chân nhân, Sở công tử tâm địa thiện lương, đối với chuyện này không có quan hệ, người mau thả tay ra...”

Sở Dịch trước mắt nổ sao, thị tuyến càng lúc càng mơ hồ, cảm thấy tâm phách trương lên khó chịu, chỉ muốn bộc phát ra ngoài, hoảng hốt sợ hãi nghĩ:” Thiên hạ cách chết thiên kỳ vạn quái, nhưng bị chính mình bóp cổ chết chỉ sợ chỉ có mình ta, không có ai có người thứ hai.”

Đúng lúc này, tiếng hô khướt vang lên tứ phía, ven núi trước mặt nhân ảnh thấp thoáng, đoàn ma môn truy binh thứ nhất đã như đàn ong truy tới

Chỉ nghe thấy một âm thanh sắc nhọn âm tà cười nói:” Í, đây không phải là Mao sơn chưởng môn Đường tiên tử hay sao? đường đường thượng thanh tiên tử, sao lại có thể thâm canh bán dạ cùng một nam nhân, trốn tại nơi Ngọc nữ động lý tối đen thế này, không phải là đang học ngấm sao ngọc thối tiêu đó chứ?

Ma môn quần yêu lập tức ồ lên phát xuất tiếng cuồng hô quái tiểu dâm ô,

Lại có người nói rằng:” không đúng, không đúng! ta nhìn nàng y phục không chỉnh tề, lại nắm lấy tay tên tiểu dâm tặc đó khổ sở cầu xin, nhất định hẳn sau khi vui sướng, một cước đá nàng đang ngơ ngác ra, chuyển hoàn hảo sang cửu thần tiên tử của chúng ta.

Đường Mộng Yếu khuôn mặt yêu kiều đỏ hồng, vừa ngượng vừa phẫn nộ,run lên vì giận dữ.

“Rít” Xuân thủy kiếm xuất ra khỏi vỏ. nhưng nàng kinh mạch bị thương, kiếm khí quang mang còn xa mới cường thịnh như lúc bình thường.

Sở Dịch giật mình, giờ mới nhớ ra mình y phục một sợi cũng không có, trong hoảng hoảng hốt hốt tự trách:” Đường tiên tử một lòng cứu tính mệnh ta, lại bị ta liên lụy, thanh danh bị huỷ, còn phải vô lý chịu bọn yêu ma sỉ nhục...?” vừa ngượng ngùng khần trương, lại vừa phẫn nộ hí hửng.

Trong lúc mơ hồ, chỉ nghe thấy Sở Cuồng Ca hô hô cười một tiếng:” Lão mũi trâu, mấy con ruồi vo ve này đúng thật là khó chịu quá, chúng ta giết bọn chúng trước rồi nói tiếp”. Tay phải lập tức vung lên.

Phiên Phiên kêu lên một tiếng thất thanh, lập tức bị ném bay ra ngoài vài trượng, rơi xuống ngồi ở góc động, vẫn còn kinh hồn chưa dứt, toàn thân mềm nhũn vô lực, run nhè nhẹ, không biết là vì giận dữ hận thù, hay là vì còn sợ hãi khủng khiếp.

Lý chí Nghi lạnh lùng cười:” Tốt, Đạo gia ta đã nhịn nhục mấy ngày, giờ đang ngứa ta con bà nó đây!”

Tay trái Sở Dịch lại lập tức thả ra, hẳn “a” lên một tiếng, lùi ra sau vài bước, mũi họng lập tức thông suốt, không khí ào ào di chuyển vào như là được giải thoát.Hắn lặng lẽ mở mắt, từng hớp từng hớp to ngáp ngáp hít thở, trong đời lần đầu tiên phát giác không khí xung quanh lại ngọt ngào trong sạch đến như vậy.

Đường Mộng yếu vui mừng, run giọng nói:” Sở công tử, người...” không hiểu nghĩ đến cái gì, khuôn mặt đột nhiên chuyển hồng, muốn nói lại dừng.

Bên ngoài động, một tên yêu nhân vẫn còn phùng phùng hét lên:” Con bà nó, theo ta xem tên tên đáng hận nhất là tên tiểu dâm tặc này đã chiếm được tiện nghi lại còn lảm lỏi.Hưởng tận phúc của con người xong rồi, lại cứ đứng khoả thân ở tại động khẩu,bóp cổ mình như là đau đớn vô bì, đó không phải thành ra khinh chúng ta là chưa vợ hay sao? thật là muốn nhịn cũng không thể nhịn được!”

Quần ma cuồng tiểu, theo nhau hét lên:” Không sai! Không bằng chúng ta bắt lấy tên tiểu dâm tặc trần truồng này, sau đó lại hảo hảo an ủi Đường tiên tử, làm tươi mát tâm hồn khô cạn đang thụ thương của nàng?”

Sở Cuồng Ca to giọng cuồng tiểu cười nói:” Con người đến trần gian, vốn đã là trần truồng đi đến không mảnh vải, bọn ngươi “tiểu vương bá cao tử” (câu nói xấu, same son of bitch) âm âm ỉ ỉ nói cái gì? Để quả nhân cỡi hết con bà bọn ngươi ra!” lời nói chưa dứt, một cổ chân khí hùng hồn xông lên tay phải của sở Dịch.

Sở dịch không tự chủ được quát to một tiếng, bay ra khỏi động,từ lòng bàn tay thanh quang phóng ra, phách không quét ngang, một đạo hỏa diễm quang đao xoắn tròn bạo vũ.

“oanh” trước vách núi như bị thiểm điện chiếu qua, đột nhiên biến thành màu xanh tím.

“Bùng bùng bùng!”

Trong phương viên 12 trượng bùng phát sóng thanh quang xanh đậm thoáng ngả sang màu lục hùng dũng, mấy mươi ma môn yêu quái gào thét thảm thiết, theo nhau phiên thân rơi xuống,trên người hỏa diễm phùng phùng, y phục thoáng chốc bị đốt cháy sạch sẽ.Mười mấy người quả nhiên biến thành trần truồng không một mảnh vải, bị thiêu thành phòng da cháy xương.

“Thái ất ly hoả đao!”

“Con bà nó, Thái Ất thiên đế...hắn...hắn không chết!”

Bọn người Ma môn vô cùng kinh hãi, vừa kinh ngạc vừa hoảng loạn, vội vàng vỗ không ngừng để dập hoả diễm trên thân, thay nhau bay lùi ra ngoài mười trượng, kêu gào loạn như nổ xoong (?).

“Quả nhân mà chết, Diêm La vương không phải là phải thoái vị nhường hiền sao? hắn có giám thu nhận quả nhân không?” Sở Cuồng Ca ha ha cuồng tiếu, thủ chưởng của Sở Dịch phiên phi quét ngang, lại liên tiếp thi triển Thái Ất ly hoả đao.

Bích lục quang đao khí thế cuồng mãnh như lôi đình điện tảo, đi đến đâu, sơn thạch nứt ra đến đó, hoả diễm bay loạn trong không trung, yêu nhân theo nhau hoảng loạn thối lui.

Trong tiếng hô khiếu, trên không lại có bóng người bay đến, đội ma môn truy binh tiếp theo đã đến nơi, ít nhất có tám chín mươi người.

Lý Chí Nghi tay phải ngứa ngáy khó chịu, lại sợ bị Sở Cuồng Ca tranh trước, nói:“Sở yêu quái, tên tiểu yêu này giao cho đạo gia ta! để ta lấy tế thiên hạ đệ nhất thần kiếm!”

Tay trái Sở Dịch đột nhiên trương lên, chân khí thao thao bất tuyệt xông lên, ngón tay biến hoá múa tròn, trong miệng cấp tốc niệm đến những chú ngữ tự mình nghe cũng không hiểu.

“Đỉnh”

Thiên Xu kiếm cắm đang nghiêng trên mặt đất thanh quang đại thịnh, đột nhiên rút khỏi mặt đất bắn mạnh ra ngoài, quang mang liễm diễm, phong lôi gầm rú, như sấm sét hoành không phi vũ, trời đất lập tức trở thành màu xanh nhạt sáng chói.

Ma môn quần yêu vô cùng sợ hãi, thất thanh hét to:” Thiên Xu kiếm!”

Tiếng thét kinh ngạc nhanh chóng biến thành tiếng hét thảm. Thanh quang tung hoành lấp lánh, trong khoảnh khắc đã có mấy mươi đầu lâu đầy máu bay lên không trung, rơi ra tứ phía.

Lý Chí Nghi ha ha cười to nói:” Bắc đầu lan can nam đầu tà, yêu ma quỷ quái hồi lão gia!”

(sao bắc đầu lên thì nam đầu phải lặn, yêu ma quỷ quái mau về nhà???)

Ma môn chúng nhân nghe thấy thanh âm của hắn, lập tức kinh hô xao động một trận:” là Thái Ất lão đạo!”

” Lão...lão ngu tử sao lại ở đây! hắn không bị hồng lô thiêu chết rồi sao!

” Con bà nó.người tốt không sống lâu, hoạ hại sống ngàn năm,,ha,,!”

Trong những vị tiên của đạo môn, Tử Vi chân nhân Trương Túc, Thái Ất chân nhân Lý Chí Nghi, Huyền chân tán tiên Đỗ Thái Thạch, Ngọc hư chân nhân Hư Tử Sở giết đạo môn yêu tà nhiều nhất, vì thế bốn người này trong ma môn thanh danh hiển hách nhất, hiệu xưng là ma môn tứ sát.

Có nhiều yêu ma chỉ nghe thấy danh tự của bốn người lập tức “văn phong táng đảm, lạc hoang nhi đào” (nghe tiếng gió cũng thấy sợ, lập tức chạy trốn”)

Lúc này nghe thấy Lý Chí Nghi không cùng Thái Ất thiên đế đồng quy vu tận, đã không chết ở trong nhị thập bát túc động, lại cùng tử địch Sở Cuồng Ca cùng ở một thân thể, liên thủ chiến đấu... nỗi kinh hãi chấn khiếp của bọn người ma môn là có thể tưởng tượng ra được.

Trong tiếng Lý Chí Nghi,Sở Cuồng Ca cuồng tiếu,Sở Dịch tay trái bắt quyết biến chuyển, Thiên Xu kiếm quang phi vũ, như phi long cất cánh, khí thế không thể đương, tay phải thái ất ly hoả đao mạnh mẽ, phong lôi trùng trùng gào rú, cuốn theo mọi thứ phía sau.

Một thời gian, đầy núi là tinh phong huyết vũ (gió thịnh mưa máu), xương thịt bay toán loạn, ngọc nữ phong biến thành một trường đồ tể khủng khiếp.

Hai người này tuy nhất đạo nhất ma, tính tình khác biệt, nhưng đều tâm tính ngạo ngạo, là những tân tiên sát tâm cực nặng.

Hơn một trăm năm tung hoành thiên hạ, hiếm khi gặp địch thủ, có bao giờ xin ai cái gì, thiếu ai cái gì.

Không ngờ lại đắm thuyền trong cống rãnh, bị ma môn ám hại nguy hiểm sém chết. Môn đồ tử thương gần hết không nói, chính nhục thân của mình cũng hoá thành tro khói, biến thành cô hồn dã quỷ, nhiều ngày bị khốn trong đỉnh, hồ, bị chịu nhục khắp nơi, liên tục gặp quỷ, không biết đã khổ sở bao nhiêu.

Đến lúc này, những oán cừu hận chất chứa trong lòng như dung nham núi lửa, bùng nổ mạnh mẽ, yêu ma ngoài động tuy người đông thể mạnh, trong đó không thiếu những đệ nhất tuyệt đỉnh cao thủ tu chân, nhưng đương lại thể nào với đạo ma hai vị tán tiên thể như cuồng phong hợp lực chém giết.

kiếm quang khí lãng đến bất cứ nơi đâu thể như chẻ tre, huỷ hoại tất cả, đã không biết giết đi bao nhiêu người. Quần yêu bị thua như núi đổ, thối lui ra xa, không dám tiến lên phía trước.

Sở Dịch chỉ là một thư sinh, chưa bao giờ nhìn thấy một trường huyết tinh như vậy. Mắt nhìn chân tay mình không nghe điều khiển, giết người vô số, trong lòng vừa kinh hãi lại không biết làm sao, chỉ hét to nói Lý, Sở hai người dừng tay, nhưng bọn họ đang chém giết đến lúc hứng khởi, lẽ nào lại nghe lời một gã thư sinh.

Lý Chí Nghi trong lòng vô cùng sướng, nộ khí đã giảm nhiều, ha ha cười nói:” thống khoái, thống khoái! thống khoái con bà nó! Đạo gia ta muốn giết bọn người sạch sẽ để tể vong linh của Hoa sơn ta.”

Sở Cuồng Ca ha ha cười dài:” thần môn của các người chỉ là cái mụn cóc, không lạ mũi trâu này coi khinh! Hắc hắc, ta Sở Cuồng Ca là nhân vật nào, những phé vật như bọn người sao có thể cùng quả nhân đồng môn tịnh tu, đúng là làm nhục mặt thần môn thái tổ Xi Vương đại đế!”

Hai người đồng thanh cuồng tiếu, đều cảm thấy khoái chí.

Một đạo một ma tán tiên này có hơn một trăm năm sinh tử đổi đầu, ác đấu không dưới năm mươi lần, họ giờ biết rõ đầu đuôi, trong đời lần đầu tiên hợp tác, không hẹn cùng giống nhau, không thể nói hết hàm sướng thống khoái như thế nào.

Bỗng nhiên, trong đấy tìm hai người đều khởi lên một tia ý nghĩ tỉnh ngộ, một thời tuy bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi đối đầu, nhưng dường như không có một chút thù hận nào.

Phiên Phiên yếu đuối ngồi ở góc động, đột nhiên phá lên cười khanh khách dòn tan:” đáng cười đáng cười, là Thái ất thiên đế cùng Thái ất chân nhân anh hùng vô địch, không ngờ chỉ đi bắt nạt bọn yếu đuối với mấy tên tiểu quỷ dốt nát.”

Lý Chí Nghi run người, mắng rằng:” Con bà nó, tiểu yêu nữ người nói linh tinh gì đấy?”

Phiên Phiên nghe thấy, khanh khách cười to, tự nói với mình:” Giết rất tốt, giết rất hay! trời sắp sáng rồi, lúc đó Trường An thành sẽ long trời lở đất.Nào là Thiên Thanh phái này, Thiên Sư phái này, Linh Bảo phái này, một nghìn lão mũi trâu lão đạo cô không biết có còn sống không?”

Câu nói này làm chúng nhân lập tức giật mình tỉnh ngộ.

Đường Mộng Yếu sắc mặt trắng như tuyết, nhú mày thấp giọng nói:” nàng ta nói không sai! Nhị thập bát túc ẩn đã bị giải khai rồi, mục đích ma môn tiến công Hoa sơn đã đạt được. Trước mắt khẩn yếu nhất không phải là cùng yêu nhân ngoài động chiến đấu mà là quay lại Trường An nhanh nhất, cứu bọn người Tử Vi chân nhân, liên hiệp đạo môn các phái, cùng tính đại kế”

Lý Chí Nghi giật mình,lập tức thu hồi Thiên Xu kiếm, quát to:”yêu nữ, sư huynh ta hiện đang ở nơi đâu? Nếu không chỉ rõ địa điểm cho ta, đạo gia sẽ cho người hồn phi phách tán.”

Phiên Phiên yên nhiên cười mỉm, đôi mắt xanh trong lạnh như băng,như thanh nói:” Tốt lắm, nơi đó hang rồng hổ huyết, người nguyện ý đi chết thì tốt quá, chỉ sợ người không có gan đó.”

Lý Chí Nghi ha ha cười to:” Tiểu yêu nữ, người đúng là con trâu cái sinh ra 8 con trâu con, nói khoác hay lắm! Tam châu thập đảo, Bích lạc hoàn tuyền, có địa phương nào đạo gia không dám đến.”

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy Sở Cuồng Ca ha ha cười nói:” tiếc thật, có gan thôi còn chưa đủ, còn phải có chân để đi nữa.”

Lý Chí Nghi run người, tức giận nói:” Lão yêu quái, ngươi nói cái gì?”

Sở Cuồng Ca vô tư nói:” Hiện tại hai chân của Sở tiểu tử rõ ràng không nằm trên thân của ngươi.Quả nhân không dễ dàng gì từ thiên địa hồng lô ra được, vì cái gì lại cùng ngươi lên đường đi tìm chết? Có tìm chết đi chẳng nữa, vì cái gì phải phí tâm phí lực cứu đạo môn cừu địch? Để bọn chúng đánh quả nhân hồn phi phách diệt?”

“Ngươi...” Lý Chí Nghi bị hắn nói cho vừa nóng nảy vừa giận dữ, nghẹn họng không nói, tuy hận không thể đem Sở Cuồng Ca chặt thây thành vạn đoạn, nhưng không thể làm gì được.

Sở Dịch cùng Đường Mộng Yếu nhìn nhau cùng cười khổ.Lòng nghĩ hiện tại một cơ thể có ba chủ, tự mình có thể so với quái thú hai não của thái cổ đại hoàng, như là lão yêu quái già không động đậy được, đáy trời này không còn có ai có khả năng động đậy mình? Nhưng đặt vào tâm trạng Sở Cuồng Ca, về lý về tình, lão yêu quái đó xác thực không có lý do cùng Lý Chí Nghi đi cứu đạo môn chư tiên. Trừ phi ...”

Sở Dịch trong đầu nảy ra một ý, đột nhiên to giọng nói:” Đúng rồi, hai vị tiền bối, ta có một kiến nghị lưỡng toàn kỳ mỹ, có thể làm lại tứ linh phong ấn, bình định thiên hạ, lại khả dĩ để cho hai vị đến được nơi muốn đến, thậm chí bạch nhật phi thăng.”

Lý Chí Nghi “Phi” một tiếng, cười lạnh nói:” Con bà nó, thứ tiểu ngốc tử, không lẽ từ túi não củ tỏi của ngươi lại nở ra hoa thủy tiên? Không nghe cũng được.”

Sở Dịch mỉm cười nói:” Hai vị tiền bối, nhục thân của các người đã bị con lừa đen của ta phá hủy, hiện tại ẩn thân ở trên thân ta, có thể tính là tuần hoàn báo ứng. Nhưng đây cuối cùng không không phải chỗ hai người ở lâu, quá bảy bảy bốn mươi chín ngày, thái âm nguyên chân đỉnh không phải đem hai người hoá thành âm dương lưỡng khí sao.?Sở dĩ...”

Sở Cuồng Ca ha ha cười nói:” Tiểu tử, ngươi không cần lo lắng.Giờ quả nhân đã đã thông ngươi thành thân tấn tiên, nếu như trong bốn mươi chín ngày quả nhân không ra khỏi được đỉnh hồ, không có cách đầu thai chuyển thế.Thì chỉ còn cách không công bằng với ngươi, biến ngươi thành cơ thể ký sinh trên thân thể quả nhân.”

“Đó là đại mộng xuân thu của con bà ngươi à!” Lý Chí Nghi tức giận nói:” chỉ cần có đạo gia tại đây, lão yêu quái ngươi thôi mơ đi được cho sướng. Trường hợp xấu nhất ta đem tên tiểu tử này làm thịt, xem người lấy rắm chó nào để ký thể”

“Hai vị tiền bối hãy nghe ta nói tiếp.” Sở Dịch cổ còn cháy bỏng phừng phừng đau đớn, chỉ nghe hai người nói “xem đây xem đây”, tay lại quấn vòng quanh cổ, vội vàng ngắt lời nói:“chỉ cần hai người đồng tâm hiệp lực, trong bốn mươi chín ngày tìm ra hiên viên lục bảo, không phải không những có thể lần nữa phong ấn tứ linh, bình định đại kiếp, hai người còn có thể bằng vào Hiên Viên tiên kinh mà bạch nhật phi thăng sao?”

Chúng nhân giật mình, trong động đột nhiên trở lại yên tĩnh.

Phiên Phiên đôi mắt xanh trong suốt nháy mà không nháy, cười khanh khách nhìn chằm chằm Sở Dịch, không biết là đang nghĩ cái gì.

Một lúc sau, Sở Cuồng Ca mới ha ha cười to nói:” Tiểu tử, có chút ý tứ, Lão mũi trâu, hiện tại Hiên Viên lục bảo đã tìm thấy tam bảo nhất kiếm, lại còn từ tiêu nha đầu biết rõ ràng, một nửa còn lại không quá khó tìm.Chỉ cần chúng ta hai người hợp tác, đích xác có thể mỗi người đều làm được chuyện của mình. ”

Lý Chí Nghi tuy nhiên không nói, trầm ngâm một lúc mới lạnh lùng:” Lão yêu quái, đừng trách ta không nói những câu chường tai gai mắt từ đầu. Từ giờ trở đi,ngươi nếu người còn làm 1 chuyện gì thiên địa đạo nghĩa bất dung, ta Lý Chí Nghi thà không có được Hiên Viên lục bảo, cứu không được thiên hạ chúng sinh, thì cũng để ngươi thân hồn câu diệt, vạn kiếp bất phúc.

Sở Dịch giật mình, chỉ nghe thấy Sở Cuồng Ca cuồng tiếu nói:” Một lời đã định”.

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn, hai tay trái phải đã giơ cao, tự động đánh vào nhau 3 cái, đánh đến sóng khí bùng nổ, đau đến thấu xương nhập tuỷ.

Lúc này, từ bên ngoài động, trong dãy núi mênh mang truyền lại một tiếng gà gáy sáng vắng vắng như không.

Đông phương sáng màu mỡ gà, ráng bình minh chuyển màu sắc sỡ, một vòng mặt trời đỏ từ phía sau rừng núi xanh thẫm từ từ bay lên. nguồn

Một đêm dài cuối cùng đã hết,

30. Chương 30: Thập Diện Mai Phục

“Tiền bối, chậm một chút, chậm một chút...” Bầu trời xanh biếc, mây trắng ung dung. Cuồng phong phần phật đập vào mặt, Sở Dịch thân bất do kỷ, tại trên cao cấp tốc lao nhanh. Cúi đầu nhìn lại, quần sơn như “loa kế” nước sông tựa “ngân đài” *, ở dưới chân vùn vụt lướt qua, phút chốc đã ngàn dặm.

Trong đàn điền, sở cuồng ca, lí chi nghi đối với tiếng kêu sợ hãi của hắn dĩ nhiên là không nghe thấy, chỉ lo đấu khẩu với nhau, tự khoa ngụy phong thuật của mình hơn hẳn đối phương.

Vì vậy, sở dịch chốc lại khoa tay, chốc lại dậm chân. Không ngừng biến hóa các loại thừa phong diệu pháp của đạo ma lương môn, ở trên trời cao vạn tượng liên tục khoa chân múa tay làm ra nhiều điệu bộ biến tốc phi hành, nghiêm nhiên trở thành vật nghiệm phẩm cho hai người bỉ đấu, dọa cho lũ chim trên trời kinh phi tứ tán.

Lúc trước, Sở Dịch mặc dù cũng đã đăng vân giá vũ, nhưng cũng chỉ trong thời gian ngắn nên không kịp cảm thấy sợ hãi, quan trọng là đều dựa vào người ở bên cạnh, không cần tự mình bận tâm.

Còn hơn trước mắt thần trí thanh tỉnh nhưng lại không thể tự chủ, trong lòng bối rối hoảng loạn, tự nhiên không bằng.

Mắt nhìn thấy thiên toàn địa chuyển, dưới chân hư không, hắc lá gan có to, cũng không khỏi sợ hãi không nguôi, hai chân đạp loạn trên không, muốn kêu to lên, lại bị cuồng phong đập vào mặt khiến không thể kêu được.

Lí Chi Nghi không kiên nhẫn được, mắng: “Xú tiểu tử, ngươi bốn chân hướng thiên đạp loạn cái gì? Mẹ ngươi chứ, có chúng ta trong người, còn có thể ngã chết người hả?”

Theo sát một bên là Đường Mộng Yểu liền phì cười, hích hích nhất tiểu, hạ ý thức đưa tay nắm lấy bàn tay hắn, muốn cho hắn định tâm lại.

Nhưng đột nhiên lại nhớ tới chính mình một thân xuất gia nữ nhân, như vậy chủ động nắm lấy một nam nhân sờ sờ, có phần quá mức hoang đường đột ngột, định bụng rút tay về, nhưng đã bị hắn như ngọn cỏ cứu mệnh (cứu mệnh đạo thảo) túm chặt lấy, không thể động đậy, trên mặt tức khắc một trận đỏ bừng.

Qua nửa ngày, Sở Dịch đáy lòng sợ hãi hoang mang đã dần dần lùi đi, dần dần bị sự việc mới lạ hấp dẫn.

Hai vật tay áo phần phật bay theo gió, nhìn lên hư không bát ngát, nhìn xuống đại địa mờ mịt, hắc đường như đã hóa thành phi điệp, biến thành mây trôi, tự do tự tại, trong lòng thoái mái không nói lên lời, Tâm nghĩ: “Khó trách như vậy nhiều người muốn làm thần tiên, cảm giác bay lượn tự do như thế này quả thực cảm thụ không tồi...”

Đột nhiên cảm giác thấy mình đang nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn mịn màng, nhu nhược vô cốt, Sở Dịch trong lòng đột nhiên đập thành thạch, quay đầu nhìn lại, liền chạm vào ánh mắt Đường Mộng Yểu nhìn tới, hai người trên mặt bất giác đỏ bừng, buông tay ra, rồi lại nhìn không được đồng loạt bắt đầu nở nụ cười.

Ánh dương quang chiếu lên tiểu dung của Đường Mộng Yểu, tỏa ra ánh sáng thanh khiết.

Sở Dịch hô hấp chợt nghẹn lại, trước mắt đột nhiên lại hiện lên hình ảnh Yến Tiểu Tiên thanh lệ như hoa, trong lòng chợt nhói đau.

Vào giây phút này, nàng hiện đang ở nơi nào? Thực như yêu nữ nói, đã bị Ma Môn tù cầm tại một nơi bí mật ở Hoa Sơn Lạc Nhạn Phong sao?

Chính mình tới khi nào mới có thể quay lại Hoa Sơn, cứu nàng đi ra được đây?

Vừa rồi trên Ngọc Nữ Phong, Tiêu yêu nữ tuyên bố Chung Nam Sơn bố trí trọng phục, Tử Vi Chân Nhân cùng Lăng Ba tiên tử đã bị Khổng Tước lão tử dụ tới nơi mai phục. Đồng thời, Ma Môn lục tôn, cửu tổ, thập yêu siêu cấp yêu ma cao thủ cũng đều đã chạy tới Trường An thành, ám sát hoàng đế, tiêu diệt đạo môn các phái đang hội sư tại kinh thành.

Nếu so sánh sự tình, sinh tử an nguy của Yến Tiểu Tiên, tại trong mắt Lí Chi Nghi, Sở Cuồng Ca, thật sự là không đáng nhắc tới.

Mọi người đã đem sự việc lợi hại phân tích một lượt, đều thấy được: Nếu bị Tiêu Yêu Nữ dắt mũi, trúng phải mai phục của Ma Môn, chẳng những không cứu được người, mất đi thời cơ, còn phá hư đại cục.

Vì vậy trước mắt tối quan trọng nhất, không phải là tự đâm đầu vào thiên la địa võng tại Chung Nam sơn giải cứu Trương Túc, cũng không phải là chạy tới Lạc Nhạn Phong tìm Yến Tiểu Tiên, mà là trước tiên phải mau trở lại Kinh Thành, cùng Thượng Thanh, Long Hồ chúng đạo môn các phái hội hợp, nói lại sự tình phát sinh tại Hoa Sơn, rồi sau đó đồng tâm hiệp lực, đồng loạt phá tan âm mưu của Ma Môn, tìm cách cứu ra những người bị bắt.

Vì vậy bọn họ đem Tiêu Phiên Phiên phong ấn bên trong Thiên Địa Hồng Lô, bằng tốc độ nhanh nhất trở lại Trường An.

Sở Dịch trong lòng mặc dù trăm nghìn lần không muốn, hận không thể lập tức quay lại Lạc Nhạn Phong lật tung trời đất, cứu ra Yến Tiểu Tiên, thế nhưng thân bất do kỷ, mà theo lời bọn họ cũng có chút đạo lý, đành phải cố nén lo lắng trong lòng, âm thầm cầu trời bảo hộ nghĩa muội, cho nàng bình an tới khi được cứu ra.

Nghĩ đến đây, trong lòng vừa tràn đầy ý nghĩ vui vẻ đã biến mất không còn chút gì, tâm trạng lại trở nên ảm đạm.

“Oanh long long...”

Xa xa tại chân trời truyền đến vài tiếng lôi kích, ánh hồng mây cuộn cuộn phi nhanh, cuồng triều cự lãng (sóng lớn cuộn cuộn) dường như từ trên đầu bọn họ cấp tốc xuất hiện, tràn tới hướng tây.

Ngàn dặm trời xanh đảo mất một cái đều trở thành mây đen trùng trùng, sắc trời nhanh chóng trở nên ảm đạm, Táp vào mặt là gió lạnh mạnh theo một ít hạt nước lạnh như băng.

Phút chốc, trên không trung bắt đầu xuất hiện những bông tuyết nhẹ như lông ngỗng, càng rơi càng nhiều, lả tả rơi xuống, khi bọn họ tới được ngoài thành Trường An thì trời đất đã trắng xóa một mảnh.

“Yêu ma! Yêu ma đến rồi!”

Các thủ vệ đứng trên đầu thành đều nhìn thấy bọn họ, tức khắc náo loạn một đoàn, tiếng tù và hết đợt này tới đợt khác, cung bắn như mưa, nhằm trên không trung loạn xạ.

“Yêu cái đầu mẹ người!!” Lí Chi Nghi cất tiếng mắng chửi, Sở Dịch thân bất do kỷ hai tay bắt quyết, đem trường tiên từ bốn phương tám hướng ngút trời loạn vũ, lập tức rơi xuống, cùng Đường Mộng Yếu sóng vai hạ xuống thành lâu.

“Yêu ma lợi hại, mau gọi long hổ đạo sĩ! mau gọi long hổ đạo sĩ!”

Cấm quân hoảng hốt kinh hô, thối lui như thủy triều, loạn cung giương sẵn, đem hai người bao quanh lại, trong miệng hô hào không dứt, nhưng ai cũng không dám tùy tiện tiến công.

Sở Dịch trong lòng mơ hồ, Trường An cửa thành cấm bế, thủ quân như lâm đại địch, thấy bọn họ đều gọi là yêu ma, xem ra Tiêu Yêu Nữ nói không sai, yêu ma quả nhiên đã xâm nhập tới kinh thành.

“Đường tiên tử!” vài long hổ đạo sĩ mặc hoàng bào vũ quan từ bên trong gác lầu nhanh chóng tiến ra, nhìn thấy hai người, tức khắc sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên.

Đường Mộng Yếu nhận ra được mấy người, đứng trước là long hổ đạo sĩ sắc mặt đen thui chính là một trong long hổ bát chân Triệu Mộ Chân, vì vậy mỉm cười nói: “kính chào Triệu Chân Nhân”

Triệu Mộ Chân thần sắc cổ quái, miễn cưỡng nở nụ cười, bước dài tới, ở một bên tai viên quan nói nhỏ vài câu.

Viên quan kia nhắm hờ hai mắt, sắc mặt rồi cũng đột nhiên thay đổi, gật đầu nói: “Nguyên lai là Mao Sơn chúng môn Đường Tiên Tử, thất kính rồi. Tiểu tướng phụng mệnh trấn thủ đông môn, không dám buông lỏng, có chỗ mạo phạm mong được tha thứ.”

Không chờ hai người đáp lời, lại cao giọng quát: “Người đâu, chuẩn bị xe ngựa, hộ tống Đường tiên tử đi tới Huyền Đô Quan!”

Chúng cấm vệ sĩ vang rền đáp lời, đều tránh ra, nhưng trong tay vẫn như trước lăm lăm nắm chặt binh khí, kinh sợ đề phòng hai người, một chút cũng không dám buông lỏng.

Đường Mộng Yếu hai người hồi lễ đáp tạ, theo Triệu Mộ Chân chúng đạo sĩ đi xuống dưới thành lầu, thấp giọng nói: “Triệu Chân Nhân, thành Trường An đã xảy ra chuyện gì vậy? Đạo môn các phái còn hoàn hảo không?”

Triệu Mộ Chân vội vàng bước đi, thấp giọng nói: “Đường tiên tử, đem qua các người đi rồi, lại có yêu ma hành thích bệ hạ, may mắn được mọi người hợp lực bắt lại. Từ đem qua tới nay, kinh thành đã hoàn toàn giới nghiêm, đến nay chúng ta cũng bị điều ra hiệp trợ trấn thủ các cửa thành lớn.”

Sở Dịch hai người đều kinh hãi, nhưng nghe được hoàng đế cùng đạo môn các phái tạm thời đều bình an vô sự, thoáng chốc đã định tâm trở lại.

Triệu Mộ Chân lại nói: “trong kinh thành hơn ba nghìn tám trăm đạo môn đệ tử, ngoại trừ bị điều ra trấn thủ tam nội, thập nhị cửa thành có hơn một ngàn chín trăm người, còn lại bây giờ đều tập hợp tại Huyền Đô Quan, thương thảo đại kế trừ yêu ma...”

Tây Đường đạo Phật các phái cực kỳ hưng thịnh, trong Trường An thành đạo quan, Phật tự số lượng rất nhiều, nhưng quy mô lớn nhất cũng là Huyền Đô Quan, Hạo Thiên Quan, Hưng Đường Quan tam đại đạo quan, cùng với Đại Hưng Thiện Tự, Từ Ân Tự, Tiến Phúc Tự tam đại tự viện.

Cả nước các nơi tiến kinh du lịch, giảng pháp chúng đạo sĩ, tăng nhân... đều trụ tại đây trong tam quan tam tự.

Lần này thiên hạ Tiên Phật Luận Pháp đại hội, hấp dẫn gần thiên vạn danh đạo tăng thuật sĩ, trong đó một phần tư là trụ tại trong lục xử tự viện, cung quan

Sở Dịch cùng Đường Mộng Yếu nhìn nhau, thở ra một hơi, nghĩ thầm rằng như vậy là tốt nhất. Nguyên tưởng lập tức đem Hoa Sơn chi biến nói cho Triệu Mộ Chân mọi người, khiến họ hỗ trợ mau chóng triệu tập đạo môn chúng phái, bây giờ khoan đã chờ tới Huyền Đô Quan, gặp mặt mọi người rồi mới nói.

Mọi người vừa đi vừa nói, đã tới chân tường thành, sớm có kim ngô vệ đội chờ sẵn.

Sở Dịch, Đường Mộng Yếu theo Triệu Mộ Chân lên xe ngựa, xa mã lộc cộc, dọc theo Xuân Minh Môn đường lớn hướng phía tây đi tới.

Hoa tuyết đầy trời, trên đường rất ít bóng người, thỉnh thoảng mới gặp kim vệ đội tuần hành đi qua, dấu chân rất nhanh đều bị bông tuyết che phủ.

Sở Dịch gạt rèm cửa xe, cách song nhìn ra, hai bên đường lớn cao lâu, điểm phơ nhanh chóng lùi dần ở phía sau, tất cả cửa đều đóng chặt, càng không nhìn thấy nửa nhân ảnh.

đến ngay cả ồn ào thâm đêm như đông thị (chợ đông), Bình Khang phường ‘sanh ca diễm vũ’ cả ngày không dứt, lúc này cũng đã lặng lẽ không một chút tiếng vang, một chút cũng không có như quang cảnh náo nhiệt bình thường “Kỷ mã tà ý kiều, mãn lâu hồng tỵ chiêu”

Kinh thành huyền ảo phồn hoa chợt trở nên ‘không không đặng đặng, lãnh lãnh thanh thanh’ (trống rỗng, vô thanh) phẳng phất như một tòa thành trống.

Vệ đội đi qua hoàng thành, liếc mắt nhìn lại, cao cao trên tường thành ánh đao chớp động, cũng không biết có bao nhiêu kim ngô vệ sĩ, giáp bào binh khí, cảnh giác nhìn xuống phía dưới. Cách đó một đoạn là không ít đạo sĩ, hơn phân nửa đều là long hổ đệ tử.

Bên trong xe, Triệu Mộ Chân cùng hai gã đạo sĩ ngồi đối diện bọn họ, ánh mắt dao động bất định, theo bước đường xe đi, càng lúc càng trở nên im lặng, vẻ mặt khẩn trương cổ quái, chẳng biết suy nghĩ cái gì.

Sở Dịch trong lòng vừa động, ần ần có chút bất an, nhưng nhất thời không nói nên được nguyên do.

Đường Mộng Yếu bất giác giật mình, ngưng thị nhìn ra bên tuyết cảnh bên ngoài, hai mắt ửng đỏ, mi dài rung rung, nghĩ đến sắp được gặp lại sư phụ, lại nghĩ đến đêm qua chết oan hơn hai mươi đệ tử, trong lòng không biết là bi hay là hỉ.

Chỉ một đêm đã có rất nhiều sự việc phát sinh, trở lại Trường An, chợt thấy xa lạ, cảm giác hư vô mờ mịt.

“Đi nào!” vệ sĩ đánh xe trường tiên vung lên. Tiếng roi quất vang lên lảng lẹ.

Xe ngựa quay sang bên trái, dọc theo đại nhai Chu Tường hướng phía nam đi tới.

Ngựa phi như bay, xa luân cuồn cuộn, càng lúc càng nhanh, bông tuyết bay loạn, giống như một con bạch long bốc lên đằng sau chúng vệ đội.

“Đương!”

Xa xa truyền đến một tiếng chuông thê lương hùng hậu, giống như tiếng chuông của Hưng Thiện Tự.

Huyền Đô Quan nằm trong Sùng Nhân Phường, cùng với Đại Hưng Thiện Tự đứng đối diện cách nhau một con đường. Chiếm cứ lấy một phường, cung quan nguy nga tráng lệ, cùng với Đại Hưng Thiện Tự tương hổ soi sáng.

Năm đó Tùy triều Vũ Văn khải kiến tạo Đại Hưng thành, đem sáu quẻ của long thủ nguyên hạ kiến tác thành càn khôn lục hào, cửu nhị làm cung điện, cửu tam thành bách ti nha môn, duy có cửu ngũ quan trọng không thể cấp cho bách tính cư ngụ. doc truyện tại . Nên lập thành Đại Hưng Thiện Tự cùng Huyền Đô Quan, dùng Phật - Đạo nhị giáo thánh địa trụ trấn phong thủy

Lúc này, mặc dù còn cách xa nhau một khoảng, mặc dù mưa tuyết che mắt, nhưng vẫn có thể mơ hồ vọng nhìn thấy quần kiến trúc liên miên tráng lệ xa xa.

Tiếng chung vang vọng mãi bên tai, cổ lâu phía trước đột nhiên dồn dập tiếng ‘đông đông’ chung thanh, dồn dập mà hùng hậu.

Triệu Mộ Chân khẽ run lên, trên mặt hiện ra một tia cổ quái, nắm tay bất giác nắm chặt, sau lại từ từ thả lỏng ra.

Cũng không biết bởi vì xe ngựa phi quá nhanh hay không mà hai long hổ đạo sĩ ngồi kế bên hai chân bắt đầu run nhẹ, khi bị Sở Dịch nhìn lướt qua, trán đã vã mồ hôi hột.

Sở Dịch trong lòng chợt đập thành thịch, sự lo lắng trong lòng càng ngày càng gia tăng mãnh liệt, toàn thân dường như bị một làn sương lạnh vây quanh, bất giác khó thở.

“Lỗ mũi trâu, người bị bệnh sốt rét hả? sao lại một bên rét run, bên kia lại không ngừng toát mồ hôi?” Trong đan điền của Sở Dịch, bỗng dưng vang lên tiếng cười nhạo lạnh lẽo Sở Cuồng Ca.

Đột ngột phát ra tiếng nói, trong xe chúng nhân không khỏi bị dọa một trận, Đường Mộng Yếu lấy lại tinh thần, ngạc nhiên ngưng thị quan sát long hổ đạo sĩ.

Hai đạo sĩ kia sắc mặt đại biến, vội vàng lấy tay quạt đám mồ hôi trên trán, lập cập nói: “Không.... có... Không...có.. ta...”

Sở Dịch trong lòng nháy lên một ý nghĩ: “Kỳ quái, bọn chúng nghe thấy trong bụng ta phát ra tiếng người nói lại như là không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào, chẳng lẽ bọn chúng sớm đã biết cái gì rồi sao?”

Trong đan điền lại truyền ra tiếng cười ha ha của Lý Chi Nghi: “Không có? Không có cái gì? là không có nhìn thấy Trương Tư Đạo, cũng không có nhìn thấy sư huynh đệ khác hả? hắc hắc, kỳ quái, kỳ quái, Trương Thiên Sư không có cùng chúng ta về một đường, các người lại không hỏi lấy một câu? mẹ nó chứ, quả thật là ‘khi sư diệt tổ bất tiểu đồ tôn’”

Sở Dịch đột nhiên rét lạnh, rốt cục đã hiểu được tại sao mình lại bất an rồi!

Đêm qua Trương Tư Đạo suất lĩnh hơn bảy mươi long hổ đạo sĩ, cùng với Đường Mộng Yếu truy nã Giác Mãng Ma Tổ, cả đêm không trở về. Hôm nay bọn người Triệu Mộ Chân nhìn thấy bọn họ lại chẳng có hỏi han gì về tin tức của Trương Thiên Sư, ngược lại nóng lòng muốn bọn họ trở lại Huyền Đô Quan, cái này có phần không hợp tình hợp lý!

Mọi người đại chấn, Triệu Mộ Chân sắc mặt trắng bệch, cười lớn: “Đúng rồi, ta...ta vội vã đem Đường tiên tử trở về Huyền Đô Quan, nhất thời... nhất thời... nếu không phải thái ất chân nhân nhắc nhở, ta quả thực đã quên mất... tôn sư của ta, ông ấy.. ông ấy như thế nào lại không có trở về cùng mọi người vậy?”

Lí Chi Nghi ‘đi’ một tiếng, hỏi dồn: “Lại càng kỳ quái a! Triệu chân nhân nhìn thấy ta rồi sao? Chưa hề gặp mặt, như thế nào vừa nghe thấy tiếng sấm, lại có thể nhận ra ta là Thái Ất chân nhân? hắc hắc, trừ phi người thực sự có bản lĩnh tiên tri a?”

“ta...ta...người..”

Triệu Mộ Chân nói năng lộn xộn, mồ hôi chảy ròng ròng, chỉ phút chốc, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ, hối hận, sợ hãi, tuyệt vọng.. nhiều loại thần sắc. Đột nhiên hung quang bạo lộ, như con thú cùng đường hét lớn: “Ác tặc, ta phải giết người, vì thiên sư báo thù!” Bọn đang xem tại - .

“Hừ!” hàn quang chớp lóe, kiếm quang như ánh chớp lóe lên, nhằm thẳng vào cổ họng Sở Dịch.

Sở Dịch nhất thời cả kinh, chỉ nghe thấy tiếng Sở Cuồng Ca quát: “Muốn chết!”

Vừa cất lời nói, hần thân bất do kỷ tùy thủ vỗ một cái, bích quang ầm ầm bạo vũ.

“Đinh Đinh Đính!” Trường kiếm tác tác đoạn liệt, phá vách bay ra.

Tiếp theo là một loạt tiếng cách lạp lạp vang lên, xương cổ, xương tay, khớp chân, khớp gối... trong nháy mắt cùng vỡ nát, mềm nhũn ngồi phệt xuống tại chỗ, thất khiếu chảy máu, hai mắt lòi ra, kinh hãi khiếp sợ trừng trừng nhìn Sở Dịch. Khuôn mặt đau đớn tới méo mó cả đi.

hai đạo sĩ khác hồn phi phách tán, ‘phác thông’ một tiếng, cùng quy ngay xuống dưới chân Sở Dịch, dập đầu như tế sao, giọng run run nói: “Lí chân nhân tha mạng! Sở thiên đế tha mạng!”

Cùng lúc đó, xa xa tiếng tù và thúc dùi, tiếng trống trận vang rền, từ bốn phương tám hướng vang lên tiếng ‘giết’ vang trời.

Sở Dịch trong lòng kinh di, theo như thanh âm xung quanh, chỉ thấy bóng tuyết cuộn cuộn, tinh kỳ phản phật, hai bên ngang dọc từ đường cái ngõ tắt tầng tầng xuất hiện thiên quân vạn mã, như cuồng triều ập tới.

Hoa tuyết mù mịt phi vũ, Trên các nóc nhà hai bên đường lớn của Chu Tước môn lồ lộ vô số đạo sĩ, tăng nhân cao thấp hiện ra, nhắm hướng bọn họ cấp tốc phi tới bao vây, cảnh tượng rất hoành tráng.

Đám kim ngô vệ đội hộ giá chạy tứ tán, chỉ còn lại duy nhất một chiếc xe ngựa đứng im lìm trên con đường lớn nhất thành Trường An này.

Đường Mộng Yếu kinh ngạc chăm chú nhìn hai tên đạo sĩ, cau mày hỏi: “hai vị đạo hữu, rốt cuộc là sao lại thế này?”

Hai gã đạo sĩ tốc tốc phát run, răng đánh lập cập, lắp bắp định nói, chợt nghe tiếng tù và phá vỡ, một người cao giọng quát lên: “Mau tên đem phản tặc loạn tiên bắn chết!”

Còn không đợi bọn người Sở Dịch phục hồi tinh thần, tiếng ‘sưu sưu’ đã vang lên khắp nơi, thiên vạn mũi tên như tinh hà mật vũ, trùng trùng xạ tới.

Hai con tuấn mã lồng lên chạy như điên trong nháy mắt đã bị tạc xạ con nhím, tê rống lên bị thảm, chợt quy đảo xuống mặt đất, thùng xe theo quán tính vút xô tới phía trước, ầm ầm đổ lật xuống dưới mặt đường.

“Đốc đốc đốc đốc...”

Mấy trăm mũi trường tiễn lọt vào bên trong xe, sượt ngang qua hộ thể chân khí của Sở Dịch, tức khắc đem hai gã đạo sĩ ghim chặt trên ghế, tiếng kêu của chúng như heo bị chọc tiết vậy.

Phản tặc? Sở Dịch hoang mang kinh hãi, những người này không hỏi đầu đuôi, liền khiến bọn họ vào chỗ chết, chẳng lẽ lại ngộ nhận bọn họ thành yêu ma phản tặc?

31. Chương 31: Thập Điện Mai Phục (2)

Sở Cuồng Ca ha ha cười lớn: “Quả là đại nghi thức hoan nghênh, quả nhân ‘thụ sủng nhược kinh’ (được ân sủng mà sợ hãi). ‘Lôi công điện mầu, phản hỏa hồi phong, tặc’!”

Vừa dứt lời, Trong đan điền của Sở Dịch khởi dậy một đoàn quang cầu chói mắt, song chưởng rung lên, bỗng dưng bạo xa, huyền hóa thành một vòng tròn lục quang thật lớn.

‘Oanh’ - một tiếng nổ lớn, bích quang ngút trời xuyên vân, xe ngựa lập tức hóa thành bụi phấn, hòa cùng hoa tuyết đầy trời loạn vũ.

Hai tên đạo sĩ kêu thảm thiết bị bắn bật ra ngoài, toàn thân là lửa, nặng nề đập xuống đường cách xa mấy trăm trượng, ngay lập tức bị đoàn quân mã trùng trùng phóng tới đập thành nhục nê.

‘Ba ba’ thanh âm vang lên, thiên ngàn mũi tên ở không trung bị đoàn bích quang cuốn lấy, tức khắc bay ngược trở lại, đem theo đạo đạo u hỏa bích quang nộ xạ.

Thế tiến như điện giật, tựa như lưu tinh loạn vũ, sắc sở chói mắt. Hơn trăm kỵ binh đứng trước tránh né không kịp, cả người cả ngựa liền bị tạc xuyên lỗ chỗ, lẳng không đảo phi, hỏa cầu đường như phồng thẳng tới phía hậu phương.

Nhất thời, người ngã ngựa đổ, thảm hô không dứt, trận hình kỵ binh đại loạn, đều tự giác lui về phía sau.

Cuồng phong gào thét, hoa tuyết phân phi, Sở Dịch xiêm y phần phật cổ vũ, cùng với Đường Mộng Yếu đồng loạt nhẹ nhàng bay lên ngưng thị nhìn xuống.

Cách xa thập lí, đa tuyết mang mang, ngựa kêu, người hồng, tiếng tù và, trống trận... rầm rầm vang dội.

Bốn phương tám hướng đều là cấm quân, đao thương như rừng, tinh kỳ tựa hải, Bên trên lầu ốc hai bên đường chỉ chút những bóng người liên tục di chuyển.

Trong sát na đó, bọn người Sở Dịch đã lâm vào vòng vây trùng trùng điệp điệp của hơn mấy vạn tinh binh cấm vệ quân cùng với gần vạn người của các đại môn phái.

“Phản tặc to gan, còn không mau thúc thủ chịu trời!”

“Dem phản tặc bầm thây vạn đoạn, vì thiên sư báo thù!”

Tiếng kêu hét rào rào hỗn tạp vang lên, như bài sơn đảo hải, đinh tai nhức óc.

Đường Mộng Yếu hai gò má đỏ ửng, thúy thường (áo xanh) tung bay, kinh ngạc mê mang nhìn tới bốn phía, càng nhìn càng kinh ngạc.

Chúng long hổ đạo sĩ, Thanh Thành khí tông các phái, Cửu hoa sơn tăng lữ, Hưng Thiện Tự mật tông pháp tăng gồm phần lớn đệ nhất cao thủ các phái đều hiện thân, nhìn chăm chăm như hổ đói, đặng đặng sát khí. Duy chỉ không có thấy thân ảnh của Sư Tôn Ngu phu nhân.

Đột nhiên thoáng thấy một thân ảnh quen thuộc, Đường Mộng Yếu khu chân động, kêu lớn: “Sư tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sư phụ, lão nhân gia giờ ở nơi nào?”

Ở phía trước mặt, trên diêm giác của An Nghiệp Phường đường Xương Quan, có một thân trung niên đạo cô yếu điệu, đứng là cùng với nàng xưng tụng Mao Sơn Tam Tiên Lí Ngưng Phiến.

Lí Ngưng Phiến sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói: “Chưởng môn sư muội biết rõ rồi còn hỏi? người chính mình gây chuyện, tự trong lòng rõ ràng! Lại còn dám hỏi Sư Tôn nơi nào, người vì người, đã... đã...” Nhãn quyền đỏ lên, nửa câu còn lại rốt cuộc không thốt ra được. tại

Đường Mộng Yếu trong lòng lạnh như băng. Đang muốn hỏi kết cục, bên trái phía trước đột nhiên vang lên một tiếng nô tiếu như lôi đình, chấn động màng nhĩ khắp mọi người: “Đường Mộng Yếu! người cùng Lí Chi Nghi lão tặc cấu kết yêu ma, sát hại đồng đạo, mê hoặc Thái Tử, ám sát Hoàng Thượng... hắc hắc, đại tội ngút trời đại nghịch bất đạo ngươi cũng dám làm, vì sao không dám nhận!”

“Thái Tử? ám sát Hoàng Thượng?” Sở Dịch, Đường Mộng Yếu hai người chấn động, hoảng sợ thất thanh.

Theo tiếng nhìn lại, trên tiểu nhạn tháp của Tiên Phúc Tự, một hoàng bào đạo nhân đang ngang nhiên trụ tại, râu dài phiêu phiêu, thanh thiết kiếm cách không trực chỉ, phần hện gương mặt trắng bệch, tựa như sắp phun hỏa vậy

Chính là Long hổ thiên sư đệ nhị nhân, đứng trong đạo môn thập đại Tán Tiên Diệt Ma chân nhân Trương Phi Vũ.

Lí Chi Nghi giận dữ cười dài: “họ Trương kia, người nói năng hồ đồ cái gì? Ta với yêu ma cấu kết, mê hoặc Thái Tử, hành thích Hoàng Thượng? mẹ nó chứ, người là đồ con lợn ngu đần, trong đầu chỉ có toàn là nước hủ? ta...”

Lời còn chưa dứt, ở giữa cấm quân trận, một viên ngân giáp đại tướng thúc ngựa phi ra, Cao giọng, từng chữ từng chữ hô lớn: “Hoàng Thượng khẩu dụ: Phẫn tặc Lí Chi Nghi, Sở Cuồng Ca, Đường Mộng Yếu, chúng yêu tà thuật sĩ, dám mê hoặc Thái Tử, cấu kết nịnh thần loạn đảng, mưu đồ hành thích, soán vị đoạt quyền, họa loạn thiên hạ, tàn hại thương sinh, thật là đại nghịch bất đạo, tội bất khả xá...”

Viên ngân giáp đại tướng này dùng slaf Kim Ngô đại tướng quân Vương Trung Lương, hắc mỗi lần nói một câu, cấm quân liền kêu lên phụ họa. Hoàng thành thập nhị môn thủ quân cũng từ xa hô ứng, thanh âm rung trời, vang vọng kinh thành.

Sở Dịch hai người càng nghe càng hoảng sợ, há mồm cứng lưỡi, chẳng biết rốt cục tại sao lại như thế này.

Tây Đường hoàng thất đều tin phụng Đạo Giáo, trong chư vương hầu, Thượng Thanh, Thiên Sư, Linh Bảo tam tông càng được kính trọng. doc truyện tại . Thái Tử Lí Triệu Trọng từ nhỏ đã bái Tử Vi chân nhân Trương Túc làm thầy, nói về vai vế có thể được coi là sư diệt của Lí Chi Nghi, nhưng hắc hàng ngày khiêm cung hiếu thuận, hiền lễ hạ sĩ, sao lại có thể làm ra việc đại nghịch bất đạo này?

Lí Chi Nghi vừa kinh sợ lại vừa tức giận, không nhận được lớn tiếng kêu: “Vương Tướng Quân minh giám, Thái Tử sớm muộn cũng kế thừa vương vị, sao có thể bạo loạn soán vị được? ta Linh Bảo đạo sĩ từ trước tới nay luôn luôn tu luyện thiên đạo, hàng yêu trừ ma, ăn no thỏa mãn, sao có thể cùng với yêu ma làm cái việc ngốc nghếch tự diệt vong này được?”

Thanh âm hùng hồn như sấm, ông ông điếc tai, tức khắc đem tiếng kêu bốn phía áp bức xuống.

Vương Trung Lương lớn tiếng quát: “Phẫn tặc to gan, còn dám giảo biện! người vì muốn làm quốc sư, cướp lấy Hiền Viên Lục Bảo, không tiếc cấu kết Thái Tử thiếu bảo Lí Hắc, binh bộ thị lang Dương Diệp, Hình bộ thị lang Tư Mã Nho chúng gian thần, xúi giục Thái Tử thí quân soán vị. Đêm qua người thông đồng với yêu ma, ám sát Hoàng Thượng không thành, lại nổi tâm cuồng, phái nghịch tặc đồng môn Trương Túc, Thương Ca nhằm ban đêm lên vào Hưng Khánh Cung hành thích bệ hạ. May mắn bị bắt tại đương trường, chứng cứ rành rành, đồng phạm cùng tử đồng nhất, sao có thể tin được lời của người!”

“Cái gì?” bọn Sở Dịch chấn động, cơ hồ không dám tin vào lỗ tai của mình.

Trương Túc, Thương Ca, ban đêm lên vào Hưng Khánh Cung hành thích Hoàng Thượng?

Tiêu Phiên Phiên không phải nói bọn họ bị dụ nhập vào mai phục của ma môn tại Chung Nam sơn sao? chẳng lẽ yêu nữ này lại nói dối bọn họ, trong đó chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?

Sở Dịch trong lòng đột ngột kinh hãi, đoán ra đây hết thấy đều là Ma Môn gian kế, cảm thấy không ổn.

Trong đàn diên, Lí Chi Nghi phần nô cùng cực, ha ha cười lớn: “Buồn cười quá, buồn cười quá! yêu ma có thể biến hóa thành bộ dạng của ta ám sát Hoàng Thượng, sao lại không thể hóa thành Tử Vi chân nhân, Lăng Ba tiên tử? hắc hắc, nếu thật sự là bọn họ, Tự bằng các người từng này người có thể bắt được sao bọn họ sao?”

Mọi người giận dữ, rào rào chửi bới, nhưng cấm quân nghiêm chỉnh, không có mệnh lệnh không ai dám tự tiện sát xuất.

Một thanh âm trầm trầm dễ nghe từ phía sau vang lên, thở dài nói: "Lí đạo huynh, sự tình đến bước này, người còn cường biện làm gì? người nếu không có hòa yêu ma cầu kết, sao lại nhất thể cùng với Sở Cuồng Ca chứ? như thế nào lại trở mặt nhìn giác mãng ma tổ hóa thành bộ dạng của mình hành thích Hoàng Thượng?"

Sau lại khiến giác mãng lão quái đem Trương Thiên Sư dụ nhập Hoa Sơn mật động, giết sạch sành sanh? chẳng lẽ lại phải đem những người còn sống từ đó trở về vạch trần âm mưu, thì người mới chịu phục sao?

Sở Dịch nghe xong hai câu cuối cùng, trong lòng đột nhiên cả kinh: "người này là ai? sao lại có thể biết Giác Mãng Ma Tổ đem bọn người Trương Thiên Sư dẫn nhập vào nhị thập bát tú động? hàn ý đại khởi, ẩn ẩn bên trong có điều không ổn."

người nói chuyện là một thanh y đạo sĩ tuần tú, nhanh nhẹn đứng ở phía trên nóc cung điện, hai mắt sáng như sao, hồ tu pháp phối, khỏe miệng mang theo một tia tiểu ý, cát cân phiêu phiêu, y đới như phi, phong nhã sái lạc tới chí cực.

quả nhiên chính là Thượng Thanh Thanh Thành khí tông Vũ Tiêu Am chủ nhân Tề Vũ Tiêu.

Người này phong độ trác nhã, được xưng tụng là Ngọc Chân Nhân, cùng với Lí Chi Nghi được liệt vào trong đương thế đạo môn thập đại Tán Tiên.

ba mươi năm trước, tranh cướp tiên phẩm kết thành thâm oán với Lí Chi Nghi. Lúc này thấy Linh Bảo phái gặp đại nạn, trong lòng không khỏi có ý 'thỏ tử hồ bi' (cáo khóc thỏ tử), vui vẻ trước tai họa của kẻ khác, bỏ đá xuống giếng.

Hai bên đường cái, cao thủ Phật-Đạo các phái nhao nhao giũ cột, kêu lên: "Dã tâm lang sói, rõ ràng như thế, trong lòng mọi người đều sáng như gương soi rõ âm mưu các người, các người 'thủy tiên bắt khai hoa' (hoa thủy tiên không khai hoa), còn giả vờ làm gì?"

"Mẹ nhà nó, lão tặc rõ ràng không thấy không đồ lệ, thiên sư phái đạo hữu, mau mau gọi nhân chứng, để cho lão tặc này không còn đường chối cãi."

Trên tiểu nhạn tháp, đột nhiên truyền đến tiếng Trương Phi Vũ quát lớn như lôi đình, chói tai: "Ngũ Chân, người trước mặt anh hùng thiên hạ, tường thuật tỉ mỉ việc đêm qua một lần!"

Sở Dịch quay đầu lại nhìn, tức khắc cả kinh, kêu thầm 'hổng bét'.

Đứng dưới mái hiên của tầng cao nhất tại tiểu nhạn tháp, có vài tên hoàng bào đạo sĩ trên mình còn loang lổ vết máu, người đứng giữa mặt mày bị cháy xém như than củi, nửa bên mặt đen sì như một bộ khô lâu, dưới những bông tuyết trắng tinh khiết bạch này trông tựa như một ác quỷ vô cùng xấu xí.

Quả nhiên đúng là kẻ đêm qua bị Sở Cuồng Ca chém một đao Thái Ất Li Hỏa Dao, sinh tử khó lường - Trương Ngũ Chân!

Đường Mộng Yếu a lên thất thanh: "người... người không chết!" nghĩ đến việc phát sinh đêm qua, trên mặt đỏ bừng, kinh ngạc, xấu hổ, giận dữ... trăm cảm giác giao thoa, ẩn ẩn trong đó là một cảm giác bất an khó hiểu.

Sở Cuồng Ca chỉ thích xem náo nhiệt, sau nửa ngày không có hé môi, lúc này cũng nhịn không được ha ha cười lớn: "Con gián này đánh mãi không chết. Lỗ mũi trâu, người ăn của quả nhân một đao, lại bị nhị thập bát tú cắn xé, vẫn còn có thể sống sót, coi như là mạng lớn a!"

Trương Ngũ Chân nghe được những lời này, khuôn mặt xấu xí càng méo mó, lớn tiếng cười độc ác: "Họ Sở kia, ta đương nhiên không thể chết được! ta chết đi, thiên sư đạo bảy mươi sáu oan hồn không phải vĩnh viễn không thể an sinh sao? ta nếu chết đi, thì ai có thể vạch trần âm mưu quỷ kế của các người, bảo vệ hoàng thượng đây?"

Nghe thấy ba người đối thoại, quần hùng đều xôn xao. Từ những lời này có thể hiểu được, Đường Mộng Yếu và Sở Cuồng Ca cùng Ma Môn Yêu Nhân đã giết cho trương ngũ chân thành ra bộ dạng hiện giờ.

Đường Mộng Yếu vừa giận vừa sợ, cau mày nói: “Trương Chân Nhân người nói những lời này là có ý tứ gì?”

Mọi người lại một trận ầm ầm, Sở Dịch trong lòng trầm xuống, sự tình lo lắng quả nhiên cũng đã xảy ra.

Trương Ngũ Chân cười độc ác: “Các vị, mọi người có biết thân phận thật sự của mụ đàn bà răn rết kia là gì không? chính là Ma Môn thiên tiên phái yêu nữ! Nàng ta với Thái Ất yêu đế Sở Cuồng Ca sớm đã thông đồng cấu kết, khổ tâm cầu nghệ ẩn núp tại Thượng Thanh Phái nhiều năm, chính là vì hôm nay!”

Quần hùng tức khắc một trận xôn xao, Sở Cuồng Ca sững sờ, cảm thấy hoạt kê, haha cuồng tiếu nói: “Hay lắm, hay lắm! không thể tưởng được quả nhân lại có thể cùng với Mao Sơn chưởng môn sớm có gian tình. Mẹ nhà nó, quả nhân quả nhiên mị lực vô song, diễm phúc không nhỏ a!”

Đường Mộng Yếu tức giận đến mặt mày trắng bệch, chỉ vào Trương Ngũ Chân cả giận nói: “Người... người...” thân thể nhẹ nhẹ run, nói không ra một câu nào cả.

Không chờ bọn họ biện bạch, Trương Ngũ Chân đã cướp lời thao thao bất tuyệt, khóc lóc kể lể ‘chân tướng sự tình’ đêm qua.

Nói nào là Sở Cuồng Ca vì cùng với Đường Mộng Yếu liên hệ cùng với Ma Môn thiên đế, thần hậu, Linh Bảo Phái cấu kết, lập gian kế liên hoàn, trợ giúp linh bảo phái trừ diệt kẻ địch mình, cướp lấy ngôi Quốc Sư, nhất thống đạo môn, hiệp trợ thái tử loạn đảng ám sát hoàng đế, đoạt quyền soán vị...

Mà Hoa Sơn Linh Bảo Phái có đi có lại, trợ giúp Sở Cuồng Ca, Đường Mộng Yếu thu tề Hiền Viên Lục Bảo, mở tứ linh phong ấn, chấn hưng Ma Môn.

Vì vậy, Linh Bảo Phái cùng Ma Môn tại Hoa Sơn thiết hạ mai phục, chỉ duy nhất có Giác Mãng Lão Yêu điệu hổ ly sơn, dụ chúng đạo sĩ Trương Thiên Sư đi vào Nhị Thập Bát Túc động, để cho Trương Túc, Thương Ca âm thầm ám sát hoàng đế.

Ở chỗ kia, tại Hoa Sơn vây công Long Hồ đạo sĩ, lừa cho Trương Thiên Sư dả khai phong ấn Nhị Thập Bát Túc.

Trương Thiên Sư bị phần, cùng với Lí Chi Nghi, Sở Cuồng Ca tử chiến, đánh cho bọn họ lạc hoa lưu thủy, thần hồn xuất khiếu.

Hai Người then quá hóa giận, thi triển nguyên thần kí thể đại pháp, song song nhập vào thân thể Sở Dịch, rốt cuộc sát hại tàn nhẫn Trương Thiên Sư...

Tổng thể mà nói, tất cả Ma Môn ác sự, âm mưu đều đổ lên đầu Đường Mộng Yếu, Sở Cuồng Ca, Lí Chi Nghi ba người.

mà Trương Tư Đạo cùng chúng đạo sĩ Long Hồ lắt mình biến hóa, trở thành bảo vệ chánh nghĩa, thà chết đánh tới hơi thở cuối cùng thành một nhân vật anh hùng... hợp tình hợp lý, nhịp nhàng ăn khớp, người nghe không ai không tin.

Sở Dịch càng nghe càng là kinh ngạc phần nộ, nhưng cũng càng là hoạt kê khinh bỉ.

Nếu không phải chính mình nhìn thấy tất cả, hẳn cơ hồ cũng sẽ bị những lời lẽ tràn ngập bi phần cừ hận của họ trương này mê hoặc, cùng với đám người bốn phía lên án ‘tội ác ngập trời’ của bọn người Lí Chi Nghi

Hắn trong lòng giật mình, thầm nghĩ: “Thằng nhãi này nếu không phải do Ma Môn yêu loại biến hóa thành, nhất định sợ chúng ta kể lại việc xấu của Thiên Sư Đạo đêm qua, cùng với việc Trương Tư Đạo mở nhị thập bát túc ấn tội trạng. Cho nên dứt khoát phải đến trước mọi người, mượn đao diệt khẩu...”

Trên tiểu nhạn tháp, trương ngũ chân càng nói càng xúc động, khuôn mặt trên cái hắc khô lâu của gã dường như tím tái cả đi, chỉ vào Sở Dịch hai người ở xa xa, nghẹn ngào gào lên: “Sở Thiên Đế hòa Lí lão tặc sau khi giết sư tôn của ta, liền đem thiên địa hồng lô, thái âm chân nguyên đỉnh, càn khôn nguyên cương hồ và thiên xu thần kiếm thu vào trong túi, Đường yêu nữ trong túi chắc chắn vẫn còn Thiên Sư Ấn của bốn môn! các vị đạo hữu nếu không tin, cứ lục soát khắp đây!”

Đường Mộng Yếu tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng bừng, mắng: “Vô sỉ! Thiên Sư ấn là Trương Thiên Sư trước khi lâm tử, ủy thác ta chuyển giao cho Trương Phi Vũ Trương Chân Nhân...”

Trương Ngũ Chân không chờ nàng nói xong, phi lên một tiếng to, cười nói: “Yêu nữ, ngươi coi thiên hạ anh hùng là tiểu hài tử ba tuổi hả? Thiên Sư Ấn là bản môn chí bảo, nếu mà đúng muốn chuyển giao cho Trương Chân Nhân, sư tôn cũng sẽ chuyển giao lại cho ta, bằng cái gì lại giao vào tay nhà ngươi?”

Quần hùng nghe được cảm phần trào dâng, âm âm kêu đứng.

Chúng long hổ đạo sĩ càng thêm bi phần, đều giận dữ hét lên: “Giết yêu nữ, lão tặc, vì sư tôn báo thù rửa hận!”

Kiểm quang chớp động rực trời, chỉ chờ Trương Phi Vũ ra lệnh một tiếng, sẽ lập tức lao xuống bao vây, cùng Sở Dịch hai người quyết tử chiến.

Vương Trung Lương xa xa cao giọng hét lớn: “Phản tặc Lí Chi Nghi, Đường Mộng Yếu, chúng có như sơn, các ngươi còn cái gì để nói nữa? mau mau quỳ xuống, nhận tội quy pháp, có thể còn để cho các ngươi chết một cách nhẹ nhàng, nếu không nhất định thiên đạo vạn quả, tru diệt cửu tộc!”

Tam quân hô ứng, trống trận chấn thiên, mây vạn cấm quân rầm rầm tiến đến.

Trên lầu hai bên đường, tam giáo cửu lưu các phái cao thủ cũng gào thét quát tháo trùng trùng vây tới.

Sở Dịch cười khổ không thôi, không thể tưởng được mới từ Hoa Sơn hiểm tử hoàn sinh, không ngờ lại gặp phải một cơn ác mộng càng kinh hiểm hơn, nghĩ thầm: “đạo môn các phái bao vây ở đây bên ngoài là đường hoàng, thật ra hơn phân nửa cũng chỉ vì cướp đoạt Hiên Viên Lục Bảo mà thôi. Ai, mất đi một trương tứ đạo, không ngờ lại xuất ra ngàn vạn trương tứ đạo khác.”

Sở Cuồng Ca ha ha cười lớn nói: “Lão mũi trâu, Đường nha đầu, không tưởng được các ngươi tự phụ danh môn đại hiệp, không chết trong tay yêu ma chúng ta, lại phải chết dưới đao của quân lính triều đình cùng với Phật- Đạo các phái. Hắc hắc. cái này gọi là ‘tổ kiến tự phước, tự tác tự thụ’ hahaha!”

Đường Mộng Yếu sắc mặt trắng bệch, đầu ngón tay run rẩy, cắn răng nói: “Lí chân nhân, chúng ta hãy đem Tiêu Yêu Nữ phóng ra, cùng bọn chúng ngay mặt đối chất.”

Lí Chi Nghi trong lòng vừa là phần nộ vừa buồn cười, chính mình cả đời ‘quang phong tế nguyệt’ (trời quang trăng sáng), hàng yêu phục ma, cuối cùng lại bị đạo môn, triều đình vu là yêu ma, bức vào tuyệt cảnh sao?”

Nhớ tới long hổ đạo sĩ từng hại đồng đạo, mở phong ấn, khiến cho thiên hạ đại loạn, bản thân biến thành tiên phong của yêu ma, mà chính mình Hoa Sơn linh bảo từ trên xuống dưới một trăm bảy mươi sáu đệ tử cùng với yêu ma huyết chiến mà chết, ngược lại lưng đeo tội danh ‘Thông Yêu bạo loạn’, hô hấp càng khó khăn, tức giận phừng phừng.

Nhất thời, nộ từ trong lòng bùng lên, bầm gan tím ruột, cái gì mà đạo đức lễ nghĩa chó má, cường thường luân lí.... tất cả đều chỉ đáng vứt đi, túng thanh cuồng tiếu: “Nha đầu, ngươi tưởng rằng tiểu yêu nữ kia sẽ giúp chúng ta nói ra chân tướng sao? cho dù nàng có nói thật đi nữa, cái bọn mắt không trông, có não không có tương phế vật này sẽ tin thật hay sao?”

Vừa nói xong từ cuối, Sở Dịch hô hấp khó khăn, chỉ cảm thấy một cỗ sát khí lẫn liệt vô cùng, âm âm xông lên não, “Hô!” toàn thân tử quang phát xạ, xiêm y căng phồng như khí cầu.

Hai chân hần dần rời đất, đột nhiên lăng không vọt lên hai tay khí quang phi quyển, ngang nhiên lăm lăm như thiên thần.

Vương Trung Lương giận dữ, lớn tiếng hét lên: “Phản tặc chấp mê bất ngộ, mọi người không được niệm tình, mau mau đem chúng nó xử tử!”

Tam quân gào thét, quần hùng rống giận, trống trận, tù và như cuồng phong bạo vũ

Trong sát na đó, vạn mã lao nhanh, đại quân như sóng triều, vô số trường tiễn tung hoành nộ xạ.

Bóng người nhấp nhô, cao thủ các phái tranh nhau xông tới vây ráp.

hàng hà sa số các pháp bảo, binh khí xuyên nhau phi vũ, phát ra sát khí như từng đạo nghệ quang hà khí, xông lên ngút trời.

Giữa trưa. Trường An. Chu Tước Môn, trên đường cái, bông tuyết bắn tung tóe.

Một hồi kinh thiên huyết chiến cứ như vậy mà bắt đầu.

32. Chương 32: Thù Dữ Tranh Phong

Cuồng phong gào thét, tuyết bay tứ tán, tiếng kêu giết rung trời như sóng lớn cuộn cuộn đổ đến.

Sở Dịch đứng lặng giữa trời, áo xống tung bay, sát khí lảng lẹ từ bốn phương tám hướng tràn về, lục quang khí tráo* chuyển động hỗn loạn mãnh liệt.

Đưa mắt nhìn lại, đầy trời đều là mưa tên, nơi nơi đều là bóng người, pháp bảo bắn tới cuồng mãnh cùng ánh sáng sắc sỡ của thần binh đan xen, khiến các chỗ yếu nhược của chàng đều chảy máu.

So ra, hàng ngàn yêu nhân sáng sớm nay trên Hoa Sơn, đơn giản là chẳng đáng gì. xem tại

Sở Dịch trong lòng thật sự kinh hãi, phảng phất như bị một khối cự thạch chắn trước cổ họng, đừng nói kinh hô, ngay cả thở cũng khó khăn.

Nhưng hai tay lại không tự chủ được múa lên, song song với tiếng hét dài của Sở Cuồng Ca và Lý Chi Nghi, không ngừng xuất ra các loại kì chiêu diệu thức chưa từng thấy, cùng binh khí, pháp bảo dày đặc đánh nhau.

Đường Mộng Yêu biết thế cục đã không thể nghịch chuyển, nghiêng chặt răng, Xuân Thủy kiếm xuất vó bay lên, cùng chàng kể vai sát cánh chiến đấu, kêu lên:

- Lý chân nhân, chúng ta trước tiên rời khỏi nơi này, rồi bàn định kế hoạch...

Lý Chi Nghi đau thương giận dữ đã đạt đến đỉnh điểm, cười lên điên cuồng, nói:

- Rời khỏi nơi này ư? Đến được đâu chứ? Nha đầu, thiên hạ tuy to lớn, đã không còn chỗ cho chúng ta nương thân!

Lời nói chưa dứt, một trung niên hòa thượng mặt vuông, tai lớn đã vọt tới trước, cựa sa bay phấp phới, trầm giọng hét lớn:

- Yêu ma, nhận một trượng của bản tăng!

Tay áo vung lên, một pháp trượng với chín vòng mạ vàng rít lên phóng tới như điện chớp, “đình”, sắc vàng rực rỡ, đột nhiên hóa thành một cái đầu độc giác kim long khổng lồ, ầm ầm nhanh chóng quét tới.

Sở Dịch thấy hoa mắt, chỉ nghe Lý Chi Nghi ha hả cười nói:

- Có phải là Vô Niệm hòa thượng của chùa Pháp Nghiêm không? Ném ngươi một trượng? Miệng ngươi ăn hành hay ăn tỏi mà thối quá vậy? Khẩu khí lớn quá đấy!

Từ trong tay áo Sở Dịch thanh quang bạo phát, tay trái vung lên, “đình”, Thiên Xu kiếm hùng dũng bay ra, nhằm thẳng vào giữa cái miệng đầy răng dài đang há rộng của con rồng sắc vàng.

- Oanh long!

Quang ba chấn động mãnh liệt, bóng ảnh thần kiếm bay loạn, tiếng rống gầm chói tai, kim quang đầy trời đột nhiên tiêu tán.

Con quái long rực rỡ to lớn kia hồng lên một tiếng, đột nhiên hóa thành pháp trượng vàng, vọt thẳng lên trời, chín vòng vàng trên đầu trượng ngân lên, gãy rời ra tận gốc, bay tứ tán.

Vô Niệm pháp sư nhất thời ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, xoay người bay ngược lại.

- Thiên Xu kiếm

Phía sau lập tức vang lên tiếng kinh hô vô cùng ngạc nhiên.

Vô Niệm được xưng tụng là Hàng Long pháp sư, tu vi đã đạt đến cảnh giới Kim Thân La Hán, trong mười tám La Hán của Tây Đường liệt vào hàng thứ năm, Hàng Long tượng chín khuyển này không biết đã tiêu diệt bao nhiêu yêu ma các loại, không thể tưởng được không thể đỡ nổi một kích của Thiên Xu kiếm!

Lý Chi Nghi trong lòng rất sung sướng, ha hả cười nói:

- Cái gì mà Hàng Long tượng vớ vẩn! Cái cây gỗ nát mềm như đậu hủ này mà cũng được bài danh trong tám mươi một pháp bảo Phật môn? Thử coi, nhìn xem có ai dám tiếp đạo gia một kiếm!

Kiểm quang gào thét bay cuồng loạn, Sở Dịch xoay một vòng, thanh quang hoa lên. Tiếng lách cách vang lên, huyết quang bay tứ tung, trong phút chốc lại có hơn hai mươi tu chân giả bị chặt đứt tay, trọng thương, kêu thảm bay lui về. đọc truyện tại . Sở Dịch trong lòng trầm xuống, thở dài thầm nhủ: " Vừa ra tay đã đầy thù hận, cho dù trước kia thật sự tắm thân trong sạch, bây giờ cũng không thể nào biện bạch thoái thác được nữa"

- Trương chân nhân nói không sai, Thiên Xu kiếm quả thật là trong tay Linh Bảo đạo tặc.

- Con bà nó chứ, Linh Bảo đạo tặc cùng Ma môn thông đồng với nhau, quả là đại sỉ nhục của Đạo môn chúng ta! Tất cả mọi người hãy cùng tiêu diệt Lý lão tặc, đoạt lại thần binh!

Trước mắt nhìn thấy thiên hạ đệ nhất thần binh trong truyền thuyết, những nghi kỵ trước đây giữa các phái tu chân, giờ phút này đều biến mất, trong lòng vừa kinh hãi vừa kích động, khó có thể nói được, đều đồng thanh tán thưởng, vây công.

Nghe quang tán loạn, phi kiếm, đồng côn, giới đao,...vô số thứ pháp bảo, binh khí như cuồng phong bạo vũ bắn tới dày đặc.

Sở Cuồng Ca cười dài, nói:

- Giết lão mui trâu để đoạt lại pháp bảo à, con bà nó, các người tưởng quả nhân là cái gì? Tốt hơn hết là đem bảo bối của các người lại đây ngoan ngoãn cống nạp cho quả nhân!

Lời nói đi cùng hành động, Sở Dịch tay phải lật ngược, cầm Thiên Địa Hồng Lô nhỏ như cái trứng ngỗng nơi lòng bàn tay, không tự chủ được niệm liên tục trong miệng, quát to:

- Vạn binh chi mẫu, Thiên Địa Hồng Lô, trấn!

Thần lô tức thì biến thành một đồng lô khổng lồ cao đến một trượng, vừa xoay tròn vừa bay lên, phi đạn đột nhiên bắn ra từ nắp lò, bích quang bạo phát, chấn động dữ dội.

- Đinh đinh đinh! Đang đang!

Pháp bảo từ bốn phương tám hướng bay tới, thần binh như làm bằng sắt từ, hút tất cả lại, giống như một đạo cầu vòng rực rỡ múa lượn ngang trời, rồi cuộn cuộn đổ vào trong đồng lô.

Trong lò gió thổi hỗn loạn, chấn động ồn ào, hàng ngàn hàng vạn đạo ánh sáng sắc sỡ tán xạ tứ phía.

Một tiếng động vang lên, lò đan lại tiếp tục xoay vần, rồi thu nhỏ lại, trong nháy mắt đã bay trở về tay Sở Dịch.

Trong khoảnh khắc, ngoại trừ khoảng mười pháp bảo của siêu cấp nhất lưu tu chân may mắn đào thoát, còn lại hai trăm kiện pháp bảo, binh khí ngự không công kích đều bị Thiên Địa Hồng Lô bắt lấy sạch sẽ.

Sở Dịch vừa mừng vừa sợ, không thể tưởng nổi pháp bảo này lại uy lực như vậy.

Lý Chi Nghi ha hả cuồng tiếu, nói:

- Con bà các người, biết là đạo gia thích thu nhập pháp bảo, nên dùng chính bảo bối của mình hiếu kính dâng lên cho ta à? Thật là có hiếu, tốt lắm, tốt lắm!

-Thiên Địa Hồng Lô! Quả là Thiên Địa Hồng Lô!

Quần hùng hoảng hốt, sau khi như vừa trong mộng mới tỉnh, đều thất thanh kêu to.

Mắt thấy uy lực siêu cường của Thiên Địa Hồng Lô, mọi người kinh hãi không thôi, tham niệm nổi lên mạnh mẽ.

Vương Trung Lương vừa sợ vừa giận, lớn tiếng quát:

- Hoàng Thượng có chỉ, ba tên phản tặc tội ác vô cùng, ai có thể giết chết, thưởng trăm vạn lượng hoàng kim, phong hầu vạn ấp! Tất cả pháp bảo trên người phản tặc, cũng được sở hữu hết!

Có trọng thưởng tất có dũng khí. Một lời vừa dứt, hàng ngàn hàng vạn người kinh ngạc hoan hô, tiếp tục tiến lên vây công thể như dời non lấp bể.

Cấm quân kỷ luật nghiêm minh, kiêu dũng gan dạ, đều là những người không sợ chết, vừa nghe nói có trọng thưởng quan tước, ai ai cũng đầy can đảm, hồ hởi xông lên.

Các phái tu chân, với sự thèm muốn Hiên Viên lục bảo, đương nhiên cũng không cam lòng ở lại sau.

Trong phút chốc, bốn phía tiếng hô vang rền, tiếng la, tiếng tù và nổi lên ầm ĩ.

Vô số nhân ảnh cuồng mãnh gào thét vọt tới, không có kị gì, đồng loạt hung mãnh tấn công,

Đường Mộng Yếu xiêm áo phát phơ, như cánh bướm xuyên qua xuyên lại giữa đám người, Xuân Thủy kiếm vung lên liên miên không dứt, bức lui đám tu chân đang tiến lên vây công, trong lòng lo lắng, không ngừng kêu lên:

- Lý chân nhân, đừng đánh nữa! Trước hết hãy rời khỏi đây đã...

Lý Chi Nghi cảm thấy nản lòng, cười ha hả cuồng tiếu nói:

- Lão yêu quái, chúng ta là tử địch, cả đời đối đầu nhau, bọn người này hết lần này đến lần khác lại bảo ta cùng người câu kết, đã như vậy, hôm nay đạo gia ta cũng nên hợp tác với người, để xem bọn chúng nói gì được ta nào!

Sở Cuồng Ca cười to nói:

- Hay lắm, hay lắm! Lão mũi trâu, hôm nay chúng ta gặp phật giết phật, gặp thần giết thần, tam giới cửu thiên, duy ngã độc tôn!*

Hai đạo ma tán tiên này tuy có rất nhiều điểm bất đồng, nhưng tính phóng túng cùng cực rất giống nhau, lúc này lại bị đẩy vào tuyệt cảnh, cuồng tính đại phát, cảm tình do cùng chung kẻ địch tự nhiên phát sinh.

Sở Dịch bị âm thanh cuồng tiếu của hai người chấn động làm khí huyết nhộn nhạo, hào tình vạn trượng không hiểu từ đâu nổi lên, hét lớn một tiếng, tay phải nắm chặt Thiên Địa Hồng Lô, lòng bàn tay ánh sáng bùng lên.

- Hô

Thái Ất Li Hỏa đao bất ngờ xuất ra, xoay tròn, trên không hóa thành một vòng xoáy đao khí dài hơn mười trượng, đường kính năm trượng, trước cảnh đấy, mặt ai nấy đều tái xanh, rét run trong lòng.

Thái Ất Li Hỏa đao của Sở Cuồng Ca trong mười đại thần binh Ma môn bài danh đệ tứ, cũng là binh khí quang đao duy nhất trong bảng, là do tàn phổ Thái Ất chân hỏa của thượng cổ Xích Đế lưu lại phát triển thành, được coi là đệ nhất khí đao ở Tây Đường.

Nhờ Thái Ất Nguyên Chân Đỉnh, Càn Khôn Nguyên Cương Hồ cùng Thiên Địa Hồng Lô tam đại thần khí tăng cường, khí đao uy lực bội tăng, vừa ra khỏi vỏ, lập tức như sấm rung chớp giạt, chặt đứt ngang người hơn mười chân tu.

-Cẩn ta thì chết, tránh ta thì sống!

Trong đàn điền, tiếng cuồng tiếu không dứt, Sở Dịch thân bất do kỷ bay vọt lên không, Thái Ất Li Hỏa đao, Thiên Xu kiếm đại khai đại hợp, không thể đánh bại, đại khai sát giới mở đường máu, cùng Đường Mộng Yếu đồng loại ngự gió theo hướng nam tẩu thoát.

- Thống khoái, con bà nó thật thống khoái!

Lý Chi Nghi ha hả cười to, mọi bi nộ bị dồn nén bấy lâu thỏa sức theo kiếm khí tuôn ra mãnh liệt, cuồng nhiệt.

Giờ khắc này, hắn hoàn toàn quên mất luôn châm ngôn bảo vệ đạo môn chính nghĩa, xả thân giúp thiện diệt ác của bản thân mình, phảng phất đột nhiên như biến trở lại thành thiếu niên ngang ngạnh, lỗ mãng cuồng nhiệt, nhất tâm chỉ muốn trả thù kẻ địch, lúc này theo lửa mà hành động*, nhằm bọn tu chân giả trá đáng khinh giết đến hoa rụng nước trôi*, thống thống khoái khoái thoát ra khỏi trùng vây.

Sở Dịch tay trái chỉ quyết biến hóa, Thiên Xu kiếm trên không tung hoành phi vũ, phát ra từng vòng thanh quang, không gì xâm phạm được, Thiên Địa Hồng Lô nơi lòng tay phải, thuận tiện thu nhập thần binh đánh tới vào trong thần lô.

Chúng nhân sợ Thiên Địa Hồng Lô, không dám cách không điều khiển binh khí, đều nắm chặt pháp bảo, bám chặt theo sau, đến khi gần người mới toàn lực đánh tới.

Nhưng cũng vì thế, quần hùng không thể phát huy hoàn toàn pháp lực của thần khí, uy lực không khỏi đại giảm, trong khoảng thời gian ngắn, càng khó ngăn cản Sở Dịch đào thoát.

Từ xa nhìn lại, mây đen cuộn cuộn, tuyết bay mù trời, trên con đường lớn ở cửa Chu Tước, hàng ngàn con ngựa chạy thành hàng, đại quân như cuồng triều mãnh liệt truy kích, loạn tiễn bay chi chít, không ngừng hướng lên không bắn tới.

Giữa tầng không, bóng người dày đặc giao thoa, đao quang kiếm khí, pháp bảo thần binh tung hoành ngang dọc, khiến cả thiên địa rộng lớn trông vô cùng kì dị. Không ngừng có bóng người từ trên không rơi xuống, lại không ngừng có bóng người nhảy vào, tiếng kêu thảm, tiếng rên rỉ nối tiếp nhau.

(còn tiếp)

tam giới cứu thiên, duy ngã độc tôn!: chỉ có ta là nhất, là đáng tôn quý.

theo lửa mà hành động: sẵn hỏa đả kiếp: nhân cơ hội làm việc gì để hại người khác

hoa rụng nước trôi: lạc hoa lưu thủy(tương đương: rơi bởi hoa lá)

“Yêu ma, đạo tặc, chạy đi đâu, đến nạp mạng”

Trương Phi Vũ quát to một tiếng mạnh mẽ, đồng linh đại nhân nhìn như muốn rách ra, chân đạp cửu cung bộ, cười gió đến trước mặt nóng nảy vọt xuống, Thanh Ly Hỏa Kiếm bích quang bùng phát, hóa tác thành một đạo hỏa diễm phùng phùng dài đến 7 trượng, khí thế như lôi đình vạn quân.

Khoảng cách hai bên vẫn còn mười mấy trượng, kiếm khí cuộn cuộn đã như sóng lửa nóng bỏng, ép đến ngang mày, ép đến nỗi Sở Dịch đến thở cũng khó.

Còn chưa chuẩn bị để kịp phản ứng, từ bên phải phía sau lại truyền đến một tiếng chuỗi cười thấp trầm dễ nghe:” Lý đạo huynh, trận chiến ba mươi năm trước, ta nhớ cả đời. Nhân hôm nay khách quý tụ tập, Tề mỗ thỉnh giáo lại một phen!”

Sở Dịch bối tâm nhói lên, một cỗ sát khí lẫn liệt đột nhiên nghiêng nghiêng đổ tới, như điện mạnh thấu thẳng vào cốt tủy, kích cho chân lông toàn thân hắn dựng lên.

Khóe mắt liếc sang, trong hoa tuyết bốc lên, từ nhóm người rời rít vọt ra, Tề Vũ tiêu khăn đội đầu phát phơ, thanh y cuộn bay, một đạo tử quang kiếm mang rực rỡ chói mắt, nhân kiếm hợp làm một, hoàn toàn thành một thể, như sao chói hờ hét xông tới.

Trong khoảnh khắc, đương thế đạo môn nhất đại tân tiên, một trước một sau cùng công tới.

Xích Tiêu của Tề Vũ Tiêu cùng Thanh Ly Hỏa của Trương Phi Vũ ở đạo môn là thập đại thần binh phân hàng đệ ngũ và đệ cửu, trong ngũ hành, đều là binh khí thuộc hỏa, lại vừa khéo một âm một dương, cương nhu đều có.

Lưỡng đại thần binh xuất ra, sóng quang tầng tầng dâng cao, dường như thanh long, xích cầu yêu kiều bay lượn, cùng nhau hô ứng, thanh thế cực kỳ kinh người.

(long và cầu đều thuộc loại rồng, nhưng cầu là con rồng có sừng, con long là con rồng không có sừng, chuyên đi phun mưa trong các phim về long vương)

” roet roet roet”, Khí quang hộ thể xung quanh Sở Dịch theo âm thanh này bị xé rách, bích quang lóe sang, đao quang rung lên, Thiên Xu Kiếm tuy nhiên phát ra long ngâm, đột nhiên bay về tay trái Sở Dịch.

Tay phải, tay trái của Sở Dịch đều rung lên, tựa như nắm chặt không được, toàn thân bị tê nhẹ

Quần hùng hoan hô trợ oai, Đường Mộng Yếu thất thanh kêu lên:” Sở công tử cẩn thận!”

Trong khoảnh khắc, Xích Tiêu và Thanh Ly Hỏa hai thanh kiếm thể như chẻ tre, đâm thẳng vào, tiếng xé gió sắc nhọn đâm vào tai, như quỷ khóc thần sầu.

Sở Dịch lạnh người, Lý Chí Nghi không sợ chút nào, ha ha cười nói:” Tề lão đao, ba mươi năm không gặp, người vẫn chỉ là cái gì trộm cắp ám toán, một nửa điểm cũng không tiến bộ?”

Dừng lại một chút, quát nói:” Lão yêu quái, Long Hồ đao sĩ giao cho người, còn tên thủ hạ bại tướng này do ta thu thập nhé!”

Sở Dịch lập tức xoay người phi chuyển, nhảy lên trời, tay trái bắn một cái, Thiên Xu Kiếm một lần nữa mạnh mẽ xuất ra.

” đang ...”

Thiên Xu, Xích Tiêu hai kiếm trực tiếp đụng vào nhau, bích mang, tử mang bùng lên mạnh mẽ, Sở Dịch, Tề Vũ Tiêu đều run lên một cái.

Mũi kiếm chặt chẽ chống đối nhau, long ngâm vang lên không ngừng, sóng quang ngũ sắc tầng tầng bùng lên, sáng rực ánh tím ánh hồng.

Cùng lúc đó, Sở Cuồng Ca ha ha cười dài:” Khéo thật khéo thật, quả nhân chính là muốn xem xem Thanh Ly Hỏa Kiếm có chỗ lợi hại bất ngờ nào mà lại có thể cùng Thái Ất Ly Hỏa Đao của quả nhân cùng xưng là Ly Hỏa thần binh!”

Thái Ất Ly Hỏa Đao xoay tròn bùng nổ, bích quang cuộn cuộn rung chuyển, đột nhiên đem Thanh Ly Hỏa Kiếm cuộn vào bên trong, Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca sử dụng đều là những tuyệt sát thức một chiêu định thắng bại, thần binh khảm trương đối đầu, hoàn toàn dùng chân khí đối quyết, chính là gọi là đường hẹp khó tránh đụng phải người mạnh thắng, không phân thắng bại tuyệt không ngừng tay.

33. Chương 33: Thù Dữ Tranh Phong (2)

Nếu bên nào nghĩ nửa đường quay đầu lùi bước, nhất định bị kiếm khí đối phương xuyên thẳng vào, cho dù may mắn không chết, thì cũng sẽ nhất định bị trọng thương.

Quần hùng xông xáo, ai nấy nhìn nhau, ngộ ngộ muốn cử động, đều muốn lợi dụng cơ hội tốt này để đánh lén, ngồi hưởng cái lợi ngư ông, nhưng ngại mặt mũi, lại thấy xấu hổ khi mà làm ra hành động thấp hèn lợi dụng cái nguy của người khác thế này.

Trương Ngũ Chân thì trong lòng cuồng hỉ, quát nói:” Trăm yêu trừ ma thì còn nói đạo nghĩa làm cái gì? Tất cả mọi người cùng lên đi!”

Long Hồ Đao, Thanh Thành phái mấy mươi người để tự đồng thanh hô ứng, nối tiếp nhau cười gió xông đến.

Các phái tu chân khác ngăn người, không cam chịu đứng sau, đều reo hò từ bốn mặt hùng hổ xông đến.

Sở Dịch thâm hô không hay, Sở Cuồng Ca cười to nói:” Hắc Hắc, giờ các ngươi không nói đạo lý, thì đừng có trách quả nhân không từ thủ đoạn! Thôn san hấp hải, thiên hỏa địa phong (nuốt núi, uống biển, [thieu trời,thối đất] hay lửa trời gió đất) Đỡ lấy!”

Chỉ quyết biến đổi, Thái Ất Ly Hỏa Dao sầm sập phun trào, đột nhiên trương to lên vài lần, biến thành một vũng xoáy khổng lồ, bích quang tầng tầng xoáy xòng, dường như một cái miệng khổng lồ mở to, hút người để nuốt ăn.

Thanh Ly Hỏa Kiếm bùm bùm rung chấn dữ dội, từng thốn rơi vào trong trung tâm của vũng xoáy.

Trương Phi Vũ quần áo phát bay vù vù,đầu tóc, góc áo lập tức bị cháy khô, cánh tay rung lên, chỉ phát hiện một cỗ hấp lực cực đại khó có thể tưởng tượng đem người cùng kiếm của chính mình nuốt vào, trong lòng rất sợ, biết ngay tức thì:”Không ổn, tên chồn ngựa ngầm lợi dụng Tam đại thần khí hút chân nguyên của ta ...”

Trong chớp mắt, đem sự lợi hại có được ra phân tích một lượt, lại không chậm trễ, tay trái vỗ to một cái, khó khăn rút ra một thanh thiết kiếm, ” oa” phun ra một ngụm máu tươi, nhảy lên bay về phía sau, mũi lông chim, tay áo đều bắt lửa, cực kỳ khó coi.

Chân nguyên của Trương Phi Vũ cực kỳ cường mạnh, vốn dĩ so với Sở Cuồng Ca khoảng cách không nhiều, nhưng người sau khi mượn Hiên Viên Tam Bảo thi triển Đỉnh Lô Hấp Chân Đại Pháp, lập tức hình thành một lực hút kinh người gấp tám lần. doc truyện tại . Nếu không phải hấn phản ứng thần tốc, quyết đoán thoát ly, không những Thanh Ly Hỏa Kiếm bị thiên địa hồng hô nuốt lấy, bản thân hấn chỉ sợ cũng lạc vào tình cảnh giống như Trương Ngũ Chân lúc trước.

Sở Cuồng Ca ha ha cười to:” Con bà nó, như là con chuột nhát gan, không dám cùng quả nhân nói chuyện? Lão mũi trâu, quả nhân giúp ngươi một tay!”

Thái Ất Ly Hỏa Dao thanh quang nộ phóng, thuận thế bay về, đến trước Tề Vũ Tiêu trăm xuống.

“Yêu nhân vô sỉ ...” mắt nhìn Thái Ất Ly Hỏa Dao mạnh mẽ nhanh như gió, nhắm đầu chém tới, Tề Vũ tiêu vừa kinh vừa tức, nào dám cùng lý chí nghi tiếp tục đối đầu, trong tiếng quát mắng, cố gắng kéo lại Xích Tiêu Kiếm, không thềm để ý mọi thứ bay thoát lui về phía sau.

” Đỉnh” không trung kịch chấn rền vang, sóng khí lay động, một đạo thanh mang như điện mạnh ngang trời.

Tề Vũ Thiêu tuy đã lánh khỏi đao quang, nhưng không thể tránh được bị Thiên Xu Kiếm khí xuyên qua ngực phải, tia máu phun dài, xoay người loạn choạng bay văng ra.

Dư lực của sóng khí chưa suy, tứ bề xông đến trước mắt các phái tu chân hoa lên, ngực tưởng như bị núi đập vào vậy, đau đớn công tâm, trước sau bị đụng ngã bay đi. Người chân khí thấp kém, lập tức xương cốt gãy vụn, phun máu mà chết.

Sở Cuồng ca rất khoái, cuồng tiếu nói:” Vô sỉ? Đối phó những vô sỉ ngụy quân tử như các ngươi, tự nhiên chỉ cần lấy gậy ông đập lưng ông!”

Mắt nhìn Trương Phi Vũ, Tề Vũ Tiêu hai đại tán tiên không ngờ bị một chiêu giết đến đại bại, quần hùng không ai không kinh hãi chấn động, sĩ khí xuống thấp, nhất thời không giám tiến lên.

Sở Cuồng Ca tưởng như cá mập thấy máu, sát tính đại phát, Sở Dịch thân bắt do kỷ, nhảy xông thẳng đến, như hổ vào bầy cừu, thần kiếm, kiếm khí tung hoành bao lượn, tu chân các phái trước sau bị đánh lui về phía sau.

Lý Chí Nghi cùng Sở Cuồng Ca là nhân tài trong Đạo Ma Tán Tiên, có hơn một trăm năm đối đầu, có thể gọi là biết người biết ta. Cùng trong một cơ thể, chiến đấu không có đường lùi, đấu chí, tiềm lực đều bị kích phát phi thường, hợp tác ăn ý, lại có Hiên Viên Tứ Bảo tương trợ, uy lực tăng đến hơn bốn, năm lần.

Lúc này hành động hai người đơn giản có thể nói rằng là vô luận pháp thuật, kiếm thuật, chân khí hay pháp bảo đều có thể xưng là thiên hạ vô địch.

Như các phái tu chân tuy gần vạn người, nhưng đều ai nấy có lòng riêng, một lòng muốn nuốt một mình Hiên Viên Tứ Bảo, họ lúc này không đoàn kết, mỗi người tự chiến đấu, công phòng tạp loạn không thành phương pháp.

Nguyên vì hai bên này tuy ít nhiều khác nhau, nhưng nhìn vào mỗi phía thì phía Lý, Sở hai người lại chiếm được thượng phong tuyệt đối, mỗi người nhẹ nhàng và dễ dàng đem bọn chúng ra đâm chém.

Hỗn chiến một lúc, đường xá, mái nhà thì chất như núi, máu chảy thành sông, trong gió mạnh như tràn đầy mùi máu đậm đặc, người thấy muốn nôn, nhìn thấy kinh tâm.

Mắt thấy sát nghiệt càng lúc càng nặng, Đường Mộng Yếu vừa kinh hãi vừa lo lắng, ở vành mắt nước mắt vòng quanh, kêu lên:” Lý Chân nhân, đều là tu chân đồng đạo, bọn họ chỉ là phụng mệnh hành sự, không cần giết nữa!”

Sở Dịch cố gắng hết sức thuyết phục nhiều lần, khuyên:” Hai vị tiền bối, Đường tiên tử nói không sai, chúng ta mau rời khỏi nơi đây là đúng, hà tất phải lạm sát vô tội, kết thành huyết hải thâm thù? Đó há không phải là làm người thân đau, làm kẻ thù khoái hay sau, đúng với mong muốn của ma môn.”

Sở Cuồng Ca lúc này đã sớm giết đến đỏ mắt, nghe thế tiến tới, ha ha cười dài nói:” Quả nhiên là cái nhân của đàn bà, cách nhìn của hủ nho. Mạnh ăn thịt yếu, thắng là vua thua là giặc vốn là đạo lý của trời đất, người không giết những người này, bọn chúng có tha cho người không? Không quản là đạo hay là phật, người cần ta là yêu ma!”

Đao quang chỉ đến nơi, sóng khí như cuồng phong cuộn xoáy, trong một thoáng lại đem vài mươi cái đầu chặt bay lên trời, máu tươi như mưa to rào rào phun rải

Đột nhiên nghe thấy một âm thanh lạnh lùng quát:” Đại địch trước mắt các ngươi nếu còn vội công lấy cái lợi trước mắt, tự mình chiến đấu thì chỉ có một đường chết, cùng nhau kết thành lương nghị kiếm trận, cùng tiến thoái, cộng sinh tử, mới quá thể đem yêu ma chặt thây thành vạn đoạn.

Người nói là một thanh thành đạo sĩ áo màu ngọc bích đội ngọc quan, nhãn thần lạnh lùng như đao, mắt không có biểu tình, toàn thất phát tám ra một cổ sát khí lạnh lẽo. Chính là Thiên Hình Chân Nhân Ngọc Hư tử trong đạo môn thập đại tán tiên, dùng phi kiếm thuật quan tuyệt thiên hạ.

Chúng nhân giật mình, trước sau tỉnh ngộ ra.

Sở Cuồng Ca, Lý Chí Nghi thế như hổ điên, dừng không được nổi, muốn hàng phục hai người, chỉ có một biện pháp là đoàn kết nhất trí, bày trận kháng cự.

” Bỏ trận trừ yêu, bỏ trận trừ yêu!” Text được lấy tại

Các phái tu chân tề thanh hò hét, trước sau xếp hàng ngang dọc, đạo môn quần hùng rất nhanh chóng dưới sự thống lĩnh của Ngọc Hư tử, Tề Vũ Tiêu, Trương Phi Vũ, lấy Thanh Thành Thượng Thanh Phái, Long Hồ Tông làm trung tâm, trên không kết thành Lương Nghi Kiếm Trận.

Dư ra hơn ba ngàn phật môn tăng lữ, tập phái tu chân vây thành vòng trong, cười gió bay lượn xòng quanh, hộ vệ vòng ngoài.

Lương Nghi Thần Binh Trận tương truyền là từ thời Thái Cổ Phục Hy do Nữ Oa sáng tạo, căn cứ vào lý thuyết âm dương chi hợp, nam nhân lấy chân khí trong đốc mạch cùng chân dương tính kinh lạc sử dụng thần binh, nữ tử thì lấy chân khí nhâm mạch cùng âm tính kinh lạc, mỗi bên tương sinh tương trợ, đem uy lực kích hóa đến tối đa.

Hậu thế không ngừng bổ sung thêm hoàn thiện, từ lúc đầu là một nam một nữ biên thành trên kiếm trận cực lớn nghìn vạn người.

Kiểm trận hình như thái cực đồ án, một dương một âm, hai đầu vây hợp, đem Sở Dịch, Đường Mộng Yếu kẹp lại ở trung tâm. Sáu vạn trường kiếm thanh quang thiểm động, xa xa chỉ về hướng hai người, khí mang nuốt trọn mắt đầy, chính tề như một.

Từ xa nhìn lại, đầy trời đều là bóng người, tà áo phấp phấp bay, vô số đạo kim quang ở không trung giao thoa ngang dọc, không ngừng lóe sáng, hoành tráng vô bì.

Kiểm khí lăng liệt, hoa tuyết thổi lên phía trên, lập tức vỡ ra như phấn, bay lượn trắng mênh mông cả bầu trời.

Trên đường phố, đám ngựa kính hí, mặc cho quân sĩ vụt roi thể nào cũng không dám tiến một bước.

Đường Mộng Yếu trong lòng khản trương, hai má đỏ hồng, nhú mày nói:” Lý chân nhân, kiếm trận đã thành, nếu còn không chạy sẽ chạy không được đâu!”

Sở Dịch cười khổ nói:” Hai vị tiền bối, muốn đập nát âm mưu của ma môn, cần phải đoàn kết sức các môn phái, đó không phải là các người đã nói sao? Các người cam tâm bị ma môn hãm hại, chịu tội không mình bạc cũng không để ý, không lẽ cam tâm bị bọn chúng lợi dụng, tàn sát lẫn nhau hay sao?”

Lý Chí Nghi lập tức run lên, từ trong mê cuồng tỉnh lại, giật mình nói:” Con bà nó, tên tiểu tử này nói không sai, ma môn cố ý thả bọn ta về Trường An, là vì mượn đao giết người, để bọn ta tranh đấu sống chết!”

Tuy nhiên lúc này đã muộn, bốn phía đã nổ ra tiếng nổ hòng rung tai muốn điếc:” Phiên giang giảo hải, nghịch phong khởi lãng, nhanh!”

”Viu viu viu iu!” tiếng phá gió lăng lệ dày đặc, vô số trường kiếm xung thiên bay lượn, cuộn cuộn hợp lại, khoanh khắc tổ thành hai nhánh kiếm quang khổng lồ, một trước một sau, hướng về phía Sở Dịch hai người cấp tốc bắn tới.

Kiểm quang mênh mông, gió bão như giao nhau nổ vũ, sát khí lăng lệ phủ vào mặt.

Sở Dịch mũi thở hỗn hển, tim gan hoảng sợ, bình sinh lần đầu tiên cảm thấy nỗi sợ hãi sắc nhọn thấu xương, roàn roạt nhẹ vang, lồng hộ thể quang lập tức vỡ tan, y phục từng tia bị rách, trên da thịt thoáng chốc chảy ra hơn mấy mươi đạo huyết lãng, huyết châu.

Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca đồng thanh quát to:” Di tinh hoán đấu, thiên địa đồng thọ, đón lấy!”

Sở Dịch song thủ nắm hợp lại, bầu chặt lấy thiên địa hồng hô, đột nhiên lật tay đẩy tới, một đạo chân khí cường mãnh rầm rĩ xoắn ra, cuộn cuộn bất tận đổ vào trong Thiên Xu Kiếm.

Thiên Xu Kiếm thúy quang nổ phóng, đột nhiên biến thành lưu tinh đầy trời, như thiên hà rót xuống, cuồng bạo bay tới, đạo ”Cự kiếm” thứ nhất đập đến đến nơi.

”oang” không trung đột nhiên xông ra vô số đạo hoa lửa lưu lệ, như kim xà loạn vũ.

Sở Dịch mắt hoa lên, hơi thở kích động, xương cốt toàn thân rung đến muốn bị vỡ ra.

Đạo cự kiếm lập tức ”oang” phát nổ, hóa thành vô số trường kiếm xông lên trời bay đến.

Thiên Xu Kiếm vù vù long ngâm, khí thể chưa suy, không ngờ lại dẫn theo thiên vạn tinh mang hỗn loạn bắn mạnh, hung tợn xâm nhập vào trong đệ nhị kiếm quang to lớn.

Sóng sáng rung động, rung đến điếc tai, thiên địa một màu trắng hồng.

”Đinh dinh dinh” đầy trời ngân quang lấp lánh, hàng ngàn loạn kiếm lại lần nữa bay bắn ra tứ tán, phá thẳng lên mây trời

Mấy nghìn người tu chân trên không trung cánh tay tê dại, trận thể lập tức đại loạn, trong lòng vô cùng kinh hãi:”Lưỡng nghi kiếm trận sáu nghìn người không ngờ bị Sở, lý hai người một kiếm đánh tan.”

Sóng khí phản chấn hướng mặt đuổi tới, Sở Dịch như bị chùy nặng đánh mạnh vào ngực, cổ họng ngòn ngọt, không thể kìm lại, phun ra một ngụm máu to xuống đất, xoay người bị ném bay ra ngoài hơn vài trượng, bên tai ẩn ước nghe thấy tiếng Đường Mộng Yếu kinh hô.

Trong đàn điền, Lý, Sở hai người không cho hấn cơ hội thở chút thời gian nào, quát nói:”Tiên san di thạch, tông địa kim quân, nhanh”

Hấn không thể tự chủ bắn người nhảy lên, hai tay giao thoa, biến thành một tư thế quỷ quái.

Thiên Xu Kiếm trên không trung bay lượn chuyển hướng, mượn lực xung kích cuồng mãnh của lưỡng nghi kiếm trận, như thiểm điện xông thẳng xuống, bích quang lóe lên, cả thân hình biến mất trong Chu tước môn đại nhai.

“các ác ác...”trong tuyết chất dày truyền về một âm hưởng nhỏ, vô số chỗ trống hẹp như hồng tơ cấp tốc lan tỏa, trên mặt tuyết đột lên nổi lên một tầng vùng sáng hồng nhàn nhạt.

“oang” Thiên Xu Kiếm rút khỏi đất bay lên, thiên vạn đạo kim quang bắn mạnh ra, mặt đất rung chuyển, khối tuyết bay lên, con phố dài mười dặm như một thoáng thời gian bị nổ bay lên trời, vô số tấm thanh thạch khổng lồ bốc bay xông lên trời, rơi ngang dọc hỗn loạn.

Trên phố người ngựa ngã nghiêng, lập tức loạn lên.

Tiếng hô thảm, tiếng thét kinh hãi, tiếng ngựa hí âm ĩ đâm vào tai như bùng nổ sôi sục, gần vạn người cầm quân vệ sĩ đường trường bị tấm đá đánh cho não bay tứ tung, máu thịt bầy nhầy, càng nhiều người thảm tử vì ngựa hoảng hốt dẫm đạp hau xô đẩy lẫn nhau.

Sở Dịch trong lòng hoảng sợ, kinh mạch phùng phùng thiêu đốt đau đến khó nhận được, trong cuồng loạn chỉ nghe thấy Sở Cuồng Ca, Lý Chí Ngự ha ha cười nói:“Nha đầu, chạy thôi!”

Tiếng nói vừa khởi, Thiên Xu Kiếm bay vòng tròn trên không rồi không lệch chút nào quay lại tay trái của hắn, hắn nắm cánh tay đường mộng yếu, cùng nhau theo hướng một hắc động u thâm xông tới.

Ngọc Hư Tử vừa kinh vừa nộ, quát nói:” Hai bọn chúng muốn động thổ để chạy, cản bọn chúng lại.”

Bọn đạo môn tu chân kết thành trận pháp, tề thanh quát to:” Thôi san điền hải, chỉ địa thành cương, nhanh!” vạn kiếm phi vũ, như ngân hà đổ xuống dưới.

Phật môn tăng lữ, tâm giáo cửu lưu theo nhau cấp tốc đuổi theo, không màng gì phát xuất binh khí, hướng về phía Sở Dịch, Đường Mộng bắn tới mãnh liệt công kích.

Kiếm quang hùng dũng, cuốn theo từng đợt phong lôi cuộn cuộn, thanh thể kinh thiên động địa.

Tấm đá dày trời lập tức bị nổ tung, dày đặc rơi xuống dưới, từ xa vọng lại, như một trường bão băng mưa mạnh.

“Oang oang oang” vài nghìn đạo kiếm quang theo bên cạnh Sở Dịch nộ xạ, tập trung lại xông vào lòng đất,kim quang chói mắt bùng lên.

Một thoáng, vết động nứt đen âm u đột nhiên biến mất, mặt đất nổi lên một cổ cái đầm sáng kim loại.

Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca ha ha cười lớn:” Xem xem tường đồng vách sắt của các ngươi, có thể hay không đọ được với thiên hạ đệ nhất thần binh của ta!”

Tề Thanh quát to:” Tiềm uyên súc địa, huyết động vô hình, sát!”

Thiên Xu Kiếm thanh quang phóng mạnh, kiếm mang như phích lịch mãnh mẽ nhảy múa

Sở Dịch tay trái nắm chặt chuôi kiếm, thân bắt do kỷ (hiểu nôm na là không tự chủ được), bị nó kéo xuống như bị kích điện cấp tốc hạ xuống.

Đồng thời, hắn đột nhiên cắn lưỡi mạnh một cái, máu tươi phun ra dữ dội đau đến nỗi hét to thất thanh.

Huyết vụ phun ra như sương,bao trùm thân hắn cùng Đường Mộng Yếu, hồng quang lóe lên, hai người không ngờ đột nhiên biến mất giữa không trung.

Sở Dịch vừa ngạc nhiên vừa mừng, tựa hồ như không dám tin vào mắt mình, lập tức thoáng qua một ý nghĩ:” Không lẽ là huyết động đại pháp trong truyền thuyết?”

“đang”, hắn còn chưa hoàn hồn lại, Thiên Xu Kiếm như cắm vào tường đồng vách sắt thật,sóng quang bùng phát, hồ khẩu tê dại, tiếp đến lại một trận rung động mãnh liệt khó biết hình thái,mặt đất đột nhiên khó khăn rách ra một đường lén.

Sở Dịch trước mắt tối sầm, phảng phất bị một cái miệng lớn nuốt nào, rơi thẳng vào đáy động sâu.

Bốn bề đen tối lạnh lẽo, không nhìn thấy gì, bên tai cuồng phong lăm lăm, tiếng sấm chớp, tiếng tù hiệu, tiếng hồng giân dữ,tiếng kinh hô....càng lúc càng nhím cuối cùng mờ nhạt không thấy được

Tại đó u thâm hắc ám vô biên, mọi thứ đều biến thành như hư vô mờ ảo, như bị bóng đè, trừ cổ tay này ấm mềm trơn mịn tay nắm chặt, trừ một làn u hương thoảng thoang trong mũi.

34. Chương 34: Thỉnh Quân Nhập Ứng

Ngoài song, sắc hoàng hôn nặng nề, tuyết càng lúc càng to, cuộn bay dày đặc, sân vườn phủ một màu bạc, cả trời sắc trắng mênh mông, chỉ có nơi góc tường vài cành lạp mai rực rỡ nở rộ trong băng giá.

Trong Trầm Hương các Tình Tuyết quán, mùi hương thoảng thoảng, ấm áp như mùa xuân, tiếng đàn thanh thoát vang vọng xung quanh, cảnh đẹp mà lại tịch liêu.

Trong lò đất nhỏ màu hồng ánh lửa bập bùng, lửa liếm quanh bình trà khắc tơ thanh đồng tinh xảo. Trong bình nước sôi trắng xóa, lá trà thúy lục cùng âm điệu của cổ cầm không ngừng vút cao, thanh hương lan tỏa khắp nơi.

Tiêu Văn Tình ngồi ở trước ngọc án, cúi đầu rử mi, chuyên tâm đàn khúc “Không cốc u lan thảo” đó. Chiếc quần màu bích trải trên chiếu, như lá sen tỏa rộng, da trắng như tuyết, thanh tân như xuất thủy phù dung.

Cánh cửa cột kẹt mở ra, một nha đầu tóc búi hai búi nhẹ tay nhẹ chân bước vào, tay cầm một bích ngọc địch linh lung tròn mịn. thấp giọng nói:” Tiểu thư, bên ngoài có hai vị công tử cầu kiến. Bọn họ không chịu để lộ tính danh, chỉ cho nô tì chuyển trình các ngọc định này lên”.

Tiêu Văn Tình thu ba lưu chuyển, liếc qua ngọc địch một cái, ngón tay nhỏ run lên, tiếng đàn lập tức lạc điệu.

Nàng tiếp lấy bích ngọc địch, xoa nhẹ nâng niu, trầm ngâm nửa khắc, khoe miệng nhếch lên một mỉm cười nhẹ, nhu thanh nói:”Mau mời bọn họ tiến vào.”

Một lúc sau, hai mỹ thiếu niên mặc áo lông cáo đội mũ giả theo nha hoàn tiến vào đình viện, dọc theo hành lang cầu khúc, xuyên qua bích vũ trì ngưng kết thành băng, lại đi vòng qua rừng long thảo hộc, cảnh cây đã kết thành cột băng, dừng lại ở trước cửa.

Không chờ bọn họ nói, Tiêu Văn Tình đã chống bàn đứng lên, yên nhiên cười nói:” Sở công tử, Đường tiên tử, bên ngoài tuyết lớn gió lạnh, mau vào đây ngồi đi.”

“Đa tạ Tiêu cô nương.” rèm cửa vén lên, gió lạnh cuốn theo tuyết hoa lơ lửng bay vào, hai mỹ nam tử đi vào trong.

Người bên trái tuần tú to cao, người bên phải đậm nhả như tranh, hiển nhiên chính là Sở Dịch, Đường Mộng Yếu hai người.

“Sở công tử, Đường tiên tử ...” Tiêu Văn Tình lên phía trước đón, yêu kiều hành lễ, yên nhiên cười nói:” Người cả thiên hạ đang kiệt lực tìm kiếm hai vị, không nghĩ tới các người bất ngờ lại đến hàn xá, đúng là quý khách.”

“Tiêu cô nương, tại hạ ...” Sở Dịch kéo mũ giả xuống, khuôn mặt đỏ hồng, có chút nôn nóng không yên, cười khổ nói:”Tại hạ mạo muội làm phiền, thật ra là không còn cách nào khác. Nếu như bất tiện, chúng tôi xin cáo biệt ...”

Tiêu Văn Tình môi hồng mỉm cười nói:” Sở công tử nói nặng rồi. Đại giá quang lâm, Văn tình hoan nghênh còn không kịp nữa, sao để công tử lý khai?”

Ngừng một chút, nhu thanh nói:” Hôm qua ở Quê Hoa lâu gặp một lần, Văn Tình càng ngẩng đầu ngóng trông, hi vọng công tử có thể đến nhà chỉ điểm vài chỗ. doc truyện tại . Chỉ là ... Chỉ là không nghĩ ra lại là hôm nay.” Đôi mắt trong vắt như thu thủy như cười như không, nhìn chằm chằm Sở Dịch, vừa chân thật lại vừa tinh quái, tựa như hàm chứa vài phần tình ý.

Sở Dịch tim đập càng nhanh, mặt như phát nhiệt, ổn định lại tinh thần, nói: "Tiêu cô nương cầm kỹ quán tuyệt thiên hạ, tại hạ đâu thể bì được vạn nhất? chỉ điểm hai chữ này vạn lần không thể nhận được..."

Lý Chí Nghi nghe chịu không được, ở trong đan điền nhỏ giọng quát: "toan tú tài, lúc khẩn cấp, lại nói chuyện thừa như thế này. Mau nói vấn đề trọng yếu!"

Sở Cuồng Ca ha ha cười nói: "Lão mũi trâu người biết cái gì? Càng lúc khẩn yếu quan đầu, càng phải phong lưu tiêu sái, mới là chân anh hùng đại trượng phu. Tên tiểu tử này đa tình háo sắc, đáng được tài bồi, rất tốt rất tốt."

Sở Dịch lập tức mặt hồng tai đỏ một trận, chống chế lại: "Tiền bối, người ..." khóe mắt liếc qua, thấy Đường Mộng Yếu nhìn chằm chằm vào mình kỳ quái, càng thấy ngượng nghịu lúng túng, nửa câu còn lại nghẹn trong cổ họng không nói ra được.

Tiêu Văn Tình làm như không có chuyện gì, yên nhiên cười nói: "Hại vị nghĩ chắc là Lý chân nhân cùng Sở thiên đế rồi? hôm nay trận chiến ở Chu tước môn đại nhai, hai vị xem thiên hạ anh hùng như không có, vô địch thiên hạ, lên trời độn thổ, nô gia tuy ở thâm khuê, nhưng đã sớm nghe nói, thật là khâm phục."

Vừa nói, vừa mời Sở Dịch, Đường Mộng Yếu hai người ngồi xuống, đã sớm có nha đầu bưng đến trà nước, ở một bên chờ đợi.

Sở Cuồng Ca cười nói: "Hắc hắc, Tiêu cô nương kết giao cả Trường An, tai mắt rộng rãi, đối với sự tình tự nhiên rõ như bàn tay. Không hiểu Tiêu cô nương còn nghe được những chuyện gì?"

Tiêu Văn Tình hộp nhẹ một ngụm trà xanh, thu ba lưu chuyển, mỉm cười nói: "Đêm qua Giác mãng yêu ma, Linh bảo Trương chân nhiên, Thương tiên tử liên tiếp hành thích thánh thượng, phổ phường đều lưu truyền Sở Thiên đế là Ma môn thần đế, là nhân tuyển Thiên hậu muốn có, cùng Đường tiên tử tương giao thân mật, Hoa sơn Linh bảo phái vì đoạt lấy Hiên viên lục bảo, độc bá đạo môn, không tiếc cùng ma môn hợp tác, xúi dục thái tử giết vua soán vị..."

Đường Mộng Yếu đỏ hồng tận mang tai, cắn môi không nói, trong đôi mắt đẹp ánh lên thần sắc ngượng, giận, bi phẫn.

Lý Chí Nghi rất giận, không ngừng mắng nói: "đánh rắm đánh rắm, toàn ăn nói lăng nhăng con bà nó!"

Tiêu Văn Tình môi hồng mỉm cười, nói tiếp: "Kim ngô vệ Đại Tứ lung bắt loạn đảng thái tử, trong một đêm, Thái tử, Lý thiếu bảo, Dương thị lang cùng các quyền quý trọng thân trong triều đều bị bắt, tam công cứu khanh ai ai cũng bị nguy. Hôm nay trước khi trời sáng, Trương Ngũ Chân cùng Long hổ đạo sĩ từ Hoa Sơn trốn về Trường An, các người, các người theo sau lại đại náo Chu tước môn đại nhai, sát thương hơn năm trăm tu chân, hơn hai nghìn cấm quân, truyền ngôn càng ồn ào hơn, mọi người muốn không tin cũng không được."

Sở Dịch chút nữa thì sặc một ngụm nước, nhin không được nói: "Tiêu cô nương, người lần lần dừng tin tưởng, đó đều là hiểm kế ly gián của ma môn."

Sở Cuồng Ca cười nói: "Tiểu tử, người yên tâm, Tiêu cô nương nếu như tin lời đồn đó, sao còn mời chúng ta vào Tình Tuyệt quán, sao còn cam nguyện mạo hiểm nguy hiểm tính mạng, cùng chúng ta tứ đại tội phạm bị truy nhả uống trà nói chuyện?"

Tiêu Văn Tình thu ba lưu chuyển, mỉm cười nói: "Nô gia tuy không phải người tu chân, nhưng cũng biết sơ về việc của danh môn. Không bao giờ tin Lý Chân nhân, Đường tiên tử lại cấu kết với ma môn, làm việc nghịch phản bạn loạn. Sở Thiên đế tuy là người trong ma môn, nhưng phong lưu không chịu ràng buộc, cuồng phóng hào sảng, tuyệt không thêm dùng âm mưu quỷ kế. Trong đó nếu như không có gì hiểu lầm, quá nửa là có người thực hiện kế ly gián..."

Chúng nhân giật mình, không biết là buồn hay là vui, không ngờ kiến thức, tấm lòng của thiên hạ anh hùng, còn không bằng một cô ca kỹ.

Sở Cuồng Ca ha ha cười to nói: "Nói rất hay, nói rất khéo! Không lạ "bằng hỏa mỹ nhân" danh đầu kinh thành, theo quả nhân thấy, cái gì cấu hoàng đế, vãn vô cả triều, đạo phật tu chân,...sao với nàng đều cách mười vạn tám ngàn dặm."

Tiêu Văn Tình mỉm cười:” Đa tạ Sở Thiên Đế quá khen, tiếc là nô gia chỉ là một nữ tử yếu đuối, tin hay không tin đều không quan trọng.”

Sở Cuồng Ca cười nói:” Không phải, không phải.Tiêu cô nương tin hay không tin, tự nhiên rất quan trọng.Chúng ta không mời mà đến, là vì nguyên nhân này.

Tiêu Văn Tình đặt chén trà xuống, trong đôi mắt trong sáng không có chút tà ý lóe lên thần sắc tinh nghịch, dịu dàng nói:“Để nô gia đoán xem.Hiện tại kinh thành tam đại nội đầu đầu cũng là tu chân cao thủ, Hoàng thượng được bảo hộ trùng trùng, trước khi phản đảng chưa hoàn toàn tiêu diệt, chắc sẽ không dễ dàng hiện thân. Lý chân nhân, Sở Thiên đế chắc là vì nô gia kết giao với người quyền quý rất nhiều,cho dù không gặp được hoàng thượng, cũng nhất định có phương pháp để hỏi hoàng thượng bây giờ đang ở đâu,để đem sự việc này nói rõ ràng, có đúng thế không?”

Sở Dịch cùng Đường Mộng Yếu đều giật mình.

Lý Chí Nghi nhện không được “Í” lên một tiếng, cảm thấy rất kinh ngạc.

Sở Cuồng Ca ha ha cười to:” người ta nói bằng hỏa mỹ nữ bát diện linh lung (hoàn mỹ), bên ngoài đẹp bên trong thông tuệ, quả nhiên không sai.Quả nhân phục rồi! Hắc Hắc, Sở tiểu tử, người mà có thể theo đuổi có được nàng, đó không chừng là phúc phần mấy đời tu mà có.

Tiêu Văn Tình khúc khích cười, nhẹ giọng nói:” Sở Thiên đế ưu ái như thế, nô gia nhận mà thấy thẹn.Bất quá, Sở công tử đã có người trong lòng rồi, nào đem nô gia đặt trong lòng nữa” liếc qua Sở Dịch một cái, như giận như hờn, dường như lơ mơ có một chút ý ghen tuông.

Sở Dịch đỏ mặt, tim đập loạn thành thịch, chỉ có thể cúi thấp đầu uống trà, giả vờ không nghe không nhìn thấy gì, hần tuy đối với Yến Tiểu Thiên tình thâm một lòng, nhưng không thể phủ nhận, đối với một thân vưu vật tài mạo song toàn, lại thuần chân, mỹ miều này,hắn lại có hảo cảm khó chế ngự.

Tiêu Văn Tình yên nhiên cười,nói về chuyện chính:” Sở thiên đế, Lý chân nhân, nô gia thật có lòng tương trợ, chỉ sợ đã giúp không được lại thêm phiền thôi. Hoàng thượng sau khi gặp thích khách, toàn thành giới nghiêm, tầm nã phản đảng. Trên từ công khanh, dưới đến thường dân, không quản là ai, đều nghiêm cấm xuất môn, mô gia lại còn có thể hỏi ai về tin tức của hoàng thượng đây?”

Đường Mộng Yếu mỉm cười nói:” Tiêu cô nương, người quên mất một người.”

“Ai cơ” Tiêu Văn tình mở to đôi mắt, biểu tình ngạc nhiên vừa xinh đẹp lại chân tình.

Đường Mộng Yếu nhìn nàng chăm chú, nhẹ giọng nói:” Tề vương Lý Huyền.”

“Tề Vương?”Tiêu Văn Tình run nhẹ một cái, trên mặt đột nhiên hiện lên một ráng hồng nhạt,trong đôi thu ba loáng lên thần sắc kỳ quái.

Chính lúc này, tấm rèm cuốn lên, nha hoàn có hai bím tóc nọ nhẹ nhàng tiến bào, thấp giọng bẩm báo:” Tiểu thư, Tề Vương mã đáo!”

Mọi người đều giật mình,nước trà trong tay suýt bị đổ ra ngoài, nhất thời không biết nên sợ hay nên vui. Đúng là nhắc tào tháo, tào tháo đến.

Lời nói chưa dứt, bên ngoài đã truyền vào một tràng tiếng cười hồn hậu nhân từ:”Tình nhi, mấy ngày không tới,mai hoa nơi đây đã đều nở hết rồi,Không biết đó có gọi là:” một ngày không gặp, như cách ba đông” không?

Ba canh giờ trước, Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca đồng tâm hợp lực, dùng mãnh đánh lùi trùng trùng vây công của quân hùng đạo môn, mượn lực của đạo môn Lương nghi kiếm trận, dùng “tiềm uyên súc địa huyết động đại pháp” trốn khỏi trùng vây.

Vốn muốn lập tức tiềm nhập hoàng cung, đem sự thật nói rõ ràng cho Đường Nguyên tông.Nhưng bọn bắt hết một loạt mười mấy cấm vệ quân tướng sĩ, cũng không thể tra ra nơi hoàng đế đang ẩn thân.

Kinh thành rất lớn, chỉ riêng hoàng cung cũng có ba nơi, càng không cần nói đến những hành cung mật điện lớn nhỏ, cực kỳ ẩn mật.Hướng chỉ cho dù bọn họ có thể tìm ra hoàng đế, chỉ sợ chưa kịp nói nửa câu, đã bị nhóm tu chân các phái trấn thủ xung quanh tấn công rồi.

Đến lúc đó nếu như hóa giả thành thật, ngược lại bị mọi người nghĩ là thích sát hoàng đế, thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Nghĩ trước nghĩ sau, còn duy nhất một phương pháp là tìm người đương triều được thụ long ân nhiều nhất-Tề Vương Lý Huyền, dành được sự tín nhiệm hoàn toàn của ông, do ông dẫn đi bá kiến hoàng thượng, thuyết minh chân tướng.

Lý Huyền cùng Mao sơn Thượng Thanh phái có chút quan hệ, Đường Mộng Yếu thường phụng sự sư mệnh ra vào Tề vương phủ, biết Tề vương rất yêu thích Trường An đệ nhất ca cơ Tiêu Văn Tình, dường như mỗi lần có yến tiệc đều mời nàng ngồi bên trợ hứng.

Tiêu Văn Tình trừ hoàng đế ra, là một người duy nhất có thể không cần hộ vệ thông bẩm, tự do ra vào Tề Vương Phủ.

Vì thế, bọn họ hoá trang biến đổi, trốn thoát truy binh, thần không hay quỷ không biết đến Tình Tuyệt quán. Mục đích là thiết phục được Tiêu Văn Tình đem họ đến gặp Tề Vương, nói rõ đầu đuôi của chuyện này.

Chỉ là vạn lần không ngờ đến thiên hạ lại có việc trùng hợp đến như vậy. Bọn họ tiến vào bước trước, Tề Vương đã đột nhiên bước sau đến nơi.

Tầm rèm vén lên, một tử y vương công tuấn mỹ tú nhả cởi bỏ áo khoác tránh gió, tươi cười rảo bước tiến vào, nhìn thấy Sở Dịch, Đường Mộng Yếu, mặt cười lập tức đông cứng, thất thanh nói:” Đường tiên tử? Sở Cử nhân?”

“Vương gia phúc an.” Sở Dịch cùng Đường Mộng Yếu cùng lúc đứng lên, cúi người hành lễ, tim còn đập thình thịch.

Lý Huyền kinh ngạc hết nhìn hai người, lại nhìn đến Tiêu Văn Tình, trầm giọng nói:” Tình ...Tiêu cô nương, đây là chuyện gì?” mới nhất ở

Ông là Tây đường đệ nhất mãnh tướng, sao bao năm kinh qua sa trường, lại có nhiều kinh nghiệm của một vương công bất bại trong cung đình quý trá, tuy kỳ biến phát sinh, vội vàng không kịp phong ngự, nhưng rất mau hồi phục lại dáng vẻ đĩnh đạc tiêu sái.

Tiêu Văn Tình yên nhiên cười, còn chưa kịp nói gì, Lý Chí Nghi đã ha ha cười nói:” Vương gia, người tới thật đúng lúc. Chúng tôi mấy vị khách không mời, đến đây là vì muốn Tiêu Văn Tình cô nương dẫn đi gặp Vương gia, kêu minh oan đây.

“Lý chân nhân?” Lý Huyền nhìn vào bụng Sở Dịch, một tia kinh hãi loáng qua, than rằng:” Thì ra người quả thật ở trong người Sở cử nhân! Có thể thấy lời đồn không phải không có lửa mà có khói.

Ông dừng lại một chút, nhíu hai mắt lại nhìn chằm chằm Sở Dịch, thần quang lộ ra, trầm giọng nói:” Nhưng người nói là:” kêu minh oan” lại là chuyện gì? Không lẽ bên trong còn có ẩn tình khác nào hay sao?

Bọn người Sở Dịch rất vui mừng, nghe khẩu khí của ông, dường như vẫn bằng lòng nghe bọn họ giải thích.

Lý Huyền tuy ngày đêm ca hát nhảy múa, không hỏi chuyện triều chính, nhưng anh minh quả quyết, tuyệt không phải là người hạn hẹp ngu dốt. Ở trong lòng đế vương, bá quan, địa vị của ông như Thái Sơn, trong quân giới sức ảnh hưởng không ai có thể bì được. Chỉ cần làm cho ông tin tưởng sự thật của việc này, nhất định có cơ hội xoay chuyển lớn.

Sau đó mọi người lại một lần nữa ngồi xuống quanh án, hương trà nồng nàn, lò lửa phừng phừng, Đường Mộng Yếu nhẹ nhàng tỷ mỷ, đem chuyện phát sinh đem qua thuật lại toàn bộ một lần. Đến những chỗ tiểu tiết như nàng suýt nữa bị Long hổ đạo sĩ lăng nhục, lại bị Phiền Phiền xé y phục đều tự nhiên lược bỏ không nói.

Nàng tuy không giỏi dùng từ miêu tả, nhưng nhự kiện bản thân có nhiều ngoắt ngoéo, hung hiểm quỷ quyết, dù đem nói thẳng không vòng vo, vẫn có những pha kinh tâm động phách, Lý Huyền, Tiêu Văn Tình nghe thấy đều biến sắc.

Sau khi nói hết, mọi người im lặng không nói, theo nhau nhìn chăm chăm vào Tề vương, nín thở ngưng thần, đều rất khẩn trương.

Lý Huyền kinh nghi bất định, ngón tay nhẹ xoa dọc theo thành bàn, trong đầu thoáng qua nghìn vạn ý nghĩ, lúc lâu sau trầm giọng nói:” Như các người nói thì chuyện này là đích xác là hiểm kế khiêu khích ly gián, mượn đao giết người của cửa ma môn? Không lẽ Long hổ đạo sĩ một mực khẳng định Linh bảo phải câu kết ma môn, xúi dục thái tử hành thích hoàng thượng đều là ác nhân cáo trạng sớm, ý đồ mượn cơ hội đánh ngã linh bảo phải cùng Mao sơn phải hãm hại thái tử, phù trợ Tuyên vương đoạt lấy ngôi?”

Vấn đề này liên quan đến chính trị cung đình, chư vương tranh đoạt, mọi người đều không muốn nói đến, ngậm miệng không nói.

Chỉ có Sở Cuồng Ca chẳng sợ gì, ha ha cười nói:”Ruồi xanh không bu vào quả trứng không vỡ.Hắc hắc, huynh đệ tương tàn, đem dây đậu nấu đậu*, những chuyện tranh đấu nơi cung đình thế này, các hạ thấy chắc không ít.”

Lý Huyền sắc giận thoáng qua, nhú mày lại, trầm giọng nói:” Lý chân nhân, Đường tiên tử, bốn vương đối với hai vị lúc nào cũng cực kỳ tín nhiệm, đã phát giác sự việc thích khách có chút kỳ quái. Chỉ là sự việc quan hệ trọng đại, liên quan rất nhiều, nếu không có chứng cứ, bốn vương thật không dám dễ dàng tin tưởng lời nói một mặt của các người

“Vương gia mong hãy xem lại...” Tiếng nói của Lý Chí Nghi chưa dứt, Sở Dịch đã không thể tự chủ lấy thiên địa hồng lô từ trong lòng ra, mặc niệm giải ấn quyết, bích quang lóe lên, Phiên Phiên kêu lên một tiếng, từ trong hồng lô rơi ra ngoài.

“Ả là yêu nữ đó?” Lý Huyền, Tiêu Văn Tình đều thất thanh kêu lên ngạc nhiên, đứng lên, kinh ngạc liếc nhìn Phiên Phiên.

Phiên phiên nhẹ nhàng yếu đuối nằm co trên đất, kinh mạch bị phong, chuyển động không được, từ đôi mắt trong xanh như nước, lửa giận như muốn phun ra, dữ dằn nhìn mọi người, ngực phập phồng gấp gáp, khoe miệng đột nhiên nhếch kên một nụ cười vừa xinh đẹp lại vừa ác độc, khiến người nhìn thấy không lạnh mà run.

Lý Chí Nghi lạnh lùng nói:” Vương gia, nếu như ngài còn nghi hoặc, ta có thể lập tức dùng nguyên tâm đại pháp bắt nằng đem sự tình nói từng chút một.

Sở Dịch rung mình, hần tuy không phải là người tu chân, nhưng cũng nghe nói qua Nguyên tâm đại pháp.Đó là một loại pháp thuật nhiếp hồn cực kỳ nguy hiểm,làm người nào trúng pháp thuật đó, sẽ không tự chủ được, hoàn toàn nghe theo lệnh người khác, không có cách nào kháng cự, càng không có thể nói dối.

Nhưng nếu như trong quá trình thi triển pháp thuật, nhận một sự quấy nhiễu mạnh từ bên ngoài, không những người nhận hồn phi phách tán, mà đến người thi pháp cũng không tránh khỏi thần thức bị loạn, không chết cũng điên.CHính vì như thế,cho dù người tu chân nguyên thần cực mạnh, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ tuyệt không sử dụng Nguyên tâm đại pháp.

Lúc trước trên đỉnh Hoa sơn, đại địch rình rập một bên, Lý Chí Nghi và Sở Cuồng Ca không tin tưởng lẫn nhau, vì thế không dám dùng nhiếp hồn pháp thuật tra hỏi Phiên Phiên, nhưng hiện tại tình thế khẩn cấp, không thể suy nghĩ nhiều nữa.

Lý Huyền thần sắc nghiêm túc, hiển nhiên đã tin vài phần, trầm ngâm một lúc, mi dài dương lên, vỗ án nói:”Tốt, nếu như lời yêu nữ nói cùng lời các người thuật hoàn toàn phù hợp, bốn vương tức khắc đem các người đến gặp hoàng thượng, trước mặt đối chất, cứu thái tử cùng các vị đại thần, vì các người được đại xá khỏi nhục như cũ!”

35. Chương 35: Thỉnh Quân Nhập Ứng (2)

Ngừng một lúc, mục quang lấp lánh nhìn Sở Dịch, từng chữ một trầm giọng đe nẹt:” Nếu như lời ả cùng lời các nử có một chỗ không hợp, cho dù bốn vương huyết vương chôn này, cho dù các ngươi có mọc cánh, cũng đừng mong ly khai khỏi Trường An

Sở Dịch trong lòng chấn động, Sở Cuồng Ca, Lý Chia Nghi thì vô cùng vui mừng, đắc ý nói:”Một lời đã định!”

Tiêu Văn Tình yên nhiên cười, quay đầu về phía nha hoàn có hai bím tóc nọ nói:” Vô song, dặn dò kẻ dưới: Từ lúc này trở đi, Tình Tuyệt quán đóng cửa tạ khách. Cho dù có là Thiên vương lão tử, cũng không thể để hần bước vào trong vườn một bước!”

Sắc trời đã hoàn toàn chuyển màu đen, gió tuyết càng mạnh, cuồng phong ào ào gáo rú, đập vào chấn song phát ra tiếng lạch cạch, thấp thoáng có thể nghe thấy từ xa tiếng tù hiệu, cũng như tiếng hò hét như có như không.

Trước mái Trầm Hương Các rủ xuống vô số cột bằng, trong đêm tối tưởng như răng nanh của mãnh thú, âm u rợn rợn giao nhau, vừa nguy hiểm vừa thần bí.

Trong mật thất của Trầm Hương các, cửa đồng đóng chặt, rèm nặng rủ xuống, lửa đèn mờ mờ tỏ tỏ bập bùng trên mặt đất, đem dung nhan mỗi người chiếu âm u biến ảo.

Mật thất này vốn là nơi Tình Tuyệt quán cất đàn, bốn bề tường đồng vách sắt, nước không chảy lọt, cực kỳ an toàn

Người ở trong đó, tiếng gió tuyết bên ngoài không hề nghe thấy, chỉ nghe thấy tường lò lửa nổ lộp bộp, làm hô hấp và nhịp tim của mọi người đập nhanh hơn.

Sở Dịch ngồi khoanh chân trên đất, ngưng thần tụ ý thi triển nguyên tâm đại pháp. Trong mắt lấp lánh quang thải kỳ dị nhiếp nhàn tâm phách, hai tay chặn tại mạch môn của Phiên Phiên, trong miệng không tự chủ niệm vài từ, Thiên địa hồng hồ ở giữa hai người vo vo rung chấn.

Dưới cái nhìn chăm chăm bức nhân của cửa hần, đôi mắt trong xanh của Phiên Phiên như bị bao phủ bởi một tầng sương mù mỏng nhẹ nhàn nhạt, hoàn toàn biến thành mê mê hồ hồ, thần trí hoảng hốt, nói giọng thấp nhẹ như nói mơ, có đôi lúc ngừng lại trả lời từng câu hỏi hần đưa ra.

Tề Vương, Tiêu Văn Tình, Đường Mộng Yếu ngồi ở một bên, tinh thần tập trung nghe chăm chú, đến nha hoàn châm trà, giữ lửa ở một bên cũng quên mất tay đang làm gì, hiếu kỳ nhìn chăm chăm hai người, trên mặt đầy thần sắc khấn trương.

Cố gắng qua nửa cây nhang. doc truyện tại . Phiên phiên cơ bản đã đem đầu đuôi câu truyện thuật lại hết một lượt.

Thì ra, vì cái gọi là lên ngôi thần đế, thiên hậu, xưng bá tam giới, Thái Âm nguyên quân Tiêu Thái Chân đã sớm hai mươi năm trước cùng Bắc thần Tử vi đại đế cấu kết thông đồng, toàn lực để thu thập hiền viên lực bảo, thống nhất ma môn.

Hai người lấy cờ hiệu khôi phục chế độ thượng cổ đại hoang, lấy phong chức ngũ hành đại đế, phân chia hiền viên lực bảo để dụ hoặc, dần dần đem ma môn các phái đang tứ phân ngũ liệt lôi kéo thành một, thực hành mười sáu chữ phương châm “địch sáng ta tối, gần xoa xa đánh, phân hóa tiêu diệt, công phá từng người”, cùng đạo, phật lưỡng môn ngầm đối đầu.

Hai mươi năm qua, ma môn yêu nhân âm thầm tiềm nhập vào đạo, môn, triều đình cùng các tầng lớp lớn, không ngừng chế tạo các loại luật lệ quy ước, khích động đạo môn, phật môn tàn sát lẫn nhau, mình thì thừa cơ bên phát triển cường đại

Hiện tại Đường nguyên tông tuy cùng người đứng đầu đạo, phật các phái sống trong thế giới thái bình thịnh trị mọi thứ đều tốt đẹp, phục tùng, quần yêu ẩn tích, nhưng Thổ Phiên, Hồi Cốt, Tây Vực, Phù Tang, Nam Chiếu ...các tộc đều có ma môn yêu nhân bất tri bất giác thâm nhập khống chế, từ từ đối với đế quốc đã hình thành một thế bao vây.

Mọi người càng nghe càng kinh hãi, mồ hôi lạnh đổ ra ròng ròng, vẫn biết những năm này phật đạo tranh giành, bằng đảng cấu kết ... thậm chí gần đây loạn ở biên giới Tây Đường càng lúc càng cuồng liệt, nhưng không ngờ bao nhiêu họa đều là do ma môn khởi lên, trong đó có nhiều âm mưu chi tiết vô cùng hiểm ác, càng vượt xa sự tưởng tượng của bọn Sở Dịch.

Sở Cuồng Ca tuy là Thái ất thiên đế, nhưng chẳng chánh chẳng tà, lúc nào cũng bị ma môn xem là người ngoài, bị tách biệt ra khỏi thế lực trung tâm, đối với những việc này do đó chưa từng nghe. Bây giờ nghe được, mới biết mình mấy năm này đều bị bọn Tiêu Thái chân đùa giỡn trong lòng bàn tay, trong lúc mơ hồ trở thành công cụ cho bọn chúng, trong lòng phiền muộn phẫn nộ, không kìm được.

Sở Dịch nảy ra một ý:” Nói như vậy, lần này đại hội tiên phật luận pháp không lẽ cũng có liên quan đến ma môn sao?” đạo ma lưỡng đại tán tiên trong đan điền phát giác ra ý nghĩ của hắn, run lên nhè nhẹ, sau đó trầm giọng quát hỏi Phiên Phiên.

Phiên Phiên đôi mắt trong suốt mê mang trống rỗng, khuôn mặt vô cảm thừa nhận nói:” Đúng rồi, sư tôn nói rằng, lần này tiên phật luận pháp đại hội là cơ hội tốt để ma môn chúng ta nhất cử tiêu diệt phật, ma các phái. Mấy mũi trâu cùng lừa hời đầu trong thiên hạ đối với chức quốc sư đều thêm muốn, để cho bọn chúng đấu nhau đến lúc lưỡng bại câu thương, chúng ta bắt đầu phản công toàn diện...”

“Yêu nghiệt người dám!” Lý Huyền rất tức giận, đã không thể nhẫn nại được nữa, vỗ mạnh bàn đứng lên, mục quang lẫm liệt tức giận nhìn Phiên Phiên, bàn tay nắm đến kêu cằng cắc, hận không thể một quyền đánh chết ả.

Lý Chí Nghi quát nói:” yêu nữ, bọn ngươi có thể thuyết phục hoàng đế cử hành tiên phật luận pháp đại hội, bên trong cung đại nội nhất định đã an bài gian tế, mau nói là ai!”

Song quyền Sở Dịch ứng thanh bóp chặt, như vòng sắt chế trụ cổ tay Phiên Phiên, trong mắt quang mang đại thịnh, như điện mạnh nhìn vào Phiên Phiên, niệm lực thao thao bất tuyệt truyền vào nơi sâu trong đáy lòng yêu nữ.

Phiên Phiên ngừng lại một chút, trong đôi mắt trống rỗng đột nhiên thoáng qua khủng khiếp, thần sắc cuồng loạn ngập ngừng lo sợ, khốn khổ tranh đấu một lúc lâu, mới có thể máy động môi hồng, nói nhỏ như muỗi kêu:” là tề...là tề ...”

*chú thích: *Tào Thực (192-232) có câu thơ rằng: chữ đậu nhiên đậu ky nấu đậu đun bằng dây đậu, là vì bị anh là Tào Phi ức hiếp mà nói thế. Nay ta nói anh em tàn hại lẫn nhau là đậu ky là vì thế.

Tiếng nói vừa cất lên, phía sau tấm màn trong góc phòng đột nhiên vang lên một tiếng ngọc sanh âm lãnh lẽo quỷ dị, sắc nhọn đâm vào tai, như tia chớp đánh thẳng vào đáy tim.

Tiếp theo đó một tiếng “đỉnh”, Tiêu Văn Tình mười ngón tay trên cổ cầm cấp tốc phát động, cầm thanh đỉnh đang lẫm liệt, thanh thế như sét đánh ngang tai (lôi đình phích lịch).

Sở Dịch ù tai giật mình, hô hấp nghẹn lại, ruột gan muốn rách, tựa hồ không khí đã nghẹn không tới nơi. Tim theo tiết tấu tiếng sanh kích liệt co rút đau đớn, tựa như đột nhiên bị vô số đao nhọn xuyên qua cắt gọt, xé vỡ thành muôn vạn mảnh.

Trong khoảnh khắc đó, sanh cầm hùng dũng đan xen, sóng thanh trong mặt thất vang dội bốn phía tường đồng, như cuồng triều xông lên tấn công.

“Tâm Ma sanh, Thất Sát cầm!” Trong đan điền, Sở, Lý hai người nguyên thần chấn động, đồng thanh rống to kinh ngạc, giận dữ cuồng loạn.

Tiêu Phiên Phiên cũng theo đó gặp họa, lập tức rên lên một tiếng, bay người rơi mạnh xuống, vô lực rũ xuống trên mặt đất, thất khiếu chảy máu.

Trong một thoáng thời gian, Sở Dịch đột nhiên nhớ lại Yến Tiểu Tiên nói đêm qua. Tâm Ma sanh, Thất Sát cầm, Lục Phách dịch đều là pháp bảo của Tiên thiên phái, hai thứ trước trong Ma môn thập đại thần binh đứng hàng thứ sáu, thứ tám. Không lẽ Tiêu Văn Tình cũng là yêu nữ Tiên thiên phái? Trong lòng sợ hãi, biết mình dĩ nhiên đã trúng phải độc kế.

Cũng trong khoảnh khắc đó, ngân quang loạn vũ như dải ngân hà đổ xuống, lại có một đạo sát khí rít lên xông tới mạnh không ai có thể tưởng tượng được.

Sở Dịch khé mắt liếc ngang, ở phía sau một vòng sáng kết thành khối mạnh mẽ bay lên xoay tròn, thoáng thấy một nụ cười nhạo báng, méo mó trên khuôn mặt tuần tú.

“Tề Vương Lý Huyền!” Lòng hắn trầm xuống, biến thành lạnh toát sống lưng, dường như bị đẩy vào một hố băng không đáy, đột nhiên hiểu ra người mà Phiên Phiên nói là ai! Lấy lại ý thức vội giơ tay phóng ra một chưởng, Thái Ất ly hỏa đao rầm rĩ lao ra ngoài.

“Phốc”

Lục quang kịch liệt rung rinh, Thái Ất ly hỏa đao còn chưa kịp thành hình, đã bị đạo quang luân lăng lệ không gì bằng đó đánh cho tan nát, khoảnh khắc xuyên phá vào trong.

Sở Dịch hét lên một tiếng lớn, trước mắt đen tối, thần thức đột nhiên vỡ tan bay đi, dường như bị xé rách tan thành vô số bản thân. Tiếng “rít rít” vang lên, mấy chục đạo huyết tiễn phá cơ thể bắn ra, người xoay lại ngã bay ra phía sau.

Trong nỗi thống khổ cuồng loạn, lơ mơ nghe thấy tiếng kinh hô của Đường Mộng Yểu, rồi đến tiếng quát mắng kinh ngạc, giận dữ, thâm trầm của Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca: “Tử Vi tinh bàn! Con bà nó, người là Bắc thần Tử vi”

Sở Dịch như bị sét đánh bên tai, vừa sợ hãi lại vừa mê loạn, vạn lần không ngờ được thái bình vương gia chìm đắm trong thanh sắc, vui chơi lại là Ma môn Tử Vi đại đế.

Tử Vi tinh bàn của yêu nhân này là ma môn đệ nhị thần binh, danh thứ trên Thái Ất ky hỏa đao của Sở Cuồng Ca, uy lực như vậy không có gì lạ.

Trong khoảnh khắc, đột nhiên hiểu ra vì sao hôm qua Giác mãng Ma tổ thích sát hoàng đế trong hội tuyển trạch ở Vương phủ. Không ngờ bốn người bọn họ lại có thể háo hức đắm đầu vào lưới, hao phí lời lẽ minh oan với đầu lĩnh Ma môn, trong miệng lập tức đắng ghết, vừa tê vừa cháy.

Lý Huyền cười lớn: “Đến giờ mới biết, chỉ hiềm đã muộn. Ha ha, thiên đường hữu lộ không chịu đi, địa ngục vô môn lại xéo đến. Hai vị lần hết lần này đến lần khác muốn tìm án tử, thịnh tình này bản vương cung kính không bằng tuân lệnh!”

Ánh sáng phát mạnh, sóng khí bay ngang. Không chờ cho Sở Dịch có chút cơ hội thở, Tử vi tinh bàn, ngọc sanh, cầm thanh... .. lại vây quanh tấn công như dãi non lấp biển.

Khí nổ vang trời, trong khoảnh khắc đó Sở Dịch lại liên tiếp chống chịu mấy chục lần công trọng kích, “răng rắc!”, xương tay, xương đùi, xương chân,... mười hai kinh mạch tất cả đều chấn động vỡ vụn, đau đớn muốn ngất đi.

Tiếng cười của Lý Huyền vang vọng bên tai: “lão mũi trâu, Trương sư huynh, Thương sư muội của người hôm qua vừa mới chui đầu vào lưới, hôm nay người lại hoảng hốt vội vàng đến đây tìm đường chết. Ha ha, thực là bọn Linh bảo phải các người đều muốn ”lên tiên” sao? (chơi chữ, “lên tiên” đây có nghĩa là “đi đời”, không phải tu lên tiên)”

Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca cực kỳ cuồng nộ, thét mắng không ngừng. Lúc này thần thức hai người đã cùng bị trọng thương, Sở Dịch kinh mạch lại đều đứt, không còn lực phản kháng.

Lý Huyền nắm chắc chiến thắng trong tay, lại có bảo đảm đằng sau, bọn họ càng chửi mắng tệ hại, hắn càng đắc ý hoan hỷ. Một bên tấn công nhanh như cuồng phong bạo vũ, một bên không ngừng châm biếm mỉa mai, bị đem sỉ nhục như chơi trò mèo vờn chuột, đem mọi chuyện từ đầu tới cuối kể rõ ràng.

Thì ra, hôm qua sau khi nghe thấy yêu ma dám mạo xưng Lý Chí Nghi để hành thích hoàng đế, Trương Túc, Thương Ca hai người không hẹn mà gặp cùng đuổi theo qua vương phủ để bẩm báo tin tức.

Lý Huyền cố ý dụ đưa bọn họ qua Hưng Khánh cung, khiến cả hai lâm rơi vào bẫy của đám quần hung ma môn. Hai người không chỉ trúng kế bị bắt mà còn bị vu cáo là phản đảng thích khách, trăm miệng khó cãi.

Bọn Lý Huyền ngầm ám chỉ, tuyên bố bọn Lý Mộc phủ với vương đảng đại hỷ, thừa cơ ném đá xuống giếng, khệp vào tội danh nghịch phản, vu cáo thái tử và bọn đảng vũ đại thần, truy bắt hàng loạt kẻ bất đồng. Kinh thành ngay lập tức máu chảy đầu rơi, người người lâm nguy.

Đồng thời, quần hung ma môn vây công Hoa Sơn thấy khó sớm bắt giữ được Sở Dịch, tiện bề sinh một kế, dùng tâm ma đại pháp đoạt hồn của Trương Ngũ Chân, trước tiên quay về kinh thành để vu cáo hãm hại bọn Lý Chi Nghi, Đường Mộng Yếu.

Long Hồ thiên sư đạo thứ nhất không rõ chân tướng, thứ nhì vọng đồ định mượn cơ hội tốt xô đổ Mao sơn Thượng thanh phái, Linh bảo phái là hai đại kinh địch đồng đạo hồng thống nhất đạo môn, do đó khoa trương xúi giục đạo môn mọi phái nhất tề thảo phạt “loạn đảng”, tại cửa Huyền đô thiết lập nhiều mai phục, lừa bọn Sở Dịch mấy người vào bẫy.

Ngu phu nhân phái Mao sơn cùng thiếu số đạo sĩ chính trực, cũng bởi dính chút nghi vấn, lại do bọn Lý Huyền xúi bẩy ám chỉ, biến thành đồng mưu loạn đảng, lần lượt bị bắt giữ, giam trong Đại Nhạn tháp, Từ Ân tự, do Đại bi phương trượng cùng các tuyệt đỉnh cao thủ của Phật môn canh giữ.

Nghe đến đây, Sở Dịch biết được đại khái tiền nhân hậu quả, vừa kinh giận vừa bất ngờ: “Gã này đã là yêu đế của ma môn, sao chẳng trực tiếp bằng mọi cách giết vua đoạt vị, lợi dụng sức lực của triều đình nuôi dưỡng ma môn, tiêu diệt Đạo, Phật, thu thập Hiên Viên lục bảo? Bằng địa vị, thế lực và tu vi của hắn mấy chục năm nay, có thể thay thế Đường Nguyên Tông, dễ như lấy đồ trong túi, hà tất phải chuốc nhiều phiền toái thế này?”

Nghĩ kỹ lại lập tức hiểu ra: “Phải rồi. Bọn yêu nhân ma môn sợ nhất chính là Đạo Phật mọi phái đoàn kết hợp lực, ví như chính diện mà đàn áp, chỉ khiến Đạo Phật mọi phái liên thủ phản kích, cho dù hấn trèo lên ngôi hoàng đế cũng chỉ mong manh, nhất thời. Hắn nhẫn nhục bao nhiêu năm để trong bóng tối kích động, lừa phỉnh Đạo môn, Phật môn tàn sát lẫn nhau, không tốn chút công sức (bình bất huyết nhận, nghĩa là quân không dính máu) mà lấy được cả thiên hạ!”

Lý Huyền trong tâm cực kỳ khoái sướng, cười hèn hếch: “Hai vị an tâm, sau khi các vị đi vào cửa tử, các nữ đệ tử của Linh bảo phái, hơn ba mươi cơ thiếp nha hoàn của Thái ất Thiên để môn cũng như Đường tiên tử, bản vương sẽ chiếu cố âu yếm, cho bọn họ tiêu điều khoái hoạt, dục tử dục tiên...”

Lý Chi Nghi, Sở Cuồng Ca khí giận suýt nổ tung, đồng thanh gắng cười: “Tiểu nhân vô sỉ, bảo con bà người mơ về thu xanh ấy!”

Giọng nói chưa dứt, Sở Dịch đột nhiên phát giác kinh mạch đau nhức, một luồng hung hung chân khí phát hỏa theo kinh lạc đứt gãy xông thẳng lên trên, đổ vào hai tay.

“Hô!” Ánh bích quang nổi lên, Thiên xu kiếm phá tan tay áo lao ra, cùng Thái ất Ly hỏa đao nổi giận bạo xả (bắn nổ), phá qua nhập vào bên trong Tử vi tinh bàn.

“Ầm ầm!” Đại chấn như sấm động, lay trời động đất (thiên diêu địa động). Cầm sinh lập tức biến âm, vòng bạch quang chấn động bay mất. Bọn đang đọc chuyện tại

Bên tai tiếng kêu báo động, gầm lên giận dữ, Sở Dịch bị luồng khí điên cuồng, mãnh liệt đưa đẩy, thân bất do kỷ nhảy phi lên trời, người kiếm hợp nhất, đem theo ngọn lửa rực cháy, nổ vang trực chỉ.

Khí quang nổ mạnh đến, tường bí thất phản lại chấn động âm thanh mở ra một khe rộng, ánh sáng chói mắt.

Nguyên trong khoảnh khắc đó, Sở Cuồng Ca, Lý Chi Nghi cả hai pháp thuật đều bị thương tổn, niệm thiên quyết tập trung chân khí toàn thân, toàn lực đánh một chưởng, bí thất vốn rất khó xâm phạm bỗng khai mở một cửa thoát.

Lý Huyền vừa kinh vừa giận, cười lớn khanh khách: “Sức cùng lực kiệt, để xem các ngươi xuyên qua áo mỏng thế nào! Chẳng gì bằng bản vương tổng tiễn các ngươi lên tam thanh cửu thần!”

Một tiếng động vang lên, luồng khí nổ lại lần nữa phá ngực, Sở Dịch trong họng thấy vị ngọt, như thể đột nhiên bị xé làm hai, đau đớn muốn chết, không báo trước phun ra một vốc máu, người lúi bay vút lên trên theo khe hở trên mái.

Đêm tối thê lương mờ ảo, tuyết lớn rơi dày, hắc đâm gãy ngang mấy gốc mạn, người đâm rầm xuống đất, máu bắn lên như sương mù, phun lên đồng tuyết thành những vệt hồng lấm tẩm.

Tiếng gió bi lương, thốn thức, hoa mạn liên tiếp rụng xuống, hoa tuyết hàn băng bay loạn rơi vào mặt. Máu thịt ảm áp chảy vào mắt, lửa đốt đau đớn như đâm chích, thị tuyến bị máu hồng che khuất mờ ảo.

Sở Dịch một người máu lẫn lộn trên đất, co quắp kịch liệt, miệng há to hít thở gấp gáp khó nhọc. Khấp người thâm tím, kinh mạch đứt hổng, đau đớn đến gần tê liệt, ngón tay cũng không thể động đậy. Nhưng so với lửa giận mãnh liệt rực cháy trong tim, những vết thương bị thiêu đốt đó chẳng đáng gì.

Phía trước, nhân ảnh lung linh, (đàn) ngọc sanh(*) tấu lên. (*: Cái sanh. Ngày xưa làm bằng quả bầu, khoét 13 lỗ, trong có máng đồng thổi ra tiếng hay

Cùng với tiết tấu yêu tà quỷ dị, thấy một hai bàn chân trần lung linh như ngọc đang chuyển động theo nhịp điệu, hạ xuống trước mắt hắc. Quần áo màu lục thụy phần phật bay, thỉnh thoảng lộ ra chân trên trắng trong như ngọc, mùi hương phả vào mũi.

Sở Dịch thúc vận toàn lực, ngẩng đầu nhìn về phía sau, một mỹ nhân áo lục tuyết đại phong hoa(*) đang đứng cười không ngớt dưới gốc mạn, đôi môi anh đào hé mở, mười ngón tay gầy như nháy múa trên cây đàn bích ngọc sanh du dương. Đôi mắt đẹp lưu luyến, má lúm đồng tiền hiển hiện, chiếc trâm mã não ở my tâm sáng ngời tương phản với dung nhan quyến rũ tuyết thể càng làm người ta hoa mắt, mê hồn. (*: cực kỳ tao nhã;)

Trong những nữ tử bình sinh hắc đã từng gặp, Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình, Phiến Phiến toàn là tuyệt sắc giai nhân, khuynh quốc khuynh thành có một không hai, không ngờ so với mỹ nhân này vẫn kém nửa phần. Chỉ là bên trong nàng ta có vẻ ung dung yêu mị, mang theo thứ khí lạnh lẽo âm tà khó nói, khiến người ta không dám nhìn lâu.

”Một đêm mưa gió Thiên sơn

Bấm tay cũng được đến gần ba năm

Không hay không rõ Sở lang

Biệt lai vô dạng bỏ nàng đi đâu?”

Khúc nhạc vừa xong, nàng hạ cây ngọc sanh xuống, tươi cười ngắm Sở Dịch, thanh âm nhu mị phát qua tai hắc như gió xuân. Không biết tại sao, Sở Dịch bỗng cảm thấy một trận hàn ý xuyên đến tận xương.

Trong đàn điển, tiếng cười cuồng nộ khổ sở của Sở Cuồng Ca truyền ra: “Mừng Tiêu Thiên tiên ban cho thể này, quả nhân giờ sống không ra sống, chết không ra chết, tốt biết chừng nào.”

Thanh âm khàn khàn hư nhược, thụ thương rất nặng.

Sở Dịch nghe lời nói mà đại chấn, thì ra nữ tử mê hồn này là thiên hạ đệ nhất ma nữ Tiêu Thái Chân! Thoáng trông thấy làn da trắng của nàng ta mượt mà như oánh ngọc, khí nhạc chơi phá dục, khéo mắt đầu môi không một nếp nhăn, dung nhan so với đồng nữ còn tú lệ hơn, không có vẻ gì giống yêu nữ đã gần hai trăm tuổi.

Tiêu Thái Chân cười khúc khích, ánh đẹp rạng ngời phát ra, nhẹ nhàng nói: “Sở lang năm đó nếu không bỏ rơi thiếp thân thì làm sao đến nông nỗi ngày nay? Chỉ có thể tự trách bản thân(*), sao lại ngược đời trách người khác thể, chả có chút đạo lý nào.” (*: “cữu do tự thủ”, nghĩa là “xấu tốt do tay mình”)

Nàng ta phất tay một cái, thất lưng uốn cong bay lên, nhắm Sở Dịch bóp sát trời chặt, nhẹ nhàng lướt về trong Trầm hương các.

Một tiếng động vang lên, hắc bị quăng mạnh xuống đất, đau thấu đến tận tim, suýt chút nữa ngất đi.

Đèn bật sáng, chiếc án trong phòng khuynh đảo, một phiến hỗn loạn. Đường Mộ Dung Yếu kinh mạch bị phong trụ, nằm mềm oặt trên mặt án, tình cờ cùng hắc bốn mắt tương đối, lập tức mặt đỏ gay, trong ánh mắt kinh nộ hồi hận lộ ánh âu lo quan hoài.

Tiêu Văn Tình ôm đàn uyển chuyển quỳ xuống, giọng cung kính: “đồ nhân Văn Tình khấu kiến sư tôn.”

Sở Dịch đại chấn: “Cô ta quả nhiên là yêu nữ của Thiên tiên phái!” Tia hy vọng sống còn mong manh bị đập nát trong nháy mắt, đột nhiên trong tim nảy trận đau xót. Trong khoảnh khắc đấy, phần nộ vì bị lừa gạt, cảm thấy thương tâm vượt xa khổ sở, lo lắng.

Sở Cuồng Ca nổi giận cực điểm cười phẫn: “Không sai, quả nhân nên nghĩ đến sớm hơn! Con nha đầu đó họ Tiêu, toàn thân lại mặc áo lục, sao không cùng người có quan hệ được. Ha ha, uống ta đối với ả khen ngợi không thôi, con bà nó, thực là mắt mù mà!”

Tiêu Văn Tình chỉ cười không nói, nhưng trong mắt chớp hiện thoáng qua một tia chế giễu không rõ ràng, khó quan sát.

Tiêu Thái Chân cười ngọt ngào: “Lỗi đấy không phải tại chàng. Nó là vũ khí bí mật của thiếp thân, từ nhỏ đã tu luyện Ngọc nữ Thiên tiên quyết, đến nay vẫn một thân xử nữ. Sở lang không thể nhận ra trong người nó tồn tại hai tu chân khí, tự nhiên không đoán được nó là hảo đồ đệ của thiếp thân.”

“Sư tôn...” Phiên Phiên sắc mặt nhợt nhạt, dáng lão đảo ngả xuống đất, khoe miệng nở một nét cười, môi anh đào khẽ động, dường như muốn nói nhưng có gì đó không thể nói ra.

Nguyên trước đó đã bị công kích mạnh khi hợp tấu đàn ngọc sanh, khiến kỳ kinh bát mạch nàng ta chấn đoạn, thất hồn lục phách suýt nữa phi tán lìa xa.

Tiêu Thái Chân vuốt ve đầu nàng, nhẹ nhàng nói: “Hảo hài tử, con đã phải chịu khổ rồi. Con lần này điều khiển hợp lý, gặp biến không kinh sợ, đã lập xong đại công. An tâm đi, sư tôn nhất định sẽ chữa lành thương thế cho con, còn hơn so với trước đây mười lần.

Phiên Phiên quàng mắt đỏ đỏ, gật đầu, lệ tuôn ra không ngừng từ con ngươi xanh, khuôn mặt xanh xao nở nét cười hoan hỉ xán lạn, rực rỡ.

Trước mặt sư tôn, ma nữ nham hiểm yêu mị đó biến đổi như thể một hài tử ngây thơ đáng yêu bình thường.

Lý Huyền ngấm nghĩa vuốt ve Thiên địa hồng lô, không hề nổi nổi cuồng hỉ kích động, cười nói: “Thái Chân, hiện tại Hiên Biên lục bảo quá nửa đã vào trong túi ta và nàng, đến lúc chúng ta thu thập đủ lục bảo, điều động tứ linh, tu thành Hiên Viên tiên kinh thì tam giới cửu thiên liệu có ai là địch thủ?” Nói đến câu cuối, không kiềm nổi cười khàn khạch.

Lý Chi Nghi mắng chửi không ngừng, Sở Dịch tâm lý buồn giận suy nghĩ: “Yêu ma nổi lên, đại kiếp khó thoát... Ông trời ơi ông trời, ông không có mắt hay sao?”

Lại nghe Sở Cuồng Ca cười khanh khách: “Lý Huyền à Lý Huyền, uống người là Tử Vi đại đế của Thần môn, người nghĩ Tiêu Thái Chân ấy độc phụ nham hiểm lại cam tâm cùng người phân hưởng Hiên Viên lục bảo sao? Mụ ta bắt quá coi người là công cụ không hơn, đến lúc thu thập đủ lục bảo, kẻ chết đầu tiên tức là người!”

“Phì, Sở lang, người chết đến đầu còn định dùng kế ly gián ư?”

Tiêu Thái Chân cười nói xong, ánh thu ba nhất chuyển, ngưng mắt nhìn Lý Huyền, êm đềm nói: “Lý lang, hai gã này xấu tốt gì cũng đều là tảo tiên, xử tử như thể cũng lãng phí. Không gì bằng mình đem bọn chúng luyện thành nguyên anh kim đan, cùng nhau uống, chàng bảo có tốt không?”

Lý Huyền cười khàn khạch: “Cực khéo, cực khéo! Bản vương tu luyện bao năm như thế, thu góp nguyên thần tu chân không biết bao nhiêu mà kể, nhưng thực sự chưa từng uống nguyên anh kim đan của tảo tiên, không biết mùi vị thế nào?”

Nói đến câu cuối, hai mắt lóe sáng ngời ngời, sát cơ nổi lên, vuốt chưởng một cái, Thiên địa hồng lô bích quang rực rỡ, chuyển nhanh ào ào.

Sở Dịch hô hấp không được, chỉ thấy viêm phong(*) thổi vào mặt, hoa mắt rối loạn, một luồng lực cường đại cuộn xoáy bốc lên. (*: gió Đông Bắc)

Tiêu Thái Chân khoe miệng gọi tia yêu mị với nụ cười cực kỳ lạnh lẽo, hướng về phía Sở Dịch yêu kiều làm một lễ, mềm mại nói: “Trời bằng đất giá, mời quân tử nhập lò...”

Lời nói chưa dứt, đằng xa đột nhiên truyền đến mấy hồi kêu thét quỷ dị, từng cơn từng cơn một, cấp tốc áp đến gần.

36. Chương 36: Thái Hóa Dịch Hình

Sắc đêm đen tối, gió bắc gào rống, những bông tuyết như lông ngỗng phi vũ cuồng loạn

Những đám mây đen màu tím sẫm cuộn cuộn bốc lên, áp sát dày đặc đỉnh Chung Nam sơn, thỉnh thoảng phóng ra một tia chớp, soi sáng cả sơn cốc âm u như tuyết trắng.

Một vài con hàn điều kêu khóc bi ai, bóng đen tịch liêu, lượn ngang qua những ngôi mộ vô chủ nhấp nhô hoang vắng thê lương, bay biển rừng nằm bên kia quả núi hùng dũng.

“Xì Xì” - Trên tuyết, một con ngân hoàn xà ngẩng đầu uốn lượn, lưỡi dài phun phì phì, ngó nghiêng hướng lên không trung, con người hung ác ẩn ánh bích quang.

Mắt nhìn bốn phía như không có gì dị thường, ngân xà bất ngờ bắn người bay ra, ngoằn ngoèo uốn lượn, hướng về một mộ phần, cấp tốc truồn đi.

Mộ phần đó tích phủ đầy tuyết trắng, thoát trông vị trí không có chút nào đặc dị, nhưng xem xét cẩn thận, xuyên qua gió tuyết đầy trời, có thể ẩn ước lờ mờ thấy được một tia khí trắng mỏng mảnh từ trên đỉnh mộ uốn lượn bay lên không. Cổ của mộ vài cành khô theo tiết tấu nhấp nhô lay động, lúc nhanh chóng, lúc chậm rãi, pha chút quỷ dị.

Con ngân hoàn xà từ từ quần quanh bia mộ, đột nhiên há miệng phì lưỡi, “hồ!” Một đạo lam quang hỏa tiễn thoáng hiện ra tức khắc biến mất.

Chỉ nghe lộp lộp rồi một chuỗi tiếng động nhẹ, mặt đất phủ tuyết phía dưới bia mộ lập tức nứt ra một khe nhỏ, ánh hồng quang thấp thoáng ẩn hiện.

Ánh bạch quang chớp lên, con ngân hoàn xà hoá một làn khói nhẹ sương mỏng nhàn nhạt, chui vào khe hở, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Hoa tuyết bay lượn, rất nhanh chóng phủ lên khe hở che phủ, không chút dấu tích.

Làn khói nhẹ đó ven theo khe hở, xâm nhập đáy mộ thẳm, ngay lập tức cuốn quanh một quan tài đá đen nhờ nhờ, rồi lại theo khe hở nấp quan tài chui vào trong quan.

Bên trong quan tài đá bỗng nhiên mở rộng ra một địa đạo sâu tối và quanh co, hướng xuống lòng đất.

Phía dưới ánh hồng quang chớp nháy, khí nóng toả ra như xông thẳng lên mặt, mờ mờ mịt mịt, có thứ gì đó nhìn thoáng qua không rõ.

Làn khói nhẹ đó từ từ nhẹ nhàng phiêu du hạ xuống, lượn qua vòng một cái, trước mặt là một cửa vòm bằng đá đen, hai cánh cửa đóng chặt kín.

Một nữ tử áo lục cùng một thiếu niên áo xanh đang cầm kiếm trần thủ hai bên cửa vòm, liếc nhìn làn khói nhẹ, mặt hơi biến sắc, còn chưa kịp phản ứng thì làn khói nhẹ kia thốt nhiên quang mang tỏa mạnh, phun ra sương lam mù mịt.

Hai người lập tức mềm nhũn, ngã lăn xuống đất, thất khiếu chảy máu, toàn thân xanh tím sưng to, trong khoảnh khắc hồn bay phách tán.

Làn khói nhẹ vô thanh vô tức theo khe cửa luồn qua, quay vòng rẽ chuyển, nhẹ nhàng bay bay xuống dưới.

Nó lướt qua từng bậc từng bậc lối ra, xuyên qua từng đạo từng đạo cửa vòm, đi qua đến đâu nam nữ thủ vệ đồng loạt táng mạng đến đó.

Xuyên qua hành lang đá dài, đến tận nơi đáy thâm sâu nhất. Nơi đó là một địa cung cực đại, đèn sáng như ban ngày, lộng lẫy huy hoàng, tựa đại nội hoàng cung, thậm chí còn hào nhoáng, hoa lệ hơn.

Làn khói nhẹ theo tia hồng quang bay đến, dừng lại trước một cái đại điện.

Đại điện tráng lệ nguy nga, hòa thành một thể, giống từ khuôn đúc kim loại mà thành. Bốn phía không một cửa sổ, cửa đồng bị tám kim loại nặng đồng thời khoá chặt, liền một tia khe hở xũng trông không thấy. Bên trên chiếc vòng con thú đầu môn (trên cửa) thấy hai cái chuông vàng (tử kim, nghĩa là best gold), ánh sáng huyền ảo đẹp đẽ, âm thanh vang vọng trong trời.

Miệng cửa thang đá dẫn lên trên, chín con sư tử vẩy bạc đang trấn thủ, con ngồi con chạy, mắt nhìn đầm đẫm, nước dãi chảy theo răng nanh không dừng nhỏ giọt, thỉnh thoảng gầm lên vô cùng hung dữ.

Trước điện có một cao đài bằng ngọc thạch, bốn nam bốn nữ ngồi xung quanh, ngưng thần niệm quyết, lục y phơi phới, kết thành lưỡng nghi bát quái kiếm trận, tám thanh trường kiếm xoay tròn trên không, ánh hào quang lấp lánh bất định.

Bốn phía hơi có tiếng động lạ, đám kiếm lập tức nhất tề chuyển hướng chỉ thẳng đến. Kiếm khí cuộn cuộn mạnh mẽ, lao nhanh không thể cản nổi.

Làn khói nhẹ bay lượn vòng vòng, từ từ phục sát xuống đất, chờ cơ hành động.

“Thêm một vài canh giờ nữa đại công sẽ cáo thành, tất cả mọi người nhất nhất không thể mất tập trung tinh thần. Nhược bằng xuất hiện sơ ý thì không ai đảm bảo trách nhiệm.” Nữ tử tuyệt sắc tại vị trí quẻ khôn ánh thu ba lưu chuyển, thanh âm êm ái.

Thanh âm của nàng ta ngọt ngào trề nải, hợp cùng nhau thần tình vừa có vẻ yêu mị vừa có vẻ thơ ngây, khiến người ta phải nhường ý động thần, nhịp tim gia tốc.

Thanh niên mặt như quan ngọc ngồi ở vị trí quẻ kiên cất tiếng cười: “Tiêu tự chủ an tâm, địa cung này so với hoàng tuyền còn bí ẩn hơn, vả lại do huyền băng thiết (đá băng đen) đúc thành, không thể công phá. Bọn chúng dù tưởng có muốn phá đầu não, cũng không thể tìm đến đây.”

Tuyệt thế mỹ nhân kia cười một tiếng nhàn nhạt: “Lý sư huynh, anh cũng coi thường tu chân thiên hạ quá rồi. Bọn chúng đã có khả năng truy tung nô gia đến tận Tình tuyết quán, vị tất đã không thể tìm ra nơi đây.

Nam tử trẻ tuổi nhướn mày cười: “Tiêu tự chủ hà tất đề cao chí khí người khác như thế. doc truyện tại . Con chim dậy sớm bắt được nhiều sâu. Giả sử bọn chúng có chân khả năng tìm đến đây thật, tối đa cũng chỉ còn lại nắm xương của Sở công tử nhường cho bọn chúng gặm. Lúc đó Hiên Viên lục bảo đã trong tay chúng ta, gạo đã nấu thành cơm, bọn chúng còn làm gì nổi nữa?”

Những người còn lại mặt đều lộ nét cười, vừa hưng phấn vừa đắc ý, một vài nữ tử không kiềm được cười khúc khích: “Không sai, lúc đó sư tôn đã giải quyết xong nguyên anh kim đan của lão mũi trâu và Sở thiên đế, lại có Hiên Viên lục bảo tương trợ, thần môn mọi phái lại dám không cúi đầu xưng thần sao? Ôi, chỉ hơi tiếc Sở cử nhân một tiêu tuần lang quân.”

Tuyệt sắc mỹ nhân kia ánh thu ba nhất chuyển, cười nhẹ nhìn về phía đại điện, trong đôi mắt đẹp ngây thơ trong trẻo chợt hiện chút thần sắc cổ quái, không rõ là đang nghĩ điều gì.

Cô ta đương nhiên chính là Tiêu Văn Tình, cùng Phiêu Phiêu là Thiên Tiên môn tam Đại tự chủ.

Thanh niên kia đoán là Hắc sát chân quân Lý Nguyên Chiêu trong Tử Vi môn Bắc cực tứ chân

Hai người đều là chân tiên cao thủ thanh danh nổi bật trong đám thanh niên ma môn, vì vậy mới được nhân lệnh các sư tôn của mình điều khiển lưỡng đại kiếm trận, trấn thủ nơi đây.

Đêm nay, sau khi Tiêu Thái Chân và Lý Huyền bắt được Sở Dịch, không biết tại sao ma môn mọi phái nghe thấy tin đồn, Bọn Nam cực tiêu diêu đại đế và Kim Mẫu Môn yêu nữ cầm đầu theo nhau đến, muốn được chia phần (chia canh).

Bọn Tiêu Thái Chân hai người dĩ nhiên không tình nguyện đem pháp bảo khổ khổ cực cực mới lấy được mà khoanh tay nhường lại, do đó thần không hay quỷ không biết đem Sở Dịch dấu vào địa cung bí mật dưới

đầy Chung Nam sơn, giao cho bọn Tiêu Văn Tình, Lý Nguyên Chiêu cùng những môn đồ đắc ý canh gác, toàn lực thiêu luyện kim đan; còn bản thân lưu ở Trường An cùng ma môn các phái chu toàn.

Đồng thời lúc đó, mặt thất đại điện không thông gió, nhiệt tỏa kinh người, y như lò hấp hơi.

Chính giữa tâm điện đặt Thiên địa hồng lô, sắc tím hồng, chiếu sáng lóa mắt, trên nắp lò phong bốn đạo bùa long lân.

Bốn phía có chín nữ tử áo lục ngồi, sắc mặt đỏ ửng, mồ hôi nhỏ giọt, xiêm y đã ướt đầm từ lâu, dính sát vào da thịt, liếc qua cũng thấy hết các đường cong lung linh ẩn hiện (=P~)

Bọn họ không kịp gạt mồ hôi, chỉ cố không ngừng ném bằng tinh lửa tím vào Thiên địa hồng lô, toàn lực huy động quạt. Mỗi lần ném một viên tinh thạch, lửa trong lò bốc cao xung thiên, còn khi quạt, lưỡi lửa màu lam phát cuồng bập bùng, thiêu đốt mạnh mẽ lò đồng.

Trong lò, Sở Dịch loạn chuyển lòng vòng, lực quang hộ thể càng lúc càng ảm đạm, hai mắt nhắm nghiền, thất khiếu chảy ra những dòng máu nhỏ, khắp trên da đỏ ửng xuất hiện những vết thâm tím, kết lại thành một lớp màu trắng đậm như muối, toàn thân khí trắng tê tê bốc lên, dường như muốn chảy ra rồi bốc hơi.

Hắn miệng lưỡi khô rát, toàn thân kinh mạch, xương cốt như lửa thiêu đốt, cổ họng muốn xả ra khói. Đầu não đờ đẫn, trong hoảng hốt, nghĩ bản thân chỉ nội một ngày hai lần ngẫu nhiên chịu khổ trong Thiên địa hồng lô, kinh mạch đứt đoạn, mạng chẳng kéo dài, tâm lý tuyệt vọng, bi nộ (buồn giận) có dư, cũng lại cảm thấy hoạt kê khổ sở không nói ra được.

Trong đan điền, Lý Sở hai người vẫn kêu thét không ngừng, thanh âm lại càng lúc càng khàn khàn hư nhược.

Nhưng dù bọn họ kêu thét nhục mạ thế nào, bọn Tiêu Thái Chân, Lý Huyền cũng không xuất hiện, chín yêu nữ phái Thiên Tiên đó cũng bịt tai không nghe, thấy, chỉ là không dừng quạt gió thổi lửa.

Thiên địa hồng lô vốn là đệ nhất pháp bảo của đạo môn, nung bình luyện được, không gì không làm được. Lúc này lại có sức lửa cực mạnh của bằng tinh lửa tím, lò cháy càng mãnh liệt, cho dù là huyền thiết bằng ở Bắc hải cũng bị thiêu thành sắt lỏng, huống hồ là thân thể huyết nhục.

Hôm trước, dựa vào nguyên thần mạnh mẽ của Lý Sở hai người cùng hai đại pháp bảo, cũng như chân khí bất tuyệt trong người, Sở Dịch tài năng kiên cường chống chọi trong lò, bình an vô sự.

Còn lúc này nguyên thần hai đại tảo tiên đạo môn đã thương nặng, Sở Dịch kinh mạch, gân cốt đều đứt, hộ thể chân khí khó lưu chuyển toàn thân, tối đa tái chịu được bốn năm canh giờ nữa, một thân xương đồng gân sắt tất sẽ bị thiêu thành tro. Mà nguyên anh của Lý Sở hai người tất sẽ bị luyện thành kim đan.

Sở Dịch thần thức dần chuyển hỗn độn, đến cái cảm giác đau đớn thấu xương, xuyên tim cũng dần dần không còn cảm thấy nữa. Trong lúc mơ hồ, đầu chợt lóe qua nụ cười như hoa của Yến Tiểu Tiên, trong tim vừa buồn giận khổ sở, vừa ngọt ngào thê lương, nghĩ kỹ: “Lần này ta phải chết thật rồi! Ông trời ơi ông trời, ông dứt khoát phải bảo vệ Tiên muội sống sót trốn thoát, bất tất phải đồng sinh cộng tử cùng ta...”

Lý Chí Nghi gào thét thêm một hồi nữa, mắt thấy chân khí của mình khó tiếp tục, dần dần tuyệt vọng, thê thảm cười nói:” Lão yêu quái, dường như đạo gia ta số mệnh đã định phải cùng yêu ma người cùng chết nơi thần lò này rồi.Hắc hắc, không ngờ được ta Lý Chí Nghi luyện kim đan cả đời, cuối cùng ngược lại bị yêu ma luyện thành kim đan, đúng là không cam tâm con bà nó!”

Sở Cuồng Ca trở nên cuồng dại không kị gì nữa, phần thể hận tục, nghe thấy câu này, lập tức lửa giận bốc lên, tức giận cuồng tiếu nói:” Mệnh của ta do ta chứ không do trời, vận mệnh của quả nhân lúc nào cũng nắm trong tay mình, nào theo sự phân phó tặc lão thiên? Tặc lão thiên muốn ta ở phía đông, quả nhân nhất định ở phía tây.Hắc hắc, muốn bắt ta chết sao có thể dễ dàng như vậy được?”

Lý Chí Nghi run người, cuồng tính đại phát, ha ha cười nói:” Không sai, cái vận mệnh rắm thối con bà nó!Tặc lão thiên này vốn không mở mắt, cầu hắn còn có tác dụng gì?”

Hắn vốn tính phóng khoáng quảng đại,nhưng mấy ngày hôm nay đã trải qua nhiều chuyện, mắt nhìn yêu ma đương đạo, gian nịnh hoạn hành, từ trước đến nay đạo nhân tiên hiệp hành hiệp trượng nghĩa, khuyến thiện giúp người ngược lại gặp thảm họa, trong lòng buồn phiền phần nộ cực điểm, đối với thần tiên trên trời từ trước đến nay kính phục đã không tự chủ được phát sanh một tâm lý phần nộ.

Lúc này nghe Sở Cuồng Ca mở miệng ngâm miệng đều “tặc lão thiên”, không ngờ cảm thấy rất khoái, buồn bã hưởng ứng.

Sở Dịch trong lúc mơ hồ nghe thấy lời nói đó, trong lòng chấn động, liên tưởng ngộ vài phần, gần như hoàn toàn mặc niệm vào câu: “Mệnh ta do ta không do trời”. Chỉ thấy một cổ hào tình xông lên đầu, thiêu đốt hai má hần muốn bốc cháy, sự đau đớn của hồn thần dường như giảm đi quá nửa, nhịn không được nói: “Hai vị tiên bối nói rất hay, Thương thiên vô đạo, thể thiên hành chi! (trời xanh không có đạo lý, thể trời hành đạo) cho dù phải chết, chúng ta cũng phải chết cho thống khoái, oanh liệt!”

Sở Cuồng Ca cười nói: “Thật khéo, thật khéo! Thư ngọc tử, lão mũi trâu, chúng ta hôm nay liên thủ đồng tâm, cùng lão tặc thiên đấu một trận long trời lở đất! cho dù phải chết, cũng phải chết ngoài dự liệu của lão tặc thiên!”

Ba người bị nội dâm cao, đồng thanh cười lớn, rung động lô hồng quang tán loạn.

Chín yêu nữ tiên thiên phái tai tuy đã bị bịt bằng âm dương tà mị, nhưng cũng cảm thấy một trận khí huyết dâng cao, thâm kinh hãi trong lòng, sau đó không ngừng cho thêm tử hỏa băng tinh, gia tăng thêm hỏa lực.

Hỏa quang loạn vũ, vang lên tiếng rìn rịt, lục quang hộ thể của Sở Dịch lại càng thêm thu nhỏ vài phần, hai mắt thiêu đốt đau đớn, mũi chấy xộc vào mũi, tiếng cười của ba người theo đó lập tức dừng lại.

Sở Cuồng Ca cười nói: “Lão mũi trâu, dù sao cũng chết, không thể để lão tặc thiên toại ý được. So với bị luyện thành kim đan, thành vật trong bụng địch nhân, thà rằng đem nguyên thần của ta với người thai hóa dịch hình, gửi vào người tên tiểu tử này...”

“Thai hóa dịch hình?”

Lý Chí Nghi thất thanh đại chấn, tiếng cười lập tức ngừng lại. Đột nhiên hiểu ra tên cuồng nhân này nói cái gì: “cho dù có phải chết, cũng phải chết cho ngoài dự liệu của lão tặc thiên!” là có ý gì.

Thai hoá dịch hình là giá y pháp thuật hung hiểm nhất trong thiên cương tam thập lục pháp, là chỉ tu chân A cấp tấn tiên trở lên, đem nguyên anh của mình ngưng luyện thành nguyên anh kim thai, bỏ vào thức hải trong cơ thể của một tu chân B khác, cùng thần thức đó tương dung tương hóa.

Một khi thần thức tương dung, nguyên anh của A lập tức hòa tiêu phách tán, vĩnh viễn không thể có một thần thức độc lập, còn thần thức cùng hình thể của B đều chịu ảnh hưởng của A, phát sinh biến hóa trọng đại.

Theo cách nói như thế, sẽ không còn là chính mình trước kia, trở thành cơ thể hỗn hợp của hai người A, B lúc đầu.

Nhưng ý nghĩa của tu chân là ở tránh khỏi tử vong, truy cầu vĩnh sanh. Thiên hạ tu chân bình thường có ai không khổ công tu luyện nguyên thần, mong ngày phi thăng thành tiên?

Lại có ai nguyện ý đem tấn tiên nguyên đan mà mình khổ công tu luyện dễ dàng đem cho người khác, còn mình thì vì thế biến thành mây khói tiêu tan.

Chính vì như thế, thai hoá dịch hình tuy không hề phức tạp, nhưng bị xem là pháp thuật tự sát, so với các giá y pháp thuật như di thần hoán khí đại pháp càng thêm phần phong cuồng quỷ dị.

Trăm ngàn năm nay, trừ diên đạo nhân sáng tác ra pháp thuật đó, chỉ sợ Sở Cuồng Ca là người tu chân đầu tiên nghĩ đến thi triển loại pháp thuật đó.

Đến kẻ liều mạng như Lý Chí Nghi, nhất thời cũng không tự chủ được mà ngạc nhiên giật mình, nói không ra lời

Khoảnh khắc đó trong lòng hần lóe lên không biết bao nhiêu ý niệm, nghĩ rằng: “Lão yêu quái nói không sai tí nào, tên ngọc tử này bị bọn ta đã thông thành tấn tiên, nếu như còn có được nguyên anh kim thai của hai chúng ta, thoát thai hoá cốt, nói không chừng có thể thoát khỏi thần lô, xoay chuyển càn khôn”.

Nhưng nghĩ đến từ mình sau đó không có cảm giác, ý thức nào,... trong lòng rung động, cảm thấy một cơn lạnh lẽo sợ hãi khó hình dung lướt qua, tư tưởng đều biến thành một màu trắng xóa.

Sở Dịch truy không biết hung hiểm ảo diệu phía trong, thư từ trong tiếng kinh hô và sự trầm ngâm không quyết Lý Chí Nghi, đã đoán ra được ít nhiều, trong lòng chợt trở nên khẩn trương.

Sở Dịch truy không biết hung hiểm ảo diệu phía trong, thư từ trong tiếng kinh hô và sự trầm ngâm không quyết Lý Chí Nghi, đã đoán ra được ít nhiều, trong lòng chợt trở nên khẩn trương.

Sở Cuồng Ca đắc ý cười nói:” cái gì? Mũi trâu người sợ rồi à? đó là con sâu con kiến cũng muốn sống, nữa là bọn đạo sĩ hư ngụy nhất gan các người! Nếu gan người đã nhỏ đến thế, ta làm một mình vậy”

Lý Chí Nghi tức giận nói:” Sợ cái đầu con bà người đó, thiên hạ này làm gì có cái gì đạo gia ta không dám làm?”

Bị sở Cuồng Ca khích như vậy, Lý Chí nghi nhiệt huyết như sôi lên, lại nghĩ:”Xong rồi xong rồi, nếu như bị luyện thành nguyên anh kim đan thì cũng thì hồn câu diệt. dài một chút ngắn một cũng là một đạo, nếu trói tay chịu chết thì tiện cho bọn yêu ma đó quá, không bằng tự mình làm một phen thống khoái! Lại nói, chỉ cần có thể trăm diệt ác ma, bình định thiên kiếp, mình dù có thân hồn tan mất, cũng chẳng phải tính toán gì”.

Nghĩ đến đây, trong lòng thê lương buồn bã, một trăng khỉ hào tình hùng dũng xông lên lập tức xóa mờ sợ hãi. Sau đó không còn do dự, buông một tràng cười lớn:”Lão yêu quái, muốn đầu thai thì nhanh lên, nếu còn không nắm chặt thời gian, tên tiểu tử này bị thiêu thành tro cốt mất!”

Sở Cuồng Ca ha ha cuồng tiếu nói:”Thiên địa hồng lô, cùng tiêu vạn cổ sầu. Lão mũi trâu, từ nay về sau, người không còn là người, ta không còn là ta, tên tiểu tử này cũng không còn là tên thư sinh ngọc trước kia nữa!”

Sở Dịch giật mình, chính lúc đang định hỏi về việc này, chỉ thấy hai cười đồng thanh hét to:” Nguyên anh kết thai, thủy hỏa giao tề, thất hồn quy phách, cửu tức phục khí, xem đây!”

“oang”

Sở Dịch trong não tưởng như có thiên vạn sấm sét đồng thanh bùng nổ, trước mắt kim quang loạn vũ, đau như bị xé tan, trong đan điền phiên giang đảo hải, ruột tựa hồ như quặn xoắn lại, đau đến nỗi hần không thể hít thở liên tục được.

Nhìn đau cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong bụng quang mang bùng nổ, tạng phủ, xương cốt trong suốt rõ ràng, càn khôn nguyên cương hồ chấp chùng cùng thái âm nguyên cương đỉnh, song song ngược hướng quay tròn, sóng khí giao nhau, từng tầng sóng quang hồng tím rung động.

Trong ánh sáng sắc sỡ, hai quả nguyên thần khí đan màu bạc di chuyển vòng vòng, từ trong thái âm nguyên chân đỉnh từng thốn từng thốn một nổi lên trên.

Từ từ, hai cụm khí quang đó mỗi cái ngưng hóa thành một anh thai khoảng một thốn, cúi đầu bàn tọa, một cặp bay đối diện nhau. Tỏa ra một vùng sáng mê ly.

“Không lẽ đây chính là tán tiên nguyên anh của hai vị tiên bối sao?” Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, dường như ngừng thở lại, hai mắt nháy không được nhìn mãi không rời, một thời gian, ngay đến sự đau đớn của lửa nóng thiêu đốt cũng không cảm thấy

Hai cái nguyên anh kim thai bay ra khỏi vành ngoài của ngọc đỉnh, trôi bập bênh, không thể xông ra ngoài.

Đột nhiên “đỉnh” một tiếng, đụng vào nhau một cái, quẩn quít quện vào nhau như dây thừng, chốc lát hóa thành một cái nguyên anh kim thai dài hai thốn, tỏa sáng rực rỡ. nguồn

Hồ lô, ngọc đỉnh chấn động cuồng liệt, quang mang loạn vũ. Trong bụng Sở Dịch lập tức nổi lên một cơn đau đớn kịch liệt, thất thanh kêu to, tiếng kêu dài của Sở, Lý hai người đột nhiên thay đổi âm điệu, hóa thành một tiếng cuồng hô thê lệ quái dị.

“Rít” Một đạo ngân quang xuyên qua từ miệng của ngọc đỉnh, hồ lô, bắn mạnh ra ngoài.

Kim anh thai của hai đại tán tiên sau khi hợp làm 1, cuối cùng thành công thoát khỏi phạm vi hiện viên nhị bảo, vo vo loạn chuyển trong bụng Sở Dịch một lúc, lại nhanh như thiên lôi không kịp bịt tai, bay xuyên vào trong huyền khiếu của hần.

Sở Dịch mất tối đen, chỉ thấy một cổ lửa nóng cường nhiệt mạnh mẽ quấn quanh toàn thân, xuyên qua tam điền tam quan, đi qua bát mạch, thập nhị kinh lạc, dọc theo xương sống nhập thẳng vào nê hoàn, thức hải.

Đến chỗ đó, vô cùng nóng, như liệt diễm thiêu đốt toàn thân, trong kịch thống lại có cả một loại khoái ý lâm ly không cách nào tả xiết.

Trong cuồng loạn, trước mắt đột nhiên sáng rực rỡ, muôn vàn ảo ảnh vỗ vào mặt bay đến, có rất nhiều thứ chưa thấy bao giờ, những khuôn mặt dường như đã từng thấy trước đây biến thành ảo ảnh cấp tốc loáng qua, vô số tiếng cười, lời nói như bài sơn đảo hải giao nhau, bên tai hân âm hưởng như sấm nổ.

37. Chương 37: Thai Hóa Dịch Hình (2)

Trong giây lát, hân dương như đặt thân trong trung tâm một cái vòng xoáy cực lớn, bị những ảo tưởng âm như cơn sóng lớn hùng mạnh cuốn lấy nuốt trọn, theo đó mỗi lần bỗng bênh nổi lên, lại có một hỉ nộ vui buồn không tên.

Lại dường bị như đẩy vào một núi lửa nham thạch tuôn trào, bị xé rách, tan châu, hủy diệt, rồi tẩm lửa trùng sinh giữa ngàn vạn tro tàn.

Mê mê hồ hồ không biết qua bao nhiêu thời gian, những ảo tưởng đó, những âm thanh đó dần dần biến mất, thần thức dần dần trở thành sáng suốt những vết thiêu, vết rách đau đớn đều biến mất như chưa từng tồn tại.

Sở dịch da mắt động đập nhè nhẹ, mở ra một đường nho nhỏ, như bị ánh sáng cường liệt làm chói mắt. Qua một lúc sao mới làm quen được với ánh sáng, mới có thể mở to hai mắt, từ từ đảo mắt nhìn xung quanh.

Thi tuyến quét đến bản thân, Sở Dịch lập tức cứng người, trợn mắt há miêng, đột nhiên hét lên một tiếng to kinh hãi, bản thân không ngờ đã biến thành thân thể đứa trẻ béo trắng mũm mĩm.

Sở Dịch chân lông dựng ngược tròng mắt kên nhìn xung quanh bản thân, mồ hôi lạnh rùng rùng, tựa như không dám tin vào mắt mình.

Tim nhảy loạn xạ, mơ hồ, ngạc nhiên, sợ hãi...cuồng loạn đều tới cực điểm. tựa như mình bị đặt trong một cơn ác mộng kinh sợ, run giọng nói:” Hai...hai vị tiền bối, chuyện ...chuyện này là chuyện...chuyện gì thế này?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, đột nhiên lại kinh hãi một trận, giọng nói của mình đã biến thành cực kỳ lạ lùng! Trong kinh hãi, lại liên tục hỏi mấy câu, trong đàn điền thủy chung không có người trả lời

Sở Dịch trong lòng khẩn trương, giờ mới nhớ ra nguyên anh của Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca đã hợp hai thành một, xung nhập nê hoàn cung của mình, không biết ở nơi đâu.

Chính lúc đang phát hoảng sợ hãi, trong não đột nhiên truyền đến một âm thanh lạ mà lại quen thuộc, chọc ghẹo nói:” tiểu oa nhi, nguoi gọi to gọi nhỏ cái gì, không lẽ muốn bú tí mẹ à?”

Âm thanh lúc cao, lúc hèn hậu hiển nhiên là giọng nói của Lý Chí Nghi, Sở Cuồng Ca hòa lẫn mà thành.

Sở Dịch vừa kinh vừa hỉ, dường như nắm được cái phao cứu mệnh, thét hỏi:” Hai vị tiền bối, thì ra hai người vẫn còn, thật...thật là tốt quá! Ta...ta cuối cùng là sao đây?” trong cơn kích động, cả âm thanh cũng run run theo.

Âm thanh đó ha ha cười nói:” Thư ngọc tử, người đến liên thai dịch hình chưa từng nghe qua sao? Hắc Hắc, phản lão hoàn đồng là chuyện tốt mà rất nhiều người mơ mộng truy cầu tại sao đến lượt người, thì lại vài tẻ ra như vậy?”

Sở Dịch ngạc nhiên nói:” Thai hóa dịch hình. Phản lão hoàn đồng? không lẽ ...không lẽ ta không thể trở lại hình dáng ban đầu hay sao?” Miệng vừa chất vừa đắng, vừa hoang đường hoạt kê, vừa mất mát hải hùng

Âm thanh nọ cất tiếng cười to nói:” tiểu tử, người nếu có mạng đào vong khỏi thần lô, qua bảy ngày sao, tự nhiên sẽ trưởng thành thành người lớn. Nhưng nếu muốn phục nguyên dung mạo, chỉ sợ phải tốn chút ít công phu.Hắc Hắc, người nuốt nguyên đan của chúng ta, thân thể xương cốt tự nhiên có một phần của chúng ta, tính rằng sau khi lớn lên sẽ giống chúng ta là chuyện đương nhiên.

Thì ra sau khi thai hóa,hình dáng của người được nhân nguyên anh đều biến thành đứa trẻ, trong bảy ngày sẽ nhanh chóng trưởng thành thành người lớn, kinh mạch, xương cốt đều một lần nữa hóa thành trạng thái tối ưu nhất..Chỉ là chịu sự ảnh hưởng của nguyên anh thần thức đã nhận, dung mạo bên ngoài chưa chắc cùng lúc trước giống nhau.

Sở Dịch nghe thấy như đi trong mây mù, kỳ lạ nói:” tiền bối, ta nuốt mất nguyên anh của các người? không lẽ...”linh quang lóe lên, hô hấp nghẹn lại, trong mơ hồ có thể đoán được chút gì đó, nhưng lại không thể nói rõ ra được,lạnh lẽo, sợ hãi như như một đám sương mù bao phủ toàn thân.

Âm thanh đó ha ha cười nói:” Tiểu tử, còn khoảng nửa canh giờ nữa, nguyên thần của chúng ta sẽ hòa hợp lại với nhau rồi biến mất, ta là người, người là hắc, hắc là ta...hình dáng người sẽ giống ai đi nữa cũng còn gì phải khẩn trương?

Sở Dịch a lên một tiếng thất thanh, trong lòng kịch chấn, tự mình đoán quả nhiên không sao. Đột nhiên hiểu vì sao Lý Chí Nghi chần chừ không quyết lúc đó.

Tuy gặp nhau không quá hai ngày, nhưng với đạo ma nhị tiên đã từng chung hoạn nạn, bất tri bất giác hẳn cũng phát sinh một thứ cảm tình kỳ quái, giống như là trưởng bối lão hữu cực kỳ hiểu nhau, đáy lòng có một cảm giác thân thiết không thể nói ra.

Lúc này nghe bọn họ sắp hóa thành tro khói, cùng thần thức của mình dung hợp thành một, lập lúc lòng vô cùng rối loạn, bao nhiêu cảm xúc giao thoa, không biết là đang bị thương hay là hoan hỷ.

“Tiền bối.....”hắn mở to miệng, muốn nói điều gì, nhưng lại không biết nên nói từ đâu, đột nhiên một cảm giác cảm thương buồn bã xông lên, sống mũi cay cay, nước mắt chảy mờ đôi mắt.

Âm thanh nọ í lên một cái, đắc ý cười nói:”con bà nó, người tự nhiên được hưởng biết bao nhiêu tiện nghi, còn tỏ thái độ bị thương khóc lóc cái nỗi gì? Hắc hắc, không được không được, người hiện tại là người chúng ta ký thân lên, nếu còn cái kiểu ủy mị như đàn bà, không phải là làm đại tổn uy danh của chúng ta sao

Sở Dịch càng lúc càng đau lòng không chịu được, nước mắt không cầm được lăn dài trên gò má.

Âm thanh nọ chuyển thành quát nói:” tiểu tử, thời gian không còn nhiều, người bị thui thành còn heo quay là chuyện nhỏ,đại nghiệp bình yên của chúng ta là chuyện lớn! mau mau ý lưu đan điền, nội quan thức hải,Chúng ta là còn có chuyện cùng người trao đổi.

“À...!” Sở Dịch giật mình, vội vã dụi đi nước mắt, thu liễm tâm thần.Theo như bọn họ dạy, nhắm lại hai mắt, ngưng thần tụ ý, thi triển thuật nội thị của đạo gia.

Qua một lúc, trước mắt đột nhiên bừng sáng, xương cốt, tạng phủ trong cơ hiện ra hoàn chỉnh trước mắt, từ sự co bóp của huyết mạch lẫn pháp phồng của quả tim đều nhìn thấy rõ.

Sở Dịch kinh hãi ngạc nhiên, nhất thời phúc đến thì tâm trí mình mẫn, chú ngữ pháp quyết chưa từng học vẫn có thể nhập tâm: “nội quan chi đạo, tĩnh thần định tâm, loạn tưởng bất khởi, tà vọng bất xâm, chu thân cập vật, bế mục tư tâm, biểu lý hư tịch, thân đạo vi thâm ...” (tức là

“đạo của nội quan, tĩnh thần định tâm, không khởi loạn tưởng, tà vọng không xâm nhập, toàn thân chuyển ứng, nhắm mắt nghĩ lại, trong ngoài lặng yên trống rỗng, thân đạo thâm sâu...”)

Hắn vừa niệm tụng Nội thị quyết, vừa để ý nghĩ trong người phóng túng (tứ ý) di chuyển. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Trong khoảnh khắc, hắn đã đã thông xuyên qua kỳ kinh bát mạch, tam điền tam quan, tiến nhập tới đỉnh “thức hải”. Trước mắt ánh kim quang chớp sáng, giống như ở trên đỉnh núi cao, nhìn ánh mặt trời đỏ chiếu lên biển mây mênh mông.

Tại vầng sáng thức hải cuộn cuộn nhấp nhô đằng xa, Sở Dịch trông thấy rõ một nguyên anh ngồi trên không, chuyển động vòng tròn, bỗng bỗng bất định; mỗi lần quay một vòng, vầng sáng đẩy lại giảm bớt nửa phần.

Nguyên anh trầm giọng nói: “Tiểu tử, sau khi chúng ta dung nhập thức hải của ngươi, tuyệt đại đa số thần thức sẽ tiến vào cảnh giới thức hải tối thâm (nơi sâu nhất của thức hải), nhưng ngươi đối với tu chân pháp thuật lại chỉ là gã thư sinh ngốc nghếch, chỉ sợ sau này ngươi không nhớ được yếu quyết. Bây giờ tình thế khẩn cấp, chúng ta phải chọn cái tối cơ bản, tối trọng yếu để trực tiếp truyền thụ cho ngươi. Việc ngươi tiếp thu được ít nhiều, không chỉ quan hệ đến chuyện sinh tử của ngươi bây giờ mà còn liên quan tranh đấu Đạo Ma, họa phúc chúng sinh. Ngươi phải lắng nghe cho kỹ, tuyệt đối khắc cốt ghi tâm!”

Sở Dịch thấy tim lạnh buốt, kính cẩn đáp ứng.

Nguyên anh nói: “Thuật tu chân bác đại tinh thâm, cơ bản chủ yếu có thể chia ra: thủ nhất, hoàng đình, nội thị, thổ nạp, đạo dẫn (thuật thở), tích cốc, phòng trung, hoàng bạch, kim đan, phục thực, nội đan, phù, chú, linh đồ, hàng yêu, nhiếp hồn (thu hồn), vân vân. Theo mặt công hiệu có thể phân chia ra Thiên cương tam thập lục pháp và Địa sát thất thập nhị thuật...”

Nguyên anh thao thao bất tuyệt, Lý, Sở nhị đại tân tiên bình sinh thường dạy bảo không kiềm giữ gì, lời nói cực nhanh, khiến người không theo kịp. May mắn là hồn thức nhị tiên vốn dĩ đã dung nhập thức hải của Sở Dịch, do đó nguyên anh chỉ cần đề cập sơ qua vấn đề, Sở Dịch đã nhớ trong nháy mắt, hiểu tương tự hai người, ghi tâm không thể quên.

Cùng biến động tư tưởng, thức hải mệnh môn bỗng dâng trào mạnh mẽ, vô vàn đạo kim quang phát ra bay nhảy, liên tục liên tục tạo ra cảnh lộng lẫy, rực rỡ.

Sau khắc đó, Sở Dịch giống như được khai sáng, khoáng nhiên sáng láng, những tiên pháp kiếm thuật huyền bí, cũng như phù lục chú quyết của thiên thư... đều hốt nhiên trở nên minh bạch dễ hiểu.

Hắn trong tâm vừa kích động vui mừng, vừa thương cảm buồn đau, theo thời khắc đó nhận ra rằng hắn sẽ không bao giờ còn là Sở Dịch thư sinh trói gà không chặt như trước kia...

Qua non nửa canh giờ như thế, lửa lò càng lúc càng cháy mạnh, thần lô đỏ rực sáng, Sở Dịch cơ thể trẻ con bị bầm ở trong xích điểm tử quang phi chuyển ào ào, phát sáng rực rỡ như ngọc.

Sau khi thai hóa thành hình, kinh mạch hắn hồi phục hết, chân khí tự động tuần hoàn không bế tắc, hình thành lớp khí hộ thể mềm mại, mạnh mẽ không gì sánh được. doc truyện tại . Do đó lửa lò tuy mãnh liệt cuồng bạo, nhất thời không làm gì được hắn.

Nhưng ánh sáng nguyên anh của Lý, Sở lại càng lúc càng ảm đạm, thanh âm dần dần yếu ớt, đến khi giảng hoàn tất Địa sát thất thập nhị thuật thì nguyên anh dài hai thốn thu nhỏ lại chỉ còn nửa thốn một cách nhanh chóng.

Nguyên anh nói: “Tiểu tử, pháp thuật vốn vô biên, chúng ta biết đến đâu đều truyền hết cho ngươi đến đó. Thành Đạo thành Ma, là sinh là tử phải trông chờ vào khí số nhà ngươi!”

Sở Dịch buồn vui lẫn lộn, nghiêng chặt răng nói: “Đa tạ nhị vị tiên bối tái tạo ân điển lần nữa! Tại hạ nhất định không phụ trọng vọng, thề gánh lấy việc thu hồi Hiên Viên lục bảo, hàng yêu phục ma, bình định đại kiếp! ”

Nguyên anh cười nói: “Tốt lắm, tốt lắm! Ha ha, trò vui giờ mới bắt đầu, tiếc là chúng ta không thấy được.”

Sở Dịch thất vọng vô lời, thốt nhiên linh cơ nhất động, bật nói: “Tiền bối, giả sử tại hạ thu được Hiên Viên lục bảo, luyện thành Hiên Viên tiên kinh, không biết có thể ngưng tụ nguyên thần của các vị về chỗ cũ một lần nữa không?”

Nguyên anh cả sợ, cười khàn khàn: “Tiểu tử, thiên địa hữu đạo, phong nguyệt thường tân. Vũ trụ vạn vật vốn là phân phân hợp hợp, luân hồi biến hoá, hưởng hô là chúng ta? Dù nước đã đổ ra có lấy lại được cũng không còn là nước của ngày trước, hà tất phải tự tìm phiền não.” Tiếng cười tiêu dao tự tại, xem ra có phần lạc mịch bi lương không nói nên lời.

Nói xong câu đó, ánh sáng loé lên, nguyên anh thốt nhiên huyền hoá thành hai nửa, lại biến thành hai nguyên thần của Lý Chi Nghi, Sở Cuồng Ca, gió lay động nền tảng xuống bập bùng

Sở Dịch biết nguyên anh đã gần tiêu tán, trong tâm âm trầm, buồn bã nói: “Tiền bối, các vị còn chuyện gì chưa thể làm, cần thiết tại hạ có thể thay thế các vị đi làm?”

Lý Chi Nghi cười nói: “Tiểu tử, ngươi trước tiên đào xuất khỏi đây trước rồi ăn sớ nói gió sau không muộn! Đạo gia một đời vô ưu, chỉ cần ngươi có khả năng trừ diệt đám yêu ma này, thế thiên hành đạo, uy danh của đường đường Thái Ất chân nhân ta có mất, đạo gia ta có chết cũng vui lòng!”

Sở Cuồng Ca bên kia trầm mặc một lúc, an nhiên cười nói:

”Hỏa thụ ngân hoa hiệp,

tinh kiều thiết tỏa khai.

Ám tinh tùy mã khứ,

minh nguyệt trực nhân lai...

tái quá nhị thập thiên,

hựu thị nguyên tiêu tiết,

bất tri kim niên an phúc môn ngoại,

thị phủ hoàn hữu vạn trăn hoa đăng,

nhân san nhân hải?”

(dịch nghĩa: Ánh lửa hợp cùng cây nhân hoaGiải tỏa trần (khóa, phong bế cửa) tinh kiều (cầu sao), Âm tinh theo ngựa đi, Minh nguyệt theo người đến...Quá hai mươi ngày, vẫn là tiết nguyên tiêu.Hắc Hắc, không biết năm này ngoài An phúc môn, có còn có trăm ngọn hoa đăng, người người đông đúc hay ko?)

ngừng lại một lúc rồi trầm ngâm nói: “Tiểu tử, đêm 15 tháng giêng, ngươi thay quả nhân ở cây ngân hạnh ngàn năm ngoài An phúc môn đặt một cái tịnh để liên hoa đăng, treo càng cao càng tốt.”

Sở Dịch hơi run, không hiểu sao lão này sinh tử tới đầu mà không quên nguyên tiêu đăng hội như thế? Nghe ngữ khí lão thê lương quẩn trí, mà so với thái độ hiêu cường phóng lãng bình thường hoàn toàn khác lạ, trong tâm ngạc nhiên, trong miệng thanh âm cung kính đáp ứng.

Hắn chưa kịp hồi quá thần lai, trong thức hải đột nhiên sóng nổi lên mạnh mẽ, kim quang đại phát phóng ra xung thiên.

Hai nguyên anh lập tức rung động, biết đại hạn đã đến, bị hỉ khó nói, đồng thanh cười lớn:

”Đáo đầu giá nhất thân,

Nan đào na nhất nhật.

Thiên thu Hoàng lương mộng,

Đạn chỉ tận thành không!”

Nghĩa là:

”Cuối cùng thì một thân

Khó đào thoát ngày đây

Ngàn năm mộng kê vàng(*)

Nháy mắt tận thành không”

((*): Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già ươn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Về sau, mộng kê vàng ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.)

Tiếng cười chưa hết, ánh sáng bùng nổ, trong khoảnh khắc tan tác thành vô hình

Sở Dịch sững sờ hoảng hốt, kêu to: “Tiền bối!”

Nhìn lại lần nữa chỉ thấy quang ảnh bốc xoáy lên như tất cả tung tích còn lại của bọn họ. Chỉ có tiếng cười như cũ vang vọng bên tai. Nghĩ lại ý nghĩa bốn câu thơ kia, lập tức nỗi buồn trào dâng trong tim, đột nhiên cảm thấy một cảm giác cô đơn kinh hãi, thất lạc mê man chưa từng có.

Lúc đó, thức hải cuộn dâng, kim quang loạn vũ, hần kêu to một tiếng, thấy như thể trượt chân rơi vào trung tâm một xoáy nước cực đại, bị dòng nước xoáy nuốt đến một đáy vực sâu không thể dò...

Không biết trải qua bao lâu, hần từ trong hôn trầm, mê loạn dần dần tỉnh lại.

Trong hoảng hốt thấy có một cảm giác kỳ dị không thể lý giải, chỉ cảm thấy mọi thứ dường như biến đổi hoàn toàn, lại dường như không thay đổi. Hần biến đổi nhưng vẫn là hần, lại có vẻ giống như biến thành một người xa lạ.

Vành tai hơi chuyển động, ngưng thần lắng nghe. Thực là kỳ quái, bốn phía tiếng lửa đốt, tiếng quạt, tiếng tinh thạch vỡ, tiếng hô hấp, tiếng tim đập... thậm chí cả tiếng động của những giọt mồ hôi các yêu nữ kia nhỏ xuống đất, của những sợi tóc nhẹ nhàng phát động... đều không lọt qua tai hần, âm thanh nghe phân minh mà rõ ràng, tuần tự.

Hần thậm chí có thể căn cứ vào âm thanh, phán đoán chính xác trong bí thất phương vị, cự ly cụ thể của người, vật như thế nào, cũng như tư thế động tác, ngay cả biểu tình của mỗi yêu nữ lúc đó.

Sở Dịch vừa kinh vừa kỳ, bất ngờ mở mắt ra. Hạ mắt trông xuống mà chấn động mạnh, miệng mở to không đóng lại nổi.

Mắt quét vòng quanh, mọi thứ có trong phòng đều rõ ràng minh bạch.

Rỉ xanh trên tường đồng, vân gỗ trên bàn ghế, mười ba viên tinh thạch trong lò lửa, sáu con kiến ở góc tường... thậm chí mỗi hạt bụi trên mặt đất, đều tưởng như chỉ cách một thốn, phóng đại mười lần có dư, rõ ràng khó lòng tưởng tượng được!

Nhưng khiến hần giật mình, kinh hãi nhất là chín yêu nữ Thiên Tiên phái. Xiêm y bọn họ bị thị tuyến của hần xuyên thấu hoàn toàn, tuyết nhũ(?) dựng cao (=P~), hương thơm như cỏ nhân trần, mỗi chi tiết trên thân thể mềm mại, uyển chuyển đều tất hiện, thậm chí mỗi lỗ chân lông, cũng như phủ tạng cốt cách trong người, chi tiết nào cũng không thiếu, nhìn rõ ràng, minh bạch vô song.

Cảm giác kỳ dị này có thể nói trước nay chưa từng có, vượt trên mọi tưởng tượng.

Sở Dịch nhìn thẳng, trong tim đập mạnh, huyết mạch căng lên, liền ngưng thần dò xét, đột nhiên kinh hô thất thanh.

Trong chín yêu nữ kia đột nhiên bảy người biến thành hồ ly, mai hoa lộc, thổ tử... đều là hình trạng dã thú.

“hỏa nhân kim tình (mắt lửa người vàng)?”

Sở Dịch trong đầu thốt nhiên lóe lên ý nghĩ về một pháp thuật tu chân chí cao vô thượng, tương truyền pháp thuật đó do một nhân vật tề thiên đại thánh ma môn truyền kỳ sáng tạo ra, có thể nhìn rõ tơ hào (đồng sát thu hào), minh biện yêu ma.

Có thể nào hần ở trong Thiên địa hồng lô bị thiêu đốt mấy canh giờ, trong nhân họa mà đắc phúc, luyện thành hỏa nhân kim tình?

Sở Dịch vui mừng, kinh ngạc bất định, suy nghĩ tìm kế thoát thân, vành tai thốt nhiên động dậy, phẳng phất nghe thấy từng hồi quỷ khóc lang hào (sói tru quỷ khóc) như thể gào khóc, lúc ngừng lúc tiếp diễn từ rất xa truyền đến. Trong tim giá lạnh, lắng nghe tinh tế.

Hần vốn dĩ là kim thân tấn tiên, sau khi thai hóa dịch hình, kinh mạch, cốt cách, ngũ khiếu... đều lột xác hoàn thiện, đạt đến cảnh giới địa tiên, đồng thời lại có tiềm thức dùng được thuật truy âm thiên lý, thính giác sắc bén thông thần. Chỉ là do huyền thiết điện gió không chui lọt, khiến hần không truy âm được.

Trong lúc đó, tiếng gió, tiếng tuyết, tiếng phát động của cỏ hoang trên mộ phần, tiếng rừng xào xạc, tiếng sói tru, âm thanh khe khẽ của sóc chầy chuyển cành, một vài chục lý ngoài đồng tuyết nghe tiếng bước chân như sông chảy về biển, không ngừng đổ nước.

Trong vô vàn âm thanh du dương đó, hẳn nghe thấy rất rõ những quái hô trường tiểu (tiếng cười dài, tiếng hô quái dị) ngày càng tăng, xen lẫn là thanh âm tay áo lay động phần phật, lại có tiếng binh khí chém gió vun vút, tựa hồ có vô số người chính triều lướt gió xông tới đây, càng lúc càng nhiều.

Hắn nhắm tịt, ít ra mà nói cũng có hàng ngàn tên, trong đó quá nửa là chân khí yêu tà quỷ dị, tựa hồ đều là nhất lưu cao thủ trong Ma môn.

Sở Dịch lạnh buốt, nghĩ ngợi: “Hiện tại không chạy, khó mà thoát thân!” Linh quang lóe sáng, trong khoảnh khắc đó lược qua trên trăm kế hoạch đào sinh, cũng như khả năng sử dụng pháp thuật đang có.

38. Chương 38: Tuyệt Địa Trùng Sinh

Có người đến! Trong mật điện, Lý Nguyên Chiêu tai máy động, trong mắt lệ quang đại thịnh. Chín con sư tử tựa hồ cũng nghe thấy động tĩnh gì đấy, đều bật dậy, chạy loạn qua lại trên thềm đá, ôm đầu rống lên. Mọi người chấn động, ngưng thần lắng nghe, chỉ một lát, không ai không biến sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tám thanh trường kiếm trên không cũng tùy ý “ong ong” loạn chiến, trận pháp đại loạn.

Theo tiếng kêu thét cùng tiếng thần binh xé gió từ xa truyền lại, có thể thấy không chỉ có nhiều tiên cấp cao thủ các phái trong Ma môn mà còn có Thanh Thành Ngọc Hư Tử, Đạo môn tán tiên Tề Vũ Tiêu. Không thể tưởng được chỉ trong hơn hai canh giờ, tất cả bọn họ đều tìm đến nơi này.

- Như thế nào mà nhanh vậy? Chẳng lẽ...chẳng lẽ sư tôn bọn họ....

Mọi người vừa kinh nghi vừa sợ hãi, đáy lòng nổi lên một dự cảm xấu. Những đắc ý, hưng phấn lúc trước trong khoảnh khắc. Tiêu Văn Tình mắt sáng lên, nói thất thanh:

- Phải rồi! Giác măng ma tổ! Bọn họ nhất định là theo thần thức của Giác Măng trong cơ thể Sở cử nhân truy tìm đến đây. Mọi người rung mình, đều thấy có đạo lý. Lý Nguyên Chiêu sắc mặt âm trầm, nghiêng răng giận dữ nói:

- Không sai! Chúng ta chỉ lo tra xét trong cơ thể tiểu tử này, hết lần này tới lần khác quên mất người này. Con bà nó chứ, gã Giác Măng khốn kiếp, không được việc gì, chỉ bại sự là có thừa.

Nghe thấy thế, “đám khói nhẹ” nằm ở góc bất ngờ bùng lên, trong nháy mắt bành trướng gấp nhiều lần, rồi lại chậm rãi co lại hạ xuống. Tiêu Văn Tình nhẹ nhàng đứng dậy, nói:

- Sự việc không nên trì hoãn, chúng ta lập tức chuyển Thiên Địa Hồng Lô đi khỏi nơi này.

Mọi người nhìn nhau, hơi hơi hiểu được có chút không ổn, nhưng lại không có đối sách tốt hơn, đều nhìn về phía Lý Nguyên Chiêu. Lý Nguyên Chiêu lúc này vốn rất nóng nảy, kinh nộ, sớm đã không có chủ ý, thấy đôi mắt mỉa miếu trong sáng và quyến rũ của Tiêu Văn Tình nhìn mình đắm đắm, trong lòng mềm nhũn, bật thốt lên:

- Được! Tất cả do Tiêu Tự chủ định đoạt.

Tiêu Văn Tình thản nhiên cười, yêu kiều nói:

- Bất phù khai tảo, tề tâm đoạn kim, sắc!(1) tại

Ngón ngọc bắt quyết, đưa lên, trường kiếm ngân quang tán xạ, vạch lên không một dải kiếm phù.

Một tiếng trong trẻo vang lên, cái khóa kim loại thứ nhất trên cửa đồng nhất thời gãy rời rớt xuống. Bấy người còn lại cũng không do dự, đều niệm ngữ kiếm quyết, vạch bùa lên không. Trong khoảnh khắc, tiếng

đỉnh đang vang lên, bảy chiếc khóa kim loại cùng gãy đoạn, sau đấy một tiếng kèn kẹt vang lên, vạn đạo hồng quang phát ra chiếu sáng từng khuôn mặt.

Nguyên lai Tiêu Thái Chân, Lý Huyền đề phòng Huyền Băng thiết diện bị người dễ dàng mở ra, đã đem tám phù chú mở khóa phân biệt truyền cho tám gã tâm phúc đệ tử, trừ khi tám người này đồng thời giải bùa mở khóa, còn không thì dù là Bắc Đẩu thần binh cũng không thể mở được bí thất kiên cố này.

Cửa đồng nặng nhọc mở ra, từ trong góc đột nhiên một đạo sáng trắng nhàn nhạt nổi lên, “đám khói nhẹ” kia nhanh như tia chớp, hướng vào trong mật điện bay vụt đi.

- Đỉnh đang...

Hai cái tử kim linh(2) trên tay nắm cửa nhất thời đông đưa reo loạn, hai đạo sáng tím từ giữa chuông đột ngột phát ra, uốn lượn giao thoa, chiếu lên trên “đám khói nhẹ”

- Hô

Quang mang bùng phát, “đám khói nhẹ” kia bỗng dừng bất đầu biến đổi, phát ra tiếng rên rĩ, từ trong khói tím huyền hóa thành một con rắn trắng khổng lồ, thống khổ bay vòng.

-Xà mổ mổ!

Mọi người thất thanh kêu lên sợ hãi, con rắn trắng này đương nhiên là Ngân Xà mổ mổ, một trong Thập đại yêu của Ma môn. Yêu xà này với Giác mãng ma tổ có mối quan hệ trong mấy trăm năm, ái hận đan xen, ân oán khó phân, khó trách nàng có thể truy theo ma thức của Giác Mãng, là người đầu tiên đuổi đến nơi này. Ngân Xà mổ mổ luôn kiêu ngạo tàn ác, thâm độc nham hiểm, ngoại trừ Tiêu Thái Chân cùng một số ít thủ lĩnh Ma môn, không e sợ ai. Lần này vô thanh vô tức trốn ở đây, nhất định là để ăn trộm Hiên Viên tam bảo. Nếu không phải tử kim linh đoạt phách khiến nàng bị hiện nguyên hình, chỉ sợ thần lô đã bị nàng trộm lấy trốn mất. Mọi người vừa sợ vừa giận, đều chấn bên cửa, kiếm quang chiếu sáng rực rỡ. Tiêu Văn Tình nhíu mày, quát lên:

- Ngân Xà mổ mổ, khá là có can đảm đấy, dám xông vào Thiên Tiên địa cung! Còn không mau tự trói thỉnh tội! Nhược bằng để Thái Âm nguyên quân, Tử Vi đế tôn biết thì...

- Xú nha đầu, đừng đem Tiêu lão thái bà ra dọa ta! Làm sao mà tử oan gia(3) kia biết ta ở cùng người? Chấp nhận vận mệnh của các người đi, chết rồi thì còn tìm kiếm được gì nữa?

Ngân Xà mổ mổ vùng mạnh cái đuôi khổng lồ, như tên rời khỏi dây cung, từ giữa luồng sáng của tử kim linh bay ra, lao đến bên bức tường của địa cung, quay đầu cười hắc hắc, nói:

- Phì, ta cứ giết chết đám tiểu cô nương các người, cướp đi Hiên Viên tam bảo, xem coi Tiêu lão thái bà làm sao mà truy nã ta?

Lý Nguyên Chiếu giận dữ quát:

- Bày trận, giết ả!

Bóng người nhóang lên, ngân quang từ tám thanh kiếm bạo phát, tỏa sáng rực rỡ. Trong tiếng rống điên cuồng, chín con sư tử đều phóng lên, nhằm Ngân hoàn cự xà(4) tấn công.

Ngân Xà mổ mổ nộ hồng, cái miệng như cái chậu máu mở ra, răng dài lởm chởm, hướng tới tám người chín thú bên dưới phun độc mù mịt.

- Hồi phong phản hỏa, biến!(5)

Tám người cùng quát lên, kiếm quang giao thoa tung hoành. hình thành một màn hào quang rộng lớn. Khói lam phun lên trên quảng sáng, nhất thời rối loạn, bay ngược trở lại.

Ngân Xà mổ mổ hừ một tiếng, không để ý khói độc quay trở lại, cái đuôi khổng lồ như sấm rung chớp giạt, quát lên tạo thành một luồng khí dài đến năm trượng. Tiếng nổ âm âm phát ra, quảng kiếm quang vỡ tan tành, tám kiếm, chín thú đột ngột bị đẩy lùi. Chúng nhân khí huyết nhộn nhạo, sứt mẻ không đứng vững, trong lòng hoảng hốt, mới biết được yêu xà này hung uy không nhỏ, vượt xa dự đoán. Trong Ma môn thập

yêu, Ngân Xà mỗ mỗ tu vi tuy không phải là cao nhất, nhưng nàng hung tàn xảo quyết, năng lực thực chiến vô cùng siêu quần, cho dù là tán tiên Ma môn gặp nàng cũng phải nhăn mặt nhủ mày.

Tám gã Ma môn tu chân giả này mặc dù đều là cao thủ đứng đầu trong đám trẻ tuổi cùng trang lứa, nhưng kinh nghiệm còn xa mới bằng Ngân Xà mỗ mỗ, tưởng là đông tay võ nên kêu(6), trái lại vừa mới giao thủ, đã bị rơi xuống thế hạ phong.

Tiêu Văn Tình cau mày, truyền âm, nói:

- Lý sư huynh, xà mỗ mỗ rất khó đối phó, chúng ta hợp lực chưa chắc đã giết được nàng. Thời gian không còn nhiều, bảo vệ pháp bảo quan trọng hơn, để sau khi cùng sư tôn hội hợp, hãy do sư tôn xuất thủ thu thập ả cũng không muộn.

Lý Nguyên Chiêu vốn tâm cao khí ngạo, tuy cùng Ma môn với nhau, nhưng đối với yêu thú lại cực kỳ khinh bỉ, bị xà mỗ mỗ đánh cho như vậy, vừa nổi giận vừa ảo não, quát:

- Giết gà mà phải dùng dao mổ trâu ư? Tiêu Tự chủ cứ bảo vệ Hiên Viên tam bảo, lão kiên bà(7) này giao cho ta là được!

Không chờ nàng đáp lời, rảo bước tiến lên, bấm quyết, ngự kiếm, tận lực thi triển tuyệt học bình sinh, tấn công mãnh liệt Ngân Xà mỗ mỗ. Đọc truyện tại . Kiếm quang mờ mịt, phong lôi bạo phát, trong khoảnh khắc không ngừng bức bách Ngân Xà mỗ mỗ vào thế nguy. Chúng nhân sĩ khí đại chấn, cùng hét to, từ bốn phía vây công. Chín con sư tử kia cũng rống lên giận dữ, không ngừng nhảy nhót, tấn công xà yêu. Ngân Xà mỗ mỗ kêu lên kỳ dị, thoạt uốn mình tránh né, thoạt phun khí độc, bay lượn giữa đám nhân thú, liên tục né tránh rừng đao kiếm, kinh hiểm vô cùng.

Tiêu Văn Tình khoe miệng mỉm cười, kêu lên:

- Làm phiền sư huynh!

Rồi nhẹ nhàng lướt vào mặt điện, xuyên qua cánh cửa đồng, hai tay vung lên, thuận thế thu tử kim linh cất vào ngực áo. Vừa vào trong điện, thân thể mềm mại của nàng đột nhiên chấn động, thở một ngụm khí lạnh, sực tỉnh nửa hét lên. Chín đệ tử Thiên Tiên phái, tay chân nắm lấy nhau, nắm cứng đờ thành một khối dưới đất, sớm đã mất mạng. Tất cả chín người, xương cốt biến hình kì dị, da thịt tiêu tán, thần sắc kinh hãi, có người thậm chí đã hiện nguyên hình, trông vô cùng kinh khiếp.

Ánh mắt nàng lưu chuyển, ngưng thần điều tra, nhìn xuyên qua Thiên Địa Hồng Lô đỏ hồng, Long Lân thần phù vẫn còn nguyên vẹn trên nắp lò, nhưng bên trong lại hoàn toàn trống rỗng, đừng nói nguyên anh kim đan, hai loại bảo vật, ngay cả nửa phần tro cốt của Sở Dịch cũng không thấy.

Chẳng lẽ lão mũi trâu cùng Sở thiên đế sử dụng quỷ kế kì lạ gì đấy, thần bất tri quỷ bất giác giết chết chín người, chạy thoát rồi? Nhưng thần lô này ngăn cách âm dương, một khi bị hút vào, căn bản không thể chạy ra. Huống chi Lý, Sở hai người nguyên thần bị thương nặng, Sở Dịch cốt mạch gãy đoạn, lại có thần phù phong ấn, có thể nào thoát được ra ngoài?

Tiêu Văn Tình vừa sợ vừa giận, đầu óc rối loạn, trong nháy mắt mồ hôi lạnh đã ướt đầy lưng. Dù nàng đa mưu túc trí, trong lúc này cũng không biết phải làm thế nào mới được. Chợt nghe bên ngoài điện có tiếng kêu thảm thiết, một môn nhân Tử Vi phái ngã lộn nhào vào trong điện, mặt mũi sưng vù tím bầm, mất hết oai nghiêm, trong nháy mắt đã đoạn khí. Đưa mắt nhìn lại, Ngân Xà mỗ mỗ đã hóa thành một lão bà tóc trắng bạc, xiêm y trắng lóa, phiêu hốt như quỷ mị, đào thoát khỏi trùng vây, lướt thẳng vào nội điện.

Cả bọn Lý Nguyên Chiêu cùng nhau bao vây, trái lại bị yêu pháp tà công của bà ta làm cho phải hấp tấp thoái lui, một con sư tử tránh không kịp, bị Giao Hoan xà trượng đánh trúng, xương sống gãy rời, kêu thảm ngã lăn ra. Tình thế khẩn cấp, không kịp nghĩ ngợi, Tiêu Văn Tình niệm pháp quyết, tay áo vung lên, quát lớn:

- Lớn nhỏ như ý, biến!

Thiên Địa Hồng Lô chợt thu nhỏ lại, rồi đột ngột từ dưới đất xoay tròn trôi lên, cấp tốc bay vào trong tay nàng.

- Xú nha đầu, buông thần lô ra!

Từ phía sau sát khí lăm liệt, mùi hôi thối xộc lên mũi, Ngân Xà mỗ mỗ vọt tới nhanh như thiểm điện. Tiêu Văn Tình trong lòng phát lạnh, lục quang bùng phát quanh thân, ngón tay búng ra, trường kiếm kêu lên trong trẻo, phát ra một đạo bạch quang sáng rực, xoắn tròn bay tới.

“Ầm”, một tiếng vang lên, trường kiếm bị chấn vỡ. Từ phía sau, hai đạo ngân quang rít gió, cuộn cuộn lao tới, đi sát qua luồng khí hộ thể của nàng, đánh mạnh vào Thiên Địa Hồng Lô, nhất thời khiến thần lô văng lên cao. Hai người chấn động, trong lòng đều hiện lên một tia kinh hãi: “Chân khí của yêu nữ này thật mạnh”, song song lướt tới cướp thần lô đang bay giữa không trung.

Tiếng hét, tiếng kêu đồng loạt phát ra, cả bọn Lý Nguyên Chiêu trong nháy mắt đã đuổi tới, kêu lên:

- Ngăn lão yêu bà lại, không để bà ta lấy được bảo bối

Trong phút chốc, bóng người hỗn loạn, kiếm khí tung hoành, gió lốc nổi lên mãnh liệt. Giữa cuộc hỗn chiến, Tiêu Văn Tình, Ngân Xà mỗ mỗ phân biệt nắm lấy tay nắm của Thiên Địa Hồng Lô, toàn lực tranh đoạt. Một tiếng nổ vang lên, thần lô tử quang bùng phát, Tiêu Văn Tình hít một hơi khí lạnh, trong lòng mơ hồ, đột nhiên hiện lên một dự cảm xấu, kêu lên:

- Nguy mất!

Rồi cấp tốc thu hồi nhanh chân khí, không để ý bất cứ cái gì khác, chỉ vội xoay người bay ngược về. Bọn người Lý Nguyên Chiêu thất thanh kinh hô, vội lao vào cướp đoạt.

Ngân Xà mỗ mỗ mừng rỡ, bắt lấy thần lô, cười nói:

- Thiên Địa Hồng Lô! Thiên Địa Hồng Lô đã về tay ta..

Lời còn chưa dứt, sắc mặt đại biến, tiếng cười tắt ngấm chuyển thành tiếng thét khủng khiếp, “phanh” một tiếng, đầu đập mạnh vào đồng lô, khói trắng bốc lên mù mịt, toàn bộ gò má trong nháy mắt bị cháy sém. Cả bọn người Lý Nguyên Chiêu chấn động, trong lòng chần chừ, tay lại vẫn túm lấy đồng lô. Vừa tiếp xúc, đã thấy một cỗ lực cường đại không thể tưởng tượng được, như xoáy nước, hút chặt mình vào đồng lô. Cổ tay xoáy tròn, thân bất do kỷ(8) quay vòng vòng trên không.

Chỉ nghe tiếng lách cách liên miên không dứt, cả người đột nhiên xoắn lại như thổi bột, xương cốt gãy đoạn từng khúc, máu tươi không ngừng xuất ra ngoài da. Cơ đau nhức đến tê liệt tâm can, cùng với sự sợ hãi khiến cả bọn đều kêu lên thảm thiết.

- Hấp chân đại pháp!

Tiêu Văn Tình kinh ngạc kêu lên.

Bọn họ quả nhiên là ẩn mình trong đồng lô! Không thể tưởng được bọn họ đều trọng thương yếu nhược, nhưng lại vẫn có thể phản kích. Nếu không phải mình tỉnh táo, chỉ sợ cũng rơi vào tình cảnh như bọn Ngân Xà mỗ mỗ. Mồ hôi lạnh rơi đầm đề, nhất thời cũng không biết là

hoảng sợ, kinh nghi, hay là vui mừng.

Trong chớp mắt ấy, Ngân Xà mỗ mỗ cùng tám người bị đồng lô hấp trụ mãnh liệt, thân thể không khỏi chuyển động hỗn loạn, chân khí quanh thân thao thao bất tuyệt chảy vào đồng lô, trên khuôn mặt biến dạng đầy vẻ thống khổ, kinh hãi, ngay cả tiếng kêu cũng không phát ra nổi.

Tám con sư tử chuyển động vây quanh đồng lô, sợ hãi kêu rống, không dám tiến lên nửa bước.

Tiêu Văn Tình nghĩ lại:

- Hẳn bị khốn tại lò không thoát ra được, chỉ cần tiến sát đồng lô là được. Hẳn đã loại bỏ chướng ngại dùm ta, giúp ta thoát được rất nhiều phiền toái...

Định thần lại, nàng chậm rãi tiến lên, một mặt suy nghĩ xem sử dụng loại pháp bảo gì để thu hồi Thiên Địa Hồng Lô, mặt khác nở nụ cười xinh xắn, thuần chân, ôn nhu nói:

- Nguyên lai Sở công tử cùng hai vị tiền bối không chết, thật là tốt quá. Làm hại Văn Tình lo lắng thừa cả đêm, tìm trăm phương nghìn kế để cứu các người...

Một tiếng nam tử xa lạ cười ha hả từ bên trong đồng lô phát ra, nói:

- Thật không? Ta thật là được yêu quá mà lo sợ. Thường nghe nói: khó nhận nhất là ân của mỹ nhân, tại hạ không nhận thì tốt hơn.

Thanh âm rất có sức thu hút, cực kỳ dễ nghe, giống như làn gió xuân ấm áp thổi qua tai, Tiêu Văn Tình hai má nóng lên, trong lòng hồi hộp, nhưng cũng kinh hãi, không biết người này là ai.

Người trong lò đương nhiên là Sở Dịch. Chàng nghe thấy truy binh hai nhà đạo ma đuổi tới, lập tức thu nhỏ lại, thử nhiều phương pháp, chung quy vẫn không thể đào thoát. Đột nhiên nhớ lại phương pháp Sở Cuồng Ca đối phó với Trương Ngũ Chân đêm hôm trước, linh cơ máy động, cố ý ẩn hình, dụ chín ả Tiên Thiên yêu nữ lại gần đồng lô, thi triển Hấp Chân đại pháp hấp trụ yêu nữ đứng đầu, tám người còn lại cố gắng kéo nàng ta thoát ra, kết quả là bị liên lụy, cũng bị hút sạch chân nguyên.

Sở Dịch nguyên tưởng là sau khi khống chế yêu nữ, bức bách chúng mở lò, không nghĩ đến, dưới tác dụng của Hiên Viên tam bảo, Hấp Chân Đỉnh Lô đại pháp uy lực kinh người, chín yêu nữ kia chân khí bình thường, làm sao có thể cự nổi, còn chưa kịp nghe hắn nói, đã khô kiệt chân nguyên, ngọc nát hương tan.

Lúc này dừng lại kể cũ, Sở Dịch không dám lơ là, thanh âm trầm xuống, quát:

- Yêu ma bên ngoài hãy nghe, mau mau mở lò, nếu không Sở gia ta sẽ hút chết các ngươi thành xác khô, vạn kiếp bất phục.

Tử quang quanh đồng lô bùng lên mãnh liệt, chúng nhân kêu la thảm thiết, trong sự đau nhức, sợ hãi, đều run rẩy tranh nhau cố làm người thứ nhất thoát khỏi đồng lô. Nhưng chân khí cơ hồ đã tiêu tán hết, tâm có thừa mà lực không đủ.

Tiêu Văn Tình trong lòng thất thế, thâm hô không ổn, đang muốn tiến lên ngăn trở, đã thấy Ngân Xà mỗ mỗ rống lên bi thảm, huyền hóa lại xà hình, cái đuôi khổng lồ đập loạn trong nháy mắt đã đánh vỡ Long lân thần phù, cái chớp đuôi như móc câu thì mở nắp lò ra.

- Hô!

Một đạo sáng tím từ trong lò bay ra, chiếu sáng khắp điện. Bọn người Ngân Xà mỗ mỗ rên rỉ đau đớn, nằm trên mặt đất, há miệng thở dốc, không ngừng co rúm người lại. Tiêu Văn Tình hoảng hốt, xoay người bay ngược lại, chỉ nghe thanh âm cuốn hút kia cười nói bên tai:

- Tiêu cô nương đi đâu vậy? Mới hai canh giờ không gặp, mà ta cứ tưởng là đã lâu lắm rồi.

Tử quang chói mắt, gió lốc thổi ào ào vào mặt, ngực, lưng, hai tay, hai chân nàng đều cứng đờ, kinh mạch bị phong tỏa, nhất thời ngã xuống đất.

Quang mang lóe lên, trước mắt đã hiện lên một nam tử cao khoảng hai thước. Hắn trông như từ ngọc thạch điêu thành, từ trong đan điền hào quang tỏa ra rực rỡ, đầu nghiêng nghiêng, tay phải cầm Thiên Địa Hồng Lô cao ba tấc, cười hì hì nhìn nàng, mắt chớp chớp, rất đáng yêu.

39. Chương 39: Tuyệt Địa Trùng Sinh (2)

Ánh mắt đơn thuần sáng ngời, khiến nàng lập tức nhớ tới Sở Dịch, nhưng trong nụ cười non nớt này lại mang theo vài phần hoài nghi và phóng dăng, ẩn ẩn có chút giống Sở Cuồng Ca, còn cái phong thái giở tay nhắc chân lúc đó, lại có chút khí phách cuồng ngạo như là thần thái của Lý Chi Nghi...

- Thai hóa dịch hình!

Tiêu Văn Tình trong tâm chấn động kịch liệt, trong giây lát đã minh bạch mọi điều.

Tám con sư tử hoảng hốt rống lên kinh hãi, rồi đều phủ phục xuống đất, vẫy đuôi xun xoe. Trước mặt nam tử này, mãnh thú giống như là con chó nhỏ, ôn thuận quy phục.

Tiêu Văn Tình kinh hãi, ghen tị, sợ hãi...đủ loại cảm giác đan xen, nhưng sắc mặt không chút thay đổi, mỉm cười, ôn nhu nói:

- Sở công tử, chúc mừng chàng thoát thai hoá cốt, tái thế vi nhân...(9)

Sở Dịch bị yêu nữ này bán đứng, ba phần hảo cảm đối với nàng đã sớm biến thành bảy phần hận ý, không giận, cười nói lại:

- Đa tạ, hắc hắc, nếu không phải Tiêu cô nương nhiệt tâm tương trợ, Sở mỗ làm sao có ngày hôm nay? Nhận ơn người phải báo lại gấp bội lần, hay là để ta cũng giúp cô nương 'tái thế vi nhân' được chăng?

Nói xong, ngón tay mũm mĩm nhẹ nhàng điểm ra, một luồng đao khí xanh biếc phát ra, đặt ngay ở cổ họng Tiêu Văn Tình. Tiêu Văn Tình trong lòng ớn lạnh, hàng trăm ngàn ý niệm chuyển động trong nháy mắt, cuối cùng đã có chủ ý, ngẩng đầu lên, cười nhẹ nói:

- Ai, ta còn tưởng rằng Sở công tử là người thông minh tuyệt đỉnh, không ngờ lại là ngốc tử chỉ biết hành động bộp chộp không phân rõ địch, ta.

Sở Dịch cười ha hả, nói:

- Không sai, nếu ta phân biệt được địch, làm sao có thể rơi vào bẫy của yêu nữ người? Bất quá cứ an tâm, biết lỗi có thể sửa, tại hạ sẽ không tái phạm cùng một lỗi lầm thứ hai đâu.

Đao khí từ từ nhấn vào, nhất thời đâm vào cái cổ trắng như tuyết của Tiêu Văn Tình, từng giọt máu đào đột ngột rơi xuống. Trong ánh nhìn căm hận, kinh hãi, thân thể mềm mại thanh tú của nàng ta không chút động đậy, từng dòng máu đỏ thấm xuống áo, khiến người động lòng, làm cho thiện tâm trong lòng chàng bị tác động dữ dội.

Tiêu Văn Tình nhìn chăm chăm, dụi dụi mắt, thở dài:

- Đồ ngốc, Tình Tuyệt quán là cứ điểm tại Trường An của Thiên Tiên phái, các người vừa đến cửa, đã có người thông báo cho Lý Huyền cùng Tiêu Thái Chân, ta sao dám tự mình để các người đi? Đường tiên tử bảo ta đi tìm Tề Vương, ta cố ý làm ra vẻ khó xử, đó là ra ám hiệu cho các người mau rời đi, ai ngờ các người không chịu đi, sống chết cũng cứ ở lại.

Sở Dịch rung mình, giờ phút này nhớ lại, yêu nữ này lúc ấy quả thật có lấy lý do kinh thành giới nghiêm, xin lỗi không đưa mình đi được. Nhượng mày lên, ha hả cười nói:

- Nói như vậy, hóa ra là người có hảo ý, nhưng chúng ta lại không nhìn ra được phải không?

Tiêu Văn Tình trợn tròn hai mắt, thần sắc tràn đầy nét vô tội trong ánh thu ba trong trẻo, thở dài:

- Đương nhiên là vậy? Lý Huyền đến rất nhanh, các người vì tỏ rõ thanh bạch, lại vội vàng thi triển Nguyên Tâm đại pháp, tự chui đầu vào lưới. Bảo làm sao Văn Tình cứu được người đây?

Ánh mắt lưu chuyển, cơ thể vẫn run rẩy, không ngừng liếc mắt về phía Ngân Xà mờ mờ, khóe miệng điểm một tia cười ngọt ngào:

- May mắn là ta có phòng bị, cố ý đem tin các người trốn ở địa cung Chung Nam tiết lộ cho xà mờ mờ nếu không thiên hạ to lớn, dưới đất sâu, cho dù bà ta có thể cảm ứng tàn thức của Giác Mãng ma tổ, cũng làm sao mà có thể đến nhanh như vậy được?

Sở Dịch ngạc nhiên nói:

- Cái gì? Là do nàng dẫn đến đây?

Tiêu Văn Tình thản nhiên cười nhẹ:

- Phải. Nếu không phải như vậy, có thể nào khiến cho bảy kẻ ngu ngốc kia cam tâm tình nguyện phá kiếm phù, mở mật điện? Lại có thể làm cho bọn họ đầu đá đến lương bại câu thương, cứu các người ra?

Mọi người trên mặt đất đều rung động, quay đầu nhìn lại, vẻ mặt biến đổi lộ ra nét kinh hãi, phẫn nộ. Yêu xà biết mình bị nâng lợi dụng, càng vô cùng cuồng nộ, rít lên, nhảy mạnh lên, muốn xông tới, nhưng rồi lại nặng nhọc ngã xuống.

Sở Dịch không chút thay đổi, ha hả cười nói:

- Yêu nữ, tưởng ta là con nít ư? Vài câu hoa ngôn xảo ngữ là có thể lừa dối được ư? Hắc hắc, Sở mỗ cùng người vô thân vô cố(10), người làm gì mà có hảo tâm cứu ta như vậy? Cho dù xà yêu thật sự là do người dụ tới, người cũng chỉ là muốn độc chiếm nguyên anh kim đan, cướp đi pháp bảo, làm kẻ kế thừa Tiêu Thái Chân.

- Người...

Tiêu Văn Tình đôi má xinh đỏ bừng, lông mày nhướng lên, muốn nói cái gì đấy, rồi lại không nói ra, một lát sau, thở dài, nói:

- Sở công tử, người tin cũng tốt, không tin cũng tốt. Văn Tình tuyệt không có nửa phần ý niệm gia hại người trong đầu, ta phản bội sư môn, mạo hiểm cứu các người ra, đều là vì muốn kết minh hữu với các người, cùng nhau ngăn chặn một trường kiếp nạn.

- Cùng ta kết minh hữu?

Sở Dịch nghe được cảm thấy tức cười, nhin không được cười phá lên, chân khí nơi đầu ngón tay ngưng tụ lại, định lập tức giết chết yêu nữ miệng lưỡi dối trá này, nhưng chẳng hiểu vì sao, nhìn gương mặt thuần chân, xinh đẹp vô tà này, thủy chung không thể hạ được quyết tâm.

Cách đây mấy trượng bên ngoài, bọn người Ngân Xà mỗ mỗ, Lý Nguyên Chiêu nghiêng răng căm tức nhìn hai người, lưu hận trào dâng, cổ họng khô khè khô không khè.

Vài yêu nữ Thiên Tiên phái vừa rên rỉ, vừa rít lên quát mắng:

- Tiêu Văn Tình, người là đồ ti tiện vong ân phụ nghĩa! Uống cho sư tôn yêu mến người như vậy, lại còn muốn lập người làm Tự chủ(11) của bốn môn, người lại đột nhiên làm ra hành vi phản sư môn này!

- Phì! Đợi sư tôn tới đây, nhẹ nhàng niệm vài pháp chú, khiến con tiện nhân này hồn phi phách tán, vạn kiếp không được siêu sinh. Nguồn tại

Tiêu Văn Tình hai má đột ngột đỏ bừng, dung nhan thuần chân, yêu mị kia bỗng dưng trở nên méo mó, đứng lên khinh khách cười to nói:

- Vong ân phụ nghĩa? Đại ân đại đức của Tiêu Thái Chân đối với ta, Tiêu Văn Tình này ghi tâm tạc dạ suốt hai mươi năm nay, một khắc cũng không dám quên. Đến một ngày nào đó, ta sẽ phụng hoàn gấp mười, gấp trăm lần.

Trong giọng nói mang theo sự cừu hận thấu nhập xương tủy, người khác nghe được cảm thấy vô cùng kinh hãi. Sở Dịch trong lòng hơi rung động, mơ hồ đoán ra được sự việc gì.

- Sở công tử, sự việc đã đến nước này, ta cũng không dối gạt người nữa!

Tiêu Văn Tình nhìn Sở Dịch đăm đăm, đôi mắt trong suốt vô tà đột nhiên phát ra đầy nộ hỏa, nghiêng răng nói:

- Ta nói thật với người, ta nguyên là con gái của Yến vương đương triều. doc truyện tại . Hai mươi năm trước, Ma môn vì muốn tạo nội loạn, đã cố ý xúi dục hoàng đế Lý Long Nhai phát động chính biến, lật đổ thái hậu Văn Trạch Thiên, tiêu diệt hết những người bất đồng. Lý Huyền đối với phụ vương ta vốn luôn đố kỵ ganh ghét, thừa cơ tạo ra tội danh, đem chúng ta,...đem chúng ta chém sạch cả nhà và tịch thu gia sản vào công quỹ.

Sở Dịch sững sốt, bán tín bán nghi, cười lạnh không nói gì. Tiêu Văn Tình lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu không phải trước lúc chết, Tiêu Thái Chân thấy ta căn cốt thật tốt, đối ý lấy làm đồ đệ, ta đã thành oan hồn dã quỷ cùng với người nhà rồi. Khi đó ta vừa tròn hai tuổi, Tiêu Thái Chân cho là ta không nhớ được sự tình này, tiện thể tạo dựng nên câu chuyện nói láo, nói cái gì mà ta là con gái của khả hãn Đột Quyết, toàn tộc bị quân nhà Đường giết chết, may sao bà ta đi qua cứu được, vân vân....bảo ta theo bà ta luyện Thiên Tiên song tu đại pháp, ăn cắp chân nguyên người khác, tương lai vì tộc nhân báo thù....Bà ta không ngờ rằng khi ta sinh ra đã nuốt Kí Sứ châu, sự việc ngày đó không thể phai mờ! Hai mươi năm qua, Tiêu Thái Chân cùng Lý Huyền hai yêu tặc, không ngừng bồi dưỡng ta thành công cụ để xưng bá của Ma

môn bọn chúng, bức ta làm con hát, lấy thân phận quán chủ Tình Tuyệt quán, vì bọn chúng thu thập tình báo, che giấu hành tung...

Nói đến đây, đôi tròng mắt nàng đỏ lên, thanh âm đã có vẻ run rẩy:

- Trên danh nghĩa ta là môn sinh đặc ý của bà ta, một trong tam đại Tự chủ của Thiên Tiên phái, trên thực tế bất quá chỉ là nữ nô bán nhan sắc mà thôi. Lão tặc Lý Huyền kia, thậm chí.. thậm chí biến ta thành lô đỉnh luyện Âm Dương song tu, lấy hết nam dương chân nguyên mà ta khổ sở có được...

Nàng bỗng đứng dừng lại, nghiêng rằng nói:

- Sở công tử, người hãy xem cánh tay trái của ta.

Sở Dịch chần chờ một chút, nhân thần phát ra quang mang hung bạo lấp lánh, ngưng thần nhìn qua, đột ngột hít một hơi khí lạnh. Ánh mắt xuyên qua tay áo, chỉ thấy trên cánh tay trắng như ngó sen, trơn láng như ngọc thạch của nàng có bảy đóa mai hồng, mỗi đóa đều do kim châm tỉ mỉ tạo thành, đâm thẳng vào xương, cũng không biết thật ra có bao nhiêu mũi châm. Một cảm giác kinh tâm động phách nổi lên.

Tiêu Văn Tình không nhịn được, nước mắt đột nhiên chảy xuống, lạnh lùng nói:

-Tổng cộng hai ngàn tám trăm chín mươi bảy kim châm đến tận xương, mỗi một kim châm đều do chính ta làm. Vì báo thù rửa hận, ta chỉ có thể nhẫn nhục phụ trọng, ủy khúc cầu toàn(12). Mỗi lần bán mình, ta lại châm lên cánh tay của mình một châm để nhắc nhở mình nhớ kỹ mối cừu hận khuất nhục này.

Sở Dịch trong lòng chấn động, vừa kinh ngạc vừa thương tiếc, đao khí tiêu tán biến mất. Tiêu Văn Tình lồng ngực phập phồng, cố nén nước mắt, nghiêng rằng nói:

-Trời xanh thương xót, rốt cục cho ta cơ hội báo thù, chỉ cần có thể rút củi đáy nồi(13), từ trong tay Tiêu lão yêu bà cùng lão tặc Lý Huyền cướp được Hiên Viên lục bảo, âm mưu hai mươi năm của bọn chúng sẽ tự bị phá....Chỉ là hiện tại quần ma loạn vũ, đạo môn điêu tàn(14), bằng vào lực của mình ta làm sao có thể? Cho nên ta nghĩ cứu các người ra, mượn uy lực lục bảo, liên thủ đối phó với quần yêu Ma môn, vừa báo thù, vừa bình loạn thiên hạ.

Ngừng giây lát, mắt nhìn Sở Dịch đăm đăm, nàng thở dài, nói:

- Sở công tử, người nói hoàn toàn đúng, ta đích xác có lòng tham Hiên Viên tam bảo. Người không phải là thánh hiền, thấy pháp bảo, làm sao mà không có nửa điểm lòng tham? Nhưng chỉ cần có thể rửa đại hận, lấy lại tự do, Hiên Viên lục bảo cũng chẳng là cái gì cả.

Tiêu Văn Tình nơi khóe miệng mỉm cười buồn bã, nhàn nhạt nói:

- Sở công tử, nếu như người còn có nghi ngờ, chỉ cần dùng Nguyên Tâm đại pháp chất vấn nguyên thần của ta, nếu có nửa điểm giả dối, Văn Tình tình nguyện để người băm thành trăm mảnh, tuyệt không oán hận một câu

Ngữ khí mặc dù nhẹ nhàng, nhưng rất kiên quyết, dứt khoát. Sở Dịch bị câu chuyện của nàng thuyết phục, trong lòng mềm ra, mọi nỗi hận, ghét trước kia đều tiêu tan, nghĩ thầm:

- Thôi, bỏ đi! Hiện nay ta đang thân cô thế bạc, thêm một minh hữu vẫn tốt hơn một địch nhân, nàng tu vi rất cao, kiên cường, thông tuệ, lại là Tự chủ của Thiên Tiên môn, đối với âm mưu của Ma môn rõ như lòng bàn tay...Có nàng tương trợ, biết người biết ta, việc lớn nhất định dễ dàng hơn nhiều.

Lập tức thở dài, giải khai hoàn toàn kinh mạch cho nàng, nói:

- Bất tất phải chém thành trăm mảnh, chỉ cần sau này Tiêu cô nương không chọc ta là ‘Tái thế vi nhân’ tại hạ đã ngàn ân vạn tạ lắm rồi.

Nói xong câu cuối không nhịn được, mỉm cười.

Tiêu Văn Tình “A” lên một tiếng, đôi mắt đẹp chớp động kinh hãi, thần sắc cảm kích, nói:

- Nói như vậy, Sở công tử đã tin tưởng ta, nguyện ý cùng ta hợp tác?

Sở Dịch chống eo, nhú mày nói:

- Niệm tình ái khanh chịu cừu hận khổ cực, có lòng sửa chữa lỗi lầm, quả nhân đặc xá cho người, hy vọng từ nay về sau ái khanh hoàn toàn sửa đổi, lập công chuộc tội.

Giây phút này, hắn hoàn toàn trần trụi, thân thể mang hình hài trẻ con, thấp và mũm mĩm, lại cố ý làm ra vẻ già cả, nói lời vắn vè quý phái, có chút hoạt kê thú vị. Tiêu Văn Tình cười khúc khích, những hận thù, buồn phiền vừa rồi tiêu tán hết chín phần, dịu dàng hành lễ, ôn nhu nói:

- Tiểu nữ xin theo lời dạy bảo, chỉ nghe mỗi lời của Đại vương

Hai má ửng hồng, hơi thẹn thùng, vẻ kiêu mị động lòng người không thể tả nổi. Sở Dịch trong lòng đập thình thịch, cùng nàng mỉm cười, ánh mắt không dám nhìn xuống phần thân phía dưới cổ nàng. Nghĩ đến thời gian ngắn ngủi hai ngày trước, khi đó mình chỉ là một cử nhân không biết gì, bị lôi kéo vào trường tranh chấp Ma, Đạo một cách hồ đồ, thành kẻ bị săn lùng nhất định phải bắt được của toàn thể tu chân trong thiên hạ, lại thân bất do kỷ thoát thai hoán cốt, dực hỏa trùng sinh(15), cùng Tự chủ Thiên Tiên môn sát cánh bên nhau đảm đương nhiệm vụ trọng đại trừ ma bình yêu....có thể nói là thế sự vô thường, phong vân biến ảo, thật giống như một giấc mơ lớn.

Bọn người Lý Nguyên Chiêu mắt thấy hai người bỏ qua mối hiềm khích cũ, kết thành minh hữu, không thể không vừa sợ vừa giận, to giọng mắng chửi không ngừng. Sở Dịch nghe bọn chúng thóa mạ bằng những lời dơ bẩn ác độc, nhất thời trong lòng cảm thấy tức giận, ác niệm nổi lên, nhú mày quát:

- Yêu ma quỷ quái kêu gào cái gì đấy? Đến từ đâu hãy cút về đấy đi!

Rồi xoay người phóng ra một chưởng, đao khí quét ngang, máu tươi văng tung tóe. Cả đám thét lên đau đớn, nhất thời ngã rạp tại chỗ. Tiêu Văn Tình tươi cười, vỗ tay vui vẻ, Sở Dịch như bị thiên lôi đánh trúng đầu, sống người lại trong giây lát, mồ hôi lạnh chảy ướt đầm lưng, kinh ngạc thầm nghĩ:

- Ta,,ta sao lại trở nên tâm ngoan thủ lạt thế này?(16)

Nguyên lai ‘chính mình’ chất phác đơn thuần, từ nhỏ đã tiếp thụ văn hóa nho gia, tri thư đạt lễ, ôn văn khiêm cung(17), cho dù là con kiến cũng không đành lòng giết chết. Nhưng sau khi ‘Thai hóa dịch hình’, bị thần thức Sở Cuồng Ca và Lý Chi Nghi ảnh hưởng, bất tri bất giác tính tình chàng đã có biến đổi lớn, từ một thư sinh trầm tĩnh, tử tế, đơn thuần thiện lương trước kia, nhanh chóng hóa thành một cuồng đồ lăng tử cuồng ngạo ngang ngược, bất chấp đạo lý. Đối xử với địch nhân tự nhiên cũng không còn mềm yếu như trước đây nữa.

40. Chương 40: Tuyệt Địa Trùng Sinh (3)

Đang kinh hãi, kỳ dị, chợt nghe chấn động từ phía trên truyền tới, bụi đất mù mịt rơi xuống, cho thấy truy binh Đạo, Ma đã đến dưới chân núi Chung Nam. Sở Dịch rung mình, phục hồi tinh thần, bật thốt lên:

- Tiêu cô nương, những người này cũng là do cô đưa tới à?

Tiêu Văn Tình thần nhiên nói:

- Ta không có được bổn sự như Sở công tử, làm sao dám tự đem lửa đốt nhà? Một Ngân Xà mỗ mỗ đã đủ cho ta thu thập rồi.

Tâm tình nàng lúc này rất tốt, đã khôi phục lại nét mặt tươi cười đáng yêu ngày trước, ngay cả nói chuyện cũng trở nên dí dỏm hoạt bát, từ trong tay áo lấy ra một la bàn bằng đồng hình dáng khác thường, hé miệng cười nói:

- Bất quá ta đã có vật này, giúp chúng rời khỏi nơi này thần bất giác, quỷ bất tri(18)

Tay mềm trắng nõn xòe ra như hoa lan. Trên la bàn đồng xuất hiện một người đồng nhỏ một tay đang cắp tóc quay tròn.

- Tiên nhân dẫn!

Sở Dịch kinh ngạc, trong tiềm thức bật thốt lên, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Đồng nhân cụt tay này tên là ‘Tiên nhân dẫn’, nghe nói là thượng cổ thần khí do Hoàng Đế căn cứ vào ‘Phong hậu chỉ nam xa’(19) cải tạo mà thành, có thể xu cát tị hung(20), chỉ ra đường đúng, sai.

Tương truyền có hai kiện thư hùng(21), hùng do tiên nhân mang theo đã thất truyền từ trước đây rất lâu, còn lại một kiện nguyên là pháp bảo của Tiêu Thái Chân, như vậy là đã bị Tiêu Văn Tình bí mật trộm lấy, đem theo đến nơi này. Tiêu Văn Tình hé miệng cười nói:

- Đã có tiên nhân dẫn đường, còn sợ gì yêu ma ngăn cản? Ta từng vô tình nghe Tiêu lão yêu bà nói qua, trong Thiên tiên mật điện này có một thông đạo bí ẩn đi thẳng xuống núi...

Đương khi nói, tiểu đồng cụt tay trên la bàn đã xoay vù vù được mấy trăm vòng, đột nhiên dừng lại, chỉ thẳng tường phía tây của mật điện.

- Là nơi này!

Hai người mừng rỡ, chạy vội tới bức thiết bích(22), cẩn thận ngưng thần tìm kiếm, nhưng thủy chung không phát hiện ra cơ quan bí mật gì, gõ bên trái đập bên phải, thi triển nhiều pháp thuật, cũng tịnh không tìm ra nửa điểm manh mối nào. Sau một lúc lâu, lắng tai nghe thấy truy binh Đạo, Ma ngày càng gần, đáy lòng hai người không khỏi có chút lo lắng.

Giờ phút này, Sở Dịch mặc dù đã ‘Thai hóa dịch hình’, chung quy vẫn chỉ là một tiểu hài tử cao hai thước(23), thậm chí đã dung hợp nguyên thần hai đại Tán tiên, nhưng hình thể hạn chế, cũng không thể xuất ra uy lực cực mạnh được. Nếu gặp quần anh Đạo, Ma nhất định lành ít dữ nhiều.

Sở Dịch nhướng mày nói:

- Mặc kệ, thử trước nói sau.

Bàn tay nhỏ nắm chặt Thiên Địa Hồng Lô, đưa về phía trước vỗ ra một chưởng, chân khí đột ngột phát ra, thanh thế kinh người.

- Ủng oàng.

Quang ba dao động, luồng khí phản chấn nhất thời đẩy hai người bay ra ngoài đến mấy trượng, thiết bích tuy vậy lại không chút động dấy. Sở Dịch, Tiêu Văn Tình nhìn nhau kinh ngạc. Bằng vào luồng khí này mà suy đoán, Huyền băng thiết bích này cũng phải dày trên hai trượng, tức là nếu Thiên Xu kiếm không bị Lý Huyền lấy mất, cũng không thể phá thiết bích ra được.

- Ôi chao! Kia là cái gì vậy?

Sở Dịch ánh mắt bất ngờ sáng lên, chỉ thấy gió bụi ngừng bay, trên thiết bích đột nhiên có bốn đạo ngân quang chuyển động, phân chia mặt tường thành chín khối rõ ràng.

Ngân quang chợt tắt ngấm, thiết bích lại khôi phục nguyên dạng như cũ.

Sở Dịch tâm niệm máy động, một ý nghĩ lướt qua, trong thoáng chốc nghĩ ra một cái gì đấy, nhưng nhất thời lại không nói lên được thành lời.

Tiêu Văn Tình nhíu mày, bật thốt:

- Phải rồi! Đây là Cửu cung bát quái trận! Sở công tử, người dựa theo thứ tự các số trên lạc thư(24) đánh vào chín phương vị của thiết bích, xem xem có thể mở cửa bí môn không.

Sở Dịch trong lòng chấn động, lập tức hiểu rõ. Thái cổ lạc thư vừa vặn có chín số theo quy tắc ‘Trên đội 9, dưới đạp 1; bên trái 3, bên phải 7; 2 vai là 2 và 4; 2 chân là 6 và 8; còn 5 nằm chính giữa’, ngang dọc xếp thành ba hàng, chín ô, như vậy vô luận là ngang dọc hay đường chéo, tổng số cũng là mười lăm, được xưng là Cửu cung đồ. Text được lấy tại

Cửu cung đồ cùng Hậu thiên bát quái của Chu Văn vương kết hợp, hình thành nên Cửu cung bát quái trận thần diệu vô cùng. Pháp thuật các phái Đạo, Ma hầu hết đều bắt nguồn từ đây.

Sở Dịch ngâm lên:

- Nhất sở khảm hề nhị sở khôn, tam chấn tứ tổn sở trung phân, ngũ kí trung cung lục kiên thị, thất đoái bát cần cử ly môn...(25)

Song chướng hoa lên, quang cầu màu xanh lục không ngừng bắn ra, từ vị trí quẻ Khảm ở chính giữa bên dưới của thiết bích, rồi lên vị trí quẻ Khôn phía trên bên phải...cứ thế tuần tự đánh tới, trong sát na đã đủ khắp một lượt.

Trong phút chốc quang mang bùng phát mãnh liệt, tỏa sáng khắp điện. Chợt nghe tiếng rầm rắc, cả thiết bích chậm chậm nhấc lên, lộ ra một hành lang tối đen, phẳng phất như một cái miệng lớn đen ngòm, nuốt trọn lấy người.

Hai người mừng rỡ, không chậm trễ, cùng kêu lên:

- Đi thôi

Rồi nhanh chóng tiến vào.

- Vèo vèo vèo vèo

Một loạt âm thanh vang lên, gió mạnh tấp vào mặt, ngàn quang bay loạn, hàng ngàn vạn mũi tên dày đặc bắn tới.

- Cẩn thận, có phục binh!

Sở Dịch lạnh người, vận chuyển chân khí hộ thể, đánh bật loạn tiễn lại, đồng thời toàn thân xoay chuyển như quả cầu, nhằm vào bên trong bắn tới, đao khí từ hai tay tung hoành múa lượn, hung hãn phản công.

Đao khí chém ra, chỉ nghe tiếng đinh đinh đang đang nổi lên, giống như đánh trúng vật gì rất vững chắc, cứng rắn, gió xoáy phản chấn lại vô cùng kinh người. Hai người trong lòng ngược lại cảm thấy thoải mái, biết không phải là phục binh gì mà chỉ là cơ quan ám khí chuyển động mà thôi.

Trong phút chốc bốn phía tối như mực, bóng đêm dày đặc, cái gì cũng nhìn không thấy, tai cũng không nghe gì, phẳng phất như tất cả âm thanh, hình ảnh đều bị tấm thiết bích này ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Tại nơi hắc ám tuyệt đối này, ngay cả 'hỏa nhãn kim tinh' hần mới vừa luyện được cũng tạm thời mất công hiệu, một loại không khí quỷ dị vô hình khó mà dùng lời để diễn tả được tràn ngập khắp nơi, sương khói dường như vây quanh bóp nghẹt hại người. Sở Dịch trong lòng ớn lạnh, thầm nghĩ:

- Cửa đã đóng rồi, không biết có thể thoát ra khỏi đây không? Nếu phía trước không có đường ra, chẳng lẽ chúng ta vĩnh viễn bị nhốt lại ở nơi âm u này?

Vừa nghĩ vậy, bỗng dưng cảm thấy một nỗi sợ hãi cùng hồi hận, nhất thời hơi khó thở.

=====Chú thích=====

(1): Bát phù khai tảo, tề tâm đoạn kim, sắc!: tám phù(lá bùa) mở ra, cắt rời theo ý ta, tuân lệnh!

(2):tử kim linh: chuông vàng

(3): tử oan gia: kẻ đối đầu sống chết

(4):Ngân hoàn cự xà: rắn trắng khổng lồ

(5):Hồi phong phản hỏa, biến!: Gió cuốn ngược lửa lại, biến!

(6):đông tay vỗ nên kêu: nhân đa thế chúng, ý nói nhiều người thì thế mạnh hơn.

(7):lão kiên bà: bà lão già

(8):thân bất do kỷ: không tự chủ được

(9):thoát thai hóa cốt, tái thế vi nhân: ý nói đã thay da đổi thịt, là trở thành người khác hoàn toàn

(10):vô thân vô cốt: người không thân thích

(11):Tự chủ: người nối ngôi của một môn phái

(12):nhấn nhục phụ trọng, ủy khúc cầu toàn

(13):rút củi đáy nồi: (phủ để trừu tân): là một kế sách trong 36 kế, cốt lõi là: trước những thế lực mạnh có ưu thế hơn, nếu vội đối đầu tất sẽ chuốc hậu quả. Trước hết cần phải bình tĩnh làm giảm khí thế và suy yếu sức mạnh của đối thủ.

(14):quần ma loạn vũ, đạo môn điều tàn: ý nói ma môn thì nhiều, đạo môn thì ít

(15):dục hỏa trùng sinh: truyền thuyết cho rằng phượng hoàng khi già sắp chết sẽ tự cháy, rồi sống lại, từ ngọn lửa tái sinh thành phượng hoàng con, ý nói là sau khi thai hóa dịch hình đã trở lại thành dáng vẻ trẻ con.

(16):tâm ngoan thủ lạt: người nhấn tâm độc ác

(17):tri thư đạt lễ, ôn văn khiêm cung: tri thư đạt lễ: hiểu biết về sách vở và lễ nghĩa; ôn văn khiêm cung: lễ phép, điềm tĩnh, khiêm tốn

(18):thần bất giác, quỷ bất tri: thần không biết quỷ không hay, ý nói vô cùng bí mật

(19):chỉ nam xa: la bàn

(20):xu cát tị hung: biết tránh cái xấu, tìm cái tốt

(21):thư hùng: thư là mái(cái), hùng là trống(đực)

(22):thiết bích: tường đá cứng như sắt

(23):thước: đơn vị đo lường cũ, 1 thước=40cm 2 thước =80cm

(24):lạc thư: Tương truyền vua Đại Vũ khi xưa đi trị thủy trên sông Lạc thì gặp rùa thần nổi lên, trên lưng có hình Cửu tinh. Vua Đại Vũ cho sao chép lại và gọi đó là Lạc thư. Khẩu quyết của Lạc thư là: “Đối Cửu, lý Nhất; tả Tam, hữu Thất; Nhị-Tứ vi kiên; Lục- Bát vi túc; Ngũ cư trung vị”. Có nghĩa là: Trên đội 9, dưới đạp 1; bên trái 3, bên phải 7; 2 vai là 2 và 4; 2 chân là 6 và 8; còn 5 nằm chính giữa. Đây chính là dạng hình vuông ma thuật trong toán học hiện đại, có 9 ô vuông nhỏ bên trong ô vuông lớn, điền số từ 1->9, tổng 3 số trong hàng ngang, hàng dọc và hai đường chéo đều bằng nhau.

Dựa vào Lạc thư, sau này vua Văn Vương nhà Chu mới đặt ra Hậu thiên Bát quái và định phương vị cho Cửu tinh như sau:

- Số 9 nằm ở trên tức hướng NAM. Vì phương NAM nóng, thuộc quẻ Ly-Hỏa nên số 9 mang hành Hỏa.

- Số 1 nằm ở dưới nên thuộc hướng BẮC. Vì phương Bắc hàn lạnh, thuộc quẻ Khảm-Thủy nên số 1 mang hành Thủy.

- Số 3 nằm bên trái thuộc phương ĐÔNG. Vì phương ĐÔNG là quẻ CHẤN-Mộc, nên số 3 mang hành Mộc.

- Số 7 nằm bên phải thuộc phương TÂY. Vì phương TÂY là quẻ ĐOÀI-Kim, nên số 7 mang hành Kim.

- Số 2 là “vai” bên phải, nên nằm tại phía TÂY NAM. Vì phía TÂY NAM thuộc quẻ KHÔN-Thổ, nên số 2 mang hành Thổ.

- Số 4 là “vai” bên trái, nên nằm tại phía ĐÔNG NAM. Vì ĐÔNG NAM thuộc quẻ TỐN-Mộc, nên số 4 mang hành Mộc.

- Số 6 là “chân” bên phải, nên nằm tại phía TÂY BẮC. Vì TÂY BẮC thuộc quẻ CÀN-Kim, nên số 6 có hành Kim.

- Số 8 là “chân” bên trái, nên nằm tại phía ĐÔNG BẮC. doc truyen tai . Vì phía ĐÔNG BẮC thuộc quẻ CẤN-Thổ, nên số 8 mang hành Thổ.

- Số 5 nằm ở chính giữa (tức trung cung). Vì trung cung là nơi phát sinh và cũng là nơi kết thúc của vạn vật, nên trung cung thuộc hành Thổ. Vì thế nên số 5 cũng mang hành Thổ.

(25) nhất sở khảm hề nhị sở khôn, tam chấn tứ tốn sở trung phân, ngũ kí trung cung lục kiên thị, thất đoái bát cần cửu ly môn: đại ý là một là quẻ khảm, hai là quẻ khôn. ba: chấn, bốn: tốn, năm ở giữa, sáu:

kiền,bảy: đoàn, tám: cần, chín: ly- tên các quả tương ứng với các số trong lạc thư

41. Chương 41: Long Phiên Hồ Phù

“rít”

Hỏa quang bập bùng, trong tay phải Tiêu Văn Tình là một bát đèn lưu ly màu da cam, đem gương mặt kiều mị của nàng chiếu ôn nhuận như ngọc, thu ba lưu chuyển, thân thể mềm mại dựa sát bên Sở Dịch, u hương phả vào mũi.

Sở Dịch lòng bay bổng, sự lãnh lẽo bất an vừa thấy lúc trước đã lập tức bay biến như không hề tồn tại.

Thu liễm lại những ý niệm xiên vẹo,hắn phóng mắt nhìn về phía sau, bốn bề là tường sắt hẹp, thông đạo đen ngòm đường như dây quỹ ảnh, phiêu hốt bất định, nhưng nhìn kỹ lại chẳng thấy có gì.

Nghiêng tai nghe ngóng, ngoài sự tịch mịch chết chóc cũng chỉ có yên lặng. Duy chỉ có tiếng hô hấp cùng nhịp tim của bọn họ, trong mật đạo hôn ám trầm tịch này,xuất hiện trầm trọng mà rõ ràng.

Tiêu Văn Tình dịu dàng nói:” Sở công tử, nơi đây chắc là ám đạo mà tiêu lão yêu bà nói.Chúng ta có tiến vào không?” Đôi mắt đẹp không hề nháy nhìn chằm chằm vào hắn, dường như đang chờ mệnh lệnh.

Sở Dịch lòng nghĩ:” đến đâu hay đến đó, cho dù phía trước là cửu u hoàng tuyền, còn gì sợ nữa?” hào tình dâng cao, hô hô cười nói:” đó là đương nhiên, không lẽ đi đến đây rồi mà lại bỏ đi.”

Tiêu Văn Tình yêu kiều cười, tay phải nâng đèn, tay trái nắm chặt la bàn thanh đồng nọ, yếu điệu đi trước.

Sở Dịch cẩn thận dõi mắt theo lưng nàng, vừa đi vừa ngưng thần dò xét.

Trông từ xa, giống như một đứa trẻ kéo gấu quần mẹ, đôi mắt to tròn, hiếu kỳ nhìn xung quanh.

Âm phong nổi lên,bát lưu ly đăng trong tay Tiêu Văn Tình ánh lửa bập bùng lúc sáng lúc tối như quỹ hỏa.

Địa đạo âm u quanh co uốn khúc, ngang dọc giao nhau, như một cỗ mê cung.

Tường huyền băng thiết phát ra ánh sang xanh lưu lu, đem bóng hai người kéo lúc ngắn lúc dài,lúc xa lúc gần, như một u linh phiêu lãng trong lòng đất.Tiếng bước chân vang vọng càng làm tăng cảm giác yên tĩnh đến rợn người.

“Tiên nhân dẫn” không ngừng di chuyển vù vù, cứ mỗi lần đến nhánh rẽ lại đột nhiên dừng lại, chỉ vào một con đường trong số đó, dẫn hai người tiếp tục tiến lên

Đến một đạo khẩu tròn, đột nhiên một âm thanh lớn vang lên, hai người hô hấp nghẹn lại, chỉ thấy hồng quang bùng nổ, liệt diễm bay ngang trời, một đám tử vân cuộn cuộn lan tới, mùi hôi thối khó chịu.

Sở Dịch thét to:” Cẩn thận!” quanh thân bích quang quay tròn, kéo Tiêu Văn Tình co người chui vào trong, như thiểm điện từ trong hỏa diễm của đám tử vân an nhiên xuyên qua.

Kinh hồn chưa dứt, lại nghe thấy những âm thanh vi vu vang lên, kim mang loạn vũ, vô số đồng đinh như mưa từ bốn phương tám hướng bắn tới, bị hắn chắn tán, đinh đinh rơi rụng xuống mặt đất.

Sau đó cơ quan cạm bẫy không ngừng xuất hiện, phòng cũng không phòng được, nào là thạch tiễn ám khí, nào là độc vụ liệt hỏa ... không cái nào không cực kỳ bí ẩn, uy lực kinh người.

Nếu như là tu chân bình thường, đã sớm chết tám, mười lần.Nhưng hai người tu vi cực cao, lại có tam đại thần khí hộ thể, mỗi lần đều hữu kinh vô hiểm*, tránh được trong gang tấc, không tổn thương một sợi tóc.

Thật ra vì có tiên nhân dẫn chỉ dẫn, mọi thứ đều trở nên đơn giản,nhưng hai người sẽ trái rẽ phải, đã không biết ở mê cung này đi mất bao nhiêu lâu, xuyên qua bao nhiêu cơ quan, cuối cùng vẫn không đến cửa ra, dường như không ngừng đi sâu vào trong lòng đất.

Địa đạo càng lúc càng trở nên u thâm, nhỏ hẹp, Sở Dịch trong lòng càng lúc càng kinh hãi không hiểu: địa đạo mê cung quy mô to lớn như thế này, nhiều cơ quan cạm bẫy như thế... không hiểu được kiến tạo như thế nào?

Ma môn tuy thần thông quảng đại, nhưng muốn ở dưới chân thiên tử, dưới tai mắt của đạo phật các phái kiến tạo ra mật cung như thế này, quả thật không thể tưởng tượng được.

Không cần nói đến hao phí về nhân lực, thời gian, tiền bạc, đến các loại cơ quan tinh xảo phức tạp, chỉ cần nói đến huyền bằng thiết ít ra cũng phải vài ngàn vạn cân, bọn họ làm thế nào từ đáy biển bắc hải vận chuyển đến kinh kỳ, rồi lại làm thế nào thể xẻ ra, lắp ghép, luyện tạo, không lẽ có thần quỷ tương trợ?

Trong lòng trùng trùng nghi vấn, nhện không được định hỏi Tiêu Văn Tĩnh vấn đề này, nhưng còn chưa kịp mở lời, trước mắt vạn đạo huyền quang tỏa ra, một cảnh tượng rực rỡ hấn cả đời chưa bao giờ thấy qua đập vào mắt.

Hai người cùng đại chấn, thất thanh kêu nhỏ, dường như không dám tin vào mắt mình.

Bọn họ đang đứng dưới chân một bậc thềm bạch ngọc thạch dài, thềm đá thông thẳng lên một bình đài không lồ cao sáu trượng, rộng mười dặm.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh vòm động đen rộng lớn khắc đầy thiên vạn hột bảo thạch, minh châu, ngũ quang thập sắc lấp lánh, sáng như tinh hà, lung linh như bầu trời sao, chiếu xung quanh sáng rực rỡ.

Ở phía dưới đỉnh động côi lẹ đó, có một cung thành hùng vĩ đứng sừng sững trên mặt đất, xông cao đến tận trời vòm trời.

Thành lâu điện vũ nguy nga tráng lệ đó, mái ngói uốn cong vút ...nổi lên đến tận trên bạch ngọc đài, như thái san áp đỉnh, thành lâu của Trường An con xa mới bằng, hùng kì côi lẹ,

So sánh với nó, quy mô to lớn của mê cung mật đạo trước đó không thể so sánh được, không đáng để nói đến.

Sở Dịch há mồm trợn mắt, trong lòng kinh hãi, hiếu kỳ, sợ hãi, lại có hòa thêm kích động hưng phấn không thể hình dung, một lúc sau mới nói như trong mộng: "Tiêu cô nương, đây có đúng là do ma môn xây dựng lên không?"

Tiêu Văn Tĩnh khuôn mặt xinh đẹp đầy nét ngạc nhiên mơ hồ, nhúu mày lắc đầu, muốn nói cái gì đó, lại nói không ra lời.

Dù sao cho dù ai có tài năng đến thế nào cũng không thể trong lòng đất âm u mảy mả ra một thế giới to lớn thế này, xây dựng nên một khung cảnh tráng lệ như kỳ tích thế này.

Hai người vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc dọc theo thang đá, sánh vai bước lên trên.

Thành lâu hùng vĩ, cung điện trùng trùng. Cự ly với địa cung thần bí càng gần, trong lòng hai người cảm giác ngạc nhiên càng cường liệt.

Trước ngày hôm nay, Sở Dịch chưa bao giờ tưởng tượng được thế gian này lại có một loại kiến trúc hùng vĩ như núi, rực rỡ như tinh hà, làm người đứng trước nó trong lòng phát sinh sự kính ngưỡng, cảm thấy mình thật nhỏ nhoi so với nó.

Nhìn từ xa, tường thành chính môn có gắn một cái biển thủy tinh khổng lồ, có mấy chữ lưu ly to lấp lánh chói mắt: "tam giới vạn thể cung".

Hai người giật mình, cùng nghĩ: "tam giới vạn thể, khẩu khí thật là lớn!" đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ hoang đường, dường như là tâm linh cảm ứng, đồng thanh thốt lên: "không lẽ nơi đây là diêm la thập điện?"

Hai người nhìn nhau, trong lòng sợ hãi, trên sống lưng mồ hôi lạnh nhỏ rùng rùng.

Tiêu Văn Tĩnh nhện không được nắm chặt bàn tay nhỏ của hấn, dựa hấn vào người hấn.

U hương xông lên mũi, thân hình mềm mại như khồn xương, nơi ngón tay giao nhau dường như có một luồng điện chạy qua.

Sở Dịch trong lòng rung động, xông lên một thứ cảm giác mê mẩn khó hình dung.

Cảm giác này dường như đã cảm nhận được trước kia, dường như... một ý niệm chợt lóe lên, trước mắt đột nhiên lóe lên nụ cười như hoa của Yến Tiểu Tiên, kể đó là ngón tay mềm mại của Đường Mộng Yếu.

Sở Dịch hô hấp nghẹn lại, ngực như bị một khối băng đánh vào, cảm giác đầu đờn lạnh lẽo khó tả.

Không biết giờ này phút này, hai cô gái đó ở tại nơi đâu, sống hay chết? Nếu như nơi đây thật sự là diêm la địa phủ, mình há không phải cùng các nàng vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại hay sao?

Chính vào lúc này, tiên nhân dẫn độ nhiên cấp tốc xoay chuyển, đột nhiên không sai lệch chút nào, chỉ về hướng tòa thành lâu ở xa xa, không hề động đậy.

Nhìn về phía đó, chỉ thấy ngọn cờ trên thành lâu không có gió mà tự bay, phất phới như mời gọi, thấp thoáng còn thấy được một dòng thanh lân triện văn: "Tam giới cấm cung, xâm nhập phải chết!" Bích ngọc lưu ly, nhìn thấy mà kinh tâm.

Sở Dịch giật mình, cuồng tính đại phát, ha ha cười to nói: "Thật khéo, thật khéo, diêm vương điện là nơi tốt để đầu thai. Đó có thể gọi là đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống! Tiêu cô nương, không biết nàng có nguyện ý hay không cùng ta lên núi đao, xuống biển lửa, theo con đường này mà bái phỏng Diêm la vương?"

Nói xong câu cuối cùng, đứng ngạo nghễ, thân hình đưa hải nhi trần truồng quang mang nộ phóng, trong mắt dấu chỉ phùng phùng bốc lên.

Trong khoảnh khắc đó, hắn đã hạ quyết tâm. Cho dù trước mặt có là Diêm la thập điện, địa phủ cửu tuyền, hắn cũng phải tìm ra một đường sinh lộ, quay trở lại Trường An!

Tiêu Văn Tình mắt như sóng nước mùa xuân, yêu kiều mỉm cười, không trở lời, nắm lấy bàn tay nhỏ mẫm của hắn, từng bước từng bước một tiến lên phía trước, đến dưới thành, có thể phát hiện thành lâu cao chín trượng, khí thế bức nhân như Nhạc sơn.

Trên tường thành lâu có vài nghìn đồng giáp vệ sĩ dương cung, không hề động đậy dường như đang bày trận chờ đợi, chỉ cần một mệnh lệnh của cấp trên, lập tức loạn tiễn cùng bắn ra.

Hai người lạnh người, ngưng thần nhìn lại, vạn nghìn thị vệ đó không ngờ đều là đồng nhân, tượng đá, chỉ là hình thái sống động như thật, có thể nhầm với người thật.

Hai người rất kỳ lạ, xem xét lại một lúc, chợt phát hiện những đồng nhân giáp sĩ này không ngờ mặc trang phục của vệ sĩ cổ đại.

Tiêu Văn Tình nhin không được phì cười nói: "Thật là kỳ lạ, chẳng lẽ Ngưu Đầu Mã Diện đi đầu thai hết rồi, lưu lại đám người cổ này ở đây để xua chim sẻ?"

Sở Dịch tâm niệm nhất động, lơ mơ cảm thấy có một ý gì đó thoán luyệt qua. đọc truyện tại . mới nhất ở

Chín cái thành môn bằng tử đồng đều mở lớn hết cỡ, bên ngoài thành môn, mỗi nơi đều có bốn con thú thanh đồng không lồ phủ phục trấn giữ, ngẩng đầu trông chừng, ngoài ra còn có ba mươi mấy đồng nhân giáp sĩ khổng lồ phân ra đứng ở hai bên, trừng mắt nhìn ngó.

Ở nơi đại môn mở lớn, có một con đường lớn lát huyền hắc ngọc thạch nằm chính giữa vượn dài tiến thẳng, xuyên qua các thành môn, nối thẳng đến đại điện ở trung tâm nơi sâu nhất của địa cung.

Hai người nắm tay cười gió bay, dọc theo đại đạo tiến vào thành môn, nhìn xung quanh vô cùng kinh hãi.

Trên quảng trường hai bên đại môn, đầy những tượng lính đang bày binh bố trận

Đồng nhân, tượng đất, thạch điêu... tương gia phức tạp, ít ra cung có vài vạn người, quân phục hùng tráng, uy phong lẫm lẫm.

Lúc họ đi ngang qua, đồng mã thiết xa ở hai bên đao nâng như rừng, không ngừng trấn áp họ phải thối lui, cảnh tượng giống như cười khoái mã trên chiến trường, giữa nơi duyệt binh của ngàn vạn binh sĩ, cả đời không nào quên.

Quý đệ nhất là, vô luận hai người Sở Dịch chạy đến nơi đâu, nhân tình của ngàn vạn quái thú, tượng binh lính, đồng nhân đó đều nhìn chăm chăm họ từ đầu đến cuối, sát khí đằng đằng, dường như lập tức có thể biến thành vật sống, nhảy chồm lên đánh hai người thành một một đồng thịt vụn, chém thành vạn mảnh.

Sở Dịch hai người vẫn phiêu diêu theo hướng tiên nhân dẫn chỉ mà bay tới, trong lòng càng lúc là kỳ lạ.

Nhìn hai bên trái phải, cung trung điện các nhấp nhô không đều, tầng tầng lớp lớp, đèn lửa như ban ngày, mùi hương lạ nồng nàn.

Cung điện khổng lồ trống rỗng, trừ ngàn vạn đồng nhân kim thú này ra, một quý ảnh cũng không có, nhìn đâu cũng không giống âm cung địa phủ.

Không một tiếng động. Tại nơi địa cung thần bí yên tĩnh này, thời gian như ngừng lại, tất cả dường như đều say ngủ, trừ bọn họ hai người khách không mời.

Tiêu Văn Tình đột nhiên dừng lại, nhìn xuống phía dưới, kỳ lạ nói:” Cái này là cái gì, là thủy ngân sao?”

Trên quảng trường, từng giải bạc ngồn nghèo giao nhau, ánh sáng lung linh chói mắt, như sông hồ tụ tập, đều hướng về một ao nước lấp lánh bạch quang ở phía đông chảy tới.

Thủy ngân trước nay được các phái tu chân xem là tiên dịch thần thủy trong tu luyện, vô cùng trân quý. Bao nhiêu thủy ngân chảy ngang dọc trên mặt đất thế này, quả thật chưa từng thấy qua.

Sở Dịch đột nhiên giật mình, trong khoảnh khắc, rất nhiều ý nghĩ từng cái một lướt qua, đột nhiên hiểu ra, thất thanh nói:” đúng rồi, đây không phải là Diêm Vương phủ, đâu là địa cung Tần Thủy hoàng lăng!”

* hữu kinh vô hiểm: bị làm giật mình nhưng không bị nguy hiểm gì

“Tần Lăng địa cung?” Tiêu Văn Tình mắt huyền sáng lên, lập tức hiểu ra.

Từ trước đến nay, trừ Tần Thủy hoàng đã thống nhất lục quốc, tung hoành bốn bể là, ai có khí phách cùng tài năng như thế, có thể dưới lòng đất sâu trăm trượng xây ra một tòa lăng cung tráng lệ to lớn, như bàn tay của quỷ thần làm ra như thế này.

Để kế thừa cuộc sống thế vương khi còn tại thế, lăng mộ của lịch đại đế vương không có cái nào không vô cùng xa hoa, để đề phòng đạo tặc nhòm ngó, đều xây ở những nơi bí mật.

Xa mãi, thần mật có thể coi là hai đặc điểm điểm lớn của lăng cung các triều vua trước, trong đó Tần Thủy hoàng lăng lại đứng thứ nhất.

Tần Thủy hoàng sau khi tự mình đăng cơ, đã bắt đầu ở Ly sơn xây dựng lăng mộ quy mô lớn của mình, trước sau gần bốn mươi năm, quy mô có thể nói là không tiền tước hậu.

Tuy nhiên về sau bị Hạng Vũ dung túng phá hủy, lại liên tiếp gặp phải nạn đạo tặc quan đông, rồi đến hỏa hại, bề mặt lăng mộ bị tổn hại gần hết, nhưng cung điện dưới lòng đất trong thuyền thuyết vũ chưa bị người phát hiện.

Căn cứ vào Tư Mã Thiên(sử ký, Tần thủy hoàng bốn kỷ) viết rằng, Tần lăng địa cung sâu hơn trăm trượng dưới lòng đất, trong địa cung vòm động nạm đầy châu báu, tượng trưng cho thiên cung (trời sao), ở trên mặt chế tạo sông hồ biển cả, tượng trưng cho thần châu; lại lấy thủy ngân chế tạo nước trong “sông hồ biển cả, lưu chuyển không ngừng.”

Theo truyền thuyết thì nơi địa cung đâu đâu cũng là bảo ngọc kì khí giá trị liên thành, đèn đuốc đều là do đồng hải nhân ngư cao chế thành, vĩnh viễn không tắt, sáng như ban ngày.

Vì phòng bọn đào mộ tiềm nhập, nơi địa cung còn có mê cung dài mười dặm, cơ quan đầy dẫy, người tự tiện xâm nhập tất tử vô nghi.

42. Chương 42: Long Phiên Hồ Phù (2)

Sở Dịch đọc nhiều kinh thư, đối với những gì viết trên đó tự nhiên nhớ như lòng bàn tay, trước lúc tiến vào địa cung, đã lơ lơ phát giát những điều trước mắt dường như từng thấy trước kia.

Nhưng do đã sớm có định kiến, trước nghĩ mật cung là do ma môn xây dựng, sau lại nhầm đây là diêm vương điện, vì thì không nghĩ đến nơi khác ngay được.

Lúc này nhìn thấy thủy ngân tràn trên mặt đất, là nhớ đến đồng nhân đều mặc trang phục thời Tần, mới có thể tỉnh lại được.

Hai người bọn họ vốn chỉ muốn đào thoát khỏi lòng đất, không ngờ ma quỷ sai khiến, ngược lại bị Tiên nhân dẫn đến địa danh bí mật thiên cổ này, chỉ có thể nói là mọi việc trên đời đều có thiên ý. Truyện được tại

Trong khoảnh khắc, hắn đã không biết đây là phúc hay là họa, phải vui vẻ, hay nên buồn rầu.

Tiêu Văn Tình thần sắc cổ quái, run run đứng lặng một lúc, đột nhiên kinh hỷ giao nhau, run giọng nói: "Ta biết rồi! ta biết rồi! Tiêu lão yêu nữ đem Thiên Tiên địa cung đặt lại lòng núi Chung Nam sơn, thì ra là vì lý do này!"

Trong lúc kích động, lại vỗ tay nhảy múa, giống như một đứa trẻ đang cuồng hỉ.

Sở Dịch giật mình, kỳ lạ nói: "Tiêu Cô nương, người vừa nói cái gì?"

Tiêu Văn Tình tà áo tung bay, nhìn Sở Dịch phiêu diêu rơi hạ xuống mái của thần điện, chuyển đầu nghiêng nghiêng dò xét cung điện nguy nga tráng lệ xung quanh, cười nói: "Sở Công tử, nơi đây đích xác là Tần Thủy Hoàng lăng, nhưng đồng thời cũng xác thực là địa môn do ma môn xây lên..."

Sở Dịch ngạc nhiên nói:

"Cái gì?"

Tâm niệm nhất động, đột nhiên nhớ tới điển cổ đem qua Tiêu Phiên Phiên nói, thất thanh nói: "Không lẽ... không lẽ Tần Thủy hoàng là đời sau của Tiêu Sử, là người trong ma môn?"

Tiêu Văn Tình í lên một tiếng, ngạc nhiên nói: "Người làm sao biết được việc của Tiêu Sử, không lẽ người là..."

Rồi lập tức đoán ra là chuyện gì, than rằng: "Đúng rồi, nhất định là Phiên Phiên con tiểu yêu nữ đó đặc ý đến quên mọi việc, nhặn không được nói cho người biết."

Lúc này, Tiên nhân dẫn lại bắt đầu cấp tốc cuồng chuyển, cánh tay duy nhất của đồng nhân chỉ thoát động thoát tây bất định, qua một lúc sau, chỉ thẳng về phía bên phải phía trước.

Tiêu Văn Tình khuôn mặt tỏa sáng, tràn đầy thần sắc hoan hỉ, vừa nắm lấy tay của Sở Dịch, theo hướng mà tiểu đồng nhân đó chỉ, tiếp tục nhẹ nhàng tiến sâu vào trong, vừa mỉm cười nói: "Người đoán không sai, Tần Thủy Hoàng Tiêu Chính là đời sau của Tiêu Sử cùng Tần quốc Lộng Ngọc công chúa, hậu duệ đích tôn của thái tổ Ma đế Xi Vưu. Ma môn trong tay hắn đạt đến đỉnh điểm, cũng trong tay hắn mà đổ vỡ ly tán, đến mức hoàn toàn không thể hồi phục ..."

Sở Dịch hiếu kì, lòng nghĩ: Tần Thủy hoàng là người trong ma môn, trùng hưng ma môn là điều dễ lý giải, nhưng sao lại để mất ma môn?

Tiêu Văn Tình dường như biết hắn nghĩ gì, mắt huyền nhìn thẳng vào hắn, cười khanh khách nói: "Sở Công tử, người tinh thông kinh sử, chắc biết lịch sự về chiến quốc thất hùng tranh thiên hạ. Nhưng người phải biết thiên hạ này lớn như thế nào, hầu quốc rất nhiều, vì sao chỉ có riêng bảy nước đó quật khởi tranh bá? Lại vì sao chỉ có Tần quốc thống nhất được thiên hạ?"

Sở Dịch run nhẹ, lòng nghĩ: nó quan hệ đến chính trị, ngoại giao, kinh tế, quân sự ... của các nước đương thời, rất nhiều phương diện, một lúc làm sao nói hết cho rõ ràng được?"

Tiêu Văn Tình cười yêu kiều, trong mắt ánh lên một tia tinh nghịch, lai đột nhiên chuyển đề tài nói:” Sở công tử, người có biết nguồn gốc của ma môn không?”

Sở Dịch ngày đó được nghe Yến Tiểu Tiên giới thiệu qua tỷ mỷ, lúc này lại thôn phệ được nguyên anh thần thức của Sở Cuồng Ca, đối với việc này đương nhiên biết rõ như lòng bàn tay, nói:” Ta nghe nói là vì rất nhiều người học đạo cầu đường tắt, không tiếc rời khỏi chính đạo, dùng thuật bàng môn tả đạo nhanh chóng gia tăng nguyên thần chân khí của mình.Những yêu nhân ma loại đó vì để chống cự lại bị đạo môn tiêu diệt, dần dần dung hợp lại với nhau, bí mật kết bè, tự nhận là “Thần Môn”...”

Tiêu Văn Tình khanh khách cười giong:” Biết ngay là người sẽ nói như thế. Không ngờ ngay đến đường đường là Sở Thiên đế cũng không biết đến nguồn gốc của ma môn.Có thể thấy “chúng khẩu thước kim, tích hỷ tiêu cốt*”nói không hề sai tí nào.Thời gian dài có thể biến những biến những lời hoang đường thành lịch sử.”

Sở Dịch lạ lùng nói:” nàng nói cái gì?”

Tiêu Văn Tình nháy đôi mắt vừa thuần chân vừa tinh nghịch, yêu kiều nói:” Kỳ thật ma môn sở dĩ tự xưng là Thần Môn, là vì lúc đầu lập chí khôi phục chế độ thái cổ thần đế ngũ tộc. Niên đại thái cổ đại hoang, do Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ tộc chọn ra một vị đức cao trọng vọng, thần thông quảng đại làm thần đế, điều đình ngũ tộc phân tranh, thực hành chế độ vô vi...”

“Nhưng đến những năm cuối đại hoang, Thần Nông hoàng đế giá băng, thiên hạ đại loạn, ngũ tộc tương tranh không ngừng.Hoàng đế quật khởi, đánh bại các tộc, vì xóa đi sự khác nhau và phân tranh giữa các tộc khác nhau, tránh khỏi chiến loạn, người tiên hành rất nhiều cải cách, bao gồm đem trộn ngũ tộc ở lẫn cùng cùng với nhau, dung hòa lẫn nhau, kiến lập triều đình trung ương cao độ tập quyền...”

“Nhưng kết quả là, những quý tộc của các tộc mất đi đại quyền vốn có, tự nhiên không cam tâm.Đặc biệt là Xi Vưu đại đế, vốn dĩ kiêu ngạo bất thuần, truy cầu tự do không câu thúc, vì thế cầm đầu phát động chiến loạn, lập chí khôi phục chế độ thần đế ngũ tộc, các tộc đều có anh hùng hưởng ứng.”

“Sau khi đại chiến oanh oanh liệt liệt, Xi Vưu chiến tử, bị phân thân thị chúng. doc truyện tại . Vài lần đại chiến sau đó, tứ linh nhị thập bát thần thú của các tộc lại bị phong ấn trấn phục.Hoàng đế cuối cùng dành được thắng lợi toàn diện.”

Trong lúc nói, hai người đã đi qua cần chính đại điện, bay vào trong lăng cung nội viên.

Trong vườn tường cao bao quanh, điện đài lâu các liên miên bất đồng, côi lẹ xa hoa như thiên cung tiên cảnh.

Hai bên đường, vẫn như cũ có vài nghìn thanh đồng vệ sĩ đứng cầm gác

Bên lầu trước điện, không đâu không có từng con từng con thanh đồng thụ thú đang ngồi, gương nanh múa vuốt, dữ tợn liếc nhìn.

Tiêu Văn Tình nói tiếp:” Nhưng phản đảng may mắn sống sót không bỏ cuộc, kết thành tổ chức bí mật “Thần môn”, chuyển thành ngầm hoạt động du kích. Vì hấp dẫn càng nhiều người tham gia vào Thần môn, thực lực càng mạnh, Thần môn thiên đế đương thời đem nhiếp thần hấp chân đại pháp của Xi Vưu cải biến sau đó phát dương quang đại, trở thành bí truyền của thần môn. Chỉ cần tu luyện xong đại pháp đó, có thể dễ dàng hấp thụ được chân nguyên mà người khác khổ công tu luyện, thậm chí có thể trường sinh bất tử.Có nhiều tu chân tâm thuật bất chính vì tu luyện pháp đó, theo nhau gia nhập thần môn.Thần môn theo đó thanh thế lớn mạnh, nhưng vì người tham gia xấu tốt không đồng đều, thường có môn đồ vì tu luyện, không từ thủ đoạn, làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý, bị người thiên hạ xem là tà môn ngoại đạo.Cách gọi “ma môn”n đã càng lưu truyền càng rộng.”

Nghe đến đó, Sở Dịch liền lập tức hiểu ra, nhưng trong lại lại trở lên một nỗi nghi hoặc khác, ngạc nhiên nói:” Đã là như thế, vì sao đến Sở Thiên đế cũng không hiểu đến cổ nguồn gốc của thần môn, nàng lại biết rõ ràng như thế?”

“Đó chính là nguyên nhân vì sao ta đề cập đến Tản Thủy hoàng cùng chàng.Đừng có gấp, để nghe ta nói hết.”

Tiêu Văn Tình thu ba lưu chuyển, yên kiêu cười một tiếng, tiếp tục nói: “qua thời gian dài, đấu tranh quyền lực trong nội bộ thần môn càng lúc càng kịch liệt, dần dần phân hóa thành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ chi phái, hiệu xưng là Bạch, Thanh, Huyền, Xích, Hoàng ngũ tông. Ngũ tông tự mình tuyển lập linh tụ, tiềm nhập các nơi, dự định học theo hình thái ngũ tộc, phân biệt thiết lập nên ngũ hành quốc tộc. Đương thời trong ma môn cao thủ như mây, số tán tiên phải tính đến hàng trăm, các chủng người lại càng nhiều, dựa vào luyện các pháp thuật kim thuật, thu thập được tài phú nhiều đến không tưởng tượng được, thế lực càng lúc càng mạnh. Đến thời chiến quốc, Ma môn Thanh tông không chế Tề quốc, Huyền tông không chế Yến quốc, Bạch tông không chế Tần quốc, Xích tông không chế Sở Quốc, Hoàng tông không chế Triệu, Ngụy, Hàn ba nước, theo nhau quật khởi, hình thành thất bá chủ hầu quốc...”

Sở Dịch a lên một tiếng, kinh ngạc vô cùng, không ngờ bí mật của chiến quốc thất hùng xưng bá mà nàng đề cập đến lại là điều đó!”

Hai người vừa nói vừa bay, chỉ thấy phía trong quảng trường trung ương, trên một đài cao bằng đá đại lý đen cao trăm trượng, sừng sững dựng một tòa bát giác đại điện tạo bằng hắc tinh ngọc thạch cùng gỗ bắc hải trầm hương.

Lầu cao ba tầng, tám hướng đều là đại môn làm bằng đồng đen, hùng vĩ tráng lệ, trang nghiêm uy nghi, giống như một quân chủ trị vì thiên hạ. Chắc là huyền cung chứa thi hài của Tần Thủy Hoàng trong truyền thuyết

Thông lên cao đài là một thang đá vừa rộng vừa dài, đứng hai bên là thanh đồng binh sĩ không cầm vũ khí, còn có hơn ngàn tượng quan quỳ xuống bái, quang cảnh thật là tráng lệ.

Đến phụ cận huyền cung, Tiên nhân dẫn độ nhiên dừng lại, vi vu rung chuyển một trận, không ngờ lại bật đầu loạn chuyển theo hướng ngược lại.

Tiêu Văn Tình a lên một tiếng, thu ba lưu chuyển, kinh ngạc vui mừng khó kiếm chế, vừa ngưng thần chú ý hướng chỉ của tiểu đồng nhân, vừa tiếp tục nói: “Trong thất quốc, Tần vương Doanh chính là dã tâm cao nhất, mộng tưởng nhất thống ma môn ngũ tông, lên làm thần đế... hần thiên tư thông tuệ, từ trong Tử Phượng dịch cùng Bích Hoàng tiêu biết được bí mật liên quan đến hiền viên lục bảo cùng tứ linh phong ấn Tiêu tam lang để lại, bắt đầu toàn lực sưu tầm pháp bảo. Chỉ vài năm ngắn ngủi, hiền viên lục bảo trừ bắc đầu thần binh ra, năm thứ còn lại đều rơi vào trong tay hần... Doanh Chính vốn đã hùng tài đại lược, tinh thông các loại tuyệt học pháp thuật của ma môn, có được pháp bảo, như hổ thêm cánh. Tiếp đó lợi dụng Thái Cổ Hồ Phù triệu tập hung thú, mượn Hà Đồ Phiến chế ngự yêu quỷ, dùng thiên địa thần lô thiêu luyện thần binh, tổ chức nên một quân đội siêu cấp cường đại, tung hoành cửu châu...”

Sở Dịch giật mình, ngạc nhiên nói: “Theo đó mà nói, Tần thủy hoàng sở dĩ có thể đánh bại lục quốc, thống nhất thiên hạ, không phải đều là dựa vào ma môn cùng hiền viên lục bảo sao? Nhưng ma môn không phải vì mục tiêu khôi phục chế độ thái cổ thần đế ngũ tộc hay sao? điều đó cùng hành động hần toàn lực gia tăng củng cố thêm chế độ trung ương tập quyền không phải là hoàn toàn khác sao?”

Tiêu Văn Tình mày nhíu lại, mỉm cười nói: “Sở công tử đọc nhiều kinh sử, không lẽ không biết cái gì gọi là ” hết chim cất cung, thỏ chết chó vào nồi sao? Doanh chính đã thống nhất thiên hạ, lẽ nào lại cam tâm đem miếng thịt ngon đến mép chia phần cho người khác? Ma môn cổ huấn lại với hần có quan hệ gì.”

Sở dịch lạnh người, cuối cùng cũng hiểu nàng nói Ma môn vì Tần Thủy hoàng mà suy vi lúc trước có nghĩa thế nào.

Tiêu Văn Tình nói: “Doanh Chính sau khi mượn lực của ma môn giúp thống nhất thiên hạ, linh tụ của ma môn các tông đều vô cùng hoan hỉ, theo nhau giục hần lên ngôi thần đế, phân phong kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ quốc, tái lập chế độ thái cổ cũ. Doanh Chính xuất thân ma môn, biết rõ ma môn sức lực lớn mạnh, vì bảo hộ giang sơn, không để ma môn phân liệt đế quốc, quyết tâm thiên hạ chế nhân, đem nó triệt để phá hủy. Vì thế lấy cớ thảo luận tên của chế độ ngũ tộc phân phong, đem những nhân vật trọng yếu trong ma môn ngũ tông toàn bộ dẫn dụ đến Hàm Dương, một lần bắt gọn, đem chôn sống trong hầm cát đã chuẩn bị sẵn. Kế đó truy bắt ma môn tu chân, trong gần nửa tháng, đã chôn sống mười sáu vạn người. Vì che mắt thiên hạ, đối với bên ngoài tuyên xưng những người đó đều là phương sĩ chuyên yêu ngôn hoặc chúng (dùng lời lẽ mê hoặc chúng sinh), hay là những nho sinh tuyên truyền phân liệt đế quốc. Đồng thời, các loại pháp thuật bí kíp, kỳ thư bảo điển của ma môn tìm được đều cho thêm bó thuốc, đốt sạch sẽ, phòng có người tu luyện ...”

“Đốt sách chôn học trò?”

Sở Dịch kinh ngạc thất thanh, không ngờ sự kiên làm hấn thương tâm mà lịch sử lại đó đều là do ma môn nội chiến mà thành!”

“Không sai, chính là đốt sách chôn học trò.Vì tiêu diệt tận gốc ma môn mà tất cả bị ảnh hưởng, Doanh Chính cấm sử sách ghi lại những chuyện liên quan đến Ma môn, thậm chí đến danh xưng thần đế cũng bị cải biến thành hoàng đế.”

Tiêu Văn Tình đôi mắt thoáng qua thần sắc nhạo báng, yêu cười cười nói:” Từ đó về sau, thiên hạ đã không còn người biết chuyện cũ của ma môn, nếu như không phải Tiêu Thái Chân là hậu duệ của Danh chính, ta lại có thể đoán ra quan hệ giữa Xi Vưu và Tần Thủy Hoàng, biết được việc thối nát này”

Sở Dịch miệng lưỡi đắng nghét, không biết cảm thấy hoạt kê hay là bị thương, lòng nghĩ:“được làm vua thua làm giặc, trên lịch sử đã có biết bao nhiêu sự việc bị người thắng cuộc che đậy đi chân tướng rồi?”

Tiên nhân dẫn đột nhiên một lần nữa dừng lại, cánh tay duy nhất chỉ về hướng mặt bắc của huyền cung điện, trong đồng nhất phát ra những tiếng vù vù chấn động.

Tiêu Văn Tình rất vui, vừa đẩy Sở Dịch bay trước, vừa cười nói:“Nhưng dã tâm của Doanh chính chưa dừng ở đó.Hắn ta muốn thu cả lục bảo, tu thành Hiên viên tiên kinh, trường sinh bất lão. Muốn giải khai tứ kinh phong ấn, mượn thần lực của tứ linh nhị thập bát tú trợ giúp, trở thành bá chủ vạn thế của tam giới cửu thiên... thế là vài năm sau, Doanh Chính tuần du tứ xứ, toàn lực truy tìm bắc đầu thần binh.”

Sở Dịch trong lòng kích động nghĩ:” Không ngờ Tần Thủy Hoàng lại là bá chủ ma môn, không lạ hấn bạo ngược chuyên quyền, quân phiệt hiếu chiến, đến sau khi chết đi, cũng ở tại lăng cung của mình đặt nhiều đồng nhân binh mã, quái thú hung cầm như thế này,cùng hấn ruổi ngựa chinh chiến âm giới, hắc hắc, trong lòng càng hiểu rõ hơn cái tên gọi “Tam giới vạn thế cung ”, của địa cung này.”

Tiêu Văn Tình nói:” Đồng thời, hấn lại càng khẩn trương kiến tạo địa cung Ly sơn.Bề mặt là lăng mộ của hấn, thực chất là đại bản doanh để hấn tiến một bước chinh phạt tiên giới, hấn đem thần binh, pháp bảo, bản sao của các loại tu chân bí tịch đã đốt lúc trước giấu trong địa cung, lại thu thập đồng thiếc trong nhân gian, nung thành ba vạn sáu ngàn đồng nhân giáp sĩ, tám trăm đồng thú không lồ ...Chính vì như thế, Tần Lăng địa cung cơ quan trùng trùng, đầu đầu cũng ẩn tàng âm dương ngũ hành,kỳ môn dộn giáp đều huyền bí, chỉ một chút không cẩn thận, tất nhận lấy cái họa sát thân.Nếu không phải chúng ta có tiên nhân dẫn chỉ lối, hiện tại đa phần đã hồn rời xác thành tiên rồi.”

Sở Dịch đại chấn, tim đập thành thịch.

Từ sau khi hấp dung được nguyên anh của Lý chí Nghi, đối với pháp bảo hấn sản sinh ra một ý muốn thu thập cuồng nhiệt không tên, lúc này nghe nói dường như có pháp bảo, thần binh, rất nhiều bí tịch từ thời chiến quốc cất tại trong lăng cung, lập tức thần ý dao động, nhện không được ngưng thần dò xét.

Tiêu Văn Tình ở phiêu diêu hạ xuống lan can phía bắc Huyền cung đại điện, thở dài nói:” Chỉ tiếc người tính không như trời tính, hấn tu luyện cầu thành tựu nhanh chóng, ma thần trong thể nội quá tạp, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma.Còn chưa tìm được bắc đầu thần binh, đã bị tinh thần thác loạn, phát cuồng mà chết.”

Nàng nghiêng người dựa vào lan can ngọc, thu ba lưu chuyển, từ từ nhìn xung quanh lăng cung điện vũ kim bích huy hoàng, những tượng đồng binh đứng so le,thanh thoát nói:“Cái đó là cây đu thì khỉ chạy. Đại tần đế quốc hấn khổ sở kiến lập nên phút chốc tan thành mây khói, đến lăng mộ cũng phải chịu trọng kiếp, bị thiêu thành một nơi hoang phế, Thái ất nguyên chân đỉnh, Càn khôn nguyên cương hồ... những bảo vật đó sau đó đều thất tích.Chỉ còn lại địa cung là được bảo tồn hoàn hảo đến ngày nay.”

Sở Dịch lòng trầm xuống, ảo não vô cùng, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, buột miệng nói:” thế còn Thái cổ hồ phù cùng Hà đồ long phiến thì sao? Không lẽ còn ở bên trong địa cung”.

Tiêu Văn Tình run nhẹ người, yên nhiên chuyển mình, chăm chú nhìn Sở Dịch, trong đôi mắt sáng như thủy tinh chứa đầy cảm giác kích động hoan kỳ không kiềm chế được, rồi đột nhiên nở ra nụ cười rạng rỡ, khanh khách cười to nói:” không sai, hồ phù long phiến ở trong huyền cung! Đó chính là lý do Tiêu Thái Chân đem Tiên Thiên địa cung đặt ở bên dưới Chung Nam sơn.”

*chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt: lời đồn có thể làm tan chảy vàng, lửa không ngừng có thể biến người thành tro.Đồng nghĩa với câu lời đồn đáng sợ.

43. Chương 43: Đồng Quan Cộng Huyệt

Sở Dịch nghe như có sấm bên tai, vừa kinh vừa hãi, dường như muốn nổ tung ra.

Tiêu Văn Tình tà áo xanh lay động, nụ cười như hoa, ánh sao nhàn nhạt trên đỉnh động phản chiếu trên khuôn mặt nàng, tạo thành một tầng ánh sáng nhiều màu vừa nhu hoà vừa yêu mị, đẹp đến mê hồn người.

Đôi mắt đẹp hơi nhú lại, miệng cười khanh khách nói:” Tần quốc hùng cứ tây phương vài trăm năm,vốn dĩ là Kim đức tự cư, Tần Thủy Hoàng trong hiên viên lục bảo có được Thái cổ hồ phù là sớm nhất,vì là thần khí thuộc kim, nên hắn coi là thiên hạ đệ nhất pháp bảo... cho đến khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, thay thế cho Hoả đức triều Chu, hắn vì kim sinh thủy, thủy khắc hoả, nên tần đế quốc phải lấy thủy được làm trọng.Mà Hà đồ long phiên chính là kiêu sở* của thủy đức thần khí, nên long phiên, hồ phù đều được liệt thành lưỡng đại hộ quốc thần khí của Tần đế quốc, sau này khi Tần thủy hoàng chết đi, không đem cho vào cùng quan tài cũng không được.”

Sở Dịch a lên một tiếng, đột nhiên hiểu ra, đánh nhằm đụng nhằm, không ngờ nhân hoạ được phước

Nếu như thật sự có thể lấy được hai cái thần khí, Hiên viên lục bảo hẳn sẽ nắm được trong tay năm cái,muốn đánh bại ma môn, đã tuyệt không phải là khó như leo lên trời nữa. Ý nghĩ của hắn khi đó, vừa là kinh hãi hi vọng, vừa rất khẩn trương.

“Chiếu theo kỳ môn độn giáp, huyền cung đại điện đều phân thành hựu, sinh, thương, đố, cảnh, tử,kinh, khai tám đại môn, mỗi đạo môn đều thông đến một địa phương không giống nhau, hung cát khó đoán, trong đó chỉ có một đường là sinh môn...”

Tiêu Văn Tình thu ba lưu chuyển, nhìn chăm chăm vào Sở Dịch, nhu thanh nói tiếp,” Cả Tần lăng địa chỉ chỉ có một đạo sinh môn nào đó.Môn đó có khi có thể thông tới quan tài của Tần Hoàng, còn có thể thông tới bên ngoài địa cung.Sở công tử, người thử đoán xem cuối cùng là cánh cửa quạt nào.

Sở Dịch tư tưởng nghĩ nhanh, trong thời gian ngắn lòng đã hiểu rõ, nhướng mày cười nói:” nếu ta đoán không sai, Doanh chính sinh vào năm nhâm, thủy mệnh, vì thế thích màu đen, lấy thủy đức làm chủ, dùng kỳ môn độn giáp tính toán, người có mệnh năm nhâm, sanh môn tất là ở khảm môn nhất cung, chắc là cánh cửa quạt bên phía bắc rồi.

Lời nói chưa dứt bên tay phải đã thổ ra một đạo bích quang xoắn vòng bạo vũ, Thái Ất ly hoả đao như thiên hoả bốn lõi, thế như sấm sét chém xuống, không sai không lệnh, đánh nhập vào trong khe cửa của chính bắc đồng môn huyền cung điện

” oang” Hắc đồng đại môn từ từ mở ra, khí tím bốc lên mù trời.

“chạy..” Sở Dịch tâm tình kích động, dài giọng hô gào, cùng tiêu Văn tình sánh vai đi vào trong đó.

Vừa vào đến trong, đồng môn phía sau đã lại đóng sầm lại,bốn bề lập tức biến thành yên lặng.

Trong thông đạo khối tím phảng phất, mùi hương lạ đập vào mũi, một thang đá rộng hai trương kéo dài hướng thẳng xuống dưới, uốn lượn như bắc hải tắm ti, nhìn không biết đâu là điểm cuối.

Hai bên trên tường huyền thiết băng có vẽ vô số đèn đồng hình nhân ngư, ánh sáng bập bùng, chiếu sáng giao nhau, sáng như ban ngày.

Cứ mỗi mười bậc thang lại có bốn thanh đồng giáp sĩ chấp thương đứng đối nhau, cứ mỗi năm mươi bậc lại có hai thanh đồng quái thú phủ phục nhìn nhau, khí thế uy nghiêm, làm người phát sinh kính ý.

Hai người không hề nhìn kỹ, theo cánh tay độc nhất của tiểu đồng nhân chỉ dẫn, vội vã theo con đường đi xuống

Quá thời gian một chén trà, cuối cùng cũng xuống đến đáy, xuyên qua rất nhiều đồng môn, đến một điện đường rất phú lệ đường hoàng.

Trong điện điều lương họa đồng, rèm tím treo thấp, từ bốn bức tường vươn ra tám hắc đồng long đầu. doc truyện tại . Chính giữa là một hắc đồng quan tài, khí tím bốc cao, mùi hương lạ lan tỏa.Vài trăm đồng nhân quỳ trên mặt đất, đồng thú xung quanh cũng đều phủ phục

Tiên nhân dẫn đột nhiên chỉ vào quan tài đồng, rung chấn vù vù như phát cuồng, lục quang lưu ly lấp lánh.

Sở Dịch, Tiêu Văn Tình nhìn nhau, tim thỉnh thoảng loạn, nắm chặt bàn tay của nhau, lòng bàn tay ẩm mồ hôi, mồ hôi ngừng lại, từ từ tiến lên phía trước.

Quan tài đồng rộng ước chừng mười hai xích, rộng, ỗ chiều năm xích, trông đơn giản dày nặng, nắp quan tài đóng rất chặt, đến một tia khe hở cũng nhìn không thấy đen xì xì hòa hợp thành một thể.

Thân hình đứa trẻ ngắn mũm mĩm của Sở Dịch bay bổng trong không trung, hai tay nắm lấy nắp quan tài, vận lực đẩy, thấy quan tài thủy chung không hề động dấy một chút nào, trong lòng kinh hãi:" không biết hắc đồng này là thứ kim loại hiếm có nào? So với huyền băng thiết còn cứng rắn và nặng hơn."

Tính hiếu thắng nổi lên, ngừng thần tự khí, quát nói:" tiên san di thạch,xem đây!" chỉ quyết bắn ra, bích quang khí lẫm oanh nhiên cổ vũ, động thời nắp quan tài bị miễn cưỡng đẩy ra năm xích có dư.

Tiêu Văn Tình a lên một tiếng, môi hồng phồng lên rất to, một câu không nói ra tiếng, đôi mắt đẹp run run nhìn chăm chăm, thi tuyến như nam châm dính vào sắt, không thể di chuyển được.

Sở Dịch định thần nhìn lại, trong quan tài tử quang bốc lên, đựng tám phần là thuốc nước vô số bột khí cuộn cuộn nổi lên, sôi lục đục.Mùi hương lạ cùng khí tím nọ nghĩ chắc là từ trong thuốc nước này bốc ra.

Trong nước đặt một vương giả tuần tú cái vương miện đen chạm trổ châu, thân mặc long bào màu đen, mặt như là ngọc, thần dung an tường bình hòa, tự nhiên như đang sống, dường như chỉ là đang trong giấc ngủ sâu.

Tay phải gấp lại trước ngực, nắm một cái ngũ sắc thạch ấn dài chừng ba trượng, hình như mảnh hổ,ánh sáng sắc sỡ lấp lánh.

Tay trái đặt trên đùi, nắm chặt gốc một cán cờ bàn long bằng thanh đồng,tám vải đen trải trên lưng hấn, đương nhiên là hà đồ văn án...

Sở Dịch đột nhiên đại chấn hô hấp tựa hồ như ngừng lại, trong khoảnh khắc, xung quanh âm thanh nào cũng nghe không thấy, đáy tim phẳng phất như có một âm thanh không ngừng kêu gào:" Thái cổ hồ phù, Hà đồ long phiên!"

Không biết qua bao nhiêu lâu, mới nghe thấy Tiêu Văn tình thấp giọng nói như trong cơn mê:" Quả nhiên ... quả nhiên là ở đây!" dưới cơn kích động, khuôn mặt thông minh hồng lên như say,thanh âm không tự chủ được run run.

Sở Dịch hồi tỉnh lại thần trí, cuồng hỉ, ngạc nhiên, hưng phấn, kích động...như hồng thủy phá đê, xông vào trong lòng, nhện không được cất tiếng cười to.

Tiêu Văn Tình cực kỳ hưng phấn, khanh khách cười giòn nói:" nêu Tiêu lão yêu bà biết được pháp bảo mà lão khổ khổ sở sở thu thập bị chúng ta cuỗm mất, chỉ sợ lập tức đến hồn phách xuất khiếu mất".

Sở Dịch ha ha cười nói:" đó gọi là đi mòn gót sắt không tìm được, không ngờ lại có được không phí chút công phu.Tiêu Thái bà khổ sở tính toán cạm bẫy mà không hề chiếm được chút tiện nghi nào với chúng ta."

Liền vươn tay nắm lấy Thái cổ hồ phù cùng hà đồ long phiên, từng thôn một kéo chúng ra khỏi tay của thi thể Tàn Thủy Hoàng.

Không ngờ Tàn Thủy Hoàng lúc chết nắm rất chặt, tuy đã qua ngàn năm, nhưng vẫn như vòng sắt khóa đồng.Bị Sở Dịch kéo mạnh, khiến cả người lẫn báu vật, ứt lứt thướt từ trong quan tài bay ra ngoài.

” đình”

Tử thi rơi xuống đất, lập tức phát ra những tiếng xì xì, thanh yên tỏa ra, da thịt nhanh chóng co rút tiêu khô, khoanh khắc đã biến thành một cỗ bạch cốt khô lâu.

Sở Dịch “í” lên một tiếng, có chút tội lỗi, cười nói:” điện hạ, đã quá mạo phạm. Bất quá, vì thiên hạ chúng sinh, chỉ có thể nhờ ủy khuất hi sinh một phen.” Chân khí cổ động, đem hai cái bạch cốt trao đang nắm chặt pháp bảo chấn nát thành phần.

“oang” một tiếng, xương cốt bay toán loạn, đường đường là một thiên thu đại đế, ma môn bá chủ giờ đây hóa thành tro bụi

Sở Dịch lùi lại một bước, hai tay nắm chặt hai cái pháp bảo, ngón tay không tự chủ được run nhè nhẹ. Trong lòng buồn vui lẫn lộn, đắc ý nói:” thiên địa hồng lô, bắc đẩu thất tinh thần, trong hồ treo nhật nguyệt thần, tại đỉnh lưỡng nghi phân, Hồ phù triệu yêu thú, long phiên trấn quỷ thần, thu được lục bảo, cưới gió lên cửu thần Hai vị tiền bối, hiền viên lục bảo nhanh chóng bị chúng ta thu lại rồi! Xem ra tặc lão thiên vẫn còn không có mù!”

Một thời gian trong lòng như sóng triều dâng, nhiệt huyết sôi sục, cảm giác cho đến bây giờ chưa nào giờ hứng phần mạnh mẽ hơn bây giờ, chỉ muốn cất tiếng hát to.

Trong lúc này, chỉ nghe thấy một loạt tiếng lanh cách giòn giã vang vọng bốn phía truyền đến tiếng gầm gừ gào thét trầm thấp nối tiếp nhau.

Sở Dịch quay đầu nhìn lại. lập tức há mồm kinh ngạc, dường như không thể tin được vào mắt mình.

Những đồng nhân vốn quỳ ở mặt đất theo nhau đứng dậy, trong họng phát ra những tiếng hét giận dữ, lão đảo tiếp cận bọn họ, thanh đồng quái thú ở xung quanh cũng nối tiếp nhau lắc đầu nộ hồng, gương nanh múa mua muôt, cực kỳ hung hăng đáng sợ.

Trong chớp mắt, hàng trăm đồng nhân kim thú dường như đột nhiên chuyển thành vật sống.

Tiêu Văn Tình hoa dung trắng bạch, thất thanh hét lên:” chết rồi, nhiếp hồn ngự quỷ đại pháp! Chúng ta nhất định là đã giải khai phong ấn của đồng thi rồi!”

Sở Dịch lạnh người, cuối cùng cũng biết vì sao trong địa cung có quá nhiều binh lính, đồng thú như vậy! Tần Thủy hoàng nhất định là sử dụng yêu pháp nhiếp hồn ngự quỷ đối với những đồng nhân kim thú có trong địa cung, đem nộ linh, thú phách phong nhập bên trong, hóa hành những đồng thi còn đáng sợ hơn so với cương thi, chế thành một đội tinh binh chinh phạt tam giới của mình.

Đó chính là cái gọi là ” hồ phù triệu yêu thú, long phiên trấn quỷ thần”.Doanh chánh sở dĩ đem hồ phù, long phiên theo cùng vào quan tài, ngoài nguyên nhân Tiêu Văn Tình nói lúc trước ra, càng trọng yếu hơn là vì muốn ở âm giới khống chế những yêu thú, đồng thi đó.

Mình không biết căn kẽ, chấn tan thi cốt của Tần thủy hoàng, lấy ra long phiên, hồ phù, lúc vô ý đã giải khai phong ấn của thanh đồng yêu thi, làm cho chúng khoanh khắc sống lại

Trong lúc suy nghĩ, trước mắt thanh quang loạn vũ, những thanh đồng kim thú tựa như thủy triều vây bọc họ tầng tầng, hồng đến rung trời chuyển đất.

Tiêu Văn Tình hét lên “Chạy mau”, nắm lấy hắc phi thân, theo thông đạo vừa đến mà thoái lui.

“gaooo”

Hai con rồng thanh đồng dẫn đầu xông đến trong tiếng nộ hồng, cái đuôi thanh đồng quét sang, cuồng phong lâm liệt.

Sở Dịch muốn tránh không được, đem Long phiên cùng Hồ phù cất vào trong thiên địa hồng lô, cười nói:” Phế đồng sắt rỉ, mau biến nhanh đi” Thái ất ly hỏa đao đón gió trảm tới, sóng quang bạo phát.

“Đang” một tiếng, hai con đồng thú đồng thời đổ sụp méo mó, bị ném bay ra xa, nặng nề đụng vào tường huyền băng thiết, rền rĩ chấn động, nhưng rồi lập tức lại phiên thân đứng dậy, một lần nữa hồng to mãnh liệt truy tới.

Sở Dịch hai người sánh vai xông nhanh tới, đi đến đâu, hỏa tinh bắn ra tứ phía, tiếng rung chấn âm âm, đồng nhân, kim thú không ngừng bị đánh bay về phía sau, nhưng rồi lại nối tiếp nhau xông đến, tiếp tục phát động tấn công hung mãnh.

Nếu là người, hung thú thật, bị Ly hỏa đao khí của Sở Dịch quét trúng, lập tức không ngã xuống chết tại đường trường thì cũng nhất định kinh mạch trọng thương, không có sức phản kích.

Nhưng con quái vật này vốn là đồng thi do thanh đồng cùng huyền băng thiết chế luyện mà thành, cứng rắn vô bì, lại không có sinh mệnh xác định nào, trừ khi bị đánh thành mảnh vụn, nếu không nhất định có thể trở lại như cũ.

Sở Dịch sau khi thai hoá dịch hình, tính tình rất khác, tính tình biến thành háo thắng bướng bỉnh như Lý Chí Nghi cùng Sở Cuồng Ca, mắt nhìn thấy thanh đồng kim thú dù giết cũng không chết, chém cũng không đứt, nhưng không hề có ý hoảng loạn muốn thoái lui chút nào. Ngược lại, lòng hấn còn dâng lên đấu chí phùng phùng.

Liên đó ha ha cười to nói:

” đến rất đúng lúc, Sở gia ta chính là đang buồn không có chỗ thư giãn gân cốt đây.”

Hắn nắm chặt thiên địa hồng lô, thâm niệm pháp quyết, thái Ất ly hỏa đao oanh nhiên bạo phát, lúc khai lúc hợp, bích quang phi vũ.

Một lúc lâu quang mang chói mắt, khí lãng cuộn cuộn cuốn lên, xung quanh bọn họ hình thành một luồng hỏa khí xoắn tròn thiêu đốt cực kỳ cuồng mãnh, thạch trụ đỉnh bát, đồng thú bình sĩ ... tức thời theo nhau nổ tung hay bị đẩy bay đi, như cái vôi rỗng đang tiến về phía trước

Tiếng quái hồng huyền náo, từng khối đồng vỡ tan bay khắp nơi, hai người giết đến hành lang dài, đột nhiên nghe thấy từ phía trên của thông đạo vang vọng truyền lại tiếng xì xì kỳ dị, hồng quang chói mắt, một đạo sóng khí mang theo mùi lưu huỳnh phả đến, cuộn cuộn thốc vào mặt.

Tường huyền băng thiết vốn dĩ màu xanh đen lạnh lẽo giờ bất ngờ biến thành màu hồng đen

“Cách cách ...”

Một tràng âm hưởng vang lên giòn tan, tường ở phía trên đỉnh, hai bên nứt ra vài khe nhỏ, khói đỏ xộc tới.

Sở Dịch lạnh người, thâm kêu không hay, huyền băng thiết dường như có thể nói là kim loại dẻo dai cứng rắn nhất trong thiên hạ, vì có gì bây giờ tự nhiên nứt ra? Không lẽ mình đánh tan tử thi của Tần thủy hoàng, dẫn đến phát động cơ quan tự hủy của Lăng cung.

Tiêu Văn Tình sợ hãi, ngưng thần nghe ngóng một hồi, thất thanh nói:

” Không hay, là viêm hoá lưu sa! Sở công tử, chúng ta mau xông ra ngoài, nếu không đi không kịp đó!”

Lời nói chưa dứt, những vết nứt trên bốn bức tường nhanh chóng lan rộng, nhiệt khí bốc lên cao.

Tiếp đó cả địa cung đều rung chấn mãnh liệt, trời rung đất chuyển, bụi thép rụng lả tả như mưa.

“Đỉnh” một tiếng, vết nứt ở một nơi nào đó bỗng nhiên rách to, một cỗ kim sắc lưu sa dày đặc như thác nước mạnh mẽ phun lên, đập vào trên tường sắt chỗ nào, xung quanh đột đều hình thành vô số vết lõm, hoá điểm loạn vũ.

Thông đạo rầm rầm rung chuyển, một đạo, hai đạo... rồi vô số đạo hoàng sa mang theo liệt điểm phun bắn ra, kim quang lấp lánh, như nước chảy hướng về phía dưới.

Những đập hoàng sa này đi qua chỗ nào, tường sắt càng nhanh chóng bị uốn gập nóng chảy, càng nhiều lưu sa hung mãnh phun ra.

Rất nhiều đồng thú, kim nhân trấn giữ ở trong thông đạo đều theo nhau bị cuốn vào trong, phát ra những tiếng quái hồng thê lệ chớp nhoáng bị thiêu thành nước đồng, nổi bọt lục bụi không còn lưu lại chút vết tích nào.

“Viêm hoá Lưu sa!”

Sở Dịch trong lòng rất kinh hãi, không lẽ cái Tần Thuỷ Hoàng dùng để ám sát ma môn ngũ tông yêu thần là thái cổ lưu sa.

Loại lưu sa này trong truyền thuyết là quái vật của thổ tộc Lưu Sa quốc thời thái cổ. Đương thời đại hoang đệ nhị yêu nữ Lưu sa tiên tử đem đất màu mỡ của thổ tộc, hoả tộc tử hoả băng tinh, kim tộc tây hải lưu sa trộn với nhau mà thành chế tạo ra thứ lưu sa không thể đánh bại này.

Hắn là nghĩ đó bất quá chỉ là thái cổ thần thoại, không ngờ thế gian thật sự có thần vật như vậy. nguồn

Phía trước có lưu sa, phía sau có truy binh, nhất thời tiến thoái đều khó, ngay đến người cơ biến bách xuất như Tiêu Văn Tình, lúc này cũng không có cách nào có thể sử dụng được.

Bọn họ giờ đây ở sâu trong địa cung, khoảng cách đến huyền cung đại điện ít ra cũng phải đến hai trăm trượng có dư, tính ra không thể trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà xông ra được đến sinh môn của huyền cung, chỉ sợ đã chưa đến nơi bị lưu sa thiêu đến chỉ còn là bộ xương đen thôi.

Nhưng nếu cứ ngồi đây đến cho khi viêm hoả lưu sa chảy đến, thì cũng giống như vậy chỉ còn con đường chết mà thôi.

Trong khoảnh khắc đó, trong não Sở Dịch loé qua ngàn vạn ý nghĩ, nhưng không có cách nào thật sự có thể thi hành.

Tâm loạn như ma, nói thể tả xiết được hắn đang khẩn trương sợ hãi đến mức nào. Hắn nghĩ mình không dễ dàng gì thu được ngũ đại thần khí, nay vừa mới thành công, mắt đã thấy phải cùng Tần Thuỷ Hoàng đồng táng ở địa cung, không tìm được bi phần bất cam, nhưng cũng lại cảm thấy hoạt kê đáng cười, thậm nghĩ:” Lão thiên à lão thiên, không lẽ người để tiên nhân dẫn dắt ta tới đây, là vì muốn bọn ta vào cùng quan tài với Tần Thuỷ Hoàng sao?”

Đột nhiên tâm niệm nhất động, nảy ra một ý, vui mừng nói:” Đúng rồi! Cái quan tài! Tiêu cô nương, chúng ta có thể chui vào trong quan tài!”

-“Quan tài?”

Tiêu Văn Tình mắt sáng lên, nhoẻn miệng vỗ tay cười nói:

” không sai, Sở công tử, người là người sáng suốt nhất thiên hạ!”

Thử nghĩ, bá chủ kiêu hùng thâm trầm xảo hoạt như Tần Thuỷ Hoàng, đã phí bao tâm cơ thiết kế ra cơ quan tự huỷ địa cung này, sao có thể để chính mình cũng gặp phải tình cảnh tương tự? Cái hắc đồng quan tài quý hiếm đó nặng hơn vạn cân, vừng vàng không thể lay chuyển, đương nhiên là để bảo vệ thi thể hắn trong tình trạng này.

Thiên hạ có tên trộm mộ sau khi lấy mất pháp bảo, đối diện công kích với đồng nhân kim thú lại không muốn bỏ chạy, sao có thể đi ngược lẽ thường mình, tự mình trốn trong quan tài đây? Chỉ cần tên trộm đó tiến vào thông đạo, lưu sa phun phát, lập tức hắn dù là mình đồng da sắt cũng chỉ có thể biến thành vật liệu mới cho địa cung mà thôi.

44. Chương 44: Đồng Quan Cộng Huyệt (2)

Thông qua tình tiết đó, hai người đã không còn hoài nghi, như cuồng phong quay đầu xông trở lại về mộ cung.

Sau lưng ầm ầm rung hưởng, hồng quang chói mắt lưu sa đã cuộn cuộn xông xuống, sóng lửa cuộn lên cuộn cuộn, gào thét cuộn tròn bành trướng.

Mấy mươi đồng nhân không kịp tránh ra, lập tức bị chìm vào trong, không còn tung ảnh

Hai người nhanh như điện rẽ không quay lại, xuyên qua khe giữa những đồng nhân, kim thú đang cuồng loạn chạy trốn mà lướt đi, xông tới chỗ có quan tài đen.

Lưu sa tốc độ cực nhanh, tiếng ầm ầm chấn động màng nhĩ, gió nóng, sóng lửa cuộn tới bao trùm mọi thứ. Một tiếng xì xì vang lên, tà áo xanh của Tiêu Văn Tình cũng bắt phải lửa.

Mắt thấy tránh cũng không được, Sở Dịch lạnh người, thét bảo: "Tiêu cô nương, nài đi trước đi!" tay trái đẩy mạnh một cái, đem Tiêu Văn Tình không sai lệch phiêu nhiên đẩy bay vào trong quan tài, tự mình thì lập tức tập trung chân khí, phiên không phi vũ, thi triển Hồi phong phản hỏa đại pháp.

"hồ!"

Từ song chưởng khí xanh cuộn cuộn cuốn lên, đánh vào lưu sa khí lãng, lập tức sóng cát đang đổ về phía trước bị chặn lại, đẩy lên trời cao.

Lưu sa ở phía sau theo đó tầng tầng xông đến, nhấp nhô như trùng trùng sóng biển, một đợt lại một đợt, nhanh chóng đổ xuống phía dưới.

Mượn khe hở trong khoảnh khắc này Sở Dịch thuận thế lẳng không phi vũ, bay vào trong quan tài, bên tai còn nghe thấy tiếng Tiêu Văn tình thét lên kinh hoàng: "Cẩn thận!"

Kim sa loạn vũ, hỏa quang phả vào mặt, đạo lưu sa đó nhưng con quái thú mãnh cầm màu vàng kim, gào rú phả vào mặt bọn họ.

"Đinh"

trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Dịch hai tay chộp lấy nắp quan đồng đen tiếng dậy lên trên, bốn bề lập tức trở về hoàn toàn tối đen.

Tiếng hỏa diễm nổ lực bức, tiếng mặt điện sụp đổ, tiếng quái hổ của kim nhân đồng thú... toàn bộ bị cách biệt ở bên ngoài, chỉ có tiếng thét của Tiêu Văn Tình là vẫn như cũ vang vọng bên tai của Sở Dịch, rung màng nhĩ hần suốt điếc.

Đồng quan dày nặng, diện tích không gian bên trong không nhiều lắm, chỉ đủ để bọn họ nằm dán chặt bên nhau.

Sở Dịch như một đứa trẻ bị Tiêu Văn Tình ôm trong lòng, nhuỷ ngọc ôn hương, da thịt cọ xát, bờ ngực mềm mại đàn hồi đặt trên đỉnh đầu hần. Dưới hỏa nhãn kinh tinh, hần thấy rõ ở cách hần chỉ khoảng một thốn, hai núm hồng tươi mịm màng đu đưa qua lại, thật muốn cắn một cái.

Một lúc sau đó hần thần hồn điên đảo, vừa mới qua được nguy hiểm sợ hãi liền bị ném vào cừu tiêu vân ngoại. Hần giờ không những không nghĩ đến hoàn cảnh long trời lở đất bên ngoài, mà ngay đối với việc mình bị khốn trong quan tài, vĩnh viễn không biết bao giờ ra được, hần thấy cũng không đáng kể.

"Sở công tử? Sở công tử? người... người không sao chứ?"

Thấy Sở Dịch cả nửa ngày không nói một câu, Tiêu Văn Tình chỉ nghĩ vừa xong hần vừa cứu mình, bị đạo lưu sa cuối cùng kích trúng, trong lòng trầm lại, nổi vui mừng được đào sinh, quay về từ chỗ chết đã tan biến như không hề tồn tại, trong lúc hoảng hốt, âm thanh cũng run lên.

Sở Dịch lúc này đang tâm hươu ý vượn, chìm sâu trong kỳ thú, lý nào lại muốn ngẩng đầu dậy, chỉ dụi đầu vàng ngực nàng, hàm hồ ư hử lên một vài tiếng, như biểu thị hần vẫn còn khỏe.

Tiêu Văn Tình thờ phào một hơi lớn, vui mừng nói:

" người không thụ thương à? Ta còn vì thế..."

Hai má đỏ bừng lên, nửa câu sau không còn nói ra hết được.

Hơi thở nóng bỏng từ mũi của Sở Dịch phả vào ngực, cổ nàng, Tiêu Văn Tình toàn thân cảm thấy mềm nhũn, lập tức hiểu ra hần vì sao mà không nói gì, "a" lên một tiếng, tai đỏ đến tận mang, cúi giận nói: " người... người..." không kìm nén được ngượng ngùng, đẩy nhẹ Sở Dịch ra ngoài.

Sở Dịch bị bắt ngờ, trong quan lại cực kỳ hẹp, liền bị đập đầu vào thành hắc đồng quan kêu ” ôi” một tiếng, Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Tiêu Văn Tình lần này bị dọa, đang định mở miệng hỏi thăm, thì mới nhớ ra, hắc đường đường lưỡng đại tán tiên thai hóa dịch hình mà thành, khư khư một cái cạnh quan tài sao có thể đụng đầu hắc được? quá nửa là cố ý giả vờ khoa trương, chiếm lấy sự đồng tình của nàng, Liền “hừ” lên một tiếng, đỏ mặt không thêm lý tới.

Sở Dịch sau khi thai hóa, tính tuy đã cải biến thành phong lưu khinh bạc hơn rất nhiều, nhưng chưa quá bảy ngày, thần thức của Sở, Lý hai người vẫn còn chưa hoàn toàn dung hợp, bản tính vẫn còn đơn thuần, bị nàng nhìn thấu, liền thấy rất ngại ngùng, lo lắng, nhưng cũng đành phải giả vờ cho trót, xuýt xoa giả vờ kêu đau.

Hai người bọn họ vốn đã có hảo cảm, đêm nay hóa dịch thành bạn, đồng sinh cộng tử, vô hình trung quan hệ với đối phương gần hơn một chút. đọc truyện tại . Lúc này đại kiếp đã được trừ, cùng quan chung huyết, thân thể tiếp xúc, nghe được hô hấp của nhau, trong lòng càng khởi lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Sở Dịch tim đập loạn lên thình thịch, qua một thời gian, nhin không được, lặng lẽ đưa mắt liếc sang.

Trong đêm tối, khuôn mặt nàng càng rõ ràng, má lúm vầng hồng, sóng mắt như xuân thủy lung yên (nước xuân lỏng trong khói) mê ly mông lung, khoe miệng như cười như không, đôi mày như bi như hỉ, không biết là giờ đang nghĩ cái gì.

Thần tình đó vừa ôn nhu ngọt ngào, lại vừa thẹn thùng ngượng ngùng, cùng hình dáng vừa thuần chân vừa tinh nghịch thường ngày của nàng tuy không giống nhau, nhưng lại chân thật hơn, động lòng người hơn.

Sở Dịch trong tim lập tức như bị mật châm đâm trúng, từng cơn đau ngọt ngào dâng lên, lòng nghĩ:” Lão thiên à lão thiên, thì ra người an bài ta đến nơi địa cung quan tài này, trừ long phiến hổ phù, lại còn có ý tốt thế này. Tầm nhìn xa gần khác nhau, đúng là phạm phu tục tử đoản thị như ta không thể nào hiểu được ý người. Trước kia ta nói người không có nhân, thật là rất oan uổng cho người, người đại nhân đại lượng, xin đừng nhớ thù này”.

Rồi giật mình, nghĩ tiếp:” đúng rồi, huyền cung này là do Doanh chính nghìn năm trước xây lên, không lẽ lúc đó khi hắc luyện ra quá đồng quan này lão thiên đã sớm tính đến việc hôm nay? Địa cung hơn một ngàn năm không hề tổn hại, là để chờ ta với Tiêu cô nương đến đây?”

Chính lúc đang suy nghĩ hàm hồ, chỉ thấy Tiêu Văn Tình nhè nhẹ thở dài một hơi, nhu thanh nói:

” Sở công tử, hôm nay rất may có người, ta mới có thể đào sinh từ chỗ chết, đại ơn đại đức, Văn Tình nhớ mãi không quên.”

Sở Dịch giật mình, hồi lại thần trí, cười nói:” Ha Ha nếu như không phải có Tiêu cô nương cùng tiên nhân dẫn chỉ lối, lúc này ta đa phần đã chết trong loạn đao của ma môn quần hùng rồi, lại càng không thể bình bình an an, tìm ra long phiến hổ phù? Đại ơn đại đức của Tiêu cô nương, ta nên ghi nhớ trong lòng mới đúng.”

Tiêu Văn Tình cười yêu kiều, đôi mắt trong suốt từ khoảng cách một xích lấp lánh nhìn thẳng vào hắc, nhu thanh nói:

” Sở công tử, ta bất quá là ma môn yêu nữ, lai lừa người suốt nửa mất đi tính mệnh, người vì sao lại cam nguyện xả thân cứu ta?”

Sở Dịch trong lòng nổi sóng, nhin không được buột mồm cười nói:” tu trăm năm mới được cùng thuyền, tu ngàn năm mới được chung một gối, không biết bao nhiêu năm mới có thể tu được như ta, có duyên cùng nàng đồng quan cộng huyết? Tiêu cô nương, ta và nàng đã có duyên phận, ta làm sao có thể để nàng chết chứ?”

Tiêu Văn tình trong lòng rung động, đôi má như ráng chiều, mang tai nóng đỏ đỏ như muốn bốc cháy, vừa chua xót lại vừa thương yêu, lại vừa dâng lên một hơi ấm nồng nàn, vui thích cùng ngọt ngào, quảng mắt hóa đỏ, vài giọt nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt yêu kiều.

Bình sinh những lời phong nguyệt ngoạn tiểu nàng đã nghe qua không biết bao nhiêu ngàn lần, nhưng không biết vì sao, một câu đùa tếu không biết là hữu tâm hay vô ý này, lại có thể làm cho nàng lập tức ý loạn tình mê.

Nhưng lại nghĩ đến những câu nói này vừa được lại nói ra từ miệng một đứa trẻ, nhin không được phì cười một tiếng, thấp giọng nói:

“Sở công tử, người đã biến thành miệng lưỡi trơn tru như thế chứ từ bao giờ đấy? Những câu nói này không phải là người nói ra, còn tưởng là Sở thiên đế nói ra nữa?”

Sở Dịch nói ra câu đó, tự mình cũng cảm thấy sợ, thấy nàng nói như vậy, dường như không có hảo ý, liền ho lên một tiếng nói:

” Í, không biết bên ngoài thế nào rồi, đợi ta mở ra thử xem xét một lần”

Thoại âm vừa dứt, u hương phả vào mũi, lương ngọc dán vào mặt, đôi môi đột nhiên bị hai cánh môi ẩm mềm âm ướt như cánh hoa phong trụ

Sở Dịch trong não oanh thiên nhất chấn, thiên địa quay cuồng.

Rồi lập tức đầu óc linh mẫn, không thầy mà tự thông, như gió xuân thổi đến thì bách hoa đều nở, cái phong lưu thần thức của Sở Cuồng Ca đến lúc này như cỏ xuân vạch đất nhô lên, đâm chồi nảy lộc.

Chóp lưỡi hần cuồng nhiệt quần lấy răng môi nàng, phóng túng thưởng thức vị ngọt ngào, hơi thở ôn nhu, tiếng rên rỉ yếu ớt... giống như gió xuân lướt trên tai hần, đem lại cho hần sự run rẩy tê cóng cùng với cảm giác sung sướng cuồng dã.

Hai chiếc lưỡi thâm quần quít lấy nhau, dòng nước dịu ngọt khe lưu chuyển. Hồn phách hần như thể bị đôi môi mềm mại khéo léo của nàng hút ra khỏi người, mê mẩn như đang bồng bềnh trên mây, cùng nàng một chỗ trên cửu thiên trôi trôi dạt dạt.

Mê mê hồ hồ không biết bao nhiêu lâu, đột nhiên một tiếng động lớn vang, rồi quan cách bị nghiêng đi, trầm xuống phía dưới.

Hai người giật mình, còn chưa kịp từ trong sự mê say tỉnh lại, đồng quan lại rung chấn một trận kịch liệt, phía dưới mộ địa trống rỗng, đem theo cả người lẫn quan rơi nhanh xuống phía dưới.

“Chuyện gì thế này!” Sở Dịch rất kinh ngạc, hỏa nhãn kim tinh quang mang rực rỡ, xuyên thấu quá đồng quan, chỉ thấy bốn bề lưu sa cuộn cuộn như thác nước, phía dưới là một cái đáy động sâu mấy mươi trượng đang nhanh chóng đến gần

Còn chưa hồi thần lại:” dinh đang! Một tiếng kịch chấn, đồng quan đập mạnh vào lòng đất, chấn đến xương đầu hai người tưởng như muốn vỡ ra, trước mắt tối đen, hơi thở dồn dập.

Định thần nhìn lại, bên ngoài là một cái ngũ giác mật diện do tường sắt gộp lại với nhau, vài chiếc bàn long đồng trụ uy nghiêm đứng, đèn đuốc rực rỡ. Trên năm bức tường mỗi cái có một hắc đồng đại môn, đóng rất chặt, không biết là thông đến nơi nào.

Sàn nhà là cái lưới tung hoành, đều do hắc thanh đồng cứng rắn không thể so sánh được giao nhau mà thành, xuyên qua mắt lưới tinh mật nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy sâu đen không thể đo được.

Viêm hỏa lưu sa như thiên hà, từ phía trên ầm ầm đổ xuống dưới, thấm qua kẽ lưới của sàn nhà, tiếp tục cuộn cuộn đổ xuống phía dưới

Sở Dịch hoảng nhiên hiểu ra, vừa kinh vừa hỷ, ha ha cười nói:” thì ra là như thế, chắc nơi đây mới chính cửa vào thật của Tần Lăng địa cung, Tiên nhân dẫn đã không lừa ta.”

Tiêu Văn Tĩnh tuy nhìn không thấy cảnh tượng bên ngoài, nhưng đã đoán được đại khái, yên nhiên cười nói:

” Tần Thủy Hoàng mưu thâm tính xa, nhất định nghĩ rằng có một ngày nếu mình sống lại, chỉ cần mở cơ quan trong quan tài đồng, dẫn viêm hỏa lưu sa đổ ra phá hủy huyền băng thiết mật thất, đồng quan mới có thể theo đó rơi vào bên trong của mật cung. Đó đúng là cái gọi là đặt mình vào chỗ chết để được sống.”

Qua thời gian nửa nén hương, lưu sa ở phía trên đường như đã chảy xuống cả, mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh ban đầu,

Hai người chui ra từ trong quan tài, nhìn nhau cười, lúc này đều cảm cảm giác ngưng ngừng khó xử, không biết phải làm sao.

Tuy chỉ vừa mới rời xa một phiên khắc, nhưng nụ hôn trong quan tài hắc ám vừa xong xa vời giống như một giấc mơ.

Nghĩ đến mình vừa rồi không kiềm chế được tình cảm hôn một đũa hài nhi thân cao chưa quá hai xích, Tiêu Văn Tình hai má mặt tức ửng hồng như say, cảm thấy thẹn thùng, quay đầu không dám nhìn mặt hắn, mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi bỗng nhiên a lên một tiếng thất thanh:

”nguy rồi, tiên nhân dẫn....”

Sở Dịch cũng kinh hoảng, nghe âm thanh quay lại, chỉ thấy thanh đồng la bàn trong tay nàng đã biến thành hình vòng cung, cái đồng nhân một tay giữ chỉ còn nửa thân người, vẫn còn hô hô loạn chuyển,

Chắc là trong lúc loạn chiến vừa rồi, pháo bảo không biết từ lúc nào đã bị viêm hỏa lưu sa kích trúng, hoàn toàn bị tan chảy biến hình.

Hai người trợn mắt lú lười nhìn nhau một lúc, rồi như đột nhiên phát giác việc này thật hoạt kê thú vị khó tả, nhin không được ha ha cất tiếng cười, không khí khó xử trước đây đã theo mây khói tan đi.

Tiêu Văn Tình cười nói:”thế này hay rồi, năm cánh cửa này không hiểu cái nào mới là cửa ra, đành phải đoán loạn một lần thôi.”

Sở Dịch bỗng nhiên tính xấu nổi lên, lắc đầu nói:” Tiếc quá, tiếc quá, nếu như cái tiên nhân dẫn là giống đực, vậy thì chúng ta có cách cứu rồi”.

Tiêu Văn Tình còn không hiểu, kỳ lạ đáp:”tại sao thế”

Sở Dịch nghiêm chỉnh nói:” nếu là giống đực, cho dù bị mất mất nửa thân trên, chí ít cũng còn có cái mỗ gà nhỏ ở phía dưới có thể giúp ta chỉ hướng?”

Tiêu Văn Tình phì ra một tiếng, nhin không được phì ra cười, thu ba lạng lẽ liếc qua hai phần giữa hai cái đùi mồm mĩm của hắn, hai má đỏ hồng cười nói:

” trước mắt chỉ có Sở công tử là giống đực thôi, người thử nói xem, chúng ta phải đi từ cửa nào đây?”

Sở Dịch đầy khí khái cười nói:” cái đó không đơn giản? vì thế bốn tiên nhân sẽ mở hết mấy cái cửa này ra, thế nào chẳng biết?

Hai tay liên tiếp phi vũ, đao khí như bốn lôi cấp điện, ầm ầm liên chấnm khoảnh khắc đã đem tất cả năm cái hắc đồng đại môn nhất tề mở ra.

Năm cái cửa mở ra, tịnh không có môn con đường nào, đằng sau mỗi cánh cửa đều là một thất thất rộng mười trượng vuông, đây ập binh khí pháp bảo, thẻ trúc da dê, lấp lánh chói mắt, tỏa sáng đến nỗi mắt hai người đều muốn nổ hoa.

Hai người cùng đại chấn, đưa mắt nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Năm cái bí thất đó đều là thương khố bí mật mà Tần Thủy Hoàng dùng để chứa thần khí thư tịch của ma môn ngũ tông cao thủ.

Mô phạt, hai anh chị này càng ngày càng echi, tên Sở Dịch còn thêm bệnh ” trí tưởng bỏ phong phú” nữa

Ánh đèn dầu hình nhân ngư chiếu sáng, soi rõ hai người khuôn mặt sáng tối bất định.

Trong năm gian bí thất đó, có hàng trăm pháp bảo, thần binh làm lóa mắt, ánh sáng rực rỡ giao nhau, rọi lên bức vách sách màu xanh đen, tỏa sáng mê ly lấp lánh như trong mộng.

Tu chân điển tịch của ma môn các phái vương vãi, chồng chất khắp nơi.

Dọc theo góc tường, hàng trăm rương đồng hòm vàng xếp hàng hàng lớp lớp, bị kỳ trân dị bảo, tiên chi linh được ...

Với mỗi người tu chân mà nói, cảnh tượng đó tựa như giấc mỹ mộng vô pháp hình dung, khó mà tin được.

Sở Dịch cùng Tiêu Văn Tình kinh ngạc vui mừng, miệng há to mà không nói nổi nửa tiếng, nhìn nhau ngây dại một lúc, mới có thể hoan hô cười nói.

Tiêu Văn Tình cười nói: “Sở công tử, Tần Thủy Hoàng cất giấu pháp bảo, điển tịch ma môn các phái tại đây, có thể nói đây nhất định là nơi hẩn định sống lại trùng sinh trong kế hoạch, tất có âm đạo thông lên mặt đất. Chỉ tiếc tiên nhân dẫn đã hỏng, muốn tìm lối thoát chỉ e tốn nhiều công phu...”

Sở Dịch nhìn những pháp bảo đó, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, cười nói: “Không gấp, không gấp. Vào núi bảo vật sao lại đi tay không về? Nơi đây chứa bao nhiêu là linh chi tiên đan có thể chống đói, từ từ rồi tìm xem. Nếu không có phải là phụ mỹ ý của Tần Thủy Hoàng bệ hạ?”

Hai người tinh thần đại chấn, trong ngoài kiểm tra cẩn thận xong nhất lượt, càng hưng phấn khó tự chủ hơn

Nhưng thần binh, pháp bảo đó không cái nào không là thượng cổ thần khí chưa từng thấy bao giờ, Sở Dịch tuy dung hợp thần thức hai người Lý Chi Nghi và Sở Cuồng Ca nhưng bắt quá mười món chỉ nhận ra được một, hai

Ví như Hỏa phong đỉnh, Tích thủy châu, Phá kim hủy giác, Chấn mộ thiên lôi châu, vân vân

Nhưng chỉ thế thôi, cũng đủ làm người ta chấn kinh cuống hỉ rồi.

Những pháp bảo này tuy không thể so sánh với Hiên Viên lục bảo, nhưng lấy ra bất kỳ món nào, đem so với đương kim ma môn thập đại thần binh, Tu chân 81 pháp bảo, chỉ e đều không hề thua kém.

Sở Dịch trong tim đập loạn, sờ mó các món chẳng muốn rời, tham niệm bốc cao. Tay nhắc hết món này đến món khác, không thể bỏ xuống món nào, đơn giản cầm lấy chiếc túi càn khôn to lớn, những thần khí đó bỏ hết vào.

Tiêu Văn Tình đối với các pháp bảo khắp nơi tựa hồ không có nhiều tham luyến, chỉ quan tâm các quyển tu chân từng quyển một, ánh thu ba lưu chuyển, khuôn mặt đẹp sáng lên, xem đến chỗ tinh diệu, lại có vẻ kinh di không thôi.

Sở Dịch nhìn thấy nàng chuyên tâm như thế, không tự chủ được bỏ bảo vật trong tay xuống, quay đầu nhìn đến các quyển tu chân đó phân làm kim, thuật, thủy, hỏa, thổ 5 loại lớn, mỗi loại trong đó lại phân có các chủng pháp, bí quyết, đếm qua từng điểm, có nhiều đến 168 quyển. Trong các quyển đều là triện văn thượng cổ theo chữ khoa đầu, Sở Dịch từ nhỏ đã thích nghiên cứu cổ thư, nhưng văn tự này chắc chắn tự nhiên với hẩn, cho dù có một vài chỗ không nhận ra được, có thể căn cứ vào văn ý trước sau, đoán được tám, chín phần mười. Liền đó tùy tiện cầm một quyển “Thôi ngũ lôi hành vũ đại pháp” lên đọc, chỉ xem mấy dòng nhất thời tâm thần đại chấn, vừa kinh vừa kì, chỉ thấy phần giới thiệu viết:

Đạo sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi phân ngũ hành, ngũ hành sinh vạn vật ngũ hành tương sinh, vũ trụ căn bản kim sinh thủy, do đó lôi điện nổi lên, cầu mưa mong muốn mưa to, ngũ lôi đại pháp ứng với thần khí kim loại, xoa mây sinh điện, phép đứng giữa mưa sau khi Sở Dịch dung hợp thần thức hai đại tiên tiên đạo ma, lẽ nào không biết những thần phù, chú ngữ (bùa chú) cảm ứng thiên địa, sai khiến lôi điện, thần mưa, do đó nắm được cách sai khiến mưa nhưng những phù chú thuật cầu mưa này đa phần là mật ngữ của các pháp sư thượng cổ truyền lại, thần bí nan giải, người cầu mưa chỉ biết như vậy mà không biết tại sao, vì vậy thường dễ thất hiệu.

Những phép tắc ngũ lôi hành vũ ấy tiết nhiên bất đồng, lấy ngũ hành kim sinh thủy làm cương lĩnh, tạo thành nhất phái, không dùng bùa chú, không cầu thiên thần, để làm ngũ lôi đại pháp, phụ trợ bởi thần khí kim loại, có thể chấn lôi sinh điện, hô phong hoán vũ dễ dàng, đơn giản thông suốt, làm người mở mang tai mắt, Sở Dịch đọc sách cực nhanh, bất quá một khắc đã thuộc lòng quyển “Ngũ lôi hành vũ đại pháp” đấy, vui mừng không thể cầm, lại cầm lên quyển “Linh tê ngự thú đại pháp chỉ tâm tâm tương ấn quyết” (Các bí quyết tương tự về đại pháp linh tê ngự thú), say mê đọc qua.

Quyển đó hoá ra là của đại cổ hoả tộc đại thần thần lửa, giảng cách cảm ứng nguyên thần dã thú, đồng cảm, do đó đạt đến mức tâm trí tương thông, gần 20 chữ và toàn văn ký hiệu dẫn đường, điều khiển, văn từ rõ ràng ngắn gọn, không có nửa câu chú ngữ phù quyết, chỉ thường là một chữ. Mỗi một câu như sét đánh vào đáy tim Sở Dịch, gây chấn động khiến Sở Dịch nhất thời mồ hôi ngừng chảy, kinh hãi nghĩ đạo: "Không thể tưởng thế gian còn có diệu pháp kỳ thuật thế này. Ta trước đây có thể nói là ếch ngồi đáy giếng, tâm thần kích động, nào pháp bảo, nào thần binh. Sau khi bị kỳ trận dị bảo ở đây xâm chiếm trí óc, hoàn toàn quên mất làm thế nào rời khỏi nơi đây, càng thiếu đi cái gọi là hứng thú tập trung đọc sách, liền đọc thuộc lòng toàn bộ 168 đại cổ điển.

Do hấn vốn ham học, liền liên tiếp nuốt xong hết những "Thất thập nhị biến" (72 phép biến hoá), "Ly hoả", "Khí bình lương ngữ đại pháp", "Triệu quý thuật" có một không hai chưa từng nghe tới, kỳ quái khôn cùng.

Đặc biệt "Thất thập nhị biến" của đại cổ cửu vĩ yêu hồ, nói đến lợi dụng chân khí, thần thức như thế nào, cải biến cơ thịt, xương cốt bản thân, đồng thời phụ trợ làm chướng nhãn (che mắt) đại pháp, tùy ý biến thành các chủng dạng ly kỳ quỷ dị khác nhau, lại thêm thuật châm kim đỉnh đầu, khiến phách án khiêu tuyệt.

Sở Dịch nhiệt huyết càng lúc càng tăng, chỉ cảm thấy trước mắt như có ánh sáng cuối đường hầm, đột nhiên khai lãng, như thể từng bước từng bước hợp xong trời đất mỹ diệu chưa từng thấy, trong tâm kinh hãi, cuồng hỉ, ngượng ngùng, tán thưởng như đại triều cuộn chảy, trộn lẫn dâng lên, trong lúc kích động, mê mẩn thích thú, không thể chịu nổi muốn cười loạn hoan hô.

45. Chương 45: Đồng Quan Cộng Huyết (3)

Sau đó một vài thời thần, hai người không thể làm bất cứ việc gì khác, ngồi bất động trong ánh sáng của các pháp bảo, cần mẫn siêng năng tập luyện thỉnh thoảng nhắm mắt suy nghĩ, thỉnh thoảng kinh ngạc thốt lên thán phục, lúc lại ngẫu nhiên nhân thần giao vị, nhìn nhau cùng cười, rồi lại chìm đắm trong biển sách.

Sở Dịch thường xuyên đọc sách say mê suốt đêm, từ lâu đã quen với cảnh lục lợi sách quý, trong tâm vui mừng phấn chấn, mắt không nhắm không ngủ thời gian dài, lơ đãng không để ý ngọn đèn một mỗi bập bùng, nhân ảnh soi bóng không biết đã bao lâu, đột nhiên nghe một trận âm thanh ùng ục, vọng lại rõ ràng.

Sở Dịch bất ngờ lạnh buốt, trong tâm tự hỏi: "Liệu có phải đạo ma hai phái đuổi đến nơi?" Liền ngưng thần giới bị, nghe ngóng cẩn thận lần nữa, âm thanh hoá ra phát từ dạ dày hai người đang sợ run, liếc nhìn qua nhau không thể cản được tròng cười lớn, cuối cùng cũng nhớ ra chưa ăn gì một thời gian dài, đột nhiên thấy đói không thể chịu nổi, liền nắm một nắm đầy linh chi tiên đan trong hòm đồng, bóp vỡ xong nuốt vào miệng, hơi ấm lan thẳng xuống bụng, tinh thần hai người lập tức phấn chấn, vừa ăn vừa tiếp tục nghiên cứu đọc sách.

Sở Dịch cười nói: "Tần Thuỷ Hoàng xem ra thực chu đáo cẩn thận, sợ chúng ta bị đói đã chuẩn bị sẵn tiên đan bổ dục", tiếng nói bỗng lạc đi, trong bụng hốt nhiên nổi trận đau đớn kịch liệt, hét to một tiếng "a", trước mắt kim tinh loạn vũ, lật người co quắp lăn lộn.

Tiêu Văn Tình thất kinh lắp bắp, chạy đến nói: "Sở Công tử, người sao vậy?" Mắt nhìn xung quanh rồi ngừng lại nhìn hấn, tưởng muốn tiến đến, nhưng hốt nhiên lại ngừng bước.

Sở Dịch chỉ thấy một làn khí nóng như thiêu đốt theo huyết đan diên hung dũng xung xuất, xương cốt kêu rắc rắc tưởng muốn gãy, toàn thân như thể bị một lực cực mạnh kéo dài ra, tựa như vài ngày trước lúc Yến Tiểu Tiên làm hấn tẩy tủy hoán cốt nhưng còn đau kịch liệt gấp trăm lần

Trong tâm vừa kinh vừa hãi, bối rối nói: "Tiêu cô nương, đừng ăn tiên đan, chỉ sợ trong đó có độc." Một câu chưa nói xong mồ hôi túa ra, trong họng khô rát, đau đến mức không thể nói ra. Thấy hấn da toàn thân giống như nổi sóng, không ngừng vỡ ra. Vết thương liền lại, trong sát na ấy thân hình lớn lên hơn một thước.

Trường sinh kiếp? Sở Dịch suy nghĩ chớp lên, hoảng nhiên đại ngộ như đạo môn đã nói, vạn vật sinh trưởng đều có thai, dưỡng, trưởng sinh, mộc dục (gột rửa), quan đế, lâm quan, đế vượng, suy, bệnh, tử, mộ, tuyệt là 12 quá trình cái mới thay thế cái cũ, gọi ngắn gọn là “12 cung ký sinh”. Hẳn sau khi thai hoá dịch hình, cơ thể biến thành nhỏ bé trong bảy ngày trước khi trưởng thành, không thể tránh khỏi xương cốt bị kéo dài, da thịt rách đau đớn thống khổ, đó gọi là trường sinh kiếp.

Nhờ đến chi tiết này, kinh nộ bất an trong lòng Sở Dịch lập tức biến mất như mây khói, nhưng đồng thời đau đớn càng lúc càng cường liệt, chân khí cuồng mãnh chia chia ba ngã như cơn bão lửa thông khắp kỳ kinh bát mạch, khiến hần bế tắc..., chưa bao giờ bức bối khó chịu đến thế, lại thêm thân thể không thể động đậy chút nào, tư vị thế này thực gần như sống không bằng chết, cảnh tượng xung quanh như sóng nước bồng bênh dâng lên, âm thanh nghe xa cách như đến từ cuối chân trời, không nhìn thấy thứ gì. Không nghe thấy Tiêu Văn Tình êm ái gọi: “Sở công tử, Sở công tử.”

Tiêu Văn tình định thần lại xong, tay trần mở ra, cầm lấy mũi cúc hoa bằng sắt đỏ trên mặt đất vào trong tay, từ từ tiến lại gần trước mặt.“đỉnh” hàng trăm ngàn đạo hồng quang theo mũi cúc hoa nổ bắn ra, khí diễm chói mắt, giống như bông cúc hoa nở to, bao trùm thân trên không áo của Sở Dịch, da anh hài trắng hồng, mũm mĩm nhất thời xuất hiện hiện những vết máu bầm đỏ tím, Sở Dịch hồn nhiên không hay, cau mày >“<, nhầm=” mắt,=” tựa=” như=” chìm=” trong=” cơn=” ác=” mộng,=” không=” có=” chút=” lực=” đề=” kháng,=” giả=” sử=” mũi=” cúc=” hoa=” đâm=” xuống=” nhẹ=” nhàng,=” hấn=” lập=” tức=” phải=” hôn=” phi=” phách=”>

Tiêu Văn Tình cố nghiêng chặt rằng, chuẩn bị đâm xuống, bên tai tựa hồ lại có thanh âm vang lên: “Dừng lại. Hắn đối đãi với người chân tâm thành ý như thế, những lúc nguy nan không tiếc xả thân tương cứu, người trái lại đem thù báo ân, liệu có thể được sao...” trong tim đột nhiên chấn động, nhất thời lại thu tay.

206

Cả hai thanh âm đó ồn ào bên tai làm Tiêu Văn Tình trong tâm cực kỳ hỗn loạn, cau mày nhắm mắt, năm lần bảy lượt đưa tay ra, nhưng thủy chung vẫn chưa dám xuống, thanh âm thứ nhất bỗng nhiên cười lớn: “Ta hiểu rồi, người đích thị yêu thương tiểu tử đó, chỉ có như vậy mới ra tay không nổi.”

Tiêu Văn Tình kêu a một tiếng, dường như bị lôi điện đánh trúng, lảo đảo lùi lại mấy bước, mặt hoa trắng bệch, hầu như ngừng thở lúc đấy, suy nghĩ hỗn loạn một lúc, trong tâm kinh hãi, lúng túng, e ngại, cảm giác phức tạp lẫn lộn khó nói thành lời, trong lúc hoang mang đột nhiên loé lên một tia sáng, không biết bao lâu, trong mắt như nhìn thấy gì đó, lại như không thấy, không hiểu gì, chỉ nghe thanh âm thứ hai trong tim phản đối yếu ớt: “Không thể, hắn chỉ là một đứa trẻ, dù có qua thai hoá dịch hình, bất quá là một tay thư ngọc tử đơn thuần, ta sao có thể yêu hắn được.”

Thanh âm thứ nhất cười khục khục: “Thật chứ? Nếu thực sự là thế sao người chưa giết tiểu tử đó đi, chứng minh cho ta thấy xem nào.”

Tiếng cười sắc nhọn như gió lạnh thổi lên, rung động khắp nơi, Tiêu Văn Tình tâm loạn như ma, nghiêng chặt răng, đưa mũi cúc hoa đâm xuống, chậm chậm hướng về phía Sở Dịch lúc này đã dần dần biến thành một thân nam đồng năm tuổi, nằm co trên mặt đất, bất động khi nàng tiếp cận sát gần, nhìn thấy khuôn mặt phấn điêu ngọc trác, lại thấy khi ngủ trông ngây thơ, vô tội, bên tai đột nhiên cất lên tiếng cười: “Trăm năm tu được cùng thuyền, nghìn năm tu được cùng gối, không biết phải tu bao năm mới được nhân duyên đồng quan cộng huyết như chúng ta? Tiêu cô nương, cô tôi có duyên phận thế này, sao tôi có thể để cô chết được?”

Tiêu Văn Tình trong tâm run run, toàn thân thân nhanh chóng mềm nhũn, như thể bị người khác rút hết sức lực. Khi đó, mũi cúc hoa rơi xuống đất, phát ra một vòng lửa sáng trong giây lát, những thanh âm trong tim đã biến mất toàn bộ, bốn phía tĩnh mịch một lúc, trừ hơi thở gấp gấp cùng trống ngực. Tiêu Văn Tình ngồi nhẹ nhàng tại chỗ, nhìn Sở Dịch chăm chú, khuôn mặt đẹp đẽ lộng lẫy, khoé mắt đỏ hoe, khuôn ngực phập phồng kịch liệt. Từ trong tim nàng, đột nhiên sinh ra một cảm giác kỳ dị, vi diệu, từng đợt từng đợt thấm nhuần con tim nàng. Một thứ cảm giác dường như chưa bao giờ thấy qua, lại dường như giống với tình cảnh một buổi chiều cuối xuân nhiều năm trước nơi đồng hoa dại ở chân núi Thiên sơn, bị con ong tương tư chầm vào tay, khiến nàng đau đớn mà lại run rẩy ngứa ngáy. Lại nhớ lại đêm thu sương sớm năm đấy, nàng vốc uống một vốc nước Nguyệt lượng Hồ, lạnh lẽo, ngọt ngào, thấm nhuần tâm phủ, đó là một loại cảm giác như sự bi thương của hạnh phúc, khiến nàng trong sương đêm mê man muốn khóc. Tư vị ngọt ngào, chua cay, đau khổ như thế, như những mũi kim đâm vào xương tuỷ nàng, như từng thốn xoắn chặt ruột nàng, làm tan chảy tâm trạng băng giá từ lâu của nàng. Nàng đương nhiên hiểu điều này nghĩa là gì, nhưng tuyệt đối không ngờ nó lại phát sinh từ chính bản thân, hơn nữa lại nổi lên mạnh mẽ trên người mình. Lại tựa như mây gió trên vạn dặm sông biển đột biến, cuồng triều cuộn chảy, đem nàng là người đi biển đột nhiên nuốt xuống đáy biển thâm sâu không lường, khiến nàng hoảng loạn. Sợ hãi mà nghẹt thở.

Lúc đó, đằng sau đột nhiên cuộn lên một trận âm phong lạnh lẽo thấu xương, làm nàng không tự chủ được bắt đầu nhóm lên lò lửa. Ánh nến cuồng liệt lung lay nhào múa, đem bóng nắng đổ lên mình hắn, đung đưa bất định. Đột nhiên nàng cảm giác mình cô độc đến thế, vừa thê lương vừa yếu đuối, giống như một cái bóng không nơi nương tựa, những ủy khuất, cay đắng khổ sở những năm gần đây đều xông lên trong lòng, theo đó cái lạnh càng trầm trọng đến khủng khiếp, lo lắng về những thứ kỳ quái không rõ ràng không thể tả được, ép nàng tức thở.

Nàng đột nhiên ý thức được rõ ràng, nàng thực ra rất yếu lại, trên cõi đời này, sợ nhất là thiếu niên vừa quen vừa lạ trước mặt.

Một lúc lâu nỗi buồn trong tim, những cảm giác giao hợp như trái núi nổ tung, làm nàng nhịn không được phủ phục lên thân Sở Dịch, thút thít khóc không trên người hắn lúc này đang dần dần tỉnh dậy,

Trong lúc mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng khóc của nàng, lại thấy nàng đang phủ phục trên thân mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, mở to mắt, buột miệng nói:” nương tử yên tâm, phu quân đang còn sống tốt, nàng không cần sợ làm bà góa.”

Tiêu Văn Tình giật mình, a lên một tiếng, nhảy dựng người lên, rồi cảm thấy ngượng ngùng không thể chế áp, phồng miêng nói:” chàng, chàng...” mặt hồng như say, lộ ra những giọt lệ châu long lanh, càng làm nàng kiều mị động nhân.

Sở dịch vừa trải qua một kiếp, cái tính xấu phong lưu phóng túng của Sở cuồng ca lại càng nặng hơn một bậc, nhìn thấy bộ dạng của hơi giận hờn của nàng, lập tức thần hồn điên đảo, ngồi lên, cười hi hi chấp tay xin lỗi nói: “thôi mà, ta chút xíu nữa quên mất, còn chưa cùng Tiêu cô nương bái thiên địa danh không chính, ngôn có chút không thuận, cô nương đừng giận.”

Ráng hồng trên mặt Tiêu Văn Tình càng đậm, nàng hứ lên một tiếng, nhìn thấy hắn, một đứa trẻ năm tuổi có làm ra vẻ phong lưu, thậm thấy buồn cười, nhin không được cất tiếng cười to, yêu kiều nói: “trẻ con ba tuổi còn chưa dứt sữa, ai đồng ý làm vợ đứa trẻ như ngươi.”

Sau tiếng cười, dung nhan như tuyết tan hoa nở, tâm tình kỳ quái phức tạp lúc trước đã tan biến như mây khói, chỉ còn dư vài phần hối hận, thấy có lỗi cũng như một tầng hạnh phúc ngọt ngào mờ ảo quán quýt trong tim.

Sở Dịch tự nhiên không biết, vừa rồi trong lúc mình hôn mê khoảng nửa thời thần, đã từ cửa diêm vương điện quay về, càng không hề biết trong lúc đó, lòng mỹ nhân trải qua nắng mưa biến hóa đến thế nào.

Hắn dùng niệm lực quan sát, phát hiện cốt cách kinh mạch đã hoàn mỹ hơn so với trước, chân khí vận chuyển mấy lần, tinh thần khoái hoạt, không nhin được hoan hỉ trong lòng, sau khi nói với Tiêu Văn Tình vài câu đùa giỡn, lại nhanh chóng bắt đầu nhặt những quyển cổ thư điển tịch vương vãi trên hứng thú chăm chú đọc.

Tiêu Văn tình đã kinh qua một phen phản phúc, trong lòng phát sinh một biến hóa vi diệu mà trong đại, không có thể tập trung tinh thần nghiên cứu những pháp thư đó nữa. Trong tay tuy cầm một thẻ trúc, nhưng lòng hươu ý vượn, mục quang không tìm được được xuyên qua kẽ hở của khe trúc, lặng lẽ chăm chú nhìn Sở Dịch. Không biết vì sao, giờ này phút này, khuôn mặt trẻ thơ tuấn mỹ khả ái của hắn dường như so với pháp thuật các tông thời thượng cổ còn có ma lực hơn nhiều, như nam châm hút thị tuyến của nàng. Càng lúc nàng cảm thấy càng khó suy chuyển thân mình đang ở nơi cửu tuyền, càng không biết là đêm hay là ngày, Để mặc cho thời gian trôi đi cũng bất tri bất giác, không ngờ đã qua ba ngày ba đêm. Trong ba ngày nay, Sở Dịch quên ăn bỏ ngủ, đã đem một trăm sáu mươi tám quyển thư tịch hoàn toàn đọc hết một lượt, những lúc đói bụng thì thuận tay lấy tiên đan lót dạ, thỉnh thoảng ngủ thiếp đi một lúc, rồi lại ngồi dậy đọc tiếp. Tuy gần như đã ngấu nghiến hết cả, chưa kịp suy ngẫm kỹ những ý tứ bên trong, nhưng chỉ cần một chút ấn tượng nhớ mang máng cũng đủ làm cho tu vi kiên thức của hắn vô hình trung đột phi mãnh tiến, ngày đi vạn dặm.

Những lúc rảnh rỗi, Sở dịch lấy cả hiên viên ngũ bảo ra chơi, có gắng tìm ra những điều kỳ diệu trên năm cái thần khí. Mỗi cái đều có một cỗ văn chạm cực kỳ thần bí, giống như sách vở mà không phải sách vở, cùng với văn tự thương cổ khác biệt rất xa, cũng không biết có phải là “Hiên viên tiên kinh” trong truyền thuyết hay không. Hắn tuy học thức uyên bác cũng không nhận ra được nửa chữ, ý nghĩa trong đó càng không hiểu. Đồng thời, cũng trong thời gian đó, thân thể hắn phát triển thần tốc, phát sinh những biến hóa thoát thai hoán cốt. Hai đại nguyên anh của Sở Cuồng Ca, Lý chí Nghi, minh tâm khắc cốt đỉnh của Yến Tiểu Tiên, Thiên địa thần lô thiêu luyện, đến những tiên đan linh thảo được cất giữ trong bí thất hàng ngàn năm, có chừng đấy yếu tố hợp lại một chỗ, làm cốt cách cơ nhục cho đến từng chiếc lông của Sở Dịch đều được trùng sinh hóa thành tối ưu..

Ngoài ta, dưới sự kích hóa của các loại tiên đan linh dược, chu kỳ trường sinh kiếp càng lúc nàng ngắn, từ nhanh nhất là tám thời thần dần rút ngắn lại còn bốn thời thần, mỗi lần kiếp kỳ lúc đầu là nửa thời thần rút ngắn lại thành thời gian một nén hương. Mỗi lần sau kiếp, hắn lại tựa hồ như không tin người ở trong gương là bản thân mình. Không chỉ là dung mạo bên ngoài, hành động nói cười, tính tình sở thích của hắn cũng đều dần dần khác xa người thiếu niên thư sinh đơn thuần thiện lương lúc đầu, càng ngày càng giống hợp thể của Lý Chí Nghi cùng Sở Cuồng Ca. Có lúc hắn thậm chí còn đột nhiên sợ hãi, sau khi thai hóa dịch hình, người duy nhất còn tồn lưu lại, không ngờ là Sở Cuồng Ca cùng Lý chí Nghi, còn bản thân mình? Chỉ nghĩ đến đó, hắn không thể tránh được bi hỉ lẫn lộn. Ấm đạm thất chí đến đêm thứ ba, hắn đã qua trường sinh kiếp thứ sáu, biến thành hình dạng một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, con người tuấn tú tuyệt luân thân hình trần truồng tu trường đỉnh bạt, cực kỳ kiêu mi dưới ánh nền chiếu, anh tuấn hùng hùng, thông minh nhanh nhẹn. Da dẻ trơn tru như nhuận ngọc đã mài dũa của hắn lúc này, như một miếng ngọc bội chưa chạm khắc chưa xong, tuy còn gọi là không hoàn mỹ, nhưng cũng phát ra những ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Sở Dịch đầy lòng xông lên cảm giác bất bình buồn bã mờ nhạt, than thở nói:” tiêu cô nương, người trong gương có phải thật là ta không? Chỉ sợ đến một ngày, ta chính mình bộ dạng vốn thể nào cũng không thể nhớ được nữa?”

Tiêu Văn Tình nhìn hẩn một lúc lâu, hai gò má ửng hồng như say, nhẹ nhàng than rằng:” Thế gian vạn vật vốn mỗi ngày một khác, thâm hải tang điền cũng bất quá chỉ là thời gian búng một ngón tay, huống gì ta và chàng? Chỉ cần có thể thọ cùng thiên địa, biến thành cái gì còn có quan trọng chỗ nào?” Bọn đang xem tại - .

Sở Dịch run nhẹ, ha ha cười nói:” Không sai, hoa không nở trăm ngày, trăng có khi tròn khi khuyết, chỉ có ngạo khí là trường tồn giữa thiên địa.Ta còn so đo hình dáng bên ngoài làm gì?”

Hai người lời nói ý tứ nghe tựa hồ như gần giống nhau, nhưng một cái ý tưởng là thọ cùng trời đất, một cái lại là hào khí trường tồn, cảnh giới rất không giống nhau.Sở Dịch lúc này nút thắt trong tim đã được giải, tinh thần đại chấn, chuyển mình giương mày cười nói:” Tiêu cô nương, lại qua vài thời thần nữa, khi thai hóa dịch hình của ta đại công cáo thành, chúng ta rời khỏi nơi này, thu về lục bảo, bình định đại loạn, rồi cùng tu thành hiền viên tiên kinh, có thể tu thành một thân hạo khí, tiểu ngạo thiên địa.

Dưới ánh nến, nụ cười của hẩn sáng lạn lại ma mị.Mang theo vài phần cuồng dã bất ki, vừa chính vừa tà, làm người ý động thần lay.

Tiêu Văn Tình tim đập loạn, chứa đầy những vui vẻ ôn nhu, rỏ đôi mày dài, yên nhiên cười nói:“Văn Tình chỉ theo lệnh Sở công tử.”

Nàng từ bé tu hành thiên tiên đại pháp, đạo thâm ám phong nguyệt, mị hoặc chúng sinh, đối với tình dục đã sớm có khả năng khống chế. Hai mươi năm qua tuy duyệt người vô số, nhưng tim nàng thủy chung như một khối băng không chịu tan chảy. Nhưng ba ngày nay, nàng không ngờ lại biến thành một thiếu nữ không hiểu thế sự, bắt đầu biết yêu. Ba ngày trước, khi Sở Dịch còn có thân thể một đứa trẻ, nàng còn có thể tự do nói cười, cùng hẩn nói cười tự do,cùng hẩn chơi đùa chọc ghẹo.Nhưng ba ngày sau,khi nàng từ trong đồng cổ thư ngẩng đầu lên, lúc liếc thấy thân thể trần truồng anh tú của hẩn, mỗi lần mỗi lần lại không từ chủ được mặt hồng tim loạn, liền đó lời nói của nàng bắt đầu biến thành không tự nhiên.Nghĩ đến tình cảnh lúc trong quan tài chủ động hôn hẩn, càng thấy mang tai nóng đỏ, ngượng ngùng khó chịu nổi.

Mỗi nụ cười, nhất cử nhất động, thân chí mỗi câu đùa vô tâm của Sở Dịch, đều như xuân phong thổi đến, nhẹ nhàng dễ dàng thổi tan lớp băng cứng trong tim nàng, làm nàng nổi sóng ba đào, lạc bước trôi đi, khoảng thời gian ba ngày ngắn ngủi, chứng kiến những biến đổi của Sở Dịch, trong tim nàng rẽ tình tưởng như theo đó dần dần đắm sâu, từng bước từng bước lún nàng vào tâm vùng nước xoáy thâm sâu, từ đó không thể thoát ra được.

Thế nhưng, nàng vì sao mà yêu hẩn, yêu hẩn ở điểm nào? Là yêu tên thư ngọc tử đơn thuần thiện lương lại tài hoa hoành dật năm đó. Hay là thiếu niên vô tâm tùy hứng, cuồng phóng bất kị trước mắt? hoặc là, chính bản thân lâu ngày tịch mịch, khát vọng có một loại tình yêu đến từ chân tâm, vì thế mà đắm chìm tự trối mình

Ba ngày này, nàng không ngừng tự truy vấn bản thân vấn đề này, đáp án là thế nào trước mắt đã không còn quan trọng nữa. Quan trọng là, nàng đã quyết định mở cánh cửa lòng sợ hãi bước ra một bước đầu tiên, dù điều đó có đồng nghĩa với trầm luân vạn kiếp bất phục.

Đúng lúc này, trong tim Tiêu Văn Tình đột nhiên quặn lên đau đớn, nàng a một tiếng, hai tay đè lên tim, mềm nhún ngồi ngồi xuống, khuôn mặt xinh đẹp biến thành màu tuyết bạch, mồ hôi nhỏ từng giọt.

Sở Dịch hoảng hốt gọi:” Tiêu cô nương nàng làm sao thế”, bước nhanh về phía trước đưa tay ra đỡ nàng, chỉ thấy da thịt nàng lạnh như băng, chính bản thân cũng không nhận được run lên vì lạnh, trong lòng lập tức kinh hãi.

Tiêu Văn Tình lông mày nhíu chặt, đôi môi hồng run run, trên gò má trắng bạch hiện lên màu đào hồng kỳ dị, thần tình cực kỳ thống khổ, một lúc lâu sau mới run giọng nói như tiếng muỗi kêu:” du... du mộng tiên phát tác rồi?”

Sở Dịch kinh hãi hỏi lại:” Du Mộng Tiên?, lập tức dâng lên một thứ dự cảm bất diệu.

Chứng thượng cổ trùng này, cùng lưỡng tâm tri, linh tê tâm cùng xưng làm “đại hoang tam đại thực tâm trùng” là vì đã sớm thất truyền, không ngờ lại còn gây hại đến tận bây giờ.

Trong truyền thuyết, Du mộng tiên hình giáng như con ngu nhĩ, nhưng một khi nhập vào tim, trăm chân dần dần bầu vào tâm thất, bắt rễ tại đó. Nếu cố gắng miễn cưỡng kéo ra một chút thôi, hoặc dùng phát thuật giết chết, cũng làm tâm tạng của người bị ký sinh lập tức vỡ tan. Tóm lại, là thứ cổ trùng không thể giết chết mà không làm cho ký chủ không bị thương tích. Chỉ duy nhất có một phương pháp trừ giải, là ngự cổ quyết của cổ chủ. Trừ phương pháp đó ra không còn phương pháp tốt nào được nhắc đến. doc truyện tai . Loại yêu cổ này so với lưỡng tâm tri, linh tê tâm còn hung tợn đáng sợ hơn nhiều

Tiêu Văn Tình quận người lại, rên hừ hừ, nghiêng răng đáp:” nhất định là... nhất định là Tiêu lão yêu bà đuổi đến đây, niệm chú triệu cổ, tra ra nơi chúng ra đang ở.”

Trong khoảnh khắc, trên mặt nàng đông lại một tầng băng sương mờ mờ không biết là hàn lãnh hay là sợ hãi, răng đập vào nhau lạch cạch, một lúc lâu đến hơi thở cũng như bị nghẹn lại.

Thì ra Tiêu Thái Chân vì không chế hành tung của người trong Tiên thiên môn. đã sớm hạ vào tim mỗi đệ tử một Du mộng tiên cổ, nếu có người dám quay lưng thoát ly, ả liền niệm khắp thi pháp, lệnh cho cổ trùng thức giấc phát tác, không ngừng cắn xé. Trừ khi đệ tử đó lập tức quay về thỉnh tội, nếu không trong bảy ngày, sẽ bị cổ trùng ăn sòng tâm can, chỉ có chết không sai, ả thì có thể dùng niệm lực cảm ứng cổ trùng, một đường truy tới nơi. Nếu như lạc vào trong tay ả, chỉ có cầu sống không được, cầu chết không xong, bị cổ trùng cắn chết còn thống khoái hơn nhiều.

Sở Dịch lúc này đã dung hợp thần thức của Sở Cuồng Ca cùng Lý Chí Nghi hai người, đối với sự lợi hại của cổ trùng này tự nhiên biết rõ, vừa sợ vừa tức, chính lúc định nói, đột nhiên lơ mơ nghe thấy từ phía trên truyền lại tiếng chém giết, như có như không, nhẹ đến không thể phân biệt.

Sở Dịch lạnh người thấp giọng nói: “Không hay rồi, bọn chúng truy đến”

Lời nói vừa dứt, đình một tiếng, như tiếng hắc đồng đại môn của cửa Huyền cùn điện bị người chấn mở, chỉ thấy có người thét lên:” Con bà nó, nhất định là ở đây, chúng ta mau vào trong khám xét kỹ lưỡng”.

Tiêu Văn Tình đau đớn khó nhin, nghiêng môi nói:” Sở Công tử, mau ẩn vào trong quan tài.”

Sở Dịch thầm nghĩ:” Trước mắt tiến thoái lưỡng nan, trường sinh kiếp thứ bảy không biết bao giờ phát tác, vạn lần không thể sinh cường ngạnh đấu, cái đồng quan này có khả năng cách tuyệt âm dương, có khi có thể làm gián đoạn cảm ứng với cổ trùng, cú trốn vào đó một phen rồi tính tiếp.”

Chủ ý đã quyết, hần lập tức bồng Tiêu Văn Tình nhảy vào trong quan tài, đột nhiên lại nghĩ:” thần binh pháp bảo trong mật thất đã lấy rồi, còn những cái thái cổ bí tịch nếu lạc vào tay của ma môn yêu nhân, hậu quả không dám tương tượng. Liền phiên thân bay ra, dùng tốc độ cực nhanh, đem toàn bộ pháp bảo thân binh vương vãi trên mặt đất thu sạch vào trong túi Càn khôn nhất khí, tay phải Thái Ất ly hỏa đao oanh nhiên cổ động, hô lên một tiếng, hỏa diễm bốc cao, thư tịch vương vãi trên mặt đất tất cả đều bắt phải liệt diễm bốc cháy, từ phía ánh lên một màu hồng. Trong khoảnh khắc, ma môn ngũ tông một trăm sáu mươi tám quyển bí tịch đều hóa thành tàn tro, bay tán loạn trong không trung.

Thu dọn xong, Sở Dịch một lần nữa nhảy vào trong đồng quan, lại từ túi càn khôn nhất khí lấy ra tây hải thần nê cùng bắc cực từ thạch, phong ấn bên trong nắp quan tay kỹ càng, trong sự yên lặng hắc ám, chỉ còn nghe thấy tiếng hai người hô hấp, tiếng tim đập mạnh dường như rõ ràng, càng lúc càng trầm trọng

46. Chương 46: Tương Tư Hồng Đậu

Trong quan tài bằng đồng chứa một thanh niên thân cao chín thước đang nằm.

Ba ngày trước, lúc Sở Dịch còn có thân thể của một đứa trẻ, hai người tuy có thể cùng nằm, nhưng da thịt dường như dán vào nhau. Nhưng lúc này Sở Dịch đã là một thiếu niên cao lớn và trắng kiện, không gian

trong quan tài đương nhiên càng chật hẹp, tình cảnh đó chỉ có thể nghiêng người, kê mặt kê vai, đem Tiêu Văn Tình ôm chặt vào trong lòng.

Tay chân quần chặt lấy nhau, cùng nghe hơi thở của nhau, mùi hương nồng nàn như hương lan xông lên tận não.

Trong bóng tối, nhất thời hẳn không nhìn rõ dung nhan nàng, chỉ cảm thấy thân thể yêu kiều băng lạnh của nàng dần dần nóng lên, nhưng run rẩy càng thêm mãnh liệt.

Hai gò bồng đảo căng tròn mềm mại đặt vào trước ngực trần của hắn, theo mỗi nhịp thở phập phồng, không ngừng cọ sát, cách một làn vải mỏng như cánh ve, có thể cảm nhận rõ hai hạt anh đào trên ngực nàng cũng như nhịp tim nhanh như cuồng loạn.

Sở Dịch kiềm chế những ý niệm xiên xẹo, bỗng nhiên nhớ tới “ngưng khí tri triển đại pháp” của Ma môn một tông, khẽ nói:

- Tiêu cô nương, ta đem du mộng tiên tạm thời trấn trụ, nàng cố chịu đựng một chút.

Tiêu Văn Tình đau đớn không nói lên lời, chỉ gật nhẹ đầu.

Sở Dịch ngưng thở, tay phải nhấc lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng đặt lên ngực trái của nàng, cảm giác vô cùng mịn màng, mềm mại. Tim đập thình thịch, nhìn được không, giật bản mình nhẹ nhàng nắm vào.

Tiêu Văn Tình kêu lên một tiếng, người như điện giật, hơi thở càng trở lên dồn dập.

Hơi thở thơm tho ấm áp thổi vào lỗ tai Sở Dịch mang đến cho hắn một khoái cảm mê mị lạ lùng. Sở Dịch tim đập rộn ràng, suýt chút nữa không thể kiềm chế. Nhưng tình huống khẩn cấp, không dám trong lúc quan trọng này phong hoa tuyết nguyệt, liền ngưng thần tụ ý, thâm niệm pháp quyết, đem chân khí thao thao bất tuyệt truyền vào trong tim Tiêu Văn Tình.

Tiếng “ti ti” nhẹ nhàng, chân khí phá tâm thất, tức thời hóa thành ngàn vạn tia nhỏ, cấp tốc phi vũ dệt lại, đem Trùng Du Mộng Tiên trói vào bên trong.

Tâm can Tiêu Văn Tình đột nhiên đau nhức, suýt chút nữa hôn mê, nhưng qua một lúc, đau đớn dần dần ngưng lại, trong chỉ còn cảm giác vướng víu nơi vết thương.

Sở Dịch khẽ nói:

- Cổ trùng bị chân khí phong bế lại, trong hai, ba canh giờ tuyệt đối không có vấn đề gì, chỉ là phương pháp này quá mức nguy hiểm, đối với trái tim có chút tổn thương, không thể dùng thêm lần nữa, sau khi truy binh rời khỏi, sẽ tiếp tục tìm phương pháp mới tiêu diệt cổ trùng.

Tiêu Văn Tình vừa mừng vừa sợ, bỏ được gánh nặng, hạ giọng nói:

- Sở công tử, đa tạ người.

Nghe trong bóng tối, âm thanh vô cùng nhẹ nhàng nhu mì.

Sở Dịch trong lòng rung động, cười nhẹ:

- Chúng ta “đồng quan cộng tế”, đâu cần phải cảm tạ!

Tiêu Văn Tình cúi đầu yêu kiều cười, thấy bàn tay hắn vẫn y như cũ đặt trên nhũ phong của mình không hề có ý rút lại, tim đập loạn, tai nóng bừng, muốn nói cái gì cũng không lên lời.

Sở Dịch ngưng thần dùng hỏa nhãn kim tinh nhìn ra ngoài quan tài. Sau một lúc, thấy âm thanh lao xao ngày càng lớn, nhưng không thấy có người tiến đến.

Mục quang xoay chuyển, hắn nhìn thấu qua y phục của Tiêu Văn Tình, có thể thấy rõ làn da như ngọc khiết cùng những đường cong nhấp nhô duyên dáng yêu kiều. Hướng về phía sau lưng mịn màng và quyến rũ là bờ mông đầy đặn.

Bờ mông trắng thật tròn trịa và hoàn hảo đầy nhục cảm, tràn đầy xuân sắc, hai chân giao triền, bị hắn áp chặt vào đùi, không thể động đậy.

Khấp cơ thể lấm tằm mồ hôi như trân châu với ánh sáng nhu hòa thiểm diệu, im lặng mà vẫn có mị lực động nhân.

Sở Dịch tinh thần căng thẳng, miệng lưỡi khô kiệt, một đoàn nhiệt hỏa từ dưới tiểu phúc trung oanh nhiên tịch khởi, hạ thể không tự chủ đột nhiên dừng đứng, mạnh mẽ đặt vào vùng tiểu phúc mềm mại của nàng.

Tiêu Văn Tình khẽ run lên, toàn thân nhất thời như cánh hoa rũ xuống, cắn môi nói nhỏ:

- Sở công tử, bên ngoài có mấy người đang tới, người... người buông ta ra.

Hai má nàng đỏ ửng, đôi lông mi khẽ run lên, thân thủ muốn đẩy hắn ra, nhưng đầu ngón tay mới chạm vào ngực hắn đột nhiên run lên lập tức co lại.

Bộ dạng ngượng ngùng thuần khiết xinh đẹp, vô cùng khả ái khiến người ta cảm thấy động lòng trắc ẩn.

Nếu là ba ngày trước, Sở Dịch nhất định sẽ lui lại phía sau, vạn lần cúi người tạ lỗi. Nhưng thời khắc này, hắn đã thay hóa dịch hình, không còn là Sở Dịch trước kia nữa.

Mấy ngày ở cùng nàng, hảo cảm và tình dục tính lũy, trong nháy mắt lúc này bạo phát.

Sở Dịch tâm linh điêu dăng, lại tiếp tục đề xuống, không ngại đại dịch bên ngoài đến gần, mỉm cười nói nhỏ:

- Tiêu cô nương, không biết chúng ta có thể sống qua đêm nay? Nếu không thể thoát ra, cũng có thể đồng quan cộng huyết, giúp đỡ lẫn nhau, làm một đôi uyên ương?

Nói đến bốn chữ “tương nhu dĩ mật” cánh tay ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu hôn vào đôi môi của nàng.

Tiêu Văn Tình không kịp phòng bị, vạn vạn lần không nghĩ hắn trở lên can rở như thế, còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì bờ môi đã bị hắn dùng đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập.

Nàng rên lên một tiếng, toàn thân run rẩy, trời đất xoay chuyển, hay tay vô lực thả xuống, ôm lấy hông hắn.

Đầu óc hôn hôn trầm trầm, một phiến trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ được, mà càng không muốn nghĩ, như một bông hoa đào nhẹ nhàng phiêu phiêu trôi theo dòng nước, như cánh liễu trước gió, mặc cho hân khinh bạc vuốt ve...

Nghe thấy tiếng nàng hơi thở gấp gấp trong vòng tay mình, Sở Dịch lòng như thiêu đốt, thèm muốn tốt độ, hữu thủ thân nhập nội y, vuốt nhẹ theo đường cong cơ thể, từ từ nhẹ nhàng thăm dò phía dưới.

Khi tay hân hoạt nhập, mềm mại xoa nhẹ khe hông xinh đẹp như ngọc của nàng, Tiêu Văn Tình đột nhiên run người lên, trong nháy mắt thanh tỉnh, hai chân khép chặt, hoảng sợ run giọng nói:

- Sở công tử, dừng...

Tiếng nói sợ hãi yếu mềm đó trong tai Sở Dịch như đổ dầu vào lửa, ngược lại càng làm bùng lên ngọn lửa vốn đang phừng cháy.

Huyết mạch Sở Dịch như căng ra, hoang dã đặt lên môi nàng, tham lam mút lấy, ngón tay từng chút một dạo chơi thám hiểm đóa hoa nóng bỏng.

“Không” Tiêu Văn Tình lúc lắc đầu, thanh âm gì cũng không thể thoát ra, muốn giãy dụa lui về phía sau nhưng toàn thân mềm nhũn, vô lực tránh thoát, trong lòng đại loạn, không biết vui hay giận, có chút tủi thẹn lẫn khiếp sợ.

Khi ngón tay Sở Dịch hãm nhập nơi mật hồ ẩm ướt, vừa hung mãnh vừa ôn nhu gầy múa sinh mệnh nàng như cầm huyền. Trước mặt Tiêu Văn Tình tối sầm, cảm thấy có cái gì đó sâu thẳm trong cơ thể nàng như muốn nổ tung, cảm giác ngọt ngào mà đau đớn. Nguồn tại

Nếu không phải Sở Dịch đã sớm che đi đôi môi nàng, chỉ sợ đã sớm thét lên.

Trong cuồng loạn, nàng như bị luồng điện mạnh đánh trúng, cong người bật lên, suýt nữa ngã đi.

Nhựa mật đầm đìa, theo đuôi nàng nhẹ nhẹ chảy xuống. doc truyện tại . Hô hấp ngưng trệ, thần hồn phiêu đảng, tâm trí bị kích thích, cảm giác hưng phấn và lo âu cùng giao thoa, như sóng lớn phô thiên cái địa nhấn chìm nàng.

Vào lúc này, chỉ nghe thanh âm nhẹ nhẹ, không khí ngọt ngào, đồng quan khẽ chấn động, tựa hồ có vật gì nặng đánh lên nắp quan tài.

Sở Dịch rung mình, biết truy binh đã vào trong bí thất, như bị dội một gáo nước lạnh, lập tức ngưng thần, nhất thời không dám vọng động.

Tiêu Văn Tình tức thở phào một hơi lớn, má ửng hồng, quanh thân hơi nóng cuộn cuộn, không nén được liền run nhẹ nhẹ, phảng phất như đang đứng trong mây mù, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Cánh tay Sở Dịch ôm chặt, không cho nàng thoát ra, nhẹ nhàng liếm nhẹ tai nàng, mỉm cười nhẹ nói:

- Nương tử đừng nóng vội, đợi ta đuổi mấy tên quỷ gây huyên náo động phòng rồi, phu quân cùng nàng tiếp tục viên phòng.

Bị hơi nóng của hắn phủ vào, tai Tiêu Văn Tình như thiêu đốt, không khỏi lại mềm nhũn vô lực một trận, trong lòng tủi thẹn, nhẹ nhàng đẩy ra, giọng như muỗi kêu gáy:

- Vô lại, ta coi ngươi mới là tên quỷ đáng ghét nhất thiên hạ...

Lời còn chưa dứt, đôi môi anh đào đã bị Sở Dịch chặn lại.

Mặt nàng hồng như say, nhẹ nhàng dựa dựa một lát, sợ bị kẻ bên ngoài nghe thấy, rốt cục cũng mềm lòng để hắn sắp đặt.

Thực ra từ nhỏ Tiêu Văn Tình đã bị Tiêu Thái Chân huấn luyện, với nhan sắc kiều diễm nhất Trường An, mị thuật “điều tình chi thuật” có thể nói lô hỏa thuần thanh, không có đối thủ.

Nhưng giờ phút này trong tay Sở Dịch, hốt nhiên tất cả kinh nghiệm cũng những lời khuyên răn đều biến mất, cam tâm tình nguyện nghe theo phản ứng bản năng của chính mình, giống như con cừu non, trong lúc đó bị bàn tay hắn nhờn như thao túng.

- Uhm, thế này mới là nương tử tốt của ta.

Sở Dịch khẽ cười, khẽ hôn lên má nàng, nhẹ nhàng nói:

- Để phu quân nhìn xem bên ngoài có khách nhân nào đến đây?

Tinh thần hắn đại chấn, định triển pháp thuật cách viên đồng kiến (nhìn xuyên qua vật), dùng hỏa nhãn kim tinh tham khán tình hình bên ngoài, nhưng lại đổi ý: “Ma môn cao thủ rất đông, nếu như để chúng phát giác được niệm lực ba động, chỉ sợ chúng ta đúng thật phải táng thân bên trong đồng quan”.

Tâm niệm vừa động, nhớ tới các đại pháp bảo ma môn, cẩn thận từ trong kiền khôn nhất khí xuất ra Âm Dương kính cùng Văn Phong trung, nhẹ nhàng dán lên trên quan tài.

Âm Dương kính hình thù đơn giản, sáu cạnh loang lổ, trung tâm có hình bát quái âm dương, mới nhìn giống là một Thanh Đồng Viên kính cực kỳ bình thường, nhưng trên thực tế là Đại Hoang Loa Mẫu luyện thiêu tẩm loại thần khí tự tay chế thành thái cổ thần kính có thể xuyên thấu âm dương lưỡng giới, dựng lên hình ảnh.

Văn Phong chung lai lịch cũng không nhỏ, là thần khí do Thái Cổ Phong Thần chế tạo ra, mặc dù chỉ là một đồng chung bát quái khoảng hai tấc, nhưng trong phạm vi tám trăm dặm tất cả các tiếng động dù là nhỏ nhất đều truyền vào trong tai không sai lệch chút nào.

Sở Dịch mặc tụng tất cả những pháp quyết được triện khắc trên lưng đại thần khí, âm dương kính hốt nhiên bích quang bạo phát trở lên sáng trong như ngọc.

Một đạo bạch quang từ tâm kính bay ra, huyền hóa thành quang sắc bảy màu lộng lẫy dâng lên, từ từ tạo thành hình ảnh, bóng người lần lượt thay đổi sống động như thật.

Sở Dịch hai người tim đập thình thịch, ngưng thần xem xét.

Chỉ thấy bên ngoài quan tài xuất hiện mấy trăm người vây quanh, năm ba thành phần, nào vũ y đạo quan, hoặc kỳ trang dị phục. Có vẻ như người trong ma môn các tông các phái đều đến đủ, cùng nhau đương cung bặt kiếm, trợn mắt cùng nhìn, chẳng biết đang hò hét cái gì.

Phía đông có một đám lục y nữ lang hộ tống một phong hoa tuyệt đại mỹ nhân, mỹ mục long lanh, chân trần như tuyết, mỉm cười nhìn mọi người, dung nhan yêu mị thật không thể diễn tả.

Chính thị ma môn đệ nhất yêu nữ, Thiên Tiên môn chủ Lưu Thái Chân

Bên cạnh nàng là một tử y vương công mang mặt nạ, đứng chấp tay đằng sau, phong độ phiêu phiêu, nhìn ánh mắt và cử chỉ, đúng là ma môn tử vi đại đế Vương Lý Huyền không thể nghi ngờ.

Gặp lại cừu nhân, thật là khó chịu, trong lòng Sở Dịch trầm xuống, lửa giận bùng bùng dâng lên.

Thật là kỳ quái, khi hấn lạnh lùng đứng ở dung nhan như thiên tiên của Tiêu Thái Chân, trong đầu xẹt qua rất nhiều hình ảnh lạ lùng mà quen thuộc, trong đó không thiếu những hình ảnh ưu mỹ cùng nàng quấn quýt thân mật, như ảo ảnh trên sóng nước, thoáng chốc vụt biến mất, trong lòng không khỏi một chút tiếc nuối không tên, vừa chua xót vừa thống khổ.

Trong lòng hấn cảm xúc trào dâng, chợt nhớ lại đêm đó trong Tình Tuyệt quán, thân thụ trọng thương, Tiêu Thái Chân cùng Sở Cuồng Ca cùng nhau nói chuyện tình, hận.

Không biết giữa bọn họ cuối cùng có một đoạn tình cừu như thế nào, mà làm Sở Thiên Đế khắc cốt ghi tâm đến vậy, sau khi chết đi mà kỷ ức vẫn vẫn không thể nhạt phai?

Đang cảm thán, linh quang chợt lóe lên, chợt nhớ lại Tiêu Thái Chân lúc ấy rõ ràng nói đến Tiêu Văn Tình từ bé tu luyện ngọc nữ thiên tiên quyết, đến nay vẫn là tám thân xử nữ... vì thế với nhân lực của Sở Cuồng Ca, vẫn không thể thấy được song tu chân khí trong thân thể nàng, nghĩ không ra nàng là Thiên Tiên đệ tử.

Nhưng trong địa cung, Tiêu Văn Tình rõ ràng nói mình bị bức bách, thậm chí liên tục bị Lý Huyền dùng làm song tu đỉnh lộ, hoàn toàn tàn tạ...

Sở Dịch trong đầu đột nhiên hiểu ra! Hai sư đồ đệ nay nhất định có một người nói dối!

Tiêu Thái Chân lúc đó đại công cáo thành, vô cùng đắc ý, thật không có cần dấu diếm che giấu những việc thế này, mà ngược lại Tiêu Văn Tình, lúc ấy vì bảo vệ tính mạng có thể cố ý tạo dựng thân thế đáng thương để mình đồng tình.

Sở Dịch tâm loạn như ma, lại nghĩ vừa rồi lúc muốn miễn cưỡng hôn nàng, vuốt ve nàng, tình trạng Tiêu Văn Tình hoảng loạn bối rối, thật không giống lão luyện tình trường, mà giống như là xử nữ chưa có kinh nghiệm mây mưa.

Tim hấn lập tức như bị đâm trúng, đau đớn đến nghẹn thở nghĩ ngợi: “Sở Dịch ơi Sở Dịch, mi thật quả là bị quỷ mê loạn tâm thần, yêu nữ này lòng như rắn rết, miệng đầy dối gian, người lại còn tin tưởng thị, thị bất quá chỉ lợi dụng người để làm công cụ thu về cả lực bảo, một khi có được rồi, lập tức sẽ đưa mi vào chỗ chết!”

Nghĩ đến mình năm lần bảy lượt bị thị điều khiển, kinh ngạc, não hấn, thương tâm... trong khoảnh khắc trào lên thành một ngọn lửa giận dữ, thầm nghĩ: “Hừ, thị đã tự mình cho là tàn hoa bại liễu, người còn cần gì coi thị kim phong ngọc lộ? Giúp thị thành toàn những gì mà thị nói!”

Sở Dịch càng nghĩ càng giận, ác niệm đại khởi, bỗng dưng đè chặt lên người ngọc trong lòng, lạnh như băng nói bên tai nàng:

- Nương tử, xuân tiêu một khắc trị giá ngàn vàng, chúng ta không thể vì khách đến thăm mà mất đi cảm hứng.”

Bàn tay vừa lật, đưa hai chân nàng tách ra, phân thân bạo đĩnh, mạnh mẽ áp mạnh vào mặt hồ trung của nàng!

Tiêu Văn Tình không kịp phòng, giật mình nói:

- Không được...

Lời chưa dứt chỉ thấy hạ thể bị xé rách cảm giác đau nhức, đảo hút một ngụm lương khí, một vật cứng rắn đã hung mãnh xung nhập!

“Ồ...” Nàng môi bị bịt kín, uốn cong người, song thủ cuồng loạn hung hãn đánh vào ngực hân, lệ thủy đầm đìa.

Trong phút chốc vừa kinh vừa sợ, bi ai khổ sở và tuyệt vọng, tu luyện hai mươi năm ngọc nữ thiên tiên đại pháp nay đã bị hủy!

Sở Dịch mang theo khoái ý phục hận, vừa liếm nước mắt nàng vừa lãnh khốc nói:

- Nương tử khóc làm gì, đây không phải là lần đầu tiên, yên tâm, phu quân sẽ đối tốt với ngươi.

Ngón tay như phi đạn, nhanh chóng phong trụ toàn bộ kinh mạch toàn thân nàng, không quan tâm tới đại địch bên ngoài, cẩn thận nhấc đuôi ngọc của nàng, thô bạo liên tục đưa vào, không hề có chút thương hoa tiếc ngọc.

Tiêu Văn Tình không thể động đậy, thân thể mềm mại run rẩy dữ dội, đau đớn bi ai, trong lòng cuồng loạn kinh hãi không hiểu hân vì cái gì mà trở lên lãnh khốc vô tình như vậy.

Từ nơi sâu thẳm cảm thấy nóng nực, mỗi nhịp đưa thân đều nóng bỏng buốt nhói giống như nàng bị xé nát thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

Chợt nghe phốc phốc một trận khinh hưởng, hồng quang chớp sáng, trên tay tả của nàng là trăm ngàn cành hồng mai đảo xạ loạn vũ, đánh vào nắp quan tài, rơi xuống khắp nơi.

Trên cánh tay mịn màng trắng nõn ngoại trừ những mũi châm nhỏ như bảy đóa hoa mai, có thêm một hạt thủ cung sa đỏ mọng chói mắt.

Qua một lúc, cung sa sáng bóng ngày càng mờ dần, một lúc sau chỉ còn màu hồng nhạt.

Oh! Đây là cái gì, thủ cung sa phải không? Sở Dịch ra vẻ kinh ngạc, lạnh lùng nói:

- Kỳ lạ thật, chẳng lẽ Thiên Tiên phái có kỳ công diệu pháp, người bao năm bồi tiếp mà vẫn giữ được thân xử nữ?

47. Chương 47: Tương Tư Hồng Đậu (2)

Tiêu Văn Tình trong lòng run lên, cuối cùng cũng hiểu được hoài nghi của hân với mình, nhắm mắt, nước mắt lặng lẽ tuôn trào, phần nộ, u oán, hối hận... theo nhau dâng lên, ruột như từng chút một quặn đau, thống khổ như dao cắt.

Tại nơi chật hẹp và tối tăm như đồng quan này, mặc dù nàng cùng hân thân thể quấn quýt lấy nhau, không thể phân chia, như là một cơ thể, nhưng khoảng cách giữa hai con tim lại xa xôi đến thế, gương mặt hân bỗng trở lên xa lạ đến thế...

Chỉ trong giây lát, nàng như từ thiên đường sa xuống vực sâu không đáy. Nàng biết tâm môn (cửa lòng) của mình vừa mới mở ra, lại bắt buộc phải đóng lại lần nữa.

Sở Dịch thô lỗ phát tiết giận dữ cùng tình dục, nhìn nước mắt nàng từng giọt một chảy xuống, trong lòng vừa khoái ý vừa đau khổ.

Vài lần muốn dừng lại hành động bạo ngược của mình, nhẹ nhàng ôm ấp nàng, dịu dàng che chở, nhưng nghĩ đến nàng đang lừa gạt mình, lòng thương tiếc nhanh chóng chuyển thành lửa giận bừng bừng, ngược lại còn giận dữ hơn, vui hoa dập liễu.

Lúc này Văn Phong chung “đỉnh đỉnh đương đương” vang lên, bên ngoài quan tài các loại âm thanh rớt cục truyền đến, mới đầu có chút tạp âm lao xao, nhưng chỉ một lát trở lên cực kỳ rõ ràng.

Chỉ nghe một âm thanh lớn tiếng sảng sặc:

- Tiêu Thái Chân, Lý Tử Vi, Tiết Cốt Nhân Nhân đã tới, các người còn dám đùa bỡn, nường nường người là Ô Vương Bát Đản, sao không giao ra hiên viên lục bảo, đừng trách lão tử không nói tới đạo nghĩa đồng môn!

Sở Dịch rùng mình, không tự chủ được dừng lại xem kì biến.

Người nói là một nam tử cao gầy, trên đầu quấn khăn năm màu rực rỡ, bó sát trên người là áo da cá màu xanh, bên ngoài khoác áo choàng da gấu, thắt lưng đầy vòng hạt san hô rực rỡ, nhìn khó xác định.

Lơ thơ mày chòm râu dê, mắt hẹp dài xé, thần sắc ngông cuồng cao ngạo, càng cảm thấy cổ quái, nực cười.

Tiêu Thái Chân không trả lời, một lục y nữ đệ tử bên cạnh mỉm cười nói:

- Tư Mã Kinh Ba, tên gọi của sư tôn ta người có thể gọi sao? Người tưởng đây là Đông hải chắc, chỉ có vài con tôm cá thối nát, mới để người xưng bá?

Thanh âm ngọt ngào dứt khoát, đúng là yêu nữ Phiên Phiên.

Sở Dịch thầm nghĩ: “hóa ra thằng cha này là Đông Hải Cửu Khổ thiên tôn, khó trách hắn lại khoa trương cuồng vọng như thế!”

Ma môn quần hùng đều mắng:

- Tiêu nha đầu, người không cần trách con bà hắn trượng thế khi nhân! Trường An thành là cái quái gì? Chẳng lẽ người là hoàng đế lão nhi hay sao?

- Chó má! cho dù là hoàng đế lão nhi thì sao? Lão tử một ngón tay tiêu diệt mười vạn cấm quân...

Trong tiếng ồn ào, một người mặc cẩm y, như quan ngọc vương công nhẹ lay động chiết phiến, từ trong đám người đi ra, mỉm cười nói:

- Tiêu thiên tiên, mọi người lúc đó đã thỏa thuận, thu hồi hiên viên lục bảo, phá bỏ tứ linh phong ấn, hối tội Thái Cổ ngũ tông, trùng hưng Ma môn, cùng hưởng “Hiên Viên tiên kinh”. Nhưng các người gian xảo, tranh phần tiện nghi, chèn ép Sở thiên đế cùng Lí ngư tử chưa nói đến. Sao còn vội vàng hấp tấp vì bảo tàng mà nổi lòng tham, chẳng lẽ coi chúng ta đều là kẻ ngu sao? Tự nhiên thay các người bán mạng hả?

Kẻ này nói năng hời hợt, nhất thời thổi bùng lên ngọn lửa phẫn nộ của chúng Ma môn, Tiếng là hét càng trở lên hỗn loạn, inh ỏi:

- Phương thiên đế nói không sai, đúng rồi! Mau mau giao ra pháp bảo cùng “Hiên Viên tiên kinh”, nếu không đừng trách lão tử trở mặt không nhận người!

Sở Dịch rùng mình, cẩm y vương công tiểu lí tàng đao đó đúng là Nam Cực Tiêu Diêu đại đế Phương Thái Trân. Chẳng biết trong Ma môn, ngoài ngũ đế tứ mẫu, còn có ai tới đây nữa?

Liếc mắt nhìn lại, trong đám người rất nhiều kẻ cùng hung cực ác, giống như đã từng quen biết, nhưng nghĩ kỹ lại, thực không thể phân biệt kẻ nào với kẻ nào.

Tiêu Thái Chân thần nhiên cười, bách mị hoành sanh:

- Tiêu Diêu đế tôn luôn miệng nói chúng ta độc chiếm Hiên Viên lục bảo, xin hỏi có cái gì làm bằng chứng? Từ ba ngày nay, các người lục soát Tình Tuyệt quán, thiếu chút nữa lật nhào Tề vương phủ, được thế hung hung xâm nhập Tần lăng địa cung này... Lại không biết ngoại trừ kim nhân đồng thú, còn tìm được cái gì nữa?

Chúng yêu ma mặt mày xám ngoét, nhất thời không nói lên lời.

Chỉ nghe một cô gái giọng trong trẻo nói:

- Tìm không thấy, không có nghĩa là không có. Nếu Hiên Viên lục bảo không ở chỗ này, ở trước cửa cung bày ra lớp lớp trạm gác làm cái gì?

Thanh âm thanh thúy kiều mỹ, nhưng trong tai Sở Dịch như tiếng sấm giữa trời nắng, làm não hấn ù ù, hô hấp ngưng trệ, thất thanh nói:

- Nghĩa đệ! Rồi gấp rút nhìn về hướng âm thanh.

Chỉ thấy ở trong đám người sau cảm y vương công, một bạch y thiếu nữ tuyệt mỹ đang đứng, mắt đẹp long lanh, thanh lệ thoát tục, không phải là Yến Tiểu Tiên đó sao?

Sở Dịch choáng váng, nước mắt tràn trề nóng bỏng, há hốc mồm, trong lòng kinh hãi, kích động, bi thương, hạnh phúc... Tinh thần hứng khởi, cơ hồ muốn nhảy ra.

Trong sát na đó, tất cả cảm xúc đều bay lên chín tầng mây, hận không thể lập tức nhảy ra ngoài quan tài, ôm chặt nàng vào lòng, vĩnh viễn chẳng phân li.

Tiêu Văn Tình thấy người của hắn đột nhiên cứng đờ, như bị như hỉ, như si như cuồng, gương mặt nhìn ảo ảnh của Yến Tiểu Tiên trong kính, trong lòng không khỏi đột nhiên trầm xuống, cảm giác thấy sự đau đớn như bị vật bèn nhọn đâm vào tâm khảm.

Chẳng biết vì sao, loại đau đớn này cộng với nỗi thống khổ trừu tượng triệt cốt (xuyên tâm thấu xương) làm mũi cay cay, nước mắt không nhịn được ứa ra dàn dụa.

Tiêu Thái Chân khanh khách cười, ôn nhu nói:

- Yến cô nương, không tìm thấy có nghĩa là không có. Nhưng thấy được cũng vị tất đã là chân tướng. Không sai, ba mươi sáu danh tử vi, thiên tiên đệ tử, làm chúng ta phải trấn thủ nơi này. bất quá, bọn họ không phải vì tìm kiếm hiền viên lục bảo...

Chúng nhân huyền não.

Đông Hải Cửu Khổ thiên tôn cười gian ác nói:

- không phải vì tìm kiếm pháp bảo, không lẽ là vì giúp Tần Thủy Hoàng canh quan tài sao?

Một hán tử gầy gò mặc tử y cười quái dị, giọng the thé kêu lên:

- Ta thấy không phải coi quan tài, trông như là trộm mả...

Quần hùng lập tức lại một trận hỗn loạn.

- Hỏa Diệu thiên tôn nói không sai, đúng là trộm mả.

Tiêu Thái Chân không hề buồn bực, thu ba lưu chuyển, dáng người lả lướt, thản nhiên nói:

- Tử Vi đế tôn cùng thiếp sớm dò thám biết Tần lăng địa cung nằm ở sâu trong lòng đất nơi đây, muốn lấy địa cung bảo tàng, làm tư phí phục hưng thần môn, chúng ta phải đệ tử thay nhau tiềm nhập đào bới...

Nàng dừng một chút, mỉm cười nói:

- Ngược lại, nếu đúng là có được Hiền Viên lục bảo, muốn độc chiếm, chúng ta cần gì một nhọc chia cho ba mươi sáu đệ tử trấn thủ? Chư vị không phải kẻ ngu, chẳng lẽ ngay cả điểm đạo lý này cũng không rõ sao?

Khóe mi ánh lên phong tình vạn chủng, tiểu âm nhu mì tựa như xuân phong phất qua tai, làm cho người ta khao khát, mềm lòng.

Quần hùng trong lòng áy náy, nửa tin nửa ngờ, lửa giận nhất thời giảm đi một nửa.

Trong đám người, duy có Sở Dịch nghe mà như không hiểu, nhìn như không thấy, mục quang như nam châm dính sắt, dừng ở Yến Tiểu Tiên mãi không rời.

Bắt đầu từ giây phút gặp lại giai nhân, đối với hắn mà nói, mấy trăm ma yêu ma dường như không có. doc truyện tại . Ngay cả Tiêu Văn Tình, trong lòng cũng đã quên.

Yến Tiểu Tiên dung nhan tiêu tụy, hai tay hai chân bị xích sắt Huyền Băng Thiết Liên quấn chặt, đến mức xuất hiện vài vết thâm tím, mỉm cười cúi đầu không nói, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong lòng Sở Dịch như bị dao cắt, vừa phần nộ khổ sở, vừa đau đớn thương yêu, nhịn không được tưởng muốn lập tức lật quan tài mà dậy cứu người, quét sạch quần ma.

Nhưng hần biết thực lực của mình, không thể ngăn cản quần ma vây công, huống hồ đệ thất trường sanh kiếp có thể bộc phát, một khi hôn mê bất tỉnh, chắc chắn sẽ bị thiệt thòi. Hần cố nén nhịn để xem kì biến và tìm lương kế.

Tiêu Diêu đại đế bình tĩnh phe phẩy chiết phiến, cười nói:

- Tiêu thiên tiên nói như vậy, cũng có thể tự mình lấp liếm. Hừm, Ông nói ông có lý, bà cãi bà đúng hơn, khiến người khác càng khó xử...

- Oh! Để tôn thực nghĩ vậy sao?

Đã thấy Yến Tiểu Tiên đột nhiên mày liễu khẽ nhú, mỉm cười nói:

- Ta vừa mới biết, thì ra Tử Vi đại đế đường đường là đương triều vương gia, Tề vương Lí Huyền. Ài, Tề vương quyền khuynh thiên hạ, phú khả địch quốc, nếu thật cần tiền vốn liếng, làm gì đến mức quật phần trộm mã? Lý do này không phải ỉn lắm...

Chúng nhân ỉn ỏi, trong Ma môn, ngoại trừ ngũ đế tứ mẫu cùng cự hung yêu khôi ra, cực ít người biết thân phận của Tử Vi đại đế, giờ phút này nghe nàng một câu lật tẩy, đều kinh ngạc hết âm ỉ.

Lí Huyền im lặng không nói, nhưng trong hai tròng mắt sau mạng che, đột nhiên sát khí đại tác.

Sở Dịch lạnh người, trầm nghĩ:

- Không tốt, lão yêu này muốn hạ độc thủ Tiên muội!

Ngưng thần chú ý, quyết định, nếu đối phương có dị động, lập tức động thân cứu giúp.

Lại nghe Phiên Phiên cười lạnh nói:

- Yến tỷ tỷ, đêm đó tại Hoa Sơn nhị thập bát động, người ôm ấp âu yếm Sở công tử, phong ấn Sở thiên đế, Lí ngư tử vào trong thần đỉnh, rồi nhét vào trong bụng hần, vọng tưởng có ngày đổi trời vượt biển, kim thiên thoát xác, kết quả khuấy động thiên hạ đại loạn, suýt nữa ngăn cản thần môn ta phục hưng nghiệp lớn. Hừ hừ, mắt thấy hai bảo vật biến mất, ghi hận trong lòng, bây giờ lại muốn gây rối lỵ gián, gây hấn báo thù sao?

Sở Dịch trong lòng chấn động, hồi tưởng tình cảnh lúc ấy, nhất thời giật mình.

Đêm đó, thấy cơ thể của mình bị yêu mãng ma thức nhanh chóng bành trướng, sắp hóa thành cự mãng chi thể, Yến Tiểu Tiên khẩn cấp sanh kế, nghĩ đến Thái Ất Nguyên Chân đỉnh cùng Kiền Khôn Nguyên Cương hồ có thể hấp luyện tà hồn yêu phách, cho nên đem hai đại pháp bảo phong trấn vào huyền băng trong thần châu, tống vào trong bụng hần, sau đó cố ý đưa hần vào lò luyện đan.

Tại đan lô nhiệt hồng nóng bỏng, băng châu vỡ tan, hai đại thần khí hòa vào đan điền của hần.

Có hai đạo ma, tiên nguyên thần hộ thể, hần nhất thời hóa giải hiểm cảnh, chẳng những hấp nạp được tà yêu tà thần, hơn nữa nhân họa đắc phúc, cuối cùng trở thành thai hóa ký thể của lưỡng đại Tán tiên.

Nhưng Thái Ất Nguyên Chân đỉnh cùng Kiền Khôn Nguyên Cương hồ vì sao ở trong cơ thể Yến Tiểu Tiên? Chẳng lẽ...

Sở Dịch trong lòng run lên, loáng thoáng hiện lên một ý niệm không thể tin trong đầu, lắng nghe Yến Tiểu Tiên cười nói:

- Không sai, hai pháp bảo kia bị ta phóng nhập vào cơ thể Sở công tử. Nguyên nhân là như thế, ta mới dám khẳng định hần đã bị các người giam cầm trong địa cung!

Mọi người rung mình, Tiêu Diêu đại đế phe phẩy chiết phiến, trong mắt tinh quang bạo phát ra, cười nói:

- Oh! nói như vậy, Yến cô nương một đường dẫn chúng ta đi vào nơi này, thì ra là có nguyên do của mình. nói đến đây mọi người nghe xong thấy như thế nào?

Yến Tiểu Tiên thu ba lưu chuyển, mỉm cười không nói, bàn tay trắng nõn hé ra, lòng bàn tay có một viên hồng đậu tiên diễm.

Quần hùng đột nhiên rung động, thất thanh kêu:

- Nam cương tương tư quả!

Tiêu Thái Chân khẽ run lên, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia thần sắc cực kỳ cổ quái, như là bơ phờ, như là buồn tủi, thì thào ngâm nhỏ:

”Hồng đậu sanh nam quốc,

xuân lai phát tứ phương.

Quân vương bằng lòng thử,

Lại thấy lòng tương tư”

Loại hồng đậu này hi thế hân hữu, tương truyền từ thời thái cổ, Hỏa tộc thánh nữ vì tưởng nhớ người, lấy tình hoa, nguyệt cung quế, lệ hồng đậu... chín loại kỳ hoa dị thụ lai tạo mà thành. Tổng cộng trăm gốc, thời điểm hoa nở, rực rỡ như biển lửa, dị hương lan rộng cả trăm dặm bên ngoài.

Như hiện tại, tám ngàn dặm Nam Cương, chỉ có thượng lưu Lương Vong nhai còn một gốc cây. Ba mươi năm mới khai hoa, năm mươi năm mới kết quả, mỗi lần kết quả cũng không quá chín quả.

Quả chua ngọt đắng chát, năm vị tề toàn. Theo truyền thuyết chỉ cần đôi tình nhân mỗi người một nửa cùng ăn tương tư quả, từ đó về sau, cho dù thiên nam địa bắc, âm dương tương cách, cũng vĩnh viễn không quên.

Nhưng nếu không yêu hoặc yêu đơn phương, ăn hồng đậu này, khiến bách độc tề phát, đau đớn không thể kể xiết. Cho dù may mắn không chết, hàng năm, lúc tháng tám hoa nở, cũng nhất định phải chịu đau đớn, khổ sở vô cùng.

Vì nguyên nhân đó, Nam Cương hồng đậu này được cho là một trong yêu tà quỷ dị độc quả.

- Không sai, chính là Nam Cương tương tư quả.

Yến Tiểu Tiên thần nhiên cười, tiến lên phía trước vài bước, bước chân tạo thành tiếng đình đình, nói:

- Ta nuốt một nửa, còn lại một nửa bị ta đưa vào Thái Ất Nguyên Chân đỉnh, tổng nhập vào bụng Sở công tử. cho nên mặc kệ hắn ở chân trời hay góc biển, ta có khả năng tìm được hắn.

Chúng nhân không người nào là không ngạc nhiên, bọn người Phiêu Phiêu lộ vẻ thích thú trước tai họa của người khác, mặt lộ tiểu ý, nghĩ thầm: ”hay lắm hay lắm!

- Đây, nhưng ngươi tự chịu khổ, một khi sau này sở tiểu tử di tình biệt luyến, ngươi có chịu được không?

Sở dịch “ôi chào” một tiếng, càng kinh hãi không thể biểu lộ. Phương pháp này thực là quá điên cuồng, quả thực không kể bản thân tự mình hạ cổ độc.

Mặc dù sớm biết nghĩa muội đối với mình phương tâm oanh hệ, nhưng vạn vạn lần hắn không nghĩ đến tình cảm lại sâu đậm đến vậy!

Buồn vui lẫn lộn, âm thầm thở dài: “Hảo muội tử, ngươi làm sao phải khổ như thế! cho dù không có hồng đậu, chẳng lẽ đại ca có thể quên ngươi sao?”

Trong lòng hắn dâng lên mãnh liệt, không hề nhìn đến khuôn mặt thảm thương của Tiêu Văn Tình ở trong lòng. ngừng thần nghe Yến Tiểu Tiên nói chuyện, rốt cục biết được mọi nguồn cơn

Thì ra đêm đó sau khi Yến Tiểu Tiên chạy ra khỏi Hoa Sơn nhị thập bát động, thân thụ trọng thương, vẫn chưa đi xa, chỉ là tìm một cửa sơn động ẩn mật, một bên dưỡng thương, một bên tìm cách giải cứu Sở Dịch.

Sau lại nghe nói Sở Dịch bị đạo ma nhị tiên khống chế, đại khai sát giới, lại đi thẳng đến Trường An, bị Ma Môn vây hãm, cùng đạo môn quần hùng đấu đến lưỡng bại câu thương, trong lòng nàng như lửa đốt, nhưng thể cô lực đơn, vô kế khả thi.

Bất đắc dĩ, nàng mạo hiểm tự đâm đầu vào lưới, gặp nam cực tiêu diêu đại đế cùng hung thần đầu sỏ của Ma Môn, dẫn bọn họ đi tìm hiền viên tam bảo với điều kiện, tha cho Sở Dịch một mạng.

Thế là, nàng theo cảm ứng của tương tư hồng đậu để truy tìm, dẫn Ma Môn quần hùng di chuyển khắp nơi, đến thần bí địa cung dưới chân núi Chung Nam, không ngờ tình cờ gặp đạo môn quần hùng nghe phong thanh tới tụ họp ở đây.

Sau một hồi huyết chiến, song phương đều tìm lối tắt, đều muốn tìm được sở dịch trước đối phương, đoạt hiền viên tam bảo.

Thật không dễ dàng gì giải khai được bí môn, xuyên qua mê cung, tiến vào tàn lãng địa cung thần bí, lại cùng toàn bộ mây vạn binh lính, đồng thù tình giặc toàn diện phát sinh một trận kịch chiến thảm liệt.

Nếu không phải là có Lăng khung tỷ muội cùng Ma Môn tuần thú cao thủ, bọn họ chỉ sợ còn cần thêm nửa ngày hay 1 ngày nữa, mới có thể xâm nhập huyền cung bí thất.

Nói đến đây, Yến Tiểu Tiên dừng một chút, giọng nhàn nhạt: “Truy theo thẳng một đường, tâm niệm cảm ứng càng ngày càng mạnh, chỉ là tới vừa mới đến đáy huyền cung đột nhiên biến mất. bởi vậy có thể thấy được, Sở công tử nhất định bị bọn họ giấu ở chỗ này.....”

Chúng yêu nữ thiên tiên phái giận dữ, theo nhau khê quát: “câm mờ! sư tôn cùng Tử Vi đế tôn một lòng chán hưng thần môn, trời đất chứng giám, sao có thể để cho người bôi nhọ như vậy, những lời công kích điều toa!”

“Tiểu hồ ly tinh, người lại nói hươu nói vượn, để ta dạy người thế nào là hồn phi phách tán, vạn kiếp không được siêu sinh!”

Yến Tiểu Tiên mặt không đổi sắc, khanh khách cười nói: ”Ta tự chui vào lưới, vốn đã có ý quyết tử. Bọn người nếu muốn giết ta che tai mắt thiên hạ, thì cứ việc động thủ đi. xem tại

Ma Môn quần hùng hò reo hưởng ứng, theo nhau kêu lên: “không sai, các người nếu không phải có lòng gian dối, làm gì mà phải uy hiếp đe dọa như vậy?”

Song phương khiêu khích chửi bới lẫn nhau, khí thế hùng dũng, nhìn tưởng muốn động thủ ngay.

“các vị bình tĩnh, đừng nói vội!” Lí Huyền từ đầu tới cuối một bên bình tĩnh mỉm cười lắng nghe, đến lúc bị Yến Tiểu Tiên vạch rõ thân phận, cũng không nói một lời nào. lúc này đột nhiên nói một câu sư tử hồng, lập tức làm tai mọi người chấn động, khí huyết nhộn nhạo, trong nháy mắt lại trở lên an tĩnh, im lặng.

Thân phận đã bại lộ, Lí Huyền cũng không còn muốn che giấu, khéo léo gỡ bỏ mặt nạ, lộ ra gương mặt thanh nhã tuấn mỹ, mỉm cười nói: “chư vị, thần môn kinh qua ngàn năm hạo kiếp, rốt cục hôm nay là ngày then chốt đón chờ phục hưng, chúng ta hãy một lòng đoàn kết, đồng tâm góp sức. nhìn nghiệp lớn thành công, mọi người một mặt nghe theo tiểu hồ ly tinh, thành ra nghi kỵ, tàn sát lẫn nhau, há không phải tự ôm lấy đau khổ, cho cừu địch vui mừng sao?”

Quần hùng khê rùng mình, có người lớn tiếng kêu lên: “chúng ta đúng là không thể chỉ nghe một mặt, cho nên hãy để các người cùng Yến hồ ly đối chất. Đúng là đoàn kết một lòng, đồng tâm góp sức, nhưng cũng nên tạo tín nhiệm cho nhau.”

Mọi người nghe đều phụ họa nói: “không sai, đúng rồi, các người ình trong sạch, chẳng biết lấy cái gì làm bằng chứng?”

” các hạ một lời đã chắc chắn Yến nha đầu vu hãm giá họa, chỉ cần đưa ra chứng cứ ra, sao lại phải né tránh che giấu?”

Lí Huyền thông thả bước ra, dương mi mỉm cười nói: “chứng cứ? bốn vương có cái này cho người!”

tử y oanh nhiên pháp phối, tay phải hé ra, vạn đạo ngân quang từ tử vi tinh bàn bạo xạ xung xuất, tinh hà như thác nước đánh vào trên người Yến Tiểu Tiên.

Sở Dịch hoảng hốt, chực lao ra, đã thấy Yến Tiểu Tiên thân thể mềm nhũn run rẩy dữ dội, thủy quang huyền ảnh như gợn sóng lay động, đột nhiên bò trên mặt đất, hóa thành trường mao hồ ly.

Sở dịch trong lòng như bị trọng chùy đánh mạnh, Hô ” a ” một tiếng thất thanh, trong nháy mắt há hốc mồm không thở hơi.

Đó không phải là con bạch hồ mình thấy qua tại hoang sơn quỷ miếu sao? chẳng lẽ chẳng lẽ Yến Tiểu Tiên chính là hồ ly tinh?

May mà tan mất, những hoài khi cùng khôn hoặc đã theo hấn trong đầu tới giờ đều sáng tỏ.

Vì sao đêm đó tỉnh lại, Thái ất nguyên chân đỉnh cùng Kiền khôn nguyên cương hồ không cánh mà bay, lại rơi vào trong tay nàng, vì sao thứ sinh nghèo như mình mà Yến Tiểu Tiên vẫn đối với hấn một lòng chung tình, vì sao.....

Trong phút chốc, tất cả ” vì sao ” tất cả đều vỡ vụn, bằng tiêu tuyết chảy.

Thì ra tiên nữ làm cho hấn trong lòng lo âu, tình mê ý loạn này lại là một yêu hồ báo ân!

Nếu không phải bởi vì ở trong quan tài đồng, xem huyền cảnh qua âm dương kính, khó có thể tìm ra chân tướng, hấn dùng hỏa nhãn kim tinh, sớm đã nhận ra nguyên hình của nàng.

“Đại ca, ta không trách người, người người đối với ta như vậy, ta rất vui mừng. nhưng người nhưng người liệu có mặc kệ ta là ai, có còn thích ta như trước nữa không?”

“Đại ca, ta không cần người thề. Ta đối với người cũng là cùng hoan hỉ. chỉ cần người sau này không chê thì ta vĩnh viễn không hối hận, trong lòng mãi ý vô cùng”

Đột nhiên, Sở Dịch lại nhớ đến những giọt nước mắt, nụ cười yêu kiều, những lời nói ngượng ngùng của nàng đêm đó tại Hoa Sơn thập nhị bát động.

Trong nhất thời, hấn như vừa ăn tương tư quả, tâm loạn như ma, ngũ vị giáp tạp, cũng không biết đến tột cùng có vị ngọt ngào, chua xót, hay đau khổ.

Hấn run run nhìn chăm chăm bạch hồ xinh đẹp đang cuộn tròn, nghĩ đến nụ cười của nàng, từng câu từng chữ, nghĩ đủ loại mật ý nhu tình của nàng, tâm thần kích động, hô hấp ngưng trệ, bỗng dưng nghĩ ngợi nói: “Hảo muội tử, người là người cũng mặc, là yêu cũng mặc, ta trước sau đều yêu người, không phân biệt được chút nào!”

Bên ngoài quan tài, Ma Môn quần yêu hung hung hỗn loạn, tiếng người sôi sục, mắng chửi: “Con bà nó, Lý Tử Vi người muốn làm cái gì? Trước mặt các đại gia người định giết người diệt khẩu sao?”

” lão tử cảm thấy, trước khi làm rõ chân tướng, Yến nha đầu nếu mất đi một cọng lông hồ ly, lão tử sẽ hỏi tội người!

Lý Huyền tay trái nâng lên một bạch ngọc tịnh bình, mỉm cười nói: “yên tâm, chờ ta nguyên thần của nàng ngưng luyện thành châu, phóng nhập tinh tâm bình này, các người muốn hỏi cái gì hỏi, nàng nhất định không nói được một câu giả dối!”

Nói xong, Tử Vi tinh bàn phi toàn nộ chuyển, quang mang càng ngày càng mãnh liệt, yến tiểu tiên co tròn người, kịch liệt rung động, rên lên đau khổ, xích sắt kêu đinh đang giòn tan.

Sở Dịch vừa sợ vừa giận, thầm nghĩ: “lúc này nếu không động thủ, Tiên muội sẽ dữ nhiều lành ít!”

trong phút chốc linh cơ nhất động, lại nghĩ: “Hừm, lũ yêu ma này gieo rắc ly gián, làm cho đạo Phật môn chó gà không yên, hôm nay ta tương kế tựu kế, hí lộng hấn cho thiên hạ đại loạn, thừa loạn cứu Tiên muội ra, lập tức trốn thoát.”

Kế hoạch đã định, không hề lưỡng lự, âm thanh cuồng tiếu như tiếng chuông: “nơi này dẫn tới vô thường tiểu quỷ, dám ở chỗ này khua môi múa mép, quấy rầy thiên thu hảo mộng của trẫm!”

48. Chương 48: Ăn Miếng Trả Miếng

Tiếng cười từ hậu cao vút, xuyên qua Văn Phong chung, ngân vang không dứt trong mật thất, lại khiến cho bao ngọn lửa nền rung động chẳng yên.

Ma môn quần yêu không kẻ nào không kinh hoàng biến sắc, vài trăm cặp mắt kinh hãi lăm lét đổ dồn vào quan tài bằng đồng đen, bốn phía tĩnh không một tiếng động.

Tiêu Văn Tình trong lòng nặng trĩu, vừa sốt ruột vừa bức bối, cặp mắt tuyệt đẹp nhìn Sở Dịch chăm chú, muốn nói gì đó để ngăn lại, vậy mà không phát ra nổi nửa lời.

Sở Dịch ghé sát vào vành tai nàng, cười lạnh lẽo nói: “Nương tử à, chúng ta hiện tại có thể nói thực là được cùng chôn một chỗ rồi. Nàng muốn giữ cái mạng nhỏ của mình thì hãy thành thực phụ xướng phụ tùy, cùng phu quân ta diễn hài kịch đi.” Hắn kể vắn tắt lại thật nhanh kế hoạch vừa nghĩ ra cho nàng nghe một lượt.

Tiêu Văn Tình kinh hãi, tuy thấy quá ư mạo hiểm nhưng tóm lại vẫn còn hơn tự bó tay bó chân để người ta giết mổ. Nàng nghĩ tới việc hắn không quản đến cái chết cứu Yến Tiểu Tiên, con tim bỗng nhói đau như bị ai đó dùng dao cắt.

Mây liễu chột cau, lệ châu lấp lánh, trong sát na ngàn vạn ý nghĩ chuyển vần, cuối cùng nàng khe khẽ gật đầu.

Lúc này, Ma môn quần yêu như vừa tỉnh giấc mộng, nhao nhao thét: “Con bà nó, đứa nào trốn trong quan tài giả thần trên quỷ hử? Mau lăn ra đây chịu chết!”

Một loạt các tiếng “đình đình đang đang” vang lên, pháp bảo thần binh loang loáng hào quang, sát khí lừng lừng, tung hoành đan xen, đánh cho quan tài đồng đúc chấn động kêu oong oong, tia lửa bắn tứ phía.

Sở Dịch thu lại hết Bắc Cực từ thạch, Tây Hải Thần Nê ở chỗ khe nắp dậy quan tài, cất tiếng cười cuồng ngạo: “Khà khà, lũ yêu ma hề nhãi các ngươi, dám tự tiện xông vào tẩm cung của trẫm đã khó thứ tha, chẳng ngờ còn dám nói năng càn rỡ, khi quân phạm thượng. Còn không mau lăn ra đây chịu chết!”

Chữ cuối cùng thốt ra cũng là lúc chân khí toàn thân tụ tập đủ, “bịch” một tiếng, hắn phóng cước đá bay nắp quan tài, một tay ôm Tiêu Văn Tình lật người phóng ra như điện, tay phải vung mạnh vào hư không, huyết quang cuộn trào, một đạo đao khí tạt ngang phát ra tiếng rít gào lăm liệt vô song!

Ma môn quần yêu mất hoa lên, chỉ thấy một vòng ánh sáng ngũ sắc khổng lồ đẩy văng bản thân ra xa. Tiếng “bịch bịch” liên tục vang lên, sóng khí tràn mạnh ra ngoài.

Mười lăm tên yêu nhân ở gần nhất thấy cổ họng ngọt lịm, oa lên thỏ ra một búng máu lớn, ngã văng xuống đất như thể điều đứt dây, kêu gào thảm thiết.

Bọn đằng sau hô hấp tắc lại, như thể bị một con sóng lớn đập vào, hổ khẩu tê dại, có chút nắm không nổi thần binh trên tay nữa, lần lượt thân bắt do kỷ bước lùi về sau hai bước, trong lòng kinh hãi: Thiên hạ còn có nhân vật thể này sao?

Chỉ có bọn Lý Huyền, Tiêu Thái Chân, Phương Thái Trăn cùng một số ít người nữa là thân hình khẽ lắc lư, trụ vững trên mặt đất nhưng trong lòng cũng kinh hãi không kém gì kẻ khác, đều thầm nghĩ: “Đao khí này giống như Thái Ất Ly Hỏa Đao, lại tựa Bạch Kim Liệt Địa Trảm, cũng có phần tương tự Bích Mộc Trường Sinh Đao,... chẳng biết đâu mà lần, tưởng phải mà lại không phải, uy lực vẫn trên mức mấy bộ đao khí đó! Kẻ này rốt cuộc là ai?”

Định thần nhìn kỹ, cả bọn chỉ trông thấy một mỹ thiếu niên thân hình rắn chắc ngồi vắt chân nọ lên chân kia bên miệng quan tài, điệu bộ láo liên, trong lòng ôm một mỹ nhân mặc áo lục, ngang eo thắt dải lụa bảy màu. Nàng đeo chiếc túi dệt từ tơ màu trắng huyền ảo, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Bí thất tập trung đủ cả Ma môn quần yêu khắp gầm trời hốc đất, ấy thế nhưng nghĩ nát óc vẫn không kẻ nào nhận ra được thiếu niên thần bí này, càng không nghĩ ra trong chín châu bốn biển loài đâu ra được nhân vật như thế. Trong một lúc lâu không ai dám bước lên trước.

Bộ dạng nghênh ngang, thái độ hờ hững không màng mọi thứ của hắn khiến cho đám nữ nhân mục huyền thần mê, choáng váng tơ tưởng: “Thì ra thế gian còn có nam tử tuấn mỹ đến vậy! Phan An, Tống Ngọc gì sợ rằng cũng không được như thế...”

“Tiêu sư tỷ!” Thiên Tiên môn chư nữ bất ngờ nhận ra nữ tử trong lòng hắn, kêu lên thất thanh.

Quần ma động dung nhao nhao lên, nghi vấn càng thêm sâu, nhìn về phía Tiêu Thái Chân.

Hỏa Diệu Thiên Tôn cười điệu âm không ra âm, dương chẳng thành dương: “Thú vị, thú vị, Bằng Hỏa Mỹ Nhân không ở Tinh Tuyết quán thưởng mai gầy đàn, tới ngôi mộ cổ này làm gì? Lẽ nào Tiêu thiên tiên thần cơ diệu toán, sớm biết chúng ta sẽ đến đây nên mới để nàng ta tới trước tiếp khách chăng?”

Tiêu Thái Chân nghe mà như không thấy, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, chợt nảy ra một ý niệm khó có thể tưởng tượng được. Bà bước nhẹ lên trước, mắt nheo lại, ngưng thần nhìn Sở Dịch khẽ mỉm cười: “Xin hỏi các hạ là ai? Tại sao lại giam tiểu đồ vào trong quan tài vậy?”

Sở Dịch mày kiếm nhíu lại, lớn tiếng cười vang: “Khà khà! Nước lớn ngập tràn long vương miếu – Người trong nhà mà không nhận ra nhau! Tiểu nha đầu! Lẽ nào đến tổ tông mười tám đời người cũng không nhận ra? Nơi này là lăng cung của trẫm, người nói trẫm là ai?”

Tiêu Thái Chân sắc mặt hơi biến đổi, tim chợt đập nhanh hơn, cười khanh khách: “Lăng cung của người? Chẳng lẽ người là Tần Thủy Hoàng sao?”

Quần ma lập tức xôn xao. Mắt thấy thiếu niên thần bí này trần như nhộng nhảy ra từ quan quách của Tần Thủy Hoàng, hơi một tý là xưng vua xưng chúa, tu vi thâm bất khả trắc. Bọn chúng cũng lơ mơ đoán tới cái khả năng này, nhưng rõ ràng là thấy nó quá ư hoang đường.

Tạm thời chưa kể đến khả năng chết ngàn năm vẫn còn sống lại được, Doanh Chính qua đời khi ngoại ngũ tuần, sao có thể trẻ tuổi tuấn mỹ vậy được?

Hơn nữa nghe ngữ khí trong lời nói của hắn, cuồng ngạo phóng túng, có điểm không giống như vị chúa tể đại hùng đại lược thâm trầm trong truyền thuyết, xem ra tương đồng với một kẻ công tử lang thang đùa bỡn thế nhân.

Đông Hải Cửu Khổ Thiên Tôn cười ha hả: “Xú tiểu tử, người mới học được vài chiêu đao khí chẳng ra đâu vào đâu, thế mà cũng định hù dọa lão tử hả? Con bà người chứ! Người mà là Tần Thủy Hoàng thì lão tử phải là Diêm La Vương...”

Sở Dịch nghĩ thầm: “Rung núi đuổi cọp, giết gà dọa khỉ. Không hạ độc thủ trấn áp lũ yêu ma quỷ quái này, màn hài kịch sau này khó mà diễn xướng được.”

Hắn liền cười dài nói: “A! Các hạ đã là Diêm La Vương, không về Minh Phủ sao còn tới địa cung của trẫm làm gì?”

Thân ảnh hắn loáng lên, tựa như quỷ mị đột nhiên vụt ra, tay phải rung lên, “Hô!” Một bàn long thanh đồng truy từ túi cần khôn bay ra, bích quang bùng sáng, bất ngờ lại hóa thành hai con thanh long, gầm rống bay lượn.

“Song Long Trấn Hải Chùy!” Bọn Lý Huyền, Phương Thái Trần kêu thất thanh, biến sắc.

Cây chùy đồng này là một trong Đông Hải Bát đại thần khí thời thái cổ, tương truyền ở thời đại hoang, nó là pháp bảo Lục Hầu Gia dùng để đánh lui đại quân Thủy tộc.

Bọn chúng chỉ mới đọc qua đồ phổ trong những cuốn sách như Thái Thanh Đạo Tàng Bí Biên, đâu có ngờ lại gặp được ở trong địa cung này.

Đông Hải Cửu Khổ Thiên Tôn sắc mặt khê biến đổi, hét: “Phiên Giang Đảo Hải! Tật!”

Song thủ múa lên, sóng khí bành trướng, một hạt vạn niên san hô (san hô ngàn năm) bay vòng đột nhiên huyền hóa thành vô số khô lâu, tạo nên một cơn lốc xoáy lừng không cuộn tới, “phanh” một tiếng, va chạm với cặp thanh long.

“Ầm!”

Ánh sáng dữ dội làm chói mắt, hô hấp của quần ma nhất thời ngưng trệ, chỉ thấy song long đua múa, khô lâu hay châu báu cũng phân tán rụng rơi lả tả, quỷ khóc sói tru.

Tư Mã Kinh Ba lộn mấy vòng trên không, thối lui ra ngoài mười mấy trượng, sắc mặt vàng khè, oa lên thở một búng máu đen, ngồi phệt thẳng xuống đất.

Sở Dịch vươn mình đứng lên ngạo nghễ, tay phải nắm lại, thu song long chui vào bàn tay, vành mặt nhìn tất cả bằng nửa mắt, cười lên ha hả: “Còn ai muốn thử?”

Quần ma kinh hãi, Đông Hải Cứu Khổ Thiên Tôn là một trong Lục Tôn của Ma môn, tu vi gần tới mức Tán Tiên, điên cuồng hung ác ít kẻ dám đương.

Kỳ Huyền Ma Châu lại còn được hấp luyện vô số yêu hồn ở Đông Hải, phân tán vô hình, quý quyết không gì sánh nổi.

Ai dè vừa mới một chiêu là đã bị thiếu niên thần bí cười cười nói nói mà đánh cho phải thối lui!

Nếu như thiếu niên này nổi cơn thịnh nộ, muốn hạ sát thủ, lão chẳng phải bị đánh cho hồn phi phách tán sao?

Tiếng cười từ hậu cao vút, xuyên qua Văn Phong chung, ngân vang không dứt trong mật thất, lại khiến cho bao ngọn lửa nền rung động chẳng yên.

Ma môn quần yêu không kẻ nào không kinh hoàng biến sắc, vài trăm cặp mắt kinh hãi lăm lét đổ dồn vào quan tài bằng đồng đen, bốn phía tĩnh không một tiếng động.

Tiêu Văn Tình trong lòng nặng trĩu, vừa sốt ruột vừa bức bối, cặp mắt tuyệt đẹp nhìn Sở Dịch chăm chú, muốn nói gì đó để ngăn lại, vậy mà không phát ra nổi nửa lời.

Sở Dịch ghé sát vào vành tai nàng, cười lạnh leo nói: “Nương tử à, chúng ta hiện tại có thể nói thực là được cùng chôn một chỗ rồi. doc truyện tại . Nàng muốn giữ cái mạng nhỏ của mình thì hãy thành thực phụ xướng phụ tùy, cùng phu quân ta diễn hài kịch đi.” Hắn kể vắn tắt lại thật nhanh kế hoạch vừa nghĩ ra cho nàng nghe một lượt.

Tiêu Văn Tình kinh hãi, tuy thấy quá ư mạo hiểm nhưng tóm lại vẫn còn hơn tự bó tay bó chân để người ta giết mổ. Nàng nghĩ tới việc hắn không quản đến cái chết cứu Yến Tiểu Tiên, con tim bỗng nhói đau như bị ai đó dùng dao cắt.

Mây liễu chợt cau, lệ châu lấp lánh, trong sát na ngàn vạn ý nghĩ chuyển vần, cuối cùng nàng khe khẽ gật đầu.

Lúc này, Ma môn quần yêu như vừa tỉnh giấc mộng, nhao nhao thét: “Con bà nó, đứa nào trốn trong quan tài giả thần trên quỷ dữ? Mau lăn ra đây chịu chết!”

Một loạt các tiếng “đình đình đang đang” vang lên, pháp bảo thần binh loang loáng hào quang, sát khí lẫm lẫm, tung hoành đan xen, đánh cho quan tài đồng đúc chấn động kêu oong oong, tia lửa bắn tứ phía.

Sở Dịch thu lại hết Bắc Cực từ thạch, Tây Hải Thần Nê ở chỗ khe nắp đây quan tài, cất tiếng cười cuồng ngạo: “Khà khà, lũ yêu ma hề nhãi các ngươi, dám tự tiện xông vào tẩm cung của trẫm đã khó thứ tha, chẳng ngờ còn dám nói năng càn rỡ, khi quân phạm thượng. Còn không mau lăn ra đây chịu chết!”

Chữ cuối cùng thốt ra cũng là lúc chân khí toàn thân tụ tập đủ, “bịch” một tiếng, hắn phóng cước đá bay nắp quan tài, một tay ôm Tiêu Văn Tình lật người phóng ra như điện, tay phải vung mạnh vào hư không, huyết quang cuộn trào, một đạo đao khí tạt ngang phát ra tiếng rít gào lăm liệt vô song!

Ma môn quần yêu mắt hoa lên, chỉ thấy một vòng ánh sáng ngũ sắc khổng lồ đẩy văng bản thân ra xa. Tiếng “bịch bịch” liên tục vang lên, sóng khí tràn mạnh ra ngoài.

Mười lăm tên yêu nhân ở gần nhất thấy cổ họng ngọt lịm, oa lên thở ra một búng máu lớn, ngã văng xuống đất như thể đứt dây, kêu gào thảm thiết.

Bọn đằng sau hô hấp tắc lại, như thể bị một con sóng lớn đập vào, hổ khẩu tê dại, có chút nắm không nổi thần binh trên tay nữa, lần lượt thân bắt do kỷ bước lùi về sau hai bước, trong lòng kinh hãi: Thiên hạ còn có nhân vật thể này sao?

Chỉ có bọn Lý Huyền, Tiêu Thái Chân, Phương Thái Trần cùng một số ít người nữa là thân hình khê lắc lư, trụ vững trên mặt đất nhưng trong lòng cũng kinh hãi không kém gì kẻ khác, đều thầm nghĩ: “Đao khí này giống như Thái Ất Ly Hỏa Đao, lại tựa Bạch Kim Liệt Địa Trảm, cũng có phần tương tự Bích Mộc Trường Sinh Đao,... chẳng biết đâu mà lần, tưởng phải mà lại không phải, uy lực vẫn trên mức mấy bộ đao khí đó! Kẻ này rốt cuộc là ai?”

Định thần nhìn kỹ, cả bọn chỉ trông thấy một mỹ thiếu niên thân hình rắn chắc ngồi vắt chân nọ lên chân kia bên miệng quan tài, điệu bộ láo liên, trong lòng ôm một mỹ nhân mặc áo lục, ngang eo thắt dải lụa bảy màu. Nàng đeo chiếc túi dệt từ tơ màu trắng huyền ảo, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Bí thất tập trung đủ cả Ma môn quần yêu khắp gầm trời hốc đất, ấy thế nhưng nghĩ nát óc vẫn không kẻ nào nhận ra được thiếu niên thần bí này, càng không nghĩ ra trong chín châu bốn biển loài đâu ra được nhân vật như thế. Trong một lúc lâu không ai dám bước lên trước.

Bộ dạng ngênh ngang, thái độ hồ hững không màng mọi thứ của hắn khiến cho đám nữ nhân mục huyền thần mê, choáng váng tơ tưởng: “Thì ra thế gian còn có nam tử tuấn mỹ đến vậy! Phan An, Tống Ngọc gì sợ rằng cũng không được như thế...”

“Tiêu sư tỷ!” Thiên Tiên môn chư nữ bất ngờ nhận ra nữ tử trong lòng hắn, kêu lên thất thanh.

Quần ma động dung nhao nhao lên, nghi vấn càng thêm sâu, nhìn về phía Tiêu Thái Chân.

Hỏa Diệu Thiên Tôn cười điệu âm không ra âm, dương chẳng thành dương: “Thú vị, thú vị, Bằng Hỏa Mỹ Nhân không ở Tình Tuyết quán thưởng mai gầy đàn, tới ngôi mộ cổ này làm gì? Lễ nào Tiêu thiên tiên thần cơ diệu toán, sớm biết chúng ta sẽ đến đây nên mới để nàng ta tới trước tiếp khách chẳng?”

Tiêu Thái Chân nghe mà như không thấy, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, chợt nảy ra một ý niệm khó có thể tưởng tượng được. Bà bước nhẹ lên trước, mắt nheo lại, ngưng thần nhìn Sở Dịch khê mỉm cười: “Xin hỏi các hạ là ai? Tại sao lại giam tiểu đồ vào trong quan tài vậy?”

Sở Dịch mày kiếm nhíu lại, lớn tiếng cười vang: “Khà khà! Nước lớn ngập tràn long vương miếu – Người trong nhà mà không nhận ra nhau! Tiểu nha đầu! Lễ nào đến tổ tông mười tám đời người cũng không nhận ra? Nơi này là lăng cung của trẫm, người nói trẫm là ai?”

Tiêu Thái Chân sắc mặt hơi biến đổi, tim chợt đập nhanh hơn, cười khanh khách: “Lăng cung của người? Chẳng lẽ người là Tần Thủy Hoàng sao?”

Quần ma lập tức xôn xao. Mắt thấy thiếu niên thần bí này trần như nhộng nhảy ra từ quan quách của Tần Thủy Hoàng, hơi một tý là xưng vua xưng chúa, tu vi thâm bất khả trắc. Bọn chúng cũng lơ mơ đoán tới cái khả năng này, nhưng rõ ràng là thấy nó quá ư hoang đường. mới nhất ở

Tạm thời chưa kể đến khả năng chết ngàn năm vẫn còn sống lại được, Doanh Chính qua đời khi ngoại ngũ tuần, sao có thể trẻ tuổi tuấn mỹ vậy được?

Hơn nữa nghe ngữ khí trong lời nói của hắn, cuồng ngạo phóng túng, có điểm không giống như vị chúa tể đại hùng đại lược thâm trầm trong truyền thuyết, xem ra tương đồng với một kẻ công tử lang thang đùa bỡn thế nhân.

Đông Hải Cửu Khổ Thiên Tôn cười ha hả: “Xú tiểu tử, người mới học được vài chiêu đao khí chẳng ra đâu vào đâu, thế mà cũng định hù dọa lão tử hả? Con bà người chứ! Người mà là Tần Thủy Hoàng thì lão tử phải là Diêm La Vương...”

Sở Dịch nghĩ thầm: “Rung núi đuổi cọp, giết gà dọa khỉ. Không hạ độc thủ trấn áp lũ yêu ma quỷ quái này, màn hài kịch sau này khó mà diễn xướng được.”

Hắn liền cười dài nói: “A! Các hạ đã là Diêm La Vương, không về Minh Phủ sao còn tới địa cung của trẫm làm gì?”

Thân ảnh hấn loáng lên, tựa như quỷ mị đột nhiên vụt ra, tay phải rung lên, “Hô!” Một bàn long thanh đồng trụy từ túi cần khôn bay ra, bích quang bùng sáng, bất ngờ lại hóa thành hai con thanh long, gầm rống bay lượn.

“Song Long Trấn Hải Chùy!” Bọn Lý Huyền, Phương Thái Trần kêu thất thanh, biến sắc.

Cây chùy đồng này là một trong Đông Hải Bát đại thần khí thời thái cổ, tương truyền ở thời đại hoang, nó là pháp bảo Lục Hầu Gia dùng để đánh lui đại quân Thủy tộc.

Bọn chúng chỉ mới đọc qua đồ phổ trong những cuốn sách như Thái Thanh Đạo Tàng Bí Biên, đâu có ngờ lại gặp được ở trong địa cung này.

Đông Hải Cửu Khổ Thiên Tôn sắc mặt khê biến đổi, hét: “Phiên Giang Đảo Hải! Tật!”

Song thủ múa lên, sóng khí bành trướng, một hạt vạn niên san hô (san hô ngàn năm) bay vòng đột nhiên huyền hóa thành vô số khô lâu, tạo nên một cơn lốc xoáy lừng không cuộn tới, “phanh” một tiếng, va chạm với cặp thanh long.

“Ầm!”

Ánh sáng dữ dội làm chói mắt, hô hấp của quần ma nhất thời ngưng trệ, chỉ thấy song long đua múa, khô lâu hay châu báu cũng phân tán rụng rơi lả tả, quỷ khóc sói tru.

Tư Mã Kinh Ba lộn mấy vòng trên không, thối lui ra ngoài mười mấy trượng, sắc mặt vàng khè, oa lên thổ một búng máu đen, ngồi phệt thẳng xuống đất.

Sở Dịch vươn mình đứng lên ngạo nghễ, tay phải nắm lại, thu song long chùy vào bàn tay, vênh mặt nhìn tất cả bằng nửa mắt, cười lên ha hả: “Còn ai muốn thử?”

Quần ma kinh hãi, Đông Hải Cửu Khổ Thiên Tôn là một trong Lục Tôn của Ma môn, tu vi gần tới mức Tán Tiên, điên cuồng hung ác ít kẻ dám đương.

Kỳ Huyền Ma Châu lại còn được hấp luyện vô số yêu hồn ở Đông Hải, phân tán vô hình, quỷ quyết không gì sánh nổi.

Ai dè vừa mới một chiêu là đã bị thiếu niên thần bí cười nói nói mà đánh cho phải thối lui!

Nếu như thiếu niên này nổi cơn thịnh nộ, muốn hạ sát thủ, lão chẳng phải bị đánh cho hồn phi phách tán sao?

Bị mục quang lừng lẹ của Sở Dịch quét qua, quần yêu không khỏi lạnh run, không tránh nổi nhất loạt thối lui, ngưng thần giới bị. Cả lũ nhìn mặt nhau, không kẻ nào dám khinh cử vọng động.

Nào ai biết lần lấy rắn chọi rắn vừa xong, khí tức trong thể nội Sở Dịch cũng nhộn nhạo, cực kỳ khó chịu, căn bản không cách nào lập tức truy kích. Vậy nên hấn đành phải bày trò hư trương thanh thế để tận dụng thời gian an thần định khí.

Ngầm điều tức được ít lâu, mục quang quét quanh, thấy Yến Tiểu Tiên nằm cuộn tròn dưới đất, thân hình khe khẽ run lên, Sở Dịch lửa giận bùng phát, bất ngờ cười lớn: “Giác mộng thiên thu, làm nên nghiệp lớn. Đế quốc Đại Tần vạn đời, khởi đầu từ ngày hôm nay! Thuận trăm thì phát, nghịch trăm ắt vong. Các người còn không mau khấu đầu thần phục?”

Những tiếng cười này vận dụng chân khí toàn thân, vang vọng như sấm rền bên tai.

Quần ma trong đầu kêu lên ong ong, tựa hồ đứng không vững. Có vài tên chân khí còn kém nhất ruột gan như bị xé ra, hai gối mềm nhũn quỳ khụy chân dưới đất.

Sở Dịch trong lòng khoái chí, lặng lẽ dùng thuật Truyền Âm: “Nương tử, đến lượt nàng lộ diện rồi! Ngoan ngoan làm theo lời ta, không thì chờ có trách phu quân độc thủ vô tình.”

Tiêu Văn Tình bị hấn khê vỗ lên vào bối tâm, kinh mạch được giải khai, “A” lên một tiếng, mặt hoa tái mét, run rẩy nói: “Sư tôn, các vị tiền bối Thần môn, anh ta... ông ta đích xác là Tần Thủy Hoàng đệ đệ! Nô gia tận mắt thấy ngài từ trong quan tài sống dậy!”

Bốn phía lại ồ lên, bị thần uy của Sở Dịch chấn khiếp, lại nghe thấy lời này, quần ma không khỏi nửa tin nửa ngờ.

Tiêu Thái Chân và Lý Huyền nhìn nhau, tâm tư bấn loạn, ẩn ước trong đó có gì đó không thỏa đáng. Bất chợt bà nghĩ: “Lẽ nào lời sấm truyền ấy là thực?” Thân thể khẽ run lên, nhịp tim trong thoáng chốc như ngừng lại, tựa hồ không thở nổi.

Ý nghĩ chưa dứt, bỗng nghe Tiêu Văn Tình trầm thanh ngâm: “Tứ Linh xuất hiện, Bát Hoang tan tành, Nhị Thập Bát Tú rong chơi thiên hạ. Thanh Long ngâm, Bạch Hổ rống, Chu Tước Huyền Vũ chấn động chín châu. Đài sen hạ, Thiên đế sinh, ba mươi ba ngày đất trời biến sắc.”

Ma môn quần yêu lập tức vẻ mặt biến đổi, một tên kêu thất thanh: “Đài sen hạ, Thiên đế sinh, ba mươi ba ngày đất trời biến sắc... lẽ nào... lẽ nào tiểu tử này lại là...” Do quá căng thẳng, tiếng nói bị nghẹn lại, còn nửa câu nữa không thể nói hết ra.

“Không sai!” Tiêu Văn Tình nghiêng răng, nói từng chữ một: “Anh ta không chỉ là Tàn Thủy Hoàng phục sinh, mà còn là Xi Vưu Đại Đế chuyển kiếp!”

Lời này tựa sấm sét chấn động đất trời. Quần yêu mắt trợn trừng miệng há hốc, không thốt nên lời.

Năm ấy Tàn Thủy Hoàng gồm sáu lục quốc, luyện binh đốt sách, tiêu hủy hoàn toàn lịch sử Ma môn từ thời thượng cổ.

Tu chân hậu thế tuy càng ngày càng nhiều người trầm luân vào ma đạo, nhưng đối với cái gọi là nguồn gốc Thần môn, không biết chút gì trong lịch sử.

Đến Sở Cuồng Ca là kỳ tai ngàn năm của Ma môn cũng không ngoại lệ.

Những năm gần đây, Tiêu Thái Chân, Lý Huyền cố gắng gây dựng lại Thần môn. Từ khi Xi Vưu Đại Đế tranh ngôi thất bại, dư đảng đã sáng lập ra Thần môn. Quyết tâm khôi phục “Thần Đế Ngũ tộc chế độ” luôn là điều tâm niệm của những kẻ cầm đầu Ma môn, còn chuyện liên quan tới Tàn Thủy Hoàng thì được ẩn đi không đề cập đến.

Dưới tài luân kim dẫn chỉ của họ, các tông phái Ma môn cuối cùng đã đoàn kết một lòng, ước định cùng đối phó với các phái Phật Đạo, đoạt lấy Hiên Viên Lục bảo, giải khai phong ấn Tứ Linh, sau đó khôi phục chế độ Ngũ Đế, phân chia thiên hạ, cùng hưởng Hiên Viên Tiên Kinh.

Lời sấm truyền vài ngàn năm trước này cũng theo đó mà lưu truyền, trở thành lời ca dao mà kẻ nào trong Ma môn cũng đều thuộc nằm lòng.

Còn về giải khai phong ấn của Nhị Thập Bát Tú, yêu thú hoành hành, thiên hạ đại loạn, Ma môn lại càng tin tưởng chắc chắn hơn nữa.

49. Chương 49: Ăn Miếng Trả Miếng (2)

Tất cả đều biết rằng một khi phong ấn Tứ Linh được giải khai, Ma thần Xi Vưu sẽ kí sinh ở thân thể một người nào đó, hồi sinh chuyển thế, trở thành Thần Đế của Ngũ tộc.

Ma môn quần yêu đều là loại yêu ma cùng hung cực ác, tiêu dao tự tại đã quen, đương nhiên không tự nguyện chịu sự ước thúc của Thần Đế nào hết.

Nhưng vài trăm năm trở lại, quần yêu luôn bị áp chế của các phái trong Phật Đạo. Phần nộ đã tới mức cùng cực, trong suy nghĩ của chúng đích thực thầm mong xuất hiện chuyển thế của Xi Vưu, đánh cho Phật Đạo tông phái như nước chảy hoa trôi.

Lúc này quần yêu nghe Tiêu Văn Tình nói thiếu niên này là “Thiên Đế phục sinh”, làm sao không thất kinh cho được?

Cho dù là bọn Tiêu Thái Chân, Lý Huyền cũng đều thấy tâm tư bấn loạn, nửa tin nửa ngờ.

Sở Dịch thấy quần yêu trợn mắt há mồm nhìn mình, cười thâm: “Khà khà, các người dám dùng lời sấm này để lừa người, giờ ta sẽ cho các người hưởng kết quả, cho biết thế nào là loạn.” Tức thì hắc khê mỉm cười không nói năng gì, lạnh lùng tỏ vẻ bàng quan.

Tiêu Diêu Đại Đế sắc mặt đang u ám, chợt ve vẩy chiếc quạt, nheo mắt khê cười: “Thú vị, thú vị! Phong ấn trên Tứ Linh chưa được giải khai mà Thiên Đế đã sống lại rồi à? Tiêu nha đầu, người nói tên tiểu tử này là Tần Thủy Hoàng phục sinh may ra còn tin được, nói hấn là Xi Vưu Đại Đế chuyển thế... Ha ha, bằng chứng đâu?”

Tiêu Văn Tình nghiêng răng ngẫm nghĩ. Liếc qua Tiêu Thái Chân, nàng cố lấy hết dũng khí, nói lớn: “Đế Tôn mình giám, anh ta chính là Tần Thủy Hoàng mà Tần Thủy Hoàng vốn là Xi Vưu Đại Đế chuyển thế. Điều này sư tôn con có thể chứng minh...”

Tiêu Thái Chân tức giận, sắc mặt đỏ bừng, bà sẵng giọng: “Nghiệt chương! Người nói năng gì đó?”

Năm ấy Tần Thủy Hoàng tự xưng Xi Vưu chuyển thế, hiệu lệnh Ma môn Ngũ tông thôn tính sáu nước.

Nhưng đến khi thành sự nghiệp, ông ta lại qua cầu rút ván, tận diệt Ma môn.

Sự tích chẳng lấy gì làm vẻ vang đó một khi bị người Ma môn biết được, Tiêu Thái Chân thân là tử tôn, sẽ không chỉ chịu sự oán hận của quần yêu mà liên minh bao gian khó mới thiết lập nên cũng theo đó mà sụp đổ tan tành.

Thấy ái đồ được mình tín nhiệm nhất tiết lộ bí mật trước tất cả mọi người, tuy bà cố trấn tĩnh lại nhưng cũng không chịu nổi mà nghiêng răng kèn kẹt.

Sắc mặt Tiêu Văn Tình trắng bệch, nàng nói giọng run rẩy: “Sư tôn! Chuyện đã tới nước này, sao còn phải cố giấu diếm? Lục bảo hợp về một mối, Thần Đế phục sinh, Ngũ tông thần phục, Thánh nữ chí tôn. Chúng ta đã gian khổ tìm kiếm biết bao năm, chẳng phải là đã đến ngày rồi sao? Thần Đế phục sinh, sư tôn đâu cần phải lo việc tá thi hoàn hồn nữa?”

Quần yêu nhao nhao lên, nghi vấn kêu lên: “Cái này rốt cuộc là chuyện gì? Giữa Xi Vưu Đại Đế, Tần Thủy Hoàng và Tiêu thiên tiên có mối quan hệ gì?”

“Con bà nó! Cái gì mà Ngũ tông thần phục, Thánh nữ chí tôn? Lại còn cái gì mà tá thi hoàn hồn? Tiểu nha đầu mau nói rõ ra!”

Bọn Tiêu Diêu Đại Đế, Hỏa Diệu Thiên Tôn lạnh lùng nhìn Tiêu Thái Chân, ánh mắt hung ác, cười mà chứa đầy hàn ý. Có thể thấy sự hoài nghi trong mắt chúng, và thái độ ngồi yên quan sát diễn biến.

Tiêu Thái Chân tuy vẫn cười như hoa nở mùa xuân nhưng trong lòng lại vừa kinh ngạc vừa tức giận: “Nha đầu này hôm nay sao dám có chủ trương như vậy? Phải rồi! Dích thị là nó sơ ý để Yêu Xà công nhập địa cung, trộm mất Hiền Viên tam bảo, sợ ta trách phạt nên mới học đòi làm ác nhân muốn đẩy ta vào tử địa rồi làm loạn lên nhằm chuồn mất? Bọn Phương Thái Trăn vốn đã nghĩ ta có lòng độc chiếm Lục bảo, lại còn bị ta khích bác nữa, sợ rằng chúng sẽ nhân cơ hội này mà trở mặt.”

Bà bèn cười khanh khách: “Tình nhi, con bị yêu quỷ mê hoặc rồi, hay là bị ma quái cướp mất thân thể hả? Sư tôn cho con tĩnh tâm lại mà nói câu thành thực nhé.” Cặp môi anh đào mấp máy thật nhanh, đang niệm Ngự Cổ quyết.

Thần chú vừa niệm lên, Du Mộng Tiên lập tức phát cuồng lên cắn xé. Tiêu Văn Tình tim nhói đau, “A” lên ngã ngồi xuống đất, kinh hãi kêu lên: “Sư... sư tôn tha mạng! Đừng giết con...” Sắc mặt nàng tái nhợt, mồ hôi ứa ra như tắm, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ khiếp sợ, thực ra quá nửa là cố ý làm quá lên.

Quần ma lại xôn xao, càng thêm nghi ngờ, hét lớn: „Lão bà làm gì đó? Muốn giết người bịt miệng hả?”

Sở Dịch cười ha hả: “Tuyệt! Tuyệt! Không ngờ tử tôn của trẫm lại là ”Diệp Công hiếu long“, bình thường miệng nói muốn giúp Thiên Đế hồi sinh, chấn hưng Thần môn, đến khi thấy trẫm rồi lại không dám nhận, còn muốn sát nhân diệt khẩu! Khà khà, tiểu nha đầu, người cứ đem sự tình tận căn nguyên nguồn gốc kể ọi người nghe xem!”

Thủ chương hấn vỗ ra giữ nơi búi tâm Tiêu Văn Tình, chân khí từ đó truyền vào liên miên, trong nháy mắt hóa thành cái kén, đem cổ trùng miễn cưỡng trói vào trong. Hai đạo niệm lực chân khí đối đầu, khá chặt nhau lại.

Cơn đau của Tiêu Văn Tình nhất thời được hoãn lại, nàng hiểu rằng đây là lúc sinh tử quan đầu, nào dám do dự, vội hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói: “Sư tôn, người với Văn Tình ơn trọng như núi nhưng chuyện này liên quan tới hưng suy thành bại của toàn thể Thần môn, thứ cho Văn Tình không dám giấu!”

Liền sau đó, cặp thu ba lưu chuyển, quét một lượt qua chúng nhân, nàng cất cao giọng: “Các vị bằng hữu có chuyện còn chưa biết. Sư tôn ta chính là hậu duệ của Tàn Thủy Hoàng và Xi Vưu Đại Đế! Tàn Thủy Hoàng năm đó có thể gồm sáu nước, thống nhất bốn biển chính là vì ông ta đã có Hiên Viên Lục bảo, nguyên thần Xi Vưu Đại Đế phong ấn trong Tứ Linh đã thu vào thể nội, nhờ đó thành vô địch thiên hạ.”

Nàng liền kể một lượt: Xi Vưu bị Hoàng đế phân thân làm bốn, nguyên thần phong ấn thể nào; hậu nhân làm sao có thể tạo dựng Thần môn, quyết chí báo thù; Tiêu Sử** làm sao có thể thành thừa long khoải tế Tàn quốc(con rể cưới rỗng của Tàn quốc, làm sao tìm ra hiên viên lục bảo cùng tứ linh phong ấn; Tàn Thủy Hoàng bội tín ra sao, dùng mưu kế giết tinh anh Thần môn Ngũ tông, núp dưới danh nghĩa “đốt sách giết học trò” để mà thực hiện tàn sát hàng loạt, nhổ cỏ tận gốc, sau đó bị tẩu hỏa nhập ma khi đang tu luyện như thế nào. Tất cả từ đầu tới cuối đều được nàng kể lại rõ ràng rành mạch.

Giọng của nàng ngọt ngào êm dịu, rủ rỉ như rót mật vào tai, thực giả đôi phần trộn lẫn vào nhau, nói tới mức hoa bay đầy trời, khiến cho người ta khó mà không tin.

Lúc này trong sảnh đầy tiếng xì xào huyền ảo lẫn với tiếng thốt lên kinh ngạc.

Trong lời nói của nàng dù cố hết sức tuyên dương Tàn Thủy Hoàng anh minh thần võ ra sao, tận tâm vì nước thể nào, vậy mà thực ra lại thành châm biếm. Từng câu tới tai chúng nhân biến thành một tư vị khác hẳn, hàn khí trong lòng cứ thế mà tăng lên.

Sở Dịch mắt thấy quần yêu kinh ngạc, e ngại, căm hận, tức giận nhìn mình trừng trừng, bàn tán om xòm không ngớt, hấn lại thấy trong lòng mừng lớn, bởi hiểu rằng tất cả đã mắc câu.

Đám Ma môn kia tưởng đoàn kết nhưng bản chất gốc rễ lại là vì lợi ích bản thân, kẻ nào cũng có mưu toan cho riêng mình, khiêu khích ly gián lẫn nhau, có thể dựa vào đó mà làm cho kế hoạch phục hưng của chúng sụp đổ hoàn toàn, biến thành cát bụi.

Đợi cho bọn chúng “chó cắn lẫn nhau, mồm chỉ đầy lông” rồi, bản thân mới tìm cơ hội cứu Yến Tiểu Tiên, quay lại đường cũ để rời khỏi địa cung.

Hấn bèn mỉm cười không nói chẳng rằng, đem thần công diệu pháp học được mấy ngày nay ra áp dụng, liền tiếp thi triển Tinh Hà đại pháp của Thủy tộc thời thượng cổ, rồi Vạn Trúc Liên Căn quyết của Mộc tộc, toàn lực bảo vệ tâm mạch cho Tiêu Văn Tình, lại còn tiện đà phát động thể công bằng niệm lực cường đại, phản kích không ngừng nghỉ.

Niệm lực và chân khí của hấn lúc này có thể đạt tới cấp Tán tiên, tương đương với bọn Tiêu Thái Chân, thêm vào đó còn các pháp bảo Hiên Viên hộ thể, tạm thời chiếm được thể thượng phong.

* Diệp Công hiểu long: Diệp Công thích rỗng nhưng khi thấy rỗng thật thì sợ hãi bỏ chạy. Thành ngữ này chỉ những kẻ nửa vời.

Tiêu Văn Tình lúc đầu còn căng thẳng sợ hãi nhưng thấy Tiêu Thái Chân không thể làm hại nàng, dũng khí càng lúc càng tăng, tiếp tục diễn thuyết: “Vào thời điểm Tàn Thủy Hoàng gặp kiếp nạn, nguyên thần của Xi Vưu trong cơ thể bị phân tán vào Hiên Viên Lục bảo. Sau đó lăng mộ liên tục bị trộm, Hiên Viên Lục bảo cũng vì thế mà lưu lạc khắp dân gian. Sau khi Tàn quốc bị tiêu diệt, hậu duệ nhà Tàn đi khắp nơi tìm Lục bảo. doc truyện tại . Bởi vì chỉ cần tìm thấy Lục bảo là có thể giải phóng được thần thức của Xi Vưu bên trong đó...”

Quần yêu vừa kinh ngạc vừa giận dữ, tập trung lắng nghe, không dám bước lên một bước.

Nhìn ra đằng xa, lục quang tử khí đang lóe sáng, một quả cầu chân khí cực đại bao lấy khoảng không quanh ba người Sở Dịch, thỉnh thoảng còn có những đường vân lượn, như thể bầy rắn uốn mình.

Tiêu Thái Chân tập trung tinh thần niệm chú ngữ, Du Mộng Tiên vẫn không thoát ra được mà ngược lại bản thân lại bị làn sóng chân khí cuộn tới ngày càng gần, nghĩ mà thấy kinh sợ, nhất thời đến nói cũng không dám.

Cảm giác trong lòng bà mang cả sự kinh ngạc và tức giận, hiểu rằng mình đã gặp phải địch thủ siêu cường bình sinh hiếm thấy. Tiêu Thái Chân thầm nhủ: “Lẽ nào... lẽ nào người này đúng là Tàn tổ phục sinh?” Ý niệm vừa sinh ra, sự e dè lập tức xuất hiện, khí thể lại kém đi một chút.

Tiêu Văn Tình đứng ở ngay trung tâm quả cầu chân khí, làn da nàng trắng như tuyết, lục y phát phơ, buồn bã nói: “Sự tình sau này mọi người chắc cũng đều biết cả? Nhờ sự hòa giải của Sư tôn, tất cả cùng chung sức tìm Hiên Viên Lục bảo, ly gián các phái Đạo Phật, giải khai phong ấn của Nhị Thập Bát Tú.” Làn thu ba khẽ chuyển, tập trung vào Bạch Hồ bên cạnh Lý Huyền, than vãn:

“Yến tỷ tỷ nói chẳng sai, mấy ngày trước Sở công tử, Sở thiên đế và Lý Ngưu Tử đã rơi vào tay Sư tôn và Tử Vi Đế Tôn...”

Lời vừa nói ra, lập tức gây nên một đợt ồn ào, ai nấy đều nhưng trờ trờ vào Lý Huyền.

Phương Thái Trăn vẩy vẩy chiếc quạt, nói vẻ uy nghiêm: “Thảo nào, thảo nào! Thảo nào Lý Tử Vi luôn nghe theo lời Tiêu thiên tiên nói. Thì ra hai người các vị ngầm câu kết với nhau, chuẩn bị ngồi lên ngôi bảo tọa Thần Đế, Thiên Hậu?”

“Lời của Tiêu Diêu Đế Tôn có thể nào sai?”

Tiêu Văn Tình cười khúc khích, rồi cố xua đi vẻ cười cợt, khẽ than: “Thực ra Tử Vi Đế Tôn cũng bị Sư tôn lừa, mà còn là người bị lừa thảm nhất: Hôm đó nghe nói các vị tiền bối tới Tình Tuyệt quán, Sư tôn và Tử Vi Đế Tôn mỗi phái cử đi mười tám đệ tử trấn thủ địa cung. Tử Vi Đế Tôn vì thế mà an tâm, không ngờ tất cả đều nằm trong tính toán của Sư tôn...” Quần ma lại nhốn nháo, Lý Huyền vẫn mỉm cười như cũ nhưng sắc mặt hơi biến đổi.

Nữ đệ tử Thiên Tiên phái la chí chóc trách mắng, muốn xông tới vây công Tiêu Văn Tình, nhưng bị Ma môn quần yêu ngăn lại.

Tiêu Thái Chân càng nghe càng giận, hận không thể lập tức phân thây nàng thành vạn mảnh, chỉ có điều lúc này đối kháng bằng niệm lực với Sở Dịch đang vào giai đoạn gay gắt, đến một câu cũng không thể nói ra.

Mắt nhìn thấy Sở Dịch cười hi hi nhìn mình, sự tức giận trong lòng bà lại càng tăng thêm. Bỗng Tiêu Thái Chân thấy trong lòng rét run, thấy đôi mắt đó có đôi chút quen thuộc, sinh ra cảm giác thân thích! Giống như... giống như ai đây?

Lại thấy Tiêu Văn Tình than: “Ai. Thực ra Tử Vi Đế Tôn làm sao biết được rằng Thái Cổ Hồ Phù và Hà Đồ Phiến cũng đã nằm trong tay Sư tôn rồi? Hôm đó đợi chúng ta tới địa cung xong, Sư tôn liền cố ý truyền tin này cho Ngân Xà mỗ mỗ.”

“Xà mỗ mỗ biết được ngọn ngành liền tìm tới đấu với sư huynh Lý Nguyên Chiếu tới lưỡng bại câu thương. Nhưng nô gia chiếu theo phân phó của Sư tôn, thừa cơ mở được cửa bí mật, đoạt lấy Hiên Viên Tam bảo cất giấu trong đó.”

“Nô gia vốn làm theo lời chỉ thị của Sư tôn, đưa các bảo vật Hiên Viên nhập vào thi thể Tàn Thủy Hoàng thì mới có thể đem nguyên thân Xi Vương phong ấn trong Lục bảo quy về một mối, rồi thiêu luyện trong Thiên Địa Hồng Lô thành Nguyên Hồn châu. Sư tôn có được Xi Vương Nguyên Hồn châu rồi sẽ luyện thành “Hiên Viên Tiên Kinh“, tự nhiên có khả năng nhất thống thiên hạ. Còn có thể đạt tới, thậm chí là tranh ngôi cao ở Tiên giới.”

“Nhưng nào ngờ các bảo vật Hiên Viên vừa mới nhập vào thi thể Tàn Thủy Hoàng bệ hạ, ông ta lập tức tỉnh lại và dễ dàng chế trụ nô gia... không lâu sau thì mọi người tới!”

Quần yêu rối loạn. Hỏa Diêu Thiên Tôn thành thật cười nói: “Nói như vậy thì tiểu tử này đích thực là Thiên Đế? Ngoại trừ Bắc Đẩu thần binh, Hiên Viên Lục bảo đều ở đây cả sao? Tiêu thiên tiên đã lợi dụng chúng ta, coi chúng ta như người ngoài hử?”

“Đúng thế...” Tiêu Văn Tình lần thu ba lưu chuyển, liếc qua Tiêu Thái Chân tỏ vẻ chán nản, chớp chớp hàng mi dài, trầm giọng nói: “Tận đáy lòng Sư tôn, Hiên Viên Lục bảo chính là vật gia truyền, làm sao có thể chia xẻ cùng người ngoài? Bởi vì chỉ khi có thể độc chiếm Lục bảo, hút lấy nguyên thần của Thiên Đế rồi tu luyện thành công Hiên Viên Tiên Kinh, đến cả tổ tông của mình là Tồn Thủy Hoàng đệ hạ cũng trừ khử đi, huống chi chúng ta?”

Nghe tới đây, Ma môn quần yêu lửa giận bốc cao, gọi lên cái tên “Tiêu yêu nữ” với giọng phẫn nộ. Cả bọn vừa gào thét vừa vây đám yêu nữ Thiên Tiên phái vào giữa, thần binh pháp bảo nhất tề được lấy ra, gây nên một loạt những âm thanh đinh đinh đang đang. Giờ chỉ cần một hiệu lệnh, lập tức thế loạn đao trảm sẽ tiến hành.

Chỉ có Lý Huyền là nhú mắt lại, tinh quang phát xạ, tập trung tinh thần vào bọn Sở Dịch ba người không nói một lời. Không ai biết lão đang nghĩ gì nhưng cũng không còn để tâm tới Yến Tiểu Tiên đang nằm co dưới đất nữa.

Phiên Phiên thì đã tức giận tới cùng cực, mắt đỏ ngầu nghiêm giọng trách: “Sư tỷ! Mười tám năm nay, muội không hề biết tỷ hận Sư tôn tới mức ghi tâm khắc cốt như thế! Rốt cuộc người làm gì không phải với tỷ mà khiến tỷ vứt bỏ hết mười tám năm ân nghĩa dưỡng dục, tình cảm sư đồ mà làm chuyện ăn cây táo rào cây sung, khi sư diệt tổ này?”

Cặp mắt trong vắt của Tiêu Văn Tình lấp lánh bóng lệ, nàng lắc đầu nói: “Sư muội, có phải ta vô tình đâu. Chỉ có điều Sư tôn, người...”

Người bị quyền lực làm mờ mắt, muốn làm chuyện trái với lẽ trời, sớm sẽ bị người và thần cũng phẫn nộ, ta làm sao dám có ý riêng.” Sở Dịch nhìn vào mắt nàng, vừa thấy tức cười vừa thấy bức: “Yêu nữ này đúng là giỏi giả vờ giả vịt, khà khà, Tiêu lão yêu bà nhận nàng ta làm đệ tử đúng là đường hổ vi hoạn, tự ném trái đắng.”

Nhưng khi nghĩ tới chuyện nàng lừa gạt mình, trong lòng hần lại dậy lên nỗi đau như dao cắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười đau khổ.

Hần phân tâm đôi chút, niệm lực nhất thời hơi phân tán.

Cơ hội vừa thoáng qua, Tiêu Thái Chân không dám chần chờ nữa liền thu lại niệm lực, lùi về phía sau.

Chỉ thấy ánh mắt bà lướt qua, nụ cười nơi khóe miệng đầy vẻ ma mị, trong sự điên cuồng còn pha lẫn chút thương tâm, giống, giống Sở Cuồng Ca làm sao!

Tiêu Văn Tình chợt chấn động tâm thần, trong sát na đã tỉnh ngộ, cười khúc khích: “Sở lang, thì ra là chàng! Thiếp thân suýt nữa bị chàng lừa! Chàng dùng yêu pháp gì mà có thể khiến nha đầu đó cúi đầu thần phục, cam tâm tình nguyện phản lại sư môn thế?”

Quần yêu lạnh người, từng tên một định thần ngó nghiêng.

Sở Dịch cười ha hả: “Sở lang nào? Tiểu nha đầu kia! Trầm rõ ràng là tổ tông mười tám đời của người, người làm sao dám không nhận? Còn không phải là bất hiếu tử tôn hả?”

Bao thù mới hận xưa bốc lên trong đầu Tiêu Thái Chân, vừa kinh ngạc vừa tức giận, bà vẫn cười khúc khích: “Thật hả? Vậy để mọi người xem chân tướng của chàng nhé!”

Ổng tay áo dài phất lên, một tấm gương đồng cổ kính hình trăng non hiện ra, bích quang lấp lánh chiếu thẳng vào Sở Dịch.

“Bịch!”

Ánh sáng chiếu vào, Sở Dịch hơi rung mình, xương cốt hiện rõ, toàn thân trong suốt. Hần cười lớn: “Thái Âm Phục Ma Kính hay thật! Các người thấy rõ chưa? Pháp thân chân tướng của trẫm rốt cuộc là ai?”

Đám yêu ma lặng người nhìn theo, bích quang tan dần, hần vẫn giữ nguyên hình thể thiếu niên tuấn tú tuyệt luân, ở nơi bụng có luồng ánh sáng rực rỡ chiếu tỏa, chiếu sáng tới mức mắt khó mà dám nhìn thẳng vào.

“Hả, đó là cái gì? Đúng rồi! Là... là Thái Ất Nguyên Chân Đỉnh!”

“Càn Không Nguyên Cương Hồ! Còn nữa... còn có Thiên Địa Hồng Lô...”

“Thái Cổ Hồ Phù! Hà Đồ Phiên! Tiêu Văn Tình nói chẳng sai, Hiên Viên ngũ bảo đúng là ở trong thân thể hần!”

Quần yêu thấy trong ánh sáng ấy có mấy đại thần khí, ồ lên kinh ngạc, tiếng kêu đình tai nhức óc.

Sở Dịch như thể gãi đúng chỗ ngứa, cất tiếng cười vang: “Lục bảo quý nhất, Thiên Đế phục sinh, các người ai còn nghi ngờ gì nữa? Tiêu nha đầu, trẫm không biết người lấy Thái Âm Phục Ma Kính ở đâu ra nhưng nếu trẫm đoán không lầm, kính này là pháp bảo của Chưởng môn Thượng Thanh phái, sao mà vào tay người được?”

Chúng nhân ồ lên, không hoài nghi gì nữa, đều nghĩ rằng: “Đúng rồi! Thái Âm Phục Ma Kính đã nằm trong tay Tiêu Thái Chân, vậy bọn Đường Mộng Yếu, Sở Cửu Tử tất nằm trong tay bà ta. Xem ra lời Tiêu Văn Tình không sai, người này không phải là Sở Cuồng Ca mà là Tần Thủy Hoàng sống lại hấp thu hết các bảo vật Hiên Viên!”

Tiêu Thái Chân hoa dung thất sắc, chiêu “dụ rắn rời hang, thỉnh quân nhập úng***” này bà dùng không biết bao nhiêu lần rồi, nào ngờ hôm nay lại bị lật thuyền trong cồng rãnh, gây ông đập lưng ông!

Tiếng nhốn nháo của Ma môn quần yêu lại vang lên tứ phía, Phương Thái Trăn lạnh lẽo cười nói: “Tiêu thiên tiên, tiếc là chúng ta quá ngây thơ, vì lời nói phục hưng Thần môn mà không quản ngại khó khăn. Không tưởng tượng nổi rằng làm con tốt cho người làm nên nghiệp bá. Nếu không có đồ đệ người đại nghĩa diệt thân thì chắc là phải làm việc thay cho người rồi.”

Hỏa Diệu Thiên Tôn cất giọng choe chóc lên: “Dẹp hết! Dẹp hết! Mặc kệ con bà nó gì mà Thần môn phục hưng, Xi Vưu chuyển thế, còn Tần Thủy Hoàng hồi sinh nữa. Lão tử hôm nay không làm thì thôi, đã làm là làm tới cùng, hăng cứ giết tên tổ tôn của người rồi tính!”

Quần ma rống lên: “Đúng! Giết hết bọn chúng, đoạt lại Hiên Viên Lục bảo! Con bà nó, ai mà giết được Tiêu thiên tiên và tiểu tử kia, kẻ đó là Thần Đế!”

Trong sát na nhân ảnh tung hoành, chân khí xung kích, tiếng kêu thảm vang lên không dứt. Một trận hỗn chiến đầm máu bạo phát.

Yêu nữ Thiên Tiên phái quả bất địch chúng, trong nháy mắt thương vong gần nửa, kiệt lực chống đỡ, vây quanh Sư tôn bảo vệ. Tất cả chỉ đợi một mệnh lệnh là phản kích lại.

Tiêu Thái Chân trong lòng vừa giận dữ vừa buồn bã, thấy mà như không thấy, thầm nghĩ: “Tiêu Thái Chân ơi là Tiêu Thái Chân, bao nhiêu năm rồi, người cuối cùng vẫn chẳng quên cái khối ma tình đó, không thì đâu đến nỗi vừa gặp chàng lại loạn hết cả tâm tính thể này!”

Nghĩ tới mình bao năm khó nhọc để phục hưng đại nghiệp vậy mà vào lúc quan trọng nhất lại đổ vỡ hoàn toàn bởi chàng, hận càng thêm sâu, bi phần không thể nguôi ngoai.

Bà đảo mắt chỉ nhìn thấy Sở Dịch đang cười hi hi một tay ôm lấy Tiêu Văn Tình, một tay vẫy vẫy điều khiển Song Long Hải Chùy, đẩy lùi làn sóng người công kích lại. Nhưng mắt hần đôi khi lại nhìn vào chỗ mấy trượng bên ngoài, nơi có Bạch Hồ đang cuộn mình.

Tiêu Thái Chân trong lòng kịch chấn, kinh hoàng chợt nhận ra: “Phải rồi! Ta đúng là quá hồ đồ đi! Tiểu tử này đích thị là Thái Hóa Dịch Hình, hợp thành một thể với kẻ bạc tình kia rồi! Vì vậy con hồ ly tinh kia mới dám dựa vào mà tìm tới đây.”

Nhưng tiểu tử kia nhất định là muốn cứu tiểu hồ ly nên mới bày trò như vậy. Chẳng phải hần là kẻ vô tình vô nghĩa hay sao, làm thế nào mà lại quan tâm tới sinh tử của một hồ ly tinh được?

Sự buồn rầu, khoan khoái, cảm hận, tức giận, hoạt kê, thê lương, ghen tỵ,... liên tục trào dâng trong lòng. Mây liễu nhướng lên, bà cười khúc khích: “Sở lang à Sở lang, chỉ trách thiếp có mắt không trông, đến cái loại hay đổi thay, háo sắc vô cùng như chàng cũng không nhận ra!” Ông tay áo xanh biếc tung bay như thể hoa lan nở rộ.

“Hừ!” Bích quang bừng sáng chói mắt những muốn trấn nhiếp cả linh hồn. Một thanh trường kiếm cong bằng đồng bay vọt ra, như sét đánh điện giật. Trong chớp mắt đỉnh phòng phía đông nam hiện lên một đầu thú màu đồng đen.

“Ầm ầm!” Trời rung đất động, toàn bộ địa cung bí thất chấn động kịch liệt, những ngọn đèn cũng chao đảo.

Tường vách phía đông nam đột nhiên tách ra một khe nứt dài.

Chúng nhân rừng mình, nhất loạt dừng tay ngược đầu nhìn.

“Rắc!” Vết nứt vỡ ra, tiếng nước chảy ầm ầm, con sóng khổng lồ như thể thác nước trên trời đổ ập xuống phía dưới, lập tức cuộn tới muốn nhận chìm quần yêu.

Sở Dịch trong lòng trầm lại: “Hong rồi! Tiên muội...” Ý niệm vừa sinh ra, người đã bị con sóng vĩ đại đánh ập tới, nhận chìm vào đáy nước, hô hấp ngưng trệ, giá lạnh thấu xương.

Đưa mắt nhìn quanh, giờ chỉ thấy Tiêu Thái Chân y phục vẫn tung bay ưu nhã dù ở dưới nước, đang túm lấy Yến Tiểu Tiên cuộn tròn co ro, phóng nhanh về phía trước. Truyện được tại

** Tiêu Sử: Sống ở thời Xuân Thu, chàng là một tài tử thời tiêu rất hay, được Tần Mục Công gả con gái cho. Sau này vợ chồng cùng cưới rồng vân du tiên giới.

*** Thỉnh quân nhập úng: Võ Tắc Thiên sai Lai Tuấn Thần đến thăm vấn Chu Hưng, nhưng Chu Hưng không biết. Lai Tuấn Thần hỏi Chu Hưng rằng: ‘nếu phạm nhân không chịu thú tội thì làm sao? Chu Hưng nói: ‘lấy một cái lu, cho phạm nhân vào đấy, đốt lửa chung quanh sợ gì nó không chịu nói’. Lai Tuấn Thần theo cách ấy buộc Chu Hưng cúi đầu nhận tội.

50. Chương 50: Tuyết Liên Hoa Khai

Một vầng trăng khuyết sáng treo cao trên bầu trời đêm xanh thẳm, phát ra quang sáng lơ mơ. Những vì sao thưa thớt xung quanh đang cô đơn nhấp nháy.

Ly sơn chạy dài, biển rừng từng bách xanh tươi rậm rạp, như làn sóng gào rít trong gió lạnh. Trong khe núi, đám tuyết tích tụ còn chưa tan lấp lánh ánh ngân quang dịu mát.

Vây quanh khe núi phía tây là dãy núi hùng vĩ vươn thẳng lên cao, một băng hồ uốn cong sáng trong như gương dưới ánh nguyệt quang.

Vài con hươu sao nhẹ nhàng chạy nhanh qua mặt hồ, đột nhiên một tiếng hí kinh hãi vang lên, tất cả đều dừng lại, viền tai chuyển động, nhìn về phía bên phải ở đằng trước.

“Rắc rắc!” một trận khê vang, mặt băng bỗng nhiên nứt ra vô số khe hở, cả mặt hồ đột ngột trũng xuống dưới rồi nhanh chóng đổ sụp.

“Ầm!” Tầng băng nổ tán loạn, sóng biếc tuôn trào, vài đạo nhân ảnh xông thẳng lên trời.

Mặt hồ không ngừng rạn nứt, trũng xuống với tốc độ kinh nhân, trong nháy mắt đã hình thành vài chục vòng xoáy cực lớn, dòng nước xiết cuộn cuộn, những tảng băng nổi khắp nơi.

Bầy hươu sao ngẩng đầu kinh hãi kêu, chạy như bay ra bốn phía, nhưng xông lên chẳng được mấy bước, lập tức ào ào rơi xuống khe hở trên tầng băng trôi, bị vòng xoáy chớp mắt cuốn mất.

Một con hươu cái chân sau lún xuống, bị tầng băng kẹp lấy, chân trước ra sức đá, kêu dài tiếng u u bi thảm, mắt thấy sắp rơi vào trong vòng nước.

Bỗng nhiên một đạo nhân ảnh chợt lướt qua, đột ngột kéo nó bay thẳng lên trời.

Hươu cái đang kêu kinh hãi, còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị người đó bắt ngờ cắn một cái vào cổ. Nó vùng vẫy loạn xạ, đau đớn kêu vang, máu tươi bắn vọt ra ngoài.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt người đó, mắt như thu ba, đôi mi đen nhánh vẽ ngang, bông hoa cài chiếu sáng rực rỡ, không ngờ lại là một mỹ nhân diễm lệ, phong hoa tuyệt thế, chiếc váy màu lục bay phấp phất, nâng trong lòng một con hồ ly trắng như tuyết, tay phải cầm một thanh trường kiếm đồng thau lượn cong như làn sóng, ánh sáng xanh biếc lấp lánh.

Nàng vừa nhanh chóng vút bay, vừa hút từng ngụm máu hươu lớn, qua một lúc, khuôn mặt nhợt nhạt liền khôi phục lại vẻ xinh tươi, máu hươu theo khóe miệng đang mỉm cười của nàng chảy xuống, càng tăng thêm mười phần yêu mị kỳ dị mà ngang bướng.

“Yêu nữ, mau thả nàng xuống!” Một tiếng quát mắng từ nơi xa, như tiếng sấm giữa mùa xuân, một thiếu niên vô cùng tuấn tú đạp gió đuổi tới, thân thể xích lô khỏe mạnh rắn chắc, phát ra khí tức cuồng ngạo ngang ngạnh.

Thiếu niên kẹp trong tay một lục y nữ lang, dung mạo tươi đẹp như hoa, ánh thu ba khẽ chuyển động, thánh thiện đến động người.

Mỹ nhân yêu mị kia quay đầu nở nụ cười xinh đẹp, khẽ giọng nói: “Sở lang, muốn cứu người thương của chàng thì phải mau mau đuổi đến đây. Bằng không qua một chốc nữa, nếu thiếp thấy khát nước, nói không chừng sẽ lấy máu của nàng ta để uống.” Thuận tay ném con hươu cái hãy còn đang co giật không ngừng, nhẹ nhàng ngự phong, lướt về phía tây.

Thiếu niên trong lúc quát mắng, kẻ sát mặt hồ rồi bắn người lên, xông thẳng đến bầu trời sao, cùng nàng ta một trước một sau, một ột thấp bay về dãy núi tây linh.

Ba người này tự nhiên chính là Tiêu Thái Chân, Sở Dịch và Tiêu Văn Tình.

Hóa ra Tần lăng địa cung liên tục kéo dài đến bên dưới Ly sơn, còn có một thông đạo tuyệt mật thẳng tới tây sơn băng hồ này.

Tiêu Thái Chân trong lúc tuyệt vọng nóng giận, dùng Thiên Xu thần kiếm đâm xuyên qua cơ quan, mở miệng cống ra, khiến nước trong băng hồ chạy ngược vào bí thất, sau đó nhân lúc hỗn loạn kẹp Yến Tiểu Tiên, ngược dòng bơi lên, trốn chạy mất dạng.

Địa cung cách mặt đất nói ít ra cũng sâu khoảng trăm trượng, nước ngầm đột ngột chạy ngược, không chỉ như thiên hà tuôn chảy, khí thể mãnh liệt, thêm vào đó nhiệt độ nước hàn lạnh thấu xương, những kẻ tu vi hơi yếu trong quần yêu Ma môn lập tức có không ít bị chết chìm.

Cho dù là Lý Huyền, Phương Thái Trần và những yêu đế Ma môn, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng cũng bị dội đến thất điên bát đảo, không kịp đuổi theo.

May mà Sở Dịch mấy ngày nay vừa lúc học xong Long Lân Tị Thủy quyết, lập tức nín thở bế khí, dùng lỗ chân lông khắp toàn thân hấp nạp không khí trong nước, sau đó dán sát vào bờ môi Tiêu Văn Tình, liên tục không ngừng đưa không khí trong lành vào tâm phế nàng, bám sát theo Tiêu Thái Chân, hẳn là người thứ hai xông ra khỏi mặt hồ.

Ngự phong thuật của Thiên Tiên môn độc bộ thiên hạ, hiếm có địch thủ. Sở Dịch tuy có chân khí mạnh mẽ và dồi dào, lại học được rất nhiều thượng cổ kỳ thuật, nhất thời cũng không cách nào vượt qua, chỉ đành dốc hết tốc lực đuổi theo.

Trong khe núi chấn động ầm ầm, hơi nước che phủ lơ lờ, cả băng hồ rầm rầm sụp xuống, nhanh chóng khô cạn, trong nháy mắt chỉ còn một hồ lớn chu vi vài dặm.

Thủy tảo dưới đáy hồ thu lại, lộ ra vài chục động lớn, dòng xoáy cuộn cuộn mau chóng hút băng thủy sót lại vào, sủi bọt liên tục.

“Rào rào!” Trong các động ngầm đột nhiên bắn ngược ra những cột nước, như vài chục con ngân long ào ào xông thẳng lên trời, vô số nhân ảnh xuyên qua đợt sóng bay lượn, tiếng gầm thét giận dữ hết đợt này đến đợt khác.

“Con bà nó, đừng để chúng chạy!”

“Giết bọn chúng, giành lại Hiên Viên ngũ bảo!”

Thần binh đan xen, sóng không khí như sắp nổ, đám yêu nhân Ma môn từ bốn phương tám hướng chung quanh đuổi tới, tiếng gào thét đình tai nhức óc.

Trước mắt Sở Dịch chợt hoa lên, đã có bốn nhân ảnh bổ nhào đến. Tiêu Văn

Tình kinh hãi la một tiếng, khẽ giọng kêu: “Cẩn thận!”

Đôi con ngươi kim sắc của hắn lóe sáng, niệm lực quét nhanh, trong nháy mắt đã phân biệt rõ ràng chân khí mạnh yếu, thần binh pháp bảo, thậm chí từng lỗ chân lông khắp người của những kẻ vừa đến. Bạn đang đọc chuyện tại

Tâm niệm chớp lên, hắn thầm nghĩ: “Hai kẻ dẫn đầu là tu Mộc tông chân khí, binh khí xuân lôi bạt và thiết đằng tiên của chúng đều là thần binh thuộc tính mộc, cần phải dùng pháp thuật và thần binh kim tông để phá. Tên đằng sau ở bên trái tu hỏa tông chân khí, pháp bảo cũng là vật thuộc tính hỏa, dùng pháp thuật và thần binh thủy tông có thể khắc chế. Còn tên phía sau bên phải có chút kỳ quái, rõ ràng là tu kim tông chân khí, nhưng lại sử dụng thần binh thủy tính, nhất định để dùng ”kim sinh thủy“, kích hóa uy lực lớn nhất của thần binh thủy tính...hừ, ta sẽ mượn hoa dâng phật, bốn lạng đẩy ngàn cân!”

Trong chốc lát đã tính toán xong, Sở Dịch nhếch mày cười lớn nói: “Từ đâu đến thì rút về đó cho ta!”

Mau chóng niệm pháp quyết, tay phải múa may, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một miếng lục giác tử đồng kính, như thiểm điện đánh về phía hai kẻ đi đầu.

“Tử Quang thần kính!” Quần yêu sợ hãi, tiếng kinh hô liên tục vang lên.

Tử Quang thần kính này là bảo vật thái cổ của Kim tộc, với Xuân Thu kính, Lưu Hà kính...cùng xưng là Đại Hoang Ngũ Đại Danh Kính, kiên cố không gì phá nổi, có thể phản chấn bất cứ vật công kích nào trở lại, dùng đại pháp Hồi

Phong Phản Hỏa phụ giúp lại càng thêm kỳ diệu.

Thần kính lượn vòng, tử quang bùng bùng bắn ra bốn phía, âm vang một tiếng, hai kẻ dẫn đầu phun một dòng máu tươi, xoay người ngã xuống.

Xuân Lôi bạt ngân dài leng keng, cùng Thiết Đằng tiên bay ngược lại, mang theo hai đạo bích quang hùng hực, đánh thẳng vào hai bên Ly Hỏa thần thương của người kia.

“Ầm!” Người nọ không chịu nổi trọng kích, trong lúc kêu thảm, lộn người rơi xuống, thất khiếu lưu huyết, một mạng đi đời tại chỗ.

Ly Hỏa thần thương tức thì tuột khỏi tay bay ra, xích quang bùng lên dữ dội, bùng bùng bay đến, quét ngang vào Huyền Thủy Long Giác đao của người thứ tư.

Ly Hỏa thần thương vừa chịu hai đạo Mộc tông chân khí cường mãnh, uy lực đã đến mức lớn nhất. Thủy hỏa gặp nhau, chỉ nghe tiếng âm vang chấn động, sóng không khí điên cuồng ập tới, Huyền Thủy Long Giác đao lập tức bị nứt vỡ rồi nổ tan.

Dư lực của thần thương chưa yếu, thế như cầu vòng, tiếp tục phá vào chân khí hộ thể của kẻ thứ tư.

Kẻ đó “A” hô lên thảm thiết, bị đâm xuyên qua, nuốt trọn trong ngọn lửa tím, nháy mắt đã thiêu thành một bộ xương khét lẹt.

Tiêu Văn Tình “Y” một tiếng, mở to đôi mắt trong sáng ngây thơ, ngơ ngẩn nhìn chăm chú vào Sở Dịch, cũng chẳng biết là kinh hãi hay là sợ hãi.

Trong bốn người này, hai kẻ là Bách Hoa sứ kiệt xuất trong Đông Hải Thanh Đế môn, gã khác là Nam Cương Ly Hỏa chân quân, còn kẻ kia là Long Giác chân nhân của Tây Vực Lôi Đình môn, ai cũng là chân tiên Ma môn, thực lực chưa hẳn đã dưới nàng...không ngờ chỉ một hiệp đã bị Sở Dịch tá lực đả lực, làm hai chết hai bị thương!

Sở Dịch trước tiên dùng pháp bảo thuộc tính kim đánh bại Bách Hoa sứ của Mộc tông, sau đó mượn thể Mộc tông chân khí bắn ngược lại, đánh chết Ly Hỏa chân quân của Hỏa tông, đồng thời kích hóa Hỏa tông thần binh trở thành chí mãnh chí liệt, một lần nữa đánh chết Long Giác chân nhân của Kim tông.

Những việc này như điện quang hỏa thạch, liền một mạch, ứng dụng quy luật ngũ hành tương sinh tương khắc đến mức tuyệt diệu, thực sự khiến Tiêu Văn Tình được đại khai nhãn giới.

Sở Dịch trong lòng khoái trá, cười ha ha nói: “Còn ai muốn tự tìm chết cứ việc tới đây!”

Tay phải lướt nhanh, không chút khách khí nắm Ly Hỏa thần thương và những đại thần binh kia vào lòng bay tay, thu nhỏ lại rồi cho vào trong túi Càn Khôn. Hai chân liên tục không ngừng, như thiểm điện vút lên không trung, đuổi về hướng Tiêu Thái Chân.

Quần yêu Ma môn vừa kinh hãi vừa tức giận, tuy sợ thần uy nhưng rốt cuộc Hiên Viên lục bảo quá cảm dỗ dụ người, đáng để vứt bỏ sống chết để cướp đoạt.

Ngay sau đó chúng dồn dập thi triển toàn bộ bản lĩnh, hết lớp trước đến lớp sau vây đuổi chặn đường.

Sở Dịch làm y chang lúc nãy, nhằm vào tu hành chân khí và thuộc tính pháp bảo của địch thủ, liên tục không ngừng thi triển pháp thuật, thần binh tương khắc, giết đến nỗi quần yêu không kịp tiếp ứng, ào ào tháo chạy tán loạn.

Mắt thấy kỳ diệu thuật của hắn đã đến trình độ xuất sắc, pháp bảo thần binh vô cùng tận, đều là những thứ mắt chưa hề thấy, tai chưa từng nghe, quần yêu Ma môn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, càng lúc càng tin thiếu niên này chính là Tàn Thủy Hoàng chuyển thế.

Lý Huyền, Tiêu Diêu đại đế, Hỏa Diệu thiên tôn và đám Ma môn hung ác liên tục lượn lờ bên ngoài, nhìn chòng chọc như hổ đói im lặng đợi chờ cơ hội tốt, đều định sau khi hiểu rõ ràng lộ số của Sở Dịch, sẽ tìm chỗ sơ hở, đột ngột tấn công, muốn một lần hành động phải giết chết hắn.

Bầu trời đêm xanh biếc, ánh trăng như làn nước, bóng người đan xen vào nhau, những tia sáng rực rỡ lấp lánh, tiếng quát tháo kêu thảm vang vọng giữa dãy núi.

Sở Dịch càng đánh càng thoải mái, tùy tâm sở dục, Ma môn ngũ tông tuyệt học mấy ngày nay tu luyện vào thời khắc này đều thấu hiểu quán triệt, phát huy một cách vô cùng tinh tế. Cảm giác thích thú thống khoái này giống như đã uống trăm hũ rượu ngon, nhân lúc say sưa múa bút hát ca.

Giết đến chỗ say mê, tinh thần phần chấn, không nhận được hát lên âm ỉ.

Tiêu Văn Tình ở trong lòng hắn nhìn đến hoa mắt mê mẩn, phương tâm thiếu nữ đập loạn thành thạch, mới biết những quyển tông cổ đó lại có uy lực như vậy.

Cách trong gang tấc, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt như được ngọc thạch chạm khắc của hắn, tỏa ra thần thái rực rỡ, lại tuần tú tuyệt luân, cuồng ngạo ngang ngạnh như vậy...

Cổ họng nàng dường như bị gì đó lấp kín, chẳng thể hô hấp, tận đáy lòng nổi lên một trận đau khổ chua xót, kịch liệt mà gay gắt.

Ở không xa đó, Tiêu Thái Chân ngự phong bay cao, tay áo dài múa uyển chuyển, tung bay như tiên nữ. doc truyện tại . Thiên Xu kiếm múa lượn ngang dọc, nơi bích quang lóe lên, máu bắn tung tóe, tiếng kêu thảm không ngừng, chúng nhân cũng chẳng có cách nào lại gần.

Nghe thấy Sở Dịch hú dài, Tiêu Thái Chân khẽ chuyển ánh thu ba, liếc nhìn hắn từ phía xa, cười khanh khách nói: “Hong đậu mai cốt, tuyết liên hoa khai, ngày nào chàng lại đến? Sở lang, những kẻ nhàn rỗi nơi này quá nhiều, muốn cứu người tình nhỏ bé của chàng thì mang Hiên Viên lục bảo đến nơi xưa tìm thiếp nói chuyện cũ!”

Giọng nói chưa dứt, bỗng nhiên thân người nàng uyển chuyển cuốn lên không, nhanh nhẹn đập lên thân kiếm, lao về chân trời phía tây nhanh như vệt lưu tinh.

Gần như đồng thời, đôi môi anh đào của nàng hé mở, mười ngón múa như bay, thổi Tâm Ma Sanh kêu u u.

Ma âm lá lướt êm tai, giống như đông phong chợt đến trong đêm, trăm hoa đua nở, yêu mị bí hiểm, rung động lòng người.

Chúng nhân tâm thần chợt chùng xuống, những ý niệm bản thủ đen tối chôn vùi ở nơi sâu thẳm tận đáy lòng ào ào tuôn ra, trong nháy mắt lan tràn phát triển, ma vân ngút trời, dệt thành ngàn vạn xuân cảnh ảo mộng dâm ô không chịu nổi.

Ngay cả Sở Dịch cũng ý động thần diệu một trận, trước mắt chợt sáng lên, dường như trở về thời thơ ấu, cách khung cửa sổ nhìn thấy Trương quả phụ sống cạnh đó đang lỏa lồ ngồi trong thùng gỗ, vừa gội nước tắm rửa thân thể đầy đà trắng như tuyết, vừa cười quyến rũ vẫy tay về phía hắn, đôi chân ngọc tách ra, để lộ xuân sắc vô biên...

Một vòng dục hỏa rừng rực ầm ầm trút lên, trong chớp mắt thiêu đốt đến huyết mạch nở rộng, chân khí rẽ hỗn loạn. Tim hắn theo sanh âm ma luật đó đập dữ dội, gần như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Miệng lưỡi hắn khô nóng, dục niệm như thiêu đốt, không nhịn nổi từng bước một đi về phía Trương quả phụ, hận không thể ngay lập tức bỏ nhào phụ nhân lẳng lơ đó xuống đất, đưa binh thảo phạt.

Trong lúc mơ hồ, tựa hồ nghe thấy có người kêu thét thảm thiết, Sở Dịch chợt rét, vội vàng dùng ý nghĩ tập trung nơi đan điền, loại trừ tà niệm mạnh mẽ từ trong đáy lòng đó.

Tai mắt lập tức trấn tĩnh, ngưng thần quét nhìn, chỉ thấy những nhân ảnh hỗn loạn trong không trung, tiếng hô thảm liên tiếp vang lên, không ngừng có người bị ma ám dụ đến phát cuồng, hoặc bị tiết tấu hoan lạc đó kích động đến tâm lực suy kiệt, đột tử từ trên không rơi xuống.

Đám người còn lại vô cùng sợ hãi, tới tấp bịt tai lại, phát động chân khí hộ thể đối kháng với ma ám.

Nhìn từ xa, muôn vàn quang tráo đủ màu sắc lấp lánh rực rỡ dưới trời sao, sắc sở lạ thường, trở nên vô cùng trắng lệt.

Vào thời khắc này, Tiêu Thái Chân sớm đã ngự kiếm phi hành, lướt qua dãy Tần Lĩnh phong, ở nơi xa xăm chẳng thể phân biệt rõ.

Sở Dịch mở hết tầm mắt, khó nhìn thấy thân ảnh nàng nữa, vừa kinh hãi vừa gấp rút: “Yêu nữ này bị ta làm cho chúng bạn xa lánh, việc sắp thành lại hỏng, sớm đã hận ta thấu xương. Nếu không mau chóng đuổi theo, ả đem oán hận phát tiết lên người Tiên muội, há không phải...há không phải...”

Ý nghĩ chưa dứt, một luồng sát khí lẳng lẽ thấu cốt ở phía sau khiến lông tơ hắn dựng đứng, giọng cười lạnh lẽo đáng sợ của Tiêu Diêu đại đế nổ vang: “Tiểu tử, chịu chết đi!”

“Đinh!” Trời đất bừng sáng, cả dãy núi đều là màu trắng.

Nơi khoe mắt liếc tới, ngân quang cuộn cuộn, tiếng long ngâm bất tuyệt, sáu đạo kiếm quang tựa sao Nam Đẩu vút ngang trời, gào rít bắn đến như điện.

“Nam Đẩu thần binh!” Trong lòng Sở Dịch rét lạnh, “Nam Đẩu” của Tiêu Diêu đại đế xếp thứ năm trong thập đại thần binh Ma môn. Do sáu thanh thần kiếm thượng cổ của Kim tộc, Thủy tộc hợp thành, ẩn tàng trong Tiêu Diêu Phiến Cốt, hợp tan biến hóa, sức mạnh vô cùng, với Bắc Đẩu thần binh trong truyền thuyết cùng gọi là thập tam thiên binh, uy danh cực nổi.

Một khi bị “Nam Đẩu” đâm trúng thì huyết dịch toàn thân trong khoảnh khắc sẽ đông lại, lạnh cứng mà chết. Bởi vậy vốn có câu “Nam Đẩu hoành tà thiên hạ hàn.”

Vừa nãy Tiêu Diêu đại đế ở bên cạnh ngấp nghé rất lâu, lúc này nhìn thấy Sở Dịch ngơ ngẩn, lập tức thừa cơ đánh lén, dồn toàn lực vào một kích.

Sở Dịch linh quang nhanh chóng lóe lên, bỗng lấy từ trong túi Càn Khôn ra một chiếc ô bằng đồng thau, ngưng thần tụ khí, quát lên: “Di tinh hoá đẩu, điên đảo âm dương, mau!”

“Phù!”

Chiếc ô đồng thau đột nhiên mở ra, ngân quang bùng lên dữ dội xung quanh, bao bọc hai người Sở Dịch vào trong.

Trong quần yêu Ma môn có kẻ tinh mắt, thất thanh kêu: “Âm Dương Cửu Hiệp Tẩn!”

Chiếc ô này là thần binh của cao thủ thứ sáu Kim tộc Thiên Khuyển Hoàng Cú thời đại hoang cổ xưa, khi thu vào vô cùng sắc bén, khi mở ra kiên cố không gì phá nổi. Một khi bị thu vào trong ô, chẳng những nguyên thần phong ấn, tứ chi thân thể cũng lập tức bị âm dương nhị khí trong ô cuộn nát, hóa thành cốt tương huyết thủy.

Nói thì chậm nhưng lúc đó rất nhanh, kiếm quang như ngân hà cuộn cuộn bay tới, liên tiếp bắn lên ngân quang của ô đồng, dày đặc như mưa lớn.

Chỉ nghe âm một tiếng, quang mang lóa mắt, sóng không khí lan tỏa, chiếc ô đồng đột ngột thu lại, sáu đạo kiếm quang bắn ngược lên trời.

Hổ khẩu Sở Dịch tê rần, bối tâm như bị trọng chùy đập phải, phun ra một ngụm tụ huyết, hơi thở dồn dập, cuộn tròn ô lại, như nộ tiễn rời cung, đẩy vội về phía trước.

Lại nghe Tiêu Văn Tình ở trong lòng khẽ rên “a” một tiếng, thân thể ẩm áp mềm mại đó đột nhiên trở nên cứng đờ lạnh giá, run lên cầm cập.

Sở Dịch chợt rét, cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy nàng hoa dung nhợt nhạt, đôi môi xanh tím, bờ vai bên trái không ngờ có một vết thương màu tím đậm, nhanh chóng lan rộng, co lại, trên làn da như băng tuyết ngưng tụ một tầng sương trắng mỏng, hiện ra càng lúc càng sáng long lanh...

51. Chương 51: Tuyệt Liên Hoa Khai (2)

Hóa ra ban nãy dưới trọng kích lực kiếm, vẫn có một thanh xuyên qua ô đồng, đâm nàng bị thương.

Vàng mắt Tiêu Văn Tình hơi đỏ, si ngốc nhìn chằm chằm Sở Dịch, khóe miệng khẽ nở nụ cười đau khổ mà dịu dàng, giọng run rẩy như muỗi kêu: “Sở...Sở công tử, muội sắp chết rồi...muội không phải cố tình gạt...gạt huynh, huynh...huynh đừng oán hận muội...có được không?”

Sở Dịch vừa kinh vừa giận, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một trận đau đớn như dao cắt, quát nói: “Quy tức bệ khí, đừng nói nữa!” Tay trái liên lật lại, đặt lên vai nàng, liên tục truyền chân khí vào. Nơi tay tiếp xúc hàn lạnh thấu xương, bỗng nhiên rùng mình, bất giác hơi run lên.

“Tuyệt diệu tuyệt diệu, tiểu tử này đã bị Tiêu Diêu để tôn đả thương!”

“Con bà nó, mọi người toàn lực giết tiểu tử này, giành lại Hiên Viên ngũ bảo!”

Quần ma bùng nổ tiếng hoan hô, gào thét như sấm, bóng người thấp thoáng, ào ào vây đánh.

Hỏa Diệu thiên tôn, Lý Huyền, Tư Mã Kinh Ba đám hung ác cũng kêu lên ầm ĩ, toàn lực tiến đến.

Tử Vi Tinh Bàn, Nam Đẩu, Huyền Ma Châu... các loại thần binh phá không gào rít, xen kẽ ngang dọc. Nhất thời, quang hoa rực rỡ múa loạn cả bầu trời, sáng chói đến nỗi hai mắt Sở Dịch hoa lên.

Y phục màu tím của Hỏa Diệu thiên tôn phát phối, xông đến trước tiên, hai tay nắm chặt chiếc sừng lớn dài khoảng bảy xích, thổi u u.

“Hò!”

Một vòng gió nóng xoay tròn thành hình xoắn ốc, xanh biếc, đỏ tím, trắng sáng... các ngọn lửa đủ màu sắc từ trong chiếc sừng lớn đó bùng bùng bay lượn, hóa thành muôn vàn hình dạng yêu cầm hung thú, từ bốn phương tám hướng gào thét nhào đến.

Sở Dịch liên nghẹt thở, bị hơi nóng đó đánh đến không thể hô hấp, trong lòng sợ hãi, biết lúc này không đi, chỉ sợ khó mà thoát thân được nữa. Nhưng quần ma múa loạn trước mắt, chênh lệch khá nhiều, làm sao mới có thể toàn vẹn thối lui?

Sở Dịch chợt động linh cơ, bỗng nghĩ đến Tồn Phong Lô Hỏa Luân trong túi Càn Khôn, thò tay cầm ra hai vòng xe bằng vàng, cười ha ha nói: “Đến rất đúng lúc! Đất trời lạnh giá, đang lo không có người châm lửa thổi gió cho ta!”

Thần niệm pháp quyết, Thái Ất Nguyên Chân Đỉnh, Càn Khôn Nguyên Cương Hồ trong đan điền xoay tròn ngược hướng với nhau, chân khí nội thể lập tức cuộn cuộn lưu chuyển, xông thẳng đến song luân trong bàn tay.

Ầm một tiếng, biển lửa ngũ sắc sỡ nóng rực chung quanh đột nhiên xông vào song luân trong tay hắn, bị hút sạch sẽ cạn khô.

Trong lúc chúng nhân kinh hô, Sở Dịch cười dài một tiếng, tay phải vung vẩy, hai vòng xe bằng vàng bỗng xoay tít trong không trung, xích quang nhấp nháy bùm bùm, cuộn lên hai vầng viêm phong hỏa lừng lừng màu tím đỏ, tức thì tuôn đến đánh đám yêu nhân vây xung quanh tháo chạy thảm hại.

“Phong sanh lô hỏa, giá vụ đằng vân, nhanh!” Trong lúc Sở Dịch quát to, người đạp lên song luân, chân khí toàn thân liên tục xông đến huyết dũng tuyến ở lòng bàn chân. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

“Hò!”

Tử hỏa trên song luân cháy hừng hực, phong lôi gào rít dữ dội, chỗ hắn phá không bay lên, trong nháy mắt phóng thẳng ra vạn trượng, nhanh như chớp vội đuổi về hướng Tiêu Thái Chân biến mất.

Tồn Phong Lô Hỏa Luân chính là thái cổ thần khí của Kim tộc, được thợ giỏi nhất đại hoang kháo léo dùng ba mươi sáu loại thần thiết đúc thành, một khi được chân khí cường mãnh hoặc liệt hỏa kích hóa, lập tức sẽ sản sinh lực động lực siêu cường không gì sánh nổi. Đạp lên nó có thể ngự phong phi hành, trong chớp mắt ngàn dặm, cho dù là thương long phương diện cũng khó đuổi kịp.

Quần yêu trơ mắt nhìn hắn vút thẳng lên tầng mây như vậy, biến mất giữa trời đất, nhất thời chết lặng, kinh hãi cuồng nộ, cả tiếng cũng không nói ra nổi.

Hỏa Diệu thiên tôn nghĩ đến mình toàn lực đánh sóng lửa mãnh liệt, trái lại thành ra giúp cho hắn bỏ chạy mất dạng, càng tức đến mặt đen hóa tím, hai mắt lồi ra, gần như sắp nổ tung.

Duy chỉ có Lý Huyền đứng lặng lẽ trên không, tay áo lật phất, Tinh Bàn xoay tròn, quang mang trong mắt lấp lánh, khoe miệng thoáng lộ nét cười lạnh nhạt khó thấy.

Gió lớn phả vào mặt, trời đất quay cuồng, những ngôi sao lấp lánh mê loạn, dường như thò tay có thể hái được.

Sở Dịch quay đầu nhìn, mặt đất mênh mông, dãy núi ngút ngàn, ở đâu còn thấy được bóng người? Trong lòng bất giác thở phào một tiếng, đột nhiên cảm thấy thân thể giai nhân trong lòng càng lúc càng lạnh giá, hắn lập tức chợt rét, cúi đầu xuống nhìn.

Chỉ thấy dung nhan Tiêu Văn Tình trắng nhợt như tuyết, băng sương trên làn da kết càng ngày càng dày, ngay cả sợi tóc, chân mày, trên lông mi cũng dính những vụn băng óng ánh, không ngừng run rẩy.

Đôi thu ba yêu mị lơ mơ thất thần, dường như đang nhìn chăm chú hắn, lại phảng phất như đang nhìn những vì sao ở trên, tiểu ý thê lương dịu dàng vẫn đông cứng ở khoe miệng, ngọc thủ mảnh mai nắm chặt cánh tay hắn, tựa hồ một khắc cũng không muốn phân ly.

Trong chốc lát, con tim Sở Dịch dường như cũng bị cánh tay trắng muốt của nàng níu chặt lấy, đau đến không cách nào hô hấp. Yêu và hận rừng rực, đan xen lẫn nhau, bùng cháy hừng hực trong lòng hắn như liệt hỏa. Vào lúc này, hắn đột nhiên hiểu rõ, hóa ra bản thân lại quan tâm đến yêu nữ đã năm lần bảy lượt lừa mình như vậy...

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm khuôn mặt vừa ngây thơ vừa kiều diễm, đột nhiên cúi đầu xuống, hút tằm ngọc lớn ở vết thương trên bờ vai tuyết bạch của nàng.

Hàn khí lừng lẹ như đao, ầm ầm xuyên qua yết hầu, chạy loạn như dãi sông lấp biển trong bụng hắn, băng hàn thấu xương, đau đớn khổ sở như cắt. Tuy rằng chân khí hắn cường mãnh như vậy, nhưng tứ chi cũng

lạnh cóng tê rần, quai hàm đập cầm cập vào nhau.

Chẳng biết đã qua bao lâu, thân thể Tiêu Văn Tình dần dần trở nên ẩm áp, băng thủy đã tan, theo cổ nàng trượt xuống, chảy vào khe ngực.

Khuôn ngực trắng xanh cũng trở nên óng mượt, nhấp nhô dồn dập, lông mi khẽ run, đôi thu ba sáng từng bước khôi phục vẻ trong suốt.

“Sở công tử...” Tiêu Văn Tình kinh hô một tiếng, ra sức đẩy hấn ra, lắc đầu run giọng nói: “Không thể như vậy! Nam Đầu kiếm khí thiên hạ chí hàn, cho dù...cho dù huynh có thể hút toàn bộ ra, huynh...lục phủ ngũ tạng của huynh cũng sẽ thụ thương rất nặng...”

“Im miệng! Người...” Sở Dịch giận dữ quát lên, lạnh lùng trợn mắt với nàng, bất chợt lại cúi đầu tiếp tục hút hàn khí.

Đạo lý này hẳn chẳng phải không biết? Chỉ là trước mắt còn có cách nào nữa? Lẽ nào trơ mắt nhìn nàng đông thành băng nhân, hươu tiêu ngọc vẫn sao?

Ngay sau đó vừa thắm niệm Hỏa tông Viêm Phong Lưu Hỏa quyết mà hai ngày trước đã nghiên cứu, bảo hộ kinh mạch phế phủ của bản thân, vừa vận chuyển Thái Ất Chân Nguyên Đỉnh, cố gắng hết sức hút băng hàn kiếm khí ở nội thể nàng vào trong đỉnh, tiêu dung hóa giải.

Tiêu Văn Tình cắn môi, ngơ ngẩn nhìn hấn, muốn nói gì đó nhưng không nói ra.

Đôi thu ba của nàng bỗng nhiên mơ màng, một giọt lệ óng ánh tuôn ra, theo gò má hơi hiện nét ửng đỏ thoáng chốc lặn xuống, tiếp đó khóe miệng run rẩy, nở nụ cười như có như không, ngọt ngào, ôn nhu mà thê lương.

“Người cười cái gì?” Sở Dịch oán hận nói, hai tay không nhịn được dùng sức siết bả vai nàng một cái.

Nàng “a” một tiếng, đau đến đôi mày liễu khẽ nhíu, nhưng tiểu ý nơi khóe miệng lại càng đậm nét. Thở dài một hơi, nàng dịu dàng nhìn hấn chăm chú rồi thấp giọng nói: “Sở lang, chàng yên tâm, từ nay về sau, Tình nhi tuyệt sẽ không lừa dối chàng nữa câu. Nếu trái lời thề này, thiên đả lôi phách, vạn kiếp bất phục.”

Ngữ âm tuy nhẹ nhàng nhưng như chém đinh chặt sắt, không chút do dự. Khi nói đến từ cuối cùng, vành mắt lại đỏ lên, nước mắt trong suốt như muốn nhỏ xuống.

Sở Dịch trong lòng chấn động kịch liệt, cảm xúc cuộn trào lẫn lộn, bỗng nhiên miết hai má nàng, hung hãn áp chặt vào môi nàng.

Tiêu Văn Tình “ừm” một tiếng, toàn thân chớp mắt mềm nhũn, thân thể lạnh giá đó cũng phẳng phát trở nên nóng như lửa, nước mắt không nhịn nổi tuôn rơi lã chã, ôm chặt lấy hấn, líu ríu nghẹn ngào kêu: “Sở lang! Sở lang!”

Từng tiếng đó cất lên ôn nhu mà thống thiết như vậy, kích thích liệt hỏa hừng hực tận đáy lòng hấn, cháy bỏng và đau buốt.

Hấn quay cuồng ghì lấy nàng, bạo ngược mút cánh môi mềm mại ngọt dịu đó, hận không thể ép cả người nàng vào nội thể...

Cuồng phong hô hoán, sông Ngân lặng im.

Dưới ánh trăng như làn khói mỏng nhẹ chảy, hai người ôm chặt nhau, đập lên Phong Hỏa Luân lấp lánh ánh tử quang, nhanh chóng bay về chân trời phía tây.

Không biết đã qua bao lâu, hai người tạm tách ra, nhìn nhau mỉm cười, đột nhiên đều có chút lúng túng ngượng ngịu, nhưng càng nhiều hơn lại là sự dịu dàng chua chát mà ngọt ngào.

Trong ánh trăng mênh mông vô biên này, tất cả trở nên lơ mơ hư ảo như vậy. Chuyện xảy ra mấy ngày nay, phân phân hợp hợp chẳng hiểu vì sao...lúc này nghĩ lại cũng giống nguyệt quang lay động bất định, dường như đã qua mấy đời mấy kiếp.

“Hong rồi! Tiên muội!” Sở Dịch bỗng nhiên hồi tỉnh, thất thanh kêu lớn. Nghĩ đến bản thân ban này khôi phục tình cảm ban đầu với Tiêu Văn Tình, yêu hận đan xen, triền miên quên mình, lại nhất thời ném sinh tử an nguy của nghĩa muội sang bên, bất giác mang tai thiêu đốt, cảm thấy vô cùng hổ thẹn day dứt.

“Sở lang yên tâm...” Đôi má lúm đồng tiền của Tiêu Văn Tình đỏ ửng như say, khẽ nhếch miệng mỉm cười, giọng dịu dàng nói: “Tiêu lão yêu bà vẫn trông chờ lấy Yên muội muội đổi Hiên Viên ngũ bảo mà, làm sao dám thương hại chút nào đến muội ấy?”

Sở Dịch trong lòng liền nhẹ nhõm, bỗng nhiên nhớ đến câu khi Tiêu Thái Chân chạy trốn nói. Đọc thầm vài lần, nhũu mày lẩm bẩm: “Hong đậu mai cốt, tuyết liên hoa khai, ngày nào chàng lại đến? ”Nơi xưa” mà ả nói rốt cuộc là chỗ nào?”

Tiêu Văn Tình trầm ngâm nói: “Tuyết liên là kỳ hoa chỉ có ở Thiên sơn, Tiêu lão yêu bà lại lấy Thiên sơn làm sào huyệt, chắc hẳn ả bắt Yên muội muội về Thiên Sơn cung ở Thiên sơn rồi.”

Sở Dịch lắc đầu nói: “Không đúng. Những người trong Ma môn đa phần đều biết chỗ Thiên Sơn cung, nếu như ả thật sự bắt Tiên muội về Thiên sơn thì cần gì trước mặt chúng nhân tỏ ý khiêu khích rõ ràng như thế? Vậy chẳng phải tự gây phiền phức sao? Ta thấy có lẽ ả gương đông kích tây, cố ý dẫn dụ yêu nhân Ma môn đi Thiên sơn.”

Tiêu Văn Tình liền cười xinh tươi, dịu dàng nói: “Sở lang nói có đạo lý. Nhưng nếu không ở Thiên sơn thì có nơi nào khác sản sinh tuyết liên đây?”

Tâm niệm Sở Dịch chợt động, trong đầu đột nhiên lóe lên một bức tranh mỹ lệ mà quen thuộc: Dưới vạt dậm trời xanh, tuyết phong trắng xóa, những khối đá đỏ lờm chờm, một nữ tử mặc y sam xanh biếc quay đầu lại cười, cánh tay mảnh mai nắm đóa tuyết liên đỏ tươi. Chân núi xa xa, đồng cỏ liên miên, sắc màu rực rỡ, dẽ bỏ ở giữa dòng suối xa tít kêu u u ...

“A Ni Mã Khanh!” Sở Dịch trong lòng hết sức chấn động, bỗng buột miệng nói ra.

Tiêu Văn Tình mở to đôi mắt tuyệt đẹp, ngạc nhiên nói: “Cái gì?”

Trong đầu Sở Dịch điện quang hỏa thạch, bỗng nhớ lại từng chút rồi kêu lên: “Đúng rồi! Là A Ni Mã Khanh! Cũng chính là Thanh Hải Tích Thạch sơn! ”A Ni Mã Khanh” là ghép thêm Tạng ngữ, ý là “tiên tổ vĩ đại”, là Thần sơn của Tạng tộc.

Đó là nơi Sở Cuồng Ca và Tiêu Thái Chân trước đây là đầu tiên quen nhau.

Tiêu Văn Tình vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, nàng và Tiêu Thái Chân sống chung với nhau mười tám năm, lại chưa bao giờ nghe qua chuyện này. Đang định hỏi kỹ thì Sở Dịch đã vội vã ôm nàng, quay ngoặt về hướng tây nam, cười Phong Hỏa Luân cấp tốc bay đi.

Ánh trăng chiếu sáng, vạt dậm sông nước hiện ra rõ ràng, hai người nhanh chóng phi hành, sắp tiến vào trong phạm vi Thanh hải.

Lướt qua Thanh Hải hồ, phóng hết tầm mắt, dãy núi phía tây nam thôn làng đồng cỏ nhấp nhô, sông lớn chảy xiết, những ngọn núi cao lớn màu đỏ thẫm đỉnh phủ tuyết trắng xóa, uốn lượn chạy dài từ tây sang đông.

Tuyết phongừng sừng, vươn thẳng đứng vô cùng hùng vĩ, nhìn dưới ánh nguyệt quang như một ngọc trụ, trong sáng long lanh, cực kỳ thánh khiết trắng lẹ.

Gió lạnh thấu xương, xa xa truyền lại tiếng cò trắng thê lương, đệm theo tiếng nước ầm vang của dòng Hoàng hà cuộn cuộn bên dưới rặng núi phía đông nam nơi viễn xứ, càng khiến người ta cảm thấy bi tráng.

Cuồng phong tạt vào mặt, A Ni Mã Khanh sơn càng lúc càng gần.

Đỉnh núi tuyết hùng vĩ, liên miên cao vút, chung quanh đều là sườn dốc vách đứng, loạn thạch lờm chờm, giống như ngàn vạn quái thú từ trên cao trông xuống, nhìn chằm chằm tựa hồ đối, mang đến hai người một áp lực vô hình to lớn.

Sở Dịch ngự phong gấp rút phi hành, đập vào mắt, chỉ cảm thấy mỗi cảnh vật đều quen thuộc như thế, cơn sóng lòng trào dâng, rất nhiều “vãng sự” hiện ra trong lòng, hẳn định nhớ kỹ nhưng mọi việc lại lúc ẩn lúc hiện chẳng thể truy đuổi.

Tận đáy lòng hẳn bỗng nhiên không hiểu vì sao có một trận hiểu kỳ lẫn sợ hãi: Trong tuyết sơn trắng lệ thê lương này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên, sau sông băng ở đỉnh núi tuyết phía tây nam vọng đến tiếng sênh như có như không, vui tươi thanh tĩnh, lại lơ mơ mang theo chút đau buồn xót xa, giống như tiếng than thở ai oán của một nữ tử.

Tiêu Thái Chân! Ả quả nhiên đợi ở chỗ này!

Hai người Sở Dịch đưa mắt nhìn nhau, vừa kinh ngạc vui mừng vừa sợ hãi, không chần chừ nữa, toàn lực bay về phương tiếng sênh trầm bổng.

Vượt qua đỉnh núi tuyết cao vút như cột sống rồng, cuồng phong thổi đến, dị hương ập vào mũi, xông lên khiến người ta muốn say. Trước mắt hai người

chợt sáng, cùng bật tiếng hô khẽ.

Băng nhai tuyết bích sâu vạn nhận mọc đầy tuyết liên hoa. doc truyện tại . Thân đen lá xanh, nụ trắng cánh đỏ, ngay từ băng lạnh đua nở, đung đưa trước gió. Phóng mắt nhìn giống như vô số lục y mỹ nhân đang ngẩng đầu trông mong...

Bên dưới tuyết bích, ở lưng chừng núi lẫn đầy băng là động tuyết sâu thẳm, một mỹ nhân mặc váy xanh biếc ngồi dưới đất, cúi đầu rũ mây, dây lưng bay lất phất, đang hết sức chuyên tâm thổi bích ngọc sênh.

Ở bên, hương nhang lượn lơ, chiếc đèn ngọc chao động, thanh Thiên Khu kiếm uốn lượn đỏ đã cắm vào lớp tuyết trên mặt đất, một bạch y thiếu nữ nằm cạnh kiếm, mắt như xuân ba, thanh lệ tựa vẽ, đang vô cùng kinh ngạc và cảnh giác nhìn chăm chú vào họ.

Chính là Yến Tiểu Tiên.

Sở Dịch thở dài một hơi, tim đập loạn thành thạch, vô cùng kích động kêu lên: "Tiên muội, muội không sao chứ?"

Yêu nữ này có làm muội bị thương không?"

Yến Tiểu Tiên hoa dung hơi biến đổi, chớp hiện thần sắc vừa kinh ngạc vui mừng vừa không thể tin nổi, thất thanh nói: "Người...người là đại ca?"

Nhưng đôi mắt tuyết đẹp liền xoay tròn, liếc nhìn thân thể trần trụi trắng kiêu đó của hắn, cùng với Tiêu Văn Tình đang mỉm cười không nói ở bên cạnh, nghi ngờ

Dẫu sao, thiếu niên tuấn tú ngang ngạnh ở trước mắt này so với thư sinh chính trực thiện lương lúc trước, bất luận là bề ngoài, giọng nói, kể cả tính cách khí chất cũng đều khác xa.

Điều quan trọng nhất là sau khi thai hóa dịch hình, nửa hạt hồng đậu trong nội thể Sở Dịch cũng đã theo đó tiêu tan.

Yến tiểu tiên dùng niệm lực xem xét một lúc, không cảm ứng được chút linh niệm của hồng đậu, nổi vui mừng khôn xiết vừa mới trào dâng lập tức tan sạch, kinh nghi bất định.

Lúc này, tiếng sênh đột nhiên dừng lại, dư âm ngân nga bất tuyệt.

52. Chương 52: Ái Hận Tình Cừ

Ánh trăng tựa làn nước, mùi dị hương ập vào mũi, tất cả hết như giấc mộng.

Tiêu Thái Chân ngẩng vầng trán rộng, ánh thu ba khê chớp, nhìn Sở Dịch chăm chú rồi nở nụ cười xinh tươi, nói: “Sở lang, chàng còn nhớ đêm năm đó, khi chàng đứng trên vách núi này nghe thiếp thổi sênh hay không? Chàng nói đến một ngày tuyết liên hoa nở, chàng sẽ quay về đây gặp thiếp. Thế nhưng thiếp đã chờ hai trăm năm rồi, xuân đi thu tới, tuyết liên hoa nở lại tàn, tàn lại nở, vẫn chưa thấy chàng quay lại...”

Nàng thở dài, lả lướt đứng dậy, dịu giọng nói: “Hai trăm năm nay, thiếp mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ đến thời gian ấy, mong một hôm nào đó có thể cùng chàng trùng phùng giữa tuyết liên nở đầy trời này. Hiện giờ, thiếp cuối cùng đã đợi được đến hôm nay.”

Dưới ánh trăng, Tiêu Thái Chân tiểu dung e lệ, chiếc váy màu lục lất phất, đôi chân trần như tuyết, cánh tay trắng muốt vén sợi tóc đen tung bay sang bên tai, phong tư thánh khiết động nhân, giống như một đoá tuyết liên hoa nở rộ.

Sở dịch tim đập thình thình, bỗng nhiên lơ mơ cảm thấy tình này cảnh này quen thuộc biết bao, ngực dường như bị vật nặng nào đó đè lên, chốc chốc lại thở không ra hơi.

Tiêu Văn Tình nắm chặt tay hắn, truyền âm từng từ một: “Sở lang cẩn thận! Thai hóa dịch hình của chàng hãy còn một kiếp chưa hoàn thành. Á cố ý dùng Thiên Tiên Nhiếp Hồn Ma Âm đại pháp, mượn những chuyện xưa của Sở Thiên Đế để quấy nhiễu tâm trí chàng, làm thần thức chàng rối loạn, phát cuồng mà chết...”

Sở Dịch chợt rét, ngẫm nghĩ: “Đúng rồi, kiếp cuối cùng cũng không biết lúc nào sẽ phát tác? Thời gian cấp bách, ta trước tiên phải mau chóng chế ngự yêu nữ này để cứu Tiên muội ra.”

Ngay lập tức liền thu liễm tâm thần, cười ha ha nói: “Khí ngã khứ giả tạc nhật chi nhật bất khả lưu, loạn ngã tâm giả chi nhật đa phiền ưu [1]. Tiêu lão yêu bà, người đã biết Sở Thiên Đế đã chết, còn việc gì phải nói với hậu sinh tiểu tử ta những chuyện thóc mục vừng thối trước kia làm gì? Thả Tiên muội ra thì ta sẽ tha cho người khỏi chết!”

Khi nói đến câu cuối cùng, song luân dưới chân phong lôi nổi lên dữ dội, nhanh như thiểm điện xông ra, “Hô!” Tay phải múa may, Âm Dương Cửu Hiệp Tảo ngân quang phóng ra mãnh liệt, chụp xuống đầu Tiêu Thái Chân.

Tiêu Thái Chân cười khanh khách nói: “Quả là một kẻ nhẩn tâm bạc tình bạc nghĩa.” Cánh tay trắng muốt hất lên, bích quang liền lóe sáng.

“Đang!” Sóng không khí tóe đến, hộ khẩu Sở Dịch chấn động, đầu nhọn của ô đồng lại bị Thiên Xu kiếm chớp mắt chém rơi xuống.

Sát khí tạt vào mặt, kiếm quang thuận thế vẩy ngược lên trên, nhanh như điện đâm vào yết hầu hắn, “Xẹt!”

Chân khí hộ thể cũng theo đó mà rạn nứt.

“Cẩn thận!” Tiêu Văn Tình, Yến Tiểu Tiên cùng thất thanh kinh hô.

Sở Dịch vô cùng sợ hãi, Phong Hỏa Luân trong nháy mắt chuyển ngược lại, thân hình uốn lượn, vút thẳng lên trời. Tuy như vậy, vai trái vẫn bị kiếm khí lăng lệ chém một vết sâu dài, thẳng đến xương tủy, nóng rát, đau nhức.

Kiểm thật sắc!

Âm Dương Cửu Hiệp Tảo dùng đồng thau trộn vàng thời thái cổ đúc thành, vô cùng kiên cố, đầu nhọn cực kỳ rắn chắc, không ngờ bị nàng ta thuận tay một kiếm gọt đi một nửa như vậy.

Ngay cả vòng khí hộ thể vững chắc vô bì của hắn trước kiếm này cũng không chịu nổi một kích.

Tim Sở Dịch đập loạn thình thịch, giờ mới hiểu rõ vì lẽ gì Bắc Đẩu thất kiếm có thể được coi là thiên hạ đệ nhất thần binh. Tham niệm rục cháy, tinh thần phân chấn, hận không thể lập tức một lần nữa cướp về thần khí này, chiếm hữu cho riêng mình.

Tiêu Thái Chân cũng không truy kích, chiếc váy tha thướt, lướt qua rồi đứng yên, cười xinh tươi nói: “Sở lang, nếu chàng muốn cứu cái mạng nhỏ của người thương thì đừng làm việc ngu ngốc như vậy nữa. Ngoan ngoan giao Hiền Viên ngũ bảo cho thiếp đi.”

Cánh tay rung lên, “Xệt!” Kiếm khí như cầu vồng, cách không chỉ vào ngực Yến Tiểu Tiên, chiếu rõ dung nhan tái xanh của nàng.

Sở Dịch lạnh người, gương mày cười nói: “Được, coi như ngươi thắng, ta sẽ giao Hiên Viên ngũ bảo cho ngươi. Nhưng nếu ngươi dám thương hại đến một sợi lông tơ của nàng, cho dù phải lên tận trời xuống đến hoàng tuyền, ta cũng phanh thây ngươi ra vạn đoạn!”

Liên vận khí đan điền, mở miệng nhả ra lần lượt Thái Ất Nguyên Chân Đỉnh, Càn Khôn Nguyên Cương Hồ, Thiên Địa Hồng Lô, Thái Cổ Hổ Phù và Hà Đồ Long Phiên cùng cầm trong bàn tay.

Năm kiện thần khí bắn ra ánh sáng rực rỡ, xung thiên loạn vũ, chiếu rọi núi tuyết. Chung quanh ngập tràn lưu quang đầy màu sắc, mỹ lệ huyền ảo vô cùng.

Nhìn ngũ đại chí bảo, ước mơ tha thiết của thiên hạ tu chân này, Tiêu Thái Chân hoa mắt mê mẩn, hô hấp nghẹn lại, một hồi lâu nói không nên lời.

Qua chốc lát, nàng ta mới cười khanh khách, tung đến bên chân Sở Dịch một sợi gân mỏng tỏa lục quang, dịu giọng nói: “Rất tốt. Sở lang, chàng dùng Bích Tâm Xà Cân này trói chặt Tình nhi lại, đặt năm kiện thần khí này vào tay nó, sau đó ném nó sang bên này...”

Sở Dịch đưa mắt nhìn Tiêu Văn Tình, cười lạnh nói: “Tiêu Thiên Tiên, cái ngươi muốn chẳng qua là Hiên Viên ngũ bảo, hà tất phải liên lụy đến nàng ta.”

“Y! Lẽ nào Sở lang đã yêu con bé đó? Hai mối tình thâm thiết đến nỗi xả thân quên chết. Chẳng trách nó chịu vì chàng làm ra loại chuyện liêu lĩnh không biết lợi hại này.” Tiêu Thái Chân mở to đôi mắt xinh đẹp, làm ra vẻ ngạc nhiên, che tay áo khẽ cười.

Hai người Sở Dịch trên mặt liền đỏ ửng, trong lòng lại chua ngọt một hồi.

“Ài, chỉ đáng tiếc con bé này khi sư diệt tổ, tội không thể tha, thiếp tuy có lòng thành toàn Sở lang, nhưng cũng chỉ đành chịu không biết làm sao.”

Tiêu Thái Chân chẳng đợi hắn lên tiếng, lại nở nụ cười tươi tắn, dịu dàng nói: “Trên đời khó có việc gì thập toàn thập mỹ, Sở lang muốn người nào sống, thật sự phải nghĩ kỹ một chút.”

Thiên Xu kiểm nhẹ nhàng đưa đến, Yến Tiểu Tiên khẽ kêu một tiếng, thân thể hơi lay động, khuôn ngực mềm mại lập tức xuất hiện một chấm máu đỏ thẫm chói mắt. Chỉ cần kiếm khí tiến một chút nữa, lập tức sẽ hương tiêu ngọc vãn, không cách nào cứu được.

Sở Dịch kinh hãi, quát lên: “Dừng tay!”

Cánh tay trắng muốt của Tiêu Thái Chân dừng lại, mỉm cười nói: “Nghĩ kỹ rồi sao?” Đôi lúm đồng tiền như hoa, lời nói dịu dàng như mật, nhưng sát khí ẩn tàng trong đó lại khiến lông tơ mọi người dựng đứng.

Sở Dịch tâm loạn rối bời, mục quang bắn khoả lướt qua lại giữa hai nàng, nhất thời khó mà quyết định.

Nơi khoe mắt lướt đến, chỉ thấy Yến Tiểu Tiên đang cắn môi, khuôn mặt thanh tú nghiêm lại, lạnh lùng nhìn mình, trong lòng Sở Dịch liền đập kịch liệt một trận, hết sức chột dạ hổ thẹn.

Trong mắt Tiêu Văn Tình lờ mờ chớp lên vẻ u buồn đau khổ, chăm chú nhìn hắn rồi nở nụ cười xinh tươi, dịu dàng nói: “Sở lang, Văn Tình và chàng quen nhau chưa đến vài ngày, lại mắc nợ chàng quá nhiều. Sở lang không nghĩ đến hiềm khích lúc trước, đối đãi với thiếp như vậy, Văn Tình đã ghi tâm khắc cốt, chết cũng không hối tiếc. Yến cô nương đối với Sở lang một lòng chung thủy, chàng không được phụ lòng nàng ấy.”

Giọng nói chưa dứt, nàng đã nhanh nhẹn lướt tới Tiêu Thái Chân, khẽ quát: “Tiêu Thái Chân, ta với ngươi thù sâu như biển, không đội trời chung, lại liên can gì đến Sở lang chứ? Ngươi muốn giết ta thì cứ việc làm, cần gì dùng thủ đoạn bỉ ổi kiểu này bức hiếp người khác?”

Hai tay áo nàng dang rộng, để trống mọi thứ, hoàn toàn là tư thế tự tìm cái chết.

“Chậm đã!” Sở Dịch cực kỳ kinh hoảng, tay phải liền đưa ra, lập tức nắm nàng vút trở về trên cao.

Trong sát na tâm tư hần chột lóe lên, bỗng nhiên có một chủ ý, ngay sau đó cười ha ha nói: “Tiêu Thiên Tiên, tiểu yêu nữ này ba lần bảy lượt lừa ta, ta vốn muốn tự tay lăng trì xử tử ả, ngươi đã muốn làm thay, sao không nguyện ý mà làm?”

Bàn tay hần vờn bay, lục quang bùng lên dữ dội, vừa dùng Bích Tầm Xà Căn đó trói chặt Tiêu Văn Tình, vừa truyền âm nhập mật bên tai nàng, nói một lượt kế hoạch; sau đó nhét năm thần khí vào tay nàng, lớn tiếng quát: “Cho ngươi, tiếp lấy!”

Đôi mắt xinh đẹp của Tiêu Thái Chân liền sáng lên, hết sức kinh ngạc mừng rỡ, đang định đưa tay bắt lấy, thì Tiêu Văn Tình cười khanh khách nói: “Hiên Viên ngũ bảo, các ngươi đừng ai mong có được!”

Nàng buông tay, ném năm thần khí xuống khe băng sâu vạn nhẫn!

“Nghiệt chương!” Tiêu Thái Chân giận dữ như muốn nổ tung, bắt cần mọi thứ, lục ảnh chớp kên, tựa thiểm điện lao xuống dưới.

Sở Dịch cười dài nói: “Xem ngươi nhanh hay là Phong Hỏa Luân của ta nhanh!”

Ánh lửa tím trên song luân múa bồng bồng, sấm nổ chớp giạt, hai tay nắm chắc vào nhau, chân khí âm vang cuộn lên, hình thành Thái Ất Ly Hỏa đao dài hơn mười trượng, nghênh phong nộ trảm.

Ngự phong thuật của Tiêu Thái Chân thiên hạ vô song, lại đi trước Sở Dịch, hai tay áo dài bay phấp phật, dồn sức cuốn hết Hiên Viên ngũ bảo vào. Đang tự vui mừng hân hoan thì nơi ánh thu ba trông thấy đao quang đao xanh biếc, phong lôi cuộn cuộn, chém đến đầu. Bọn đang đọc chuyện tại

Tiêu Thái Chân trong lòng đại kinh, nhanh chóng niệm pháp quyết, chân khí tụ tập, “Đình!” Thiên Xu kiếm hào quang bùng phát dữ dội, đâm thẳng vào Thái Ất Ly Hỏa đao.

“Ầm!”

Sóng khí ập đến, quang ba bắn ra kịch liệt, bích quang đao khí lập tức bị chẻ thành hai nửa. Thiên Xu kiếm khí như trường hồng quán nhật, thể không thể ngăn chặn.

“Đại ca cẩn thận!” Yến Tiểu Tiên phương tâm nặng trĩu, thất thanh kêu lớn, lệ nóng trào ra.

Vào thời khắc này, nàng đã bắt đầu tin thiếu niên trần trụi xa lạ này, thật sự là do đại ca kết nghĩa của mình thoát thai dịch hình biến thành.

Ngoại trừ hần ra, trên đời còn có ai nguyện lòng đổi lấy Hiên Viên ngũ bảo lấy tính mạng của nàng chứ?

Sở Dịch thấy nàng cuối cùng đã nhận ra mình, trong lòng vui buồn xen lẫn, tinh thần phấn chấn, cười ha ha nói: “Tiêu Thiên Tiên, nơi này bích thủy đan sơn, băng hà tuyết liên, phong cảnh mỹ tuyệt thiên hạ, không bằng chúng ta an nghỉ đồng huyệt ở đây!”

Phong Hỏa Luân xoay nhanh dần, như vòng xoắn ốc loạn múa, lách qua Thiên Xu kiếm đang lượn vòng xông thẳng xuống dưới.

Bích quang rực sáng, Thái Ất Ly Hỏa đao thuận thế tách làm hai, giống như hai con thanh long gào thét quấn lấy nhau, trong chớp mắt đã ập đến trước mặt Tiêu Thái Chân.

Lần điện quang hỏa thạch, sấm vang chớp giạt này, Tiêu Thái Chân không thể né tránh, cho dù có thể vẩy thân kiếm về, chém hần thành hai đoạn, bản thân chắc chắn cũng bị Ly Hỏa song đao này đánh hồn phi phách tán.

Nàng ta vừa giành được Hiên Viên ngũ bảo trong mộng tưởng, sao có thể cam tâm cùng tiểu tử này đồng quy vu tận? Cách duy nhất là tập trung tất cả chân khí toàn thân, ngạnh tiếp đao khí xoắn ốc này...

“Ầm! Đùng!”

Thân ảnh hai người chập lấy nhau, sóng khí tóe nổ vòng quanh, ánh sáng lóa mắt bắn ra bốn phía, như ngàn vạn bích xà bay toán loạn.

Tuyết sơn nhuộm một màu xanh biếc, đất núi rung chuyển, vách băng bỗng chốc nứt ra vô số khe dài.

Cuồng phong đại khởi, một trận ầm ầm lớn, đá vỡ băng lở ào ào rơi xuống, đình tai như ốc.

Sở Dịch hô hấp tắc nghẽn, khí huyết đảo lộn. Nơi bàn tay chống đỡ, âm hàn chân khí của Tiêu Thái Chân liên tục xông vào, toàn thân liên rét lạnh thấu cốt, dường như bị vạn tầng băng sơn đè lên đầu, lại giống như tự đặt mình vào trong biển băng mênh mông, hơi có bất cẩn lập tức sẽ bị ép tan xương nát thịt.

[1] vốn là 2 câu thơ đầu trong bài "Tuyên Châu Tạ Diêu lâu tiễn biệt Hiệu Thư Thúc Vân của Lý Bạch; Người bỏ ta đi hôm qua chẳng thể giữ lại, người làm loạn tâm ta hôm nay chỉ thêm nhiều ưu phiền buồn lo.

Trên mặt tuyết lưng chừng núi cách đó hơn ba chục trượng, Yến Tiểu Tiên hai nàng ngưng thần nín thở, khẩn trương trông ngóng, mắt thấy từng khối đá lớn rơi sượt qua Sở Dịch như bạo vũ, tiếng kêu kinh hãi liên tục không ngừng vang lên.

Nhưng Sở Dịch lúc này lại hoàn toàn không hay biết, bên tay chỉ có tiếng sóng khí ầm ầm bức bối và tiếng nham thạch nứt vỡ.

Bốn bàn tay của hai người dán chặt vào nhau, lượn vòng trên không, càng lúc càng xoay nhanh, bóng người dần dần không còn nhìn thấy, chung quanh biến thành một quang trảo hình xoắn ốc cực lớn, đập vào những khối đá đang rơi xuống, mảnh đá vỡ vụn bị chấn bay ào ào ngược lại.

Giằng co một lúc, trong lòng Sở Dịch càng lúc càng kinh hãi, giờ mới biết chân khí của yêu nữ này lại mạnh mẽ như vậy, không dưới mình chút nào.

Trước đây mấy thời thần, khi hắn và Tiêu Thái Chân giao đấu niệm lực, từng dựa vào sự trợ giúp của Hiên Viên chư bảo mà đại chiếm thượng phong, bởi vậy hình thành cảm giác sai lệch, cho rằng tu vi của cô em này không bằng mình.

Để tránh né Thiên Xu kiếm sắc bén, Sở Dịch không ngại cố ý dùng tuyệt chiêu liều mạng, lưỡng bại câu thương, bức ép nàng ta và mình trực tiếp đối quyết, phải một lần hành động là đánh bại. Chẳng ngờ khéo hóa thành vụng, trái lại bị rơi vào cảnh giằng co cực kỳ gian khổ.

Lúc này kinh mạch hai người tương liên, chân khí song đối, đã thành thể cưỡi trên lưng hổ, không phân sinh tử thì khó mà ngừng lại.

Nếu ai đó nửa đường rút khỏi, cho dù may mắn không bị đối phương đánh chết, thì nhất định cũng bị chấn đoạn kinh mạch toàn thân, từ đó trở thành phế nhân.

Tiêu Thái Chân đột nhiên cười khúc khích yêu kiều, mị nhãn như tơ, diễm quang chiếu bốn phía, tiếng "phù phù" khe vang, chiếc váy xanh biếc nổ tan thành ngàn vạn sợi nhỏ, thân người đầy đặn uyển chuyển mà trắng mượt đó lộ ra hoàn toàn.

Đầu Sở Dịch "oang" một tiếng, mùi dị hương xuyên vào não, nhiệt huyết xông lên, tim đập loạn thình thịch.

Cách nhau trong gang tấc, làn da giai nhân trong sáng hơn tuyết, mượt mà mịn màng. doc truyện tại . Tuyết nhũ cao vút, hồng đậu mềm mại ngạo nhân run run, đỏ tươi như muốn nhỏ giọt. Chiếc eo thon mảnh, đôi chân ngọc bất chéo, nơi diệu kỳ chợt ẩn chợt hiện...cùng với lúm đồng tiền yêu mị dụ người, ánh mắt đung đưa câu hồn nhiếp phách, càng khiến người ta tâm ý đập dồn, thần hồn bay bổng.

Hai mắt xinh đẹp của Tiêu Thái Chân chăm chú nhìn thẳng vào hắn, nở nụ cười rạng rỡ, giọng dịu dàng nói: "Sở lang, chàng còn nhớ hai trăm năm trước, chúng ta cũng tứ phương tương giao, khỏa thân đối diện nhau. Chỉ chẳng qua lần đó thiếp vì cứu tính mạng chàng, không ngờ hôm nay lại thành sinh tử oan gia. Ài, tâm tư ông trời quả thực khó dự liệu."

Trong lòng Sở Dịch chợt run, trước mắt bỗng chớp qua một tình cảnh rất quen thuộc: Ngoài sơn động tuyết bay lả tả, chim ó lượn vòng, trong động có đồng lửa cháy rừng rực, hắn đang mặt đối mặt với một nữ tử lửa thể vô cùng kiều mỵ diễm lệ, chân đan chéo, bàn tay chống vào nhau, đôi nhãn ba đó ôn nhu như xuân thủy, mang theo tiểu ý dịu dàng, dường như sắp hòa tan cả người hắn...

Tiểu Thái Chân nhẹ nhàng nói: "Phải rồi. Sở lang, lúc đó chàng cũng nhìn thiếp như vậy, chân chàng dán chặt vào chân thiếp, nóng như một vòng lửa, khiến trong lòng thiếp mềm dần từng hồi..."

Tim Sở Dịch đập thành thạch không ngừng, miệng lưỡi khô khan, lại nghe nàng khẽ thở dài một tiếng rồi nói: “Ài, khi ấy thiếp vừa mới mười chín tuổi, trước khi gặp chàng, chưa bao giờ gần gũi da thịt với bất cứ nam tử nào, quanh năm suốt tháng đều trốn trong tuyết động ở A Ni Mã Khanh sơn này bế quan tu luyện, trong lòng chỉ nghĩ làm thế nào phục hưng được Thần môn, quang diệu tiên tổ...đúng rồi, Sở lang, chàng còn nhớ thiếp và chàng đã nói, ”A Ni Mã Khanh sơn” này là ý gì không?”

Đôi mắt ôn nhu tựa làn nước đỏ dường muốn nhấn chìm mọi thứ trong hân. Sở Dịch ý loạn tình mê, vô ý thức thuận miệng đáp: “Nhớ, ý trong Tạng ngữ là ”Tiên tổ vĩ đại“...”

Tiêu Thái Chân cười xinh tươi, tựa hồ có phần vui sướng: “Cuối cùng chàng vẫn nhớ. Nhưng thiếp thủy chung vẫn chưa nói cho chàng biết, sơn mạch này vốn là xương sống của tiên tổ thiếp Xi Vưu đại đế hóa thành, mấy ngàn năm nay, các thế hệ tổ tiên thiếp đều lấy nơi này làm đại bản doanh, khổ tu tôi luyện, quyết chí phục hưng...”

Lời nói chưa dứt lại nghe Tiêu Văn Tình lo lắng kêu lớn: “Sở lang, tĩnh tâm ngưng thần, đừng nhìn vào mắt ả, đừng nghe ả nói, càng đừng nói chuyện theo chủ đề của!”

Sở Dịch chợt rét, mồ hôi lạnh đầm đìa, đột nhiên tỉnh táo lại, vừa kinh hãi vừa tức giận, thầm kêu xấu hổ, suýt nữa thì trúng quỷ kế của lão yêu bà này!

Trước mắt kiếp nạn cuối cùng của thai hóa dịch hình gần sắp đến, đang là lúc ý thức dễ dàng biến hóa bất ổn nhất. Nếu bị nàng ta từng bước dụ dỗ kích thích thần thức của Sở Cuồng Ca, bản thân nhất định sẽ thần trí thác loạn, phát cuồng mà chết.

Cho dù bản thân miễn cưỡng bảo thủ bản thức của mình, nhưng trong lúc ý niệm dao động, khó mà trách nàng ta thừa cơ công nhập, hồn bay hỷ diệt.

Nói tóm lại, nếu không phải tại kiếp kỳ đến từ trước khiến hân bất tỉnh triệt để thì hân chỉ còn một đường chết.

53. Chương 53: Ái Hận Tình Cừu (2)

Ngay lập tức Sở Dịch không hề do dự đóng mắt, thủ tại đan điền, khiến mị ảnh ma âm của nàng ta cường hành trong não bị khu trục xuất khứ, đồng thời vận động chân khí toàn thân, toàn lực nhằm nâng tấn công hung mãnh.

Tiêu Thái Chân hơi chấn động, chân khí âm hàn như đại triều cuộn chảy, cùng hân đối mặt không hề hạ phong. Miệng lại cất tiếng ôn nhu như trước: “Sở lang, chàng còn nhớ lần đầu chúng ta tương ngộ không? Thiếp suốt đời không thể quên được. Ngày đó hai mươi tịch nguyệt, là thiếp tu luyện thiên tối hậu của Ngọc nữ thiên tiên đại pháp, nghĩ rằng chỉ cần qua giờ Tý, có thể đại công cáo thành, tu thành thiên tiên đồng đan xong....Tiếc thay, tiếc thay thiếp bỗng nhiên gặp chàng.”

Tiêu Thái Chân khẩu khí thở dài, thanh âm mỏng mảnh nhẹ nhàng, càng trầm giọng xuống, vẻ nhu mị nổi lên: ”Đêm đó trời đổ những bông tuyết to, trong sơn động lạnh lẽo khác thường. Thiếp thân thể đỏ rực, khoan chân ngồi tại lưỡng nghi quy chân đỉnh, nghe gió lạnh vang dội trên đỉnh núi, tựa như có cả vạn thiên đầu đã thú đồng thời rống lên, không biết tại sao đột nhiên tâm phiền ý loạn, lại không thể tu luyện cho xong...”

“Đúng thời khắc đó, đột nhiên một bóng nhân ảnh nhập vào ngoài động, hét lớn: ”Dâm ma, mau ra cho ta xem!” Thiếp quay đầu nhìn tới, chỉ thấy một thiếu niên quân quan mặc giáp, đội mũ khôi trắng cầm trường đao, đứng ngang thân chặn tại cửa động, trên khuôn mặt thần tình kích phấn, khắp toàn thân là vết thương, máu chảy đã đông lại, trên mặt một vết cắt dài, nhưng không chỉ là một vết sẹo mà trái lại càng làm tăng đáng diệu anh hùng, bất kham dữ dội...”

Thanh âm yêu mị trầm trầm đó, cộng thêm vẻ ai oán thê lương đậm đậm, như gió xuân phất qua tai, tia tia lũ lũ toàn nhập tâm lý Sở Dịch.

”Sở lang, chính chàng, chính là chàng thiếp tương ngộ lần đầu ngày đây. Hiện tại hồi tưởng lại, thời khắc đó không lý giải được tại sao thiếp lại thích chàng. Suốt đời thiếp đau đớn khổ sở, cũng tại thời khắc định mệnh đó... (cmt: so sweet =p~)

Sở Dịch mơ mơ hồ hồ nghe đến những lời này, tâm tình khuấy động, trước mắt sóng nước như thể huyền ảnh, nhưng lập tức ngưng thần chú ý, loại trừ tạp niệm.

Tiêu Thái Chân nhẹ nhàng nói: ” Chàng nhìn trong động thấy ngoại trừ một vài thi thể đồng nam đồng nữ khô kiệt chỉ còn mỗi mình thiếp, sắc mặt tức thời biến thành hòa hoãn, nói: ‘Cô nương đừng sợ, ta là tướng quân của Tây Đường An tây Đô hộ phủ Sở Cuồng Ca, đang trên đường tru sát dâm ma, sẽ giải thoát cô khỏi đây.’ Ha ha, chàng sao biết được kẻ gọi là “dâm ma” ở đâu, thực ra chính là thiếp, nữ nữ yếu đuối yêu kiều nhút nhát đấy. Lúc đó đang tu luyện thiên tiên ngọc nữ đại pháp trọng thiên đệ cửu, cần trợ giúp của Âm dương đỉnh hấp thu nguyên dương, nguyên âm chín đồng nam đồng nữ, nếu không tất định bị tẩu hỏa nhập ma, chân nguyên nổ tung mà chết. doc truyện tại . Do đó trong mấy hôm, thiếp bắt đi 18 đồng tử ở thôn trang phụ cận dưới núi...

Sở Dịch trong tim lạnh buốt, đột nhiên nghĩ đến Tiêu Văn Tình tu luyện yêu pháp tà thuật đó, nói như thể đêm nay may mắn phá thân xử nữ của nàng, không cho nàng làm những việc thương thiên hại lý sau này.

Tâm tự nổi lên, niệm lực nhất thời hoán tán, chỉ nghe Tiêu Thái Chân than nói: ”Trùng hợp năm đó Tây Đường đại quân công phá Thổ phiên (thuộc Tây Tạng), chiếm lĩnh những địa điểm như Thổ Cốc Hồn (thuộc Mông Cổ), Cách Nhĩ Mộc (thuộc Tân Cương). Chàng nghe nói nơi đó nhiều đồng tử thất tung, liền đem theo một số bộ hạ thâm nhập tuyết sơn, truy tìm địa điểm. nguồn

”Ài, sơn động cực kỳ bí ẩn đó chưa từng có người phát hiện nhưng lại bị chàng tìm ra... không biết chuyện không hiểu nổi đó có phải thiên ý tiền định tương ngộ giữa chàng và thiếp không?

54. Chương 54: Tổ Nữ Chân Kinh (2)

Chàng cởi bỏ y phục của mình, ném lên mình thiếp như thể không có chuyện gì xảy ra, từ đầu chí cuối không nhìn lấy một cái. Thiếp tâm lý đột nhiên sinh ra xấu hổ, tức giận, liệu trong mắt chàng, thân thể, mỹ mạo của thiếp không có mị lực gì sao?”

Nàng ta, từ khoe miệng nẩy một nụ cười thê lương, lạnh lạnh nói: “Sở lang, tu luyện xong thiên tiên đại pháp ma cứu đó, hóa ra là chàng, trách thiếp bình sinh lần đầu nếm mùi thất bại. Nếu như chỉ một tiểu tướng quân Tây Đường còn không mị hoặc được, thiếp sao có khả năng điên đảo chúng sinh, chinh phục thiên hạ?”

Thời khắc đó, thiếp tự phát thệ, không dùng bất cứ thuật mị hoặc nào, nhất định bắt chàng phải phục trước hồng quần của thiếp.

Rồi nghĩ chỉ cần chàng trong một lúc động tâm với thiếp, thiếp lập tức giết chàng, chặt người làm muôn mảnh. (lấy Kiều: Ghê ghớm thay, dạ đàn bà)

Sở Dịch trong tim xung đột, hàn ý dày đặc, lại nghe nàng ta nhẹ nói: ”Chàng hỏi thiếp người ở đâu để đưa thiếp về với cha mẹ. Vì vậy thiếp bịa ra cổ sự cực kỳ bi thảm, nói thiếp nguyên là con gái một viên quan ở Hà châu Tây Đường, Thổ phiên công hãm Hà châu, giết hại toàn gia, bắt thiếp về Thổ Cốc Hồn, ngay lúc đó gặp phải dâm ma nên bị hãm bắt đem đến sơn động này. Nhưng dâm ma về đến nơi không kịp dâm nhục thiếp, gặp phải vài cừu gia, bức bách hãm phải rời khỏi nơi đây...

”Chàng tin chuyện đó, còn khá đồng tình. Thiếp ngưng nước mắt, nói thiếp không còn thân nhân, công tử cứu mạng thiếp, thiếp nguyện trao thân cho chàng, không ngại làm nô tì cho chàng, cam tâm tình nguyện dọn giường trải chiếu cho chàng. Chàng nghe xong chỉ lắc đầu cười khổ, nói chàng phiêu bạt chiến mã, không biết ngày mai sống chết thế nào, không muốn tha lụy người nữa...

”Thiếp bình sinh nhìn qua nam nhân không biết bao nhiêu, chưa từng thấy một ai không tham luyến mỹ sắc. Có thể nào thiếp trong mắt chàng không đáng để đến không? Thiếp tâm lý vừa hận vừa thù, nên cố ý đâm đầu thẳng vào tường đá, chàng đại kinh thất sắc, vội nắm giữ lấy thiếp. Thiếp khốc lóc nói thân thể thiếp đã để chàng nhìn qua, nếu chàng không cần, thiếp chỉ có cách chết để toàn trinh tiết. Chàng lúc đó mới miễn cưỡng đáp ứng.

”Lúc đó trời đêm tối thâm, tuyết lớn bay lượn, thế núi lại cực kỳ hiểm hóc dựng đứng, chàng sợ thiếp bị thương, không dám công thiếp xuống núi đêm đó, đành ở lại trong sơn động cho qua một đêm gió tuyết. Nào ngờ hôm sau gió tuyết càng mạnh, trăm năm mới gặp một lần gió tuyết bạo phát đến vậy, chúng mình ở lại trong sơn động đã sáu ngày. Bình sinh đó cũng là lần đầu tiên thiếp ở cùng một nam tử một chỗ. (cmt: right place! right time! right weather! right situation! only wrong person!|)

”Đại tuyết phong sơn (núi gió tuyết to), thiên hàn địa đóng (trời hàn đất cứng), chàng ra ngoài động săn bắn chim thương ưng, ngọt thứu (kên kên), nấu một nồi canh, lại đem lông chim chế thành áo lông cho thiếp khoác, bản thân vẫn chỉ mặc chiếc đơn y mỏng mảnh như trước. Chúng mình ngồi sưởi ấm bên đống lửa, chàng với thiếp nói đến rất nhiều chuyện quân lữ thú vị, cũng như nói đến thân thể của mình...

”Khi đó thiếp mới lần đầu được biết, thì ra chàng chính là con của tể tướng đương triều Tây Đường Sở Triều Vũ. Thiếp tâm lý vô cùng ngạc nhiên, Sở thượng thư quyền nghiêng thiên hạ, hoàng đế lại luôn quý mến con cháu thế gia, có gì đường đường con trai duy nhất tể tướng không theo đuổi tham gia khoa khảo, đăng đường nhập điện, mà lại cam tâm đầu thân quân ngũ, đến nơi Tây vực man bang hoang lương hiểm ác như thế này, đem đầu dao chấm máu, ngày ngày bấp bênh bất ổn? Sở lang, những nghi hoặc đẩy về sau thiếp hỏi chàng biết bao lần, nhưng chàng thủy chung vẫn không chịu nói với thiếp...

Sở Dịch đang lúc mê mê hồ hồ ngạc nhiên kinh hãi nghĩ: “Thì ra Sở thiên đế chính là con tể tướng năm đó. Không biết cuối cùng phát sinh sự tình thế nào, khiến dần dần luân nhập ma đạo, trở thành một trong ma môn ngũ đế?”

Ý niệm vừa đến, suy nghĩ đại loạn, trong não hiện thoáng qua vô số hình ảnh quen biết, như cuồng triều kích động, ép hấn ngạt thở.

Thiên tiên nhiếp hồn ma âm đại pháp của Tiêu Thái Chân quán tuyệt thiên hạ, thuật nhiếp hồn đạo ma các tông không sao sánh được.

Thai hóa dịch hình của Sở Dịch chưa đến lúc đại công cáo thành, tuy niệm lực, chân khí đã cực kỳ cường phái (chảy mạnh), nhưng kinh nghiệm, định lực còn khác biệt khá xa.

Đặc biệt bây giờ hai người kinh mạch tương thông, tâm niệm cảm ứng, có chút bất cẩn, liền bị yêu nữ đó nhân cơ hội xâm nhập thẳng vào, hoàn toàn khống chế.

Lúc đó do sự quyến rũ dụ dỗ thiêu dẫn không ngừng của nàng, phòng tuyến niệm lực của Sở Dịch đã mỏng dần, bị xâm nhập sâu đến tận thần thức của Sở Cuồng Ca, như cỏ xuân xuyên đất, nảy lên khắp nơi.

Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình ở một bên, nóng ruột như lửa đốt trong lòng, không ngừng gọi hấn tỉnh lại, không hiểu sao Sở Dịch hoàn toàn không hay biết.

Hai nàng, một người bị phong trụ kinh mạch, một người bị bích tầm xà cắn trói chặt, bứt ra không được, chỉ có đôi mắt mở to lo âu.

Tiêu Thái chân khỏe miệng nở nụ cười không rõ lắm, nhẹ nhàng nói: ”Sở lang, sáu ngày sáu đêm hồi đó, chúng ta cô đơn cùng nhau sống trong sơn động, giống như toàn thiên hạ chỉ còn hai người sống sót. Thiếp không tưởng được chàng bề ngoài cuồng dã bất kham như thế mà nội tâm lại là một ôn văn quân tử. Tuy là cô nam quả nữ, dù thiếp đã nói rõ trao thân cho chàng, chàng vẫn thủ lễ như cũ, thủy chung không hề nửa phân nửa hào khinh bạc. Đêm đó cùng mặc nguyên áo đi ngủ, vẫn bảo trì cự ly ba trượng cùng thiếp... (super gay:|)

“Nhưng chàng càng như thế, tâm lý hiếu thắng của thiếp càng mãnh liệt, nghĩ đủ mọi cách thu phục trái tim chàng. Thiếp cố ý thay đổi y phục trước mặt chàng (”thánh nhân đãi kẻ khù khờ”), ca hát cho chàng, nhảy múa vì chàng, nhìn thấy ánh mắt chàng nhìn thiếp dần dần nóng, trong tim thiếp khó mà nói là không

đắc ý vui mừng... Ài, chỉ không biết rằng từ thời gian đó trở đi, thiếp đã tự mình mắc bẫy mình, không thể thoát khỏi lưới tình si được nữa.

“Đến ngày thứ sáu, than củi tích trữ đốt đã hết, trong sơn động càng phát khí âm hàn thấu xương. Chàng sợ thiếp nhiễm lạnh, cuối cùng đã chủ động ôm sát lấy thiếp, ngủ cùng một chỗ (mất 6 ngày để hiểu ra đạo lý đơn giản này, Sở ngọc tử!). Lúc chàng ôm lấy thiếp trong vòng tay ấm áp, thiếp đột nhiên thấy như trời xoay đất chuyển, gần như mê muội choáng váng. Sở lang, đó là lần đầu tiên thiếp phóng túng mọi cảnh giới, đem thân mình giao trọn ột nam tử... (don’t believe her ;) ”

“Đêm tối thâm, thiếp nhìn tuyết lớn bay lượn ngoài động, nghe nhịp tim đều đặn của chàng, tiếng thở kéo dài, tâm lý đột nhiên cảm thấy vui mừng, yên bình mà trước đây chưa từng có. doc truyện tại . Giây phút đó, thiếp đột nhiên phát giác cuộc sống của bản thân trước đây hóa ra cô đơn, tịch mịch, không một sinh thú...”

“Thiếp nhắc người dậy, si si ngưng mắt nhìn chàng, trong bóng tối, hình dáng chàng lúc ngủ giống như hài tử vô tà, đẹp khiến động nhân tâm. Thiếp không chịu nổi, cúi đầu xuống, thần sai quỷ khiến hôn lên môi chàng, trong giây phút đó, toàn thân như sét đánh trúng bâng hoàng, nước mắt không lý giải được tuôn ra, đó là một loại mật ngọt làm sao, thống sở mà hồi hộp hạnh phúc...”

Thanh âm nàng đột nhiên trở nên rung động, đem theo vẻ bi thương thê sở không thể mô tả, nhẹ nhàng nói: “Sở lang, giây phút đó, trong lúc chàng đang ngủ, thiếp phát hiện bản thân đã yêu chàng. Theo suốt theo 200 năm sau, chàng luôn ở trong tim thiếp, không bao giờ quên đi được nữa. (sweet girl sweet =p~)

Sở Dịch trong tim đột đột cuồng khiêu (nhảy loạn), muốn nói ra điều gì nhưng không nói nổi.

Tiêu Thái Chân ngừng lại giây lát, nhàn nhã nói nhỏ: “Sáng ngày thứ bảy, gió tuyết cuối cùng đã dứt. Chàng cẩn thận công thiếp xuống núi, nguyên định đem thiếp gửi tại nhà dân, nhưng thiếp không chịu đáp ứng. Chàng không có cách nào giải quyết, bắt buộc phải hóa trang thiếp thành quân sĩ, mạo hiểm đưa vào quân doanh, ở trong doanh trường của chàng.

”Ai ngờ đêm đó, đại quân Thổ phiên phát động đột tập. Tám vạn quân thiết kỵ như nước triều dâng đến, đại doanh mười dặm bị chém giết tan vỡ, tàn sát khắp nơi.

”Bốn bề lửa cháy, bốn bề nhân ảnh, tiễn thạch bay khắp trời. Chàng ôm chặt thiếp, cười lên bảo mã Đại Uyển đã bị thương nhắm hướng đông phá vây, một đường như trúc chẻ ngói bay, không gì cản nổi.

“Thiếp dựa vào tay chàng, nhìn chàng gầm thét, thần uy lẫm lẫm, trong tim vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ, không tưởng được chàng một tướng quân Tây Đường sở học lại đa dạng như thế, võ công, pháp thuật lẫn chỉ lân phiên thảo đạo ma các tông...”

Nhưng khiến thiếp kinh hãi hơn hết là ngọn lửa bi thương thống khổ, thiêu đốt lãnh khốc trong mắt chàng, cũng như khí phách cuồng dã coi chết như không lao lên phía trước. Chính là khí thế xả sinh vong tử (bỏ sống quên chết) ép người đó biến chàng thành dũng mãnh không ai đương nổi.

“Lúc đó tâm lý thiếp đột nhiên có một ý niệm kỳ quái, nếu như không phải để bảo hộ thiếp, liệu chàng có lựa chọn huyết chiến đến chết? Chàng từ bỏ vinh hoa phú quý, trấn thủ biên cương, liệu có phải để da ngựa bọc thây, chiến tử sa trường? Chàng thâm nhập tuyết sơn, liều chết tìm kiếm kẻ gọi là ”dâm ma” liệu có gần giống như mạo hiểm tự sát?”

“Một khắc đó, thiếp đột nhiên trở nên hiếu kỳ không nói được: chàng vì cái gì nhất tâm tâm tử? Dưới vẻ ngoài cuồng dã bất kham của chàng thực sự ẩn tàng tâm sự gì, ẩn tàng những sóng gió đã qua thế nào? A, Sở lang, chàng rút cuộc là dạng người thế nào?”

Nghe đến câu cuối, Sở Dịch trong đầu vang lên chấn động, những hình ảnh quay quanh trước mắt như thể vô số trường cảnh quen biết hiện thoáng qua, càng lúc càng rõ ràng, bên tai vang lên tiếng lú lo, trầm thì, cười khóc vô số... quấy loạn khiến khí huyết hần sôi sục, kỷ dự phát cuồng.

Tiêu Thái Chân nhỏ giọng nói: “Đêm đó trong đại quân Thổ phiên có không ít pháp sư mật tông. Vừa lúc chúng mình sắp vượt trùng vây, không may gặp ngay Hỏa liên pháp sư Trí đồng. Đế thích thiên xử của hắn (xử là cái chày) trong thập đại thần binh của Phật môn xếp danh số hai, uy lực thần kinh quỷ khốc, thiếp hồi đó còn vô pháp chống đỡ, huông hồ là chàng?”

Đế thích thiên xử nổi sấm đánh thẳng ra phía trước đồng cỏ, lập tức nổ to một hố sâu 10 trượng hình tròn, chúng mình người ngựa ngã khuỵu, bốn bề biển lửa hùng hùng, chàng bị lưu hỏa xuyên qua bảy chỗ...”

Thiếp không dám lo nhiều, xoay người đón lấy chàng, bay vút lên chạy trốn. Lúc đó thiếp niên kỷ tuy nhỏ, nhưng thuật ngự phong đã cực kỳ xuất chúng, rất tiện bãi thoát truy binh, trốn về A ni mã khanh sơn.”

“Chàng hỏi thiếp cuối cùng là ai? Vì sao bản lĩnh cao cường như thế? Vì sao lừa dối chàng? Thiếp đã đâm lao đành chỉ theo lao, nói thiếp đúng là con gái viên quan ở Hà châu, từ nhỏ bị tu chân ở Côn Lôn thu làm đồ đệ, lần này đến Tích thạch sơn tru diệt âm ma, nhưng ngược lại thất thủ bị bắt... Chàng lại tin đó là thật, nói thiếp bắt tất lo cho chàng, sớm sớm ly khai chỗ này.”

“Trong sơn động, nhìn chàng cháy bỏng toàn thân, cận kề cái chết, trong tim thiếp đau như dao cắt, không chịu nổi khóc nức lên. Đó là lần đầu tiên thiếp chảy nước mắt nhiều như thế, cũng bởi chàng. Sở lang, một đời thiếp rất nhiều ”lần đầu tiên” đều là vì chàng đó! (oh man, would die for those) Khá cho chàng lại chẳng để chút nào vào tâm... trong mắt chàng, thiếp được coi như thế nào đây?”

Tiêu Thái Chân mắt hơi hơi đỏ, ngưng mắt trống rỗng nhìn Sở Dịch, khóe miệng khẽ nẩy nụ cười thê nhiên, nhẹ nói: ”Thấy thiếp khóc, chàng chẳng hề lo lắng mà còn cười, tựa hồ đối với chàng mà nói, lúc chết chỉ như một loại giải thoát.

Chàng sờ lên má thiếp, nói đứt đoạn: “Hảo cô nương, đừng khóc nữa, ta hát một khúc cho cô nhé”

“Sở lang, Sở lang, giai điệu khúc hát đầy từ đó thiếp không thể quên, hai trăm năm qua, ngày ngày đêm đêm, giống như luôn luôn vang vọng bên tai, trong tim thiếp...”

Thanh âm nàng dần càng ảm ách tiêu điều, giây phút đó, đột nhiên cất tiếng hát thầm:

”Hỏi gió xuân tương tư là sao hỡi

Chân trời góc bể, vạn mối ngàn tơ

Ai ai sao cũng rồi bởi đảo điên

Một năm qua gian truân cực khổ

Trước hiên én về người ấy có hay chăng

Đời người ly hận như cây cỏ

Hợp rồi lại tan, xa rồi tương ngộ

Tình cờ gặp, mai tử hoàng thời vũ

...

Chỉ hận thân này không phải cá lội BẠN đang xem tại - .

Một dòng sông nước xuân

Miên miên theo hướng biển đông.”

”Vấn xuân phong, tương tư thị hà vật,

hải giác thiên nhai, thiên ti vạn lý,

toàn thị điên cuồng liễu như.

Vạn thủy thiên sơn hựu nhất niên,

diêm tiền quy yển, tri phủ, y nhân tiêu tức?

Nhân đạo ly hận như xuân thảo,

canh hành canh viễn hoàn sanh,

thiên hựu phùng, mai tử hoàng thời vũ,

châm nại đắc, giá thứ đệ!

Chỉ hận thử thân phi du ngư,
nhất giang xuân thủy,
miên miên lưu hướng đông hải khứ.”

Tiếng ca như thể khóc, nhu tình say đắm, triền miên ai oán không thể nổi lên.

Sở Dịch mới nghe xong câu đó, liền cảm thấy ngực bị trọng trùy kích mãnh liệt, khí huyết cuộn xoáy, đầu óc trong nháy mắt hỗn loạn, trực dục nổ tung bốc lên.

Phút chốc trong đầu xuất hiện một dung nhan thanh lệ tuyệt luân, mắt sóng xuân liếc nhìn âu yếm, nụ cười khéo léo hòa nhã, tay trắng cầm một cành tuyết liên hoa. Không phải Tiêu Thái Chân, không phải Tiêu Văn Tình, cũng không phải Yến Tiểu Tiên.

Nhưng tại sao lại quen thuộc đến thế? Tại sao lại khiến hấn xao xuyến thế này, mộng rồi bởi hồn vương mắc.

55. Chương 55: Tùng Tiên Dĩ Hậu

Lúc này băng lở đã dần dừng, trong hốc núi tiếng âm âm vang lên như bất tận. Vụn băng, mặt tuyết cuộn bay đầy trời, bay trên vòng khí lực quang của Sở Dịch, Tiêu Thái Chân hai người.

Hai người ngồi xếp bằng trên không trung, thủ chưởng đối nhau, vẫn như trước bay vòng tròn, tiếng ca thê lương ôn nhu đó vẫn lẫn quất xung quanh.

Trên mặt, cổ Sở Dịch đã kết một lớp băng sương trắng nhạt, hai cánh tay càng giống như hai trụ băng, hàn khí từng tia bốc cao, hai mắt run run trợn trừng nhìn Tiêu Thái Chân, thần sắc cổ quái, vừa bi vừa hỉ, như cuồng như nộ, tựa hồ như nhìn thấy một việc kỳ quái nào đó.

Yến Tiểu Tiên hai người nhìn thế, biết thần thức của Sở Cuồng Ca trong đã bắt đầu hồi phục, vừa kinh vừa sợ, nhịn không được đồng thanh hét to, thấy hấn không hề phản ứng, đáy lòng càng sợ hãi.

Tiêu Thái Chân khoe miệng còn đọng nụ cười, thấp giọng nói: “Sở lang, chàng nhớ lại rồi à? Ở trong động núi này, chàng lúc hát lúc gián đoạn cố hát cho ta nghe khúc ca này, làm cho ta khóc rất thương tâm. Trong thời khắc đó, ta đã quyết tâm, vô luận làm thế nào cũng phải cứu lại sinh mệnh của chàng. Vì thế, ta cũng giống như hôm nay, cùng chàng khóa thân tương đối, dùng thiên tiên đồng thể đại pháp hút ra viêm hỏa trong người chàng...”

Sở Dịch trong lúc mê mê hồ hồ nghe thấy câu này, trong lòng lập tức phát lạnh, chân khí này cùng với băng hàn kiếm khí hấn hút từ thể nội của Tiêu Văn Tình lúc trước tuy khác nhau mà cùng công dụng, đều hi sinh mình để cứu người. Nhưng để thích thiên xử ở Nam đảo uy lực nổi tiếng, Tiêu Thái Chân tu âm hàn chân khí, thủy hỏa bất tương dung. Tạo thành thương tích so với hấn lúc trước còn nặng hơn nhiều. tại

Không ngờ yêu nữ năm đó tâm độc thủ辣 lại đối với hấn tình thâm như thế! Nhất thời tim như bị kim châm, đau thấu xương.

Tiêu Thái Chân thê lương nói: “Viêm hỏa thấu qua thủ chưởng của chàng, nhập vào kinh mạch của ta, thiêu đốt đau đớn. Nhưng mỗi phần đau đớn ấy đều mang theo khoái ý, đó là vì chàng mà ta chấp nhận chịu đau! Sở lang, chàng có biết rằng chỉ cần có thể cùng chàng hợp lại thành một, cho dù núi đao biển lửa ta cũng cam tâm chịu khổ. Nỗi đau đớn này, chàng sau này có thể trả ta được một phần vạn nào không.”

“Lúc chàng hôn mê, ta nghe thấy chàng hàm hồ gọi tuyết liên hoa, đột nhiên nhớ lại tuyết liên hoa của Thiên Sơn có khả năng trị liệu vết bỏng, thế là ngày đêm đi về Thiên Sơn, lúc đó còn là địa bàn của thần môn Thiên Nhất cung. Để hái được Tuyết liên hoa ta đã giết mười bảy đệ tử Thiên Nhất, từ đó cùng bọn họ kết thành mối thâm thù...”

“Về đến nơi này, ta đem tuyết liên hoa mài thành nước thuốc, ngâm vào trong miệng, đút cho chàng uống, đem xác hoa đắp lên miệng vết thương của chàng. Cứ lập đi lập lại như thế, quá ba ngày ba đêm, chàng

cúi đầu cũng tỉnh lại. Ta vui đến mức không nhận được mà òa lên khóc, nước mắt ta rơi vào miệng chàng, chàng cười bảo thật mặn mà ngọt, không biết là phúc tu qua bao nhiêu kiếp, mới có thể thưởng được cam lộ của tiên nữ. Nghe thấy tiếng cười của chàng, sự kìm nén ta khổ sở xây nên đã sụp đổ hoàn toàn, ta khóc ôm lấy chàng, còn nghĩ tam sinh tam kiếp vĩnh viễn ở cùng chàng...”

“Năm ngày sau, bọn ta vẫn ở trong núi dưỡng thương. Khi khát, uống tuyết hoa đang rơi, lúc đói, ăn tiên quả hái được. Buồn ngủ thì ôm nhau cùng ngủ, tỉnh giấc, nghe những chuyện trời đất đông tây...”

“Sở lang, người có biết trong năm ngày đó, ta đối với chàng rẽ tình đã bén sâu, không thể tự nhổ lên được nữa. Lúc ta ngủ, trong mộng toàn là chàng, lúc tỉnh, là chỉ chờ được nhìn thấy chàng. Lúc nghĩ tới chàng, đột nhiên vô duyên vô cớ bật cười, lúc nhìn thấy chàng, trong tim dâng lên nỗi vui sướng ngọt ngào...”

“Ai, Sở lang, đó thật là thời khắc hạnh phúc khoái lạc biết bao. Khi đó ta thật u mê, thậm chí còn nghĩ, nếu như nhân sinh có thể vĩnh viễn được khoái lạc như thế, trái tim chúng ta vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, nỗi sợ chỉ có mỗi trăm năm, không thể trường sinh bất tử, cũng có gì đáng ngại.”

”Vào đêm thứ năm, vết thương của chàng hoàn toàn lành lại. Ta đem hạt tuyết liên hoa sót lại trồng trên vách núi, thầm mong chờ năm sau sẽ nở đầy vách núi. Chàng đứng trên băng nhai, nhìn tuyết liên hoa đang đua trong gió, nghe ta dùng ngọc sanh thổi, chàng hát cho ta nghe một khúc, khuôn mặt đột nhiên biến đổi, trên mắt mày nhíu đều biểu hiện thần tình đau khổ mà cô đơn. Sở lang, giây phút đó chàng đang nghĩ cái gì?”

Nghe tới đây, Sở Dịch ý động thần lay, đầu đau muốn vỡ ra, nhận không được cất tiếng hỏi.

Tiêu Vân Tình hai người sợ hãi hét lên, Yến Tiểu Tiên run giọng tức giận nói: “Lão yêu bà, nếu người dám dả thương đại ca ta, ta... ta... sẽ tự đoạn kinh mạch, cùng người liều mạng...” Yến Tiểu Tiên tức khí công tâm, nhận không được hai dòng lệ rơi xuống.

Tiêu Thái Chân nghe thấy lời đó, mắt huyền lệ châu long lanh thấp giọng nói: “Đột nhiên, chàng nói ngày mai phải rời khỏi, nói với ta tiền đồ mờ mịt, sinh tử khó đoán, nói chàng như chim sổ lồng, tính tình ngang bướng. không muốn bị ai quản thúc. Chàng nói ta thiện lương ôn nhu, là cô nương tốt hiếm có trên đời, phải tìm một người tốt hơn, một người xứng đáng... Ai, Sở Lang, chàng có biết lúc đó ta thương tâm thế nào chăng?”

“Ta nắm lấy ngọc sanh trong tay lập tức thối, một âm thanh cũng không thối ra, tim dường như bị hàn phong ngưng thành khối băng. Khoảnh khắc đó, tự tôn cùng kiêu ngạo đã chế áp đau lòng và bi thương, ta miễn cưỡng ngăn giọt lệ, giả vờ không để ý, cười nói với chàng ngày mai ta phải trở về Côn Lôn rồi, chàng cứu ta một mạng, ta lại cứu chàng một mạng, kể như hòa, không ai nợ ai. Sau này còn có thể gặp lại nhau không, còn phải xem mệnh trời.”

”Chàng nhìn ta không hề quan tâm rồi thở dài một hơi, cười nói năm sau giờ này, nếu như chàng còn sống, chàng sẽ quay lại đây ngắm hoa sen nở đầy núi, hỏi ta lúc đó có thể ở đây đợi chàng hay không? Sở lang, Sở lang? chàng biết hay không vì một câu nói đó của chàng, mỗi năm ngày mười hai tháng chạp đều đến đây đợi chàng, cứ như thế đã hai trăm năm rồi.

“Đêm hôm ấy, ta trăn trở không yên, không thể ngủ được. Lúc nửa đêm, ánh trăng xuyên qua động núi, nghiêng nghiêng chiếu trên khuôn mặt chàng, một nửa là sáng trong như tuyết, còn một nửa là bóng đêm cô độc. Không biết nửa nào mới thật sự là chàng?”

“Ta si mê nhìn chàng. Trong lòng sợ hãi, sợ chàng sẽ rời khỏi A Ni Mã Khanh sơn này, những chuyện về ta đều quên sạch hết. Có vài lần, ta giơ tay chỉ muốn một chưởng giết chết chàng, cũng vì muốn vĩnh viễn được có được chàng như thế này...”

“Thế nhưng nghĩ đến từ nay về sau không thể nhìn thấy khuôn mặt chàng cười, nghe thấy âm thanh chàng nói, nước mắt không ngừng tuôn ra, tim đau đến không thở được. Sở Lang, nếu như không có chàng, thế giới này với thiếp nào còn ý nghĩa gì nữa?”

“Vì sao ta học nhiều thần môn pháp thuật như thế, có thể chuyển núi dời sông, ngự quỷ cưới thú, nhưng không thể nào chiếm được tim người ta yêu? Đột nhiên, ta nghĩ đến hồng đậu năm đó hái ở Nam Cương,

nghĩ đến Nam Cương nữ tử từng nói qua, chỉ cần tình nhân mỗi người ném một nửa tương tư quả, thì hai người dù cách nhau bao năm, ngàn núi vạn sông, cũng vĩnh viễn không quên...”

“Tim ta nhảy lên thành thạch, lấy ra hồng đậu, chia làm hai nửa, một nửa ta tự nuốt, nửa còn lại gieo vào trong cơ thể chàng, đầy lòng tràn ngập hi vọng, chờ đợi. Sở lang, Sở lang, lúc đó thiếp thật là khờ dại, chỉ vì muốn chàng vĩnh viễn nhớ ta, mà quên mất rằng Nam Cương nữ tử có nói qua, nếu như người yêu đơn phương nuốt phải kỳ quả, sẽ như vạn độc cùng phát, đau đớn không muốn sống...”

Sở Dịch trong đầu cực kỳ cuồng loạn, băng hàn chân khí đã xâm lấn lấy kỳ kinh bát mạch của hắn, nửa thân trên như có sương tuyết ngưng kết, lạnh tới nổi răng va vào nhau lộp cộp, nhưng mục quang lại như thiêu như đốt, dường như là hai khối liệt hỏa đang bùng cháy.

Tiêu Thái Chân mi dài run run, lệ châu nhẹ rơi lã chã, run giọng nói: “Hai ngày sau, chàng quả thật đi mất. Ta một mình ngồi trong sơn động, hình ảnh cô đơn, gió lạnh thổi phồng tay áo, đột nhiên phát giác sơn động không ngờ lại trống rỗng đến thế. Trời xanh như biển, dương quang sán lạn, tuyết liên hoa trong gió phát ra mùi hương say lòng người... nhưng tất cả trong mắt ta đều trở nên đơn điệu vô vị đến thế.”

“Nơi tìm ta đột nhiên phát ra một trận kịch thống đến tê liệt, ruột gan toàn bộ như bị cắn xé, đau đến nỗi hận không thể chết đi. Sở lang, Sở lang, một thời thần sau khi chàng rời khỏi, ta bắt đầu không thể ngừng nghĩ về chàng. Thời khắc đó ta mới biết, cái gì là tư vị của tương tư, không phải là ngọt ngào, không phải đắng chát, mà lại khắc cốt ghi tâm, sống không bằng chết...”

“Ta tự nói với mình, phải quên chàng, ta là tử tôn của Xi Vương, ta phải đảm đương trách nhiệm khôi phục thần môn, quang diệu đại nghiệp của tổ tiên... nhưng tất cả biện minh, đạo lý của ta đều trắng xóa vô lực. doc truyện tại . Trên ngón tay ta, dường như còn lưu lại hơi ấm của chàng, bên tai ta, phảng phất còn vang vọng tiếng cười của chàng, nửa đêm thức giấc, vẫn quen nghiêng người sang bên trái tìm chàng, nhưng sờ được lại là phiến đá cứng rắn lạnh lẽo. Sở lang, sau đó cả một năm, ta đều như vậy, đêm cũng như ngày nghĩ về chàng, thất hồn lạc vía.”

” Ta càng ngày càng gầy, tính tình càng ngày càng quái, giết người cũng càng ngày càng nhiều, nhưng không thể nào tĩnh tâm để tu luyện Ngọc nữ tiên thiên quyết được. Vì cứ nhắm mắt lại, trước mắt lại dao động toàn là hình ảnh của chàng, vài lần sém chút là tẩu hỏa nhập ma. Sở lang, không có chàng, một năm của ta sao lại trở nên ngao ngán đến thế...”

”Không dễ gì mà đợi được đến mùa xuân năm thứ hai, tuyết liên hoa lại nở. Ta một bước cũng không rời khỏi, đến ngủ cũng không dám, ngày ngày đêm đêm ngồi ở bên động đợi chàng, trong lòng khẩn trương không sao tả xiết, vui mừng, sợ hãi, hoảng loạn, nghĩ nếu như chàng đến, ta phải cùng chàng nói những gì? Có quá nhiều điều muốn nói cùng chàng, không biết phải bắt đầu từ đâu... nhưng ta đợi bảy ngày bảy đêm, cuối cùng chàng vẫn không xuất hiện.

“Mắt thấy tuyết liên hoa dần dần nở rồi tàn, tim ta dường như khô héo theo đóa hoa. Đêm hôm đó, ta nước mắt tràn đầy ngồi trên mặt tuyết, vừa khóc vừa thổi ngọc sanh cả đêm ”Ngàn núi vạn sông lại một năm, chim yến lại về lại mái nhà xưa, biết chẳng tin tức của người ấy?” Sở lang, Sở lang, chàng ở nơi đâu?”

Âm thanh vừa nghẹn ngào vừa thê thiết của nàng vang vọng không ngừng, mang theo một ma lực không thể hình dung, ngay đến Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình nghe xong, trong lòng cũng bất giác cảm thấy đau thương, tiếng thét mắng càng lúc càng nhỏ.

Sở Dịch như người tuyết ngồi xếp bằng trên không trung, chỉ có từ đầu gối trở xuống là có thể cử động, băng hàn thấu cốt, trong não cuồng loạn như có vô số thanh âm cùng than khóc, cuồng tiếu.

Trong lúc hoảng hốt nghe thấy Tiêu Thái Chân nói: “Vào lúc tảng sáng, ta hạ quyết tâm đi tìm chàng, nếu như để ta ở trên núi chờ thêm một năm, ta thực sự sẽ phát điên. Ta nhớ bề theo một cảnh tuyết liên hoa, xuống núi đi khắp nơi tìm tin tức của chàng, mới biết được rằng một năm đó, chàng dẫn theo đại quân Tây Đường liên phá Thổ Phiên, đoạt lại những vùng đất như Sơ Lặc, Vu Diên, lập nhiều chiến công hiển hách, nhưng ở trong trận chiến thành Thả Mạt, bị pháp sư Thổ Phiên dùng yêu pháp làm trọng thương, được gửi về thành Trường An trị liệu.”

”Nghe được điều đó, lòng ta bỗng nhiên vui vẻ lại, thì ra chàng thụ thương mới không thể tới, chứ không phải là cố ý trái với ước hẹn. Ta đêm ngày hành trình đến Trường An, lúc đó chính là mười lăm tháng giêng

nguyên tiêu, nơi nơi chẳng đèn kết hoa, không khí vui vẻ khắp nơi, nhưng ta không có lòng dạ nào hòa nhập vào đó, chỉ muốn sớm được gặp chàng, âm thầm xâm nhập Sở phủ. Tuy nhiên, trong phòng chàng không có người nào, ta ngồi trên giường, tay cầm lấy đóa tuyết liên, lo lắng đợi chàng.

“Quá mười một giờ, chàng cuối cùng cũng trở lại. Nghe gia nhân hô hoán, tiếng ngựa dòn dã, nhìn thấy ánh lửa bên song đèn đưa, bóng người xao động, ta sợ bị người ta phát giác vội nép mình nấu ở phía sau bình phong. Chàng uống say túy lúy, được hai đứa nha hoàn dìu loạng choạng đi vào phòng, trong miệng còn cười hi hi niệm vài câu thơ, cách nhau một năm, nhìn thấy lại chàng, ta tưởng như trong mơ, nước mắt lăn chã rơi xuống.”

“Đợi sau khi nha hoàn phục dịch chàng thay áo lên giường rồi khỏi, ta mới rón rén đi ra. Dưới ánh sáng mờ mờ, ta nhìn kỹ khuôn mặt chàng, tim dường như nhảy ra ngoài, tai nóng như thiêu đốt, lấy hết dũng khí lắc vai chàng, thấp giọng gọi chàng.”

“Quá một lúc, chàng run nhè nhẹ, mắt mở ra, mục quang mơ hồ nhìn ta một lúc, thất thanh gọi to: “Tuyết liên hoa, nàng đến rồi sao?”, ngồi dậy ôm lấy ta, vừa khóc vừa cười. Ta căng thẳng hoảng loạn, bị hỉ giao thoa, nước mắt theo nhau rơi xuống, không ngờ thì ra chàng cũng không ngừng chờ ta đến. Nỗi đau khổ nhớ nhung cả một năm, giây phút đó như mây khói tiêu tan cả.”

“Chàng ôm lấy ta, sao mà chặt, dường như muốn ép ta vào trong thân thể chàng, hợp hai thành một. Nghe thấy chàng lẩm nhẩm không ngừng gọi ta “tuyết Liên Hoa”, cuồng dã hôn lấy đôi môi ta, cổ ta. Thân thể ta mềm nhũn, dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể, lại giống như đang đứng trên mây giữa sương mù, nhẹ bồng bênh không biết về phương nào.

Tiêu Thái Chân đôi má ửng hồng, thu ba mộng lung phiêu hốt, như đã chìm vào trong hồi ức, thanh âm thấp mà yêu kiều, bắt đầu run nhè nhẹ: “Bất tri bất giác, chàng cởi bỏ y phục của ta, xoay mình đè lên thân thể ta. Ta đột nhiên tỉnh lại, kinh hoảng thất thố, cố đẩy chàng ra. Sở Lang, ta tu mười chín năm Ngọc nữ tiên thiên đại pháp, tuy mượn lực thần khí thu không ít đồng tử nguyên dương, nhưng vẫn là thân xử nữ, nào từng kinh qua chuyện mây mưa? Một chút do dự mà để phí đi mọi cố gắng trước kia.”

“Nhưng chàng không quản đến sự chống cự của ta, ôm chặt lấy ta, ghé vào tai ta, nói như đinh đóng cột rằng, chàng lần này sẽ không để ta đi, cho dù sau khi chết có phải chịu ngàn đao róc thịt, biển lửa chảo dầu, cũng phải để ta đời này kiếp này làm nữ nhân của chàng. Nghe thấy câu đó, nước mắt ta giàn giụa, toàn thân mềm nhũn, đột nhiên mất đi khí lực vốn có.”

“Sở lang, ta muốn biết bao thành nữ nhân của chàng, muốn biết bao cùng chàng hợp hai thành một, vĩnh viễn không phân ly. Cái gì trường sinh bất lão, cái gì phục hưng đại nghiệp, trong giây phút đó, đều còn xa mới so sánh được với chàng, với thân thể chân thật của chàng, những lời nói ngọt ngào ôn nhu mà man dại của chàng...”

“Ánh đèn đèn đưa, cái bóng chúng mình phân phân hợp hợp trên tường, ta quên đi tất cả những gì đang có, đau đớn, khoan khoái, vui sướng... hoà quyện vào làm một, làm ta hạnh phúc đến phát khóc. Sở lang, ta yêu chàng đến thế, yêu đến không biết phải đối với chàng thế nào! lúc đó chàng ôm chặt lấy ta, bùng phát trên thân thể ta, ta còn nghĩ cái gì cùng chàng nổ tung thành muôn mảnh, cùng sống, cùng chết, cùng luân hồi trong lục đạo, không quản là địa ngục hay là tiên giới, chỉ cần có chàng.”

Tiêu Thái Chân lệ châu từng hạt từng hạt lăn chã, cười thê lương: “Sở lang, đêm đó ta giao cho chàng không chỉ là thân thể ta, mà còn là chấp nhận đời đời kiếp kiếp, cùng chung với chàng một nhịp đập trái tim ôn nhu mà mãnh mẽ, nhưng chàng, vì sao bỏ đi?”

“Ta cả đêm không ngủ được, dụi đầu vào lồng ngực chàng, nhìn khuôn mặt chàng mỉm cười ngủ say, nghe tiếng tim đập, tiếng hô hấp của chàng, trong lòng toàn là hạnh phúc ngọt ngào. Bên tai chàng, ta thấp giọng tự nói với mình, nói ra những nhớ nhung về chàng một năm đó. Những câu nói vô sỉ không biết ngượng đó, lúc trước mỗi lần ta nghĩ đến đều đỏ mặt, nhưng vì sao trước mặt chàng lại có thể thao thao bất tuyệt... Sở Lang, nếu như chàng có thể nghe thấy được, thì có khinh thường thiếp hơn hay không, có nhìn thiếp nữa không?”

“Khi trời sáng, chàng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt ta cười, nụ cười của chàng dường như đông cứng, trong mắt đầy những kinh hãi ngạc nhiên, một lúc sau mới thất thanh nói: “Là nàng, tuyết liên hoa à?” Ta

lúc đó quá vui mừng, mà không nhìn thấy sự khác lạ của chàng, cười khanh khách từ bên giường lấy ra một cành tuyết liên hoa, đưa cho chàng. Khuôn mặt chàng thật cổ quái, tựa như cười, lại tựa như đang khóc, một lúc sau mới lẩm bẩm nói: “Là nàng, thì ra... hôm qua là nàng.” Chàng nhìn thấy vết hồng trên giường, nhìn thấy vết hôn trên cổ, trên ngực ta, không nói được câu gì, đột nhiên ôm chặt ta vào lòng, giọt nước mắt nóng hổi của chàng nhỏ trên cổ ta, khiến toàn thân ta mềm nhũn. Lúc đó ta thật là ngốc, cứ tưởng đó là giọt lệ chàng khóc vì ta.”

“Chàng nhìn chăm chăm vào ta, trịnh trọng nói có chàng muốn cưới ta, ta như có sét đánh bên tai, trong đầu là một phiến trắng xóa, tựa hồ không dám tin hạnh phúc như thế lại có thể thuộc về ta, nếu như... nếu như ta thời khắc đó có đột nhiên chết đi, ta cũng rất vui mừng.”

“Sau đó một tháng, là những tháng ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời ta. Chàng mang ta đi gặp cha mẹ của chàng, chính thức đề nghị hôn sự. Không biết vì sao, chàng đối với phụ thân của chàng cực kỳ lãnh đạm khinh mạn, nhưng ông đối với chàng mọi chuyện đều đáp ứng, thấy ta thì vô cùng vui mừng. Bên cạnh đó, thiên hạ đương thời có phong tục ”trọng thể gia, khinh hàn môn“, hương dã thôn nữ không cha không mẹ, không quyền không thế như ta, lại làm sao có thể gả vào thượng thư phủ?”

“Tin tức con trai của Sở thượng thư cưới một Thổ Phiên thôn nữ rất nhanh lan rộng khắp thành Trường An. Người kết oán cùng cha chàng trong triều rất đông, thế là lời phỉ báng vang lên khắp nơi, nói ta là gian tế của Thổ Phồn, Sở thượng thư là gián điệp của của Thổ Phồn, tư thông với địch nhân, mưu đồ tạo phản. Nhưng hoàng đế đối với phụ tử chàng ân sủng rất sâu, không hề lý đến, còn đặc biệt gửi quà mừng.”

56. Chương 56: Tùng Tiên Dĩ Hậu (2)

“Buổi chiều trước hôn lễ mưa rơi liên miên, mùa xuân se lạnh. Ta ngồi trong phòng, nha hoàn chải đầu cho ta, nghĩ đến ngày mai được thành nương tử của chàng, lòng vô cùng hoan hỉ.”

“Đột nhiên, kỳ biến phát sinh. Bên ngoài cửa ngựa hí người kêu, vài ngàn kim ngô vệ bao vây Sở phủ. Vương thái giám dẫn theo vài tướng quân cùng vài trăm đao, phạt cao thủ tiến vào, mắng trách phụ thân chàng là ma môn yêu nhân, câu kết yêu ma gian đảng, tư thông man ban, muốn nổi loạn.”

“Vương thái giám tuyên chỉ xong, quan binh xông vào, muốn tróc nã phụ thân chàng, Sở phủ lúc đó thật là loạn. Phụ thân chàng ha ha cười to, đột nhiên sử dụng Thái Ất ly hỏa đao, đem Vương thái giám cùng hai tướng quân thiêu thành tro, mang theo ta và chàng phóng ra ngoài đào thoát.”

Nghe đến đó, Sở Dịch khí huyết xông lên, bên tai chột vang lên những tiếng than khóc, tiếng kinh hô, giao trộn với tiếng đao âm ỉ, rồi đến tiếng lửa lách tách.

Mắt hoa lên, trong lúc hoảng hốt dường như thấy hỏa quang xung thiên, biến người hùng dũng, đuổi bắt trong hoa viên của phủ trạch. Trong màn mưa phùn mờ mờ lung, trên mái ngói cong vút của đình các đối diện, xuất hiện một bóng nhân ảnh đang đứng, bạch y trắng như tuyết, dung nhan như tranh, đôi thu ba như bi như hỉ, thân khoác tầng bào tay cầm niệm châu, là một nữ ni...

Sở Dịch a lên một tiếng, như ngũ lôi giáng xuống, trời xoay đất chuyển, bao nhiêu vầng sự như sóng triều dâng lên trong lòng, buột miệng gọi lên: “Tuyết Liên Hoa!”

Tiêu Thái Chân cười khanh khách sắc nhọn, lạnh lẽo nói: “Không sai! Sở lang, chàng cuối cùng cũng nhớ lại rồi. Ở trên Văn Hoa các phía mạn nam của Sở phủ, chúng ta tình cờ thấy vài nữ ni Nam Hải Từ Hàng kiếm trai. Chàng lúc đó giống như bị thiên lôi đánh trúng, thất hồn lạc phách, thần thờ nhìn một ni cô trong đó, hét to lên: ”Tuyết Liên hoa! Tuyết Liên Hoa! Nàng cuối cùng đã đến rồi!”

Nàng nhú mày lại, trong mắt đầy oán độc, nộ hận, nghiêng răng cười nhẹ nói: “Sở lang, đến giây phút ấy, ta mới đột nhiên hiểu ta. Thì ra Tuyết Liên hoa của chàng không phải là Thiên Sơn Tuyết Liên, không phải ta, mà là tên của nữ ni ấu, một năm trước lúc chàng trọng thương hôn mê, không ngừng gọi chính là tên của nàng.”

“Thì ra... thì ra đêm ấy chàng đợi không phải là ta, mà là con tiện nhân đó! Lúc đó khi chàng ôm ta, hôn ta, cùng ta hoan hảo triền miên, người trong lòng nghĩ đến không ngờ chính là con tiện nhân đó! Sở lang, Sở lang, chàng vì sao lại đối xử với ta như thế?”

Sở Dịch thấy đầu đau kịch liệt, chỉ không ngừng lẩm bẩm gọi tên: “Tuyệt liên hoa! Tuyệt liên hoa!”

Tiêu Vân Tình kinh nộ giao thoa, liền cắn lấy đầu lưỡi, cố gắng thi tiểu Thiên Âm đại pháp, thét nói: “Sở lang, chàng không cần phải nghe mụ ấy nói bậy! Chàng là Sở Dịch, không phải là Sở Cuồng Ca!” Thanh âm rõ ràng cao vút, truyền vào trong tai Sở Dịch.

Sở Dịch đáy lòng đột nhiên bình tĩnh, mê cuồng giảm thiểu: “Hồng rồi! Nếu cứ như thế, để quá một lúc, ta nhất định thần thức thác loạn, phát cuồng mà chết! Muốn loại trừ tạp niệm, toàn lực phản kích, phải làm sao để trấn trụ bằng hàn chân khí quanh thân mình lúc này, làm mình không động đậy được.”

Tiêu Thái Chân tuyệt nhũ pháp phòng gấp gáp, lạnh lùng nói: “Gió lạnh gào thét, mưa càng lúc càng to, rơi trên người lạnh giá đến thấu tim. Nhìn chàng mất hồn gọi tên con tiện nhân đó, nhìn thấy nhân thần cổ quái của ả ta, toàn thân ra run rẩy, tim đau, giống như bị mộng ma đẩy vào một cái vực sâu không đáy, muốn khóc lên thật to, nhưng lập tức tỉnh lại, không thể thốt ra được lời nào.”

“Con tiện nhân đó lúc đầu nói: “Sở công tử, ta là người xuất gia, pháp hiệu Niêm Hoa, không còn là Tuyệt Liên Hoa nữa. Những chuyện trước đây ta đã quên rồi, công tử cũng đừng nói lại nữa.””

Yến Tiểu Tiên, Tiêu Vân Tình đều giật mình, cùng kinh hô thất thanh.

Niêm Hoa đại sư là đương kim chưởng môn Nam Hải Từ Hàng kiếm trai, nếu luận về cảnh giới tu đạo, thì là nhân vật đạt đến cấp tảo tiên. Nhân xưng “Nam Hải thần ni”, thanh danh rất nổi, không những là đại bi phương trượng, còn là kiêu sở trong pháp tướng đại sư cùng phật môn. Không ngờ nhân vật như thế, năm đó lại cùng Sở Cuồng Ca có duyên nguyên sâu như vậy.

Tiêu Thái Chân nói: “Mấy đứa tặc ni còn lại đồng thanh quát: “Chính tà bất lưỡng lập, Niêm Hoa sư muội lần này đến đây, là vì tiêu diệt ma môn yêu nhân Sở Triều Vũ, người còn có tâm hướng thiện, phải vì nghĩa diệt thân, bỏ tôi về sáng...” Chàng nghe mà như không, chỉ hướng đến ả tặc nhân nọ nói lớn: “Ta không tin! Nàng nếu thật quên hết, vì sao còn đeo niệm châu ta tặng nàng?” Lời nói chưa dứt con tiện nhân đó cỡi niệm châu xuống, cách không ném tới, lạnh lùng nói: “Vạn tượng giai không, niệm vô khả niệm. Hữu châu cũng là không, vô châu cũng là không. Sở công tử còn chấp làm gì những chuyện bề ngoài này?” Chàng đón lấy niệm châu, khuôn mặt biến thành trắng bạch, thân hình dao động, muốn cất tiếng cười to, nhưng đột nhiên lại thổ ra một ngụm máu to, từ từ gục xuống phía dưới...”

“Sở lang, lúc đó ta rất hận chàng, hận không thể đem chàng phân thành vạn mảnh, ăn tươi nuốt sống, nhìn thấy bộ dạng chàng thương tâm, đáng lẽ phải thấy hả hê là thế, nhưng vì sao ta lại thấy tim đau như thế? Ta không để ý tất cả đồ chàng lên, nước mắt lưng tròng, lòng nghĩ nếu như phải chết, cũng cùng chàng chết ở nơi đây. Không có chàng trường sinh bất tử cũng vô nghĩa.”

“Trong hỗn loạn, phụ thân chàng không biết đã thi triển pháp thuật gì, mang chúng ta thoát khỏi trùng vây, chạy về Thổ Phồn. Thì ra ông ấy đúng thật là Thần môn Thái Ất thiên đế, cũng quả thật cùng Thổ Phồn ngầm câu kết. Nhưng Thổ Phồn thì thấy ông đã bại lộ, không còn giá trị lợi dụng, không những không thu dụng chúng ta, mà ngược lại còn bày kế hãm hại, giả là muốn ở La Ta thành thiết yến tiếp đãi, ngầm phái Mật Tông thập đại cao thủ lên công kích.”

“Sau một trường quyết đấu, phụ thân chàng thụ trọng thương, mang chúng ta trốn đến Côn Lôn. Trong băng động đó, ông trong lúc thoi thóp từ trong lòng lấy ra Thái Ất nguyên chân đỉnh, nói với ta: “Tiêu cô nương, ta biết nàng là ai, biết nàng đang tìm cái gì. Hắc hắc, ta rất muốn nàng có thể thành dâu của ta, như thế có thể cùng tiểu tử này chấn hưng Thần môn, thành thần đế, thiên hậu. Chỉ tiếc là ta không thấy được ngày đó rồi...””

Sở Dịch run rẩy, nói như thế là phụ thân của “hắn” đã sớm biết tất cả về Thần môn, biết duyên nguyên thân phận của Tiêu Thái Chân. Nhưng vì sao không nói với “hắn”?

Tiêu Thái Chân run giọng nói: “Thì ra phụ thân chàng đã sớm từ võ công, pháp thuật của ta đoán ra lai lịch của ta, người sở dĩ thích ta như vậy, sở dĩ đồng ý ủng hộ hôn sự của chúng ta, là vì nghĩ đến đại nghiệp của

Thần môn. Trong di ngôn của ông, ông muốn ta giúp chàng luyện thành Thái Ất ly hỏa đao đại pháp, cùng chàng tìm Hiên Viên lục bảo, trừ chấn Thần môn. Nhưng ông lại biết tính của chàng, tuyệt đối không chấp nhận sự việc đã rồi, càng không chấp nhận người khác an bài vận mệnh, vì thế chuyện này không thể nói hết với chàng, chỉ có thể từng bước dụ dỗ chàng...”

“Ta bị hỉ giao thoa, khóc nhận lời ông, trong tim đã tha thứ cho chàng. Sở lang, chàng lúc nào cũng nói cái ta yêu không phải là chàng, mà là Thái Ất nguyên chân đỉnh của chàng, nhưng chàng có biết, nếu ta thật sự chỉ muốn ngọc đỉnh, lúc đó có thể nhân lúc chàng hôn mê bắt tỉnh giết chàng, càng không phải khổ sở đợi đến bây giờ?”

“Sau khi phụ thân chàng vũ hóa, ta đem Thái Ất nguyên chân đỉnh cùng Thái Ất tâm kinh ông lưu lại nguyên phong không động đến, đặt vào trong lòng chàng, sau đó toàn lực giúp chàng trị thương. Nhưng sau khi chàng tỉnh lại, cả ngày chẳng nói chẳng rằng, không ăn không uống, chỉ nhìn trừng trừng vào xâu niệm châu, nghĩ về con tiện nhân đó.”

“Trong nửa tháng, ta nặng nề đều thử, dùng tất cả các phương pháp, nhưng cũng không thể làm chàng hồi tâm chuyển ý, nhìn ta một lần. Trong mắt của chàng, một con người thật sống động như ta, cũng không bằng một bóng hình ở xa, ta đối với chàng tình thâm như biển, cũng không bằng con tiện nhân bạc tình phụ nghĩa đó!”

“Kịch độc của hồng đậu ngày đêm phát tác, đau đến xé nát tim phổi, sống không bằng chết, nhưng càng làm ta đau đớn hơn, là chàng đối với sự thống khổ của ta thấy mà như không thấy, không hề để ý. Sở lang, ta phải làm thế nào để có thể đi vào trong trái tim đang đóng chặt của chàng? Chỉ cần chàng nhìn ta một lần, chỉ cần biểu hiện một chút quan tâm hay tình ý, ta dù phải chết lập tức cũng nguyện ý.”

“Thống khổ, bị thương, đổ ki, hận nộ... giao nhau, cùng với kịch độc của hồng đậu hành hạ ta ngày ngày, đêm đêm. Tim ta ngày càng phần kích uẩn khúc, hạ quyết tâm vô luận thế nào, cũng phải làm chàng chú ý đến ta.”

Tiêu Thái Chân ngừng một chút, thân thể hơi run, nghiêng rằng nói: “Thế là ta cố ý hạ sơn tìm một thiếu niên tuần tú trước mặt chàng, cùng hắn tình tứ thân mật, chỉ muốn chọc chàng giận, chỉ hi vọng có thể làm chàng ghen một chút. Nhưng chàng không hề, chàng nhìn coi rẻ bản thân mình, nhìn ta đem những khoảnh khắc đẹp để thuộc về chúng ta phá nát tất cả, mà vẫn như cũ không hề cất tiếng ngăn cản, như một cái tượng gỗ không hề động đậy...”

“Cuối cùng, ta cuối cùng cũng tuyệt vọng. đọc truyện tại . Ta cuối cùng cũng hiểu, thì ra thế gian này khoảng cách xa nhất, không phải là nghìn núi vạn sông, trời dài đất rộng, mà chính là khoảng cách một xích với người mà ta yêu nhất, mà hắn không hề yêu người ...”

Nghe đến chỗ này, Sở Dịch thấy hô hấp của mình như nghẹn lại, suy nghĩ cuồng loạn muốn điên, toàn thân chỉ có hai chân là chưa bị đóng băng, trong lòng sợ hãi đến cùng cực, biết đây là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, nếu như không thể chuyển cơ, mình sẽ lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

Đột nhiên, lòng nảy ra một ý, muốn thực thi một kế hoạch cực kỳ mạo hiểm. Cách này tuy có vẻ mạo hiểm, một chút không cẩn thận có thể hồn phi phách tán, nhưng còn hơn thúc thúc thủ chịu trôi.

Lập tức không hề trì hoãn, ngưng thần tụ khí, ha ha cười nói: “Hay cho vài câu quỷ ngôn cường biện, yêu nữ mặt dày vô sỉ! Người lúc nào cũng nói là chỉ yêu một mình ta, mà lại thu dụng bao nhiêu diện thủ, ai ai cũng là chồng, không lẽ đó cũng là sự si tình và trung trinh của người đối với ta hay sao? Con bà nó!”

Tiêu Thái Chân hoa dung biến đổi, đôi mắt đẹp thoáng qua chút đau khổ, bị thương, hận nộ... rất nhiều thần tình, khách khách cười buồn nói: “Sở lang, chàng chết đến nơi rồi, ta phải nói dối chàng làm gì? Không tin cũng được, ta hai trăm năm nay chưa từng yêu người nào khác.”

“Không sai, những năm nay ta đích xác đã tìm rất nhiều diện thủ, nhưng những lúc cùng bọn chúng, trong tim trong đầu ta luôn nghĩ đến chàng! Bọn chúng có đôi lông mi dài giống chàng, có nhãn tình giống chàng, có đôi tay dài giống chàng. Sau khi cùng bọn chúng hoạn lạc, thì đem bọn chúng giết đi, đem bộ phận đó của bọn chúng cắt ra, khâu lại với nhau. Đến bây giờ, ta có tông cộng mười bảy bộ thi thể cực giống chàng rồi!”

Chúng nhân nghe thấy rợn tóc gáy, Tiêu Thái Chân nhu thanh nói: “Sở lang, kỳ thật chỉ cần chàng hồi tâm chuyển ý, nam nhân trong thiên hạ ta đều có thể giết sạch cả. Hai trăm năm nay, ta không biết đã cho chàng bao nhiêu cơ hội, chỉ cần chàng có thể ngộ ra, cùng ta hóa thù thành bạn, trùng chấn Thần môn, tạo thành một đôi thần tiên quyền lữ mọi người đều ghen tị.”

“Cho đến lần gặp mặt ba năm trước, ta vẫn còn ôm một tia hi vọng, nếu như lúc đó chàng nói một tiếng yêu ta, ta tình nguyện bỏ qua tất cả, đem Hiên Viên lục bảo cùng bí mật chia sẻ cùng chàng. Nhưng tìm chàng như sắt đá, một mực cự tuyệt ta.”

“Sở lang, Sở lang, con tặc nhân đó tốt ở chỗ nào? Cùng chàng thâm cừ như biển, phụ tình bạc nghĩa, chàng với ả lại không bao giờ quên? Thậm chí nàng đã cạo đầu xuất gia, là một hòa thượng bất luân bất loại, không lẽ trong đáy lòng chàng, ta thật không bằng nửa của ả sao?”

Yên Tiểu Tiên kinh dị, giờ mới biết Sở Cuồng Ca sở dĩ giả trang thành hòa thượng, không ngờ là để kỷ niệm mối duyên với Niêm Hoa đại sư, đúng thật là một mối tình si khổ tâm.

Sở Dịch ha ha cười nói: “Yêu nữ, Tuyết Liên hoa ôn nhu thiện lương, lòng đầy từ bi, như Thiên Sơn Tuyết Liên băng trinh ngọc khiết, há một con lang sói đầy dã tâm, xảo trá ngoan độc, hoa tàn bại liễu như người có thể so sánh được? Người cho dù gọi đến là tên nàng, cũng làm cho nàng bị sỉ nhục...”

“Câm mồm!” Tiêu Thái Chân đại nộ, đau khổ quát, lập tức âm hàn chân khí bao phủ trời đất thu lại một chút.

Sở Dịch cười to nói: “Hôm nay cho dù ta chết, cũng phải nói rõ ràng. Hắc hắc, người nói ta có mối nói cũ, quay lưng với người, nhưng ta quen Tuyết Liên hoa sớm hơn quen người ba năm, từ lúc nhìn thấy nàng lần đầu, đã yêu ghi tâm khắc cốt không thể quên, sao còn gọi là có mối nói cũ? Từ khi gặp người, ta chưa từng yêu người chút nào, sao lại có thể gọi là quay lưng với người? Người tự mình đa tình, lấy mình làm trung tâm, thiên hạ cái gì cũng bị người coi là thuộc quyền sở hữu của người, chỉ cần có một chút không như ý, là hận không thể tìm trăm phương ngàn kế đem kẻ đó hủy diệt, vì thế có thể thấy, người yêu chẳng qua là chính bản thân mình mà thôi.”

Mỗi câu hắn nói, Tiêu Thái Chân lại hét lên đau khổ: “Câm mồm!” Gào đến lần thứ bảy, thì tức đến khuôn mặt trắng bạch, cả người run rẩy, dường như đến nói cũng không nói được.

Niệm ý của nàng phân tán, thần thức của Sở Dịch trở thành rõ ràng, áp lực tứ phía đã tiêu mất quá nửa.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng rin rít nhẹ, băng tuyết từ chân đến khuỷu tay nhanh chóng tan mất, chân khí trong cơ thể bị đàn áp cũng theo đó dần dần khôi phục.

Sở Dịch đại hỉ, nhưng cũng lơ mờ cảm thấy xấu hổ, dùng lời nói làm thương tổn người khác, nhiễu loạn tâm trí, dù sao cũng không phải là quang minh chính đại cho lắm. Nhưng việc này có liên quan đến sinh tử của ba người, càng quan hệ đến Hiên Viên lục bảo, thiên hạ thái bình, hắn lúc này không thể suy nghĩ quá nhiều.

Sau đó vừa tụ khí phản công, vừa nói năng lung tung, lúc thì miêu tả rất nhiều chi tiết tình yêu giữa mình và Tuyết Liên hoa, cực kỳ khoa trương, thâm tình thâm thiết. Lúc thì trách móc Tiêu Thái Chân đối với mình hư tình giả ý, lúc vui thì cười, lúc giận thì chửi mắng, lâm ly vô cùng.

Yên Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình hai người mắt nhìn thấy tình thế đột biến, vui mừng biểu lộ trên khuôn mặt, cũng đoán là Sở Dịch có kế hoạch, liền đồng thanh thêm dầu vào lửa phụ hắn, đem sự việc nhấn mạnh hơn.

Tiêu Thái Chân lúc mới đầu còn là tức giận, sau thì càng lúc thì thương tâm bi thương, đột nhiên oa lên một tiếng thổ ra một ngụm máu lớn, run giọng nói: “Bỏ đi! Bỏ đi! Sở Lang, thì ra đó là Thái Chân trong mắt chàng sao? Trong mắt của chàng, ta thực ra chỉ là một yêu nữ máu lạnh tự tư tự lợi.”

Sở Dịch trong lòng có chút bất nhẫn, nhưng mắt nhìn thấy nàng ý động thần tiêu, băng hàn chân khí càng lúc càng rút ra khỏi kinh mạch của mình, làm sao có thể thành công trước mắt mà bỏ đi không làm.

Thế là như cũ cười lạnh nói: “Không lẽ không phải sao? Sự quan tâm duy nhất của người trên đời, là làm sao đoạt được Hiên Viên lục bảo, thống nhất Thần môn, làm sao trường sinh bất lão, bá chủ tam giới. Ta

cũng bỏ, Tiêu Văn Tình cũng bỏ, Phiên Phiên cũng bỏ, thậm chí Lý Huyền cũng bỏ, bất quá chỉ là công cụ để người đạt thành mục đích mà thôi. ” xem tại

“Sở lang, hai trăm năm nay ta xem như chưa từng quen chàng!” Tiêu Thái Chân mắt lệ lã chã, khanh khách cười thương tâm: “Không sai, ta đích xác mơ tưởng trùng chấn Thần môn, nhưng là vì có thể cùng chàng tiêu diêu tam giới. Là vì cùng với chàng! Nếu không phải hai trăm năm nay, chàng đối với ta bạc tình phụ nghĩa, làm ta tâm tàn ý lạnh, làm ta lòng tin đối với tình yêu của chàng đã dần dần cạn kiệt, ta làm sao nhẫn tâm sát hại chàng, cùng Lý Huyền tên gian nhân đó kết thành đồng minh.”

Thoại âm chưa dứt, chỉ thấy một tiếng hồn hậu mà nhân từ cười to nói: “Sở Huynh không nên nghĩ oan uổng cho Tiêu Tiên Thiên, câu chuyện đó mỗi câu đều phát ra từ tim nàng, bốn vương có thể làm chứng.”

Mọi người trong lòng trầm xuống, mồ hôi lạnh tuôn đầy lưng, theo âm thanh nhìn về phía sau, chỉ thấy bầu trời đêm màu lam bích, núi tuyết nhấp nhô, một tử y vương công cười gió bay tới.

Người đó tuần mã tú nhã, mấn diện xuân phong, áo choàng phần phật bay trong gió, không phải Lý Huyền thì là ai.

57. Chương 57: Tử Vi Đại Đế

Sở Dịch lòng lạnh toát, thâm kêu không hay.

Hắn cùng Tiêu Thái Chân đang đối kháng chính diện đến lúc căng thẳng, ở giữa sinh và tử, ai cũng không thể chuyển động được. Yển Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình hai người thì không thể nào động đậy, nếu như Lý Huyền mượn cơ hội này đánh lén, bốn người chỉ có thể thúc thủ chịu trời.

Tiêu Thái Chân hoa dung biến sắc, lập tức hồi thần lại, thu ba lưu chuyển, truyền âm nói: “Sở công tử, chúng ta hai người phân tranh, bất quá chỉ làm cho ngư ông đắc lợi. Không bằng ta đếm đến ba, cùng bỏ tay ra được không?”

Sở Dịch giật mình, nhìn chằm chằm vào hai mắt của nàng, suy nghĩ nhanh, nhất thời không biết nên làm gì.

Liên nghiêng rằng một cái, nghĩ: “Con bà nó, đằng nào cũng chết, không bằng cố thêm một lần, tin nàng một lần cũng được. Nếu như nàng dám đổi tráo, ta sử dụng Ngọc Thạch Cầu Phần đại pháp cùng nàng đồng quy vu tận!”

Sau đó nhẹ nhàng gật đầu, miệng ha ha cười to: “Có phải thế không, nói Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi. Lý Huyền tiểu nhân đến rất đúng lúc, trăm chính là buồn sau khi giải quyết đứ tôn tử bất hiếu này, không còn ai tìm người tính sổ, người đã tự mình đưa đầu đến cửa rồi.

Tiêu Thái Chân mày liễu nhíu lại, hoa dung thay đổi, lập tức khôi phục bộ dạng một ma nữ làm điên đảo chúng sinh, khanh khách cười yêu kiều nói: “Lý lang đừng nghe tên tiểu tử này hư trương thế, thiếp thân đã đem hắn hoàn toàn chế trụ rồi! Những lời vừa mới nói đều là cố ý nói ra để nhiễu loạn thần thức của hắn, chàng đừng tin là thật.”

Hai người vừa nói, vừa cùng thu dần dần chân khí. Mỗi người đều có lòng nghi kị, sợ bị đối phương lợi dụng, không dám thu về quá nhanh.

“Thái Chân yên tâm, ta cùng nàng biết nhau bốn mươi năm, lời nói đó của nàng là thật hay là giả, hiện tại nghĩ có thể nhận ra được...” Lý Huyền thế như điện, trong khoảnh khắc đã xông đến, dương mày cười nói: “Nếu như không phải ta đã sớm phòng bị, ở trong thân thể của Tình nhi bố trí Bắc cực tinh thạch, một mạch truy tông đến đây, thì lần này chỉ sợ đã bị nàng lừa dối mà tay không quay về rồi. Ai, ân tình một giọt nước, sao có thể không dùng cả dòng suối để báo đáp?”

Nói xong câu đó, ngân quang bạo phát, hốc núi đột nhiên sáng rực.

Tử Vi tinh bàn phi chuyển theo hình xoáy ốc, chụp lên đỉnh đầu hai người. Oang một tiếng, đột nhiên khuếch đại hơn mười lần, lấp lánh tỏa thiên vạn tinh quang, giao thác phi vũ, từng tia một bắn đến người bọn họ.

Sở Dịch, Tiêu Thái Chân cùng run người, sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy các đại huyết toàn thân như bị vô số ngọn kiếm sắc nhanh như chớp xuyên qua, đau đến lỗ chân lông cũng bị thu nhỏ lại, chân khí trong người đồng thời phản kích, ở tứ phía hình thành một lồng khí như sóng biển, chớp tắt bất định.

“Cửu thiên ngân hà!” Tiêu Văn Tình hai người kinh hãi, thất thanh thấp giọng kêu.

Cửu thiên ngân hà đại pháp là lưỡng thương pháp thuật hung bá yêu quý nhất của Tử Vi môn. Một khi xuất ra, có thể đem uy lực của Tử Vi tinh bàn phát huy đến mức cao nhất, vạn kiếm cùng bay, không có vật rắn chắc nào không thể phá.

Chỗ yếu dị nhất của loại pháp thuật này là, có thể đem Tử Vi tinh bàn tạm thời biến thành lập liêm, thành thần khí phản xạ đối phương chân khí, gặp cường thì cường, chân khí phản xạ của người bị đánh càng mạnh, Tử Vi tinh bàn phát xạ ra những kiếm quang càng thêm phần mãnh liệt lăng lệ, đến mức đem nhục thân của người bị đánh hoàn toàn hủy diệt, đồng thời đem nguyên thần của họ phong ấn vào trong bàn.

Nhưng đây là pháp thuật lưỡng thương, uy lực càng lớn, tổn thương đối với người thi triển cũng càng lớn.

Thứ yếu pháp này bị gọi là một trong cửu đại yêu pháp của Tây Đường, trình độ làm bản thân bị thương đạt đến mức độ kinh người, chỉ một chút không cẩn thận, kỳ kinh bát mạch của người thi triển, cũng bị chân khí Tử Vi tinh hoàn dẫn vào chấn dứt đoạn hủy diệt.

Lý Huyền không tiếc tự tổn kinh mạch, chịu đau sát nhân, tự nhiên là có ý quyết giành được Hiên Viên lục bảo, mưu cầu một chiêu đem Sở Dịch, Tiêu Thái chân song song đánh chết, không cho họ có cơ hội chuyển mình.

Sở Dịch vừa kinh vừa nộ, ha ha cười nói: “Lý Huyền tiểu nhân, chúng ta có phải là Ngưu Lang Chức Nữ đâu, không dám làm phiền đại giá người, dùng cái cửu thiên ngân hà này ngăn cách!”

Lúc này, hắn cùng Tiêu Thái Chân tứ chưởng tương đối, ai cũng chân khí chưa hoàn toàn rút hết, bị chiêu đó của Lý Huyền như thái sơn áp đỉnh bức bách, lập tức công thủ đều khó, tiến thoái đều không được, hình thành một loại quân bình tam giác vi diệu.

Vô luận bất kỳ người nào rút về, cái thế quân bình ba chân này lập tức bị phá vỡ, chân khí của hai người còn lại sẽ như nước lũ tràn xuống núi xâm nhập thể nội của người ấy, đem hắn hủy diệt triệt để.

Cho dù Sở Dịch hai người toàn lực ứng phó, thì chân khí phản kháng của họ cũng không ngừng bị hút vào trong Tử Vi tinh bàn, phản xạ thành kiếm quang, cái thế quân bình mỏng manh này cũng sẽ bị phá bỏ, biến thành cục thế giống ngân hà tràn xuống.

Lý Huyền mục quang thiểm động, mỉm cười than rằng: “Sở huynh, huynh cùng Tiêu Thái Chân ái hận lẫn lộn, ân oán nan giải, so với Ngưu Lang Chức Nữ còn làm người ta cảm động hơn. Không bằng hôm nay Lý Huyền ta thay huynh kết liễu, cho hai người tại sơn động này cùng chôn một huyết, cốt nhục tương dung, trong thiếp có chàng, trong chàng có thiếp, có phải tốt hơn không?”

Trong lúc nói chuyện, Tử Vi tinh bàn vu vu trực chuyển, kim quang nộ phát ngang dọc, càng lúc càng chói mắt, đập lên chân khí hộ thể của hai người, tóe ra vô số quang y, thật là rực rỡ đẹp mắt.

Hai người thân thể chao đảo, càng lúc càng khó chống cự, chân khí càng lúc càng thao thao bất tuyệt chảy ta ngoài. Nhưng nếu như chống cự một chút thôi, cũng nhất định bị tinh bàn kiếm khí đâm đến thành muôn vạn lỗ nhỏ.

Sở Dịch hai người kinh nộ sợ hãi, liên tục suy nghĩ, nhưng không tìm được kế sách nào ứng phó.

“Lý Huyền lão tặc, uống cho người là Tử Vi đại đế, là thân tảo tiên, bất quá chỉ là một tên tiểu nhân vô sỉ lợi dụng người khác trong cơn nguy hiểm mà âm toán thâm tập! Nếu để cho người trong thiên hạ biết được, xem người làm sao bá chủ Ma môn, làm sao đứng được trong tu chân giới nữa!” Text được lấy tại

“Phì, xú lão đầu không biết ngược, người nếu có gan, sao không cùng đại ca ta công bình đấu ba trăm hiệp. Hừ! Chỉ sợ không cần đến ba trăm chiêu, đã bị đại ca ột đao hồn rời khỏi xác rồi!”

Tiêu Văn Tình, Yến tiểu Tiên nhìn thấy tình hình khẩn cấp, nhin không được cất tiếng chữ, chỉ muốn chọc cho Lý Huyền tức giận, để Sở Dịch hai người có cơ hội phản kích.

Nhưng Lý Huyền không hề tức giận, ngược lại còn ha ha cười nói: “Toàn là hạng đàn bà gió chiều nào xoay chiều ấy, vong ân bội nghĩa, quả là không sai. Người có người mới, quên mất người cũ rồi à. Hắc hắc, nếu không phải năm đó ta nghĩ ra phương pháp bảo hộ người, thì người sớm đã bị sư tôn người biến thành song tu đỉnh lô rồi, sao còn có thể bảo trì thân xử nữ, mà tu luyện Ngọc Nữ Thiên Tiên quyết?”

Tiêu Văn Tình phì ra một tiếng, khuôn mặt chuyển hồng, thu ba nhin không được liếc về phía Sở Dịch một cái, thần tình cổ quái, muốn nói lại ngừng.

Tiêu Thái Chân tâm trung nhất động, vừa kinh vừa nghi, khanh khách cười to nói: “Tình nhi, không lẽ người đem thân xử nữ giao cho tên bạc tình lang đó sao? Không lạ, không lạ người dám khi sư diệt tổ, đến mạng cũng không cần!”

Tiêu Văn Tình thấy Yến Tiểu Tiên kinh hãi nhìn chăm chăm vào mình, tai nóng bừng, cảm thấy xấu hổ. đọc truyện tại . Trong lòng cay đắng, ngọt ngào, ôn nhu, hoan hỉ... theo nhau xông lên, rồi nàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Yến muội muội, ta đối với Sở lang yêu khắc cốt ghi tâm, không quản hấn là tên thư sinh thiện lương thẳng thắn trước đây, hay là gã lãng tử cuồng phóng bất kham hiện tại, ta đều quyết tâm cùng hấn đồng sinh cộng tử. Người... người có đồng ý làm tỷ muội của ta không?”

Sở Dịch a lên một tiếng, không ngờ nàng lại đem chuyện đó công nhiên nói ra, tim đập thình thịch, vừa kinh hãi, vừa cảm động.

Yến Tiểu Tiên cảm thấy rất ngạc nhiên, nhìn chăm chăm hai người, khuôn mặt đỏ hồng, tâm loạn như ma, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Chỉ nghe thấy Lý Huyền cất giọng cười dài nói: “Tình nhi, uống cho ta còn nghĩ thu về Hiên Viên lục bảo, tu thành Hiên Viên tam kinh, sẽ phong người thành Thần môn thiên hậu nữa. Hắc hắc, người không biết tự trọng, không biết thức thời, thế thì đừng trách bốn vương không niệm tình cũ! Đợi sau khi ta tiến Sở lang của người lên tiên giới, sẽ hút hết nguyên âm của người, đem người cùng tiểu yêu hồ truat thành nữ nô, thưởng cho Lộc Lực đại tiện dạy dỗ!”

Sở Dịch như bị sét đánh, lửa giận phùng phùng, Lộc Lực đại tiên là tên dâm ma hung tàn biến thái nhất trong Ma môn, nếu nữ tử nào vào trong tay hấn, đều bị chết nhục đến cầu sinh không được, cầu tử không xong. “Mình chết thì còn được, nếu như liên lụy đến Tiên muội cùng Tình nhi bị bọn yêu ma lăng nhục, thì chết cũng không nhắm mắt!”

Sau đó liền thu gom chân khí toàn thân, tìm kẻ hở để phản kích, lạnh lùng cười to nói: “Lý Huyền tiểu nhân, như lời người nói, hôm nay ta nhất định phải xé người ra thành vạn đoạn, lóc xương lột da rồi!”

Lý Huyền song nhãn hàn quang thiểm động, cười dữ tợn: “Chết đến nơi rồi, còn dám nói cứng, xem xem ai là người bị xé làm tám khúc, hồn phi phách tán trước!” Chân khí cổ động, mười ngón tay không ngừng niết quyết biến ảo.

Tử Vi tinh bàn ngân quang bạo xạ, ngàn vạn quang kiếm như tinh hà đổ xuống phía dưới, đinh đinh loạn hưởng, đập mạnh tỏa ra muôn vạn quang điểm lưu lệ, dưới sự phản chiếu của sắc trắng ánh tuyết, huyền lệ đa đoạn, phức tạp mê ly.

Sở Dịch, Tiêu Thái Chân hoa mắt, hô hấp như ngừng lại, hộ thể quang cầu bị bức bách cấp kỳ thu nhỏ, chân khí cuộn cuộn từ ngoài chảy vào càng thêm lợi hải, trong lòng lạnh toát, biết rằng sinh tử quyết chiến đã đến gần, nếu còn chần chừ, ngày cả cơ hội mạo hiểm phản công cũng không còn nữa.

“Đại ca!” Yến Tiểu Tiên nước mắt lưng tròng, thấp giọng gọi, trong lòng dâng lên tình cảm ôn nhu, ngọt ngào nồng nàn mà lại thê lương, nói to: “Đại ca, Tiêu tỷ tỷ, chúng ta ba người, không thể sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Sinh tử cùng nhau, không rời bỏ, so với một mình lẻ bóng sống trên thế gian, còn hạnh phúc hơn nhiều lần!”

Tiêu Văn Tình đại hỷ, biết nàng ta đã chấp nhận mình, mặt cười như hoa, dịu dàng nói:” hảo muội tử, cảm tạ muội nhiều!”

Hai người nhìn nhau mà cười, rào cản được dẹp bỏ, ngầm đã tự hạ quyết tâm, nếu như Sở Dịch có gì bất trắc, sẽ tự đoạn tâm mạch, tuân tiết theo hần.

Sở Dịch trong lòng vừa vui vừa buồn, khó có thể miêu tả, hào tình bốc cao, ha ha cuồng tiếu nói:” Khéo thay khéo thay! Nhân sinh tại thế, có một má hồng chịu công sinh cộng tử, đã là vạn hạnh. Sở mỗ có hai người, còn cầu gì nữa.

Tiêu Thái Chân sắc mặt trắng toát, thấp giọng nhắc lại:” Sinh tử có nhau, không rời không bỏ! Sinh tử có nhau, không rời không bỏ!” Trong chớp mắt, những chuyện cũ hiện lại trong đầu, nụ cười cuồng ngạo bất bá của Sở Cuồng Ca không ngừng đung đưa trước mắt.

Nhìn thấy ba người trước mặt trong lúc khó khăn, đồng sinh cộng tử, lại nghĩ đến người đó đối với mình vô tình vô nghĩa, càng thấy trong lòng đau khòt, như muôn đao giằng xé.

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt tuôn trào, lẩm bẩm nói:” Sở lang, Sở lang, ta yêu chàng khắc cốt ghi tâm, cũng muốn cùng chàng đồng sinh cộng tử, không rời bỏ, nhưng chàng... nhưng chàng si sao lại đối với ta tệ như thế?”

Tiêu Thái Chân liền đổi ý, vòng chân khí hoa quang thu lại, chỉ nghe thấy những tiếng vi vu, mười mấy đạo quang kiếm theo thanh âm xâm nhập vào cơ thể bà, tiên huyết bay ra tứ phía.

“Tiêu tiên thiên! Người...” Sở Dịch ngạc nhiên, dưới ánh trăng, mái tóc đen của nàng đột nhiên biến thành trắng như sương tuyết, da thịt yêu kiều trơn láng biến thành nhẵn nhéo, cả người dường như trong khoảnh khắc lão hóa mấy mươi tuổi.

Tiêu Văn Tình hai người thất thanh hét lên, Lý Huyền thì ha ha cười to, đắc ý cùng cực.

Tiêu Thái Chân nghe mà như không, si si nhìn chăm chăm hần, như khóc như cười, thấp giọng nói:” Sở công tử, người còn nhớ Sở lang trước lúc chết nói với người cái gì không? Hần... hần có nói đến ta không?”

Sở Dịch tâm đầu đại chuyển, lòng dâng lên cảm giác tội nghiệp, chỉ muốn nói một câu hoang đường làm yên lòng bà, nhưng không nghĩ ra câu nào để nói, lắc đầu nói:” Ông chỉ muốn ra lúc nguyên tiêu, thay ông đến thiên niên ngân hạnh bên ngoài kinh thành trường an treo một ngọn tuyết liên hoa đăng thôi...”

Tiêu Thái Chân như bị trùy nặng đánh trúng, hoa dung càng trắng, thổ ra một phún máu tươi, toàn thân lập tức lại bị thêm mười mấy đạo kiếm quang đâm trúng, thân thể trắng như tuyết loang lổ máu, nhìn thấy mà kinh tâm.

Sở Dịch lạnh người, quát nói:” tiền bối, ngưng thần tụ ý, đừng suy nghĩ lung tung nữa!” lúc này dịch ý của hần đối với nàng đã tiêu biến đi đâu mất, đến cách gọi tên cũng biến thành khách khí hơn nhiều.

Tiêu Thái Chân nước mắt lã chã rơi, khoe miệng nhếch lên cười thê lương, thăm thiết lắc đầu nói:” Sở công tử, người không biết, tên bạc tình lang đó năm đó tiết nguyên tiêu, lúc đi thường đăng ở bên ngoài an phúc môn, đã quen con tặc nhân đó. Hần đến chết không quên, vẫn là con tặc nhân đó. Ta ở trong lòng hần, cuối cùng chẳng là cái gì...”

Lúc này tim đau đớn, như bị vò nát cầu xé, nửa cuối câu cuối nghẹn trong cổ họng, thốt không ra lời.

Lại nhớ đến câu nói của Yến Tiểu Tiên:” Sơ với một mình một bóng sống trên đời, còn hạnh phúc hơn vạn lần”, đột nhiên cảm thấy mọi thứ có được, đều không còn hứng thú, thế gian này thật không còn gì để nàng lưu luyến...

Liền cười mỉm, nhìn chăm chăm Sở Dịch, dịu dàng nói:” Sở công tử, Tình nhi tuy cùng ta trở mặt thành cừu, nhưng trong tim ta, thực ra như là đứa con gái ruột. Hiên viên ngũ bảo này, ta cho các người làm quà hôn lễ. Tình nhi đối với người là thật lòng, người nhất định phải đối đãi tốt với nó, cùng sinh tử, không ly khai...”

Nói đến câu cuối cùng, nàng cười yêu kiều, đột nhiên hai tay thu lại, lục quang tiêu tán, chân khí có được đều thâm nhập vào trong cơ thể.

Việc đột nhiên diễn ra, Sở Dịch chỉ cảm thấy hai tay trống rỗng, áp lực toàn thân tiêu tán, hai đạo chân khí cuồng mãnh cuộn cuộn theo tay ra ngoài, không kịp thu thế, kích trúng vào ngực bà.

“bình” Tiêu Thái Chan tiên huyết cuồng phún, phiên thân bay ra phía sau,ngọc thủ phát vũ, đem hiên viên lục bảo không sai không lệch tổng vào trong tay Sở Dịch.

Cũng đồng thời, đầy trời vang lên tiếng vi vu, Tử Vi tinh bàn cuồng loạn nộ vũ, ngân mang loạn thiểm, như huyết tiễn bắn tới, ngàn vạn tia kiếm quang liên miên bất tuyệt đổ xuống, đồng thời xuyên phá qua cơ thể, bắn qua nòng thủng lỗ chỗ.

” tiền bối!” Sở Dịch tâm đầu đại loạn, nước mắt chảy quanh, biết nàng đã cố ý hi sinh bản thân phá vỡ thế cân bằng, cứu hắn ra khỏi nguy hiểm.

Nhưng nếu làm như thế, nàng không còn sức đề kháng, phải chịu đương thế lưỡng đại tẫn tiên cùng công kích, chu dù có mượn sức trời, cũng khó có thể cứu được tính mạng.

Lý Huyền ngạc nhiên kinh hồ, vạn vạn không ngờ được Tiêu Thái Chân vốn tự tư ngoan độc lại chấp nhận xả mình cứu người, không kịp phòng bị, chân khí có được như nước lũ vỡ đê, không thể thu hồi

Viu vi vu liên thanh, ngân quang bạo phát, hắn cả người lẫn tinh bàn xông thẳng xuống dưới,nhắm đầu Tiêu Thái Chân hoành không phi tới.

Thế thần công này nhanh nhẹn cuồng mãnh thái quá, trong nháy mắt, kỳ kinh bát mạch của hắn bị chính chân khí của mình thiêu đốt chấn thương, đau thấu xương,nhịn không được kêu lên khổ sở.

Sở Dịch trong lòng bị phẫn, cảm kích, thương tâm, hận nộ... theo nhau xông lên, chỉ muốn nổ tung, hồng to nói:” Lý Huyền tiểu nhân, nạp mạng đi!”

Song luân phong vũ dưới chân bạo phát,thiểm điện xung xuất, tay phải nắm chặt thiên xu kiếm, kiếm quang oanh nhiên nộ vũ, đâm tới lưng Lý Huyền.

“Viu” kiếm khí như cầu vòng, bích quang cuộn cuộn, bốn phía sông băng vách đá bích quang lưu ly lập tức bị xé ra thành vô số vết nứt dài.

Lý huyền kinh nộ giao nhau, vội vàng tụ lại thần lực,bạt xuất tinh bàn, một cước đá rơi Tiêu Thái Chân, thuận thế xung thiên bay lên, cười nham hiểm quát to:“Di tinh hoán đầu, tống địa kim quang, mau!”

Tử Vi tinh bàn phá không quay tròn, kim quang nộ phóng, ngàn vạn quang kim như tuyết cúc nở hoa,, lưu tinh tụ hợp, bao vây chụp Sở Dịch vào giữa.

Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tĩnh sợ hãi, thất thanh hét to:” Đại ca, cẩn thận!”

Lý Huyền kỳ kinh bát mạch vốn dĩ đã bị trọng thương, lúc này lại chuẩn bị không kịp,làm sao có thể đối phó được với một chiêu Sở Dịch tập trung toàn bộ sức lực công kích như sấm sét. Vì thế định dùng chiêu lưỡng bại câu thương, lấy mạng đổi mạng, định ép Sở Dịch phải né tránh tiếp chiêu, chờ cho hắn một cơ hội đào sinh.

Ai ngờ Sở Dịch không hề tránh, lệ thanh cười to nói:“Hạt châu to bằng hạt gạo, mà cũng dám cùng nhật nguyệt tranh quang!Huỳnh Thiên phản nhật, mau!” Tay trái khua lên, Tử Quang thần kính hoa quang nộ phát, tạo thành một cái quang thuẫn khổng lồ, lập tức đem kiếm quang của tinh bàn toàn bộ phản xạ lại.

Cũng cùng lúc ấy, Thiên Xu kiếm mang thế như sấm sét, cuộn cuộn dâng cao, đánh mạnh vào chính trung tâm của tử vi tinh bàn.

“oang” như tiếng sấm. huyền quang bùng nổ bốc cao lên trời.

Đất rung núi đảo,tuyệt cuộn cuộn lở ra, thiên địa một trời trắng xóa.

Lý Huyền mắt hoa lên, chỉ thấy một cuồng mãnh khí lăng khô tưởng tượng đập vào ngực, khí huyết nhộn nhạo, lập tức bị đẩy bay về phía sau, đập mạnh vào trên vách núi, vang lên một trận lách cách, xương cốt vỡ ra, tiên huyết cuồng phún.

Còn chưa kịp kêu đau, Tử Vi tinh bàn đã vi vu vi vu cuồng chấn,vo vo cuộn chuyển bay tới

“Rít rít rít...”

Tinh bàn như thiểm điện lao vào trong người hắn, kim mang, máu tươi bắn ra tứ phía, vô số quang kiếm ngang dọc chuyển động trong người hắn, nháy mắt tạo thành vết thương ngang dọc.

Lý Huyền kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân máu tươi rỏ giọt, giống như một phong ma, hai tay cuồn cuộn muốn nắm lấy Tử Vi tinh bàn lôi ra, nhưng không thể làm được.

Sở Dịch ha ha cuồn cuộn nói:” Lý Huyền tiểu nhân, gia gia hôm nay đêm người già thành phần, bầm thành người nát như tương.”

Không cho hắn có cơ hội phản công, nhanh chóng xông đến, kiếm quang tung hoành, huyết nhục bắn tung tóe đầy trời, đêm hai tay, hai chân Lý Huyền chém thành mảnh vụn, rồi ột kiếm vào tim, cắm hẳn lên trên vách băng.

Lý Huyền thảm hô thê lệ không ngừng, hai mắt lồi ra, cuồn cuộn kinh hải trùng trùng nhìn Sở Dịch, miệng còn run run, máu tươi cùng nước bọt lục đục trào ra, muốn nói gì đó, nhưng gì cũng không thể nói ra được.

Hắn ý vào tà công yêu pháp tung hoành thiên hạ mấy mươi năm, làm việc ác rất nhiều, hiềm gặp địch thủ, không ngờ hôm nay trộm gà không được còn mất thóc, công bại không thành thì không nói, lại bị một tiểu tử thai hóa dịch hình đánh vào đường cùng, sinh tử lưỡng nan! Trong lòng kinh nộ hận sợ, thật khó lời nào giải thích được.

Trong khoảnh khắc thắng bại đã phân, Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình vừa kinh vừa hỉ, đồng thanh hoan hô.

Sở Dịch trong lòng hả hê, lạnh lẽo Lý Huyền âm u cười mỉa nói:” Lý Huyền tiểu nhân, người thử đoán xem giờ ai là người bị phân làm tám mảnh, hồn phi phách tán nào? đoán đúng thì, gia gia thưởng cho người một cục thịt chó trộn cơm ăn, nhưng đó là chuyện nếu như người còn có răng.”

Lý Huyền oán độc trùng trùng nhìn hắn, cổ họng gào gừ, nghẹn giọng tức thở nói:” Xú tiểu tử, người lợi dụng kinh mạch của bốn vương bị thương, đột kích ám toán... thế thì... thế thì đạo nghĩa ở đâu? Có... có tài năng thì đợi bốn vương dưỡng thương, hẹn...hẹn lại một ngày, đường đường chính chính tỷ đấu...”

58. Chương 58: Tử Vi Đại Đế (2)

Sở Dịch nhin không được, ha ha cười to nói:” Đi với phật mặc cà sa, đi với ma mặc áo giấy, với hạng lang sói ti tiện vô sỉ như người thì nói đến đạo nghĩa làm cái gì? Người nghe đây, gia gia thể thiên hành đạo, bất chấp thủ đoạn, thể đếm những tên cầm thú mặc quan y như người chém tận giết tuyệt!”

Lời nói chưa dứt, Thiên Xu kiếm bích quang hoa lên, phong lôi kích bạo, oang lên một tiếng, đem Lý Huyền đánh vỡ thành vạn mảnh, theo một tiếng kêu thảm thiết, bị cuồng phong cuốn bay, tan tác khắp nơi.

Hết phần 2

Trắng sáng trên cao, bầu trời đêm lồng lộng, băng sơn tuyết cô lại khôi phục lại sự tĩnh mịch vốn có.

“Tiền bối! Tiền bối!” Trên đồng tuyết bên ngoài băng động, Sở dịch vừa trầm giọng hô gọi, vừa đem chân khí liên miên bất tuyệt truyền vào tâm mạch Tiêu Thái Chân

Tiêu Thái Chân dung nhan nhợt nhạt, không hề cử động, cơ thể vốn hoàn mỹ hấp dẫn lúc này thành toàn vết thương, cơ thể không có chỗ nào lành lặn, kinh kachj, tạng phủ...đều bị chấn đoạn, những vẫn còn thoi thóp thở nhẹ, như có như không.

Tiêu Văn Tình mắt hoe đỏ, run rẩy nhìn chăm chăm vào bà, nước mắt như muốn rơi ra, những mối hận khắc cốt với Tiêu Thái Chân giờ phút này đã tan biến như mây.

Nhớ đến lời nói của bà ta trước khi tự hủy, nhớ đến bao nhiêu quan tâm yêu thương của bà ta đối với nàng bao nhiêu năm hay... đột nhiên hiểu ra, ma nữ này cho dù có ngàn điều không đúng, có vạn tội danh, nhưng tình yêu đối với nàng thì đúng là xuất phát từ phước phũ, hoàn toàn chân thật

Cũng như mình, đã sớm tự coi Tiêu Thái Chân là mẫu thân, mà lâu nay không biết được

Từ nay trở đi, trên thế giới này, nàng có lẽ sẽ không bao giờ tìm được nghiêm sư từ mẫu quan tâm đến nàng, yêu nàng như thế nữa.

Nghĩ đến đó, Tiêu Văn Tình như bị vật nặng đánh trúng, tim đau như cắt, hối hận, thương tâm, thông khổ... theo nhau xông lên, giọt nước mắt lăn dài khỏi bờ mi.

Lúc này, mi dài của Tiêu Thái Chân độ nhiên run nhẹ, hai mắt mé mở ra, mơ hồ nhìn xung quanh.

“Sư tôn!” Tiêu Văn Tình vừa kinh ngạc vui sướng, nhin không được run giọng òa lên khóc: “Sư tôn, Tình nhi không đúng với người... Tình nhi... Tình nhi” trong cơn kích động, không biết là nên nói gì, nước mắt tuôn như mưa.

Trong mắt Tiêu Thái Chân thoáng qua thần sắc kinh ngạc, hoan hỉ cùng thê lương, cười mỉm, muốn đưa tay xoa đầu nàng, nhưng tay giơ lên không được, bờ môi khô nứt mấp máy lên một lúc, mới có thể nói nhỏ như muỗi kêu: “Con ngốc quá, là sư tôn không đúng với con. Năm đó Lý Huyền sát hại toàn gia con, sư tôn khó thoát trách nhiệm... người đến báo thù, vốn là chuyện đúng...”

Tiêu Văn Tình nghe câu này càng thương tâm, lắc đầu khóc rằng: “Sư tôn, người đối đãi với Tình nhi trước nay rất tốt, chưa bao giờ cưỡng ép Tình nhi làm điều mình không muốn... giống như... giống như con gái ruột của người...” Nói đến chutz cuối cùng, càng thêm thương tâm hối hận, nghẹn lại không nói ra được.

Sở Dịch cùng Yến Tiểu Tiên nhìn nhau, đều thấy cảm động, ho lên một tiếng nói: “Tình nhi, thương thế của sư tôn nàng nghiêm trọng, không thích hợp nói nhiều...”

Tiêu Thái Chân lắc đầu mỉm cười nói: “Sở công tử, đa tạ người vì ta liệu thương. Nhưng kinh mạch ta đã đứt đoạn, hồn phách tán loạn, cho dù có hoàn hồn kim đan của Thái thượng lão quân cũng cứu ta không được nữa rồi. Đại kiếp đã định, quần ma nổi dậy, công tư hãy lưu lại chân khí mà đối phó với bọn chúng đi...”

Đôi mắt đẹp của nàng long lanh trong mắt, âm thanh đột nhiên rõ ràng trở lại, không nghi ngờ gì là hồi quang phản chiếu.

Tiêu Văn Tình càng lúc càng khó chịu, khóc rưng rức.

Sở Dịch biết nàng nói không sai, thở dài một hơi, nói: “Tiền bối, người còn có chuyện gì muốn tôi làm không? Chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa, tôi nhất định sẽ tận lực hoàn thành.”

Tiêu Thái Chân mỉm cười, than rằng: “Sở công tử, thiếp thân trước sau đều một lòng trung chân thần môn, quang diệu tổ tông, mà quên mất rằng thần môn ngày nay đã sớm không còn là Thái tổ thần môn, những người trong đó, cũng không còn là hào kiệt nghĩa sĩ thái cổ, chỉ toàn là yêu ma quỷ quái dã tâm như lang sói.

“Ngay đến chính bản thân thiếp thân, cũng bị quyền mục mê hoặc, không phục tùng lời dạy của tổ tông. Cái gì “bình đẳng, tự do, không ai trị vì” đã biến thành bóng hoa trong kính, bóng trăng trong nước. Quang phục thần môn, cuối cùng bất quá chỉ là trò cười Khắc Chu cầu kiếm* mà thôi. Vì thế cuối cùng mới thành đại họa hôm nay.

Lúc này, nàng nhìn chăm chăm vào hắn không nháy mắt, nhu thanh nói: “Đại kiếp lần này do thiếp thân dựng lên, thiếp thân tự biết tội nghiệt sâu nặng, không còn cách vãn hồi. Nếu như Sở công tử có thể đáp ứng thiếp thân, thu hồi hiên viên lục bảo, phong ấn Tứ linh nhị thập bát túc, bình định trường hạo kiếp này, thiếp thân cảm kích vô cùng, cam nguyện kiếp sau làm trâu ngựa báo đáp đại ân...”

Sở Dịch nhiệt huyết dâng trào, nghiêm túc nói: “tiền bối yên tâm, việc này có liên quan đến thiên hạ chúng sinh, cho dù người không nói, tôi cũng toàn lực đối phó, không hề tránh né.”

Tiêu Thái Chân thở phào một hơi, cười yêu kiều: “Sở công tử, điều đó ta cảm ơn người trước...!”

Ngừng một chút, rồi lại trầm ngâm nói:” Sở Công tử, có khi ngươi chưa biết,hơn một trăm năm chịu sự áp bức của Tây Đường đạo phật môn, Thần Môn các tông tại trung thổ đã chịu rất nhiều oán hận, chỉ có thể ngậm đến Thổ phiên, Nam chiếu, Hồi Quyên, Đại Thực, Phù tang các nước, mở rộng xâm nhập vào triều đình các nước lân cận. Những năm gần đây, Tây Đường biên hoạn không ngừng, phiên di lũ lượt kéo đến xâm phạm, cung vì chịu sự cổ vũ xúi giục của thần môn các tông.”

”Thiếp thân cùng Lý Huyền tuy cùng là người trong thần môn, đều muốn đoạt được Hiên Viên lục bảo, tiêu diệt Đạo phật,nhưng không muốn cho Tây Đường gặp phải chiến loạn. Huống chi bọn ta không dễ dàng gì, khổ sở lắm mới gây dựng lên thế lực của mình, nếu như đúng là để phiên di chiếm đóng Trung thổ, đối với chúng ta không có lợi ích gì cả

”Vì thế bọn ta liền cùng đứng đầu thần môn các tông minh thệ, tạm gác can qua, đoàn kết nhất trí, kết thành một khối, sử dụng kế mượn dao giết người, không chiến mà thắng định nhân. Bọn ta lợi dụng quan hệ của phe phái thế lực trong triều đình Tây đường với đạo phật các tông, khiêu khích phân tranh trong triều, giải khai tứ linh phong ấn, lừa cho thiên hạ đại loạn, làm cho Tây đường đạo phật các môn bị một mối, mượn lực của hung thú yêu ma tiêu hao sức lực của bọn họ.

“Sau đó, lại lợi dụng tiên phật đại hội năm năm, xúi dục đạo môn, phật môn của tây đường tàn sát lẫn nhau, đợi đến lúc bọn chúng hao phí sức lực mới một mẻ lưới đem trừ sạch.Bọn ta cùng đầu lĩnh của thần môn các tông ước định, ai có thể đoạt được ngôi Tây đường quốc sư lần này, sẽ tôn người đó lên làm đương thế thần đế, do người đó làm chủ,chiếu theo chế Thái cổ ngũ tộc mà phân chia thiên hạ, cộng hưởng hiên viên tiên kinh ...”

Tiêu Thái Chân biết giới hạn của mình đã đến, nếu còn không đem chuyện này ra ủy thác,tất sẽ mang đến nhiều nguy hiểm cho bọn Sở Dịch lúc bình loạn.Thế là miễn cưỡng tập trung hơi sức bé nhỏ yếu đuối đang dần tàn, đem toàn bộ kế hoạch của ma môn các tông, cho đến những quan hệ lợi hại trong đó, toàn bộ trần thuật.

Ba người Sở Dịch tuy đã biết đại khai, nhưng vẫn tập trung nghe kỹ, chỉ sợ bỏ qua những chỗ khẩn yếu.

Tiêu Thái Chân nói:” Trước mắt nhị thập bát túc đã giải khai, triều dã đại loạn, đạo phật tranh phong, tất cả đều trong kế hoạch. Nhưng hôm nay phát sinh những chuyện này, đành trừng mắt nhìn ta và người mang theo Hiên Viên lục bảo đi, thần môn các tông nhất định sẽ không còn tin tưởng lời nói của thiếp thân và Lý Huyền,giữa mỗi bên chắc đã sản sinh nghi ngờ, rạn nứt.Bọn họ có còn có thể chiếu theo kế hoạch cũ mà hành sự không, rất khó nói.”

Tiêu Văn Tình hoa dung biến sắc, nói:” Sư tôn, người nói...ma môn các tông sẽ cải biến chủ ý, không tham gia tiên phật đại hội,mà xúi dục các nước lân cận tiến công vào Tây Đường sao?”

Tiêu Thái Chân than nói:” Không sai, thần môn các tông đều coi ta và Lý Huyền chính là đại biểu của thế lực tây đường,lần này biết được là đúng, tự nhiên sinh tâm báo phục. Đông Hải thiên đế, Thổ Phiên kim mẫu cùng Đại Thực Lôi Đình đại đế đối với trung thổ lúc nào cũng rình mò chờ cơ hội, càng không cam chịu bỏ qua.Cho dù đem Tây Đường thiêu này đất cháy,đào lên ba trượng bọn chúng phải phải tìm cho ra Hiên viên lục bảo.

Sở Dịch ba người đều sợ hãi, trước mắt Tây đường nội loạn theo nhau nổi lên, các nơi yêu thú hoành hành, nhân tâm hoảng hốt,gần như sắp sửa tan rã, nếu quả như lúc này các nước lớn lân cận dưới sự thống lĩnh của ma môn yêu chúng theo nhau xâm lược, kết quả thật không dám nghĩ.

Yên Tiểu Tiên nhú mày nói:” Nói như thế, trước mắt việc gấp gáp là phải giải quyết triều dã phân tranh, liên hợp đạo phật các tông, cùng chống lại ma môn?Nhưng triều đình mệnh quan sao có thể nghe bọn ta bày bố? càng không nói để các môn các phái lão mưu trầu cùng lừa trọc hòa thượng nữa....”

Tiêu Thái Chân mỉm cười, nhìn chăm chăm vào Sở Dịch nói:” Sở công tử, Yên cô nương nói không sai, loạn của giang hồ bắt đầu từ miếu đường phân tranh.Người muốn liên hiệp đạo phật các môn, trước tiên càng phải bình ổn các đại thế lực phức tạp trong triều đình. doc truyện tại . Huống chi, triều đình, nội cung những năm nay đã thâm nhập không tít yêu nhân ma loại, tình thế càng thêm nguy hiểm khó đoán, ngay đến đương triều tế tướng cũng chưa chắc có khả năng...”

Dừng một chút, từng chữ một nhấn mạnh:” Trừ đương kim hoàng thượng ra, chỉ có một người có thể đứng trên các thế lực triều đình, hô phong hoán vũ, ảnh hưởng mọi thứ theo ý mình...”

Sở Dịch tâm niệm nhất động, giật mình, buột mồm nói:” Tề Vương Lý Huyền!”

Tiêu Thái Chân cười, nhu thanh nói:” Không sai! Chính là Lý Huyền. Lý Huyền tuy danh xưng không can dự vào việc triều chính, nhưng hoàng đế đối với hắn rất mực tín nhiệm, cùng bá quan lại hay đi lại. Hơn nữa, hắn cũng đã an bài rất nhiều thân tín đảm nhận các chức trọng trong triều... Cái mạng lưới nhân mạch quan hệ giá trị thiên kim này nếu không lợi dụng tốt, há không phải là đã phụ khổ tâm mỹ ý của hắn sao?”

Tiêu Văn Tình, Yến Tiểu Tiên hoa dung vi biến, đột nhiên ý nghĩ lóe lên, hiểu rõ điều nàng muốn nói, vừa kinh vừa hỉ vỗ tay cười nói:” Trương Quan Lý Đái*, mượn xác hoàn hồn, diệu kế! Hiện tại ngoài chúng ta bốn người ra, thiên hạ này không có ai biết Lý Huyền đã chết, chỉ cần Sở lang biến hóa thành Lý vương gia, không sợ không thể ở triều đình nhất hô bách ứng?”

Sở Dịch tinh thần đại chấn, ho ho cười nói:” Không ngờ tiểu nhân Lý Huyền làm bao nhiêu chuyện ác, sau khi chết lại có thể hành thiện, thiện tai thiện tai...”

Đầu mi đột nhiên nhú lại, dừng chân than thở:” Đáng tiếc đáng tiếc! nếu sớm biết như thế, vừa này ta đem xương cốt của hắn hủy đi, rồi đem hồn phách của hắn hóa tán thu nạp, biết người biến ta, lúc có biến hóa cũng không bị lật tẩy.”

Tiêu Thái Chân cười nói:” Cái đó không ngại, Tình nhi biết rõ lão tặc tử đó như lòng bàn tay, có nó chỉ điểm, Sở công tử sẽ không bị lừa đuôi đâu,”

Tiêu Văn Tình mặt ửng hồng, lòng có chút ngại ngùng.

Tiêu Thái Chân như tự mình phát giác từ ngữ không ổn, mắt thoáng qua ý xin lỗi, rồi chuyển đề tài, nhu thanh nói:” Sở công tử, nhưng nếu người muốn tiêu trừ phân tranh của Đạo Phật, liên hiệp các môn các phái, chỉ một Lý Huyền là không đủ. Ch ít cũng phải tìm được bốn người ủng hộ và tín nhiệm.

Sở Dịch suy nghĩ nhanh, rồi đoán:” bốn người đó chắc là những tiền bối đức cao vọng trọng nhất trong đạo Phật các phái? Từ Ân tự tuệ bi phương tượng chắc là một, Thượng Thanh sơn Tông Ngu phụ nhân chắc là một, Cổ kinh tiên Thượng Thanh Thanh Thành tông đàm bạc phong nhã, trong Thanh Thành tứ đại kiếm là người được tôn sùng nhiều nhất, có thể gọi là một người... người còn lại không lẽ chính là Tử Vi chân nhân Trương Túc của Linh Bảo tông sao?” Bạn đang đọc chuyện tại

Tiêu Thái Chân mỉm cười lắc đầu, than thở nói:” Trương Túc chân nhân tự thị đức cao vọng trọng, là cái đinh trong mắt mà Thần Môn ta kị hận nhất. Chính vì như thế, hắn bị hãm hại thâm trọng. Thần bại danh liệt, hủy nhà diệt môn, trước mắt lại bị cầm tù ở Tự Âm tự tháp, do Phật môn các đại cao thủ thay nhau trông, chit sợ không có ai muốn nghe lời hắn nói.”

Sở Dịch kỳ lạ nói:” Thế còn có thể là ai?”

Đương thời tây đường nổi tiếng có thập đại tán tiên, Phật môn cửu đại bồ tát, mười chín người này tu vi chí cao, có thể thông thiên triệt địa, ngự quỷ đánh thần, nhưng nói đến sức ảnh hưởng rộng, đức vọng cao, đếm đi đếm lại thực ra không tìm được năm người.

Tiêu Thái Chân nhìn chăm chăm hắn, khuôn mặt trắng bệnh đột nhiên ửng lên ráng hồng kỳ dị, thần tình pha chút cổ quái, than dài một hơi, âm u nói:” Sở công tử, người quên mất nàng rồi à. Niêm Hoa của Từ Hàng Kiếm Trai.”

Sở Dịch a lên một tiếng, tim không biết vì sao đập mạnh một cảm giác khổ sở chua xót kỳ quái bỗng nhiên dâng lên.

Từ Hàng Kiếm Trai còn xưng là Nam Hải quan thế âm trai, danh chấn thiên hạ. Trong môn phái đa phần là các nữ ni cùng nữ sĩ, thanh tu khổ hạnh, xem hàng yêu phục ma như trách nhiệm, lại như thân long thấy đầu không thấy đuôi, lại khư vô tung, cực kỳ thần bí.

Nhưng điều thần bí nhất là, Từ Hàng sơn nơi Từ Hàng tinh trai tọa lạc tuy được xem là một trong đương kim Phật môn tứ đại thánh địa, cùng với phổ đà sơn tịnh xưng là Quan âm đạo trường, nhưng trừ những

đệ tử của họ, người trong thiên hạ kỳ thực đều không biết nó tọa lạc ở đâu. Chỉ biết không ở tại trung thổ, mà tại văm dậm xa xôi trên biển Nam Hải.

Chưởng môn hiện tại là Niêm Hoa đại sư tuy không được tính vào Tây Đường cửu đại bồ tát, nhưng cùng Từ Ân tự Đại Bi Thiên sư, Nga my Tuệ Từ sư thái, Cửu Hóa sơn Pháp Tương đại sư xưng là ” Tứ đại pháp sư”.

Sở Dịch vừa rồi chỉ nhớ đến các đại nhân vật của đạo phật trung thổ, nhất thời không nhớ ra.

Tiêu Thái Chân mỉm cười nói: ” Sở công tử nếu có thể cùng bốn người này hợp tác, ngày liên hiệp đạo phật các môn cũng không phải xa. Triều dã trên dưới nếu như có thể đoàn kết một lòng, cho dù các nước lớn lân cận có bao vây tứ phía, cũng không sợ.”

“Nhưng nếu Sở công tử có thể trước Tiên phật đại hội bắt đầu, đoàn kết phật môn các phái, lại xoa dịu thần môn các tông, dụ họ chiếu theo kế hoạch ban đầu mà hành sự, nói không chừng còn có thể lấy đạo của người để trị người, đem tất cả yêu ma một lưới tóm gọn.”

Sở Dịch nghe nàng như kén nhả tơ không ngừng nói, những đường lối vốn phức tạp phân loạn lập tức biến thành đơn giản rõ ràng, trong lòng vừa kính phục lại vừa cảm kích, cúi người chấp tay, nghiêm mặt nói:” Đa tạ tiên bối chỉ điểm!”

Tiêu Thái Chân cười, than thở:” Sở công tử quá khách khí rồi. Công tử nếu như có thể bình định đại kiếp cũng là giúp thiếp thân giảm nhẹ tội nghiệt, phải là thiếp thân đa tạ công tử mới đúng.”

Ngừng một chút rồi lại nói:” Sở công tử, thiếp thân còn một việc muốn cầu, xin công tử đáp ứng cho.”

Sở Dịch gật đầu nói:” Tiên bối xin cứ nói. Chỉ cần Sở Dịch có thể, tuyệt đối không chối từ.”

Tiêu Thái Chân thở dài nói: ” Sở công tử, thiếp thân sau khi đi rồi, Thiên Sơn môn tất gặp họa diệt môn. Nhưng sự tỷ muội của tình nhi đa số đều là những nữ tử tội nghiệt ta thu dung, tuy có làm ác, nhưng tội không đáng chết. Thiếp thân khẩn thỉnh Sở công tử tiếp nhiệm Thiên Sơn chưởng môn, dẫn theo bọn họ bỏ ác theo thiện...”

“Cái gì” Sở Dịch ba người thất thanh kinh hô.

Tiêu Thái Chân ngón tay động đậy, tay trần từ từ từ mở ra, trong lòng bàn tay có một cái nhẫn thanh đồng mặt thủy lục ngọc thạch.

Nàng thu ba lưu chuyển, nhìn chăm chăm Sở Dịch, thấp giọng nói:” Sở công tử, Cái nhẫn này là bảo vật do tiên tổ truyền lại, là chưởng môn giới chỉ của Thiên Sơn môn, người đeo nó, là tân nhiệm chưởng môn của Thiên Sơn...”

Nàng cố gắng nói một lúc lâu, lúc này đã như ngọn đèn sắp cạn dầu sắp cạn. thanh âm dần chuyển chậm thấp, sắc mặt trắng như giấy, chỉ có đôi mắt trong là mở to tràn đầy kỳ vọng.

Sở Dịch lòng trầm xuống, biết nàng sắp đến giới hạn, cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, liền từ tay nàng tiếp lấy cái nhẫn, đeo lên ngón tay út của bàn tay phải.

“Đa tạ sở công tử!” Tiêu Thái Chân yên nhiên cười, thở phào một hơi dài, nước mắt không cầm được trào trên khóe mắt, nhu thanh nói:” Sở công tử, người đem ngón tay phải đeo nhẫn chỉ vào cái lỗ của Tử Vi tinh bàn, xem xem xuất hiện cái gì.”

Sở Dịch y lời, lấy ra Tử Vi tinh bàn, bàn như trắng tròn, lấp lánh ngân bạch, hai mặt chạm khắc đầy tinh thần đồ án, trung ương có một cái lỗ nhỏ, dường như chính là vị trí Tử Vi tinh. Hắn đem ngón tay út xỏ vào, vừa vặn khớp.

Đột nhiên vi vu trực chuyển, tinh bàn tự động bắt đầu cấp tốc phi chuyển, một đạo bích quang từ ngón tay hắn bắn ra, trong không trung khuếch tán thành một khối lục sắc quang cầu không lồ, đem bọn hắn bọc ở chính giữa.

Trên Tử vi tinh bàn ngân quang loạn vũ, trong lục sắc quang cầu tung hoành bay lượn, hình thành điểm điểm huyền quang, lấp lánh bất định, giống như một bầu trời đầy sao, rực rỡ chói mắt.

Sở Dịch ba người thất thanh kinh dị, mơ hồ đoán được đây là cái gì, nhưng không nói rõ ra được.

Tiêu Thái Chân si si nhìn chăm chăm vào bầu trời đầy ánh sao nọ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thê lương, thấp giọng nói:” Sở công tử, người giờ đã biết vì sao ta phải cùng Lý Huyền kết thành đồng minh rồi? Từ Vi tinh bàn của hắc cùng nhân Thiên la của ta đều được Hoàng đế thời thái cổ chế ra, hợp hai cái lại một chỗ, có thể làm xuất hiện hiên viên tinh đồ.

Sở Dịch giật mình, ngạc nhiên nói:” Hiên viên tinh đồ?”

Tiêu Thái Chân thấp giọng cười mỉa:” Không sai. Hiên Viên tinh đồ bí tàng huyền cơ, không những là ám thị Hiên viên lục bảo rơi, hơn nữa còn là vật cần có của Hiên viên tiên kinh. Sở công tử dựa vào tinh đồ, sau khi thu đủ Hiên viên lục bảo, đem lục bảo đó cùng tinh đồ hợp lại thành một, có thể tìm ra bí mật của Hiên Viên tiên kinh...”

Lúc này thần thức nàng đã như ngọn đèn trước gió, thanh âm càng lúc càng nhỏ, khi nói đến câu cuối cùng, tựa hồ như nhỏ đến không nghe thấy được.

Sở Dịch ba người lạnh người, theo nhau thét lên:” Tiên bối!” “Sư tôn!”

Tiêu Thái Chân nghe mà như không nghe, nhân thần mê hồ, đột nhiên nhìn chăm chăm Sở Dịch.

Qua một lúc lâu, đột nhiên hé ra một nụ cười thê lương vừa buồn vừa vui, môi anh đào run run, thấp giọng nói:” Sở lang... Sở lang... là chàng...” run run gợn rây lên, muốn đưa tay lên má hắc, nhưng không còn sức lực nữa

Sở Dịch trong lòng đau đớn, biết nàng ta tâm kết nan giải, tình nghiệt chưa tiêu, lúc cuối cùng, nhắm mình với người đàn ông đã yêu cả đời.

Liên nghĩ:” Sở Thiên đế cùng ta hợp làm một, ta chính là người, người cũng là ta, nàng nhắm ta là Sở lang, cũng không phải là sai!” Nhiệt huyết dâng cao, nắm lấy tay bà, áp lên má mình.

Tiêu Thái Chân khuôn mặt tràn đầy hoan hỉ, nước mắt tuôn trào, mỉm cười than rằng:” Sở lang, chàng cuối cùng đến rồi... ta chờ chàng bao nhiêu năm, biết chàng nhất định quay lại ... ta nhớ chàng lắm, Sở lang...”

Sở Dịch lòng càng đau hơn, nhất thời thở cũng không được, muốn nói gì đó, nhưng không nói ra được, thị tuyến đột nhiên mờ hồ, cúi thấp đầu hôn lấy đôi môi lạnh giá khô nẻ của bà, giọt nước mắt nóng bỏng chảy vào nơi đó, vừa mặn vừa đắng

Tiêu Thái Chân run nhẹ người, phát ra tiếng thở dài ôn nhu mà hoan hỉ, run giọng nói:” Sở lang... Sở lang... trong đáy lòng chàng, thật ra là có ta, có phải không? Có phải...” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, nghe không hiểu được nữa, bàn tay trên khuôn mặt hắc đột nhiên trượt rơi xuống.

Tiêu Văn Tình thất thanh khóc gọi:” Sư tôn!”

Sở Dịch giật mình, ngẩng đầu lên, chỉ thấy khuôn mặt người ấy trong lòng tiểu nhân như hoa, tỏa sáng ra tứ phía, khoe mắt còn vương mấy hạt lệ, tưởng rơi xuống mà chưa rơi, như những giọt sương ngưng kết, dưới ánh trăng, càng thêm thuần khiết mỹ lệ.

Gió lạnh khóc than thổi qua, trên vách cửa bằng nhai ngàn vạn đóa tuyết liên hoa theo gió đung đưa, phát ra những tiếng lao xao, giống như đang khóc, tựa như than thở.

Chú thích:

1. Khắc chu cầu kiếm: (Nghĩa đen) Người ngồi thuyền, bắt cần đánh rơi thanh kiếm xuống nước, và khắc dấu vào thuyền để đánh dấu chỗ rút kiếm, hầu lúc trở về sẽ căn cứ vào dấu vết đó để mò lại thanh kiếm.
2. (Nghĩa bóng) Nói về người cố chấp, đầu óc hẹp hòi nhưng chỉ cho ý kiến của mình là đúng, không chịu suy xét, tìm hiểu sự việc.

Thổ Phiên: một vương quốc của Tây Tạng, phần lớn vào khoảng thế kỷ thứ 7 đến 9.

Nam chiếu: đôi khi còn gọi là Điền Việt, là vương quốc của người Bạch và người Lô lô phát triển rực rỡ ở Đông Nam á ở thế kỷ thứ 8, thứ 8. ngày nay nó nằm trong khu vực tỉnh Vân Nam Trung Quốc

Đại Thực: Đế quốc Ả rập

Hồi Quyên: Là một dân tộc ở phía bắc, tay bắc Trung Quốc cổ đại, vốn được gọi là Hồi hột, đến đời Đường Nguyên Tông thì được đổi tên là Hồi Quyên. Đời Đường sơ, mạn bắc có bảy tỉnh thiết lập, Hồi quyên là một tỉnh trong đó, trong các bộ lạc Hồi quyên, La cát đứng đầu, các Khả hãn cũng thường xuất thân từ đây, trú tại lưu vực sông Tiên Nga, sông Ôn côn.

59. Chương 59

Biển mây mênh mông, ánh nắng dịu dịu tỏa sáng. Vạn Thiên tuyết phong nhìn gần thật lởm chởm, uy nghi sừng sững như những mũi kiếm sắc nhọn chọc lên trời xanh. Ánh dương quang buổi sáng sớm lấp lánh huyền ảo rực rỡ.

Sở Dịch đứng trên một vách núi chênh vênh, tay báo bay phần phật.

Gió thổi ào ào, tuyết bay lên trong không khí, gần người hắn là một vách đá băng phủ cao vạn trượng, từ phía dưới làn mê vụ mênh mông này dường như có tiếng gió thét gào vọng lên, thật thê lương man mác.

Tại vách đá băng phủ trong suốt như kính, Sở Dịch ngẩng ra ngắm cái thân ảnh như xa lạ phản chiếu trên tường băng ở phía trước mặt. Tâm tư của hắn như mê muội, không biết là buồn rầu hay vui vẻ nữa.

Nhân ảnh trên bức tường băng này cao lớn tuấn tú, mày sao, miệng nhếch khe toát ra một dáng vẻ thật cuồng ngạo bất khuất nhìn thiên hạ, ánh mắt lạnh lùng băng giá, ẩn chứa đầy vẻ thần bí mịt mịt.

Thật khó có thể tưởng tượng được người đó là hắn.

Đêm qua khi mai táng Tiêu Thái Chân tại băng động phía sau núi tuyết này, thai hóa mặt kiếp của Sở Dịch đột nhiên phát tác, trải qua hai thời thần đầy thống khổ đau đớn hắn như hoán thai đổi cốt, tái sinh một lần nữa.

Cũng từ thời khắc này hắn đột nhiên minh bạch rằng hắn lúc này không còn là Sở Dịch của ngày xưa nữa!

“Đại ca, ngươi đang nghĩ gì vậy?” Từ sau lưng hắn chợt vang thanh âm thật thanh tao nhẹ nhàng của Yến Tiểu Tiên.

Sở Dịch quay đầu lại nhìn, thấy nàng ta đang đứng tại cửa động, toàn thân như được phủ bởi ánh nắng hồng vàng thắm của mặt trời buổi sáng, khoe miệng nở nụ cười, đẹp đến nỗi người ta quả không dám nhìn lâu.

Hắn do đắm chìm trong tâm tưởng nên không một chút nào phát hiện nàng ta đã tỉnh dậy và bước ra ngoài.

Sở Dịch thở dài một cái, chỉ vào cái thân ảnh của mình đang phản chiếu tại bức tường băng kia nói: “Ta đang nghĩ không biết kẻ đó là ai? Phải chăng Sở Dịch của lúc trước đã đi đâu rồi?”

Hắn đắm đắm nhìn Yến Tiểu Tiên rồi cười khổ nói tiếp: “Muội tử, muội thấy hình dạng của ta lúc này như thế nào, muội thực còn nhận ra ta nữa không? Liệu ta còn có thể vẫn là đại ca của muội như trước đây không?”

Yến Tiểu Tiên hai má ửng hồng, ôn nhu nhìn hắn đầy ý vị, cười nói: “Đại ca, người còn có thể nhận ra ta lúc này không?”

Thanh âm vừa ngừng toàn thân Yến Tiểu Tiên xuất lên những chùm ánh sáng kỳ diệu nối tiếp như sóng chạy trên mặt nước, nàng ta đột nhiên biến thành một trung niên mỹ phụ. Sở Dịch chưa kịp phục hồi thần thức hoang mang, nàng ta đã nhanh chóng biến thành một cụ già lông mày trắng toát, rồi chỉ trong một thời gian ngắn mà biến hóa liên tục thành đủ các hình dạng khác nhau.

“Đại ca, vạn vật tại thế gian đều thiên biến vạn hóa, đâu chỉ có huynh và muội!” Yến Tiểu Tiên thu hồi lại nguyên dạng, uyển chuyển ngẩng đầu nhìn những đám mây nhẹ nhàng trôi qua trên trời: “Huynh hãy

nhìn khoảng không đầy mây trắng này, chúng có thể biến đổi nhanh chóng, có thể tan biến vô hình, có thể những đám mây này sẽ hóa thành mưa dầm hay mưa lớn ngoài biển. Mây hóa mưa, vậy mưa có khả năng chuyển hóa lại thành mây nữa không?”

Sở Dịch đột nhiên như bị chấn động mạnh mẽ, trong tai như vang lên tiếng cười cuồng sái lồng lộng của Sở Cuồng Ca: “Tiểu tử: thiên địa hữu đạo, phong nguyệt thường tân(tạm dịch là: Theo đạo lý của trời đất, ái tình luôn luôn như lúc ban đầu). Vạn vật trong vũ trụ, vốn lúc phân lúc hợp, luân hồi biến hóa, huống chi là ta với ngươi? Ngay cả nước đã đổ đi mà có khả năng thu lại được cũng không còn là nước của ngày đó nữa, vậy tại sao lại phiền muộn làm gì? ”

Đột nhiên hần liên tưởng tới đêm đó tại đáy của địa cung, Tiêu Văn Tình cũng giảng giải chỉ dẫn cho hần gần tương tự như vậy. Khóe mắt hần liếc thấy nàng ta đang đứng dựa vào cửa động, hai mắt trong xanh như làn nước mùa thu dịu dàng nhìn hần, nét mặt đỏ sao trong sáng, tuyệt vời đẹp, nhưng cũng đầy sự lồi cuồn cảm dỗ.

Ánh mặt trời như nhảy múa chiếu lên má hồng của nhị nữ, chiếu lên khuôn mặt của hần, Sở Dịch như chợt cảm thấy làn sương mù trước mắt đã được ánh nắng đỏ xóa tan đi vào hư không vậy.

Từ trong thâm tâm hần bùng lên hào tình tráng khí, cười lớn nói: “Tốt a! Ta quả gần như đã quên mất, thế gian vạn vật tuy biến hóa khôn lường, nhưng luôn luôn có một con đường lớn trường tồn vĩnh hằng. Chỉ cần trái tim ta không thay đổi như con đường đó thì quản chi hàng vạn thứ biến hóa kia? Sở Dịch vẫn vậy, Sở Cuồng Ca vẫn vậy, mà Lý Chi Nghi thì vẫn thế? Ta là ta, sao lại tự chuốc phiền ỉn làm gì?”

Yến Tiểu Yên vẫn dăm dăm nhìn hần, khẽ thở nhẹ, trong thâm tâm nàng ta tự nhiên lại nổi lên một chút chua xót xen lẫn phiền muộn, u ám suy nghĩ miên man: “Đại ca, dù thế nào chàng cũng không thể trở lại cái dáng vẻ thư sinh đơn thuần như xưa nữa. Ta chỉ sợ chàng đối với ta sẽ không còn có thể nhất tâm nhất ý nữa thôi. Trong tâm tưởng của ta chỉ có duy nhất chàng. Chàng không khinh ghét ta là một hồ li tinh, lại xả thân tương cứu ta, chân tình đối đãi ta, ta làm sao có thể phụ chàng chứ? Chàng đã nói không quản ta có bộ dạng nào khác đi nữa, ta vẫn là chính ta. Chính vậy vô luận chàng là ai, thần tiên hay quỷ ma, ta vĩnh viễn không hối hận vì đã thương mến chàng.”

Suy nghĩ tới đây tâm tư của Yến Tiểu Yên như chợt bừng cháy, sự kiên định trong tim càng lúc càng mạnh mẽ, sự khổ sở phiền muộn vu vơ kia từ từ chuyển hóa thành một niềm hoan hỉ hạnh phúc.

Vào lúc này, trên không trung đột nhiên truyền lại những tiếng kêu kỳ quái. Hai người ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy hai con quái diệu lông xanh mắt đỏ cổ dài từ phía tây bắc bay lại, tròn mắt ánh lên đỏ rực dò tìm khắp tứ phía.

“Sở lang, Yến muội cẩn thận, đây chính là lũ Phong Ảnh diệu của Côn Lôn Lãng Khung tỷ muội đó, đứng để chúng chạy thoát!” Thanh âm yêu kiều của Tiêu Văn Tình vang lên, nàng ta từ trong động bay thẳng lên trời.

Sở Dịch chợt cảm thấy lạnh mình. Hai con quái diệu một đực một cái này được gọi là Bộ Phong, Tróc Ảnh. Mắt của chúng cấu tạo rất kỳ dị, có thể phản chiếu và chứa những hình ảnh chúng thấy được hay thanh âm nghe được vào trong nhãn cầu trong mắt của chúng.

Một khi bị chúng nhìn thấy, chắc chắn chúng sẽ truyền báo cho Lãng Khung công chúa, như thế lũ người ma môn đó ngay lập tức biết được ba người bọn họ đang ở đâu.

Chỉ thấy ống tay áo của Tiêu Văn Tình lúc này như múa trên không, Thất Sát cầm ôm trên người, mười ngón tay liên tục gảy, tiếng đàn như mưa đá trong gió sương, vang lên tàn khốc, ẩn hiện phát ra hàng loạt ánh lực quang giao chéo hợp lại với nhau tạo thành một quang võng khổng lồ trên trời.

Hai con Phong Ảnh diệu thấy tình thế bất lợi, cuồng loạn hợp lại với nhau tả xung hữu đột, khi thấy phía trên vô phương đào thoát chúng lao đầu phi xuống dưới toàn lực tấn công.

Sở Dịch không trần trừ quát to: “Nguyệt súc chết đi!”

Hữu thủ của hần vừa vung lên, Thiên Xu kiếm xuất hiện, đang định tấn công thì bị Yến Tiểu Yên giữ lại, nàng ta lo lắng nói: “Đại ca, không nên! Hiện tại ma môn các phái đang lùng sục các nơi tìm kiếm chúng ta.

Lăng Khung tỷ muội luôn luôn theo dõi phương hướng của lũ Phong Ảnh điểu, nếu mà hai con quái điểu này mà không thể nào quay về liệu họ có thể đoán được nơi ẩn trú của chúng ta không?”

Sở Dịch tâm trong chợt máy động, thầm hô nhanh một cái, từ trong cái túi càn khôn xuất ra một sợi tơ đồng, mồm niệm “phước long quyết” (pháp quyết bắt trời rồng) khiến nó như bay múa trên không trung.

Cái sợi tơ đồng này nguyên là xích trời bắt rồng của Thái Cổ kim tộc, được tinh luyện từ xương cốt của Tây hải thực thú hỗn tạp với kim đồng mà thành, uy lực vô cùng.

Vật này vừa được phóng ra một cái, lập tức phát xuất ra bích quang, như một cái vòi bạch tuộc chớp nhoáng quấn lấy chân của hai con quái điểu kéo xuống

Hai con Phong Ảnh điểu tuy có thể bay nhanh như chớp giật, nhưng lại bị cả Thất Sát cầm chế ngự, ngoài ra thần thức lại hoảng loạn, khiến chúng không đào thoát nổi, cuối cùng bị trời chặt lại. Hai con quái điểu kêu thét hoảng loạn chống cự vùng vẫy một lúc nhưng kết quả vẫn cứ bị kéo dần dần xuống vách đá phủ đầy băng tuyết phía dưới.

Sở Dịch phát tay một cái ném chúng xuống dưới chân mình.

Con người đỏ hồng của hai con quái điểu xoay chuyển loạn lên, đáng thương ngó hẩn, cổ nghển lên kêu riu, thân mình run rẩy, như đang cầu xin Sở Dịch khoan dung tha thứ vậy.

Sở Dịch không nín được cười hì một cái nói: “Nghịch súc, việc có giết các người hay không đều do hai vị nương tử của ta quyết định, cầu xin ta vô ích.”

Yến Tiểu Tiên má đỏ hồng lên, chưa kịp thốt lên lời thì Tiêu Văn Tình đã nhanh chóng quyết định cười nói: “Sở lang, Yến muội muội, chúng ta không cần phải giết chúng nhưng cũng không thể thả chúng đi dễ dàng được. Trước tiên hãy xem chúng đã thu thập được những gì.”

Nàng ta lấy từ trong ống tay áo ra cái Phục Ma kính của Thượng Thanh phái chiếu lên trên mắt của hai con Phong Ảnh điểu. Hai con quái điểu kêu thét lên, kịch liệt chống cự trong giây lát nhưng cuối cùng ngoan ngoãn nằm yên trên mặt đất.

Bốn đạo hồng quang từ trong mắt của chúng phát ra phóng lên trên Phục Ma kính, nhất thời một luồng ánh sáng màu xanh ngọc lan tỏa, nhấp nháy một lúc rồi dần dần hình thành một bức tranh hoàn chỉnh và rõ nét.

Ba người bọn họ kêu lên kinh dị, lấy làm lạ vô cùng.

Cảnh vật trên đó loang loáng vụt qua, từ thảo nguyên xanh tươi tới Tây Vực mênh mông, từ Thiên Sơn tuyết trắng đến giải Côn Lôn hùng vĩ, có thể thấy rõ trọng binh của các nước Hồi Thước, Đại Thực và Thổ Phiên hợp lại, âm thầm tập kết tại biên giới.

Tại Tây Vực có rất nhiều các quốc gia khác nhau, nhưng phần lớn trong số bọn họ lúc này lại mở cửa thành, lắng lắng nghênh tiếp quân đội của các phiên bang tiến nhập. Quân binh trấn thủ Tây Đường hoàn toàn không có phản ứng gì, còn những người Hán trong thành hay những dân chúng trung thành với Tây Đường cũng đã quá quen với những cuộc chém giết này rồi.

Côn Khư châu, Khang Cư châu, Nguyệt Thị, Vũ Điền, những nơi này mặc dù cờ xí trên thành chưa thay đổi nhưng đã trở thành nơi mà quân đội Man Di, Đại Thực, Thổ Phiên tập trung quân, lương bị khí giới liên tục được vận chuyển tới.

Trong vòng một đêm nhiều vùng đất chiến lược rộng lớn và quan trọng của Tây Vực đều rơi vào tay quân địch cả, hình thành hai chiến tuyến lớn cùng hô cùng ứng phối hợp với nhau, đối với An Tây đô hộ phủ mờ mờ ảo ảo tạo thành một thế bao vây vững chắc.

Ba người bọn họ nhìn thấy cảnh này mà tâm tình chấn động, những thanh âm thầm thiết của quân dân như vang lại bên tai của họ, khiến họ vừa kinh hãi lẫn phiền muộn.

Tiêu Văn Tình đầy vẻ tư lự nói: “Ma môn tại các quốc gia ở Tây Vực đã nhiều năm rồi, vị trí rất vững chắc, nhưng lại xuất binh đột nhiên muốn đánh úp đánh lén như thế này thì thực kỳ quái. Nhưng có lẽ kế hoạch này muốn lợi dụng tình thế đại loạn tại Tây Đường sau đại hội tiên phạt mà tổng lực toàn diện bắt

ngờ tấn công. Họ đã nhẫn nhịn hàng bao nhiêu thập niên, sao lần này lại không kiên nhẫn được vậy? Họ không hiểu đã thảo kinh xà, có thể khiến cho toàn cục trở nên tồi tệ hơn sao?”

Yến Tiểu Tiên tiếp lời: “Phải đó! Nhất định là Ma môn các tông phái cướp được các xe tù, lại không tin tưởng Lý Huyền cho nên bỏ qua đại hội Tiên Phật, dung túng các phiên quốc trực tiếp tấn công Đường.”

Sở Dịch cùng nhị nữ trao đổi ánh mắt, trong thâm tâm cảm thấy bất an, mồ hôi lạnh toát ướt cả lưng.

Thiên hạ lâu rồi không có chiến sự, ca vũ thanh bình, mấy năm gần đây ngoài biên ải có chút xung đột nhưng vẫn nằm trong khả năng khống chế được, quân dân ngoài biên ải cũng không phải động can qua.

Nhưng năm nay thổ phiên các nước rèn binh luyện mã chuẩn bị cho chiến tranh, cũng cố thế lực, hầu như đã xức tiến đầy đủ các mặt, điều duy nhất khiếm khuyết đó chính là những chiến xa thích hợp.

Xem cảnh Tây Đường hiện tại nhị thập bát tú hung thú hoành hành tứ xứ, yêu ma tác loạn, đạo Phật tranh phong, chi phối triều đình và dân chúng, không còn đoàn kết với nhau nữa. Nếu một cường địch tấn công mạnh mẽ lúc này thì hậu quả thực có thể tưởng tượng được.

Sở Dịch cười nói: “Lần này quay về có thể nói là âm thầm nếm mật đường, quả thực là tuyệt vời a! Trong nhà ai ai cũng bận rộn nên nào biết được cửa nhà bị đạo tặc cạy phá chui vào chứ. Hà hà, ta e rằng chỉ khi nào đám man phiên liên binh này tấn công đến sát Trường An thì lão hoàng đế kia mới tỉnh giấc mộng hoang đường của mình được! Tội nghiệp nhất chính là bách tính trong thiên hạ.”

Sở Dịch nộ khí trào dâng, hít một hơi thật dài lấy lại hào tình, thuận tay tóm lấy hai con Phong ảnh điều, nói. “Việc không thể trần trừ, chúng ta phải cấp tốc quay về Trường An, đem hai con điều này cho lão hoàng đế xem xét. Thuyết phục ông ta hạ chỉ xóa bỏ các giao tranh trong nước, toàn lực đối đầu với ngoại địch.”

Yến Tiểu Tiên thở dài nói: “Đại ca, cứ cho rằng chúng ta lập tức bay về Trường An, nhưng liệu có kịp không? Khi hoàng đế điều động thập lục vệ phủ binh và các tỉnh thành thì quân địch đã tới trước cổng thành rồi. Ngoài ra, ma môn chắc chắn có sắp đặt nhiều nội gián trong và ngoài triều, làm sao để chúng ta có cơ hội phát biểu chứ? Chỉ sợ chàng chưa gặp được hoàng đế thì đã bị yêu ma thích khách bao vây tìm cách giết hại rồi, lúc đó chẳng phải trùng hiện lại tình cảnh ngày trước trên đại lộ tại Trường An hay sao?”

Tiêu Văn Tình trầm ngâm nói: “Sở lang, Yến muội muội nói không sai đâu, việc cần thiết trước mắt là khống chế được các tông phái ma môn, để chúng tạm thời không thể khinh cử vọng động. Cũng như sư phụ muội từng nói, một khi chỉ cần dụ hoặc được các đại ma tham dự đại hội tiên Phật hoặc khống chế được họ, sau đó liên hiệp với đạo Phật thì có thể một mẻ lưới bắt trọn ổ của bọn chúng. đọc truyện tại . Vì có sự tương trợ của ma môn, các phiên quốc mới có thể toàn lực liên kết, nếu phá được sự liên kết này thì chúng ta còn sợ gì nữa.”

Yến Tiểu Tiên nhún mày nói tiếp: “Lời của tỷ tỷ thật chẳng sai, nhưng ma môn lúc này và man quân như tên sắp rồi cùng vậy, muốn chúng rút lui, hồi tâm chuyển ý sợ rằng nói dễ hơn làm.”

Tiêu Văn Tình vén áo bước tới, miệng cười khê nói: “Kế hoạch của ma môn thiết tưởng là muốn chiếm cứ Hiên viên lục bảo. Chỉ cần Phong ảnh điều truyền tin tức mới mẻ từ chỗ chúng ta, thì sao mà chúng ta còn phải lo ngại chúng không ngừng lại trước khi quá muộn chứ?”

Yến Tiểu Tiên mặt ngọc đột nhiên sáng lên, vỗ tay tán thưởng cười nói: “Diệu kế! Ngày trước Trịnh quốc Huyền cao dùng Thập nhị chỉ ngư bức bách Tần binh, ngày nay chúng ta dùng hai con chim ngu ngốc này để phá giải can qua!”

Sở Dịch biết nhị nữ tài kế hơn người, không muốn chen ngang mà tự phân tích tính toán trong đầu. Càng suy nghĩ càng thấy kỳ diệu, quả thực muốn biết ngay từng chi tiết.

Tiêu Văn Tình yêu kiều cười, nhẹ nhàng nói: “Sở lang, Phong ảnh điều nhiệm vụ là truy tìm Hiên viên lục bảo, chúng ta giờ làm thế nào để cho không nhân của bọn chúng quay trở lại? Thiếp nghĩ chàng phải biến đổi như đêm qua kiểu ”Tần hoàng chuyển thế“, phối hợp với bọn thiếp đóng kịch cho tốt khiến a môn quân yêu nhìn thấy tưởng thật, rồi hồi tâm chuyển ý.”

Nói xong nàng ta quay mình về phía hai con chim, dùng Phục ma kính chiếu vào mắt của bọn chúng. Nhị điều kêu réo liên hồi, hình ảnh của ba người họ chứa trong mắt của chúng thoáng chốc bị xóa toàn bộ.

Sở Dịch a lên một tiếng, đã hiểu đại khái, hô hô cười nói:” Hay thật hay thật! Không ngờ ta mất đi hình dáng vốn có, lại có thể trở thành anh hề.Chỉ tiếc là khán giả chỉ có hai con chim ngốc này,thật là có chút phí phạm.”

Hắn vừa nói vừa niệm pháp quyết, thi triển ” thất thập nhị biến” đại pháp. Chung quanh liền có chân khí cổ động, cơ nhục biến hoá mạnh mẽ, sau một trận đau đớn như thiêu đốt, dần dần biến trở lại thành hình dạng tối qua.

Định thần nhìn lại,Tiêu Văn Tình đã sớm biến thành hình dạng của Tiêu Thái Chân, thần tình, lời nói, cử chỉ tay chân, không có chỗ nào không hoàn hảo. nguồn

Hai con Phong Ảnh điều gập gù trên đất, nghiêng đầu dán tai, nhãn châu long lanh loạn chuyển, kinh hãi nhìn hai người, dường như không biết là đang phát sinh chuyện gì.

Tiêu Văn Tình tay trái nắm lấy Tâm ma sanh, tay phải thấp xuống đặt nơi hậu tâm của Yến Tiểu Tiên, nhìn chằm chằm Sở Dịch ha ha cười nói:” Tiểu tử, ngươi còn không giao ra Hiên Viên lục bảo, ta đem người trong lòng ngươi phân thành nghìn mảnh, làm phân bón cho Tuyết Liên hoa này.”

Sở Dịch thầm cảm thấy buồn cười,nhưng miệng lại lạnh lùng cuồng tiếu:” Tiểu a đầu, ngươi đang bắt giữ ai đấy? Há không phải là một nữ nhân bình thường sao, phóng thí vạn lý giang sơn, thiên thu bá nghiệp? Hắc hắc, ngươi thả ả ta hay không, liên quan gì đến ta nào?”

Một lời chưa dứt, đột nhiên điện quang nổi lên, huyền quang nộ vũ từ tay phóng ra, hướng tới hai người công kích mãnh liệt.

Phong ảnh điều trợn to xích nhãn, kêu thảm oa oa, không biết là vì kinh hãi hay là hoảng sợ.

Nhân ảnh thiểm luyện, cuồng phong cuộn vũ, vụn đá, song khí...hướng về phía bọn chúng tung hoành bắn tới, lông cánh thi nhau đứt ra, bay tan tác trong không trung.

Hai con chim càng phát ra tiếng kêu kinh hãi, không ngừng lúc lắc cái đầu, vỗ cánh càng cao, muốn chạy trốn, nhưng không thể thoát được.

Tiêu Văn Tình cùng Yến Tiểu Tiên trong không trung loạn chuyển rối mắt,” kịch chiến” một hồi, truyền âm mỉm cười nói:” Sở lang, mau ra tay đi. Nếu còn không ra tay, ta sợ lộ tẩy mất.”

Sở Dịch ha ha cười nói:”Tiểu nha đầu chết không hối cải, thôi để ta thành toàn cho ngươi vậy!”

Chưởng tâm phiến vũ, ảnh hoá thành thiên vạn đạo bích quang, như bạo vũ dày đặc bắn tới.

“Đinh” một tiếng lớn, sóng quang kịch dương,khí phách mạnh mẽ,Tiêu Văn Tình thất thanh kêu một tiếng, tiên huyết bắn ra, ngã bay về phía sau, đập vào trong tuyết động, không còn thấy đứng dậy nữa.

Sở Dịch một chiêu “Yêu hà lưu tinh” vừa rồi cực kỳ công diệu, chân khí bị kìm nén, bề ngoài thiên vạn kiếm khí nhìn như tuyết đình vạn quân, tất cả đều đâm vào trong người Tiêu Văn Tình, nhưng thực tế chỉ như ngọn sóng nhỏ va vào trụ đá, lúc chạm vào da thịt nàng, lập tức như mây khói tan mất.

60. Chương 60: (2)

Sở Dịch a lên một tiếng thất kinh, nhìn thấy nàng lén nháy mắt với mình một cái mới có thể yên tâm, cất tiếng cười to:”Tiểu A đầu, mau nói cho ta Bắc đẩu thần binh đang ở đâu, may ra còn có thể giữ được tính mệnh, nếu không đừng trách ta không niệm tình cốt nhục.”

Tiêu Văn Tình ngậm vận chân khí, để sắc mặt biến thành nhợt nhạt, hỏn hển cười khanh khách nói:” Xú tiểu tử,nói cho ngươi thì có làm được gì? Bắc đẩu thần binh đã sớm rơi vào trong tay thần môn ta rồi. Qua

hai mươi ngày nữa, Trường An sẽ bắt đầu phật đạo đại hội, đến lúc đó thần môn ngũ đế tứ mẫu bọn ta đều hiện thân. Người không phải là môn chủ cả Hiền viên lục bảo, thống nhất thần môn hay sao? Người nếu có gan, thì có thể đến nơi đó tìm chết đó!”

“Tiên Phật đại hội? Tiên phật đại hội?” Sở Dịch cố ý nói to lên, niệm đi niệm lại vài lần, rồi cuồng tiếu mà nói: “Khéo thật, khéo thật! Đỡ mắt công ta thiên nam địa bắc đi tìm bắc đầu thần binh rồi. doc truyện tại . Tiểu nha đầu, tổ tông gia đại lượng từ bị, đưa người lên tiên giới này!”

Nói xong câu cuối cùng, đột nhiên chưởng tâm khua lên, bích quang bạo vũ, như thác nước đổ vào trong tuyết động.

Oang một tiếng lớn, tuyết đã cuộn cuộn, phước long theo âm thanh đó thoát ra bay lên, Phong ảnh điều cất tiếng kêu quái dị, bay lên không trung, đào vong về hướng biển trời tây bắc mệnh mông.

Mắt nhìn thấy hai con chim biến mất vô ảnh vô tung, Tiêu Văn Tình, Yến Tiểu Tiên mới có thể đứng lên khỏi mặt đất, vỗ tay cười giòn nói: “Xưa có Tướng Cán trùng kế, nay có Phong ảnh điều truyền tin. Ma môn quần yêu chỉ nhìn thấy tình cảnh ấy, không sợ không lập tức tạm bãi can qua, tranh trước sợ chậm mà tham gia vào tiên phật đại hội.”

Sở Dịch thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Ai, bất quá bọn ta đường đường là ba người tu chân, lại phải đi lừa gạt hai con chim ngọc đó, có điểm không đúng đạo cho lắm?”

Ba người nhìn nhau, đều nhin không được, đồng thanh cười to, trong lòng khoan khoái, những lo nghĩ phiền muộn nhiều ngày qua đều tan biến như mây khói.

Cường địch còn núp đợi thời cơ, hạo kiếp chỉ chờ phát động, nếu như bọn họ có thể lấy mất trả mất, không hao phí một hơi thổi lửa, cũng có thể dụ phiền bang liên quân phá hỏng chiến cơ, lừa ma môn các tông các tông tựa đưa đầu vào lưỡi, đã là một bước thắng lợi trọng đại.

Lúc này ánh dương quang sáng loáng, mây cuộn cuộn bay rời xa, để lộ ra núi tuyết liên miên, đồng cỏ trắng lẹ, vô cùng hùng vĩ hoành tráng.

Tiêu Văn Tình mặt sáng bừng lên, mỉm cười nói: “Sở Lang, Yến muội muội, ma môn quần yêu trong hai thời thần nữa sẽ truy đuổi đến đây, chúng ta nên nhanh chóng rời đi thôi.”

Yến Tiểu Tiên thu ba lưu chuyển, yêu kiều nói: “Đúng rồi, trước mắt Trường An tất đang rất loạn, nhiều người không khỏi dỗi mắt ngóng trông vị đức cao vọng trọng Tề Vương huynh, xuất hiện thay đổi tình thế, thu dọn tàn cục.”

Cuồng phong thổi tới lạnh lẽo thấu xương, ba người y phục phấp phới, cười gió mà đi.

Sở Dịch trong lòng kỳ vọng hưng phấn, ào ào theo nhau dâng lên, chỉ thấy cảm thấy xung quanh mình đầy lực lượng dùng không hết, nhin không được to giọng hống lên, chuyển mình dương mi cười nói: “Ngô hào bất xuất, như hương sanh hà?” Hai vị nương tử, từ thời khắc này, phu quân của hai người là Tề Vương Lý Huyền, hãy xem bốn vương lật tay làm mây, úp tay làm mưa, giải trừ cơn sóng lớn như thế nào!”

Đêm hai mươi chín tháng 1

Vàng trắng sáng trên trời cao, gió lạnh ào rú, những con đường trong thành Trường An đều trống rỗng, không một bóng người.

Cảnh khô, mặt tuyết... từng cơn từng cơn theo gió cuộn lên trời, màu xám mông lung rơi liên miên xuống đỉnh mái ngói.

Mọi người đều cô tịch, càng tăng thêm cảm giác liêu lạc. Xa xa truyền lại tiếng vó ngựa mật tập, càng lúc càng gần, mấy mươi kim ngô vệ sĩ kỵ binh mang theo lờng đèn từ ngã tư Tuyên Dương phường xông ra, phi nhanh dọc theo Khải Hạ môn đại nhai.

“Toàn thành tiêu cấm, ai phạm phải chém!”

Trong tiếng đồng hồ đồng thanh cao vút, đèn lửa bập bùng, đao quang lấp loáng, từng hàng khí thế như oanh lôi cuồng phong, hò hét đi qua.

Dẫn đầu là một viên tướng mày ria rậm rạp, uy phong lẫm lẫm, đồng lĩnh nhân quét sang tứ phía.

Đến ngã tư đầu phỉ, đột nhiên dừng ngựa lại, hướng về phía trước mặt quát nói: “Chậm lại! xe ngựa trước mặt dừng lại cho ta!”

Bọn kỵ sĩ đều níu dây cương dừng lại, nhìn về phía đông, chỉ thấy một cỗ xe song mã không nhanh không chậm hướng về phía Hồ Khang phừng tiến tới, từ trang trí của mã xa cũng như lồng đèn mà phán đoán, phải là xe ngựa của quan quý công hầu nào đó.

Mắt nhìn thấy xe ngựa nghe mà như không nghe, cứ tự nhiên đi tới, bọn kỵ sĩ đại nộ, nhao nhao quát nói: “Cuồng đồ to gan! dưới chân thiên tử, thâm canh bán dạ, lại dám trước mắt kiim ngô vệ bọn ta đi trên đường lộ liễu như vậy, đúng là ăn gan hùm mặt gấu rồi.”

“Con bà nó! Có nghe thấy mệnh lệnh của Công tôn tướng quân không? còn không mau dừng xe lại chịu chết!”

Bọn kim ngô kỵ sĩ vừa to giọng quát thoá, vừa thúc ngựa phi tới, lập trước bao vây chặn phía trước, đem xa ngựa vây chặt lại, lấy roi ngựa quật úp lên đầu xa phu nộ.

“Quân..., quân gia tha mạng”, xa phu sớm đã sợ đến mặt mày xanh xám, toàn thân run lấy bầy, mắt nhìn thấy trường tiên từ bốn phương tám hướng quật xuống, đến khí lực ôm đầu né tránh cũng không có.

“Đinh”, từ mã xa đột nhiên loé lên một quãng hồng quang, bọn kỵ sĩ hổ khẩu tê dại, trường tiên lập tức tuột khỏi tay bay mất.

Bọn ngựa hí lên kinh hoàng, lắc đầu khua chân, lập tức loạn lên.

Công tôn tướng quân nộ vừa kinh vừa nộ, quát nói: “Trong xe có yêu ma, các người mau phóng ” Ly hoãn tín hiệu tiền“, triệu tập tăng đạo, dừng để bọn chúng chạy thoát!”

Bọn chủ cung vệ sĩ cất tiếng trả lời, dương cung bạt đao, chợt nghe thế từ trong xe truyền về một giọng từ hậu, điềm nhiên nói: “Công Tôn Trường, sao không mở to cái mắt chó của người xem ta là ai! Nếu còn dám hồ ngôn loạn ngữ, yêu ngôn hoặc chủ, đừng trách bốn vương không niệm tình cũ, xé người ra làm tám mảnh.”

Công Tôn Trường sắc diện biến đổi, nhìn mọi người một cái, dẫn theo hai kỵ binh thúc ngựa lên phái trúc, cẩn thận kéo màn xe lên, đưa đèn lồng ra chăm chú nhìn kỹ.

Ánh lửa bập bùng, chỉ thấy một vương công áo tím nghiêng người dựa trên gối cấm, bên cạnh có đĩa thanh y thư đồng tuần tú búi tóc hai bên đứng hầu, dưới chân là một đĩa nha hoàn xinh đẹp thông minh lạnh lợi.

Vị tử y vương công này cười hi hi nắm lấy cái chén dạ quang ba tư, bình bô đà tửu dưới ánh đèn phản chiếu ra ánh sáng hồng, chiếu lên khuôn mặt tuần tú càng thêm phát quang lấp lánh.

“Vương gia!” Công Tôn Trường thất thanh kinh hô, vội vàng nhảy xuống ngựa, hướng về hướng chiếc xe bái lay: “Mặt tướng không biết Tề vương bảo giá, đã mạo phạm, tội đáng muôn chết!”

Năm đó Tề Vương Lý Huyền bình định loạn đảng, chinh phục Thổ Phiên, Công Tôn Trường từng là thuộc hạ của hắn.

Hai mươi năm qua, Tề Vương tuy đã rút khỏi quận giới, không hỏi việc quân cơ chính sự, nhưng bộ phận tướng lĩnh cũ vẫn trung tâm cần cần, xem Tề Vương là cấp trên của mình, Công Tôn Trường dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Lúc này tình cờ gặp Lý Huyền, trong khích động hoảng sợ, đến âm thanh cũng không kìm được mà trở nên run run.

Bọn kim ngô vệ sĩ nghe thấy người trong xe lại là Tề Vương Lý Huyền quyền khuynh triều dã, không ai không kinh hãi biến sắc, mồ hôi lạnh đổ ra, lần lượt xuống ngựa quỳ xuống thỉnh tội.

“Tề Vương Lý Huyền” mục quang thiểm động, khoé miệng nhẹ nhếch lên, để lộ một nụ cười cổ quái, đắc ý nói: “Được rồi, được rồi, kẻ không biết không có tội, bọn người cũng là tận trung làm việc, tất cả đứng lên đi.”

Tên " Tề Vương" này chính là Sở Dịch sau khi học xong " bảy mươi hai biến",tỳ nữ, thư đồng bên cạnh chính là Yến Tiểu Tiên cùng Tiêu Văn Tình mà hoá ra.

Hình dáng, dung mạo hai nàng đều có biến hoá tinh diệu, ăn mặc so với lúc trước cũng khác đi nhiều, giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ, cực kỳ tuấn tú.

Buổi sáng hôm đó sau khi rời khỏi A ni Mã khanh sơn, Sở Dịch ba người không quá một thời thần là đến được Chung Nam sơn, tìm một sơn động ẩn mật, bắt đầu kế hoạch "tái tạo Tề Vương!"

Sở Dịch thi triển bảy mươi hai biến, biến thành hình dạng Lý Huyền, lại còn được Yến Tiểu Tiên tự tay chải tóc, được tuệ nhãn của Tiêu Văn Tình chỉ điểm, có thể nói là kín như áo trời, không hề sai lệch.

Sau đó, Tiêu Văn Tình lại đem những việc liên quan đến Lý Huyền toàn bộ, không có việc nào không vô cùng tường tận thuật lại cho Sở Dịch, để đề phòng vạn nhất. Sở Dịch còn đặc biệt nuốt một hạt ký sư châu, đem mọi việc ghi nhớ ở trong tim.

Ba người ở mật đông diện luyện đi diễn đi luyện lại cả một ngày, cho đến khi Sở Dịch mô phỏng được Lý Huyền từng cử chỉ nụ cười, mới lập tức ngày đêm quay trở lại Trường An.

Công Tôn Trường nghe thấy Sở Dịch xá cho hần tội mạo phạm, lập tức thở phào một hơi, thống lĩnh bọn vệ sĩ dập đầu tạ ơn, đứng dang một bên, cung kính nói:" Mấy ngày nay trong kinh thành rất loạn, thường có yêu ma, phản đảng làm loạn, khẩn thỉnh Vương gia cho phép mật chức hộ tống hồi phủ."

"Ai nói bốn vương muốn hồi phủ? Xuân dục một khắc giá thiên kim, dùng để ngủ không phải phí lắm sao?"

Sở Dịch khẽ nhướng mày, đem bình mỹ tửu trong lòng một hơi uống sạch, rồi lại cười nói:" Nhân sinh quá ngắn, vốn dĩ phải luyến tiếc hưởng thụ. Bốn vương muốn đến Nghi Xuân viện hưởng thụ tiêu dao khoái hoạt. Công Tôn Trường, hay là ngươi bồi bốn vương cạn hai chén nào."

Bọn kim ngô vệ ngạc nhiên, vừa ghen tị, vừa khổ não, lòng nghĩ:" Con bà nó, ai cũng nói Tề Vương sắc đảm trù trời, quả nhiên không sai. Trước mắt là tình thế nào? Hần còn dám mảy mình dẫn theo đồng tử, mỹ tỳ, không hề ngại ngần đến Nghi Xuân viện vui chơi xem múa hát."

Công Tôn Trường đối với ý thích của vị cự chủ này vốn đã sớm quen, liền chấp tay lĩnh mệnh, chỉ huy mọi người lên ngựa, hộ tống xa giá hướng Bình Khanh phường mà tiến.

Nghi Xuân viện cùng Tình Tuyết quán, Bích Trì các, Quế Hoa lâu được người kinh thành xưng là " Bắc khúc tứ lầu", quy mô rất lớn, ba toà lâu còn lại không thể so sánh được. Bình nhật nơi đây vương hầu tụ tập, công khanh ngồi kín,

vì thế là nơi nhiệt náo nhất Trường An thành, tin tức cũng là địa phương linh thông nhất.

Nghi Xuân Viện chủ Lý Mộ Đường là người Hồ ở Quy Tư*1, trong viện có gần trăm giai lệ, đều do hần tuyển chọn kỹ càng từ các nước đến, không có ai dung mạo không khuynh nước khuynh thành.

Những ca cơ đều từ nhỏ do Bảo đầu*2 Đình lục nướng tài danh thịnh nhất Trường An tự thân giáo dục, thi từ ca vũ, cầm kỳ thi họa, tất cả đều tinh tuyệt.

Vì thế mới có câu ngạn: "Nghi Xuân bách hoa thiên hạ tuyệt, hà tất tầm hoa tại thiên nhai."

Mỗi ngày Trường An danh lưu, thương nhân tứ hải lui tới Nghi Xuân viện tầm hoan hưởng lạc không biết có bao nhiêu, ngay đến Tề vương Lý Huyền yêu cơ mỹ thiếp vô số kẻ cũng không chế trụ được dụ hoặc thường xuyên ở tại nơi đây nhiều ngày quên về.

Khi rèm cửa sổ cuộn xuống, Sở Dịch ôm hai nàng vào lòng, cười truyền âm nói:"Kỳ quái, trong lòng bốn vương rõ ràng là có hai mỹ nữ như hoa như ngọc, đêm nay lại là Đại niên nhị thập cửu, vì sao lại không về thẳng vương gia phủ, lại phải đi tới Nghi Xuân viện tìm những cô gái tầm thường chứ?"

”

Yến Tiểu Tiên không vừa lòng, nghĩ đến chuyện trước mặt Tiêu Văn Tình cùng hần thân mật, muốn đẩy người ra, nhưng vòng eo đã bị Sở Dịch cù lấy, buồn không nhịn được, đành khanh khách cười, hỏn hển nói: "Huynh sao không hỏi Tiêu tỷ ty, cần gì phải tìm ta..."

Sở Dịch truyền âm cười nói: “Để ta đoán xem nào. Đúng rồi, thứ nhất, Lý Huyền thường xuyên đến Nghi Xuân viện chơi đùa tìm khoái lạc, vì thế Tình nhi muốn đem bọn ca cơ tửu kỹ ra thử vàng, để xem vương gia giả như ta có bị lộ tẩy không...”

“Thứ hai, thuận tiện tra xem trước mắt thành nội các lộ có tin tức mới gì, có thể trước khi chính thức khai trường mới có thể ứng biến chuẩn bị...”

Tiêu Văn Tình chu môi lên cười, truyền âm nói:” Sở lang, cả hai điểm đó chàng đều đoán trúng một nửa, nhưng chỗ quan trọng nhất vẫn còn chưa bị phá. Chàng thử nghĩ xem, sư tôn của ta đã có thể lấy Tình Tuyết Quán làm cứ điểm bí mật của Thiên Sơn môn, vì sao Lý Huyền lại không thể?”

Sở Dịch, Yên Tiểu Tiên đều giật mình, sém chút nữa thì thất thanh kêu lên.

Không lẽ cái mỏ vàng thiên hạ đệ nhất đó, lại là cơ quan tình báo bí mật của Ma môn Tử Vi tông hay sao?

Lập tức, không khí ngọt ngào ấm áp trong xe bị rũ sạch, biến thành nặng nề khẩn trương.

Yên Tiểu Tiên nhất thời quên mất đẩy ra, dựa hẳn vào lòng Sở Dịch, nghiêng tai nghe ngóng.

Tiêu Văn Tình lắc nhẹ cổ ngà, truyền thanh than rằng: “Nếu không phải là năm đó, Lý Huyền lão tặc ngầm ở nơi đó đặt kế hoạch, dụ ta phản bội sư tôn, vì hắn làm việc, nên mới không tiếc đem bí mật đó nói cho ta, ta vốn không thể tưởng được lão tặc đó lại là chủ nhân thực sự của Nghi Xuân Viện. Càng không thể thể ngờ đường đường tổng bộ của Tử Vi môn lại đặt ở nơi thanh lâu câu các.”

Yên Tiểu Tiên kinh hãi truyền âm nói:” Cái gì...Lý Hỉ Đường, Đình đại nương hai người đó, không lẽ lại là nhân vật trong Tử Vi môn ” Bắc cực tứ chân?”

Tiêu Văn Tình truyền âm nói:” Không sai, hai người đó chính là Thiên Cương chân quân cùng Lục Đình ngọc nữ. Trừ bọn họ ra, gần trăm người diễm cơ ca kỹ đó đều là đệ tử của Tử Vi môn, ngoài việc vì Lý Huyền dò thám các tin tức tình báo có giá trị của giới cực phú “Hư nghi thôn giáo bài” bán ra, còn dùng ” Âm dương trộm đan đại pháp ” trộm lấy chân nguyên của những tu chân khác, trao cho Lý Huyền tu luyện...”

Sở Dịch càng nghe càng kinh hãi, trầm ngâm nói:” Âm Dương trộm đan đại pháp, thảo nào Lý Huyền lão tặc niên kỷ không quá năm sáu mươi tuổi lại có thể tu luyện thành một thân tán tiên! Thật đúng là con bà nó không công mà hưởng, một con chó vô sỉ...”

Đột nhiên nghĩ đến mình trong mấy ngày mà thoát thai hoá cốt một cách kỳ diệu, luyện thành thân tán tiên, nếu về độ ” không công mà hưởng”,s o ra thì Lý Huyền còn xa cũng không đuổi kịp, bất giác không nhịn được phì cười, đem những lời sỉ vả trót buột miệng nói ra nuốt lại vào trong lòng.

Yên Tiểu Tiên nhú mày truyền âm nói: “Nếu chỉ đơn giản là trộm di nguyên đan thì bỏ đi, nhưng Lục Đình ngọc nữ lại là yêu nữ Miêu Cương, tinh thiện thuật dùng cổ động, có ả toạ trấn chỉ huy, những oan đại đầu lúc đầu chỉ là đến Nghi Xuân viện tâm hoan, chỉ sợ trong lúc bất tri bất giác đã bị trúng tà cổ yêu pháp, bị bọn chúng khống chế mất rồi.” nguồn

Tiêu Văn Tình truyền âm nói: “Không sai. Những năm nay Lý Huyền giả đồ trầm mê tửu sắc, không hỏi quốc sự, ngầm lợi dụng những yêu nữ cổ trùng đó đan một mạng lưới tình báo khổng lồ. Đủ để không ra khỏi cửa, cũng có thể biết hết sự tình ở các nơi, thậm chí có thể khua tay một cái mà thao túng cục thế thiên hạ. Không lạ gì Tử Vi môn khơi khơi có mấy mươi năm, lại có thể phát triển lớn đến như thế, xưng hùng ma môn? Lại có thể cùng sư tôn của ta ở thế ngang bằng, kết thành bằng hữu?”

Tiêu Văn Tình gật đầu, nhìn chằm chằm Sở Dịch, nhu thanh nói: “Nước có thể dâng thuyền, cũng có thể lật thuyền. Lý Huyền khổ tâm cố gắng là thế mới có thể xây lên một trường thiên la địa võng, Sở lang nếu như có thể thu lấy sử dụng, không sợ không thể một lưới bắt hết bọn yêu ma gian nịnh ư?”

Sở Dịch tim đập mạnh cuối cùng cũng hiểu vì sao nghi trận giao phong đầu tiên với Ma môn lại là ở Nghi Xuân Viện.

Chính vì biết người biết ta, trăm trận không bại. Trước mắt mình thế cô lực mỏng, tin tức phong bế, muốn có thể vẫn hồi sống lớn, đầu tiên cần phải thu được một lượng lớn tin tình báo mới nhất, chính xác nhất. Nghi Xuân viện tự nhiên là tuyển chọn lớn nhất cho công việc đó.

Chỉ là bọn yêu nhân Lý Mộ Đường, Đinh lục nương, đều là thân tín thân mật của Lý Huyền, lại có tâm ý cẩn mật, xảo trá điêu ngoa, mình có thể lừa được bọn chúng sao?

Nếu như thân phận bị bại lộ, với tu vi hiện tại, an nguy của mình mình chẳng đáng kể gì, nhưng những kế hoạch cần giả mạo Lý Huyền thực thi đều trôi theo dòng nước.

Nói có khi vì thế mà toàn cuộc đều bị mất cũng nên.

Nghĩ đến đây, Sở Dịch trong lòng không kìm được hồi hộp, vừa khẩn trương vừa kỳ vọng.

Tiêu Vân Tình như nhìn thấu tâm can hắn, yên nhiên cười, dịu dàng truyền âm nói: “Sở lang yên tâm, cho dù chàng không tin vào bảy mươi hai biến hoá thuật của mình, cũng phải tin tưởng vào dịch dung diệu thuật của Yến muội muội. Qua bàn tay nàng diệu thủ điểm hoá, đừng nói đến Lý Mộ Đường cùng Đinh lục nương, ngay cả đến hoàng đế thân chinh, có lẽ cũng không nhận ra chàng là vương gia giả mạo đâu...”

Yến Tiểu Tiên phì cười, vỗ vào tay Sở Dịch đang tác loạn tai vùng eo nàng: “Ta từ bao giờ làm được công cao to đến thế? Hừ, hiện tại tính khí phong lưu háo sắc của đại ca cùng Lý Huyền thiên hạ không có người thứ hai, ai có thể phân biệt được chứ? Chỉ cần chàng nhớ kỹ những lời Tiêu tỷ tỷ dạy cho, không được đắc ý vong hình, việc lộ xuất ở Nghi Xuân Viện chắc chắn mã đáo công thành.”

Trong lúc nói chuyện, chỉ nghe thấy bánh xe lạo xạo bên ngoài, vó ngựa như mưa, lẫn khuất có tiếng tơ trúc ca nhạc, vàng lúc càng rõ, càng lúc càng gần lại.

Công Tôn Trường dừng ngựa phía trước, ở bên cửa sổ thấp giọng nói:

“Vương gia, đã đến Nghi Xuân viện rồi”

61. Chương 61: Phấn Mặc Đăng Trường

Tường nhà cao vợi, đèn lồng lừng lờ, xe ngựa đi xuyên qua cổng lớn, dọc theo một con đường khúc khuỷu bằng đá, từ từ tiến vào sân của Nghi Xuân viện.

Sở Dịch nhìn qua khung cửa sổ, quay khắp bốn phía, thấy trên hoa lâu đèn lồng rực rỡ, bóng người tấp nập, còn có cả tiếng ca múa vang tới rất dễ nghe.

Trong sân lúc này đã chật cứng xe ngựa, trang trí lộng lẫy, cực kì xa hoa, ngay cả mã phu cũng được mặc quần áo rất đẹp, uy phong lẫm lẫm.

Sở Dịch cùng bọn Yến Tiểu Tiên hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ, lúc đầu còn tưởng toàn thành đã giới nghiêm nhiều ngày như vậy, việc làm ăn của Nghi Xuân viện hẳn phải suy giảm, không ngờ lại náo nhiệt như vậy.

Ngược lại, các lầu bắc khúc bên cạnh ánh đèn tiêu điều, im im ắng ắng, hoàn toàn đối nghịch. doc truyện tại . tại

Đám thị vệ liền thúc ngựa chạy lên phía trước, đứng thành hàng hô lớn: “Tề Vương giá đáo!”

Chỉ một tiếng đó, đã khiến cho huyền cầm, đàn tranh các loại đều bỗng nhiên im bật, tất cả những tiếng ca nhạc, ồn ào cũng lắng xuống. Trong phút chốc, cả một tòa đại lâu chìm trong tĩnh lặng cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

“Là Tề Vương!”

“Tề Vương tới rồi!”

Cửa sổ của đại lâu lập tức mở hết ra, người người ngó xuống bên dưới, cùng thốt lên những tiếng hoan hô vui sướng.

Trong khoảnh khắc, cả đại lâu bị chấn động, hơn trăm người như dòng thủy triều từ trong đại lâu chạy ra ngoài, chen lấn lên nhau, vây quanh xe ngựa khiến cho cả giọt nước cũng không lọt ra ngoài nổi.

Đưa mắt nhìn lại, mỗi người đều y phục lồng lộng, da trắng hồng hào, không ai không phải là quan hầu quý tộc thanh danh hiển hách, trong đó không ít người có chút quen thuộc, mấy ngày trước đây đã từng gặp trong buổi yến tiệc tại Tề Vương phủ.

Còn chưa kịp nhìn kĩ, chỉ thấy một người cao gầy có bộ râu dài mặc áo màu tím đã lao đảo bước ra, đột nhiên quỳ xuống mặt đất, một hơi dập đầu luôn mấy cái, nghẹn ngào nói: “Tề Vương cứu mạng! Tề Vương cứu mạng!”

Không ngờ lại chính là quốc tử tế tửu Quách Nhược Mặc.

Những người khác cũng vội vàng quỳ xuống, tranh nhau sợ hãi đồng thời kêu cứu mạng.

Những người này bình thường cao cao tại thượng, hoặc phong lưu kiêu ngạo, nhưng lúc này uy phong, phong độ đều đã mất hết, cũng mặc kệ cho Kim Ngô vệ lảng nhục đánh đập, nhưng vẫn không ngừng khấu đầu kêu khóc, tựa như nhà có đại tang vậy.

Sở Dịch hơi ngạc nhiên, rồi bỗng ngộ ra, cười nói: “Bà nội ơi có vẻ như những người này ôm cây đợi thỏ, ở đây đợi bốn vương tới...”

Yến Tiểu Tiên cười lạnh nói: “Cây đổ thì chim trốn, thái tử đổ rồi, bọn họ đương nhiên muốn tìm một cây đại thụ khác để nương nhờ, bất quá như vậy cũng tốt bọn người này mặc dù tham sống sợ chết nhưng trong triều cũng có chút danh hiển, bọn họ tự động tới trước cửa, cũng giúp cho đại ca đỡ mất thời gian tinh lực mất công đi thuyết phục một phen.”

Sở Dịch cười ha ha, từ trong xe tiêu sái phóng xuống, chấp tay ngó nghiêng bọn người này, chế nhạo nói: “Sao thế? Chẳng lẽ những cô nương của Nghi Xuân viện quá ư lợi hại, khiến cho các vị hai chân bủn rủn rồi hay sao, đứng cũng không nổi, cho nên mới mong bốn vương tới cứu mạng à?”

Kim Ngô vệ cười lớn.

Đám quan lại này tỏ vẻ xấu hổ, cùng cười khan mấy tiếng, còn định lên tiếng, nhưng bị ánh mắt sắc bén như điện của Sở Dịch liếc qua, liền không cách nào mở nổi lời, đành nhìn về phía Quách Nhược Mặc.

Đối với kẻ nịnh bợ trơn tuột không hề có tài năng gì như quốc tử tế tửu, cả bọn tuy có phần khinh bỉ, nhưng đã tới nước này, cũng chỉ có thể dựa vào kẻ có da mặt dày như y uốn ba tấc lưỡi mà thôi.

Quách Nhược Mặc ho khan hai tiếng, âm thanh nghẹn ngào, rưng rưng nói: “Vương gia, chúng thần ở đây chờ đợi chịu khổ một ngày một đêm, cuối cùng cũng gặp được ngài! Tính mạng của đám lão thần bọn ta, cùng bách tính, xã tắc của Tây Đường hết thảy đều ở trong tay của Vương gia, mong Vương gia hãy vì bọn lão thần làm chủ, vì chúng sinh thiên hạ làm chủ!”

Nguyên là từ sau khi thái tử cùng đám đạo sĩ linh bảo bị cho là hung thủ ám sát hoàng đế, Binh Bộ Thị Lang Dương Phong, Hình Bộ Thị Lang Tư Mã Nho cả một đám đại thần thuộc hệ phái của thái tử đều bị bắt vào trong đại lao giao cho Đại Lý tự, Hình Bộ cùng Ngự Sử phòng ba bên điều tra.

Hình Bộ Thượng Thư La Hi Nan cùng Ngự Sử đại phu Cát Lân đều là thân tín của Lý Mộc phủ, hai người này dùng hình bức cung ép buộc bọn người Tư Mã Nho phải theo ý của La Cát hai người khai ra một số lượng lớn những kẻ đồng mưu.

Nhất thời, từ trong kinh thành phát ra những lời đồn thổi, ai ai cũng cảm thấy nguy hiểm, trước kia có rất nhiều quan hầu ủng hộ cho thái tử, mong giữ lấy mạng, liền chuyển hướng theo phe những hoàng tử có quyền thế lớn nhất như Tuyên Vương, Khang Vương Kỳ Hảo.

Nhưng Tây Đường vì đề phòng vương thất xảy ra bạo loạn, nghiêm cấm những quan viên trên tứ phẩm cùng với vương hầu kết giao.

Bởi vậy, Tả Phó Xạ Lý Mộc phủ nhạc phụ của Tuyên Vương cùng thân tín của Khang Vương, Trung Thư Lệnh Bùi Vĩnh Khánh tự nhiên trở thành hai cây đại thụ, mấy ngày này, số người tới bái phỏng nối đuôi không dứt, gần như đập đổ cả cửa phủ.

Quách Nhược Mặc thiên sinh âm hiểm lại hay đồ kị, ngày trước có quan hệ với thái tử, vì tranh ân sủng trước mặt hoàng đế, đã từng đối đầu với Lý Mộc phủ cùng Bùi Vĩnh Khánh, đợt tới lần này đại hạn lâm đầu, hối hận đã muợn đành bất chấp liêm sỉ thể diện, chịu nhục chạy tới Lý phủ, Bùi phủ dâng tặng lễ vật xin tha mạng, nhưng đều bị đóng cửa từ chối.

Trong lúc sợ hãi, y đột nhiên nghĩ tới một người có thể cứu được mạng mình, đó chính là Tề Vương.

Vì vậy hắn liền dùng chước phá nôi chìm thuyền (sự tích của Hạng Vũ năm xưa khi đánh nhau với Vương Tích cháu của Vương Tiễn đã bắt quân sĩ phá nôi chìm thuyền nhằm nâng cao sĩ khí chặn hết đường lui khiến cho ai nấy đều liều chết đánh bại quân Tần bắt sống Vương Tích), cổ động những quan viên có cừu oán với Lý Mộc phủ, Bùi Vĩnh Khánh đồng loạt tiến tới Tề Vương phủ nhưng rốt cuộc vẫn trở về tay không.

Suy đi tính lại, bọn họ liền tới nơi hắn hay đến nhất là Nghi Xuân viện ôm cây đợi thỏ.

Chịu khổ suốt một ngày một đêm, trong lúc tuyệt vọng, đột nhiên gặp được Sở Dịch, cả bọn lập tức kích động vui mừng như điên, cũng bất chấp cái gì lễ nghi, thân phận hết thảy đều quỳ xuống cầu xin.

“Vương gia lúc này thái tử bị giam, vạn phần nguy hiểm, bọn nịnh thần tiểu nhân thừa cơ vu hãm trung lương, bài xích người hiền. Triều cương đại loạn, lòng người hoang mang, thật là làm cho người ta phải đau lòng thống hận...”

Quách Nhược Mặc nói như nước chảy, giọng hơi khàn khàn, bỗng nhiên hai hàng lệ tuôn ra, cắn răng nghiêng lợi, tỏ ra hết sức khảng khái, đem bản thân nói thành một vị trung thần liệt nghĩa trên đời hiếm có, nhân gian chẳng còn.

Sở Dịch nghe thấy những lời này mà nổi cả da gà, mấy lần suýt nữa cười lớn.

Nếu không phải hiện tại cần phải đoàn kết tất cả các lực lượng lại, thật muốn đá cho tên tiểu nhân vô sỉ mặt dày này một cước bay ra khỏi đây.

“Vương gia, nhìn thấy cảnh quốc gia đại loạn, bách tính lầm than, bọn lão thần há có thể coi như việc của kẻ khác, khoanh tay đứng nhìn? Nhưng chúng thần liều chết can gián, lại bị Lý Phó Xạ xem như loạn đảng, nói bọn thần kết giao với yêu đạo, mê hoặc thái tử, muốn đem tất cả chúng ta ra xử tử...”

Nói tới đây, hai mặt Quách Nhược Mặc bỗng nhiên đỏ lựng lên, y lại lấy tay lau nước mắt, nức nở nói: “Chúng thần thân là mệnh quan triều đình, thiên ân cao vời, vua muốn thần chết, thần lại dám không chết sao? Nhưng có cái chết nặng tựa thái sơn, cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng, bị đám gian thần kia vu hãm mà chết, thần thật không cam lòng!”

Nói xong y lại cúi người xuống, khấu đầu thêm mấy cái thật mạnh, lớn tiếng nói: “Vương gia, vi thần biết ngài không màng tới quốc sự, nhưng lần này quan hệ tới sự trong sạch của thái tử, nỗi khổ của lê dân, càng liên quan tới giang sơn xã tắc của Tây Đường ta. Chúng thần không màng tới vinh nhục của bản thân, không màng tới sinh tử an nguy, nhưng cầu xin Vương gia ra tay dẹp loạn, cứu lấy một mạng của thái tử, cứu lấy tính mạng của bách tính Tây Đường!”

Nói xong lời cuối cùng thì trên mặt Quách Nhược Mặc chảy ra hai hàng nước mắt.

Chúng quan viên cũng đồng loạt phụ họa, thần tình kích động, thề cùng gian đảng quyết tử với nhau. Đồng thời còn ví Lý Huyền như Chu Công tái thế, Gia Cát trọng sanh.

Trong đáy lòng Sở Dịch cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười không nói, khoanh tay đứng đó, âm thầm tính toán như thế nào để lợi dụng đám tiểu nhân này thực hiện bước đầu tiên cho tốt.

Linh cơ vừa động, Sở Dịch đột nhiên ha ha cười to: “Quách Nhược Mặc, lá gan ngươi to lắm! Dám ở trước mặt bốn vương hồ ngôn loạn ngữ, công nhiên lừa gạt!” sau đó xoay người quát lên: “Kim Ngô vệ nghe lệnh, bắt hết bọn gian đảng này cho ta!”

Yến Tiểu Tiên thất thanh kinh dị.

Tiêu Văn Tình ngược lại thần nhiên cười, trong mắt lộ vẻ tán thưởng.

Mọi người kêu to, sắc mặt Quách Nhược Mặc kịch biến, ngạc nhiên nói: “Vương gia, ngài...ta...” bình thường thì hắn hung hăng làm càn, đột nhiên trở nên yếu đuối, mồ hôi hột to như hạt đậu toát ra như suối.

Sở Dịch nhướng mày quát: “Công Tôn Trường, người không nghe sao? Còn không mau bắt bọn gian nịnh ly gián quần thần, phỉ báng trung lương, áp giải đến Ngự Sử chờ thẩm vấn.”

Công Tôn Trường lúc này mới hồi phục tinh thần, dẫn chúng binh lính xông lên, vây bắt hơn trăm bọn quan lại ở giữa, một bên thì lẳng nhục, một bên thì lấy dây thừng, đem bọn ngũ hoa đại bàng trời chặt.

Chúng quan viên hỗn loạn, kêu khóc, giãy dụa phản kháng, nhưng bọn chúng sau đó lại quay sang mắng Quách Nhược Mặc làm điều ác, hận không thể đem hắn ra phân thân xẻ thịt.

Chúng quan viên hỗn loạn, kêu khóc, giãy dụa phản kháng, nhưng bọn chúng sau đó lại quay sang mắng Quách Nhược Mặc làm điều ác, hận không thể đem hắn ra phân thân xẻ thịt.

Quách Nhược Mặc sắc mặt trắng bệch, sợ hãi, sụp đổ trên mặt đất, cả người run run, môi mấp máy muốn nói nhưng lại nói không ra lời.

Sở Dịch tâm trạng đại khoái, khoe miệng nhin không được có một tia mỉm cười, nhàn nhạt thần nhiên nói:

- “Công Tôn tướng quân, chúc mừng người nhất cử bình định phản loạn, lập được công lớn. Xem ra ngày tấn thăng Kim Ngõ đại tướng quân chỉ trong nay mai.”

Công Tôn Trường trong tâm vui mừng, quỳ trên mặt đất, cất cao giọng nói:

- “Đa tạ đại ân Vương gia! Vương gia trí dũng song toàn, chỉ đạo sáng suốt, mặt tướng nếu được đi theo Vương gia tất sẽ bách chiến bách bại.”

Sở Dịch gật đầu mỉm cười nói:

- “Người gặp Ngự Sử đại nhân Cát đại phu, đừng quên nói cho hắn, bốn vương sẽ tự mình tham gia tam ti hội thẩm (thẩm vấn).” nói xong, quay lưng đi vào Nghi Xuân viện, đối với tràng cảnh hỗn loạn phía sau cũng không liếc mắt một cái.

Yến Tiểu Tiên vừa sợ vừa cảm thấy kỳ, chẳng biết hắn định làm gì nhưng nhất thời cũng không muốn hỏi, không thể làm gì khác hơn là cùng Tiêu Văn Tình chân thấp chân cao theo sau.

Sở Dịch bước vào cửa, vô số mùi hương xộc thẳng vào mũi, trước mắt bừng sáng.

Đại sảnh chạm khắc rất nhiều bức họa, hoa đăng rực rỡ, cực kì mỹ lệ, so sánh với Vương hầu phủ hơn kém không bao nhiêu.

Mười mấy danh kỹ, ca cơ áo dài lụa mỏng đang xếp thành hàng dài chờ đợi.

Nhìn thấy Sở Dịch, nhất thời cười tươi như hoa, nhún người hành lễ, dịu dàng nói:

- “Vương gia cát tường.”

Chúng nữ nhân mập ốm, nhan sắc khác nhau, tuy so ra kém Yến Tiểu Tiên và Tiêu Văn Tình là quốc sắc thiên hương nhưng cũng có mỹ nhân vẻ đẹp kinh người, sóng mắt đưa tình yêu mị, phong tình gợi cảm, càng câu hồn nhiếp phách, làm cho người ta ý loạn tình mê.

Tuy rằng định lực của Sở Dịch rất cao, nhưng tim vẫn không kìm chế nổi đập thành thịch, sợ hãi nghĩ:

- ” Đám yêu nữ này so với đám ma nữ từ thiên tiên môn tới khi trước, quả nhiên là còn lợi hại hơn, chỉ với việc nội liễm “song tu tà cương” trong thể nội mà đã hơn hẳn đám hậu bối kia, không trách bao nhiêu năm qu, cũng không có một ai nhận ra được thân phận thật của bọn chúng.”

Vừa nói tới đây, mỗi mỹ nữ xinh đẹp khoác lên mình bộ áo màu hồng đã bước ra, oán trách nói:

- “Vương gia cuối cùng đã tới? Làm hại nô gia ăn không ngon ngủ không yên, thân thể suy nhược, trong lòng cũng sinh ra sợ hãi, còn tưởng Vương gia đã gặp phải việc gì rồi.”

Tiêu Văn Tình khẽ nhủ mày truyền âm nói:

- “Sở lang cẩn thận, y chính là Liễu Lục Nương đó.”

Sở Dịch liền cảm thấy lạnh run, Lục Liễu ngọc nữ đứng thứ bảy trong ma môn thập lục tiên, âm hiểm độc ác, cũng rất đa tình quyến rũ, là đệ tử được sủng ái nhất trong Bắc Cực Tứ Chân của Lý Huyền.

Bản thân nếu như muốn diễn tốt vai Lý Huyền, trước tiên cần phải vượt qua được cửa này đã.

Liền không hề khách khí véo nhẹ lên cặp lông mày sắc căng tròn của y cười lớn nói:

-“Tiểu yêu tinh, bồn Vương cũng lo lắng cho nàng, để bồn Vương xem xem hai hôm nay nàng đã gãy đi bao nhiêu? Xem xem có phải chỗ nào cũng bị gãy đi không?”

Liễu Lục Nương hơi đỏ mặt, lộ ra thần sắc vui mừng pha chút rụt rè, đôi mắt như long lanh như nước nhìn chăm chăm về phía Sở Dịch, nhu thuận nói:

- “Phòng của Vương gia sớm đã chuẩn bị xong rồi? Không có người ngoài, chủ nhân muốn kiểm tra chỗ nào của nô gia, xin cứ tận tình kiểm tra.”

Tim của Sở Dịch giật thót, không kìm nổi phát xuất hỏa nhãn kim tinh, trong chớp mắt nhìn qua tất cả từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài yêu nữ này một lượt, liền bị Yên Tiểu Tiên tức giận trợn mắt, vội vàng thu liễm tâm thần, cười nói: “Rất tốt, rất tốt.”

Đám nữ nhân liền cười cười nói nói, kể trước người sau vây quanh Sở Dịch, đi theo sau Liễu Lục Nương.

Sở Dịch ở cùng lúc cười nói vui vẻ, lại vừa cố gắng ghi nhớ tất cả mọi việc, án chiếu theo truyền âm của Tiêu Văn Tình nhắc nhở, đem tất cả những việc mà mười mấy yêu nữ này nói nhập vào trong lòng.

Đám yêu nữ mặc áo tím dự yến, bám sát hai bên của Sở Dịch như hình với bóng đều là đệ tử mới thu nhận của Lý Huyền.

Lý Huyền là kẻ có mới nới cũ, sủng ái nhất là những đệ tử mới, cho nên đám yêu nữ này mới thừa cơ tiếp cận nói chuyện với hai người Tiêu Văn Tình, buông lời bợ đỡ.

Lâu phòng trong Nghi Xuân viện được nối liền, thông tới khắp các nơi, giống như là một mê cung.

Cả bọn rẽ đông rẽ tây, dọc theo một hành lang dài đi qua một khu hoa viên tiến nhập vào trong tòa trâm hương các nguy nga tráng lệ.

Trong điện được bố trí cực kì xa hoa, so với phía đại sảnh bên ngoài thì hơn gấp mười lần. Bốn bức tường cực kì hoa mỹ, khói tím phảng phất, Sở Dịch chỉ thấy mùi hương xông lên tận óc, liền cảm thấy ngáy ngất.

Tiêu Văn Tình truyền âm nói:

- “Sở lang, đây chính là tổng bộ đại điện của Tử Vi môn, bốn bức tường này đều do thái cổ tây hải thần mộc tạo thành, thủy hỏa bất xâm kiên ngạnh vô bỉ, độ nghiêm mật thậm chí còn hơn cả huyền băng thiết. phía sau bình phong là một thông đạo dẫn tới Hợp Hoan điện của Tử Vi cung, là chỗ ở bí mật của Lý Huyền lão tặc cùng với Tử Vi yêu nữ âm dương song tu.”

Niệm lực của Sở Dịch quét qua trong lòng liền không khỏi kinh thán.

Vừa nhìn ra cửa điện bên ngoài, tất cả những âm thanh, cảnh tượng đều bị ngăn cách. Với hỏa nhãn kim tinh của y, cũng không cách nào xuyên qua nổi bức tường này, chỉ có thể cảm nhận được thoáng qua một chút thế giới bên ngoài. Về độ nghiêm mật so với Tần lăng cung khi trước cũng không hề thua kém.

Bên tai lại vang lên âm thanh vui vẻ của Tiêu Văn Tình:

-“Đúng rồi, Sở lang, có vài điều ta quên nói với người? Đường Mộng Yếu Đường chương môn người mà chàng mãi mãi không quên chính là bị giam tại Hợp Hoan điện ...”

Sở Dịch tựa như bị ai đâm mạnh vào ngực, trong mắt hiện ra một khuôn mặt thanh nhã thoát tục, cao thượng động lòng người, nhất thời nhiệt huyết sôi sục, thâm nghĩ:

-“Nàng rơi vào tay Lý Huyền lão tặc cũng đã vài ngày, không biết hiện tại rốt cuộc ra sao rồi?”

Mấy ngày này trải qua biết bao nhiêu việc, không lo nổi thân, cũng chẳng mấy khi nhớ tới nàng, lúc này bị Tiêu Văn Tình đề tỉnh, trong lòng không khỏi cảm thấy nóng ran, càng thêm lo lắng khẩn trương, hận rằng không thể lập tức cứu nàng ra.

62. Chương 62: Phần Mặc Đăng Trường (2)

Tiêu Văn Tình khẽ mỉm cười, nhẹ giọng truyền âm nói:

-“Sở lang yên tâm, mấy ngày này Lý Huyền lão tặc còn lo truy tìm bọn ta, còn có tâm tư nghĩ với việc của nàng sao, Đường tiên tử ắt hẳn không gặp chuyện gì, nhiều lắm cũng chỉ là kinh hãi một chút mà thôi, quá quan tâm thì sẽ gây ra nhiều loạn tâm tư, nếu như chàng hiện tại nôn nóng muốn cứu nàng ra, chỉ khiến cho bọn chúng sinh nghi, cứ bình tĩnh vô ưu vẫn tốt hơn.”

Sở Dịch lạnh người, vội nói:

-“Không sai, việc cũng phân ra nặng nhẹ, không thể vì chuyện nhỏ mà hỏng đại sự, huống hồ không có lệnh của bản Vương, ai dám tùy tiện động tới nàng? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng chỉ là nằm mơ mà thôi. Đợi tới khi ổn định trận cước, tới lúc đó cứu nàng cũng không muộn.”

Nghĩ tới đây, trong lòng lập tức ra quyết định.

Lúc này, cửa điện đóng lại, bọn thị nữ đồng thời vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Liễu Lục Nương quay người lại, tựa như muốn khóc, giọng run run nói:

-“Sư tôn! Cuối cùng người cũng đã trở về, đồ nhi?? Đồ nhi còn tưởng sư tôn đã gặp phải chuyện gì!”

nói tới câu cuối cùng, liền ngã quỵ xuống, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn trào.

Mười mấy nữ kia cũng quỵ xuống, khóc thương đau khổ.

Giờ đây không có người ngoài, bọn chúng không cần phải ngụy trang nữa, tâm tình lộ rõ, lời nào cũng phát ra từ tim gan, không hề có chút giả tạo.

Sở Dịch hơi ngẩn người, không ngờ đám yêu nữ đối với lão tặc này lại tình sâu nghĩa nặng như vậy, vội cười lớn nói:

- “Đám nha đầu ngốc nghếch này, sư tôn phúc như đông hải, thọ tử nam sơn, làm sao gặp chuyện gì, nói xem có thể ra sao được chứ, sư tôn có những đồ đệ đẹp như thiên tiên thế này, chỉ lo không thể trở thành thần tiên, còn muốn gì hơn nữa?”

Cả đám nữ nhân liền bật cười, khuôn mặt kiều diễm hơi ửng hồng, buồn vui lẫn lộn.

Liễu Lục Nương hai mắt vẫn còn đỏ hồng, nức nở nói:

-“Sư tôn, bọn con đều đã nghe được tin tức Lý sư đệ bị Tiêu Thái Chân sư đồ hại chết, Lý sư huynh cùng Hà sư huynh giờ đang đi khắp nơi tìm người??”

Sở Dịch cố ý hừ lạnh một tiếng, oán hận nói:

-“Không ngờ Tiêu Thái Chân lại là hậu nhân của Tàn Thủy Hoàng, lão yêu bà này hại ta thật khổ! Chúng ta tính tới trăm phương ngàn kế, cũng không thể tưởng tượng được kế hoạch của y! Tới lúc y lọt vào tay ta, dù cho có bằm thành vụn mảnh cũng không hả được giận!”

Liễu Lục Nương nghiêng răng nói:

-“Sư tôn, lão yêu bà này tự làm tự chịu, đêm qua đã chết trong tay của Tàn Thủy Hoàng chuyển thế, ngay cả Hiên Viên ngũ bảo cũng đều rơi vào tay của Tàn Thủy Hoàng chuyển thế.”

“Cái gì?” Sở Dịch giả vờ thất thanh kinh dị, cau mày nói: “Thật có chuyện này ư?”

Liễu Lục Nương gật đầu nói:

- “Đây là do chính phong ảnh diễm của Lăng Khung Tả muội tự mất nhìn thấy. Tiêu Thái Chân còn cố lường gạt Tàn Thủy Hoàng chuyển thế nói Bắc Đẩu thần binh đã bị Ngũ Đế Tứ Mẫu phong ấn muốn đoạt được thần binh cần phải tham gia Trường An tiên phạt đại hội diễn ra vào mấy ngày tới...”

Sở Dịch và Đàm Tiểu Tiên nhị nữ nhìn nhau, kinh hãi lẫn lộn.

Vui là vì mưu kế Kim Thần đã có công hiệu, mà môn các phái đối với việc này tin là thật, kinh chính là tin tức chưa đến một ngày đã truyền đến tai Tử Vi môn, chứng tỏ tin tức tình báo của chúng rất nghiêm mật, vừa công hiệu vừa nhanh chóng.

Sở Dịch trong lòng nhất động, ha ha cười nói: “Hay lắm, hay lắm! Tiêu Thái Chân cuối cùng còn có chút lương tâm, lưu lại cho ta một đường lui, không tới một tháng Hiên Viên lục bảo tất sẽ trở lại tay ta.”

Liễu Lục Nương bọn người cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả Tiêu văn Tình và Yến Tiểu Tiên cũng lấy làm kinh hãi. Hơn mười cặp mắt đều chăm chú nhìn hắn, không biết lời của hắn có ý gì.

Sở Dịch cũng không giải thích, quay đầu thản nhiên nói:

–“Lục nương, hiện giờ ngươi có hay không vẫn không thu được tin tức từ các trấn của Tây Vực?”

Liễu Lục Nương ngẩn ra, biến sắc nói: “Sư tôn nói... nói...”

Hiện giờ, nàng vẫn chưa thu được tin tức từ Tây Vực truyền tới, đang cảm thấy kỳ quái, bị Sở Dịch hỏi tới, nhất thời trở nên tỉnh ngộ, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, nửa câu cũng nói không nên lời.

Sở Dịch nhướng mày, lạnh lùng nói:

–“Nếu ta đoán không sai, lúc này Nguyệt Thị, Vu Điền hơn phân nửa rõ ràng là bị Phiên binh công hãm. doc truyện tại . Kim Mẫu môn, Lôi Đình môn, Tiêu Diêu môn, Thanh Đế môn... đang tập hợp binh mã, chuẩn bị Đông tiến, đem Phật Đạo các phái tiêu diệt sạch sẽ.”

Chúng yêu nữ hoa dung thất sắc, nhìn nhau.

Lúc này hai mươi tám Túc Ấn đã được giải khai, trung thổ yêu thú hoành hành, Phật Đạo tranh phong, ma môn thì đợi chờ đục nước béo cò.

Nhưng Thần môn các phái mặc dù âm thầm đấu đá, lừa dối lẫn nhau, thật giả khó lường nhưng trước Tiên Phật đại hội đều không có hành động gì để tránh dẫm thảo kinh xà.

Bọn họ vì sao lại đột nhiên hủy hiệp định, liên hợp xuất binh?

Sở Dịch hốt nhiên nói:

–“Thần môn các phái vốn đối với Tử Vi môn ta có lòng đề phòng. Đêm qua sau sự việc Tần Lăng, bọn họ tưởng ta và Tiêu Thái Chân đồng mưu, nếu không phải lúc ấy nóng lòng đoạt lại Hiên Viên ngũ bảo, đã sớm quần khởi vây mà công ta...”

Liễu Lục Nương run giọng nói:

–“Không sai! Hiên Viên ngũ bảo nếu bị Tần Thủy Hoàng chuyển thế cướp đi, Thần môn các phái tất cần phải cùng chúng ta hợp tác, không cần chờ Tiên Phật đại hội. Bọn họ đối với trung thổ mơ ước đã lâu, lần này lại hiểu được việc chúng ta đang làm, vì báo thù cho hủ giặc, tự nhiên...tự nhiên...”

Sở Dịch hốt nhiên nói:

–“Cái tổ bị lật thì làm gì còn trứng nguyên vẹn. Đến lúc đó đừng nói có thể đấu được với Phật Đạo các phái, chúng ta chính mình có thể chạy thoát hay không cũng rất khó nói.”

Hắn dừng lại một chút, nhìn lướt qua mọi người, lạnh nhạt nói:

–“Huống chi, đêm qua bốn tôn thân phận của ta đã bị bại lộ, bọn chúng chỉ cần dùng kế mượn đao giết người, cũng đủ làm cho Tề Vương ta mang tội danh cầu kết yêu ma, thông dịch bán nước, trở thành đích ngắm, chết không có chỗ chôn.”

Trong đại diện Nha Tước không một tiếng động, chúng nữ nghĩ không ra chỉ ngần ngừ hai ngày, thế cục đã nghịch chuyển, lương bề thọ địch, các nàng mấy năm nay hết thảy khổ cực kinh doanh, giờ trở nên không còn ý nghĩa, ngược lại trở thành tự đào mồ chôn mình.

Trong lúc nhất thời, vừa là kinh sợ vừa là bi lụy.

Hương thơm phảng phất, ánh đèn lay lắt, bóng người in trên vách khi dài khi ngắn, mơ hồ bất định giống như tâm tình của mọi người lúc này. Nguồn tại

Phải nửa ngày sau, Liễu Lục Nương giọng khàn khàn nói:

-“Sư tôn, sự việc đã như vậy, người vì sao còn nói Tiêu Thái Chân để lại một đường lui, thậm chí không tới một tháng Hiên Viên lục bảo tất rơi vào tay chúng ta, dựa vào đâu mà nói vậy?”

Sở Dịch ha ha cười nói:

-“Tiêu Thái Chân lừa Tần Thủy Hoàng chuyển thế tham gia Tiên Phật đại hội, bắt quá nguyên là muốn mượn tay Phật Đạo tu chân, vì nàng mà báo thù. Nhưng Thần môn các phái nghe được tin tức này, vì để đoạt lại Hiên Viên ngũ bảo, bọn chúng còn không lập tức khởi phát thế công sao? Còn dám đối với sư tôn ta đánh lén ám toán sao?”

Chúng nữ chợt hiểu ra, tựa như ban đêm nhìn thấy một ánh rạng đông, vừa mừng vừa sợ, cùng nở nụ cười:

-“Không sai! Bọn họ không dám, hơn nữa quá nửa sẽ bằng tất cả các phương pháp nội trong một tháng, bảo trụ cho sư tôn chu toàn, bảo trụ Tây Đường hòa bình, làm cho Tiên Phật đại hội cử hành đúng thời hạn.”

-“Đúng là như vậy!”

Sở Dịch thản nhiên mỉm cười nói:

-“Có bằng hữu từ phương xa tới, tuyệt quá. Tết nhất có khách quý tới, bọn ta sao không chiêu đãi tử tế cho tận tình địa chủ được?”

Liễu Lục Nương nheo mị nhãn, cười nói:

-“Mở cửa đón chào, đóng cửa đánh chó. Sư tôn, Thần môn các phái nếu không niệm tình đồng đạo, chúng ta cũng không cần đối với bọn họ khách khí.”

Chúng nữ thần tình kích phấn, đồng loạt khen hay.

Sở Dịch cất cao giọng nói:

-“Mọi người đồng tâm, cho dù cố gắng, nhưng nếu chỉ dựa vào thực lực chúng ta, đem Thần môn các phái, Tần Hoàng chuyển thế đuổi tận giết tuyệt, chiếm hiên Viên lục bảo chỉ là si tâm vọng tưởng...”

Hắn dừng lại một chút, nhướn mày nói:

-“Theo ta thấy, biện pháp duy nhất, là nên gọi thêm nhiều rắn tới cùng nhau cắn con voi lớn này. Tại sao phải sợ đám rắn trước giờ là kẻ địch trời sinh của chúng ta, cũng đâu có gì phải hối hận?”

Chúng nữ có chút kinh ngạc, lập tức hiểu được ý hắn nói, thanh âm sôi nổi.

Một mỹ nhân xiêm y màu vàng kinh nghi hỏi:

- “Ý sư tôn, chẳng lẽ là liên thủ Phật Đạo các phái, đồng loạt đối phó Thần môn sao?”

-“Không sai!”

Sở Dịch hai mắt tinh quang lấp lánh, nhìn mọi người, từng chữ từng chữ nói:

-” Chính là như Tần và Sở (diễn tích Tần và Sở trước liên minh với nhau, sau đó Tần mạnh lên tiêu diệt Sở, tạo bước tiến lớn trong việc thống nhất Trung Hoa), như mây trời vô định. Thiên hạ không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn. Nhưng địch nhân vẫn là địch nhân, tuyệt đối không thể cùng chúng ta trở thành minh hữu.”

Nói mấy câu đó như đinh chém sắt, như sấm dội trong lòng mọi người, trong điện thoáng chốc không còn một âm thanh nào.

Chúng nữ nhìn nhau, ngập ngừng không nói. Các nàng đối với sư tôn tuy không dám ngỗ nghịch, cũng hiểu được lời hắn nói có đạo lý, nhưng cùng Phật Đạo hợp tác, hiệp lực đối phó ma môn, điều này cũng chưa từng nghĩ tới, đây chỉ là ý niệm hoang đường, trong khoảng thời gian ngắn vẫn khó có thể tiếp nhận.

Tiêu Văn Tình mỉm cười, vỗ tay than thở:

-“Lời sư tôn đúng là làm bưng tỉnh người trong mộng! Thiết tưởng sư tôn có thân phận tôn sùng trong triều đình trên dưới, nhất hô bách ứng, hà cơ phải lo lắng về Đạo Phật các phái không đối phó thần môn? Chuyện tốt như thế này sao chúng ta không lợi dụng lấy? Chúng ta tri kỷ tri bỉ, tiên phát chế nhân, tự nhiên nắm chắc phần thắng, Hiền Viên lục bảo nhất định là vật trong túi chúng ta.”

Yến Tiểu Tiên thanh âm trong trẻo nói:

-“Đúng rồi! Lúc này Thần môn các phái còn chưa phát giác chúng ta đã biết gian mưu bọn chúng, còn nghĩ tưởng rằng trừ diệt Tần Hoàng chuyển thế, đoạt pháp bảo. Chúng ta tương kế tựu kế, giết bọn chúng, đợi bọn chúng tỉnh ngộ thì cũng là ứng phó không kịp. Cho dù bọn họ có phản lại, vạch trần thân phận sư tôn, thiên hạ có ai tin tưởng? Đợi sư tôn lấy được Hiền Viên lục bảo tu luyện Hiền Viên tiên kinh, còn sợ gì bọn trọc lừa lỗ mũi trâu.”

Chúng nữ bị hai nàng, một người tung một người hứng, trong lòng đại động, nghĩ thầm rằng, thôi thì đánh một trận, thêm một minh hữu, thì cũng có thêm một người gánh vác, mặc kệ là “dữ lang cộng vũ” hay “dữ hổ mưu bì”*!

Lập tức đều ồn ào hẳn lên, tranh nhau nói, đồng loạt hiển kế sách. Nhưng chỉ toàn lời nói nhảm nhí, tuyệt không có kế sách nào hay.

Sở Dịch nghe được tiếng mắng, tiến thì thầm, còn nói như thế nào để xếp đặt bố trí, dụ cho Thần môn các phái cùng Tần Thủy Hoàng chuyển thế và Phật Đạo các phái tàn sát lẫn nhau. Sau đó chính mình sẽ là người ông đặc lợi, đoạt Hiền Viên lục bảo thu vào trong túi.

Còn nói như thế nào diện kiến hoàng đế, mong hấn phái binh công tử Thổ phiên các phiên, liên hợp Đạo Phật các phái tiêu diệt Thần môn, như là thả chết chó vào nồi, tiêu diệt quần hùng, xưng bá Cửu Thiên tam giới, không ai là không đưa ra quỷ kế cực kỳ ác độc.

Sở Dịch ha ha cười, thanh âm át cả tiếng chúng nữ:

-“Mọi người mưu kế cũng không tệ, bất quá lúc này là lúc khẩn yếu, là lúc bình định các đảng phái của thái tử. Cổ nhân có nói: ”an nội rồi mới an ngoại“, nếu muốn diệt trừ Thần môn các phái, tựu phải đoàn kết hết tất cả các lực lượng. Tại triều đình, bình định bằng đảng phản loạn, ở ngoài thì giải trừ đấu tranh Phật Đạo...”

Nghe hấn giọng khàn khàn mà nói, Tiêu Văn Tình và Yến Tiểu Tiên nhìn nhau, khóe miệng đều không khỏi có một tia mỉm cười.

Vốn có một chút lo lắng, Sở Dịch không nắm trong tay thế cục, lộ ra sơ hở, nhưng không ngờ hấn kinh nghiệm có thừa, có tài nói láo, đã đem quan hệ lợi hại phân tích rõ ràng, làm cho bọn yêu nữ không thể thoái lui, chỉ có nước tiến tới cùng ma môn quyết tử.

Sự việc biến đổi, Sở Dịch quả nhiên không phải kẻ khờ.

Mắt thấy hấn đứng chấp tay ngạo nghễ, thông dong, khóe mắt mi sao lộ vẻ hào hiệp, thần thái bay bổng, nhị nữ đột nhiên có cảm giác ý mộng tâm mê.

Nhưng nghĩ đến thế sự vô kể, vận mệnh vô thường, đã đem một thư sinh thiện lương cuốn vào vòng quỷ dị, đấu tranh giữa đạo và ma, từ nay về sau nếu hai người bị chia cắt, Yến Tiểu Tiên trong lòng không khỏi nổi lên một chút cảm giác lạnh lẽo và đau xót.

Chỉ nghe Liễu Lục Nương nhú mày nói:

-“Đã như vậy, sư tôn vì sao không đem Quách Nhược Mặc thu nạp sử dụng, ngược lại còn đưa bọn họ vào đại lao?”

Yến Tiểu Tiên rung mình, ngưng thần lắng nghe. Chúng nữ cũng đều chăm chú.

Sở Dịch nhướng mày một cái, ha ha cười nói:

-“Liễu Lục Nương, tối nay đến chỗ này có một trăm quan viên, bọn chúng ai cũng tham sống sợ chết, chỉ cần là mạng sống, việc xấu xa vô sỉ gì mà không làm được? Thật không muốn nói, bọn chúng còn không bằng một con chó.”

Tiêu Văn Tình hé miệng cười, ôn nhu nói:

-“Sư tôn nói không sai. Năm đó có người thượng tấu Quách Nhược Mặc nạp yêu nữ Phù Tang làm tiểu thiếp, tư thông với nước khác. Quách Nhược Mặc còn không đợi chỉ ý hoàng đế đã tự ý đem giết Phù Tang tiểu thiếp, cùng đứa nhỏ của hắn và ả. Sau đó còn tự nói mình trong sạch. Loại tiểu nhân này, vì bản thân mình, ngay cả thê tử và nhi tử cũng không tiếc hy sinh, hắn làm sao có thể vì người khác? Sư tôn, nếu mà thu nạp hắn, khó chắc rằng ngày sau không bị hắn phản bội.”

Sở Dịch vỗ tay cười nói:

-“Tiểu Thanh hiểu ý ta! Người này đích tiết tháo còn không bằng kỹ nữ bắc khúc, có làm được gì? Huống hồ lúc này, triều đình thị phi bất phân, đồng liêu hệ phái của thái tử, đều bị nghiêm mật giam lỏng. Tuyên Vương, Khang Vương hai phái cũng hận không thể đưa hắn vào chỗ chết. Miệng người cay độc, nếu nghe bọn tiểu nhân giật dây, tùy tiện tỏ ra thái độ ủng hộ thái tử, lại không có được chứng cứ oan khuất, chẳng những làm chuyện vô bổ, chỉ sợ bị Tuyên Vương, Khang Vương vu cho tội danh đồng phản loạn...”

Hắn dừng lại một chút rồi hốt nhiên nói:

-“Một khi thấy tình thế không ổn, tên tiểu nhân Quách Nhược Mặc còn có thể trở dao đâm một nhát, hối không kịp. Hắn nói đã bị Tề Vương ta hiếp bách, ép buộc...miệng chúng như thiết kim, nhân chứng đầy đủ, ta có nhảy vào Hoàng hà cũng tẩy không sạch. Chi bằng bây giờ ta thuận theo nhân tình, để cho Tuyên Vương và Khang Vương buông lỏng cảnh giác, Khi thời cơ đến, sau đó bọn chúng ứng phó không kịp đem giết hết.”

Chúng nữ nghe xong đều thán phục, đồng thanh nói:

-“Sư tôn thật là cao kiến, tính toán rất kỹ, đồ nhi thật sự là không bì được.”

Yến Tiểu Tiên càng vui mừng không thôi, đối mặt với Sở Dịch thần nhiên mà cười.

Chỉ đến khi đó, tâm tình của nàng mới dần dần dịu lại.

Lập tức Sở Dịch một lần nữa kể lại rõ ràng việc bố trí, làm cho lũ yêu nữ nhanh chóng có được tư liệu, đem triều đình các thế lực lớn phân biệt sửa sang lại rõ ràng, từ vương công cho đến tri huyện, một người cũng không thể thiếu.

Để cho Liễu Lục Nương nhanh chóng liên lạc Lý Mộ Đường cùng Hà Khôi đi Tây Vực, Nam Cương thu thập tin tức tình báo mới nhất của Thần môn các phái.

Đồng thời ngày đêm nghiêm mật giám sát kinh thành tất cả các hướng, kể cả gió thổi cỏ động cũng lập tức thông báo.

Mọi người vui vẻ lĩnh mệnh chia nhau hành sự.

Yêu nữ đã huấn luyện có tổ chức, hiệu suất cực cao, bất quá chưa tới nửa canh giờ đã đem triều đình trên dưới, tin tức các môn phái, không một chút sơ sót sửa sang lại, giao cho Sở Dịch.

Sở Dịch nuốt Kí Sự châu, cho nên sự tình gì đã gặp là không thể quên được, chỉ đơn giản nhìn một lần, quan viên lớn nhỏ, quan hệ phức tạp đều ghi nhớ trong tâm. Sau đó từ trong đó lựa chọn ra hơn mười người trọng yếu, lệnh cho lũ yêu nữ để ý canh phòng.

Bố trí tất cả, đã gần đến giờ tỵ, Sở Dịch định tiến vào Hợp Hoan điện, gặp Đường Mộng ểu nhưng lại lo lắng chính mình thấy nàng ngược lại không cầm được lòng, để người bên ngoài nhìn ra sơ hở.

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là cố nén tâm tư, cùng Tiêu Văn Tình nhị nữ rời khỏi Nghi Xuân viện, đội hộ vệ Kim Ngô cũng đi theo hồi phủ.

*Chú thích

“dữ lang cộng vũ” hay “dữ hổ mưu bi”:

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Thái bình ngự lãm”.

Thời Tây Chu, có một người muốn làm một chiếc áo lông đáng giá ngàn vàng. Có người mách bảo anh ta làm bằng lông cáo là có giá trị nhất. Anh ta nghe vậy nghĩ bụng: “Trên núi có rất nhiều cáo, chỉ bằng ta đến đó bàn với chúng xem sao”.

Nghĩ đoạn, anh ta liền vui vẻ đi lên núi. Khi nhìn thấy một bầy cáo, anh bèn nghiêm túc bàn với chúng rằng: “Hỡi bầy cáo thân mến, tôi đây muốn làm một chiếc áo lông trị giá ngàn vàng, nên mới đến gặp và mong các vị hãy lột da trên mình cho tôi có được không?”. Bầy cáo nghe nói liền hoảng hốt đua nhau chạy như biến. Anh ta chẳng còn cách nào khác, đành cụt hứng trở về.

Ít lâu sau, anh ta làm lễ giỗ tổ, nhưng lại thiếu thịt dê. Anh ta liền nghĩ ngay đến đàn dê vẫn thường hay ăn cỏ dưới chân núi, bèn vui vẻ đến nói với đàn dê rằng: “Hỡi đàn dê thân mến, tôi đang làm lễ giỗ tổ nhưng lại thiếu mất thịt dê, vậy mong các vị biếu tôi một ít thịt có được không?”. Đàn dê nghe vậy kêu me me không dứt, rồi chạy trốn vào rừng sâu, trong chốc lát chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Vậy nên, câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công.

63. Chương 63: Tổ Nữ Chân Kinh

Bên trong Mai Hồ Tiểu Trúc thuộc Tề vương phủ, bình phong ánh lục, nền hồng chao đảo, làn làn khói thơm uốn cuộn trên không.

Sở Dịch nằm thoải mái trên một chiếc giường rộng rãi êm ái, giang hai tay ra ôm Tiêu, Yến nhị nữ vào cười hi hi: “Sao rồi hả hai vị ái phi? Lần đầu tiên lên đài biểu diễn đêm nay của bản vương thế nào? Có thấy chút sơ hở nào không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Yến Tiểu Tiên đỏ ửng lên, đẩy hấn ra ngoài, hờn dỗi: “Phì! Ái phi cái đầu huynh ấy. Muội và Tiêu tỷ tỷ chỉ là thư đồng và nha hoàn mà Vương phủ mới thu nhận thôi, sao có thể làm phi tần của cái tên Vương gia háo sắc vô độ như huynh chứ.”

Đưa mắt lườm hấn, Yến Tiểu Tiên không nhin nổi thoáng nở một nụ cười, ngược mặt về phía ngoài cửa sổ, chum môi lại truyền âm cười nói: “Vách có tai, còn hồ ngôn loạn ngữ, tấy máy chân tay nữa là cẩn thận đám gia đình, nha hoàn bên ngoài nhìn ra chân tướng đó.”

Từ lúc vừa mới trở về Vương phủ tới bây giờ, đám nô tỳ, gia đình trông thấy Sở Dịch, không một ai nghi ngờ, đến mấy sủng phi của Lý Huyền cũng không nhận ra được sơ hở nào. Tất cả mọi người khi đứng trước mặt hấn đều không khỏi cung cung kính kính, căng thẳng vô cùng.

Lý Huyền xa hoa háo sắc, bình thường tùy ý mua về nha hoàn luyện đồng*, chơi đùa chán rồi lại khăng khải tặng cho các quan lại chức sắc khách. Nô tỳ thư đồng trong Vương phủ đi lại cực kỳ nhộn nhịp.

Do vậy mà tất cả thấy Yến Tiểu Tiên và Tiêu Văn Tình cũng đều cho là do lão mới mua về, không có ý gì khác.

Sở Dịch ôm chặt lấy eo nàng không cho tránh thoát, mỉm cười nói thầm: “Lời này của Tiên muội sai rồi. Người trong thiên hạ đều biết bản vương thích tỳ nữ luyện đồng xinh đẹp, hoang dâm vô độ. Nếu như không ngộ nguyệt chân tay với các nàng mới khiến người khác nghi ngờ đó. Hơn nữa, ngay cả đám Tử Vi yêu nữ đó cũng đều nhìn không ra đúng sai, còn phải sợ lũ gia đình này sao? Tình nhi, nàng nói xem có phải thế không?”

Tiêu Văn Tình bĩu môi nói: “Sở lang chó nên sợ ý không thì khả năng bị lật thuyền trong cống rãnh chẳng ít đâu đó. Phải rồi, đêm nay Sở lang có một chuyện sợ rằng sẽ bị lộ tẩy đó. Đã biết là gì chưa?”

Sở Dịch nghiêm mặt lại hỏi: “Chuyện gì?”

Tiêu Văn Tình mặt chợt thoáng hồng, mỉm cười chẳng đáp, chuyển sang chủ đề khác: “Sở lang có biết rằng, để không chế môn đồ Lý Huyền đã đưa vào thân thể họ một loại Hợp Hoan Trùng không?”

“Hợp Hoan Trùng? Đó chẳng phải là quái trùng mà thái cổ yêu nữ Lưu Sa Tiên Tử chăm chút thành sao?”

Yến Tiểu Tiên kinh ngạc ơ một tiếng. Nàng hỏi: “Có phải là loại sâu hình như đuôi ngựa, dài ba phân, sâu cái đầu đỏ, sâu đực đầu đen, sống ký sinh trong tử cung nữ nhân. Trước khi chuyển hàng tháng ấy diễn ra tầm ba ngày nhất định sẽ phát tác, lúc đó mạch máu trương phồng lên, đau như dao cắt, không thuốc nào chữa được... nghe nói sớm đã tuyệt chủng rồi mà, Lý Huyền lão tặc kiếm đâu ra vậy?”

Nàng tinh thông các loài trùng độc, nghe nói tới một loại côn trùng kỳ lạ hiếm có vẫn còn tồn tại trên thế gian, không khỏi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ.

Sở Dịch thoáng giật mình, cảm thấy nếu chiếu theo lời mô tả về loài cổ trùng này thì dường như hắn đã từng được đọc trong bí tịch thời thái cổ ở lăng mộ Tần vương rồi, nhưng nhất thời chưa thể nhớ rõ.

Tiêu Văn Tình nói: “Loại cổ trùng này Lý Huyền năm đó đi chinh phạt vùng biên cương lấy được từ một yêu nữ Miêu tộc. Yến muội muội nói không hề sai, khi Hợp Hoan Trùng phát tác không thuốc nào chữa được, cách giải cứu duy nhất chính là phò mặc cho người chủ cổ trùng tận tình hưởng dụng...”

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp: “Vì vậy mỗi lần Lý Huyền tới Nghi Xuân Viện nhất định phải thi hành Âm Dương Song Tu cùng với nữ đệ tử sắp bị trùng độc phát tác, nhằm thứ nhất là thu nạp lấy chân nguyên trong “tháng” của nàng ta, thứ hai là giải độc cho nàng ta. Nhưng lần này Sở lang vội vàng vàng, chưa từng đề cập đến chuyện này, nếu chẳng phải tình thế trước mắt khẩn cấp, lại xảo hợp làm sao chưa có ai bị trùng độc phát tác, không thì đâu tránh khỏi bị đám yêu nữ đó nghi ngờ chứ.”

Sở Dịch bừng tỉnh nói: “Thì ra là như vậy. Tình nhi, nàng đã biết rồi tại sao không cảnh báo ta từ sớm...”

Yến Tiểu Tiên than: “Đại ca, huynh đã không có trùng cái lại không biết cả yêu thuật Âm Dương Song Tu, may mà chưa cảnh báo huynh đó, không thì sợ rằng sớm bị đám yêu nữ đó giết cho tơi bời hoa lá rồi, nguyên hình tấ lộ...” Nói tới câu cuối cùng, mắt nàng nháy nháy, khóe môi khẽ mỉm cười trêu cợt.

Sở Dịch cười nói: “Chưa hẳn thế. Âm Dương giao hòa là đạo luân thường của trời đất, người người không cần thấy cũng hiểu, không học cũng biết. Muội tử nếu không tin thì chúng mình thử xem đi...” Text được lấy tại

Nói tới câu cuối cùng, thừa cơ đối phương không phòng bị, hắn bắt ngờ cúi đầu hôn xuống.

Yến Tiểu Tiên yêu kiều la lên, tránh né không kịp, bị hắn ngậm lấy dải tai, toàn thân nhất thời nhũn ra ngã xuống như sợi vải.

Còn chưa kịp hồi thần, đầu lưỡi ôn nhu mà cuồng dại đã lướt qua chiếc má ửng hồng nóng bỏng của nàng, một lần nữa hôn lên bờ môi hồng đào ấy.

“Ồ...”

Yến Tiểu Tiên muốn nói gì đó nhưng bị hắn khóa hết miệng. Đinh hương ngậm chuyển, quỳnh tân thâm tiết, vùng ngực căng lên, trong lòng nàng trào dâng niềm hạnh phúc, sướng vui lẫn chút chua xót.

Nàng liếc nhìn nơi góc mắt thấy Tiêu Văn Tình đang mỉm cười nhìn mình, đâm ra xấu hổ, mí mắt nhướng lên, dùng sức đẩy Sở Dịch ra nói giọng hờn dỗi nghe không rõ: “Đáng ghét! Tiêu tỷ tỷ đang nhìn kia...”

Sở Dịch liếc qua Tiêu Văn Tình, cười nói: “Phải rồi, Thánh nhân có nói: Dân không lo ít, chỉ lo không đều. Bản vương từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, sao có thể bên trọng bên khinh...”

Tiếng nói vừa dứt, hắn liền nhanh như sét đánh chẳng kịp bưng tai lướt tới đưa đầu qua nhằm hôn lên cặp môi hồng của Tiêu Văn Tình.

Tiêu Văn Tình đã đoán trước tình huống, rút đầu tránh được, nhanh nhẹn nhảy ra ngoài mây trượng, nở nụ cười duyên dáng: “Chỉ biết tầm chương trích cú mà toàn là râu ông nọ cắm cằm bà kia. Thánh nhân mà biết huynh “Học để áp dụng” theo cách này cũng phải tức tới sống lại mất!”

Yến Tiểu Tiên thừa cơ vỗ tay cười nói: “Phải rồi, Thánh nhân còn dạy rằng ”Tự cổ nam nữ thụ thụ bất thân“, sao đại ca lại quên mất rồi?”

Dưới ánh đèn, nhị nữ cười tươi như hoa, vẻ đẹp xen lẫn nhau như thể một cặp phù dung đua nở, vẻ thanh lệ kiều mị khó có thể nói ra.

Tim Sở Dịch đập bình bình những muốn nhảy tung ra, cười cợt nói ra những lời chòng ghẹo: “Trẫm nghe nói thánh nhân thời thượng cổ thọ tới ngàn năm hoặc tám trăm năm, còn ngày nay thọ mệnh là bao nhiêu? Tại sao? Chẳng gì khác ngoài đạo Âm Dương mà Thánh nhân đã dạy. Ái tình dương thần, khéo dùng được vật chẳng bằng thiên địa giao cảm, nam nữ tương thành. Đạo Càn thành nam nhân, đạo Khôn thành nữ nhân. Lấy nam làm lò, lấy nữ làm đỉnh, khảm ly ký tể (quẻ Thủy Hỏa Ký Tế trong Kinh Dịch), tạo thành kim đan...”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười: “Đây cũng là lời của Thánh nhân sao? Sách nào nói thế?”

Sở Dịch người khê run lên, ý tưởng lướt qua, vỗ tay nói: “Nhớ ra rồi. Là Tổ Nữ chân kinh! Tiên muội, đây chính là sự tích xảy ra thời thái cổ kể về các cuộc nói chuyện giữa Hoàng Đế và Tổ Nữ. Ghi chép hay nhất về đạo hợp hoan cũng nằm trong chín cuốn sách này.”

“Tổ Nữ chân kinh?” Yến Tiểu Tiên sững người ra, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, xì một tiếng nói: “A di đà phật, không hiểu là do yêu nhân tà ma nào treo đầu dê bán thịt chó, mạo danh tổ tông để di hại đến tử tôn, tạo ra cái thứ dâm thư tà thuật ấy. Vậy mà đáng tiếc huynh lại nhớ nó kỹ đến vậy.”

Tiêu Văn Tình cười khúc khích: “Yến muội muội nói vậy là oan cho hần rồi. Sách đó đúng là có từ thời Tổ Nữ và Hoàng Đế, nhưng do vụ ”Đốt sách giết học trò” của Tần Thủy Hoàng mà bị cất giữ ở mật thất trong địa cung Tần lăng. Do vậy mà muội chưa nghe nói đến thôi.”

Yến Tiểu Tiên đem qua được Sở Dịch kể cho nghe chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa rồi, biết hần từng đọc bí tịch thái cổ ở bí thất của địa cung, giờ đây nghe lời giải thích của Tiêu Văn Tình cũng tin được tới tám chín phần.

“Hai vị hảo nương tử của ta đã suy xét kỹ chưa nào...” Khóe miệng Sở Dịch nhếch lên tạo thành nụ cười bất hảo. Hần ho khan một tiếng rồi nghiêm mặt nói: “Ta đã là Vương Lý Huyền, sao có thể không biết Âm Dương Song Tu đại pháp? Hôm nay sợ rằng việc nhỏ thì được mà việc lớn lại hỏng mất. Chuyện không thể trì hoãn, bây giờ muộn còn hơn không, chúng ta lập tức tiến hành tu tập Song Tu đại pháp thôi...”

Hần đột nhiên nhanh như chớp nhún mình nhảy về hướng nhị nữ, trước tiên ôm Tiêu Văn Tình vào trong lòng.

Yến Tiểu Tiên kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng nhảy ra, chạy đến ngoài bình phong rồi mới cất tiếng cười tựa như chùm chuông bạc: “Vương gia, thiếp chỉ là một tiểu thư đồng không dám cùng người Âm Dương Song Tu, cũng không phải chạy trốn mà để nhường Tiêu tỷ tỷ dạy người đó.”

Sở Dịch bình tĩnh lại quan sát thì đã không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa, không hiểu rằng đang trốn ở chỗ nào rồi.

Hần đành lắc đầu than thở: “Đúng là nha đầu không hiểu đại thế! Được rồi được rồi, nương tử à, chúng ta không cần để tâm tới cô nàng.”

Sở Dịch lướt về giường ngả lên đó, ôm chặt lấy thân thể cứng ngắc của Tiêu Văn Tình, lật người ép lên nàng.

Nghe được tiếng hô hấp cấp bách, cảm giác thân thể nóng bỏng như lửa đốt của nàng, Sở Dịch trong lòng cuộn lên muôn con sóng, đồng thời trào dâng một cảm giác khác lạ.

“Sở lang... chàng...” Hai lúm đồng tiền của Tiêu Văn Tình đỏ ửng, nàng càng muốn chống cự phản kháng thì lại càng thấy thân thể tan chảy vô lực. Nhắm mắt lại, nàng nói: “Chàng thả thiếp ra, thiếp còn có việc muốn nói với chàng...”

Sở Dịch ôm tấm thân mềm mại trọn trong lòng, hứng thú đang lên, sao chịu dừng lại?

Thấy khuôn mặt nàng xấu hổ e thẹn, hấn lại càng thích trêu ghẹo, cố ý ghé sát bên tai nàng thổi vào một hơi khí nóng, trầm giọng bảo: “Nương tử, có chuyện gì để ngày mai nói chưa muộn, thời gian thì ít mà tình thế khẩn bách, vì muôn vạn chúng sinh mình tuyệt đối chớ nên lãng phí thời gian nữa.”

Một mặt hồ ngôn loạn ngữ, mặt khác hấn chẳng thực thà vươn tay lần mò vào trong y phục nàng thăm dò, nắm lấy trái cầu thịt đầy đặn mềm mại ấy, thả sức nhào nặn nó.

Tiêu Văn Tình run lên một cái, hai má đỏ bừng, vành tai như có lửa đốt, thân thể mềm ra muốn tan chảy. Nàng thốt nên lời nói trống rỗng vô lực: “Sở lang, chàng... chàng nghe thiếp nói đã...”

Sở Dịch vốn muốn chơi đùa nghịch ngợm thêm nữa nhưng thấy tình trạng hiện thời, tình hỏa bốc cao, dục tâm sóng cuộn, cười nói: “Thánh nhân nói hay thật ”Quân tử thích làm hơn là nói“, vậy nên chúng ta nói ít làm nhiều nhé?”

Hai tay rung lên, chân khí bùng phát chấn động, áo lục váy xanh nhất thời tan ra thành bao sợi vải. Thân thể hoàn mỹ vô khuyết, trong suốt dần dần hiện ra trước mắt hấn không chút gì che giấu.

Tiêu Văn Tình a lên một tiếng nhắm chặt hai mắt, hàng mi dài run lên nhè nhè, mặt đỏ như quả táo chín cây.

Sở Dịch trông mà mê mết, mạch máu muốn trương ra, nhớ lại xuân quang quyến rũ lúc ở trong quan tài càng khiến cho hấn thêm điên cuồng khó mà kiềm chế được.

Hấn nói giọng khàn khàn: “Nương tử, đêm qua đang động phòng hoa chúc thì bị quần yêu làm mất hứng, đêm nay cuối cùng chỉ còn lại hai người chúng ta. Thường nghe người ta nói ”Tiên Phật tiên tới Tây Thiên, đánh quỷ đánh đến Diêm Vương điện“, chuyện đang làm sao có thể bỏ dở giữa chừng được.”

Nói rồi, hấn cúi đầu ngậm lấy hạt anh đào đang rung động trên đỉnh tuyết phong từng từng, tham lam mút lấy.

Tiêu Văn Tình hít vào một hơi, thân thể đột nhiên căng ra như có một dòng điện chạy qua, lập tức không nói được lời nào nữa.

Lần thu ba mê ly, sắc mặt đỏ như say rượu, mắt một lát nữa nàng mới nói trong hơi thở hỗn hển: “Sở lang, Tình nhi sớm đã là người của chàng rồi. Chàng... chàng... việc gì phải vội? Nghe thiếp... nghe thiếp nói mấy câu thôi có được không?”

Sở Dịch thấy nàng nói nhu thuận dịu dàng đến thế, sự cảm thương trong lòng trỗi dậy, đành cố nén lại tình dục ngược đầu lên cười nói: “Cho nàng thời gian nửa tuần tra. Rốt cuộc là chuyện gì khẩn cấp thế?”

Tiêu Văn Tình nở nụ cười tươi thắm, sắc mặt thể hiện sự cảm kích ôn nhu, vuốt lại mái tóc đang tán loạn, cắn môi nói: “Sở lang, đêm qua chàng sợ rằng bí tịch của ngũ tộc rơi vào tay Ma môn nên vội vàng thiêu sạch chúng đi, không hiểu trước đó chàng đã thuộc hết chưa vậy? Quyển Tố Nữ chân kinh đó chàng còn nhớ chứ?”

Sở Dịch mắt sáng lên, cười ha hả, đùa bỡn: “Tố Nữ chân kinh ấy hả? Tình nhi sợ phụ quân không hiểu chuyện phong nguyệt, lâm trận mới chịu mài thương hả? Yên tâm đi, chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã nhìn thấy heo đi lại rồi. Hơn nữa còn có cả nguyên thần của Sở tiên bối, khẳng định không làm hạo nương tử của ta chịu thiệt đâu.”

Tiêu Văn Tình mặt lại càng đỏ hơn, phì một tiếng cười khê nói: “Sở lang ba hoa ít thôi. Chàng chắc biết Tố Nữ chân kinh là một trong Tam đại bảo điển của Ma môn đấy chứ?”

Sở Dịch ngạc nhiên: “Ma môn Tam đại bảo điển? Còn có hai cuốn nữa là gì thế?”

Tiêu Văn Tình nói: “Một là Nhiếp Thần Ngự Quỷ đại pháp, còn lại chính là Hiên Viên tiên kinh đó.”

“Nhiếp Thần Ngự Quỷ đại pháp?” Sở Dịch rung mình động dung, làn sóng tình dục hung bạo nhất thời lắng dịu đi quá nửa.

Nhiếp Thần Ngự Quỷ đại pháp chính là một yêu pháp đầy ác danh thời thượng cổ, viết về đủ loại phương pháp như trùng độc, thần khí,... nhằm hấp nạp nguyên thần chân khí của người khác cho bản thân mình.

Kể luyện thứ yêu pháp này trong thời gian ngắn chân khí trong cơ thể tăng lên mau chóng, thậm chí có thể sai khiến cương thi hành ác.

Nếu như không thể hấp thụ dung hòa hết vạn thiên nguyên thần trong thể nội, tinh thần nhất định sẽ hỗn loạn, dẫn tới nguyên thần bạo trưởng, cả tinh thần lẫn thể xác đều bị tiêu diệt.

Tiêu Văn Tình nói: “Đúng thế. Tương truyền thái cổ ma thần Xi Vưu chính là tu luyện giả của loại yêu pháp này, cuối cùng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng chàng biết tại sao mà Tổ Nữ chân kinh lại có thể cùng với Đệ nhất yêu pháp thượng cổ và thần tiên bảo điển như Hiên Viên tiên kinh tề danh không?”

Sở Dịch trong lòng cũng có nghi vấn này, lắc đầu không nói nên lời.

Tiêu Văn Tình khẽ mỉm cười. Nàng cũng không giải thích trực tiếp mà dụ dằng nói: “Trời đất phân ra làm Âm Dương Ngũ Hành, vạn vật đều có thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nhân loại cũng không ngoại lệ. Mỗi người đều có những loại đó hoặc là một loại đặc biệt cường thịnh. Ví như có người công năng của tâm tạng đặc biệt mạnh bởi vì y thuộc Kim hay lại có người tỳ (lá lách) đặc biệt tốt vì hần thuộc Thổ...”

Sở Dịch thuộc lâu các loại sách, đối với Trung y cũng vậy, biết rằng trong ngũ tạng, can (gan) thuộc Mộc, tâm thuộc Hỏa, tỳ thuộc Thổ, phế thuộc Kim, thận thuộc Thủy, còn lại ngũ phủ, ngũ khiếu, ngũ tân đều có Ngũ Hành tương ứng.

Nghe lời giải thích mới mẻ như mở ra một con đường mới này, hần không khỏi cảm thấy hứng thú nhưng không biết nàng còn có ngụ ý gì nên tập trung tinh thần lắng nghe.

Tiêu Văn Tình nói: “Thời thượng cổ, nhân loại chiếu theo các thuộc tính trong Ngũ Hành mà phân thành Ngũ tộc. Mộc tộc sống ở vùng hoang vu phía đông, dùng màu xanh, đế vương gọi là Thanh Đế. Hỏa tộc cư ngụ nơi Nam biên, dùng màu đỏ, đế vương xưng Xích Đế. Thủy tộc tại Bắc biên, dùng màu đen, đế vương là Hắc Đế. Kim tộc ở Tây biên, dùng màu trắng, đế vương gọi là Bạch Đế. Còn Thổ tộc sống ở trung ương, dùng màu vàng, đế vương xưng Hoàng Đế...”

Sở Dịch gật đầu nói: “Chuyện này ta đã biết rồi. Sau này Hoàng Đế thống nhất thiên hạ, để tránh phát sinh ra chiến loạn giữa các tộc, ông ta đã phân chia rồi trộn lẫn người trong Ngũ tộc, tất cả thành Thập nhị thần thú quốc. Mỗi năm là một năm Thần thú, do mỗi quốc chủ hỗ trợ Hoàng Đế trị vì thiên hạ... Nghe đồn rằng mười hai con vật trong Địa chi bắt nguồn từ đây.”

Tiêu Văn Tình cười nói: “Đúng đó. Chuyện sau này chắc Sở lang càng hiểu rõ hơn. Ngũ tộc thống nhất, thiên hạ đại đồng, chế độ thần đế thời thượng cổ dần tiêu vong. Hậu nhân Xi Vưu để kế thừa di nguyện, trùng chấn chế độ cũ thời thái cổ bèn lập nên Thần môn, hết đợt này đến đợt khác phản kháng lại đế quốc...”

“Mấy ngàn năm trôi qua, Thần môn chịu kiếp nạn, dần đánh mất đi đạo lý căn bản ban đầu, trở thành Ma môn gây họa cho thiên hạ như ngày nay. Tông phái của Ma môn rất nhiều, lưu truyền bao nhiêu loại yêu pháp tà thuật thời thượng cổ. Nhưng bao quát cả những người đứng đầu các tông phái, họ cũng không biết rằng những pháp thuật thời thượng cổ đó chính là con dao hai lưỡi, dùng không đúng cách là tự hủy hoại mình...”

Sở Dịch trong lòng chợt lạnh, ngầm đoán ra được điều gì. đọc truyện tại . Hần nói: “Thượng cổ Ngũ tộc, mỗi tộc tự thân đều có thuộc tính căn cơ, rồi sáng tạo nên các hệ thống tu luyện pháp thuật và chân khí tu hành dựa vào đó...”

“Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ phân biệt thành Hằng, Sinh, Biến, Vong, Dung. Có nghĩa là Vĩnh hằng, Sinh trưởng, Biến hóa, Hủy diệt, Bao dung. Ví như chân khí, pháp thuật của Thủy tộc xưng là “Biến hóa vô hình”, Kim tộc lại chú trọng “Vĩnh hằng bất biến...”

Sở Dịch chợt nảy ra suy nghĩ, dựa vào sự xác minh trên Ngũ tộc bí tịch, quả nhiên có khả năng đó, trong lòng rung động, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng còn dấy lên một cảm giác bất an chi đó.

Hần đang còn suy ngẫm cẩn thận thì thấy Tiêu Văn Tình lần thu ba lưu chuyển đang tập trung nhìn mình. Nàng ân cần nói: “Sở lang mấy ngày trước đã thuộc hết Ngũ tộc kỳ thư, có thể tu luyện được Ngũ Hành chân khí. Khi thi hành pháp thuật, các loại chân khí đó trong cơ thể có phản ứng ra sao? Khi tu luyện Mộc tộc chân khí, có cảm giác nơi tỳ, vị ngấm ngấm đau không? Còn khi tu luyện Kim tộc pháp thuật, phải chăng can, đả hơi có cảm giác đau như bị nứt vỡ?”

Sở Dịch kinh hãi nói: “Sao Tình nhi lại biết?” Trong lòng trầm xuống, ý nghĩ lóe lên, hắn nói: “Phải! Lẽ nào là do Ngũ Hành tương khắc?”

Khi hắn tham ngộ pháp thuật của Ngũ tộc, quả là trong cơ thể có sự khó chịu nhỏ, vốn đã không lấy gì làm thích thú. Giờ đây được nâng đỡ tỉnh, hắn chợt đại ngộ, mồ hôi lạnh ứa ra toàn thân.

64. Chương 64: Tổ Nữ Chân Kinh (2)

Tiêu Văn Tình gật đầu nói: “Đúng thế! Ngũ Hành tương sinh tương khắc, biến hóa vô cùng. Thế nhưng người ta tiếp thụ thuộc tính trong cơ thể bản thân có sự hạn chế, nếu gắng gượng tu luyện tối đa cũng chỉ đạt tiểu thành, mà không thận trọng còn lợi bất cập hại, tẩu hỏa nhập ma nữa... Tự cổ chí kim, chỉ có thái cổ Thần đế Thần Nông, Hiên Viên, Hoàng Đế mấy người họ là có thể an nhiên vô sự mà quán thông Ngũ tộc chân khí thôi.”

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói đầy lo lắng vang lên: “Tiêu tỷ tỷ, nói như vậy chẳng phải đại ca đã phải chịu tổn hại rồi sao? Tỷ... sao tỷ không đề tỉnh huynh ấy từ sớm? Bây giờ có cách nào giải cứu không?”

Một khuôn mặt xinh tươi thanh lệ thoát tục lộ ra khỏi bình phong, chính là Yến Tiểu Tiên.

Thì ra nàng không hề đi xa, chỉ trốn ở phòng ngoài thôi, nghe được lời hai người nói chuyện, trong lòng kinh hoảng nhin không nổi mới nói thất thanh.

Tiêu Văn Tình cười thoải mái: “Yến muội muội yên tâm, Sở lang đã tu luyện thâm sâu những bí kíp thượng cổ đó, không ngại gì đâu.”

Thấy đôi mắt hắc bạch phân minh của Yến Tiểu Tiên cứ nhìn chăm chăm vào mình, còn lè lưỡi trêu chọc rồi rút đầu lại, Tiêu Văn Tình chợt nhớ ra mình đang không còn mảnh vải che thân. Mặt nóng bừng, nàng vội rúc vào tấm chăn.

Sau đó Tiêu Văn Tình ra vẻ không để tâm nhìn Sở Dịch hỏi: “Sở lang, Thần Nông là vua của Ngũ đức nên có thể hợp nhất Ngũ Hành nhưng chàng có biết tại sao Hoàng Đế mang thân thể Thổ đức mà có thể quán thông dung hợp chân khí Ngũ tộc mà không bị ngũ khí tương sinh tương khắc làm hại không?”

Sở Dịch trong lòng thoáng động, ngạc nhiên hỏi: “Lẽ nào đó chính là do công lao của Tổ Nữ chân kinh?”

Tiêu Văn Tình mỉm cười: “Đúng thế! Thời thái cổ, Xi Vưu cố sức tu tập chân khí Ngự Thần Nhiếp Quỷ đại pháp, kết quả tẩu hỏa nhập ma, khổ không nói được thành lời. Hoàng Đế rút kinh nghiệm từ đó bèn cùng với Tổ Nữ tiềm tâm nghiên cứu biện pháp để hợp nhất các hành còn lại trong Ngũ Hành. Một ngày, trong khi đang luyện đan nấu thuốc, Tổ Nữ chợt nảy ra ý nghĩ, phát minh ra một phương pháp khoáng tuyệt cổ kim...”

Sở Dịch sau khi thai hóa dịch hình, dung hợp lại thần thức của đạo ma lương đại tán tiên, rất quen thuộc với chuyện luyện đan nấu thuốc này. Nghe nói Tổ Nữ từ trong lò lửa thủy hỏa mà có được linh cảm, thấy vô cùng hiếu kỳ, liền tập trung lắng nghe.

Tiêu Văn Tình nói: “... Tổ Nữ nghĩ đến quá trình luyện đan, đỉnh chính là Kim, chất đốt là Mộc, lửa lò là Hỏa, chu sa là Thổ, nước trong đỉnh là Thủy. Ngũ hành tương hóa tương sinh mới tạo thành kim đan...”

“... Tổ Nữ lại nghĩ, con người ta trong thân thể cũng có Ngũ Hành, nếu như thế sao lại không có khả năng lấy cơ thể làm đỉnh, ngũ hành tương sinh sẽ luyện chân nguyên trong thể nội thành kim đan?”

Sở Dịch nghe thấy sững người, vỗ tay hét lớn: “Tổ Nữ tuyệt thật! Biện luận này so với Nội Đan đại pháp của các phái Đạo môn không biết hơn bao nhiêu lần!”

Tiếp đó hắn nhíu mày ngạc nhiên hỏi: “Tuy thế Tổ Nữ chân kinh nói chẳng phải là về nam nữ song tu hay sao? Với lò lửa luyện đan có liên quan gì chứ? Lại còn liên hệ với Ngũ Hành hợp nhất nữa?”

Vừa dứt lời, Sở Dịch liền nhớ tới: “Lấy nam làm lò, lấy nữ làm đỉnh, Khảm Ly Ký Tế (trong Bát Quái, Khảm là nước, Ly là lửa, Thủy Hỏa Ký Tế là 1 trong 64 quẻ của Kinh Dịch), có thể luyện thành kim đan.” A lên một tiếng, hần há miệng lè lưỡi, tim đập bình bình như muốn nhảy ra ngoài, nhất thời minh bạch ngụ ý bên trong.

Tiêu Văn Tình bĩu môi lại cười, dịu dàng nói: “Sở lang quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, một chút mà đã nghĩ thông. Khảm quái đại biểu cho nước, đồng thời cũng đại biểu cho nữ. Ly quái đại biểu cho lửa, đồng thời cũng đại biểu cho nam. Dịch kinh nói rằng: Đất trời hòa hợp, vạn vật đơn thuần, nam nữ cấu tinh, vạn vật hóa sinh. Đã gọi là Thủy Hỏa Ký Tế, có thể điều hòa Ngũ Hành, luyện thành kim đan, chẳng phải là nam nữ giao cấu sao?”

Sở Dịch rất thông thạo Dịch Kinh, lẩm bẩm: “Đúng rồi! Một âm một dương là Đạo, sinh sinh là Dịch, trời thuần Dương, đất thuần Âm, người ở trung gian là nửa Dương nửa Âm. Khảm quái ở trên là hào âm, giữa một vạch ngang là hào Dương, biểu thị người nữ bên ngoài Âm trong Dương. Còn Ly quái trên dưới đều là hào Dương, bên trong lại là hào Âm, biểu thị nam tử ngoài Dương trong Âm chẳng?”

Yến Tiểu Tiên ở sau bình phong nghe thấy chợt ngộ ra, nhin không nổi đành lộ mặt, vỗ tay nói: “Khảm Ly giao cấu chính là vừa hay lấy chân Âm tu bổ chân Dương. Nếu như Âm Dương song tu, Thủy Hỏa Ký Tế, bất kể nam hay nữ đều có thể luyện thành nguyên anh thuần Dương, phi thăng thành tiên!”

“Đúng là như vậy!”

Tiêu Văn Tình nở nụ cười xinh đẹp, thẽ thọt: “Nhưng cái Khảm Ly giao cấu, Ký Tế song tu ấy không chỉ giới hạn vậy đâu, mà là điều hòa Âm Dương, Ngũ Hành hợp nhất. Thử nghĩ xem, nếu như nam tử có thân thể thuộc Mộc cùng với thiếu nữ cực mạnh về hành Thủy song tu thì sẽ ra sao?”

Sở Dịch bật thốt: “Trong Ngũ Hành thì Thủy sinh Mộc, chân nguyên Mộc sẽ được tăng cường.”

Tiêu Văn Tình khẽ gật đầu. Nàng nói: “Thế nếu người đó lại song tu cùng với nữ tử có Hỏa đức cực mạnh thì sao?”

Sở Dịch trong lòng chấn động, nói: “Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ. Chân nguyên của nữ tử Hỏa đức đó nhất định được gia tăng còn hơn thế nữa, đồng thời chân nguyên thuộc Thổ cũng theo đó mà tăng trưởng!”

Đôi mắt long lanh của Tiêu Văn Tình đầy vẻ tán thưởng. Nàng mỉm cười: “Thế nếu sau này, người đó Âm Dương song tu cùng với nữ tử các thuộc tính Kim, Mộc, Thổ,... thì sao?”

Sở Dịch trong đầu lướt qua mấy ngàn câu ở Tổ Nữ chân kinh, thốt lên: “Âm Dương nhị khí gần bó hòa hợp, ích lợi cho nhau. Kim Thủy Mộc Hỏa Thổ, Ngũ Hành tương sinh tương khắc, tuần hoàn không nghỉ. Đỉnh và lò cùng phối hợp, lợi ích tăng cường, Thủy Hỏa Ký Tế, Ngũ Hành hợp nhất, đó chính là diệu dụng của đạo ngự nữ!”

Trong sát na hần thấy như được khai mở tâm trí, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, ngậy ra ngồi trên giường, nhất thời không nói được nên lời.

Tiêu Văn Tình biết hần đã ngộ ra đạo lý, trong lòng hoan hỉ, mỉm cười nói: “Khi ấy Tổ Nữ nghĩ thông đạo lý rồi liền tìm đồng nữ Ngũ tộc cùng Âm Dương song tu với Hoàng Đế, để đạt tới cảnh giới chí cao Ngũ Hành hợp nhất. Hai người đưa những điều tâm đắc trong tu luyện thành một bản ghi chép, tạo nên cuốn Tổ Nữ chân kinh.”

“Hậu nhân của Xi Vưu sau khi lập nên Thần môn, phát giác chỉ cần có được tâm pháp Tổ Nữ chân kinh là có thể tu luyện Nhiếp Thần Ngự Quỷ đại pháp, dựa vào đó để chuyển hóa tương hồ Ngũ Hành chân khí trong cơ thể, hóa hại thành lợi, thu thành chính quả. Theo đó bọn họ tìm mọi cách để có được bản sao của Tổ Nữ chân kinh...”

“Không ngờ người Thần môn đều muốn chiếm hữu lấy làm của riêng nên mới phát sinh ra các sự tình xâu chuỗi, cuối cùng bị bốn đại ca thủ thần cấp xé ra làm bốn phần, tiếp tục lưu truyền, tạo thành Tổ Nữ kinh, Ngọc Phòng Kim Đan, Ký Tế chân kinh, Hoàng Đế Âm Dương Thái Bổ đại pháp, bốn bộ tàn kinh. Nhưng bốn bộ tàn kinh này đều đánh mất đi nguyên gốc của đạo nam nữ cùng giúp nhau đạt lợi ích, mà biến thành dâm tà yêu thuật thái âm bổ dương đơn thuần.”

Sở Dịch nghe vậy cảm thấy trong lòng chua xót. Việc hấn làm là Thái Âm Bồ Dương thuật của Ma môn, tin rằng đó chính là yêu pháp chà đạp lên nữ nhân.

Mấy ngày trước tuy hấn đã từng đọc qua Tổ Nữ chân kinh nhưng luôn coi đó là tà thuật thời thái cổ, chỉ đọc lướt qua một lượt là đã để sang một bên không chú tâm tìm hiểu sâu.

Lúc này trong đầu Sở Dịch như được thấp sáng lên ngọn lửa, cẩn thận hồi tưởng suy ngẫm lại, phát hiện ra trong đó quả nhiên ẩn tàng đạo lý thiên địa, vũ trụ diệu kỳ khó nói rõ được. Nghĩ đến những chỗ tinh diệu, hấn càng thấy ý lẫn thần đều chấn động, khâm phục mãi không thôi.

Tiêu Văn Tình nói tiếp: “Tần Thủy Hoàng thống nhất Ma môn rồi, tự cho là mình thông minh, hợp nhất bốn bộ tàn kinh lại, tu luyện thái bồ thuật, Ngũ Hành hợp nhất, không ngờ lại dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đứt đoạn. Để tự cứu, lão đã làm cạn kiệt tài lực toàn quốc để sưu tầm khắp nơi Bắc Đẩu thần binh và Tổ Nữ chân kinh nguyên bản... Sau này cuối cùng cũng đào được Tổ Nữ chân kinh nơi một vực sâu ở Côn Luân. Nhưng thần thức của lão đã bạo loạn phát cuồng, cuốn chân kinh đó được chôn dưới địa cung, còn bốn bộ tàn kinh, các bản sao tiếp tục được lưu truyền tại thế cho đến ngày nay.”

Yến Tiểu Tiên mỉm cười, than rằng: “Thì ra là như vậy, người đời trước trồng cây, người đời sau có bóng mát. Tần Thủy Hoàng sống uống nửa đời người, không ngờ rằng sẽ đem mọi tiện nghi trao cho đại ca. Chuyện này đúng là: Người tính không bằng trời tính rồi.” mới nhất ở

Tiêu Văn Tình khẽ cười: “Phải, Tổ Nữ chân kinh phân ra làm: Trúc cơ (nền tảng), chọn thuốc, giao cấu, hỏa luyện, kết đan, thai dưỡng, cửu chuyển, hoàn đan, nguyên anh chín tiến cảnh lớn. Chiếu theo nguyên lý: Tòa nhà cao trăm tầng được xây từ mặt đất, bước Trúc cơ là cơ sở của việc tu hành chân kinh, nếu như cơ sở không đủ mà cố gắng gượng tu luyện chỉ có hại mà thôi. Nhưng Sở lang vừa hay được Lý, Sở lương vị tiên bối hợp lực dẫn thông Nhâm Đốc hai mạch, lại dung hợp nguyên thần của họ, thai hóa dịch hình. Cái nền tảng ấy đã vững chắc mười phần rồi, đúng là có ý trời trong đó.”

Yến Tiểu Tiên vỗ tay cười nói: “Đại ca, Âm Dương Song Tu thuật của Lý Huyền chẳng qua là từ Hoàng Đế Âm Dương Thái Bồ đại pháp mà ra, sai biệt với Tổ Nữ chân kinh cả vạn dặm! Trong chân kinh nhất định cũng có pháp quyết liên quan đến Hợp Hoan Trùng, nếu như huynh tu hành chân kinh rồi, dễ dàng quen thuộc với nó thì đám yêu nữ ấy sao có thể nhìn ra sơ hở được.”

Tiêu Văn Tình ngưng thần nhìn Sở Dịch, dịu dàng nói: “Đúng thế, Sở lang cần mô phỏng lại Lý Huyền sao cho không có kẽ hở nào mới được. Cuốn Tổ Nữ chân kinh này không luyện tới mức lô hỏa thuần thanh thì không được. Hơn nữa, một khi Sở lang tu thành Ngũ Hành hợp nhất rồi, dung hội quán thông hết pháp thuật của Ngũ tộc liền có thể vượt tới Hiên Viên tiên kinh, sớm muộn gì cũng luyện thành Đại La Kim Tiên, phi thăng tiên giới...”

Sở Dịch ngẩng người ra nghe, cảm xúc dâng trào, thầm nghĩ: “Lúc ở bí thất nơi địa cung, nàng không chịu nói điều này cho ta chắc vì sợ ta còn có tư tâm. Nhưng nàng không hề nhân cơ hội ta đang ở Thai kiếp mà tính toán với ta đoạt đi Ngũ tộc bí kíp, xem ra đích thực có chân tình với ta đây.”

Trong lòng đủ cả ngũ vị chua cay mặn đắng chất xen lẫn, hấn thở ra một hơi, nói: “Tình nhi, Ngọc Nữ Thiên Tiên đại pháp của nàng có phải là một trong bốn bộ tàn kinh không?”

Tiêu Văn Tình thoáng ngẩn ra, mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Đó là do Tổ Nữ kinh biến tấu nên. Văn Tình được sinh ra vào giờ Tân Mão, ngày Tân Mão, tháng Đinh Dậu, năm Ất Sửu nên có thân thể thuần âm hiếm gặp. Do vậy mà sư tôn không để thiếp tu hành Thiên Tiên Song Tu đại pháp mà chuyển thành Ngọc Nữ Thiên Tiên quyết...”

Nói tới đây, thanh âm lại càng thêm nhỏ hơn: “Cũng vì thế mà... mỗi ngày lấy một đồng nam làm vật dẫn thuốc, dùng Âm Dương Thấu Cốt châm hút lấy tinh huyết rồi tiêm vào kinh mạch cốt tủy của thiếp. Cứ như vậy... như vậy không cần phải phá thân vẫn có thể tiến hành Âm Dương Song Tu. Chỉ cần liên tục tu đủ ba ngàn sáu trăm Âm Dương châm là có thể luyện thành Thiên Tiên Đồng Đan, tu thành cảnh giới tán tiên...”

Sở Dịch chợt hiểu ra, cuối cùng minh bạch tại sao trên cánh tay nàng lại có trăm ngàn vết kim châm nhỏ xíu. Hấn cười khổ nói: “Thì ra là vậy. Khi đó Tiêu Thái Chân dùng Lương Nghi Quy Chân đỉnh, nàng dùng Âm Dương châm, cách làm khác nhau nhưng mục tiêu thì giống hệt.”

Trong lòng hần thầm nghĩ: “Nếu như nàng không bị phá thân xử nữ thì còn hại đến biết bao hài tử nữa! Vậy thì cái Ngọc Nữ Thiên Tiên đại pháp chết tiệt đó không tu cũng được.”

Tiêu Văn Tình như biết hần đang nghĩ gì, khuôn mặt xinh tươi đỏ như ánh rạng đông. Nàng trầm giọng nói: “Sở lang yên tâm, những đồng nam đó chỉ bị chúng thiếp lấy tinh khí huyết tủy thôi, cùng lắm là bị bệnh nặng chứ không chết đâu. Chàng... chàng phá mất Ngọc Nữ Thiên Tiên đại pháp của thiếp rồi, cũng là ý trời khiến thiếp cải tà quy chính. Từ nay về sau, Tình nhi tuyệt không tiếp tục làm chuyện thương thiên hại lý nữa.”

Sở Dịch mỉm cười, mừng rỡ yên tâm.

Trông thấy sắc thái dịu dàng đáng yêu của nàng thật là lay động lòng người, trái tim hần cũng đập bình bình mạnh mẽ. doc truyện tại . Hần nói: “Nương tử, người quân tử dẫu thích tiền bạc đi chăng nữa thì cũng có đạo lý. Những tà công hiểm ác ấy phé cũng đã phé rồi, không vấn đề gì lớn hết. Phu quân cùng nàng tu luyện Tổ Nữ chân kinh, Khảm Ly Ký Tế, Âm Dương giao cầu nhé...”

Sở Dịch vươn tay ôm lấy nàng, đang muốn thân mật thì bị Tiêu Văn Tình mặt đỏ bừng đẩy ra. Nàng nói: “Sở lang, thiếp nói với chàng nhiều như vậy rồi mà chàng vẫn chưa đoán ra tại sao thiếp nói thế sao?”

Ghé sát vào tai hần, Tiêu Văn Tình nói nhỏ: “Sở thiên đế và Lý chân nhân đều có chân nguyên thuộc Hỏa. Sau khi chàng thai hóa dịch hình, có thể coi như mang thân thể Hỏa đức, Tình nhi lại có thân thể hàn Kim, trong Ngũ Hành thì Hỏa khắc Kim, bây giờ song tu thì chỉ hại không lợi. Chàng bắt đầu tu hành Tổ Nữ chân kinh thì tốt nhất là tìm nữ tử thuộc Mộc...”

Nói rồi, làn thu ba lưu chuyển, ngậm mang ý cười liếc về phía Yến Tiểu Tiên.

Yến Tiểu Tiên hiếu kỳ đứng ở sau bình phong, đứng vào lúc nghe đang hứng thú thì chợt thấy hai người chẳng nói chẳng rằng mà cùng nhìn về phía mình, thần tình cổ quái, nhất thời linh cảm gì đó không hay.

Đang muốn phi thân bỏ chạy, nàng nghe thấy tiếng Sở Dịch cười nói: “Hảo muội tử, cuốn Tổ Nữ chân kinh đó đại ca có rất nhiều chỗ xem không hiểu, chẳng hay chúng ta cùng: Như thiết như tha, như trắc như ma nhé (Tạm dịch: Học hỏi lẫn nhau, như ngọc được mài giữa cùng tỏa sáng)...”

Yến Tiểu Tiên thấy trước mắt mình hoa lên, cất tiếng kêu kinh hãi. Nàng thấy mình bị một làn sóng khí cường mãnh vô cùng hút lấy, bay lên trên không rồi ngã xuống chiếc giường êm ái ấy.

Không đợi nàng nói năng gì, chiếc môi xinh đã bị miệng lưỡi nóng bỏng của Sở Dịch phong kín, nhất thời trời đất quay cuồng, thân thể mềm oặt vô lực.

Ánh nến nhảy nhót, hương trầm cuộn bay, hình ảnh phản chiếu lên tấm bình phong cứ hết lớp này đến lớp khác...

Tiếng củi cháy lách tách trên lò lửa vang lên, hòa cùng tiếng thở hổn hển nho nhỏ. Tiếng cười cùng với tiếng y phục va chạm cũng nổi lên. Bạch y, váy dài... từng món một rơi xuống đất.

Một cơn gió thổi tới, chiếc rèm cửa tung bay, y phục lăn tròn, đôi uyên ương ở trên tấm bình phong ấy cũng theo đó mà bắt đầu rung động...

Trong màn ánh sáng mờ ảo, mọi thứ dường như thật ngọt ngào tình tế, xuân ý điều hòa...

65. Chương 65: Phong Bạo Tiên Tịch (p1)

Tiếng chim kêu riu rít, ánh dương quang xuyên qua khung cửa ảm áp chiếu xiên vào Mai Hồ tiểu trúc. Những hạt bụi nhẹ lơ lửng trong tia nắng sớm, càng tăng thêm cảm giác thư thái và êm ả.

Tại Sở Dịch khẽ động, nhẹ nhàng mở mắt ra.

Ở khoảng cách rất gần, khóe môi Yến Tiểu Tiên cười nhẹ, hai má ửng hồng, không biết là đã mơ giấc mơ đẹp gì. Cánh tay trắng nõn mềm mại vắt ngang hông chàng, tựa hồ trong mơ cũng không muốn rời xa chàng.

Sở Dịch cúi đầu nhìn xuống, trên tấm trải giường màu xanh lục, giọt máu trinh nữ như đóa hoa xuân nở bừng. Nhớ đến sự âu yếm như mơ đêm qua, trong lòng hẳn trào lên niềm vui ngọt ngào.

Sở Dịch nhẹ gỡ tay nàng ra, đang muốn ngồi dậy thì phát hiện đùi và hông mình bị một cẳng chân dài mịn màng đè xuống, chuyển mắt nhìn qua thì thấy Tiêu Văn Tình đang nằm bên trái mình, chân vắt ngang, như hài tử đáng yêu say nồng giấc mộng.

Sở Dịch mỉm cười, không đành lòng làm hai nàng tỉnh giấc, nhẹ nhàng nằm xuống lại.

Gió sớm mơn man trên mặt, lá cây xào xạc, hương hoa mơ ngào ngạt hòa cùng u hương của hai mỹ nhân bên cạnh, càng làm tâm hồn bay bổng, tinh thần sảng khoái.

Sở Dịch hít sâu một hơi, mắt đảo bốn phía.

Ngoài song ánh dương quang sáng lạng, Mai hồ Bích ba trong như gương, phản chiếu trời xanh mây trắng. Gió nhẹ nhàng thổi, trời nước đều trong xanh, bốn phía rừng mai dập dợn, tựa như tiên cảnh.

Qua một đêm âm dương song tu như vậy, Sở Dịch mệt mỏi đều tan biến, tinh thần sáng lán, Hỏa nhân kim tinh và Thuận Phong nhĩ dường như cũng mất tiếp hơn.

Ngưng thần lắng nghe, ngay cả tiếng ồn ào mưa bán ở chợ Đông ngoài mấy trượng cũng nghe rõ từng chữ một.

Trong Đan Điền, tựa hồ như có một luồng nhiệt khí vẫn vũ, chọt lên chọt xuống, như quả cầu lửa cứ chực bay vọt lên, vừa ngứa ngáy vừa thoải mái.

Ngưng thần nhìn vào bên trong thì thấy một nguyên anh màu hồng tím, tuy chưa hình thành một cách hoàn toàn nhưng chân tay cũng đã đầy đủ, mắt mày rõ ràng, khá là hoạt bát dễ thương.

Sở Dịch trong lòng run rẩy, kinh ngạc và vui mừng không dứt.

Chỉ khi nào tu chân đạt đến Tán Tiên cảnh giới thì chân nguyên trong cơ thể mới có thể ngưng tụ thành nguyên anh.

Một khi nguyên anh thoát thai sẽ phá Nê Hoàn cung mà ra, lúc đó sẽ có thể tiêu dao tam giới, trường sinh bất lão.

Sở Cuồng Ca và Lý Chi Nghi một ma một đạo tuy đều đã tu thành một thân Tán Tiên nhưng sau khi nguyên anh của hai người dung hòa cùng Sở Dịch thì chân nguyên rối loạn, thai hóa tan đi, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu.

Vì vậy nên Sở Dịch tuy có tiềm lực trên mức Tán Tiên nhưng chưa thể ngưng luyện thành nguyên anh của chính mình. Đó cũng tính là trường hợp cá biệt trong giới tu chân.

Không ngờ đêm qua cùng Đàm Tiểu Tiên kết hợp song tu, được Mộc thuộc chân nguyên của nàng kích thích, chân nguyên trong cơ thể Sở Dịch nóng lên như lửa, tiến cảnh một cách thần tốc, chỉ trong vài thời thần ngắn ngủi nguyên anh cuối cùng cũng hình thành bào thai. Đây có thể coi là niềm vui bất ngờ.

Sở Dịch càng ngày càng tin tưởng hơn vào uy lực của Tổ Nữ chân kinh. Chàng lập tức chiếu theo Thai đường quyết trong chân kinh để tụ chân khí, luyện dưỡng nguyên anh.

Theo dòng lưu chuyển của chân khí, nguyên anh bay lên xuống, xoay vòng trái phải. dọc truyền tại . Kinh mạch toàn thân Sở Dịch ấm áp dễ chịu khoan khoái không lời nào tả hết.

Đang lúc hưởng thụ bỗng chàng nghe thấy xa xa ngoài ốc có tiếng người kêu lên: “Bẩm Vương gia, Bùi Trung Thư cầu kiến!”

Sở Dịch thất kinh, vội thu liễm nguyên anh.

Tiêu Văn Tình hai nàng cũng lập tức tỉnh giấc, kêu lên một tiếng rồi ngồi thẳng dậy.

Sở Dịch cười nhỏ:

-“Hai vị nương tử, đêm qua ngủ ngon không?”

Nhớ lại tình cảnh điên cuồng đêm qua hai nàng đỏ mặt vừa xấu hổ vừa sung sướng.

Yến Tiểu Tiên hứ một tiếng, cười nói:

- “Nếu không có con muỗi to kêu vo vo suốt đêm thì bọn thiếp tự nhiên đã ngủ rất ngon rồi. Có phải không Tiêu tử tử?”

Không thèm lý gì đến hẳn, ai nàng nhìn nhau cười cười nói nói thân mật một lúc, rồi nắm tay nhau nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo, trang điểm, trong phút chốc đã khôi phục lại hình dạng nhà đầu, đồng tử xinh đẹp đáng yêu.

Trong ánh dương quang hai nàng nhẹ nhàng phối hợp với nhau như ngọc bích trong sáng làm nổi bật nhau lên, động nhân đến cực điểm.

Sở Dịch trong lòng rung động, cười to:

- “Con bà nó, tiết xuân se se không ngờ lại có con muỗi nào dám xâm phạm đến ái thể của bốn vương? To gan thật! À, không biết nó đốt các nàng ở chỗ nào? Để phu quân xem xét kỹ nào...”

Nói xong chàng liền nắm chặt cổ tay hai nàng kéo vào lòng, lại muốn thừa cơ khinh bạc một phen.

Tiêu Văn Tình cười khúc khích kéo Yến Tiểu Tiên ra, nhẹ nhàng cười nói:

-“Sở lang, ngoài kia có một con muỗi rất xảo quyệt, chàng còn không mau nghĩ cách đối phó với hắn như thế nào.”

Không đợi chàng trả lời nàng đã nhẹ nhàng bay ra ngoài ốc, xa xa vẳng lại tiếng nàng:

-“Bùi Vĩnh Khánh sáng sớm đã đến gặp chàng chắc là đã nghe được chuyện đêm qua muốn đến lôi kéo chàng về phía hắn. Người này tâm kế thâm trầm, rất cẩn trọng là người có thể đảo ngược tình thế của bản triều, lúc còn trẻ đã từng tu hành Mao Sơn, đạo hạnh rất cao. Sở Lang ngàn vạn lần phải ứng phó cẩn thận.”

Sở Dịch chân răng ngựa ngựa, thở dài một hơi, nhún nhún nói:

-“Yên tâm đi, đêm ba mươi mới sáng sớm lão già chết tiết này đã đến phá hoại hảo sự của ta, bốn vương tự nhiên sẽ ứng phó tử tế. Hà, bắt đảo ông, bắt đảo ông (con lật đật)... bốn vương sẽ làm cho người chống bốn vó lên trời, lặn lê bò toài, thất kinh hồn vía, thất khiếu đổ máu...”

Hắn mặc quần áo vào, bước ra khỏi Mai Hồ tiểu trúc, dưới sự dẫn đường của hai tì nữ băng qua mặt hồ Bích Ba Đan Dạng, đi tới Lâm Hồ hiên trong rừng tùng.

Dương quang sáng lạn, rừng tùng như biển, Lâm Hồ hiên soi bóng xuống mặt hồ, mái đình cong cong, hành lang khúc khuỷu bao quanh, cực kỳ phú quý xa hoa.

Trong lang các, trà xanh lò lửa hồng, hương trầm bảng lảng, hai đồng tử đang cẩn thận quạt lò than.

Ngoài xa vài trượng một lão già áo tím đai ngọc đang xoay lưng đứng tựa vào lan can, tay áo phất phơ, cùng ánh sáng trên Bích Hư hồ tạo thành một bức tranh rõ nét.

Nghe tiếng bước chân Sở Dịch, lão già áo tím đó từ từ xoay người, mỉm cười nói:

- “Như là đào nguyên tiên cảnh, quét sạch lòng trần, chẳng trách gì Tề vương không lý gì đến chuyện nhân gian.”

Lão nhiệt tình tráng kiện, nụ cười thanh nhã, phong độ trầm tĩnh trác tuyệt, đứng giữa mênh mông non nước càng nổi bật dáng tiên phong đạo cốt xuất trần.

Bị lão quét mắt một cái, Sở Dịch trong lòng chấn động, trào lên cảm giác tôn kính khó gọi tên, rồi hắn run lên, thâm nghĩ:

-“Người này chân khí nội liễm như Uyên thần nhạc trì, nông sâu khó dò. Tình nhi nói lão từng là tu chân trên Thanh Mao sơn, có thể so sánh với Đường tiên tử, có khi còn hơn!”

Ý khinh địch lúc trước của Sở Dịch lập tức giảm mạnh, cười ha hả:

- “Làm Bùi đại nhân phải cười rồi. Bốn đại vương từ nhỏ đã muốn du sơn ngoạn thủy nhưng luôn không có thời gian mà đi đây đó, đành phải xem mèo vẽ hổ, lấy một góc giang sơn để thỏa mãn sở thích.”

Bùi Vĩnh Khánh mỉm cười:

- “Tề vương năm đó hô mưa gọi gió, uy chấn tám phương, nhưng lại chọn con đường thoái lui vui vầy sơn thủy. Cái phần tâm thái siêu nhiên đó người bình thường sao có thể.”

Thanh âm lão thanh nhã rõ ràng rất dễ chịu. Ngừng một chút lão nói tiếp:

- “Có điều, thánh nhân thường nói ”thân tại giang hồ, lòng trong miếu đường“, Tề vương thân chốn đào nguyên nhưng vẫn quan thiết đến gió mưa ngoài kia. Đó mới đúng là cái phúc của bách tính thiên hạ.”

Sở Dịch thăm nhủ:

- “Hả? Lão hồ li đã rào trước đón sai sắp đi thẳng vào đề. Ta cứ giả ngây nghe xem lão nói cái gì.”

Nghĩ thế liền kéo lão ngồi xuống bên cái bàn bằng ngọc thạch, cười nói:

- “Mấy lời của Bùi đại nhân cao xa quá bốn vương không hiểu. Cô gia như hạc nội mây ngàn sớm đã không còn quan đến chuyện gì nữa. Thái bình khắp chốn, cô gia uống trà, thưởng gió trăng, tiêu diêu tự tại có phải là sướng hơn không?”

Sở Dịch vẫy tay kêu đồng tử tới châm trà cho hai người, gơ chén lên cười nói:

- “Bùi trung thư, đây là trà của Phúc Kiến Vũ Di, mọc trên ghềnh đá, khắp thiên hạ chỉ có vài gốc, một năm cũng chỉ thu được mười cân. Hương nồng vị thuần độc bộ thiên hạ, ngài phải thưởng thức đi.”

Trong cái chén trà bạch vương lơ lửng mấy lá trà màu xanh lục sẫm, màu nước thuần tịnh như màu hổ phách, trong mà nhẹ, hương nồng theo hơi nước bốc lên. mới nhất ở

Bùi Vĩnh Khánh nhấp một ngụm, động dung:

- “Quả nhiên là trà ngon!”

Uống hết nửa cốc trà, Bùi Vĩnh Khánh than:

- “Theo như lão thần thấy thì Tề Vương và loại Vũ Di nham trà này lại có mấy phần giống nhau.”

- “Hả? Chuyện này là sao?”

Sở Dịch biết lão đã bắt đầu mượn chuyện vào vấn đề chính.

Bùi Vĩnh Khánh cười nhẹ:

- “Cổ thư truyền rằng Thần nông nếm trăm loài cây cỏ thông suốt bảy mươi hai vị độc, lấy trà mà giải. Trà có thể được coi là loài quý tộc trong bách thảo mà loại trà này lại còn là vua trong loài trà, có thể giải hơn trăm thứ độc đấy? Tề vương thân chinh bách chiến, vì bệ hạ bình định vô số cuộc nổi loạn, chẳng lẽ lại không giống như loài thần trà có thể giải được bách độc của Thần Nông ư?”

Sở Dịch cười to ha hả:

- “Lý thú, lý thú! Thường nghe người trong thiên hạ nói bốn vương là lợi khí sát nhân bậc nhất, nói cô gia là người thích trà bậc nhất nhưng Bùi đại nhân mới là người số một. Ha ha, nói hay lắm! Bốn vương kính ngài một chén!”

Bùi Vĩnh Khánh ngừng cổ uống cạn, đặt chén xuống, trầm ngâm nói:

- “Vương gia thứ cho lão thần mạo muội nói thẳng, nghe nói đêm qua khi vương gia du ngoạn Bắc khúc bắt một đám loạn đảng lớn gan, giúp đỡ uy bức cuộc nổi loạn. Có chuyện này sao?”

Sở Dịch lại cười to, nói đùa:

-“Chà? Là thật, phủ đệ của Bùi đại nhân không phải là ở phía tây Bình Khang phường chứ? Cô gia nhớ rất rõ đêm qua gió thổi hướng Bắc mà, khó nghĩ là nó đột nhiên chuyển hướng, không ngờ đã thổi tin tức đến nhà đại nhân rồi?”

-“Vương gia, vô sự bất đẳng tam bảo điện*, lão thần hôm nay đến đây chính là vì việc này.”

Bùi Vĩnh Khánh thần sắc vẫn ung dung không đổi, đứng dậy chấp tay cung kính:

“Trà tốt có thể trị bách bệnh, loạn thế phải nhờ vào trọng thần. Mai hồ tuy gió yên bề lạng nhưng bên ngoài nước sôi lửa bỏng, mưa gào gió thét. Thái tử làm loạn, bè lũ phân tranh, sóng này chưa hết sóng kia đã tới. Nếu không có một nhân vật có thể bình định, xuất diện điều đình phân phối thì chỉ e tình thế không còn có thể cứu vãn được nữa...”

Sở Dịch nhíu mày hỏi:

-“Người mà Bùi đại nhân nói phải chăng là cô gia?”

Bùi Vĩnh Khánh bạch my nhướn lên, nói như chém đinh chặt sắt: “Đúng vậy!”

Câu trả lời của lão đơn giản như vậy nhưng lại nằm ngoài sở liệu của Sở Dịch, bao nhiêu câu nói đã chuẩn bị từ trước ngược lại đều trở nên vô dụng.

Sở Dịch mỉm cười:

- “Bùi đại nhân đến đây hôm nay hình như là đã biết hết mọi điều, tất có chuẩn bị từ trước, không biết ngài có cao kiến gì?”

-“Vương gia, nước không thể một ngày không có vua, cũng không thể một ngày không có thái tử.”

Bùi Vĩnh Khánh hai mắt sáng rực chăm chú nhìn Sở Dịch nói:

-“Thái tử hiện nay mưu nghịch làm phản, tội không thể tha, cho dù bệ hạ có từ bi thì không xử tội chết cũng phải phế xuống làm thứ dân. Mười tám vị hoàng tử đều thềm thường muốn ngồi vào vị trí đó. Căn nguyên của thiên hạ đại loạn chính là vì đó mà ra...”

Sở Dịch cầm chén trà, không nhanh không chậm uống hết, thâm nhủ:

-“Kì quái thật, lão hồ li xảo quyệt này vì sao đột nhiên lại đổi tính, biến thành thẳng như ruột ngựa thế này?”

Khuôn mặt chàng không lộ chút cảm xúc nào, thư thái hỏi:

-“Ý của Bùi trung thư có phải là bảo cô gia gấp gáp khuyên bệ hạ nhanh chóng xác định nhân tuyển cho vị trí Thái tử để vỗ yên lòng dân?”

Bùi Vĩnh Khánh trầm giọng xác định:

-“Đúng vậy.”

Sở Dịch lẩm bẩm:

-“Nhưng mười tám vị hoàng tử ai ai cũng đều thông minh rộng lượng, chọn ai mới được chứ?”

Sở Dịch liếc Bùi Vĩnh Khánh một cái, cố ý vỗ mạng bàn, kêu lên:

-“Có rồi! Tuyên vương anh tuấn dũng cảm, hùng tài đại lược, lúc hai mươi tuổi đã từng đem theo vài nghìn vệ binh để dàn xếp bình định loạn Trịnh vương, lại lễ hiếu trên dưới, biết nghe lời phải. Ta thấy người này trội hơn hẳn...”

* Tam bảo bao gồm ba nơi hoạt động chính của Phật giáo là: Phật, pháp, tăng

Phật: là nơi để các tín đồ Phật giáo đăng trường luận kinh, không phải ai cũng tùy tiện vào được

Pháp: Là nơi lưu trữ các kinh quý, cũng không thể tùy tiện vào được

Tăng: là nơi các hòa thượng nằm nghỉ, ở ngoài thường treo băng “du khách xin dừng bước”.

Ý câu này là lúc bình thường thì ko ai tới tam bảo, tức tới làm phiền làm gì

66. Chương 66: Phong Bạo Tiên Tịch (phần 2)

-Vương gia nói đúng, Tuyên vương đích xác là thập phần dũng mãnh bá khí,đưa lên cao đúng là rất được.”

Bùi Vĩnh khánh thần sắc vi biến,trầm ngâm nói:

-“đương chính sở vị, nhân giả vô địch”,trị vì thiên hạ,điều cần có tuyệt không phải là dũng mãnh can trường.Năm đó Trụ vương uy vũ vô địch,còn không phải là vì thế mà bạo chính mất thiên hạ đó sao? Trong lịch đại đế vương, phàm những người thiện về vũ lực, tất sẽ ham chuyện binh đao, dân không biết nhờ đâu mà sống, tức sẽ cất tiếng oán thán khắp nơi nơi...ít khi mà không vong quốc.Vết xe đổ phía trước, còn không biết tránh hay sao.”

Sở Dịch thâm cảm thấy buồn cười,lòng nghĩ:

-“Lão hồ ly này cuối cùng cũng không nhịn được nôn nóng, ta phải chơi với lão một phen.”

Trên mặt liền ra vẻ vô cùng nghiêm trọng, cố ý để cử thêm vài vì hoàng tử, càng thêm tán thưởng, cố ý không hề nói đến Khang vương.

Bùi Vĩnh Khánh thần sắc khó xử, cần thận phản bác từng người một.Nhưng hần phản bác đều rất trơn tru công diệu, không trực tiếp phản bác, mà mượn lời của các đại thần khác trong triều, hàm sa xạ ảnh*,nghe rất có đạo lý, hoàn toàn đúng đắn, làm người ta không nói được gì hơn.

Sở Dịch than rằng:

-” Cô gia đề cử đã rất nhiều,Bùi trung thư đều không đồng ý.Không biết trong mắt thượng thư, ai mới là nhân tuyển thích hợp?”

Bùi Vĩnh Khánh đợi nhất là câu này của hắn, thở phào một hơi, nghiêm mặt nói:

-“cử hiền bất tị thân.Theo lão thần, dương kim thiên hạ, người hợp làm thái tử nhất phải là Khang vương điện hạ,Khang vương nhân đức bao dung, ôn hoà văn nhã,được các quan trong triều đều yêu mến...”

Sở Dịch không chờ hắn nói hết câu, liền í lên một tiếng, ha ha cười nói:

-“Điều đó thật kỳ lạ.Cô gia lại nghe nói Khang vương chìm đắm trong sắc rượu, hay là cùng bốn vương chí đồng đạo hợp hay sao?”

-“Vương gia, lời đồn đại ngoài đường, không thể tin được...”

Bùi Vĩnh Khánh trong mắt lơ mơ hiện ra tia giận dữ lạnh lẽo, điềm đạm nói:

-“Thường nói cây cao hơn rừng, tất bị gió lay.” Khang vương nhân từ quang đại, được điện hạ yêu quý, vì thế khó tránh bị bọn tiểu nhân ghen tức đặt điều.Vương gia năm đó bị bao nhiêu lời đồn đại đặt điều hãm hại, há đều là thật sao?”

Bùi Vĩnh Khánh dừng lại một lúc, than rằng:

-“Khang vương thường nói thế gian này người mà ngài kính phục nhất chính là Tề vương ngài.Cũng giống như vương gia, ngài đối với huynh đệ trước đây đều thập phần thân ái,từ trước không muốn tham gia và tranh đoạt ngôi vị thái tử.Ngũ tuệ phi tự kỷ không có con trai, thích Khang vương mà nhận làm con nuôi từ khi mấy tuổi, đối với người vô cùng sủng ái. Ngài nếu thức thời, tất phải ủng hộ cho Khang vương,Ngũ tuệ phi tất sẽ đưa mận trả đào, trả ơn ngài rất hậu, nếu không, ngài tự mình đi mua quan tài để nằm đi là vừa”.

Sở Dịch trong lòng rất giận,đột nhiên ha ha cười to nói:

-” Bùi đại nhân, thực ra cô gia còn có một chỗ rất giống như Vũ di nham trà,ngài có biết là gì không?”

Bùi Vĩnh Khanh run nhẹ, mỉm cười nói:

–” Vậy phải nghe mới biết được.”

Sở Dịch đắc ý cười nói:

–” Vũ Di nham tra không phải hồng trà mà cũng không phải lục trà.

Nhưng người thích hồng trà, đều muốn uống, người thích lục trà đối với nó cũng có hứng thú, chỉ tiếc là nó lại thích sống ở trên vách núi cheo leo, muốn hái quả là nguy hiểm vạn phần. người nói, nó và bốn vương có giống nhau không?”

–”Vương gia là rồng trong loài người, nó cũng là ô long trong các loại trà, đều chỉ tôn chỉ quý là điều giống nhau...”

Bùi Vĩnh Khanh biết hắn đang ám chỉ hai bề phái của mình của mình cùng của Tuyên vương, đều trong lúc toàn lực tranh đoạt sự ủng hộ của hắn, trong lòng giận dữ, nhưng trên mặt vẫn như cũ nở một nụ cười, nói tiếp:

–” Bất quá, nham trà ở lâu trên đỉnh vách núi, phải biết làm sao để mượn thể lực, bám chặt vào từng kẽ đá mà mọc rễ sinh tồn. Vương gia, thần nói có đúng không?”

Sở Dịch lòng nghĩ, nói đã rất lâu, diễn tuồng cùng hắn cũng đã đủ, nếu như còn đùa nghịch tiếp, làm Bùi trung thư nhìn ra lập trường chân thật của mình, chỉ sợ mình lại tăng thêm một cường địch.

Sau đó hắn liền dương mi mỉm cười nói:

–”Bùi trung thư lần này nói thật chí tình chí lý, nói thật là có đạo lý, bốn vương phải cân nhắc nhắc lại.”

Mắt nhìn thấy trên mặt Bùi Vĩnh Khanh thoáng qua sắc vui mừng mờ nhạt khó thấy được, trong lòng Sở Dịch nảy ra một ý:

–” Con bà nó, lão hồ ly này dùng gậy trúc đập ta, ta phải thuận tay cướp lấy, mượn cái gậy của lão dùng một phen mới được.”

Thoại phong bèn xoay chuyển, Sở Dịch mỉm cười nói:” Bất quá...cho dù cô gia có tâm tương trợ Khang vương, thì cũng phải cần làm cho người trong thiên hạ tâm phục khẩu phục. Trước mắt có một chuyện như lửa cháy ngang mày, nếu không giải quyết nhanh, đối với thanh danh của Khang vương chỉ sợ có ảnh hưởng to lớn, chỉ một chút không thận trọng, cô có thể bị vu là phản đảng...”

Bùi Vĩnh Khanh mục quang thiểm động, diêm tĩnh nói:”Vương gia nói có phải là chuyện của Đường Mộ Dung Yếu đường chương môn hay không?”

Sở Dịch lạnh người:” Lão hồ ly này quả nhiên lợi hại.”

Đối với nàng Thượng thanh tiên tử đạm nhã ôn nhu này, hắn vốn có lòng muốn cứu, không những chỉ là muốn nàng không tổn hại một sợi tóc mà rời khỏi được ma môn, hắn còn muốn giúp nàng khôi phục lại danh tiết, rửa sạch tội danh. Trước mắt là cơ hội không thể để mất, sao có thể để tuột qua được.

Sở Dịch ha ha cười nói:

–” Không sai! Trước mắt trong triều dã đều loan truyền là Đường chương môn cùng Sở Cuồng Ca câu kết, ám hại đồng môn, mưu đồ phản loạn, kết quả là ngay đến Ngụy thái chương môn cũng bị liên lụy. Mao sơn phái cùng Khang vương, Bùi đại nhân có rất nhiều quan hệ, vinh thì cùng vinh, tổn thì cùng tổn. Chẳng phải không thể xem nhẹ hay sao.”

Hắn nói miên lý tàng kim*, đem Mao sơn phái cùng Khang vương kết chặt thành một khối, muốn làm cho Bùi Vĩnh Khanh bỏ qua cho Mao sơn phái, khôi phục danh dự cũng không phải không có khả năng.

–”Vương gia vì bọn ta mà nghĩ chu đáo quá, lão thần cảm kích bất tận.”

Bùi Vĩnh Khanh mỉm cười, nói:

-” Vương gia yên tâm, Đường chương môn,Nguy phu nhân hai vị cùng ma môn không hề có một chút vướng mắc nào,mấy ngày nay thần đã tìm được rất nhiều chứng cứ, bọn họ chỉ đợi vài ngày nữa mà có thể được thả ra, tuyệt không để cho kẻ nào có dụng tâm khác lợi dụng.

Nói xong câu cuối cùng cùng, ngữ ý lạnh lùng, trong mắt hốt nhiên thoáng qua một chút sát khí, như thần khí ra khỏi vỏ, hung thú khai ấn, trong khoảnh khắc như biến thành một người khác.

Sở Dịch lạnh người, một trận hàn ý không tên liền dâng lên

Bùi Vĩnh khánh hung mang loé lên rồi lập tức tắt đi, thoáng chốc đã khôi phục lại bộ dạng thanh nhã thông dong,mỉm cười nói:

-” Vương gia bận nhiều việc, lão thần không dám làm phiền thêm,Trừ tịch đêm nay, Khang vương ở phủ vì Ngũ nương nương mà chúc thọ, khách quý tụ tập, bằng hữu đều đến đông đủ, chính là lúc để dẹp yên những lời đàm tiếu, là cơ hội tốt để mọi người bày tỏ tấm lòng. Lão thần cúi đầu mong nghóng vương gia đại giá quang lâm.”

-“Đêm nay?”

Sở Dịch kinh ngạc, nước trà suýt chút nữa thì phì ra ngoài.

Tiến Bùi Vĩnh Khánh rồi, Sở Dịch mới quay lại Mai hồ tiểu trúc, đem sự việc toàn bộ thuật lại cho hai người Tiêu Văn Tình nghe. Hai người nghe hần năm lần bảy lượt hí lộng lão lật đặt đó, đều cảm thấy hứng thú, khanh khách cười.

Nhưng nghe đến đoạn sau, Tiêu Văn Tình dần dần nhú chặt mày lại, trầm ngâm nói:

-” Bùi Vĩnh Khánh xưa nay thận trọng cẩn mật,nếu không nắm chắc mười phần, sẽ không dám khinh ngôn vọng động. Hôm nay trái với bình thường, lại dám trước mặt Tề vương dùng lời uy hiếp, phong mang hoa lộ.... không lẽ hần quả thật đã nắm chắc phần thắng? Hay là thế cuộc khẩn cấp đến nỗi làm cho hần đành đặt cược tất cả mà hành động.”

Ba người đoán một lúc lâu,đều cảm thấy như đoán trúng mà lại như sai, như thân đang ở giữa biển mây mênh mông, lơ mơ thấy được cái gì đó, mà lại không thể nói rõ, giải thích ra được.

Lúc này, một trận gió lớn thổi đến, lay động tấm màn, khói trầm hương phảng phất,song cửa kêu lách cách. Quay đầu nhìn lại, vạn dặm trời xanh mây trắng dâng lên, như một cơn sóng lớn cuộn tròn đổ tới, lại giống như hàng vạn con mãnh thú, tức thời biến ảo.

Trong lòng Sở Dịch xuất hiện cảm giác bất an càng lúc càng mạnh, tâm tình vốn vui vẻ của hần giờ như bị một lồng mây đen nặng nề u ám chụp lấy.

Phong vân quỷ dị, biến ảo vô thường. Hần vốn không có thời gian để chuẩn bị, không ngờ mọi thứ như lửa cháy ngang mày.

Yến này không phải là hảo yến, đêm nay trong Khang vương phủ, hần phải ứng biến thế nào? không lẽ phải làm như nguyện vọng của lão hồ ly đó, đề cử Khang vương lên làm thái tử sao?

Yến Tiểu Tiên nhú mày, cười lạnh nói:

“Không cần biết! chỉ cần có thể an nội dẹp ngoại, đánh tan yêu ma, ai là thái tử thì có quan hệ gì chứ? Nếu như lão hồ ly đó quả thật nắm được chuyện gì, thì cứ thành toàn cho hần đi!”

Sở Dịch run người, lắc đầu mà đáp:

-” vạn lần không thể! Bì lão hồ ly đó mạo trung thật gian* (giả vờ trung, thật ra là gian) cùng Lý Mộc Phủ kẻ tám lạng người nửa cân,hạc cùng một bầy.Mai này Khang vương nếu quả thật lên làm hoàng đế, e rằng cũng chỉ làm bù nhìn cho hần. Lại nói, nếu như không giải oan cho Tuyết Bình thái tử, những trung thần nghĩ gì, bọn tu chân của Linh bảo phái há không phải đều hi sinh oan uổng sao”.

-” Sở lang, ta lại cảm thấy Yến muội muội nói rất đúng...”

Tiêu Văn Tình yêu kiều cười, dịu dàng nói:

-” hiện tại điều quan trọng nhất, không phải là làm sao giải oan cho thái tử, cũng không phải phân biệt ai gian ai trung, mà là tận sức đoàn kết lực lượng các phái, đẩy lùi trường hạo kiếp.Đó mới chính là ‘Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt’, dùng sức người chống lại cơn sóng cả, sao bằng cười gió phá sóng.Chỉ cần qua được quan ải này... chẳng sợ không thể bình định phản chính, trừng gian trừ ác?”

Sở Dịch cười khổ không nói, trong lòng tuy không tán đồng, nhưng cũng không tìm được biện pháp nào hay hơn.

Đúng lúc này,lại có tì nữ đến báo, ngự sử đại phu dẫn theo hình bộ thượng thư La Hy Hà cầu kiến.

Ba người nhìn nhau, Yến Tiểu Tiên khanh khách cười nói:

-” xem ra hôm nay thêm cửa của Tề Vương phủ chắc bị đập nát mất thôi.“Văn võ quan cả triều trước khi đến Khang vương phủ tỏ thái độ,quá nửa đều phải đến đây thỉnh an hỏi ý đại ca.”

Tiêu Văn Tình cười đáp:

-” Thế cũng tốt, Sở lang không cần phải thể hiện quan điểm của mình, cũng biết rõ được ý tứ của mấy vị tân khách kia, cuối cùng thống kê phân tích, xem xem vị hoàng tử nào có thể lực mạnh nhất, chúng ta lại thêu hoa lên gấm*(trang trí, thêm thắt,làm mọi thứ trở nên hoàn hảo hơn).

Quả nhiên, sau Cát, La hai người vừa mới rời bước, lại có rất nhiều văn võ bá quan tiếp bước mà tới.

Tam tỉnh lục bộ, cửu tự ngũ giám...dường như đã có hẹn trước, người về ta tới,như đèn kéo quân* vô cùng náo nhiệt.

Trong bốn thời thần ngắn ngủi, Sở Dịch tưởng như như bao nhiêu quan hầu hiển quý trong thành đầu đến gặp hần một lần, chỉ có tả phó xạ Lý Mộc Phủ, hữu phó xạ Vi đình tùng, kim ngô đại tướng quân Vương Trung Lương cùng khoảng mười mấy người khác là không thấy hiện thân.

Tân khách đến nơi không ai không bàng xao trắc kích* tìm cách dò hỏi khẩu phong của Sở Dịch.

(* gõ vào bên cạnh,đánh vào bên hông, ý nói không nói thẳng, chỉ đâm chọc từ phía bên hông).

Nhưng Sở Dịch chỉ nói hàm hồ né tránh, nói nước đôi.

Đến sau này, trừ thiếu số mưu thâm tính làm ra bí ẩn,đại đa số mọi người đều nhìn không được, hoặc là bị hần dụ kích, theo nhau lật ngựa con baif, bắt đầu dụ hoặc Sở Dịch tham gia vào trận doanh của mình.

Trừ những người đó, cũng có không ít những thuộc hạ cũ của Tề Vương biểu lộ lòng trung thành, tỏ ra thái độ, bất luận Sở Dịch ủng hộ ai làm hoàng tử, họ cũng đều toàn lực hỗ trợ.

Sở Dịch ba người sau khi phân tích sắp xếp, kiểm chứng cùng với những thông tin tình báo mà đêm qua bọn yêu nữ Tử Vi môn báo cáo, quả nhiên không sai lệch nhiều.

Tính toán cẩn thận, những người ủng hộ Tuyên vương, Khang vương, vô luận về nhân số, hay về mặt thực lực, cũng đều tương đương.Tuy kết quả này đã nằm trong dự đoán, nhưng cũng đập tan ý dựa vào may mắn của ba người, làm họ cảm thấy thất vọng.

Tiêu Văn Tình nhíu mày trầm ngâm nói:

-” Đây thật đúng là trái phải đều khó.Hai thế lực đều cân bằng, vô luận chúng ta ủng hộ bên nào, cũng đều dẫn đến trường tranh đấu quyết liệt. doc truyện tại . chỉ một chút không cẩn thận, chỉ sợ có thể trực tiếp dẫn phát phản loạn”.

Yến Tiểu Tiên nghiêng răng nói:

-” Bùilão hồ ly,thật là đang hận! cố ý chọn lấy ngày hôm nay, rõ ràng muốn làm nhiều loạn bộ thự của chúng ta, làm cho chúng ta căn bản không có thời gian điều hoà xoay chuyển tình thế.!”

Sở Dịch đầu óc suy nghĩ, tâm loạn như ma,vốn nghĩ quay lại Trường An, hoá thân thành Lý Huyền, tất cả mọi nan đề đều sẽ được hoá giải, giờ mới biết hần trước kia đã vọng tưởng lạc quan thái quá.

Tuy bọn họ không nhìn cũng hiểu sự hỗn loạn của chốn quang trường, bọn chính khách lão gian thần miệng lưỡi trơn tru, nhưng chỉ trong vơi cảnh giờ ngắn ngủi để xoay chuyển càn khôn, thì còn gì khó khăn hơn.

Dù là ba người Sở Dịch thông minh tuyệt đỉnh, trí kế bách xuất, nhưng trong tình huống hoàn toàn bị động này, cũng không làm được gì. Mắt thấy vàng mặt trời lặn xuống phía tây, ánh nhiều rủ xuống, nhưng cũng không nghĩ ra được một sách lược nào toàn vẹn.

Đến giờ Dậu, Đinh lục nương phái người đến báo tình huống trong ngày.

Tin báo nói rằng, kim ngô vệ đại tướng quân Vương Trung lương đem " trừ tịch tiêu cấm, hộ vệ thánh giá" làm lý do, trước sau đã bảy lần tổng cộng điều động gần sáu ngàn tinh binh, đi tuần ở khu vực An áp phường Khang vương phủ.

Còn hữu kim ngô vệ tướng quân Quách triều Trung cũng cùng lý do, xuất lĩnh ba nghìn binh vệ, trực tiếp trấn giữ ở xung quanh vương phủ.

Sở Dịch ba người lạnh người, Vương trung Lương cùng Quách triều Trung phân biệt là đồng đảng của Lý Mộc Phủ cùng Bùi Vĩnh Khanh, bọn họ xưa nay thủy hỏa bất dung, lần thành theo nhau xuất tinh binh bao vây Khang vương phủ, tự nhiên là phụng ý chỉ của các chủ công của mình, trừ bị cho tình huống xấu.

Song phương đều bạt kiếm khoa trương, lòng đầy địch ý, một khi có xảy ra xung đột bên trong vương phủ, An áp phường tất sẽ máu chảy thành sông, chất đầy thi cốt của các công khanh, một trường bạo loạn trên phạm vi toàn quốc sẽ có khả năng bùng phát.

Đến lúc này, thiên hạ đại loạn, lập tức ma môn, phiên bản dù chưa muốn lập tức đánh lên, cũng đành thuận theo thời thế mà phát động tấn công.

Đêm trừ tịch này vì thế mà thành ngày mạt của vương triều tây đường.

Sở Dịch trong lòng lo lắng càng lúc càng thấy lạnh người, run sợ nghĩ: " buổi tiệc ở Khang vương phủ đem nay, chỉ sợ so với hồng môn yến* còn hung hiểm hơn. Nhưng không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.

Sở Thiên đế, Lý đạo trường, Tiêu tiên thiên... vì bình định đại kiếp, hy sinh vì ta, đe hi vọng ký thác cả trên hân ta, ta sao có thể khinh ngôn thoái lui? cho dù trước mặt có là núi đao biển lửa, ta cũng phải biến nó thành nhất mã bình xuyên."

Nghĩ tới đó, Sở Dịch hào tình dâng cao, tạp niệm đều tiêu tan, dương mày nói: " Hai vị nương tử xa đến trước núi tất có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thông. Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích. Chúng ta cứ xem thời cơ mà hành sự thôi."

"giá!"

Xe ngựa ra khỏi Tề vương phủ, dưới sự hộ vệ của ba mươi sáu vệ binh, bon bon chạy về hướng nam. Truyện được tại

hết phần 2

*Vũ Di nham trà: một loại trà xanh nổi tiếng lấy từ Vũ Di sơn ở phía bắc tỉnh Phúc Kiến, vì cây cao, trồng trên nham thạch nên được gọi là Vũ Di nham trà.

*miên lý tàng kim: nói ngầm, trong vải có dấu kim

*Đèn đốt lên làm quay chong chóng. Hiện lên sáu màu sắc rực rỡ là hình ảnh vua, quan, người, ngựa nối đuôi nhau, chùng vào dịp trung thu.

*hồng môn yến

67. Chương 67: Phong Bạo Tiên Tịch (phần 3)

Tiếng pháo trúc* vang lên liên miên bất tuyệt,từng đoá yên hoa màu tím hồng bắn lên trời,cái nọ tàn cái kia lại bắn lên,toả lên bầu trời toả sáng huyền ảo.

Trừ tịch tiêu cấm, trên đại nhai đã sớm không còn một bóng người, trên đường đến phủ đệ không đâu không chẳng đèn kết hoa, treo lên đào phù* xuân liên* đón mừng năm mới.

Phóng mắt nhìn lại, trên con phố dài mười dặm, vạn điểm đèn hoa, đầy trời pháo hoa rực rỡ, thật là tráng lệ.

Nhìn cảnh đêm rực rỡ mông lung lướt nhanh qua song cửa, thấy trong xe Tiêu Văn Tính cùng Yến tiểu Tiên cùng nhau chỉ trở,thấp giọng cười đùa,thân như là tỷ muội, Sở Dịch đột nhiên nhớ lại ngày hắn mới tới Trường An, hắn đã từng cùng Yến Tiểu Tiên, ngồi nhìn xe ngựa đi dự yến lướt qua trước mặt, trong lòng bỗng nhiên nổi lên cảm giác bể dâu*.

Chỉ trong bảy, tám ngày ngắn ngủi, từ vật cho đến người, tất cả đều đã phát sinh ra những biến hoá long trời lở đất. Tự hắn cũng đã không còn là tên thư sinh nghèo chưa thấy qua chuyện đời nữa, lắc mình một lại, đã biến thành một chủ nhân của đêm yến hội hôm nay.

Thế sự vô thường, thiên ý khó đoán, có ai có thể đoán được một khắc sau sẽ lại phát sinh chuyện gì

Qua khỏi đêm nay, vận mệnh của hắn sẽ lại phát sinh biến hoá như thế nào

Nhưng vô luận như thế nào, thành cũng được, bại cũng được,mỗi thời khắc, vận mệnh của hắn phải do hắn nắm bắt!

Trong lúc suy tư, mã xa đã đi qua Xuân minh môn đại nhai,kim ngô vệ sĩ đi tuần tiểu trên phố càng lúc càng đông, nhìn thấy lồng đèn, cờ hiệu của Tề vương phủ liền nhao nhao cao giọng hành lễ.

Vòng qua đông thị nam nhai, hướng về Tây Bôn Trì, chênh chếch trước mặt đột nhiên hiện ra một hàng xa đội, khí thế hùng dũng,không sai lệch đụng thẳng vào mã xa của Sở Dịch.

Tuần mã hí kêu, xe ngựa đột nhiên dừng lại, Tiêu, Yến hai người không kịp phòng bị, hô lên thất thanh, ngã nhào vào lòng Sở Dịch, được hắn nhẹ nhàng ôm giữ lại.

–“Con bà người, cầu nhân của người bị mù à! Xe ngựa của Tề vương cũng dám đụng vào? Lão tử lột da người ra!”

phu xe cuồng nộ nhảy lên, khua roi hét to.

Hai hàng vệ sĩ nhanh như điện chớp xông lên phía trước, nhao nhao chửi mắng, bao vây mã xa gây sự nọ vào,đang định giáo huấn một phen,thì liếc thấy trên nóc xe có ký hiệu một cái phất trần bạch ngọc,lập tức sắc mặt đại biến, thất thanh thét nói:” Tiên Nghi công chúa!”

Tiểu Văn Tình vừa kinh vừa hãi, yêu kiều cười, truyền âm nói:

–” Sở lang, quý nhân của chàng đến rồi.Đêm nay nếu có sự trợ giúp của nàng, hoàng đế nhất định càng thêm nghe lời, hợp tác với kế sách của chàng.Mau mau đến ôm nàng ta chào hỏi đi.”

Sở Dịch tim đập mạnh, đem qua nghe Tiêu Văn Tình nói quá, Tề vương Lý Huyền có một muội tử cùng cha cùng mẹ, gọi là Lý Tư Tư, mỹ lệ đoan trang,ôn thực điển nhã, được hoàng đế cùng Lý Huyền rất mực thương yêu bảo bọc. Chỉ là nàng không muốn vinh hoa, một lòng mộ đạo, sớm đã xuất gia làm một nữ đạo sĩ.

Đường nguyên tông đem Phiến vương phủ ở góc tây nam của Thân nhân phường cải tạo thành một đạo quan, cho nàng ở đó tu hành, trong quan có các bích họa của Ngô đạo tử* cùng các danh gia, cực kỳ xa hoa phú lệ.

Con gái của các quan hoạn thế tộc không ít người theo nàng, tới đạo quan nhập đạo thanh tu.

Vì thế cái “Tiên nghi nữ đạo quan” được xưng là thiên hạ đệ nhất nữ đạo quan, thanh danh rất lớn, có khi còn hơn ” mao sơn thượng thanh nữ đạo quan.”

Sở Dịch đối với vị hoàng gia đệ nhất nữ này thật nghe danh đã lâu, không ngờ lại được gặp gỡ như thế này.

Chỉ thấy một âm thanh ôn nhu uyển chuyển than thở nói:

-“Thất ca, lâu rồi không gặp,huynh không đến cùng muội nói chuyện, còn kêu bọn nô tài này chửi mắng muội, thế là đạo lý gì?”

Bọn quân sĩ hoảng hốt theo nhau xuống ngựa, cúi đầu thỉnh tội.

Mã phu giờ đây càng mặt mày tái mét,tự tát mình mấy chục cái, phủ phục lả nhảm đập đầu nhận tội, máu chảy ròng ròng.

Sở Dịch ha ha cười nói:“Thiên hạ này chỉ có muội là lớn nhất, làm gì có ai dám quát mắng muội?”

Nhảy xuống xe, hần đi đến trước mã xa linh lung tổ nhả, cúi mình hành lễ, cười nói:

-” Được công chúa triệu đến, tiểu vương Lý hUyền đặc biệt đến nghe lệnh..”

Thoại âm chưa dứt, rèm châu bay một, một cánh tay mềm mại nắm lấy y phục của hần, kéo hần vào bên trong.

Trước mắt hoa lên,mùi hương phả vào mũi,cánh tay chạm phải, là một thân thể nữ nhân loả thể mềm mại.

Sở Dịch kinh ngạc, khi hần còn chưa kịp hồi thần, khoé miệng đã bị một bờ môi mềm mại chặn lại.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng thở dài như trong mộng, từng giọt nước như đỉnh hương nhỏ lên trên gò má,nàng thấp giọng thủ thỉ vào tai hần: nguồn

- ” Thất ca, thất ca, chàng quả là một bạc tình lang độc ác vô tình, làm tim ta như vỡ ra từng mảnh...”

Thoại âm chưa dứt, đầu vai đột nhiên thấy đau đớn như bị đóng đinh. doc truyện tại . đau đến nỗi hần suýt chút nữa thì thất thanh kêu to

Chú thích

*nguyên văn là bạo trúc,pháo tre (ống lệnh), ngày xưa chưa biết làm pháo cứ đốt ống tre ống nứa cho nổ to để trừ các điềm xấu.

*Cổ nhân bảo cảnh đào trừ được các sự không lành, cho nên đến tết nhà nào nhà nấy đều cắm cành đào ở cửa gọi là đào phù , các câu đối tết cũng thường dùng hai chữ ấy.

* xuân liên: câu đối xuân.

* bể dâu, Bãi biển biến thành ruộng dâu; dùng để ví sự thay đổi của cuộc đời

*Vào đời Đường (618-907), Ngô Đạo Tử và các môn đệ của ông là những hoạ sĩ nổi tiếng. Mặc dù ngày nay người ta không còn tác phẩm nào của Ngô Đạo Tử, nhưng các bức tranh khai quật ở lăng mộ Vinh Thái Công Chủ cũng biểu lộ sự thành tựu tốt đẹp về tranh nhân vật đời Đường. Tương truyền vào đầu nhà Đường, Ngô Đạo Tử và Lý Tư Huấn mỗi người một bức sơn thủy trên vách Đại Đồng Điện. Tuy bút pháp hai nhà khác nhau nhưng cả hai tác phẩm đều được tán dương là thần bút.

68. Chương 68: Khuynh Quốc Khuynh Thành (phần 1)

Ánh sáng trong cỗ xe ngựa mờ ảo nhưng Sở Dịch có thể dễ dàng nhìn thấy mọi thứ bên trong.

Mái tóc nữ tử này đen nhánh óng ánh như mực, suôn dài như dòng thác chảy trên một thân thể kiều mỹ mê động lòng người. Những đường cong uốn lượn trên cơ thể nữ tử ẩn hiện sau lớp quần áo thật khiến người ta kinh tâm động phách, chính vì thế Sở Dịch quên mất cái đau buốt ở bả vai.

Thất ca! Cắn lên người huynh, cũng làm tim muội đau đớn. Huynh làm tim muội đau đớn như vậy, phải để muội cắn một cái nữa, được không?

Nàng ta quay đầu lại, dùng những ngón tay thon thả xoa nhẹ trên vết cắn còn đọng máu trên bả vai Sở Dịch, hành động đó cứ như dùng những lời lẽ tốt đẹp nhất để cầu xin Sở Dịch đồng ý

Trong đêm đen, đôi mắt đẹp như làn khói mỏng lung, khoe miệng nở một nụ cười như hoa nở bừng sáng cả màn đêm.

Hô hấp Sở Dịch trở nên khó khăn, tim đập liên hồi như muốn nhảy theo ánh mắt lung linh nọ.

Qua nhiều năm, hắn đã nhìn biết bao nhiêu mỹ nữ, không 100 thì cũng 80, nào là Tiêu Thái Chân, Đàm Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tĩnh, Phiên Phiên... không ai không đẹp tựa thiên tiên, yêu kiều như đào lý, nhưng chỉ có nữ tử này có thể chân chính xưng 4 chữ "khuyên quốc khuyên thành"

Nhìn kỹ, nàng ta không như Tiêu Thái Chân có một vẻ đẹp yêu mị, cũng không giống Tiểu Tiên thanh lệ thoát tục, lại càng không giống Tiêu Văn Tĩnh với vẻ đẹp thuần chất làm say mê lòng người, nữ tử này dung mạo ôn nhu, ưu nhã, cử chỉ dịu dàng mê hoặc, đặc biệt ánh mắt ai oán ưu sầu vốn dĩ khiến phàm nhân khó có thể kháng cự đến khi nàng nhìn đến.

Sở Dịch ngậy ngốc nhìn nàng ta đang tự thoai, miệng mỉm cười, dùng tay vuốt nhẹ vết cắn trên tay trái của Sở Dịch.

Bởi vậy dù vết đau này nặng thêm gấp 10 lần, Sở Dịch cũng không thể cất tiếng kêu la.

Mà cho dù có kêu la thì nữ tử này cũng nhảy vào lòng Sở Dịch, dùng bàn tay như bạch tuộc quấn chặt lấy hắn, áp sát cơ thể nóng bỏng vào hắn và khóa chặt đôi môi bằng những nụ hôn cuồng dã.

Hơi thở nhẹ nhàng áp bên mình, mùi hương làm tối tăm mặt mũi. đọc truyện tại . Giữa bờ môi và hàm răng trắng muốt là sự ngọt ngào mê người, lại còn mang thêm mùi máu dịu nhẹ, điều này càng tăng thêm tính kiều mị dụ hoặc của nàng ta.

Não bộ Sở Dịch như muốn nổ tung, dục hỏa bùng bùng không thể chống đỡ trước sự dụ hoặc của nàng ta liền nhiệt liệt đáp ứng.

Khẽ kêu một tiếng, toàn thân như tan ra, hai bàn tay mềm mại tháo truồn vào trong y phục hắn từng tấc tháo bỏ, chỉ trong khoảnh khắc cả hai người không mảnh vải, quấn lấy nhau.

A, Thất ca, thất ca.....Khi Sở Dịch đưa phần cơ thể ấm nóng của mình vào trong ngọc hồ ngọt ngào ẩm ướt, nàng uốn cong thân mình, cất lên những tiếng rên rỉ hoan lạc.

Sở Dịch giống như nghe tiếng sấm ở thính không, đột nhiên tỉnh lại

Thất ca? Đúng rồi, nữ tử này cũng như Lý Tư Tư, là em gái cùng cha cùng mẹ với Lý Huyền. Lý Huyền là dạng cầm thú sao, loạn luân với muội tử của mình e rằng trời đất khó dung? Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Thất ca, hãy ôm muội đi, ôm muội đi....Hai tay Lý Tư Tư vẫn quấn chặt lấy cổ Sở Dịch, hơi thở thơm tho như lan tỏa vào dái tai của hắn.

Nhưng Sở Dịch lúc này kinh hãi, thật khó mà đáp ứng đối phương, ngọn lửa dục tình trước đó tự nhiên biến mất không còn tăm tích.

Lý Tư Tư không còn ý thức được mình, hai lúm đồng tiền trên má ửng hồng, thần tình như người say rượu, cuồng loạn lắc lư, khởi phục trên thân thể hắn, mỗi lần run rẩy, lại đem đến cho hắn những khoái cảm mạnh mẽ.

Nét đoan trang thực đức biến thành nóng bỏng dâm mị là thế, nhưng cho dù là trong cơn điên cuồng mê loạn nàng ta vẫn không mất đi vẻ ai oán u sầu, tựa như cánh mẫu đơn lay động trước gió xuân, không cam chịu trước bấy ong bướm ve vãn kẻ bên.

Thất ca! Huynh sao vậy? Sao hôm nay huynh lạ thế! muội không xứng đáng sao?

Thân thể nàng ta đang nóng bừng bừng như lửa đột nhiên lạnh hắt đi, rồi nằm hắt xuống thân thể của Sở Dịch, nhẹ nhàng ôm chặt lấy hắn, nói đến câu cuối cùngn bàn tay lại nắm chặt lấy hắn.

Phân thân của Sở Dịch bị bàn tay mềm mại của nàng ta vuốt ve quyết liệt, dù không muốn nhưng lửa dục lập tức được cổ vũ bùng phát trở lại.

Trong tâm Sở Dịch hốt hoảng không kèm được buột miệng nói:

Thiên hạ thái bình rồi, đâu cần phải động đao binh? Xà mâu cả thời gian dài không đi chinh chiến hóa ra là một điều tốt, không lẽ muội tử lại muốn mài nó lại hay sao?

Lý Tư Tư hứ lên một tiếng, khuôn mặt như bao phủ một màn sương, lạnh lẽo nói:

Tất cả chỉ là giả dối! Hai ngày nay ít nhất nó đã dính máu hai xử nữ, người tưởng ta không biết à? Hừm! Cách đây vài ngày ta bận bế quan không thể đi được, người không nhận được rồi thì thôi, bây giờ còn dám nữa,ta đem nó một đao cắt sạch.

Nữ tử này không nói không rằng nổi cơn ghen đột ngột, dù vậy lại càng tăng thêm nét kiều diễm dụ hoặc lòng người. Sở Dịch trong lòng dao động, cười mỉa nói:

Nó giống như thần binh lợi khí, được tạo ra từ tinh hoa của trời đất?cắt đi không phải là phí song?Chi bằng giữ lại nó công kích hoan long, cười nhạt Hung nô, uống máu hổ lỗ.”

Lý Tư Tư bật cười một tiếng như tuyết tan mây tạnh, than thở:

Thất ca, chàng lẽo mép quá, ta thật chẳng còn cách nào với chàng.

Nói rồi, đột nhiên cúi đầu, hôn lên nó một cái.

Sở Dịch chưa từng thưởng thức qua hương vị này? hắt a lên một tiếng không,suýt chút nữa thì phun trào ra ngoài.

Lý Tư Tư như đình hương cuốn chặt, ôn nhu mút chặt một phiến khắc,, từng giọt nước mắt xuất hiện trên gương mặt đẹp tuyệt trần rồi bắt đầu rơi xuống thân thể Sở Dịch, lạnh lẽo không sao tả xiết.

Muội, muội.... sao vậy? Sở Dịch hấp tấp hỏi, dục niệm qua đó cũng tiêu tan.

Lý Tư Tư mắt nhoe lệ ngược lên nhìn Sở Dịch nở một nụ cười, thần tình vô cùng cổ quái, nửa buồn bã mà nửa cũng rất hoan hỉ.

Lắc đầu Lý Tư Tư khẽ nói:

Không có gì! Thất ca, đại yển chắc đã khai tiệc, chúng ta mau về kéo hoàng huynh trách mắng. Chúng ta đi.

Xa mã dần dần lăn bánh về phía khuôn viên của Khang vương phủ.

Trên đường, Sở Dịch vội vã đem truyện Tuyên vương, Khang vương tranh đoạt ngôi vị thái tử,kể lại cho Lý Tư Tư một lượt

Kết quả là, còn chưa biết lập trường của hắn thế nào, Lý Tư Tư đã mỉm cười,nói dứt khoát nói:

-“Thất ca yên tâm, không kể huynh ủng hộ hoàng tử nào, muội cũng toàn lực tương trợ.”

Hương xa của Lý Tư Tư nghĩ chắc là do một chất liệu đặc thù chế thành, nội ngoại âm thanh toàn toàn cách biệt, vì thế vô luận Sở Dịch cùng nàng trong xe điện loan đảo thượng hay mật nghị thương trù gì, người ngoài cũng không nghe được chút gì.

Tiếng pháo trúc vang rền,tiếng nhạc huyền ảo, Sở Dịch đỡ Lý Tư Tư xuống xe, sớm đã có vệ binh, gia đình xếp hàng nghênh đón, dẫn họ vào trong hoa viên ở phủ nội.

Nghe nói có Tề vương, Tiên Nghi công chưa giá đáo, Khang vương tự thân dẫn người đến trước nghênh tiếp, cực kỳ cung kính nhiệt tình.

Sở Dịch ngày đó ở Tề vương phủ đã từng thấy qua hắn một lần, nhưng khoảng cách quá xa, nhìn không được rõ lắm.

Nhưng lúc này chỉ đổi diện cách vài xích, mới có thể phát giác hần béo phì tầm thường, tinh thần hư nhược, chỉ đi bộ trên đường, cũng đã thở phì phò, hiển nhiên là do thân thể tửu sắc quá độ.

Hần đối với Lý Huyền như là cực kỳ ượng kỵ,lúc nói chuyện đều không dám nhìn thẳng vào mặt, nhưng đối với vị cô cô Lý Tư Tư thì dường như là lòng có tà nhiệm.Dư quang nơi cặp mắt híp cứ không ngừng quét trên thân thể nàng.

Sở Dịch thấy thế,trong lòng càng thêm chán ghét.

Trước mặt mọi người, Lý Tư Tư lập tức khôi phục lại hình tượng nét na trang nhã, đoan trang thùy mị, mắt không nhìn ngang ngửa,gót sen nhẹ chuyển, đến với Sở Dịch cũng duy trì cự ly vài trượng,so với đám nữ cuồng dã phóng đảng trong bóng tối lúc trước như là hai người khác nhau.

Sở Dịch trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt, thậm chí chút hoài nghi những chuyện vừa xong chỉ là một giấc xuân mộng. Nhưng vết cắn ở vai vẫn còn âm ỉ đau,đầu lương mùi hương còn dư lại, đó lại có thể là giả sao.

Sau đó, hần truyền âm đem mọi chuyện tường thuật lại cho Tiêu, Yến hai người, đương nhiên chuyện khẩn yếu thì lược đi không nói tới.

Hai người nghe xong vừa ngưỡng vừa kinh hãi, không ngờ Lý Huyền vô sỉ đến cảnh giới như thế.

Tiêu Văn Tình cau mày nói:” việc này ngay đến sư tôn của ta cũng không hề biết, có thể thấy Lý Huyền lão tặc có tâm kế thật sâu và man trá.Sở lang ngàn lần phải cẩn thận hạn chế cùng Lý Tư Tư tiếp xúc, nếu như bị nàng ta nhìn ra sơ hở,mọi sự cố gắng đều sẽ trở thành trò cười.

Sở Dịch lạnh người, nhện không được nhìn sang Lý Tư Tư.

Dưới ánh trăng,dung nhan nàng như bức tượng điêu khắc trên băng tuyết,đoan trang thực nhã, lại phẳng phát mang theo vẻ u sầu ai oán,đẹp đến mức làm người khó thở.

Không biết vì sao, tim Sở Dịch giống như bị cái gì bóp lại, đau đớn khổ sở, không biết nên gọi là gì.

Đến cửa vào nội viên,vì lý do an toàn,toàn bộ tùy tùng đều không được vào trong, chỉ có thể ở lầu các bên cạnh mà nghỉ ngơi dùng bữa.

Tiêu Văn Tình, Yến Tiểu Tiên hai người cũng không còn cách nào, chỉ có thể một lần nữa đem những điều cần chú ý, tỷ mỉ thuật lại cho Sở Dịch vài lần, xác định là hần đã nhớ kỹ rồi, mới có thể thấp thỏm không yên nhìn theo hần xuyên qua chiếc cổng Bạch Ngọc, khuất dần trong màn đêm.

Khang vương phủ tuy không tráng lệ hơn so với Tề vương phủ, nhưng tinh công hoa lệ thì có phần hơn.

Sở Dịch đi trên đường, hai bên kỳ hoa dị thảo, giả sơn liên miên, tranh vẽ chạm khắc nhấp nhô, cực kỳ xa hoa phú lệ.Lồng đèn các màu treo trên ngọn cây góc mái,ngũ quang thập sắc, như mộng như ảo

Rẽ qua con đường quanh co khúc triết, là có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, cảnh hồ dưới ánh trăng, làm người cảm thấy giống như lạc vào tiên cảnh.

Điều thiếu sót của mỹ cảnh này cứ năm bước có đội đứng gác, mười bước lại thấy một đội binh tuần phòng,toàn bộ là vệ sĩ có vũ trang, người người mặc thiết giáp đen,không tránh khỏi làm hồng đi phong cảnh.

Qua rừng tùng, trước mắt sáng kèn,ngàn vạn ánh đèn chiếu bóng xuống hồ nước, làn sóng nhẹ nhấp nhô, như nghe hồng loạn vũ, ánh ngũ sắc lung linh, làm người hoa mắt ngẩn ngơ.

Yến đêm nay được đặt tại “nghe hồ thập bát điện” bên cạnh hồ.

Điện vũ có Thập bát tọa lâu, lầu đỏ tường xanh,ôm lấy hồ mà đứng, khí thế nguy nga,giống như thập bát hoàng tử đồng tâm liên chi. Lúc này trong điện đèn hoa lấp lánh, tiếng đàn du dương,tiếng cười nói huyền ảo vọng lên bất tuyệt bên tai,thật là nhiệt náo.

-“tề vương điện hạ, Tuyên Nghi công chúa giá đáo!”

Nghe thấy hai hàng vệ binh đồng thanh hô to, Sở Dịch lạnh người, đột nhiên cảm thấy khấn trương, Trong khoảnh khắc đó, hắn mới có thể ý thức được rõ ràng, chỉ có dựa vào sức của chính bản thân mình, mới có thể vẫn lại cơn sóng lớn.

Sau đó liền ngưng thần tụ ý, loại trừ loại tạp niệm nhiều loạn tinh thần, trong tiếng đàn tấu du dương, cùng Lý Tư Tư sánh vai bước lên trên, khoan dung bước vào đại điện phú lệ đường hoàng.

Đặng hỏa huy hoàng, rèm châu cuộn bay, hai hàng ngọc án bày la liệt, mỹ tửu, những món ăn trân quý bày đầy bàn. Mọi người nhao nhao đứng lên, hô mời không dứt.

Trong đám người này, quá nửa Sở Dịch hôm nay đều đã thấy qua, lúc này gặp lại, họ vẫn hỏi thăm ấm lạnh*1, cười tươi rói, giống như là lâu lắm không có gặp.

Tâm trạng khấn trương của Sở Dịch cũng dần dần dịu lại, lúc này hắn vừa thấy kỳ dị buồn cười, vừa thấy khổ sở buồn bã.

Hắn từ nhỏ đã khổ sở đọc sách thánh hiền, vì được kim bang đề danh, có một ngày có thể cùng những đạt quan hiển quý này đứng trên triều đình, vì quốc gia xuất lực, vì dân giải ưu phiền.

Nhưng hôm nay trải qua sự việc này, nhìn thấy thái độ “hai mặt ba lòng”*2 của những chính khách này, cảm thấy quan trường chỉ là chôn hư nguy quỷ trá,, lòng nhiệt thành lúc lúc trước đã sớm lạnh đi quá nửa, trong tâm thâm chí còn lướt qua một ý niệm chưa bao giờ có trong đầu, cùng với những kẻ tiểu lý tàng đao này sống giả dối*3, sao bằng ẩn thân chốn sơn lâm, tu tiện luyện pháp, sống tiêu điều tự tại.

Thập bát điện mỹ lệ liên miên, khí thế hùng vĩ, thủ tọa đặt tại hướng chính bắc, hiển nhiên là vì thập bát vị hoàng tử mà chuẩn bị. Lúc này chỉ có chỗ của Thái tử là trống rỗng, mười bảy vị hoàng tử còn lại đã vào chỗ ngồi.

Sở Dịch ngồi ở thứ tịch phía đông, cùng Lý Tư Tư mỗi người một bàn, ngồi đối diện bọn công khanh hiển quý Bùi Vĩnh Khánh, Lý Mộc Phủ.

Bùi Vĩnh Khánh mãn diện xuân phong, cùng Sở Dịch từ xa nâng chén tương kính.

Bên Lý Mộc chỉ “da cười thịt không cười” hướng về phía hắn mà gật đầu, cùng quan lại bên cạnh thấp giọng đàm thoại.

Sở Dịch mỉm cười, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái:” con bà nó, lão tặc nay hôm nay lại kiểm chế tính khí, từ đầu tới cuối không hề đến nói chuyện với ta, không lẽ hắn lại nắm mười phần chắc chắn?” lơ mơ trong đó dâng lên một tia cảm giác bất tường.

Hắn đảo mắt quét sang tứ phía, phát giác từ văn võ bá quan, còn có không ít đạo phật cao thủ.

Trương Phi Vũ của Thiên sư đạo, Ngọc Hư tử của Ngọc hư quan, Tề Vũ Tiêu của Vũ Tiêu Am. Lý Ngưng Phiến của Thượng Thanh Mao sơn, Vô Niệm của Pháp Nghiêm Tự, Vô sân... mọi người đều có mặt tại trường.

Sở Dịch lạnh người, tập trung niệm lực, trừ đi vài người, cao thủ cấp chân tiên trở lên có hơn sáu bảy mươi người.

Trong đó có ba người chưa biết mặt, nhưng chân khí hùng hồn, thâm hậu khó đo lường, cùng bọn người Ngọc Hư Tử không hơn kém mấy, đương nhiên là ở cấp tản tiên.

Người thứ nhất là một lạt ma cao gầy như que củi, hai mắt nhắm chặt, khí tức hoàn toàn không có, nhưng ở cách xa đến vậy, vẫn có thể cảm giác được niệm lực lạnh lẽo của hắn.

Người thứ hai là một thanh bào đạo nhân nhỏ béo gầy mòm, dưới cằm một chùm râu dê, hai mắt di chuyển liên tục, mặt mày tươi cười, tình tình pha chút hoạt kê kỳ thú.

Người thứ ba là một hòa thượng mập đen, mặc một cái tử kim cà sa, tọa tại vô dục, như gỗ không có biểu tình, giống như đang ngồi suy tư.

Sở Dịch thi triển Thuận phong nhĩ, ngưng thần nghe ngóng, cuối cùng cũng từ tiếng ồn ào nói chuyện của mọi người xung quanh, biết được ba người phân biệt là trụ trì Hưng Thiện tự Pháp không pháp sư, Thanh

thành huyền chân đạo viện ĐỒ Thải Thạch chân nhân, cùng Pháp tướng trưởng lão của Cửu Hoa sơn pháp Nghiêm tự.

Trong lòng Sở Dịch hàn ý dần cao, thâm nghĩ:” Đêm nay là văn yến để Khang vương vì Ngũ Phi chúc thọ, sao lại có nhiều tu chân đến đây đến vậy,xem ra hai bên đều đã lật ngửa quân bài, khoa trương sức mạnh rồi!”

Lúc này, chỉ nghe thấy từ ngoài điện vệ sĩ cao giọng hô dài:” Hoàng thượng giá đáo! Ngũ nương nương giá đáo!”

Trống hiệu vang lên, tiếng đàn cùng tiếng huyền não lập tức dừng hẳn, hàng trăm cặp mắt đổ dồn đổ về phía hành lang dài.

Rèm châu vén lên, mười tám cung trang mỹ nữ thành hàng đi trước, sau đó chỉ nghe thấy một âm thanh hồn hậu nói to:

-“Các ái khanh,trẫm tới trễ rồi.”

Một vị hoàng bào lão nhân dẫn theo mười tám tên thái giám đi hầu,khí vũ hiên ngang từng bước lớn đi tới, bên cạnh còn có một mỹ lệ phi tần ung dung điển nhã, chính là Đường nguyên tông cùng Ngũ Tuệ Phi.

Mọi người đều bái phục trên đất, đồng thanh hô vạn tuế ba lần.

Sở Dịch thấy mọi người cùng quỳ xuống, cũng theo đó cất tiếng hô.

Nếu đổi như là trước kia, mấy tiếng “vạn tuế” của hắn tất nhiên là cam tâm tình nguyện,nhưng sau khi thái hóa dịch hình, tính cách Sở Dịch biến đổi,không muốn bị quản thúc,đối với đường kim hoàng đế đã không còn lòng kính trọng trước kia, chỉ theo kịch bản,phô diễn cho qua chuyện.

Sau khi Đường Nguyên tông định tọa, mục quang từ từ quét qua văn võ bá quan một lượt, cuối cùng dừng lại nơi chiếc ghế trống của thái tử, trong mắt thoáng qua thần sắc đau đớn,ngạo nghễ nói:

-” Các vị ái khách,trẫm tới trễ, là vì đêm nay là đêm trừ tịch, là đêm đoàn viên, trẫm trước tiên muốn đến thăm một người.”

Mọi người nhìn nhau,đều biết người hoàng thượng nói chính là Thái tử Lý Triệu Trọng, nhưng không ai dám tiếp lời thoại ấy.

Quả nhiên, Đường Nguyên Tông gật đầu, than rằng:

-” Trẫm tới thăm một người, đêm nay vốn cũng giống như các vị, ngồi trong đại điện này, cùng vì Ngũ Phi chúc thọ.Nhưng vì...”

Ông vỗ nhẹ lên góc bàn,quàng mắt thoáng đỏ hồng, một lúc lâu mới trầm giọng nói:

-” Nhưng hôm nay hắn không tới được, từ này về sau mỗi năm, chỉ sợ hắn cũng đều không tới được. Trẫm nhìn thấy chiếc ghế trống, nghĩ đến cái tên:“Nghê hồ thập bát điện, thật cảm thấy đau lòng.”

Mọi người khuôn mặt nghiêm trọng, không hề cất tiếng,không khí vui vẻ của buổi tiệc đã không còn.

*1:nguyên văn là hư hàn vẫn noãn, Hỏi thăm cuộc sống lâu nay thế nào, nóng lạnh ra sao, như lâu lắm rồi mới gặp mặt.

*2:nguyên văn là hai mặt ba đao,tâm địa bất lương, trước mặt một đường, sau lưng một nẻo.

3:nguyên văn hư dữ ủy xà (tùy tiện ưng thuận, đối với người hư tình giả nghĩa, làm theo lễ nghĩa, theo lợi hại mà ứng xử),

69. Chương 69: Khuynh Quốc Khuynh Thành (phần Cuối)

Sở Dịch lén nhìn về phía Đường Nguyên Tông, thấy ông hai bên mai tóc đã bạc, trên trán đầy những vết nhăn, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, mà giống như đã già đi mười tuổi, không khỏi có chút đồng tình. đọc truyện tại . Một ý nghĩ thoáng qua đầu hắn, giờ thì hắn đã hiểu thái độ bất thường của Bùi Vĩnh Khánh, vì sao hắn lại gấp rút như vậy.

Lý Triệu Trọng là do hoàng hậu sinh ra, thông minh lanh lợi, lại tri thư đạt lễ, đường nguyên tông đối với hắn vốn rất sủng ái coi trọng.

Vì thế, lần này thái tử bị cuốn vào việc thích khách phản loạn này, đối với ông là một đả kích rất lớn.

Một mặt, Đường Nguyên tông giận đến phát cuồng, hận không thể đem Lý Triệu Trọng chém thành vạn mảnh, nhưng mặt khác, trong đáy lòng ông vẫn còn không tin tất cả điều này là sự thật, vẫn hy vọng tìm ra một lý do tự thuyết phục mình, giúp Lý Trọng Triệu tránh tội.

Chính vì như thế, vô luận là phe cánh của Khang Vương, hay là của Tuyên Vương đều sợ dè dặt lắm mồm, muốn nghĩ cách bức hoàng đế quyết định chủ ý, mau chóng phế đi Lý Triệu Trọng, lập lại thái tử.

Nói một cách khác, vì hoàng đế với thái tử còn chưa dứt ý niệm, cơ hội thắng của hắn còn rất lớn, có thể thuyết phục hoàng đế, điều tra lại chân tướng vụ án của thái tử.

Nghĩ đến chi tiết này, Sở Dịch lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Hắn suy nghĩ nhanh, chính lúc đang nghĩ làm thế nào để mở miệng, thì nghe thấy một thanh âm trầm trầm để nghe than nói:

-Bệ hạ nhân từ khoan dung, đối với thái tử ân sủng như thế, thật làm lão thần cảm động vô cùng. Ai, thái tử nếu còn một chút lương tri, nghe những câu nói này, chỉ sợ lập tức ngượng quá mà chết đi thôi.

Người nói này áo tím đai vàng, râu đen phất phơ, chính là tả phó xạ Lý Mộc Phủ.

Tân khách trong thập bát điện, phần đông đều là bè đảng của Khang vương, Tuyên vương, nghe thấy những lời nói vừa rồi của Đường Nguyên Tông, cảm thấy vô cùng bất an, chỉ sợ ông đổi ý, nhưng không dám chọc giận long nhan, vì thế không dám lên tiếng.

Thời khắc này được Lý Mộc Phủ khơi mào, mọi người lập tức nhao nhao phụ họa, mồm năm miệng mười mà nói:

-Điện hạ đối với thái tử tình sâu như biển, ân trọng như núi, hắn lại dám thông đồng với Linh bảo yêu nhân, cấu kết nịnh thần gian đảng, làm ra những chuyện giết vua soán ngôi tàn ác nghịch với luân thường, thực là táng tận thiên lương, tội không thể xá!

-Không sai! Loạn thần tặc tử, người người đều phải trừng trị! Điện hạ vạn lần không nên từ tâm nhẹ tay với bọn gian nịnh này, thế há không phải là trợ giúp cổ võ cho bọn gian tặc mà làm trung thần chùn lòng hay sao?

Một lúc lâu cả đại điện đều là những lời nghĩa phẫn (phẫn nộ vì nghĩa), tiếng

ồn ào vang khắp nơi, nhưng không có một ai vì thái tử mà biện hộ.

Đường Nguyên tông trong lòng rất thất vọng, gờ án trầm ngâm, mắt nhìn Bùi Vĩnh Khánh từ đầu đến cuối đều mỉm cười không nói, biết hắn trước nay đều rất cẩn trọng, liền quay sang hỏi:

-Bùi trung thư, ngươi có ý kiến gì?

Bùi Vĩnh Khánh đứng lên hành lễ đáp:

-Bệ hạ, cốt nhục liên tâm, cho dù cắt một ngón tay cũng đau đớn, nữa là hài tử của mình? nhưng thường nói: "độc xà cắn tay, tráng sĩ đành phải chặt đi", đôi lúc phải vì đại cuộc mà nghĩ, làm việc tất phải có hi sinh, đó là những việc không thể làm sao hơn.

Đường Nguyên tông gật đầu, lại nhìn về phía một tử y quan lại thanh tuấn đĩnh đạc, nói:

-Vi thừa tướng, người nói đi?

Người nọ trầm ngâm nói:

-Điện hạ, cổ nhân có nói: 'vương tử phạm pháp, cũng đồng tội với thường dân?', hà huống chi lần này là đại tội như giết vua đoạt ngôi? nếu như thái tử đã phạm phải đại tội trời đất khó dung này, tuyệt không thể nhẹ tay khoan dung được...

Ngữ phong của người này liền chuyển đổi:

-Nhưng nhân mệnh quan trọng, thái tử lại là thiên tử tương lai. Sự việc này không chỉ có quan hệ của thanh danh, tính mệnh của thái tử, Dương thị lang, Ti mã thị lang mọi người mà còn quan hệ đến sự ổn định của giang sơn xã tắc, há có thể nhận định khinh suất? Theo thần, không nên vội vàng phế lập thái tử, phải điều tra kỹ càng, mới có thể châm chước.

Sở Dịch lòng nghĩ:

-Thì ra người này là phó xạ Vi Đình Tùng. Sớm nghe ông văn chương tuyệt hảo, cực kỳ có phong độ một trưởng giả, giờ nhìn thấy, quả nhiên so với lão hồ ly cùng tiểu diện hồ tốt hơn rất nhiều.

Lý Mộc Phủ mỉm cười, nói:

- Vi thừa tướng dụng tâm đích xác rất tốt, nhưng nước không thể một ngày không vua, cũng không thể một ngày không có thái tử. Từ ngày hôm ấy, người trong thiên hạ đều lan truyền tin thái tử mưu phản bị tù, lòng dân hoảng loạn, đồn đại phi báng. Để thêm một ngày, càng thêm một phần hung hiểm...

Hắn dừng một chút, đều đều nói tiếp:

-Hà huống, qua một tháng nữa là tiết trung hòa, lúc đó các đại phiên bang đều phái sứ giả đến Trường An triều bái tiến cống. Nếu như đến lúc đó vẫn chưa lập thái tử, không biết bọn man di đó còn nghĩ những gì?"

Nghe đến câu cuối cùng, mọi người không ai không động dung, sắc mặt Đường Nguyên tông cũng có biến đổi nhỏ.

Tây Đường hàng năm công tác tiếp đãi các phiên sứ đều do thái tử cùng cách quan viên trong lễ bộ cùng Hồng Lư tự phụ trách, một khi phiên sứ không thấy thái tử, tự nhiên sẽ đoán được trong Tây đường phát sinh nội loạn.

Những năm gần đây, Thổ Phiên, Nam chiếu, Phù tang các phiên quốc càng ngày càng ngông cuồng khó trị, thường cố ý đem quân đóng ở nơi biên cảnh, hải cương, dò thám phản ứng của quân Đường, dụng tâm hiểm ác không nói cũng biết.

Nếu để bọn phiên quốc đó biết việc phản loạn của thái tử, khó giữ được không vụ lợi*1 Đến lúc đó nội ưu ngoại loạn thật khó chống trả.

(*1 nguyên văn là sấn hỏa đả kiếp. ý là mượn thời, nhân lúc hỏa hạn mà làm khó, lợi dụng nguy hiểm của người khác là mưu lấy tư lợi.)

Ngũ Tuệ phi thu ba lưu chuyển, nhìn đến Sở Dịch mà nhu mì nói:

- Bệ hạ, Tề vương năm đó chinh thảo phiên di, đánh đâu thắng đó, đối bọn chúng hiểu rõ nhất, chỉ bằng nghe cao kiến của ông ấy.

Mục quang của mọi người lập tức toàn bộ tập trung trên thân Sở Dịch.

Sở Dịch mỉm cười, đem mỹ tửu trong chén uống cạn một hơi, mới chống bàn đứng lên, tươi tỉnh nói:

-Điện hạ, thần đệ thấy Lý thừa tướng nói đúng thật có đạo lý.

Chúng nhân rộ lên, Đường nguyên tông a lên một tiếng, nổi thất vọng trên khuôn mặt khó có thể nói hết.

Lý Mộc Phủ, Bùi Vĩnh Khánh cực kỳ hoan hỉ, thậm tự thở phào một hơi dài.

Điều bọn họ lo lắng nhất, chính là Tề vương, giờ đây thấy đến ông cũng tỏ thái độ phản đối thái tử Lý Triệu Trọng, thì cho dù Đường nguyên tông có lòng bảo hộ, cũng không tìm được cớ nào mở miệng.

Sở Dịch nói:

-Thái tử là thiên tử tương lai, là một trụ của cơ nghiệp đế quốc. Một ngày không có thái tử, tất thiên hạ sẽ lung lay muốn đổ. Đó chính là cái gọi là: "ruồi xanh không bầu quả trứng không vỡ", giờ đây phiên bang tịnh khỏi, hổ thị đầm đầm* (rình mò đợi thời cơ), chỉ đợi đến lúc chúng ta có nội loạn, lập tức đứng lên xâm nhập...

Thoại âm chưa dứt, một người đó uất ức nói:

- "Tề vương nói như thế không khỏi có chủ quan ức đoán, Thái tử phản loạn đã phải đến sáu, bảy ngày, lời đồn vượn xa, các nước thổ phiên quá nửa đã sớm biết. Nhưng giờ đây thổ phiên các nước còn phách xú giả, xác định việc triều cống, lễ nghi cung nghiêm chu toàn, mọi sự đều giống trước kia, há có dị tâm. Nếu có dị tâm, thì hà tất phải làm như thế?"

Người nói trông khuôn mặt ngay thẳng, chính là lễ bộ thượng thư Đoạn Bình Côn.

Người này tuy ít nói trầm tĩnh, nhưng lại rất cương trực uy nghiêm. Dám trước mặt mọi người bác bỏ ý kiến của quyền thần, chỉ có hần cùng Vi đình Tùng một vài người.

Sở Dịch cười nói:

-Đoạn thượng thư thật là quân tử tri thư đạt lý, tự nhiên lấy lòng quân tử đo dạ tiểu nhân. Nhưng binh đao quỷ trá, các phiên quốc trước mặt phách sứ giả, ngọt ngào thuyết minh nhưng lòng có mưu đồ, không phải là đó là an bài gián điệp, nghe ngóng tin tức thì cũng là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương* (dùng một chuyện giả cổ làm mê hoặc đối phương thực ra là có tính toán khác), cố ý quấy rối bọn ta.

Mọi người theo nhau gật đầu phụ họa.

Sở Dịch mỉm cười, lòng: "Một không làm, hai không nghĩ, đợi bổn vương nói hết lời rồi, các người mới biết thế nào là:" người ông thật đúng!"

Mục quang hần quét một lượt, nhìn chằm chằm binh bộ thượng thư Tề Viễn Đồ, nói:

-Tề thượng thư, cô gia vừa rồi ở bên ngoài vương phủ, cùng ông nói chuyện, từng nghe ông nói rằng Côn Khư châu, Khang Cư châu, Minh Thi, Vu điền, thủ quân các nơi từng có vài ngày truyền đến ứng tín. chỉ sợ đa hung cát thiếu, có việc đó không?

Tề Viễn Đồ giật mình, nhìn hần một lúc, lập tức liền lĩnh hội, to giọng nói: Bạn đang xem tại - .

- Không sai! gần đây biên cảnh phiên quân theo nhau có những động hướng dị thường, vì thần chỉ sợ có biến, nên hai ngài nay đã tăng cường liên hệ với thủ quân các nơi, nhưng đến nay chưa có hồi ứng. Vì thần tính ngày mai lúc tảo triều tâu thỉnh bệ hạ, điều thêm quân đến phiên trấn, đề phòng bất trắc.

Điện nội lập tức huyền não.

Đường nguyên tông sắc mặt đã biến đổi.

Sở Dịch lớn tiếng nói:

- "Bệ hạ, thoe kinh nghiệm chiến trường của thần đệ mười mấy năm, thần đệ dám khẳng định, các phiên quốc hiện tại đang chiêu binh mãi mã, chuẩn bị muốn động, thậm chí Côn khư châu, Khang cư châu, Nguyệt thị, Vu Điền đã bị bọn chúng công hãm rồi cũng nên. Hiện tại nếu như còn không nhân thời cơ quyết định, xác lập thái tử, đoàn kết một lòng, tất thiên hạ nguy mất!"

Mọi người theo nhau xôn xao phụ họa.

Đường nguyên tông cười thảm một tiếng, gật đầu nói:

- Thì ra là như thế. Tình thế đã khẩn cấp như thất đệ đã nói. đành phải phế lập thái tử, trăm xem ra phải suy nghĩ lại..."

Sở Dịch lắc đầu, từng chữ một nói:

-Bệ hạ, thần đệ tuyệt không có ý này. Trước mắt thái tử tuyệt không thể phế!

Mọi người ngạc nhiên, tức thì lại trở nên huyền ảo.

Một thâm thanh cao trong giống như liên châu tiến hết lên:

-Thái tử âm mưu giết cha soán vị, người và thần đều căm phẫn, thiên lý bất dung! tề vương đã biết thái tử là cột trụ của cơ nghiệp đế quốc, sao còn có thể dung thứ cho loạn tặc tử như thế tiếp tục ở trên ngôi cao? Thánh nhân có nói ” nội thánh ngoại vương“,không phế thái tử, sao có thể phục chúng? nếu như đến dân chúng trong nước cũng không phục, sao có thể làm cho ngoại di thần phục?”

Khang vương, tuyên vương theo nhau hưởng ứng, lại bắt đầu khua môi múa lưỡi,muốn thảo phạt loạn đảng của thái tử.

Sở Dịch thấy người nói cao to trắng trẻo, râu lơ thơ,chính là trung thư Đồ Như Tấn, nảy ra một ý, nhớ đến thông tin mà đêm đó xem qua ở tài liệu yêu nữ Tử Vi môn sư thập.

Liền đó, hần ha ha cười to nói:

- Đồ trung thư, thánh nhân có nói:” nội thánh ngoại vương“,cũng nói ” tu thân tề gia trị thiên hạ.“Ngài thân là lương đồng của quốc gia, nghĩ chắc công phu ”tu thân tề gia” cũng phải mười phần! nhưng cô gia lại nghe nói rằng,các hạ khi nhậm chức thái thú Thanh châu, quý công tử từng giữa ban ngày ban mặt cưỡng gian dân nữ, suýt nữa thì dẫn đến dân loạn?”

Đồ Như Tấn sắc mặt đại biến, đó là chuyện của mười năm về trước, hần vốn nghĩ đã xử lý kín như bưng,không ngờ còn bị Tề vương biết được.

Mắt nhìn Đường nguyên tông lạnh lùng nhìn mình, hần vừa kinh hãi, vừa hoảng sợ, vội vã dập đầu kêu rằng:

-" Bệ hạ thánh minh, vạn lần không thể tin lời đồn đại! Nữ tử đó là tiểu thư của Thanh châu Hứa gia.Lúc đó đã hứa hôn cùng với khuyển tử của vi thần.Vì đã định hôn ước, khuyển tử sao lại có thể ham hố vội vàng, tự hủy tương lai, làm ra những chuyện cảm thú như thế."

Sở Dịch theo đó cười lớn:

-Không sai! người đã biết đạo lý ấy, vì sao lại không thể lấy bụng ta suy bụng người. Lý tam Lang sớm đã là thái tử bốn triều, anh võ hiền minh, được bá tính thiên hạ quý mến, điện hạ lại không có ý phế bỏ lập lại... dám nói, hần cũng hà tất phải ” tham lam vội vàng nhất thời, mà hủy đi tương lai, làm ra những chuyện cảm thú như thế? Không lẽ đường đường là thái tử điện hạ, so với khuyển tử nghịch ngợm chơi bời của người lại không bằng sao?

Lời đó vừa nói ta, lập tức như sấm giữa trời xuân, làm chúng nhân đều chấn động.

Đồ Như phủ mồ hôi đầm đìa, mặt xám như đất, không thể nói lời nào nữa, chỉ đành không ngừng dập đầu.

Sở Dịch không lý đến hần, quay người qua nói với hoàng thượng:

-Bệ hạ, theo thần, hiện nay nhận định thái tử phản loạn, quả thật không thông tình lý,khó mà phục chúng. Nếu như vì thế mà phế thái tử, e rằng hơi vội vã, có khi lại mắc vào kế ly gián của địch nhân

Trước mắt ngoại di lăm le, là thời kỳ phi thường,nhất động không bằng nhất tĩnh,so với lập tân thái tử, tăng thêm nhân tố sóng gió, chi bằng thả thái tử ra khỏi ngục, ổn định nhân tâm.

Trong điện yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng rèm phật tung bay trong gió đêm, ngay đến tiết tấu gõ lên án của Đường Nguyên tông cũng dừng lại.

Chúng nhân ai cũng thất vọng, chỉ thấy Lý Tư Tư mỉm cười, nhu thanh nói:

- Bệ hạ, thần nhớ lúc trước có người vu hãm thất ca, nói huynh ấy thủ ở Tây Vực đó không ngừng tự lập quân binh, muốn làm phản. Nhưng bệ hạ bác bỏ lời nói của mọi người, không những không triệu hồi huynh ấy về trị tội, còn ngược lại còn điều thêm quân đến cho cho huynh ấy điều khiển. kết quả là thất ca không phụ kỳ vọng của người, trong hai mươi ngày đã đánh bại thổ phiên, liên tiếp đoạt lại mười sáu thành, thắng lợi hồi triều.

Nàng dừng một lúc, thu ba lưu chuyển, nhìn qua sở Dịch rồi yêu kiều nói:

-Bệ hạ đối với thất ca đã có thể tín nhiệm như thế, lẽ nào đối với thái tử lại không thể? máu đậm hơn nước lã,cốt nhục tương liên.Thái tử từ bé cực kỳ hiếu thuận hữu ái, bệ có lần bị cảm phong hàn, hẳn đã không ngủ không ăn hầu phục bên người, đứa trẻ ngoan như thế, sao có thể làm ra những việc giết vua đoạt ngôi được đây?”

Đường nguyên tông trong mắt thoáng qua thần sắc hoan hỉ, vỗ mạnh lên án một cái, ha ha cười nói:

-Thất đệ, thập cửu muội, cảm tạ những lời từ phế phủ của hai người. Tốt! trầm nghe những lời của hai người, tạm tin tam lang một lần!”

Cả điện òa lên, Bùi Vĩnh Khánh, Lý Mộc Phủ mọi người vừa kinh vừa nộ, dường như không dám tin vào lỗ tai mình.

Bọn họ tính toán rất mình, thậm chí mỗi bên đã tự an bài tinh binh dũng tướng, để chuẩn bị toàn vẹn cho đêm nay, vạn lần không ngờ bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình đằng sau, Tề Vương đột nhiên biến đổi thái độ, dơ chân ra ngăn,cố sức làm cho Đường Nguyên tông thay đổi chủ ý.

Nhưng hoàng đế đã quyết định rồi, bọn họ thân là cận thần,cho dù hận đến răng nghiến kèn kẹt, cũng chỉ có thể miệng ngậm hoàng liên, có đặng cũng không nói gì được.

Đường nguyên tông đều đều nói:

-Nếu như các vị ái khanh nếu như còn không yên tâm, trầm sẽ để ngự sử, hình bộ, đại lý tự ba nơi hợp tác, đồng bộ tìm chứng cứ thẩm tra. Nếu như điều tra ra sự việc thái tử phản loạn là chứng cứ xác thật, trầm tuyệt không không bênh vực!

Cát Lân vội cung kính cúi người xưng tên, nói:

-Bệ hạ yên tâm, vi thần đã phát giác án này điểm nghi vấn rất nhiều, nhất định dốc toàn lực thụ lý, không để trung thần chịu tội, không để kẻ tốt bị bắt.

Sở Dịch lòng rất khoái trá,những phiền phức của hôm nay đều được giải quyết sạch sẽ, mở miệng cười hô to:

-" Bệ hạ anh minh!"

Hắn cố ý liếc qua Tuyên vương, Khang vương một cái, mỉm cười nói:

-Các vị hoàng tử đối với nhau thật hữu ái, hiện tại biết hoàng thái tử không sao, nhất định mọi người phải vui mừng lắm.

Nào! Các vị hoàng tử cùng nâng ly, vì sự khoan dung nhân từ của bệ hạ mà kính một ly!

Tuyên Vương, Khang Vương sắc mặt đại biến, nộ hỏa muốn phun ra, trừng mắt nhìn Sở Dịch, trong lòng giận dữ đến muốn nổ tung,nhưng không còn cách nào khác, đành có rặn ra bộ mặt cười vui, nâng ly chúc mừng.

Khang vương sắc mặt xám xanh, nặn ra một nụ cười mỉm nói:

-Phụ hoàng, đêm nay là lễ trừ tịch, cũng là ngày sinh của ngũ nương nương, hiện tại lại thành ngày thái tử được sinh ra một lần nữa, quả là tam hỉ lâm môn. Nhi thân nội phi Bùi Ngọc Hoàn, muốn vì phụ hoàng cùng Ngũ nương nương tự mình ca múa một khúc, gọi là chúc phúc.”

Đường Nguyên Tông lúc này tâm tình thoải mái, cười to nói:

-Bùi Ngọc Hoàn? Có phải thiên kim tiểu thư của Bùi Trung thư! Ta đã nghe nàng tài mạo song toàn, tinh thông âm luật, mang nhiều tài năng của cha, trầm cũng muốn gặp một lần.

Bùi Vĩnh Khánh khẽ nở một nụ cười nói:

-Bệ hạ quá khen! Trách sao lão thần không khỏi lo sợ! Hi vọng bệ hạ khi nhìn thấy sẽ không quá thất vọng.

Thoại âm vừa dứt, tiếng đàn vang lên,vũ nhạc du dương, một hàng mỹ nhân quần áo sắc sỡ uyển chuyển xuất hiện.

Chúng nhân mắt sáng lên, hô hấp bị đình lại, tất cả đều hướng ánh mắt về nữ tử đứng đầu, đầu như bị sét đánh, không hện mà trong đầu đều thoáng qua một ý nghĩ:

-Thiên hạ còn có nữ tử mỹ lệ thế này sao!

70. Chương 70: Tương Kế Tự Kế (phần 1)

Tiếng nhạc huyền ảo, y phục bay phấp phật, ba mươi sáu mỹ nhân như những cánh bướm, mục quang của cả điện như những thỏi sắt bị hút vào nam châm, bị hút chặt vào trên người tuyệt sắc mỹ nhân nọ. Những quan viên háo sắc lại càng trừng mắt ngây ngốc, miệng há to ra, ngậm lại không được.

Nàng tóc mây búi nghiêng, miệng cười như hoa, y phục như cánh chim sẽ xoay tròn phi vũ, dáng hình tuyệt đẹp, đôi lúc lại để lộ ra đôi chân trần linh lung mềm mại, làn da trắng hơn sương tuyết. Trên chân nàng đeo một cái chuông đồng nhỏ, tùy theo tiết tấu nhạc mà kêu leng leng, rất vui mắt vui tai.

-"Cô gái này là con gái của lão hồ ly, Bùi Ngọc Hoàn hay sao? Con bà nó, ai đã nói!" rống sinh rống, hồ sinh hồ, con gái của lão chuột đồng này lại hoàn toàn khác lão, một vưu vật như thế này, lại chịu gả ột con lợn ngu xuẩn bất kham, quả thật là đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu, phí phạm đi một thiên vật.

Dù Sở Dịch đã nhìn quen mỹ nữ, cũng bị dung mạo tuyệt thế của nàng thu hút, tâm mê thần túy, nhin không được thi triển hỏa nhãn kim tinh, tận tình hân hưởng cổ thể tuyệt mỹ kiều diễm này.

Nếu như nói về đẹp của Tiêu Thái chân là ở vẻ ma mị, Yến Tiểu Tiên đẹp ở vẻ thanh lệ, Lý Tư Tư đẹp ở vẻ cuồng dã pha với u sầu, thì Bùi Ngọc Hoàn lại đẹp ở vẻ bởi vẻ tươi sáng hoạt bát. Nàng tươi mát như một trái đào mới hái, như được trộn nước tiên, làm người ta chỉ muốn cắn một cái...

Chính lúc Sở Dịch đang mồm khô lưỡi nê, suy nghĩ lung tung, đột nhiên nghe thấy từ phía sau có tiếng nữ tử thấp giọng nói như muỗi kêu:

-"Vương gia, ngũ nương nương thỉnh ngài đến Trúc Âm các gặp mặt, có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Sở Dịch quay lại nhìn, thấy nữ tử lục y có hai bím tóc, chính là a hoàn lúc trước thường đứng sau lưng của Ngũ Tuệ Phi.

Hắn ngưng thần nhìn đến chỗ ngồi của Ngũ Tuệ Phi một lần nữa, thấy không có ai, chỉ thấy một mình Đường Nguyên Tông đang ngồi, mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào Bùi Ngọc Hoàn, vừa cười vừa vỗ tay theo điệu nhạc.

Sở Dịch bình tĩnh lại, trong lòng hẩn dường như đã hiểu, mỉm cười nói:

-"Ra thế, Ngũ Phi tất là vì chuyện vừa rồi, muốn ta di chuyển trận doanh, giúp con trai của nàng..."

Nghĩ đến ngày đó Ngũ Tuệ Phi khâm điểm cho hắn giải thích, trong lòng đột nhiên cảm thấy tội lỗi, than rằng:

-"Ngũ nương nương hòa ái thân thiết, rất hiểu đại cục. Ta nếu không giúp nàng, thì cũng phải cùng nàng hỏa giải, tận lực tranh thủ sự giúp đỡ của nàng."

Sở Dịch sau đó luyến tiếc nhìn Bùi Ngọc Hoàn thêm vài lần, rồi lập tức đứng lên theo nha đầu nọ đi ra khỏi điện.

Quan viên cả điện lúc này đều đang trầm mê vào điệu ca vũ mê mơn, không ai lưu ý rằng Sở Dịch đã rời khỏi, duy có Lý Tư Tư thu ba lưu chuyển, si si nhìn theo bóng lưng của hắn, khó miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, không biết là đang vui hay buồn.

Ngòai điện trắng sáng sao thưa, cuồng phong nổi lên từng trận.

Sở Dịch đi heo nha hoàn nọ, dọc theo hồ đi một vòng lớn, cuối cùng xuyên vào rừng trúc, dừng lại trước một tòa trúc lầu tinh xảo linh long.

Ánh trăng như nước, rừng trúc xào xạc, càng làm không gian thêm vẻ yên tĩnh, nơi cửa sổ lầu hai ánh đèn leo lét, bóng người đung đưa, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Ánh đèn đột nhiên tắt phụt.

Nhà hoàn đẩy cửa trúc, chỉ dẫn Sở Dịch lên lầu hai, còn mình đứng ở một bên dưới lầu đợi lệnh.

Tiếng sần lâu vang lên cọt kẹt, trong màn đêm tĩnh lặng, mang theo vài phần nguy hiểm bất an.

Sở Dịch ngẫm có ý cảnh giác, dùng hỏa nhĩ kim tinh quét nhìn tứ phía, thấy không có dị dạng, mới quyết định đi tiếp.

Đến lầu hai, chỉ thấy ánh trăng lung linh chiếu sáng nửa căn phòng, Ngũ Tuệ Phi váy dài bay phấp phới, đứng một mình, dáng lưng yếu điệu xinh tươi khó nói hết.

Sở Dịch nghe tim mình đập mạnh, mỉm cười, cúi người nói: "nương nương gọi cô gia đến, không biết là có điều gì chỉ giáo..."

Thoại âm chưa dứt, Ngũ Tuệ Phi đã chuyển mình hai mắt tròn tròn nhìn hẩn chăm chăm, thần sắc rất cổ quái. Nguồn tại

Xoẹt một tiếng, y phục đột nhiên trôi tuột xuống đất, Ngũ Tuệ Phi làn da trắng như tuyết đứng đó dưới ánh trăng, nhũ núi cao vút, không ngừng rung rung.

Sở Dịch vô cùng kinh ngạc, thất thanh kêu: "Ngũ nương nương, bà...bà làm gì thế?"

Ngũ Tuệ Phi hai má đỏ hồng, không hề nói câu nào, từ từ nằm xuống đất, nhắm mắt lại, hai chân co lại, từ từ hướng về phía hẩn mà mở ra, điệu xư lập ức lộ xuất.

Sở Dịch nghe như sét đánh bên tay, lập tức thối lui một bước, muốn quay đầu đi, nhưng như ma xuy quỷ khiến không thể động dậy được, trợn mắt líu lưỡi, run rẩy nhìn chăm chăm.

Dưới ánh trăng, làn da nàng trắng như ngọc, phát ra những ánh sáng nhu hòa.

Ngũ Tuệ Phi hơi thở gấp gấp... doc truyện tại . hai chân run run, lồng ngực phập phồng.

Qua một lúc lâu, nhìn thấy hẩn không hề động dậy, mới nhú mày, run giọng nói:

- "Người... người còn đợi gì nữa? màu... mau đến đây..."

Sở Dịch tim đập thình thịch: "ra thế, chắc là Lý Huyền lão tặc cùng Ngũ Phi nương nương đã sớm có tư tình, vì thế nàng mới lợi dụng thời cơ gặp mặt khó khăn này, gấp gấp không đợi được cùng hẩn gặp mặt."

Sau đó liền thở dài một hơi, nói: "Ngũ nương nương, không thể được, ta không thể mạo phạm nàng, nàng mau về yên hội đi."

Ngũ Tuệ phi mở to hai mắt, vừa buồn vừa giận. run giọng mà nói:

- "người... người quả là ác tặc! Việc đến lúc này, còn giả vờ làm thánh nhân cái gì nữa chứ?"

"Việc người muốn ta làm, ta đều làm rồi..., không lẽ người còn muốn ta cầu người nhục mạ ta nữa, rồi mới chịu giúp ta giải khai cổ độc hay sao?"

Nói xong câu cuối cùng, vành tai đỏ hồng, giận đến khó nói thêm, nước mắt từng giọt chảy xuống.

Sở Dịch a lên một tiếng, trong lòng vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Không ngờ Lý Huyền lão tặc lại ti bỉ vô sỉ đến như vậy, dám dùng trùng độc để thao túng ái phi của hoàng huynh.

Sở Dịch lạnh người, biết dâm cổ của nàng đã phát tác.

((Tổ nữ chân kinh)) trên đó có viết, loại tà trùng này một khi phát tác, tử cung sẽ bị cắn xé, đau như dao cắt, đồng thời nhiệt huyết sôi lên, nóng như lửa đốt, nếu như không kịp cùng trùng chủ giao cấu, cuối cùng nhất định huyết mạnh nổ tung, thoát âm mà chết.

Quả nhiên, lúc này, hai má nàng đỏ hồng như ráng hoàng hôn, trên làn da trắng như tuyết nổi lên những đốm đỏ kỳ lạ, đến hai nhũ đầu như hai núm anh đào cũng bị trương lên, dưới ánh trắng biến thành màu tím hồng yêu diễm.

Ngũ Tuệ phi miệng lẩm nhẩm, thần tình dần chuyển thành hoảng hốt, chỉ nhìn chăm chăm vào hắc, trong đôi mắt mỹ lệ chứa đầy hoảng sợ, ngưỡng ngực, sỉ nhục thống phi... cùng với ngọn lửa dục tình ngày một dâng cao.

Sở Dịch trong lòng rối loạn, trừ trừ không quyết

((Tổ nữ tâm kinh)) còn có chép một phương pháp khác, đó là dù không phải là trùng chủ, nhưng cũng có thể trong lúc giao tình dụ cổ trùng từ trong tử cung đối phương ra, sau đó giết đi. Nhưng nói cho cùng, thì phương pháp này cũng cần đến âm dương giao hợp.

Sau khi Thai hóa dịch hình, Sở Dịch tuy nhiên cái tính phong lưu của Sở Cuồng Ca, tuyệt không phải là Liễu Hạ Huệ ôm trong lòng mà không loạn *1. Nhưng Ngũ tuệ phi là thân quốc mẫu, lại có ơn với hắc, hắc không thể nhân lúc người ta nan mà làm những chuyện mất đạo nghĩa như vậy được.

” ta cầu xin người... cầu xin người... người nói gì ta đều nghe... cái gì cũng đều đáp ứng... cầu xin người...”

Ngũ Tuệ Phi gần như đã suy sụp, cuối cùng đã không còn ngượng ngập nữa mà cầu xin hắc, dùng hết sức của bản thân mà lết đến bên hắc, níu lấy bàn chân mà cạy xin, nước mắt lã chã như mưa:

Lòng Sở Dịch mềm đi, dương mào lẩm bẩm nói:” Bỏ đi, để thành công không nên câu nệ tiểu tiết, ngũ nương nương, đắc tội rồi!” vươn tay nắm lấy nàng kéo vào trong lòng.

Ngũ Tuệ Phi hoan ngâm, hai tay bầu chặt lấy cổ hắc, cuồng loạn hôn lên.

Sở Dịch lòng cuồng loạn, cố gắng nhẫn nhịn tập trung, nhớ nhanh lại pháp quyết trong tổ nữ chân kinh mà thi triển.

Ngũ tuệ nương toàn thân run rẩy, khoái cảm cuồng liệt làm nàng muốn ngất đi, nếu không phải Sở Dịch có chuẩn bị, dùng môi bịt chặt một nàng, chỉ sở tiếng kêu của nàng đã truyền xa vài lý.

Sở Dịch ngưng thần nhìn kỹ, một lúc sau, quả nhiên thấy vài con hắc trùng như lông ngựa, quấn chặt vào nhau, từ trong thành tử cung nàng chui ra, quần quai lắc lư, liên đề khí, đem phân thân rút mạnh ra ngoài.

Ngũ Tuệ Phi hứ lên một tiếng, giống như mất một phần khí lực, toàn thân mềm nhũn nằm dưới đất, cả người co lại, hôn mê bất tỉnh.

Mấy con hoan trùng dưới ánh trắng xoắn lại thành khối, càng lúc càng nhỏ, rồi dần khô kiệt, cuối cùng xì một tiếng, hóa thành làn khói xanh biến mất.

Sở Dịch thở phào một hơi, đỡ nàng đứng lên.

Đột nhiên hắc lạnh người phát giác một cảm giác bất an mạnh mẽ, niệm lực quét qua, phát giác dưới lầu ả nha hoàn nọ đã sớm không thấy tung tích, ở phía bên phải dường như có vật gì đó đang bay.

Sở Dịch quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nơi cửa sổ trong ánh trắng, một cái thanh đồng hoa kính to tầm bằng ngón tau vô thanh vô tức xoay chuyển, phát ra một ánh bích quang mờ nhạt.

“Hồi quang kính!” Sở Dịch linh quang nhất thiểm, mồ hôi lạnh nhỏ ròng ròng.

Hồi quang kính là độc môn pháp bảo Long hổ sơn ” Phá băng chân chân”. Kính tới đâu người tới đó, Tề Phá Băng nhất định ở đâu đây, việc hai người vừa mới làm chắc đã không thoát được mắt hắc.

Cái gương đồng nọ dường như biết bị hắc phát giác, đột nhiên bay thẳng lên trời, như lưu tinh bay về phía hòn giả sơn phía bắc.

Sở Dịch kinh ngạc giao nhau, chính lúc muốn đuổi theo, thấy phía sau truyền lại tiếng hò hét, kim quang thiểm động, năm đạo nhân ảnh từ phía sau hòn giả sơn xông ra, thoáng một cái đã đến bên dưới trúc lầu.

Chú thích

*1:Liễu Hạ Huệ (sinh 720 TCN, mất 621 TCN) tức Triển Cầm , tên Hoạch , tự là Quý , người đất Liễu Hạ , nước Lỗ , thời Xuân Thu , nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ . Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

theo truyền thuyết,có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Cái câu ôm trong lòng mà không loạn có lẽ nói về truyền thuyết này.

71. Chương 71: Tương Kế Tự Kế (phần 2)

Trừ một viên quan áo tím ra, tất cả đều mặc hoàng bào vũ quan, tay cầm trường kiếm, quả nhiên đều là Long Hồ đạo sĩ

Sở Dịch bình tĩnh xem lại, thăm hô không xong.

Đúng thật là oan gia ngõ hẹp

Trong đó có một viên quan mình cao da trắng, râu dê thưa thưa, chính là người vừa bị hấn bài xích thậm tệ, môn hạ thị trung Đỗ Như Tấn.

Đỗ Như Tấn ngẩng đầu lên, trong đôi mắt híp hàn quang thiểm động, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói:

- Í? Đó không phải là tề vương điện hạ đó sao?Tề vương sao không ở thập bát điện uống rượu, lại chạy đến trúc lâu này làm cái gì? Không lẽ uống say rượu rồi, nhậm trúc lâu với thanh lâu hay sao?”

-”Tề vương coi Khang vương phủ là thanh lâu cũng không sao, nhưng lại đem Ngũ phi nương nương hóa thành ca kỹ, ở trước mũi hoàng thượng mà thông gian như vậy, chẳng phải có chút...Ai, thường nghe nói tề vương có gan trùm trời, hôm nay thấy được, quả nhiên không phải hư truyền. doc truyện tại . Bội phục, bội phục.

Người vừa nói là một đạo nhân mặt như quả táo,dâu dài phát phơ, trên mặt nở nụ cười hữu lễ,không nghi ngờ gì chính là Tề Phá Băng của ” Long hổ tứ tiên”.

Đỗ Như Tấn nhú mày nói:

-Không đúng không đúng, ta thì thấy Tề vương lừa Ngũ phi nương nương tới đây, thú tính nổi lên, cương hành gian ô, nào phải thông gian.

-Tình nguyện thế này chắc là thông gian rồi.

Tề Phá Băng tay trái giơ cao Hồi quang kính, lắc đầu than rằng:

-chứng cứ rõ ràng, không lẽ còn là giả sao?Đỗ trung thư nếu còn không tin,để ta gọi mọi người đến, thông qua hồi quang kính tái hiện một lần xem là biết, ngài đứng hay tôi đứng...”

Sở Dịch lạnh người, chỗ kỳ diệu của Hồi quang kính này cũng giống như Phong ảnh diêu, là ở chỗ đem hình ảnh thu vào trong kính, sau đó có thể thi triển ” Huyền ảnh đại pháp”, một lần nữa chiếu lên trên thủy tinh, tái hiện hình ảnh.

Một khi Tề Phá Băng đưa hồi quang kính cho Đường nguyên tông cùng mọi người xem, hần có nhảy xuống hoàng hà cũng không hết tội.

Hắn giờ đây đang giả mạo Tề vương, có mất thanh danh cũng không sao, nhưng còn danh tiết của Ngũ Phi, hắn đâu thể yên tâm được.

Lại nghe một đạo sĩ khác cười nói:

-Sư tôn nói không sai, bọn ta gọi mọi người đến,xem qua một lần, tự nhiên biết thế nào là chân giả.

Đỗ Như Tấn a lên một tiếng, giả bộ thái độ tỉnh bơ nói:

-Không được không được, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, vạn nhất để người ta nghĩ Khang vương cùng với đôi gian phu dâm phụ này cùng một phe, cố ý tạo cơ hội, đưa địa điểm để bọn họ lén gặp mặt,thế không phải là sự việc càng phồng to hay sao?”

Bọn chúng không biết sợ là gì, ta một câu, người một câu, vẽ mèo thêm chân, hí lộng Sở Dịch,muốn lấy việc không lấy gì làm hay này vũ nhục hắn, không để hắn trong mắt.

Sở Dịch càng nghe càng kinh hãi,nếu như bọn Lý Mộc Phủ nhân cơ hội này bày vẽ, nói Tề Vương cùng Ngũ phi có gian tình, thông đồng hãm hại thái tử,ủng hộ Khang vương, thì rất dễ dàng để xoay chuyển sự thế,làm ọi cái lập tức trở nên xấu đi.

Hai bên vốn dĩ đã bạt kiếm khoa trương,chỉ khích lệ một chút ra sẽ để xảy ra xung đột,những nỗ lực của mình lúc trước, lập tức như nước trôi đi.

Sở Dịch nghĩ đến đây, sát ý nổi lên, tập trung chân khí toàn thân, ha ha cười nói:

-mấy tên tặc nhân tặc đạo bọn ngươi,lại dám phỉ báng quốc mẫu,làm bốn vương bị thương, chiếu theo pháp luật Đại Đường,là tội lăng trì,nhưng hôm nay bốn vương vui vẻ, để cho các ngươi được chết một cách thống khoái.

Nói xong chữ cuối cùng, đột nhiên bạt thân nhảy lên, tay phải xuất ra Thiên xu kiếm,phong lôi nộ hồng, bích quang bùng nổ.

“Bắc đấu thần...”

Bọn long hổ đạo sĩ kinh hãi, hơi thở như nghẹn lại,nói đến chữ cuối cùng thì kiếm khí long trời lở đất đã áp vào cổ họng, trong lúc hoang loạn,chỉ có thể dùng thần kiếm như thiên hà bạo vũ hộ vệ chặt bản thân.

Kim quang chói lọi,từng trận phi vũ

“Đang đang đang!”

Đạo kim quang nọ khoanh khắc tỏa ra làm nghìn vạn ngọn đao, tản ra trên bầu trời.

Bọn đạo sĩ run rẩy, miệng há to, con ngươi lồi ra, đứng im như khúc gỗ chỉ thoáng chốc sau,đã phún ra muôn vàn tia máu,ngửa người ngã xuống.

Tề Phá Băng thổ ra một ngụm máu lớn, sợ đến hồn phi phách tán, phiên thân bay lên,như gió chạy về phía sau.

Sở Dịch cười lạnh nói:” Chạy đi đâu!” Từ túi càn khôn nhất khí lấy ra thiên địa hồng lô,niệm quyết hét to:” Thiên binh chi mẫu, thiên địa hồng lô, xem đây!”

Thần lô phá không bay ra, hóa thành ột trượng, xoay tròn nộ chuyển, hô lên một tiếng, thanh quang chói lòà, chiếu cả tòa trúc lâu thành một xanh huyền ảo.

Tề Phá Băng trong không trung dừng lại, cuộn vài vòng, rồi đột nhiên bay bị hút lùi về phía sau, như thiểm điện chui vào trong lò.Hồng quang chói lòà, khói xanh nghi ngút,lập tức cháy thành tro tàn.

“đình” một tiếng, Hồi quang kính bích quang lóe lên, rơi xuống đất,bị Sở Dịch nhẹ nhàng thu vào trong tay.

Đỗ Như Tấn quy xuống đất, trên mặt đầy nét kinh hoàng,run lên bầy bầy, tự hồ không dám tin vào mắt mình. xem tại

Hắn sao có thể ngờ được, đường đường là Phá băng chân nhân, một trong “Long hổ tứ tiên”, trước mặt Tề vương, lại không chịu được một kích như vậy.

Thực ra Tề Phá Bằng tu chân cấp chân tiên, Sở Dịch vốn không thể đánh chết hần dễ dàng như vậy,

Chỉ là hần tự thua cho chính mình, chỉ xem Sở Dịch bất quá chỉ là một Tề vương có chút sức khỏe, võ công, khinh địch thái quá, không hề phòng bị, vì thế cực lạc sinh vi (vui vẻ quá thành buồn), bị giết trong khi cất tay chưa kịp.

Sở Dịch trong lòng rất khoái, thu lại thần lô, vỗ lên đầu Đỗ Như Tấn, cười hi hi nói:

” Í? Đây không phải là môn hạ Đỗ Như Tấn hay sao? Đỗ trung thư không ở thập bát điện uống rượu, đến lầu trúc này làm gì? không lẽ là say rượu, tưởng nơi đây là nhà xí hay sao?”

Đỗ Như Tấn mặt không có chút huyết sắc, phồng mồm líu lưỡi, muốn hét to kêu cứu, hoặc là cầu xin thương hai, nhưng lại không thể phát ra được âm thanh nào, muốn dập đầu xin tha, nhưng đến khí lực cúi đầu xuống cũng không có.

Đúng vào lúc này, vành tai Sở Dịch động đây, lơ mơ nghe thấy từ phía bờ hồ vọng lại tiếng người lạnh lẽo nói:

-Cái gì, Tề vương cùng Ngũ Phi ở trong Trúc Âm các lén gặp mặt? tiểu nha đầu, những lời đại nghịch bất đạo như vậy sao ngươi dám nói ra?

Sở Dịch thấy lạnh toát người, thầm hô không hay.

Hần phóng hỏa nhãn kim tinh ra, nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy ở chính giữa thập bát điện có một ả nha đầu, sợ run lấy bầy, chính là ả đầu của ngũ phi đã thất tung.

Đứng bên ả có một người, gầy cao đỉnh bạt, tât ngôn lệ sắc* (nói nhanh, khuôn mặt nghiêm trọng, thường để chỉ thần tình của người đang tức giận mà nói), chính là Lý Mộc Phủ.

Sở Dịch nghe lòng trầm xuống, lập tức hiểu ra:

-” Thì ra là như thế!”

Thiên hạ làm gì có việc tình cờ đến vậy! Nhất định Lý Mộc Phủ lão tặc đã sớm thông qua nha đầu đó, biết được quan hệ giữa Lý Huyền cùng Ngũ nương nương, lại tính đêm nay cổ trùng của Ngũ phi phát tác, tất phải cùng Lý Huyền gặp mặt...vì thế mà hần mới không sợ hãi, không hề đến gặp Tề vương, chỉ bố trí người ngầm canh, bắt gian tại trận!”

Sở Dịch càng nghĩ càng tức,:

- Nếu như đêm nay hoàng đế không mở một đường sống cho thái tử, Lý Huyền, ngũ Phi lại bị bắt giữ, Khang vương tự nhiên bị liên lụy, lúc đấy chỉ có một người có thể lên làm thái tử, đó chính là Tuyên vương! hắc hắc, đáng tiếc đáng tiếc, người chỉ không ngờ đến ta là Sở Dịch, có thể làm người khổ sở một phen!”

72. Chương 72: Tương Kế Tự Kế (p3)

Trong tiếng ồn ào, nghe con nha đầu nọ áp úng dập đầu, run giọng nói:

-Ngũ nương nương thân khẩu mệnh lệnh tiểu tiểu, đem tề vương đến Trúc Âm các gặp mặt, tiểu tì...tiểu tì vừa mới từ đó về, há có thể là giả sao?

Cả điện huyền náo, mọi người theo nhau nhìn về hướng Sở Dịch.

Ngọc Huyền Tử, Pháp tương, Tề Vũ Tiêu đột nhiên thất sắc la lên:

-Thiên địa hồng lô! là thần quang của Thiên địa hồng lô!

“Chết rồi!” Sở Dịch giật mình, bây giờ mới nhớ ra là vừa rồi vì đoạt lại hồi quang kính, đã đem pháp lực của Thiên địa hồng lô thi triển đến cực đại, đến bây giờ linh khí vẫn còn tàn lưu lại chưa tan.

Với tu vi của đạo phật cao thủ trong thập bát điện, chắc chắn sẽ ngưng thần tra xét, làm sao không cảm ứng được đây?

Khoảnh khắc đó, bọn Ngọc Hư Tử, Pháp tướng phóng lên không trung, theo nhau bay đến.

Sở Dịch tai hướng về bốn bề, trong đầu suy nghĩ nghìn vạn phương pháp, đột nhiên nghĩ ra một kế hoạch cực kỳ nguy hiểm.

Cúi đầu nhìn Đỗ Như Tẩn mặt xám như tro, mỉm cười, thân thiết nói:

“Đỗ trung thư, cung hỉ người thành người thắng quan nhanh nhất bốn triều. Một đêm mà thăng những tám cấp, lên chức vương gia!”

Hai tay ấn lên trên vai hắn, thầm niệm ” bảy mươi hai biến”, chân khí hùng hồn xông lên.

Đỗ như Tẩn cổ họng phát ra tiếng xì xì, sắc mặt tím tái, toàn thân xương cốt kêu lộp bộp. đột nhiên như quả cầu da phồng lên, rồi lại khẳng kheo xẹp xuống, như sóng nhấp nhô bất định.

Sau một lúc, khuôn mặt hoàn toàn khác, biến thành hình dạng của lý Huyền.

SỞ Dịch đem hồi quang Kính khua khua ở trước mặt hắn, cười nói:” Thế nào, có phải là rất tuyệt vời không?”

Đỗ Như Tẩn tròn tròn hai mắt, kinh hoàng, sợ hãi, đau đớn... bao cảm giác giao nhau, “hự ” lên một tiếng, tròn mắt trắng bạch, kinh hãi quá mà ngất đi.

Sở Dịch ha ha cười, toàn thân quang mang nổ phóng, khoảnh khắc biến trở lại thành hình dạng chàng thiếu niên ngày đó chạy trốn khỏi Tần lăng.

Sau đó xách ĐỖ như Tẩn vào trúc lâm, giúp Ngũ tuệ Phi đang hôn mê mặc áo, kẹp dưới nách, chân đạp hỏa luân, bay về hương Thập bát điện.

Nhân ảnh nhấp nhô, tứ phía đều bị chặn lại, nhưng đều khó mà bắt được hắn, tiếng thét, tiếng chửi mắng vang lên không ngừng.

-”Yêu ma phương nào, dám làm náo loạn Khang vương phủ, còn không mau mau chịu chết.

Phía tay phải đột nhiên vang lên một giọng quát trầm, làm Sở Dịch khí tức nhộn nhạo, trong lòng lạnh toát.

Sở Dịch quét mắt nhìn về hướng đó, chỉ thấy một lát ma áo cà sa bay phần phật, thân hình gầy như que củi xông thẳng đến, song chương hợp lại, chỉ quyết biến hóa, trong mắt hàn quang lẳng lẽ, chính là trụ trì Hưng thiện tự Bất không pháp sư.

Hô lên một tiếng, Pháp không song quyền đẩy về phía trước, tử quang bùng nổ, một kim cương quyết có hình đầu con tử đồng long bay lên, trong không trung tạo thành một con một con rồng tím nhe nanh múa vuốt, gầm rú uốn lượn, hướng về phía Sở Dịch đánh xuống.

Sở Dịch từng nghe chú ma tứ phương quyết của phiên tăng dùng sắt của lưu tinh đúc thành, trong phật môn thập đại thần binh đứng thứ năm, cứng rắn vô cùng, uy lực khó đương, lần này chẳng may gặp phải, tính háo cường nổi lên, ha ha cuồng tiếu nói:” Một con sâu nhỏ, dám cùng thần long của trẫm giao tranh.!”

Nói rồi không thèm tránh né, tay phải bích quang tỏa ra, song long trấn hải chùy bay lên, trong không trung hóa thành hai con thanh long, xoay tròn uốn lượn, cùng nhau tấn công vào chính diện con tử long nọ.

“oang” sóng khí nổi lên, tiếng rền ngấm rền rĩ, tử quang, bích quang xông lên trời cao, khoảnh khắc biến trở lại thành kim cương quyết cùng thanh long trùy, rơi vào tay chủ nhân của mình.

Sở Dịch, Bất Không cùng run lên, cánh tay tê dại, kinh mạch chấn động, không kim được tung mình ra phía sau, trong lòng kinh hãi nghĩ:” Chân khí đối phương quả là hùng mạnh!” ý khinh địch giảm đi rất nhiều.

Nhân ảnh phân loạn, nháy mắt vài tên tu chân lại cùng xông tới, bị song long chùy của Sở Dịch quét qua, đánh cho phun tiên huyết, phải thoái lui về phía sau.

Nếu như không phải lúc này sở Dịch tự đề mình phải liên hiệp đạo phật đối kháng ma môn, không có thể mạnh tay tàn sát thì bọn chúng đã sớm vong mạng rồi.

Chỉ nghe thấy một tiếng cười nói:

-“Đây là danh kiếm trăm yêu, chuyên giết yêu ma trong thiên hạ, các hạ phải cẩn thận!”

Thoại âm vừa dứt, trước mặt đột nhiên bạch quang bùng lên. doc truyện tại . một sát khí sắc bén lạnh lẽo xông đến ngang mày.

“Trăm yêu kiếm” Sở Dịch lạnh người sợ hãi.

“Trăm yêu kiếm” của Đỗ Thái Thạch trong đạo môn thập đại thần binh đứng thứ 6, có câu ” Trăm yêu nhất xuất, diêm vương tị dịch!, chỉ nói đến độ sắc bén cũng không hề thua kém “thiên hình” đứng thứ hai.

Có thể cùng nó tranh phong, chỉ có thiên xu kiếm.

Sở Dịch hét lên một tiếng lanh lảnh, xoay người phi lên không, nửa bộ không ngừng, tay áo dài cuộn tròn, thiên xu kiếm như dòng sông vắt ngang trời, bích long thiên kiều, chớp mắt đụng mạnh vào đạo bạch quang như lửa thiên lôi.

“đình đình đang đang!” một tràng tiếng kêu ròn rã, huyền quang chói lòa, giống như pháo hoa giăng đầy trời, mỹ lệ chói mắt.

Đột nhiên nghe thấy “rắc” một tiếngs, bạch quang chói mắt, trên trăm yêu vỡ ra một mảnh vỡ nhỏ nhỏ.

Đỗ Thái Thạch hô lên một tiếng thất thanh, đau lòng tiếc của thét to:

-” bỏ đi bỏ đi, đạo gia không phải là sợ người, chỉ là Thiên Xu kiếm của người sắc quá, cứ tiếp tục như vậy, trăm yêu kiếm biến thành trăm yêu cứ (cái cửa) mất thôi.

Nói rồi hẩn thu“Trăm yêu lại” phiên thân tránh qua một bên, dưới ánh nguyệt quang ôm kiếm xem xét tỉ mỉ, vừa thất vọng vừa thương tâm.

Sở Dịch thấy rất thú vị,đối với đạo môn tán tiên thật thà đơn thuần, yêu kiếm như mạng này không khỏi phát sinh hảo cảm, ha ha cười to, kẹp ngũ phi hai người hướng về phía dưới phóng tới.

Bị hai cao thủ tuyệt đỉnh đạo phật cản trở, tốc độ của hẩn không khỏi bị chậm lại rất nhiều, lập tức bị bọn tu chân vây lấy.

Bọn họ thấy hẩn chốc lát đã sử dụng hai thượng cổ thần binh,thừa thế nhẹ nhàng đánh lui hai đại tán tiên, trong lòng kinh hãi:” Người đó không phải yêu cũng là ma, không biết là ai? Tuổi còn trẻ như thế mà đã đáng sợ thế này, hôm nay không trừ, mai này ắt thành đại họa!”

Liền đó theo nhau vây vây, quát nói:

-” yêu ma,mau thả con tin, đưa ra pháp bảo, nếu không người chết không có đất chôn thân!” mới nhất ở

Sở Dịch Thiên Xu kiếm tung hoành ngang dọc, đánh lui sự công kích tứ bề, ha ha cười nói:

-” Í, không lẽ bọn loạn thần tặc tử các người không biết lẳng cung của trăm bị người đoạt rồi sao, vì thế, sao mà có đất chôn thân được? Hắc hắc, trăm chuyển thế sống lại, đã sớm tu thành đại la kim tiên, còn cần mộ huyết làm gì?

-”Tần Hoàng chuyển thế!!

Mọi người nghe thế huyền não, sắc mặt biến đổi, trong lòng thâm nghĩ:” thì ra là hẩn!Không lạ lại mạnh như thế!”

Mấy ngày gần đây, sự việc Ly Sơn Tần lăng bị người đào phá, Tần vương chuyển thế phục sinh đã sớm lan truyền, người người đều biết.

Đặc biệt là bọn tu chân đạo môn như Tề Vũ tiêu, hôm đó đã cùng ma môn quần yêu nơi địa cung trải qua trận kịch chiến,chỉ là sau khi tách ra, bị cơ quan của mê cung dưới lòng đất làm cho khổ sở

Vì thế khi bọn họ tìm đến địa cung, nơi đó đã sớm chìm trong nước hồ, không còn ai nữa.

Nhưng nhờ nhiều dấu tích tại hiện trường, họ tìm ra tin tức của ma môn yêu chúng, từ miệng bọn chúng tra ra được khá nhiều tin tức, biết được Tần thủy Hoàng mượn xác chuyển thể, đại chiến ma môn quần yêu, mang theo Hiên Viên ngũ bảo cùng rất nhiều thái cổ thần binh đi mất.

Lúc này nhìn thấy thiếu niên tuần tú này chân đạp Phong Hỏa luân, tay cầm Thiên Xu kiếm, trong túi còn dấu Thiên địa hồng lô, động một chút là xưng cô đạo quả, chân khí thâm hậu khó lường... làm sao còn hoài nghi được.

Nhất thời, trong lòng mọi người kinh ngạc, cuồng hỉ, sợ hãi, tham lam... theo nhau xông lên, hận không thể lập tức giết hắn, đoạt lấy thần binh pháp bảo trên người hắn.

Nhưng nghĩ hắn có thể dưới sự cản trở truy kích của ma môn quần yêu, dễ dàng đào thoát, quần hùng không tránh khỏi phát sinh úy kỵ, không dám lập tức tấn công.

Hơn nữa, ký ức mấy ngày trước ở Chu tước môn đại nhai vẫn còn ăn sâu. Ngày đó tuy sức lực chênh lệch, nhưng mọi người ai cũng tham công mạo hiểm, ai cũng ôm trong mình tính toán riêng, không phối hợp với nhau, kết quả là đều bị kích phá, thương vong rất lớn.

Có vết xe đổ phía trước, ai cũng sợ lại phạm phải lỗi tương tự, đối với đối thủ còn mạnh hơn đối thủ lần trước như thế này, chỉ vậy lại không công, bình tĩnh đợi thời cơ.

Sở Dịch đứng yên trong không trung, cố ý giơ kiếm tại cổ Đỗ Như Tấn vạch hai đường, cười lớn nói:

-Không sai, trăm chính là Tần Thủy hoàng đế, bọn ngươi mau mở đường cho trăm đi, nếu không trăm đem tên Tề vương với Ngũ phi này giết sạch, đúc thành đồng nhân cộng táng với trăm nơi mộ cung.

Đỗ Như Tấn mơ mơ hồ hồ mở to mắt, thấy mình thân đang ở trên không trung trăm trượng, xung quanh binh khí loạn thiểm, trước mắt lại có một cây kiếm sắc hình rắn lấp lánh khua đi khua lại, hai mắt trợn lên, lại ngất tiếp.

Văn võ bách quan lúc này đều tập trung ở hành lang của chủ điện, đầu người lơ lửng, nhìn từ phía trên, tứ phía vệ binh bao quanh dày đặc, khua đao múa kiếm, tình hình rất khẩn trương.

Lý Mộc Phủ cao giọng hét lên: "các vị pháp sư, tề vương, ngũ Phi mang trọng tội trên mình, chết cũng không hết. Các vị không nên vì họ mà bị bọn yêu ma uy hiếp, mau giết hắn, pháp bảo trên mình hắn, hoàng thượng tất đều thưởng cho các vị..."

Sở Dịch ha ha cười to, ngắt lời nói:

"Đây mới đúng là gian thần nịnh tặc, hoàng đế của các người còn chưa hạ chỉ, sao người có thể thay thế, quyết định nhanh thế? Hắc hắc, người không phải là muốn ta giết Tề vương, để người độc bá triều cương đó chứ".

Lý Mộc Phủ bị Đường nguyên tông liếc qua, sắc mặt hơi hồng, bây giờ mới giác ngộ mình trong lúc khẩn cấp đã có thất thố.

Hắn còn chưa kịp biện bạch, thì những bộ hạ cũ, những triều thần giao hảo với Lý Huyền đã phần nộ nhao nhao lên chỉ trích hắn, trách hắn tâm địa bất lương.

Sở Dịch cười nói:

- "Tây Đường hoàng đế nghe rõ đây, Ái phi của ngươi là do trăm bắt lấy, hoàng đế của ngươi là do trăm dùng năng dụ tới, hắn vì cứu phi tử của hoàng huynh mà không tiếc bị trăm uy hiếp, dẫn thân mạo hiểm, huynh đệ trọng tình trọng nghĩa như vậy, quả là khó mà có được. Nếu ngươi muốn cứu hắn, chỉ cần đáp ứng trăm một điều kiện nho nhỏ, nếu không thì sớm lệnh cho Hàn Lâm viện thảo tể văn đi.

Đường Nguyên Tông to giọng nói:

- "Được, chỉ cần ngươi thả ra ái phi cùng thất đệ của trăm, trăm không những có thể đáp ứng điều kiện của ngươi, còn có thể bảo chứng ngươi có thể sống mà ly khai khỏi đây".

Sở Dịch ha ha cười nói:

-“quân vô hí ngôn! Nghe hay lắm, trăm nghe nói ngày hai mươi tám tháng một là ngày phật môn quốc sư hội.Trăm đối với ngày hội này có chút hứng thú,nhưng mà tính nhẩn nại không được tốt cho lắm, nếu như người có thể vào ngày mười sáu tháng một bắt đầu tiên phật đại hội, ái phi và thất đệ của người sẽ không mất cọng lông tóc nào”.

Mọi người đều run lên, vốn nghĩ điều kiến nhất định phải cực kỳ hà khắc, không ngờ là việc này.

Mọi người nhìn nhau, cùng thấy nghi hoặc, phí không biết bao nhiêu tâm lực,mạo hiểm như thế để bắt Đường Nguyên tông đáp ứng điều kiện này, ắt có thâm ý.

Đường Nguyên tông cười, cao thanh nói:

-“Một lời đã định! Trăm đem tiên phật đại hội lùi sớm lên vào mười sáu tháng giêng, tuyệt không nuốt lời.người mau thả ái phi cùng thất đệ của ta ra.”

Sở Dịch ngẩng đầu nhìn quanh, liếc nhìn đạo phật quần hùng đang lăm le đợi thời cơ, cười nói:

-“Trăm không phải là không tin người, chỉ là không tin tưởng vào bọn tu chân giả vờ đạo mạo này thôi.Đợi ta đến nơi an toàn, tự nhiên sẽ thả hai người này, tuyệt không nuốt lời.”

Sở Dịch nói xong bốn chữ cuối, song luân dưới chân đột nhiên như phong tuyết bạo phát, lửa tím phùng phùng,kéo theo hất lên trời, như điện chớp phóng về hướng nam.

Hoàng đế tự mình đã khai kim khẩu, chúng nhân tự nhiên không dám trái lệnh cản trở.

Trương Phi Vũ, Tề Vũ Tiêu mọi người mắt trừng trừng nhìn hất bay càng lúc càng xa, chớp mắt một cái đã biến mất không nhìn thấy đâu nữa,không ai không hận đến nghiêng răng kèn kẹt.

Nhưng đổi lại mà nói, người đó tu vi kinh thể hãi tục, pháp bảo thần binh lại càng rất nhiều, chưa kể đến phong hỏa luân nhanh như điện chớp, trước mắt muốn giết được hắn, quả thật cũng vô cùng khó khăn.

Hắn đối với tiên phật đại hội đã có ý như vậy, ngày mười sáu tháng một không sợ không gặp được hắn.Đến lúc đó bố trí thiên la địa võng, cho dù hắn có mọc cánh cũng...nghĩ đến đây, trong lòng liền dịu lại.

73. Chương 73: Từ Ân Tự Tháp (p1)

Sở Dịch cười phong hỏa luân bay hơn mười dặm, thấy phía sau có không người đuổi theo, lúc này mới từ từ giảm tốc độ, hướng phía dưới tìm chỗ đáp.

Hắn đáp xuống tại một góc trên mái hiên, quay đầu nhìn sang hai bên.Đang nghĩ phải để Ngũ Tuệ Phi ở nơi nào thì đột nhiên, hắn thấy phía trước có tòa bạch tháp bảy tầng, cao lớn sừng sững dưới ánh trăng.

Sở Dịch tâm niệm vừa động:

- Đúng rồi! Từ Ân tự Đại Nhạn tháp! Nơi đó rất an toàn, hơn đó địa phương đó cũng là nơi giam giữ Trương Túc chân nhân. Ta cũng có thể đến đó tìm kiếm, nếu thuận lợi có thể cứu Trương chân nhân ra.

Nghĩ rồi, hắn lập tức đỡ Ngũ Phi hai người xuống, từ túi Kiền Khôn nhất khí lấy ra Hồn Độn Vô Hình châu, ngậm vào miệng, có tác dụng làm ẩn thân, sau đó hướng Từ Ân tự lướt tới.

Hồn Độn Vô Hình châu chính là linh châu của Đại Hoang Hồn Độn thần thú, khi ngậm trong miệng có thể ẩn hình vô tích.

Cho dù dưới ánh lửa sáng rực rỡ, tối đa cũng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng đang nói chuyện. Lúc này đây dưới ánh trăng lung linh huyền ảo, không có ánh sáng ban ngày, một nửa cái bóng cũng không nhìn thấy.

Sở Dịch sợ tốc độ quá nhanh làm kinh động đến các hòa thượng trong chùa, nên khi đến gần liền cố ý giảm tốc, phiêu phiêu tiến nhập.

Bên trong chùa tịnh không có một tiếng động, chỉ có vài hòa thượng gác đêm đi qua đi lại, không khí u tĩnh.

Sở Dịch vô thanh vô tức xuyên qua sơn môn, qua cổ lâu, chung lâu và Lam Già điện, đi tới dưới Đại Nhạn tháp.

Tháp ười hai trượng, trang nghiêm cổ kính, khí thế nguy nga. Trông tựa như là một lão nhân kinh lịch tang thương, trong bóng đêm càng tăng thêm vẻ thương sanh, tĩnh mặc trầm tư.

Sở Dịch trong lòng đột nhiên sinh ra một tia sùng bái kính ngưỡng, nín thở ngưng thần, hẩn ngược nhìn lên, chỉ trong chốc lát như luồng khói hương đỉnh tầng bay lên.

Bên trong đỉnh của ngọn tháp trống rỗng, bốn bức tường như tuyết, không có kinh thư, thậm chí trong góc phòng còn kết thành nửa tấm mạng nhện, đọng đưa dưới cuồng phong rét lạnh.

Sở Dịch đem Ngũ Phi hai người đặt ở sau bàn đá tại góc tường, hẩn xoay người lại, phát giác trên thạch bích khắc đầy chữ, như hoành thất thụ bát, nét chữ như rồng bay phượng múa, trong lòng đột nhiên có cảm giác khó tả.

Tây Đường thịnh hành thi văn, chùa chiền cũng là nơi các tao nhân mặc khách viếng thăm, ngâm thơ ngắm trăng.

Đại Nhạn tháp tuy là tàng kinh các, nhưng cũng là nơi các nhân vật nổi danh, quan lại thường xuyên ghé thăm, đàm kinh luận điển. Bởi vậy cũng khó tránh khỏi bị lưu lại thi văn làm kỉ niệm.

Mỗi năm, một tân khoa trạng nguyên ghé lại Đại Nhạn tháp, phóng tay làm thơ, đồng thời cũng khắc cả tên mình lên vách tường của tháp. Khiến cho tên tuổi của tân tiến sĩ càng lan xa.

Điều này dần trở thành phong tục, ngày càng thịnh hành.

Mỗi lần kết thúc khoa cử, sau khi những cử nhân trúng cử tham gia Hạnh Viên Thám Hoa yến, nhất định đều lên Đại Nhạn tháp, ngâm thơ phú văn, sau đó đồng loạt khắc tên mình lên vách tường. Xưng là “Nhạn tháp đề danh”. Từ đó thiên hạ đều lấy việc đó làm điều mơ ước.

Sở Dịch mười năm đèn sách, một tâm sĩ đồ, đối với phong tục này tự nhiên cảm thấy quen thuộc. Giờ đây được nhìn thấy, nhất thời nhớ lại quá khứ, cảm khái vạn lần.

Hẩn cũng không vội tìm kiếm bí thất nhốt Trương Túc, mà là ngẩng đầu đầu chấp tay, yên lặng thưởng thức truyện văn trên tường. Cẩn thận đọc lại, quả thật có không ít danh nhân thủ bút đương triều, họa thơ làm văn, nhiều vô cùng.

Sở Dịch đang tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú, như si như mê, đột nhiên nghe thấy ở phía dưới truyền lại một âm thanh đỉnh đương trong trẻo, vang lên trong tai.

Sở Dịch trong lòng khẽ động ngưng thần quan sát, nghe thấy một tiếng bước chân mềm mại như hoa rơi nước chảy, dọc theo cầu thang đi lên, khoảng cách bất quá chỉ cách hai tầng lầu.

Hẩn lập tức nhanh chóng lui lại góc phòng, ôm lấy Ngũ Phi hai người, niệm “huyền” (ẩn hình).

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, sau một lúc, một bạch y nữ tử theo thang lầu bước lên, lưng hướng về Sở Dịch, ánh trắng màu lam xuyên qua khe cửa chiếu lên thân của nàng, như làn khói nhẹ bay bổng, mỏng linh huyền ảo, tựa như một giấc mộng đẹp.

Sở Dịch trong lòng đột nhiên khẩn trương, bất giác nín thở, phảng phất như sợ thở ra một hơi làm tan đi bức tuyết mỹ đồ cảnh này.

Ổng tay áo bạch y nữ tử tung bay theo gió. Đôi chân trần trắng như tuyết, mái tóc đen phiêu phiêu, lưng vẫn hướng về Sở Dịch, chăm chú nhìn dòng thơ văn trên tường, tựa hồ như đang tìm kiếm một cái gì. Qua một hồi lâu mới từ từ xoay người lại.

Ánh trắng như nước, chiếu lên khuôn mặt của nàng, như phát ra một luồng thánh khiết bạch quang.

Sở Dịch bên tai như có sét đánh, âm thanh im lặng, tiếng tim đập trong nháy mắt cũng như ngừng lại, trong đầu trống rỗng, mơ mơ hồ hồ, tựa hồ cái gì cũng không có, cái gì cũng không biết...

Cũng không biết trải qua bao lâu, hần đột nhiên mới có cảm giác trái tim đập nhẹ trở lại, sau đó nhanh một chút, rồi một chút, rất nhanh đã trở nên đập mạnh, mang theo đó là một trận đau nhức, làm cho hần cảm thấy khó thở.

Tới giờ khắc này, hần mới biết được, thì ra trên thế gian có một tuyệt sắc mỹ nữ thanh khiết thuần chất, không một tỳ vết, làm cho “vạn lại thất thanh, phong nguyệt thất sắc”, một vẻ đẹp thánh khiết, làm cho hần không dám nhìn kỹ, tự ti mặc cảm.

Bạch y nữ tử vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra hần tồn tại, tà áo khê lưu chuyển, phũ phũ từng tác một của bức tường có khắc văn tự. Đột nhiên nàng chấn động, toàn thân đông cứng, ánh mắt nhìn chằm chằm lên bức tường, như là si dại.

Qua một lúc lâu mới nghe thấy nàng thở dài một tiếng, thấp giọng ngâm:

”Hỏi gió xuân tương tư là sao hồi,

Chân trời góc bể, vạn mối ngàn tơ,

Ai ai sao cũng rồi bởi đảo điên,

Một năm qua gian truân cực khổ,

Trước hiên én về, người có hay chăng?

Đời người ly hận như cây cỏ

Hợp rồi lại tan, xa rồi tương ngộ

Tình cờ gặp, mai tử hoàng thời vũ

Chỉ hận thân này không phải cá lội

Theo dòng sông nước xuân xanh biếc

Miền man trôi mãi, đổ về biển đông.”

”Vấn xuân phong, tương tư thị hà vật,

hải giác thiên nhai, thiên ti vạn lý,

toàn thị điên cuồng liễu như.

Vạn thủy thiên sơn hựu nhất niên,

diêm tiền quy yển, tri phủ, y nhân tiêu tức?

Nhân đạo ly hận như xuân thảo,

canh hành canh viễn hoàn sanh,

thiên hựu phùng, mai tử hoàng thời vũ,

chẩm nại đắc, giá thứ đệ!

Chỉ hận thử thân phi du ngư,

nhất giang xuân thủy,

miên miên lưu hướng đông hải khứ.”

Thanh âm trong trẻo như ngọc, như nước chảy róc rách, mang theo một tiết tấu kỳ dị làm động lòng người, Sở Dịch trực tiếp nghe được thần hồn điên đảo.

Khi nghe xong vài câu, trong lòng hần đột nhiên nhất động, giống như những câu này hần đã từng nghe qua, suy nghĩ trong chốc lát, trong tâm đột nhiên đại chấn: “Đúng rồi! Không phải năm đó Tiêu Thái Chân nghe Sở Cường Ca hát những lời đó sao?”

Sở Dịch đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên thạch bích khắc những ca từ, nét chữ uyển chuyển mượt mà, giống như nét chữ của một nữ tử, so với nét chữ thi văn xung quanh hoàn toàn bất đồng.

Sở Dịch vừa sợ vừa lạ kỳ, trầm nghĩ:

- “Lời ca của Sở tiên bối sao lại lại được khắc ở Đại Nhạn tháp? Người khắc ca từ này là một nữ tử như thế nào? Còn bạch y tiên nữ này là ai, cùng với Sở tiên bối có quan hệ như thế nào?”

Trong đầu hần hiện lên ngàn vạn nghi vấn, cực khổ suy nghĩ, hận không thể gọi nguyên thần của Sở Cuồng Ca giải thích những điều nghi vấn, đúng là vô kế khả thi.

Bạch y nữ tử kinh ngạc đứng ở đó một lúc lâu, trong mắt có chút đỏ hồng, hai giọt châu lệ trong mắt đột nhiên chảy ra, lăn trên khuôn mặt trắng như tuyết, khéo léo ngừng lại trong chốc lát rồi đột nhiên rơi xuống, giọt nước mắt xinh đẹp rơi xuống trên mặt đất trước mặt Sở Dịch.

Sở Dịch trong lòng đau đớn, cảm thấy thương mến, hận không thể ôm nàng vào trong lòng ngực, nói lời an ủi, vuốt ve vỗ về nàng.

Ngay lúc này, trong chung lâu đột nhiên truyền đến một tiếng chuông “ông ông” chấn động, kể đó còn nghe tiếng kinh hô, tiếng la, tiếng rống giận dữ...chung quanh tiếng hô càng lúc càng nhiều.

Bạch y nữ tử chấn động, sức tỉnh hồi phục lại tinh thần, nhú nhẹ đôi mày, thu ba lưu chuyển, nhìn qua khe cửa. Đột nhiên nàng nhảy lên, như mây trắng bồng bềnh, hướng phía dưới phiêu phiêu bay xuống.

Sở Dịch như si ngốc nhìn nàng, thấy nàng đột nhiên nhảy xuống, lúc này mới đột nhiên kinh nghi, vội vàng vọt tới cửa sổ, ngưng thần quan sát bốn phía. Truyền được tại

Màn đêm mênh mông, bóng của nàng ở nơi nào?

Chỉ nghe thấy trong bóng tối có tiếng người không ngừng kêu lên: “Bắt thích khách! Đừng cho hần chạy!” Tiếng quát tháo vang lên hung hãn.

Trong chùa vô số đăng hỏa chiếu sáng nối tiếp nhau, ánh đuốc khắp nơi, như thủy triều dâng xuất, đông đảo hòa thượng ở bốn phía, cũng không biết đang truy tìm một người nào đó.

Sở Dịch trong lòng giật mình: “Chẳng lẽ đám hòa thượng này tìm nàng sao? Nguy rồi, mỗi một hòa thượng Từ Ân tự đều có tu vi cao cường, cũng không biết nàng có chạy thoát hay không? Chi bằng ta gây náo loạn, đánh lạc hướng đám hòa thượng, trợ giúp một chút cho nàng...”

Giờ phút này, trong tâm Sở Dịch đều nghĩ đến nàng, mặc kệ nàng có phải là thích khách hay không, làm điều ác gì, hay nàng có là nữ ma đầu thập ác bất xá, hần cũng sẽ tìm ra ngàn vạn lý do để bảo vệ nàng.

Sở Dịch đang định nhảy xuống Đại Nhạn tháp, tâm niệm vừa động, nhớ tới Đỗ Như Tẩn trong góc tường vẫn là bộ dáng của Lý Huyền, nếu bị đám hòa thượng phát hiện, nói ra chân tướng, kế hoạch lúc trước của chính mình sẽ bị thất bại.

Lập tức đề khởi vận khí, biến trở lại dung mạo chính mình, quay về phía Ngũ Tuệ Phi vẫn đang hôn mê mỉm cười, thấp giọng nói:

“Ngũ nương nương, tối nay đã đắc tội. Nhưng từ nay về sau người không cần lo lắng chuyện của Lý Huyền nữa. doc truyện tại . Đợi cho đám hòa thượng này phát hiện người, tự nhiên sẽ đuổi người đi. Cáo từ!”

74. Chương 74: Từ Ân Tự Tháp (p2)

Sở Dịch thu hồi Hồn Độn Vô Hình châu, cố ý huýt sáo dài một tiếng, từ trên đỉnh tầng Đại Nhạn tháp bay ra, xẹt qua trên bầu trời.

-“Ở phía trước! Thích khách ở phía trước!”

Chúng hòa thượng ngửa đầu nhìn lên, lập tức phi thân đuổi theo hướng của hấn.

Đợi cho đám hòa thượng truy đuổi hơn mười trượng, Sở Dịch lại rít lên một tiếng, đem Hỗn Động Vô Hình châu ngậm trong miệng.

“A! Hấn chạy đâu rồi? Như thế nào lại đột nhiên biến mất?” Chúng hòa thượng vừa sợ vừa giận, lắng không tỏa ra khắp nơi tìm kiếm.

Sở Dịch cười thầm một tiếng, xoay người bay ra thật xa, sau đó thu hồi lại thần châu, cố ý rít lên một tiếng, làm cho chúng tăng nhân nổi giận, gầm lên đuổi theo một lần nữa.

Cứ như thế lúc ẩn lúc hiện, làm cho chúng tăng nhân mơ hồ chuyển hướng, mù mịt không biết như thế nào.

Sở Dịch cười ha ha một tiếng, như một tia chớp phi vào Bạch Y các, qua Đạn Sư điện, bỏ xa bọn người đang đuổi theo phía sau, bay về phía tây.

Phía trước bên cạnh bóng cây, núi đá chập chùng, Sở Dịch đột nhiên rùng mình, phía dưới bỗng nhiên có một thân ảnh lao ra.

Oanh một tiếng, lòng bàn tay người nọ xòe ra, khí lưu lưu chuyển, cuồng phong thét gào, giống như bầu trời bị bao trùm bởi một tấm áo màu xanh lục, trực tiếp chụp xuống.

Sở Dịch hô hấp cứng lại, hai tai đau nhức, trước mắt cơ hồ như không nhìn thấy gì, phảng phất như bị biển gầm sóng cuốn, trong lòng hoảng hốt.

Trong nháy mắt đó, hấn không kịp xuất ra thần binh pháp bảo gì, hét lớn một tiếng, vận khởi chân khí toàn thân, chưởng tâm bích quang tiến tới, hóa thành hơn mười ly hỏa khí đao, ầm ầm đánh lên màn hào quang bích ba.

“Oanh long!” khí lưu ngập trời, bốn phía cây cối, loạn thạch vỡ vụn bay tứ tung, bức tường của ngôi tự cũng bị sụp đổ.

Sở Dịch trong ngực kịch chấn, hơi thở hỗn loạn, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, tiên huyết bay đầy trời. Giữa không trung, trong đầu hấn hiện lên một ý niệm: “Thiên hạ lại có nhân vật bậc này!”

“Phanh!” hấn té xuống trên mặt đất, xương cốt như vỡ vụn, toàn bộ kinh mạch đau nhức, “Túc Thái Âm tỳ kinh” như bị hỏa thiêu, thống khổ vô cùng.

Bình tĩnh nhìn lại, bụi đất tràn ngập, cây cối gãy đổ, trên mặt đất xuất hiện một hố to sâu một trượng, không còn thấy bóng dáng người nọ.

Chỉ nhìn thấy ở phía xa, Đỗ Như Tấn hai mắt lồi ra ngoài, vẻ mặt kinh hãi nằm ở một bên, nửa người nám đen, khói xanh bay ra, nhìn tử trạng cũng biết tình cảnh thảm thiết.

Sở Dịch kinh hãi vô cùng, rốt cuộc cũng hiểu được cảm giác “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”.

Nguyên tưởng rằng mình hấp thu được nguyên thần của hai đại tán tiên, thoát thai hoá cốt, thiên hạ đã không còn bao nhiêu đối thủ, không nghĩ tới bị nhân vật thần bí đánh một chưởng, liền không còn lực phản kích.

Tuy nói hấn đánh lén, tự mình không kịp đề phòng, nhưng công bằng mà nói, người này chân khí thật là bá đạo mạnh mẽ, tuyệt đối tiến gần “Địa tiên cấp”.

Người này rốt cuộc là ai? Trong thiên hạ có mấy người cấp bậc như vậy?

–“Thích khách ở chỗ này! Nhanh bắt hấn!”

Không để cho hấn có thời gian ngẫm nghĩ, chúng tăng đã truy đuổi đến.

Sở Dịch không dám lưu lại, thu liễm tâm thần, hướng bầu trời bay lên, phóng ra xa.

Vừa mới chạy được hơn mười trượng, bỗng hấn a một tiếng, đột nhiên như bị lôi điện đánh trúng, hấn dừng lại, vừa mừng vừa sợ, kêu lên:

–“Là cô! Sao cô vẫn còn không chạy?”

Ánh trăng sáng ngời, chỉ thấy bạch y nữ tử đứng trên góc mái Thiên Vương điện, y phục tung bay, đôi chân trần trắng như tuyết, không phải là nàng thì là ai?

Bạch y nữ tử chăm chú nhìn, vừa có chút mê hoặc vừa có chút kỳ lạ, hỏi:

- “Người là ai? Vì sao lại làm những chuyện này?”

Sở Dịch trong lòng đột nhiên ngẩn ra:

-“Nguyên lai nàng đã biết ta vì nàng mà giả mạo thích khách! Nàng ở chỗ này chờ ta, chẳng lẽ...chẳng lẽ là muốn cùng ta đào tẩu sao?”

Hắn vừa mừng vừa vui, nhiệt huyết sôi trào, như có ma xui quỷ khiến bật thốt lên nói:

-“Vì cô nương, ta cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng cam tâm tình nguyện, huống chi cái kẻ này chỉ là chuyện nhỏ!”

Bạch y nữ tử đôi mày nghiêm lại, vẻ mặt ửng đỏ như uống rượu, có một chút kinh ngạc, lạnh lùng nói:

- “Người nói cái gì?”

Sở Dịch thấy nàng khê giận, càng làm tăng thêm vẻ đẹp mềm mại của người con gái, làm cho thần hồn hắn điên đảo, khó có thể tự khống chế chính mình. Vì vậy mới đem câu kia nói lớn tiếng lại một lần.

Lúc này quần tăng đều đã truy đuổi đến, tiền điện hậu điện, phía trên phía dưới đều đã bao vây kín, một giọt nước cũng không lọt ra được.

Nghe thấy những lời Sở Dịch nói, các hòa thượng đều trợn mắt há mồm, mặt đỏ tới mang tai, kinh ngạc nhìn bạch y nữ tử, nhất thời không nói được tiếng nào, cũng không biết nên làm như thế nào cho tốt.

Sở Dịch hốt nhiên vẫn chưa phát giác ra, vẫn như người trong mộng nói:

- “Cô nương, mặc kệ nàng tin hay không tin, khi mới thấy nàng, trái tim như đã không còn thuộc về ta nữa, như phát cuồng, đập lúc nhanh lúc chậm...”

-“Nói càn!”

sắc mặt bạch y nữ tử đỏ hồng, vừa tức vừa giận. Nhưng cho dù là nổi giận nhưng thanh âm như trước vẫn nhu mì, uyển chuyển, làm động lòng người.

Sở Dịch kinh ngạc, trong lòng chợt thất lại, đau đớn, thở dài nói:

-“Cô nương muốn ta câm mồm, ta sẽ không nói nữa. Nhưng những lời này phát ra từ tâm can phế phủ tuyệt không có một lời giả dối. Cô nương nếu không tin, ta tình nguyện đem trái tim ra cho cô xem...”

-“Cuồng đồ, người dám!”

bạch y nữ tử tức giận, quát lên một tiếng, đột nhiên phiên phiên bay lên, ngón tay như hoa lan phóng ra những sợi tơ nhỏ.

-“Đinh linh linh.”

một đóa hoa Úc Kim Hương màu bạc nhanh như linh điện xạ xuất ra, ngân quang lóe sáng, đột nhiên biến thành lớn gấp mấy chục lần, khí lưu xoay tròn, nhất thời vây lấy Sở Dịch.

Sở Dịch kinh di kêu lên một tiếng:

-“Cô nương, cô làm gì vậy?”

Kinh mạch đang bị thương, chân khí vốn không hoàn toàn thông, lúc này hắn bị thần khí của nàng bao lại, nhất thời không thể động đậy, bị hút về phía đồng chung.

Nhìn thấy chúng tăng mở to mắt, kinh ngạc đứng nhìn, liếc nhìn Sở Dịch, vẻ mặt cực kỳ cổ quái, bạch y nữ tử nổi giận hét lên:

-“Các người còn đứng nhìn cái gì? Còn không mau bắt hắn?”

Chúng tăng như ở trong mộng mới tỉnh, cùng nhau khoa đao múa bồng hướng Sở Dịch chạy tới.

Sở Dịch linh quang chợt lóe, nhớ tới cảnh mình ứng chiến với thần bí nhân, thất thanh kêu lên:

-“Không xong, thì ra cô không phải là thích khách, là người đó!”

Thất vọng, kinh ngạc, giận dữ... doc truyện tại . nhiều cảm giác trong nháy mắt trào lên trong lòng, đột nhiên hắn nghĩ việc tức cười trong thiên hạ, không còn việc nào hơn chuyện này, nhin không được ha ha cười to.

Bạch y nữ tử cau mày nói:

- “Sắp chết đến nơi, người cười cái gì?”

Sở Dịch cười to nói:

-“Ta cười ông trời trên người, thế sự vô tình, rõ ràng phải là thần tiên quyền rũ thế nhưng lại trở thành yêu ma cừu địch. Bất quá, nhân sinh không tránh khỏi cái chết, nhưng chết kiểu này thật trăm lần kỳ quái, chết ở trong lòng, trong tay nàng cũng là một niềm vui vẻ, may mắn hỷ sự...”

-“Câm mồm!”

bạch y nữ tử đầu vai khẽ run, nộ khí tràn đầy, lạnh lùng nói:

-“Nghe người nói những lời khinh bỉ, cuồng vọng, đúng là một tên tiểu tặc. Nếu người muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người.”

-“”Đại tiểu như ý, hóa ma vô hình“, nhanh!”

vừa dứt lời, Hộ Hoa Linh âm thanh đinh đương, quang mang chói sáng, theo ngón tay của nàng biến ảo, nhanh chóng thu nhỏ lại. ép Sở Dịch lại từng chút từng chút.

Xương cốt Sở Dịch một trận đau đớn, đau không thể tả, phảng phất như bị ngàn vạn ngọn núi lớn đè ép, tùy thời đều có thể hóa thành nhục tương.

Chúng tăng đều kêu lên:

- “Ô cô nương, vạn vạn lần không thể! Người này đâm chết thái tử điện hạ, tội ác cùng cực, chi bằng hãy bắt hắn giao cho hoàng thượng xử trí.”

-“Hắn đối với Từ Ân tự rõ như lòng bàn tay, sau hắn nhất định còn có chủ mưu, bây giờ nếu giết chết hắn, chúng ta sẽ rất khó điều tra.”

-“Cái gì? Đâm chết thái tử điện hạ?”

Sở Dịch trong đầu “ông” một tiếng, không dám tin tưởng vào lỗ tai mình.

Chẳng lẽ thái tử điện hạ đã chết trong tay thần bí nhân? Mình tối nay tự chuốc khổ vào thân rồi, thật vất vả để bảo toàn cho thái tử, nghĩ không ra tối nay... cuối cùng cũng như cành trúc đập xuống nước, vô ích!

Ngay lúc này, từ Đại Hùng Bảo điện phát ra một tiếng nổ rung trời, mái ngói tung bay, hỏa quang khắp bầu trời, chỉ nghe một thanh âm sắc nhọn vang lên:

-“Không xong rồi, tù nhân trong lao đã bỏ trốn!”

Chúng tăng hốt nhiên kinh ngạc, thất sắc kêu lên:

-“Ô cô nương, thích khách này giao cho cô, chúng ta phải đi bảo vệ cho lao môn!”

nói rồi hướng Đại Hùng Bảo điện ùn ùn kéo đi. Trong khoảnh khắc, trước sân rộng bằng đá chỉ còn Sở Dịch và bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử lạnh lùng nhìn Sở Dịch đứng yên, tựa hồ như đang tìm cách xử trí hắn.

Sở Dịch trong lòng nghi hoặc: “Thái tử ngộ nạn...tù phạm đào thoát... Lúc này cũng không biết cuối cùng sẽ phát sinh chuyện gì. Nếu ta không chạy thoát, đợi bị lột trần thân phận, lại gánh thêm tội này, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội.”

Linh cơ vừa động, hắc ha ha cười lớn:

-”Hỏi gió xuân tương tư là sao hỡi,

Chân trời góc bể, vạn mối ngàn tơ,

Ai ai sao cũng rối bởi đảo điên...”

Hắn đang ở ngay giữa cái chuông đồng, tiếng ca vang vọng, rõ ràng.

Bạch y nữ tử biến sắc, trợn to mắt, thất thanh nói:

-“Người...người là Sở Cuồng Ca!”

Ngay lúc nàng kinh ngạc, niệm lực nhất thời có chút ba động, Sở Dịch không chần chừ, ra sức tập trung chân khí, mở miệng cười to nói:

-“Như thế nào?” song chưởng mạnh mẽ đánh lên cái chuông đồng.

“Đinh” quang ba kịch chấn, hộ hoa linh bị bật ngược về, cánh hoa đầy trời.

Sở Dịch lăng không đứng lên, nhanh như một lưu tinh, vung tay chụp lấy cái chuông đồng, xoay người cười to nói: “Tô tiên tử, lần đầu gặp mặt, cái này sẽ đưa cho ta làm vật đính ước.”

Bạch y nữ tử hai gò má đỏ hồng như áng mây chiều, cả giận nói:

-“Trả lại cho ta!”

Tay áo khe phất, một cái phất trần bạch sắc hương hắc đánh tới, ngân ti* dài ra, như sao băng đầy trời, từ bốn phương tám hướng đánh xuống.

Sở Dịch thấy nàng nổi giận thì thần thái càng đáng yêu, nhin không được cười nói: Truyện được tại

” Hỏi gió xuân tương tư là sao hỡi. Chân trời góc bể, vạn mối ngàn tơ.

Ai ai sao cũng rối bởi đảo điên...Tô tiên tử, nghĩ không ra cô đối với ta cũng có tình ý sâu đậm.”

Bạch y nữ tử chưa bao giờ gặp người khinh bạc, cuồng vọng như vậy, vừa tức vừa giận, cắn răng nói: “Vô lại!”

Phất trần bay lượn, ngân quang phóng ra, trong sát na quấn chặt lấy chân phải Sở Dịch, máu tươi bắn ra.

Sở Dịch kêu to một tiếng, chỉ cảm thấy như có vô số rắn rít ăn mòn lấy tâm can, nhiều không thể tính, trong tim phát lạnh, biết nàng đã động nộ thực sự, nếu không thoát thân chỉ sợ cái chân này sẽ bị phế.

Lập tức ha ha cười to:

- “Tô tiên tử, ta vô đức vô năng, được nàng coi trọng, dây dưa không dứt. Xem ra chỉ có thể dùng kiếm chặt đứt tơ tình.”

Ngoài miệng tuy hồ ngôn loạn ngữ nhưng hắn cũng không dám chủ quan, rút ra Thiên Xu kiếm, ra sức chặt đứt tơ phất trần, nhẹ nhàng bay ngược ra sau.

“Bắc đầu thần binh!” bạch y nữ tử chấn động, trong thiên hạ có thể chặt đứt phất trần của nàng cũng chỉ có đạo môn đệ nhất lợi khí.

Sở Dịch đang muốn trả lời, lại nghe thấy từ phía Đại Hùng Bảo điện truyền đến tiếng người ồn ào, rất nhiều hòa thượng xuất hiện, lại nghe thấy phía nam điện truyền đến một tiếng chuông âm vang, đồng thời bên tai hắn vang lên một tiếng truyền âm lo lắng:

-“Ca! Sao còn không đi mau!”

75. Chương 75: Từ Ân Tự Tháp (p3)

-“Lão hòa thượng mau ra đây! Nhanh lên một chút, ta chờ ngươi tại Thái Hà đình ở sông Khúc Giang.”

Sở Dịch đẩy lòng mừng rỡ, là Yến Tiểu Tiên nhưng nghĩ đến trường cảnh mình trêu chọc, đùa giỡn với bạch y nữ tử bị nàng nhìn thấy, nhất thời trên mặt vừa có chút xấu hổ, vừa có chút khó chịu.

Tung tung hộ hoa linh trong tay, hân hướng bạch y nữ tử thấp giọng cười nói:

-“Sơn thủy tương phù, Tô tiên tử, sau này chúng ta còn gặp lại.”

quang mang quanh thân lóe sáng, trong nháy mắt đã biến mất vô hình.

Bạch y nữ tử “a” lên một tiếng, ngưng thần nhìn bốn phía, mơ hồ nhìn thấy một đạo ba quang bay về hướng đông nam, muốn đuổi theo nhưng đạo quang mang đó cũng đã hòa vào với mờ ánh trăng, không thể tìm ra được nữa.

Nàng do dự một hồi lâu, trong đầu vẫn còn âm vang tiếng cười của tên vô lại, nhất thời bên tai như thiêu, tâm loạn như ma. Khí giận bộc phát lại mang theo cảm giác không thể nói rõ, làm nàng đột nhiên nàng hiểu cảm thấy trống rỗng...

“Muội tử, muội tử?”

Sở Dịch nhẹ nhàng hạ xuống Thái Hà đình trên sông Khúc Giang, nhìn ra xung quanh, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Yến Tiểu Tiên.

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu lên những cơn sóng xanh biếc đang phập phồng, nhẹ nhàng lay động, làm ánh lên những tia ngân quang.

Sát bờ sông bóng những cành liễu xanh rũ xuống, những ngọn cỏ bờ màu tím, che lấp bóng đình thài lâu các, càng làm tăng thêm vẻ u tĩnh, thanh lệ.

“Ca, ở chỗ này!” phía sau truyền đến một thanh âm trong trẻo.

“Muội...” Sở Dịch mừng rỡ, xoay người nhìn lại, ngạc nhiên cả kinh kêu lên:

- “A, sao lại là cô?”

Dưới ánh trăng vàng vạc, một hoàng y nữ tử đáng yêu tuổi chừng mười hai, mười ba đang đứng tựa vào lan can Thái Hà đình, đôi mắt long lanh như nước, miếng ngọc gắn ở mi tâm sáng lấp lánh làm cho khuôn mặt xinh đẹp trắng hơn cả tuyết.

Là tiểu nha đầu mỹ nhân, ngày đó ngoài thành Trường An đã gặp, chính là cháu ngoại của Trương Túc chân nhân – Tô Anh Anh.

Tô Anh Anh trợn mắt liếc hẩn một cái, tức giận nói:

-“Hừ, không phải muội thì là ai? Chẳng lẽ là vị Tô tiên tử kia? Muội thấy huynh trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến nàng, ngay cả muội muội của mình cũng quên.”

Sở Dịch ngạc nhiên cười khở, đêm nay xảy ra nhiều việc làm cho hắn không nghĩ được gì.

Chẳng lẽ tiểu nha đầu này ngộ nhận mình là ca ca? Cần thận suy nghĩ thấy hình thể mình cũng có chút giống với Tô Bạch Thạch. Hai huynh muội bọn họ đến Từ Ân tự làm cái gì? Chẳng lẽ.... Bọn đang đọc chuyện tại

Trong lòng hắn đột nhiên chấn động, thất thanh nói: “Đúng rồi, Trương chân nhân.” Hai huynh muội xấp nhập Từ Ân tự, đó chính là giải thoát cữu cữu* của mình.

“Trương chân nhân?” Tô Anh Anh trợn mắt quát to, than thở: “Tới bây giờ mới nhớ tới cữu cữu, ai, tiên nữ kia thật có ma lực lớn a.”

Nàng đột nhiên cười nhẹ, nũng nịu, cầm lấy tay hắn lắc lắc nói:

-“Ca, cứu cữu cữu muội nha! Cứu cữu cữu muội nha!”

Sở Dịch mừng rỡ, sau khi hợp thể cùng Lý Chi Nghi, hắn đã sớm có một phần hảo cảm với Linh Bảo phái. đọc truyện tại . Tối nay vốn vào Từ Ân tự thám thính hư thực, cứu Trương chân nhân, không ngờ bọn họ đã đi trước một bước.

Lập tức vội hỏi:

- “Người ở đâu? Bây giờ như thế nào?”

Tô Anh Anh hai mắt đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, nước mắt đột nhiên chảy ra, khóc nói:

- “Cữu cữu, người... người bị trọng thương, kỳ kinh bát mạch đều bị đứt, bây giờ vẫn còn đang hôn mê. Không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại.”

Sở Dịch trong tâm vui mừng hỏi kỹ thêm một hồi, theo nàng ta đi vào trong Thái Hà đình. Chỉ thấy trên mặt đất, có một lão đạo đang nằm, đôi lông mi màu trắng, râu mép rối tung, đạo bào máu tím, trên đó còn dính vết máu, hơi thở yếu ớt mỏng manh.

Sở Dịch lập tức bắt mạch, quả nhiên trong kỳ kinh bát mạch, có ít nhất bảy cái đã bị ma công hợp lực đánh gãy, ngoài ra thương thể, nội thương nhiều không thể đếm được. Nếu không phải nguyên anh ông ta rất mạnh, cố gắng chống đỡ, bị Ma môn vây công như vậy, có lẽ đã hồn phi phách tán.

Sở Dịch tâm trạng buồn bã, thương thể của lão rất nặng, muốn cứu tính mạng cũng có chút khó khăn, nếu mà muốn khôi phục kinh mạch thì càng khó như lên trời.

Tô Anh Anh khóc to nói:

-“Ân công nói, nếu muốn cho cữu cữu khôi phục như lúc ban đầu thì phải tìm được Hiên Viên lục bảo, dụng ”Kim cương đạo thể trọng luyện đại pháp“, mới có thể phục hồi kinh mạch, cải tử hoàn sinh...”

Sở Dịch rung mình, ngạc nhiên nói:

- “Ân công? Ân công là ai?”

Tô Anh Anh lau nước mắt, cả giận nói:

-“Ca, huynh làm sao vậy? Vì sao sau khi thấy tiên nữ tỷ tỷ đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy? Ngay cả ân công cũng không nhớ rõ? Nếu không phải ân công tương trợ, chúng ta có thể cứu được cữu cữu sao?”

Sở Dịch cảm giác không ổn, lập tức đáp qua loa:

-“Đúng rồi, ta bị nàng ta đánh trúng đầu, có chút choáng váng, đột nhiên nghĩ không ra.”

-“Cái gì? Đánh trúng đầu? Ở nơi nào?”

Tô Anh Anh khẩn trương, liên tiếp hỏi:

-“Ca, không làm sao chứ? Nhanh, để uội xem...” nàng đưa tay xoa xoa lên đỉnh đầu hắn.

Sở Dịch được nàng ta xoa bàn tay nhỏ bé mềm mại lên đỉnh đầu, cảm giác thoải mái, thâm nghĩ:

-“Nếu ta có được một muội muội đáng yêu vậy thì tốt.”

Sở Dịch nắm tay nàng mỉm cười nói:

-“Anh Anh, không có việc gì. Muội nói sự tình của ân công đi, về đại ân đại đức, huynh đã quên hết. Chẳng phải là có lỗi với người sao?”

Tô Anh Anh “a” lên một tiếng, không nghĩ nhiều kể ra toàn bộ mọi việc.

Nguyên lai Trương Túc bị phục kích trọng thương, sau đó bị kết tội là loạn đảng của thích khách, Tô Bạch Thạch huynh muội vẫn ở Trường An điều tra nơi nhất, nhưng thủy chung vẫn không được.

Vừa rồi hôm qua, đột nhiên có một thần bí nhân tìm được bọn họ, tự xưng lúc trước thọ ân của Tử Vi chân nhân, bởi vậy muốn giúp bọn họ cứu Trương Túc.

Chẳng những hắn cung cấp chính xác cho Tô Bạch Thạch huynh muội bản đồ địa lao, mà còn bày ra xảo kế cứu người.

Vì vậy tối nay, nhân lúc Khang vương phủ bày yến hội, thu hút một lượng lớn tu chân đạo Phật cùng Kim Ngô vệ đội, bọn họ ba người chia làm hai đường tiến vào Từ Ân tự.

Dựa theo kế hoạch, vị “ân công” kia điệu hổ ly sơn, dẫn dụ Đại Bi phương tượng và một đám cao thủ, Tô Bạch Thạch cho nổ tung đại lao trong Đại Hùng bảo điện, thả ra tất cả các tù nhân, mà Tô Anh Anh thừa lúc hỗn loạn, vào bí thất cứu Trương Túc.

Hết thấy như dự liệu, cực kì thuận lợi.

Khi Tô Anh Anh mang theo Trương Túc từ Thiên Vương điện theo mật đạo chạy ra phía sau Từ Ân tự, đợi một lúc lâu vẫn không thấy ca ca của mình, thì mới trở lại xem xét, kết quả nhận lầm Sở Dịch là ca ca.

Nàng tưởng Tô Bạch Thạch dịch dung.

Nghe đến đó, rốt cuộc Sở Dịch cũng hiểu được toàn bộ sự việc, trong lòng đột nhiên trầm xuống: “Đúng rồi! Chẳng lẽ đâm chết thái tử là thần bí nhân đó. Theo như lời nàng ta đó cũng là ”ân công“. Nếu chỉ là điệu hổ ly sơn, tại sao lần này đến lần khác đều muốn giết thái tử? Nếu hắn thật sự thọ ân của Tử Vi chân nhân, tự sẽ biết Trương chân nhân và thái tử vận mệnh liên quan, lẽ ra phải cứu thái tử mới phải, vì sao lại giết hắn?”

Sở Dịch càng nghĩ càng cảm giác không đúng, hắn nghĩ “ân công” đó tâm thật khó dò, tựa hồ sâu trong đó có ác ý.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra, trong lòng hắn chán nản.

Tô Anh Anh thấy “ca ca” cau mày, trầm ngâm không nói, vẻ mặt không thay đổi thì cảm thấy thú vị, đưa tay lên má hắn kéo, cười khanh khách nói:

–“Được rồi, nơi này không có ai, ca còn không mau bỏ mặt nạ xuống!”

Sở Dịch không đề phòng, bị nàng ta kéo mạnh, hột nhiên đau đớn, nhất thời kêu la không thôi.

Tô Anh Anh lấy làm kinh hãi, vội vàng xoay người lại, cảm giác không ổn, kêu lên:

–“Ca, người...người...”

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy một thanh âm ôn nhu vang lên:

–“Tô cô nương, hắn không phải là ca ca của người mà là ta.”

Tô Anh Anh mừng rỡ kêu lên: “Ân công!”

Sở Dịch trong lòng đại chấn, thất thanh nói:

“Thì ra là cô!”

Dưới ánh trăng, hoa mai nhẹ rơi, một người đoan trang trong trang phục mỹ nhân đứng đó.

Đôi mắt như nước hồ thu, má lúm đồng tiền, mang đầy vẻ phong tình, tạo cho người ta có cảm giác đó là nét đẹp lạnh lùng, sâu bi.

Không phải Lý Tư Tư thì là ai?

76. Chương 76: Chu Tước Thất Túc (p1)

–“Thất ca?”

Tô Anh Anh đột nhiên tỉnh ra, mở to mắt huyền, kỳ lạ nói:

–” Ân công, người nói hắn... hắn là ca ca của người? hắn... hắn không phải là ca ca của tôi?”

Trong lòng bối rối, nói đều câu cuối, âm thanh phát run lên.

Lý Tư Tư mỉm cười nói:

–” Tô cô nương yên tâm, ca ca của cô đã đào thoát khỏi Từ Ân tự, cô gia cùng hần đã ước hẹn ở Tiên Nghi quan hội họp.Người đến nơi đây, tự nhiên có thể gặp được hần.”

Tô Anh Anh thất thanh nói:

–” Tiên Nghi quan? cô gia?không lẽ ân công chính là Tuyên Nghi công chúa?” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Liền quay lại, đôi mắt tròn xoe,kính hải nhìn Sở Dịch thăm dò:

–” thế thì...ngài...ngài há không phải là đương kim hoàng đế sao?”

–“Tô cô nương, cô gia không phải chỉ có một ca ca...”

Lý Tư Tư che miệng cười, nhu thanh nói:

–” Hần là thất ca của cô gia, Tề vương, người muốn cảm ơn, thì cảm ơn huynh ấy.Là huynh ấy lập kế hoạch cứu Trương Chân nhân”.

Sở Dịch thầm run rẩy, không lẽ tất cả đều là quỷ kế mà Lý Huyền bố trí lúc chưa chết sao.

Nhưng Linh Bảo phái đã bị quần ma tiêu diệt toàn quân,Trương Túc chỉ còn vài hơi thở thoi thóp, Lý Huyền vì sao lại phải mạo hiểm cứu tử địch ra khỏi Từ Ân tự chứ?

Không lẽ trong đó còn có bí mật gì không thể cho người ngoài biết.

Giữa Lý Tư Tư và Tử Vi môn còn có quan hệ nào đó sao.

Giữa nàng và Lý Huyền,không ngờ còn có ít nhiều bí mật mà mình không thể biết.

Sở Dịch càng nghĩ càng loạn,nghi vấn càng nhiều,cảm giác bất an lạnh lẽo càng lúc càng đậm hơn, trong lòng dâng lên một chút hồi hận, nếu sớm biết thế này, thì không nên một kiếm giết chết Lý Huyền.

Nếu như bấy giờ thôn tĩnh,dung hợp thần thức của lý Huyền, những nghi vấn, khó khăn này sẽ toàn bộ được giải quyết,hần cũng không phải lo lắng bị Lý Tư Tư nhìn ra thân phận.

Liền đó quyết tâm, thầm nghĩ:

–” Bỏ đi,như việc đã như thế này, đành phải đi bước nào tính nước đó,trước tiên cứ theo cách nói của Lý Tư Tư mà nói theo.Nàng nếu như còn nghi ngờ, cùng lắm là giết chết nàng,để Tiên muội giả làm nàng thôi.”

Hần ha ha cười, quang mang thiểm diệu,biến hóa thành hình dạng của Lý Huyền, cười nói:

–” Tô cô nương, Trương Chân nhân thanh tâm quả dục (lòng trong sáng, không truy cầu nhiều), đức cao trọng vọng, há có thể là phản đảng gian nịnh?chắc là chịu sự vu hại của yêu nhân mà thành như thế.Bổn vương nếu không cứu ý, sau này làm sao nói trả lời với trung thần nghĩa sĩ trong thiên hạ?”

Tô Anh Anh a lên một tiếng, vừa kinh vừa hỉ, vội vàng hành lễ cảm tạ.

Nàng tuy còn đơn thuần ngây ngô,là cô bé không am hiểu thế sự, nhưng cũng biết Tề vương quyền thế hơn người, thần thông quảng đại, nếu có hần phía sau đưa tay tương trợ, tất cả ắt sẽ có cơ hội lớn để xoay chuyển.

Vừa đến lúc này, chỉ nghe thấy từ hướng Tây Bắc vang lên một tiếng nổ rầm trời, trời đất sáng trắng.

Ba người ai nấy đều lạnh người, nhìn về phía tiếng nổ, chỉ thấy hỏa quang xông lên trời, khói bay nghi ngút, giống như những con hắc long, xích xa giao nhau uốn lượn, không biết là đã phát sinh chuyện gì.

Nghiêng tai nghe ngóng, cũng chỉ thấy tiếng hô hoán gào thét lan tỏa, vang vang không dứt.

Sở Dịch nhú mày nói:

–” Đúng rồi, chắc là phạm nhân của Từ Ân tự đã đào thoát rồi, trước mắt mấy lão hòa thượng đó đang xét tìm Trương Chân nhân khắp nơi, chỗ này không nên ở lâu, chúng ta về Tuyên Nghi quan hội họp cùng Tô thiếu hiệp.”

Lý Tư Tư yên nhiên cười nói:

-” Tô cô nương, đành phải để nàng và Trương Chân nhân chịu ủy khuất, chờ cô giả ở thiên hoa bình một lúc.

Liền đó từ trong tay áo lấy ra một ngọc bình tỏa ánh sáng bích ngọc, đem Trương Túc cùng Tô Anh Anh bỏ vào, giấu ở trong bình.

Sở Dịch cùng Lý Tư Tư cùng niệm quyết ẩn thân, kẻ vai cười gió, vượt qua Khúc Giang trì, hướng về mạn bắc Thân Nhân phương mà bay tới.

Để thử công lực của Lý Tư Tư nông sâu thế nào, Sở Dịch cố ý toàn lực phi hành, dùng niệm lực tra xét, phát hiện hàng chân khí âm nhu liên miên dày đặc, tim đập, hô hấp trầm hợp lại thành một loại tiết tấu, lúc nhanh lúc chậm, như có như không, cực kỳ quý dị.

Sở Dịch linh quang nhất thiết, nhớ đến trong mật thất của Tần Lăng mộ đã xem qua quyển u thiên đại pháp của thái cổ thủy tộc, thầm nghĩ:

”đúng rồi, cứ theo như trạng thái chân khí tuần hoàn của yêu nữ này mà phán đoán, lúc ngừng lúc tiếp tục, như có như không, biến hóa vô hình, dường như là tu luyện loại kỳ công này. Người mà ta ở trong Từ Âm tự ngẫu nhiên nhìn thấy đó, chân khí uy mãnh cuồng bá, sinh sinh bất tuyệt, là cao thủ một tông chứ không phải nàng... doc truyện tại . không lẽ thích sát thái tử là người khác sao?

Trong lúc suy nghĩ, hai người phóng như điện chớp, tiếng gió vù vù, mãi nhà góc phố ở phía dưới cấp tốc lướt qua phía dưới.

Phóng mắt nhìn về phía sau, chỉ thấy hỏa quang lấp lóa, chỉ thấy vô số kim ngô vệ gào thét phóng nhanh trên ngựa, xuyên qua đầu phố cuối đường, như nước triều tập trung về hướng Khang vương phủ.

Sở Dịch lạnh người, đoán nhất định đã phát sinh chuyện gì, vì thế bọn họ mới khẩn trương đi về phía đó cứu giá.

Nhưng lúc này trong Khang vương phủ tập trung rất nhiều đạo phật ca thủ, cho dù có chuyện gì phát sinh, hoàng đế cùng văn võ bá quan trong triều ă cũng bình yên không có chuyện gì.

Thân Nhân Phường cùng An Ấp phường đông tây tương cách, hai người không muốn đụng phải đạo phật cao nhân, đành phải đi đường vòng, đi chéo xuyên qua Vĩnh Trữ phường, rồi mới bay về Tuyên Nghi nữ quan quán.

“oang”

Chính lúc lâu các tường xanh của Tiên Nghi quán hiện ra trước mắt, hai người chuẩn bị hạ xuống thì nghe thấy hai tiếng nổ đécc tai từ trong quan truyền lạ, cả tòa tam thanh điện bắn lên không trung, gạch ngói vỡ bắn ra tứ phía.

Sở Dịch, Lý Tư Tư thất kinh, lảng không tập tức chuyển mình, còn chưa hồi thần lại, chỉ nghe tiếng hót ô ô, trong quan đột nhiên liệt diễm bùng lên, hỏa quang phùng phùng, chiếu cả bầu trời đêm thành một phiến đan hồng.

Trong tiếng sấm chớp, một đạo từ hồng quang xung thiên bay lên, nổ tung giữa bầu trời, lập tức biến hóa thành một con rắn có cánh khổng lồ vậy đỏ mắt xanh, bay cao cuồng loạn, gầm gừ như sấm chớp.

-“Dực hỏa xà!”

S

ở Dịch tựa hồ không dám tin vào mắt mình, con quái vật đó chính là thái cổ thần thú mà hắn chính mắt nhìn thấy ngày đó trong Hoa sơn Liên Hoa phong.

-“Tứ Linh xuất, bát hoang phá, nhị thập bát tú thiên hạ tẩu...”

Trong khoảnh khắc, trong đầu hắn vang vọng lên câu ca dao thượng cổ này,

Nguyên vì con hung thú này sau khi giải ải đào thoát, đã quay về nam hoang gây loạn ở đó, không ngờ bây giờ lại có thể xuất hiện trong thành trường an này, càng không ngờ Tiên Nghi đạo quán lại bị phá hủy bởi nó

Lúc này, dực hỏa xà như nghe thấy tiếng kinh hô của hần, quay đầu sang nhìn, ba cái mắt xanh hung ác nhìn Sở Dịch hai người trừng trừng, phát ra tiếng nộ hồng thê lệ, co người thủ thế, chồm tới nhanh như gió.

“Hô” Tam nhãn của yêu xà hung quang bạo phát, cái miệng khổng lồ giương to, một khối hỏa đạn màu tím hồng bắn mạnh tới.

Hỏa phong vỗ vào mặt, hô hấp ngen lại, Sở Dịch ý thức được rằng, phải lấy ra tử quang thần kính, đem quả hỏa cầu này phản xạ lại, rồi mới dùng long phiến, hồ phù cùng các pháp bảo khác trấn phục xà yêu.

Nhưng lập tức lại nghĩ tới Lý tư Tư đang ở bên cạnh mình, mình nếu như dùng những pháp bảo này, tức khắc sẽ lộ chuyện.

“Thất ca cẩn thận!” trong lúc hần còn đang lưỡng lự, Lý Tư Tư hét lên phóng tới, chặn ở trước mặt hần, hay tay áo vù vù xoay chuyển, nghênh tiếp quả cầu lửa đó.

“Đinh!” Sóng lửa lan ra tứ phía, hồng quang chói mắt.

Lý Tư Tư phun ra một ngụm tiên huyết, lập tức bay ngã về phía sau, đập đầu vào lòng Sở Dịch, mặt trắng như giấy, hai mắt nhắm chặt, giống như đã ngất đi.

“Muội tử!” Sở Dịch tâm trung đại chấn, dùng niệm lực thám xét, thấy hiện kinh mạch của nàng vẫn hoàn hảo, liền thở phào một hơi.

Không kịp nghĩ nhiều ôm lấy nàng toàn thân cấp tốc xoay vòng hình xoắn ốc, chớp mắt chế ngự lại cự lực nàng mang theo lúc bắn về phía sau.

Dực hỏa xà nộ hồng phi vũ, đuổi theo không tha, hỏa cầu không ngừng bắn ra.

Trong lúc vội vã, Sở Dịch không kịp lấy ra Tử Vi Tinh bàn. chỉ có thể ôm theo nàng, nhảy lên nhảy xuống tránh né giữa những quả đạn lấp lánh. Lưu hỏa tung hoành, bay sạt qua bên mình hai người, như tên bắn vào phố phường xung quanh.

Tiếng nổ vang lên khắp nơi, hỏa diễm xông lên trời, Thân Nhân phường lập tức biến thành một biển lửa.

Bách tính của con phố nhao nhao tỉnh dậy, lúc đầu còn nghĩ là ai trong phố đốt pháo hoa, nhưng nhìn kỹ, thì không ai không kinh hãi gào thét, chen nhau chạy trốn.

Nhưng lúc này đại môn của phố phường đã sớm bị khóa lại, nhất thời không thể xông ra được, đám người đại loạn, như kiến trong chảo nung, từng đoàn từng đoàn chạy vòng quanh, làm cục diện hỗn loạn cùng cực.

Ngọn lửa vươn ra rất nhanh, một thoáng, phòng ốc, lầu các đều sụp xuống, có mười mấy người bị xà đổ đè lên người, thảm hô không dứt.

Tiếng gió, tiếng lửa cháy, tiếng hò hét, tiếng khóc than, tiếng mắng nhiếc giao nhau cùng vang lên, như một cái đỉnh đang sôi sùng sục.

77. Chương 77: Chu Tước Thất Túc (p2)

Sở Dịch lạnh người, lòng nghĩ, nếu không giết chết con yêu thú này,

lão bách tính tất sẽ gặp tai ương!”

Liền đó lấy ra Tử Vi tinh bàn, quát to: “Yêu nghiệt chịu chết!” trong đầu hiện nhanh lại những chiêu thức của Lý Huyền, bắt chước mà đánh, không ngừng thi triển.

Lý Huyền tu hành là Thủy Tông pháp thuật, Sở Dịch sau khi đọc qua thượng cổ bí thứ, đối với sự vận hành chân khí, yếu quyết pháp thuật của Thủy tông đều nhớ rõ trong đầu, lúc này đem ra thực hành, không sai là mấy.

Tinh bàn phi chuyển, ngân quang bạo vũ, liên tiếp không ngừng đụng vào những quả hỏa cầu đang bắn tới.

Chỉ nghe thấy những tiếng ầm ầm không dứt, sóng lửa bùng lan sang tứ phía, đỏ rực bầu trời, chiếu hai mắt Sở Dịch hoa lên, lồng ngực nghẹn lại, hần cảm thấy sóng khí hùng dũng, như dời núi lấp bể đánh tới, rất khó chịu.

Liền đó, Sở Dịch hồng lên một tiếng, thuận thế mượn lực, xoay người phóng lên không, rơi xuống biển lửa đang phừng phừng cháy của Tiên Nghi đạo quan.

Trong lòng hần đã có chủ định, trong lúc tập trung đánh yêu xà, khó tránh cho người dân vô tội chịu vạ lây, liên lụy đến càng nhiều bách tính.

Xà thú vẫn không hề suy chuyển, gầm rú đuổi theo, những quả cầu lửa không ngừng vẽ lên từng đường cong đỏ tím trên bầu trời đêm, cùng Tử Vi tinh bàn không ngừng va chạm, nổ tung ra tứ phía như pháo hoa đầy trời, lưu lệ vạn phần.

Con Dực hoả xà này là Thái cổ nam hoang thần thú, tính tình vốn rất hung dữ, nay lại bị phong ấn vài nghìn năm, khi được thả ra, càng như nước lũ trào dâng, càng trở nên hung bạo điên cuồng.

Sở Dịch liên tiếp đánh bay mười bảy quả hỏa cầu, hai tay tê rần, khí huyết nhộn nhạo, trong lòng cực kỳ kinh hãi, không ngờ nó lại cuồng mãnh đến vậy.

Mình nếu không mượn lực các đại pháp bảo, lại không để lộ võ công chân chính, chỉ dùng những chiêu thức có hình thức mà vô lực này đánh nó, e rằng khó hơn lên trời.

Trong lòng loé lên một ý, liên tưởng đến tâm tâm tương thông quyết trong quyển linh tê ngự thú đại pháp.

Loại linh tê pháp thuật này do hoả tộc đại thần Chúc Dung tự mình sáng tạo, nguyên lý là thông qua ý niệm, cảm ứng nguyên thần tâm ý của thần thú, truy cầu tâm trí tương thông, từ đó dụ hoặc, tùy tâm chế ngự.

Nhưng người mới học nếu như lòng không kiên định, định lực không vững, không những không chế ngự được quái thú, ngược lại còn bị nó cắn lại, hồn phi phách tán.

Sở Dịch nghiên cứu bất quá chỉ vài ngày, nếu đổi lại là lúc bình thường, tuyệt đối không dám mạo hiểm lớn như vậy, nhưng đây là lúc ngàn cân treo sợi tóc, không thể chần chừ được nữa.

Cho dù hần không thể thu phục được hung thú, chỉ cần khống chế nguyên thần của nó, lợi dụng lúc sơ hở giết đi, cũng là thành công lắm rồi.

Thế rồi hần không chần chừ nữa, vừa chạy tránh dọc theo những bức tường còn sót lại của đạo quan, vừa ngưng thần tụ ý, nhắm niệm thần quyết, cảm ứng nguyên thần của hung thú.

Niệm lực không ngừng do thám, qua một lúc, chỉ cảm thấy bên tai vang lên một tiếng nổ lớn, một cảm giác phần nộ, bị thương, điên cuồng, hận thù không tên dâng lên trong lòng, làm hần không có lý do gì cũng muốn cất tiếng cuồng hồng.

Sở Dịch trong lòng vừa kinh vừa hỉ, biết đó chính là thần thức của mình và quái xà đang dần dần tương hợp. đọc truyện tại . liền loại trừ tạp niệm, đem toàn bộ nguyên thần trút lên mình xà thú, liên miên bắt tuyệt chuyển vào nó những ý niệm bi hận, thương tâm...

Phương pháp này quả nhiên có hiệu quả, không lâu sau, sự hung hăng của Dực hoả xà giảm dần, tốc độ cũng dần dần chậm lại, số lượng cũng như nhiệt độ của những quả cầu lửa phun ra cũng không còn như trước.

Lại qua một lúc, xà thú đột nhiên hú lên một tiếng, hai cánh thu lại, đuôi dài cuộn tròn, bay vòng vòng trong không trung, bản thân nhìn Sở Dịch, phát ra từng tràng tiếng rên bi lương, tựa như đang rất thương tâm, tâm nguội ý lạnh.

Sở Dịch đại hỉ, chính lúc đang tập trung chân khí, cho nó một phát trí mạng, thì nghe một tiếng quát to như sấm:

–“yêu nghiệt chịu của bản đạo một kiếm!” Bạn đang xem tại - .

Thoại âm chưa dứt, chỉ thấy một đạo bạch quang bùng phát phóng tới, như thiểm điện cắt ngang trời, đậm thẳng vào bụng con Dực hoả xà.

Máu xanh đen văng ra đầy trời, xà thú đột nhiên chấn động, toàn thân thu nhỏ, trên ba con mắt hung quang nộ phóng, từ từ mở rộng cái miệng khổng lồ đầy máu, phát ra những tiếng ồ ồ thấp trầm mà hung bạo, cảm giác bị hận vừa có đã tan biến như không hề tồn tại.

Sở Dịch thầm hô không hay, trong lòng mắng:

–” tên mũi trâu ngu si này, thành sự thì ít, bại sự có thừa!”

Từ một kiếm “Bạch hồng quán nhật” vừa rồi, kẻ vừa đến nhất định là cao thủ cấp chân tiên của Thượng Thanh thanh thành kiếm phái, tuy chân khí hùng hồn, khí thế như điện, nhưng muốn chém đoạn xà thú, e rằng còn thiếu chút hoả hầu.

kết quả ngược lại, yêu thú từ trạng thái bị phần bưng tĩnh, hung tính càng dữ dội hơn.

Trước mắt cho dù Sở Dịch có thi triển lại chiêu cũ, xà thú đã cảnh giác tất cũng không trúng kế một lần nữa.

Hoả xà quay đầu lại, trên ba con mắt lục quang lấp lánh, cuông bạo trùng trùng nhìn về phía đạo nhân vừa trêu chọc mình ở góc đông nam, lưỡi dài trời sục, nhe răng gầm gừ.

Rồi đột nhiên nó cất tiếng gầm to, đôi cánh khổng lồ dang rộng, toàn thân trướng lên vài lần có dư, đỏ như máu.

Hồng quang nhất thiểm, thế như sét đánh ngang tai phóng về phía đạo nhân đang đứng trên đỉnh mái.

Thượng thanh đạo nhân nọ thấy nó bị mình đánh mạnh nhưng không hề suy chuyển, đã sớm trợn mắt há mồm, trong lòng đại loạn, mắt thấy quái xà như điện mãnh liệt vô tới. vẫn đứng sững ở góc mái, nhất thời không biết tránh thế nào.

–“Sư thúc cẩn thận!”

Năm thanh niên đạo sĩ mặc thanh y đứng bên cạnh đại kinh thất sắc, theo nhau chuyển thân lên phía trước, kim quang bạo vũ, năm thanh trường kiếm phá không bắn ra, loạn chuyển không ngừng, trên không trung kết thành mai hoa kiếm trận.

Dực hoả xà nộ hồng, đôi cánh khổng lồ đột nhiên hợp kích.

–“Oang”

Hoả phong quét khắp nơi, năm thanh trường kiếm bị đánh gãy thành từng đoạn văng ra tứ phía, hoá thành sô sô khối thép màu hồng nóng rẫy, như mưa sao băng rơi đầy trời.

Năm đạo sĩ thanh thành phái nọ tránh cũng không kịp, lập tức bị muôn vạn mảnh sắt xuyên qua, gào lên thảm thiết, ngã văng về phía sau, thi thể văng tứ phía, máu tươi bắn khắp nơi, một làn khói xanh nổi lên, mùi thịt cháy nhanh chóng lan toả ra khắp nơi.

Thanh y đạo nhân nọ như tỉnh mộng, vội vàng hồng lên một tiếng, song chưởng bích quang bạo phát, hoá thành một đạo quang đao. Nhưng quang đao chưa kịp thành hình, hắn đã bị một quang hoả cầu đỏ tím đánh mạnh vào nơi ngực.

“xuy xuy xuy xuy”

Thanh y đạo nhân kêu lên thảm khóc, thân hình bốc cháy rừng rực, hai tay cuồn cuộn loạn khuỷa khoáng không ngừng, trong chốc lát đã bị cháy đen, lão đảo lùi lại vài bước thì quỵ xuống, bị cuồng phong thổi tả lả như bột.

Sở Dịch hít một hơi lương khí, vừa kinh vừa nộ, chính lúc định toàn lực phản kích, chỉ nghe thấy từ xa có tiếng người quát:”Hoàng thượng có chỉ, ai giết được yêu quái, cứu ra Tiên nghi công chúa, phong làm thiên hộ hầu (chức hầu, phong cho 1 nghìn hộ)

Những tiếng “Rít rít” vang lên, tên phóng đầy trời, thần binh lợi khí nhiều không kể xiết, từ bốn mặt bát phương bắn về phía dực hoả xà.

Dực hoả xà bay cuộn tròn, bao nhiêu tên bay đến đều rơi lả tả, nhưng cũng bị vài thứ thần binh, pháp bảo xuyên qua người, cất tiếng hồng to bay lên kên cao đào thoát.

-“Đừng để quái xà chạy mất”

-“Giết chết yêu quái, trả thù cho Bạch sư thúc!”

Bên ngoài đạo quan tiếng vó ngựa như sóng triều, tiếng hô hoán như sấm, vô số binh sĩ, hoà thượng, đạo sĩ theo nhau xông tới, lại có mười mấy đạo nhân ảnh phá không bay tới, truy sát Dực hoả xà.

Sở Dịch thở phào một hơi, ôm lấy Lý Tư Tư ngồi trên đất, bốn bề lửa cháy phừng phừng, phòng ốc đổ sụp, cột nhà chạm khắc rơi đổ trên nền đất, Tiên nghi đạo quan phú lệ hoành tráng là thế, giờ chỉ còn là một đồng tường vỡ ngói vụn.

78. Chương 78: Chu Tước Thất Túc (p3)

Vài chục kim ngô đạo sĩ xông tới, nhìn thấy hai người liền vui mừng hô to:

-” Triệu tướng quân, tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi! Công chúa ở đây này!”

Tên tướng quân họ triệu nộ xông lên phía trước, a lên một tiếng, vừa kinh vừa hỉ, thất thanh kêu lên:

-” Tề vương! ngài... ngài sao lại ở đây? thật là quá tốt rồi, chúng tôi tìm ngài khắp thành.”

Đúng là tìm mòn giày sắt mà không thấy, lại có được không tốn chút sức lực nào, vô tình lập được hai đại công, Vị Triệu tướng quân nộ kích động đến mức âm thanh mất tự nhiên, mắt nhìn quanh, lạ lùng hỏi:

-” Ngũ Phi nương nương đâu rồi? bà ấy không phải bị bắt đi cùng Tề vương hay sao?”

Lúc Sở Dịch định trả lời, thì thấy Lý Tư Tư đang ôm trong lòng run nhè nhẹ, mở mắt ra, thần tình kỳ quái nhìn mình. Trong lòng hấn chấn động, trầm giọng quát:

-“Giờ không phải lúc nói lời thừa! Ngũ phi nương nương bị yêu nhân đó bắt đến Từ Ân tự tháp, bọn người mau đến đó cứu đi!”

Triệu tướng quân quan tâm đến việc lập công, nghe thế như vớ được vàng, vội vã bảo binh sĩ đỡ Sở Dịch hai người lên xe, tiến về Tề phủ, mình thì dẫn theo binh sĩ đi đến Từ Ân tự.

Thân Nhân phường thế lửa xông lên tận trời, tình thế cuồng loạn.

Trong lúc Sở Dịch ngồi trong xe ngựa, đi ra khỏi đó, chỉ thấy lính cứu hoả chạy tới lui, vô số vòi rồng phun ra như phía, giống như trời đang mưa lớn.

Lão bá tính khóc than, những muốn nhảy vào biển lửa, cứu những người thân trong đó ra, nhưng lại bị quân sĩ cản lại ở bên ngoài, tiếng gào khóc, bi phẫn, hô hoán giao nhau, càng làm lòng người thêm giằng xé.

Thấy đêm trừ tịch đoàn viên, không ngờ lại biến thành ngày vĩnh biệt, Sở Dịch tâm tình trở nên u ám trầm mặc, thầm nghĩ:

-“Nhị thập bát tú đều đã được giải ra, chỉ một con, cũng đã cuồng mãnh khó trị, nếu xuất hiện cùng một lúc thì không hiểu sẽ thế nào. Nếu không sớm thu đủ lục bảo, bình định đại kiếp, bá tính thiên hạ chắc còn phải chịu không ít khổ sở...”

Ý nghĩ chưa dứt, đã thấy Lý Tư Tư thở dài một hơi nói:

–” Thất ca, hôm nay huynh thật là cổ quái,như người thất hồn lạc phách vậy, vừa xong sao huynh không dùng chiêu:” Di tinh hoá la” phong ấn Dực hoả xà thú.”

Sở Dịch lạnh người, chính lúc định giải thích, thì nhìn thấy nàng nhìn chăm chăm vào mình không chớp mắt, than rằng:

–“Có phải là vì yêu nữ Tiêu Thái Chân đó không?thì ra cái chết của ả lại làm huynh mất hồn như vậy?”

Quàng mắt nàng chuyển hồng, khoé miệng nhếch lên nụ cười thê lương, nhu thanh nói:

–” Thất ca, thất ca...nếu như một ngày muội chết, huynh có đau khổ như thế không?”

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu qua song cửa,chiếu trên khuôn mặt trắng như tuyết của nàng,nước mắt long lanh,tiểu dung vừa thê uẩn vừa yêu mị, lại không biết tại sao đầy nét thương tâm,vừa ghen tị lại vừa hoan hỉ.

Nhớ tới lúc trước nàng không màng tất cả lấy thân che ình, Sở Dịch tim đập thình thịch, trong lòng dâng lên cảm giác thương hại,

Nhất thời, hần như quên mất mình đang mạo nhận làm ca ca của nàng, nhịn không được nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, mỉm cười nói:

–” Muội tử ngọc, chúng ta tu tiên luyện thần, không phải là vì trường sinh bất tử hay sao?nếu có một ngày, muội chết, đó cũng chỉ là vì muội cùng ta thoát trần thành tiên, đến tiên giới tiêu diêu khoái hoạt mà thôi.”

Lý Tư Tư yêu kiều mỉm cười, trong lòng hoan hỉ, nước mắt rơi lã chã, khuôn mặt ửng hồng, lắc đầu than thở:

–” Thất ca, muội không mong đến tiên giới gì cả, chúng ta làm tiên lữ cũng được, làm oan nghiệt cũng được,chỉ cần được ở bên huynh, cho dù ngày ngày ở địa ngục lên núi đao xuống biển dầu, vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn không được đầu thai,muội cũng cam lòng thoả mãn.”

Lời nói ôn nhu thân thiết, nhưng trong tai Sở Dịch như tiếng sấm rền.

Trong lòng bao cảm giác pha trộn, thâm nghĩ:” không ngờ nàng ta đối với huynh trưởng của mình lại si tình như thế! tuy là oan nghiệt ngược với luân thường, nhưng thật là đáng thương đáng thán.Chỉ tiếc là nàng ta lại yêu hạng gian tặc như Lý Huyền,thật tiếc ột đũa minh châu.

Hần vốn là người thiện lương,sau khi cùng Sở Cuồng Ca hợp thể,đã biến thành phong lưu phóng lãng, không chịu ràng buộc, đối với lễ luật của thế gian đã sớm coi như không. Lúc này nghe được những lời của Lý Tư Tư, trong lòng vừa đồng tình lại vừa oán thán, sự bài xích cảnh giới đối với nàng đã giảm đi quá nửa.

“ô...oaaaa”

Chính vào lúc này, từ phía xa xa đột nhiên truyền lại một tiếng gáy sắc nhọn.Liên tiếp từ tứ phương bát hướng vang lên từng tràng tiếng hống, như sấm gầm biển động, theo nhau vang lên,làm cho người lông tóc dựng đứng, lạnh tận gan ruột.

Sở Dịch sử dụng Hoả nhân kim tinh, nhìn về phía tiếng kêu,trong trời đêm phía nam, một quầng mây ngũ sắc tụ tập, yêu khí xung thiên, ẩn ẩn thấy một quái vật màu xanh đang bay vòng tròn.

Sở Dịch trong lòng lạnh toát, thất thanh nói:” Cứu giác nguyệt lộ”

Con quái thú đó vừa giống một con hươu có sừng, lại vừa giống kỳ lân,toàn thân vẩy xanh lấp lánh, chín sừng giao nhau, sắc sảo như dao,rất tranh nanh hung ác,chính là một nam hoang hung thú khác trong nhị thập bát túc.

–“tề vương nhân lực thật tốt”

Bên ngoài xe truyền lại tiếng quát to, trên không trung một đạo bích ảnh loé lên, chỉ thấy một thanh bào đạo nhân gầy nhỏ,hai chân xếp lại nhẹ nhàng đung đưa hạ xuống đuôi xe,chính là một trong thập đại tán tiên Đổ Thái Thạch.

Bọn hộ vệ thấy hấn đến, cũng theo nhau hành lễ.

Vài tên thanh thành đạo nhân quy sụp trên đất, khóc nói:

–” Sư tôn, Bạch sư thúc...lão nhân gia...bị Dực hoả xà hại chết rồi!”

Sở Dịch nhú mày, thâm nghĩ:” Thì ra là hấn.”

Thanh thành huyền chân đạo viện có ba cao thủ cấp chân tiên, gọi là “Tam huyền chân tiên”, trong đó Bạch Huyền Trì, sư đệ của Đỗ Thái Thạch, là người lỗ mãng, hữu dũng vô mưu. Người vừa xong bị chết dưới hoả cầu của xà thú, chắc là hấn ta.

Đỗ Thái Thạch gạt đầu, trong mắt thoáng qua thần sắc đau khổ, nhưng lập tức khôi phục trạng thái bình thường, mỉm cười nói:

–” Tề vương, công chúa, đêm nay quần ma loạn vũ, Chu tước thất túc theo nhau nổi dậy, không hề thái bình, bản theo chỉ của điện hạ, tới để hộ giá.”

“Chu tước thất túc?” Lý Tư Tư hoa dung vi biến, mắt huyền ánh lên vẻ kinh hãi.

Sở Dịch cũng chấn động, vừa kinh vừa nộ, sự việc không muốn để xảy ra nhất cuối cùng cũng đã xảy ra! hung thú tề xuất, thiên hạ đại loạn, không lẽ lời tiên đoán quả thực ứng nghiệm sao?

Chòm râu của Đỗ Thái Thạch phất phơ trong gió, lắc đầu ưỡn ngực nói:

–“Không sai. Trong một khắc ngắn ngủi mà trong ngoài thành đã xuất hiện cả nam hoang tứ đại hung thú, làm cho đêm trừ tịch, lòng người hoảng loạn, chó gà không yên...”

Trông mắt sòng sọc xoay chuyển, hấn lại cười hi hi nói:” Nhưng mà vương gia cứ yên tâm, đạo phật các phái nhận chỉ đồng tâm hiệp lực hàng yêu trừ ma, sẽ đuổi bọn yêu thú ra khỏi kinh thành mau thôi. Qua vài ngày nữa, nhất định từng con một phải hàng phục, thành vật tể lễ cho tiên phật đại hội.”

–“Hồng rồi! Thất ca...”

Lý Tư Tư nhú mày khẩn trương, nắm chặt lấy tay Sở Dịch, ngầm truyền âm nói:

–” muội còn nghĩ con yêu thú đó xuất hiện ở Tuyên Nghi đạo quan là điều bất ngờ, nhưng theo tình hình hiện tại, nhất định là thần môn các phái đã biết mưu kế của huynh, vì thế đi trước một bước, điều khiển hung thú đến phá huỷ nơi đây.”

Sở Dịch nghe mà lạnh người, Lý Huyền cùng Ma môn các phái quan hệ thật vi diệu, hôm qua sau sự kiện liên hoàn đó, rạn nứt giữa hai bên càng sâu.

Hấn chỉ sợ ma môn các phái qua cầu rút ván, hạ sát thủ đối với Lý Huyền, phá hỏng đại sự của hấn, vì thế mới bày ra kế để ma môn tin rằng ” tần vương chuyển thế” đã lấy được ngũ bảo, lại còn sẽ lộ diện ở Tiên phật đại hội, để ma môn không dám dấn thảo kinh xà, khinh cử vọng động.

Vì thế đêm nay, hấn cố ý biến thành Tần vương chuyển thế, trước mặt đạo phật các phái trong Tề Vương phủ, tương kế tựu kế diễn cho đầu đuôi liên mạch, kín như áo trời. Tính rằng nhất định ma môn các phái một khi nhận được tin tức, cho dù còn có chút nghi ngờ, cũng quá nửa tiêu biến bớt rồi.

Nhưng, Lý Tư Tư cùng Lý Huyền cuối cùng là đang mưu tính gì? tại sao lại phái cứu Trương Túc ra?

Tuyên Nghi quán rốt cuộc còn đang ẩn chứa bí ẩn gì nữa đây, cuối cùng là âm mưu độc ác gì, lại có thể làm ma môn phản nộ đến thế.

Lại có thể làm a môn không màng đến tiên phật đại hội sắp tới, không màng có thể kinh động đến đạo phật các phái, “tần hoàng chuyển thế”, thậm chí không tiếc công tập trung nam hoang bát đại hung thú, làm rối loạn đến hôn thiên ám địa, cũng phải đẩy hai người Lý Huyền vào chỗ chết.

Sở Dịch nghĩ đến đầu đầu, tâm loạn như ma, hận không thể trực tiếp hỏi Lý Tư Tư, nhưng cũng không thể mở miệng vì không biết nên trả lời thế nào.

Đêm ba mươi năm nay, đã phát sinh quá nhiều sự kiện, giữa chúng tựa như có muôn vàn quan hệ, nhưng lại như bị che phủ trong sương mù, không thể hiểu rõ.

Tiêu Văn Tình cùng Yến Tiểu Tiên thông minh có khi còn hơn mình, nếu như giờ có các nàng bên mình, có khi có thể mò ra đầu mối.

Nghĩ đến đó, Sở Dịch đột nhiên nhớ tới hai nàng hiện nay đang ở trong Khang vương phủ, trong lòng trầm xuống, mồ hôi lạnh toát ra.Đúng rồi! đêm nay yêu ma hoành hành, kinh thành đại loạn, không hiểu hai nàng ra sao rồi.

Nhất thời hấn trong lòng lo lắng, không còn thời gian nghĩ linh tinh, nắm lấy tay Lý Tư Tư, truyền âm nói:” Muội tử, muội nói đúng rồi.Muội trước tiên về phủ ta đợi, thất ca đi dò thám tin tức một lúc, xem xem có phải là thần môn đối phó chúng ta không.”

Rồi không đợi nàng trả lời, hấn nhảy ra khỏi xe nói:” Đổ thiên nhân, thỉnh người đưa công chúa về Tề vương phủ trước.Bốn vương phải đi phục mệnh hoàng thượng rồi mới về.”

“Vương gia cẩn thận” mấy chục kim ngô vệ chỉ sợ có gì sơ thất, kinh hoảng kêu lên, thúc ngựa đuổi theo.

Hoả quang xông lên trời, khói bay cuộn cuộn, trên đại nhai đầy những nhóm người chạy trốn, tiếng khóc, tiếng gào thét vang lên tứ phía.

Trừ Thân Nhân phương,kinh thành còn rất nhiều phố phường bị cháy rụi, ngay đến những tự miếu nguy nga tráng lệ cũng biến thành một đồng phế thải, nhìn thấy mà kinh tâm.

Từng đội từng đội kim ngô vệ hò hét dong ngựa, cách ly từng nhóm người,hướng dẫn đến từng khu vực nhất định, để phòng lưu manh vô lại nhân lúc hoả hoạn mà hành hung tác loạn.

Sở Dịch thúc ngựa phi nhanh, đám kim ngô hộ vệ nhìn thấy hấn, không ai không hành lễ nhường đường.

Đến trước cửa Khang vương phủ,không đợi hấn nhảy xuống ngựa,đã nghe thấy một âm thanh ngọt ngào đầm ấm vọng đến bên tai:” Sở lang, chàng đã đến rồi”

Một tiểu nha đầu chen ra khỏi dòng người tiến lên phía trước, đôi mắt mọng nước, cười trong nước mắt, vừa hoan hỉ, lại vừa vội vàng, chính là Tiêu Văn Tình.

Sở Dịch vui mừng,không để ý đến thân phận khác biệt, nhảy xuống ngựa, ôm chặt lấy nàng, cười nói:

-“May mà hai người không sao!”

Lòng thầm thở dài một hơi.

Bọn người trước cửa nhìn thấy, không ai không bàn tán.Tuy sớm biết Tề vương phong lưu háo sắc, nhưng không ngờ lại yêu một ả nha đầu như vậy, nhất thời,mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Trước đó để Tiêu Văn Tình đợi cùng với những nô bộc trong Tề vương phủ, thật là hối hận cũng đã muộn. doc truyện tại . Sớm biết thế này, đối đãi với nàng thêm phần ân cần, vỗ mông ngựa thêm một chút, thì có khi một bước lên trời cũng nên.

Tiêu Văn Tình đỏ mặt hạnh phúc.

Nhưng rồi sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, truyền âm nói:

-” Đúng rồi, Sở lang, vừa rồi Yến muội tử đuổi theo thẳng cháu của Lý Mộc phủ, thiếp khuyên nàng không được.”

-“cái gì, Lý Đông Hầu?”

Sở Dịch kinh hãi, suýt chút nữa thì kêu ra miệng, nhớ đến mối thù của tên tiểu tử đó cùng Yến Tiểu Tiên, càng thấy bất an truyền âm nói:

-” Thế có chuyện gì? Tiên muội sao lại bị hấn nhận ra?”

Tiêu Văn Tình lắc đầu nói:

-” không phải, chỉ là muội ấy thấy hấn hành hạ con hắc kỳ lân của chàng, tức giận quá, mà muốn cứu nó ra.”

Sở Dịch ngạc nhiên:” hắc kỳ lân?” rồi mới nhớ ra đó là cái tên mình cùng Yến Tiểu Tiên đặt cho con lừa của mình, không nhận được phì cười, rồi ngay lập tức nhú mày kỳ lạ nói:

-” hắc kỳ lân sao lại rơi vào tay tên tiểu tặc Lý Đông Hầu đó thế?”

Hắn cùng con lừa đó tuy mới cách vài ngày, nhưng tưởng như là chuyện của kiếp trước.Lúc này nghe thấy Tiêu Văn Tình đề cập đến,cảm thấy như nghe thấy tin tức của bạn cũ, người thân thất tán nhiều năm, trong lòng cảm thấy thân thuộc, rất mực quan tâm. tại

Tiêu Văn Tình nói:

-” Thiếp nghe Yến muội nói,tên tiểu tặc đó hận Sở lang đến tận xương, nhưng không bắt được chàng nên mới lấy con hắc kỳ lân ra trút giận.” Sau đó liền đem mọi chuyện kể giản lược.

Thì ra Tiêu Văn Tình, Yến Tiểu Tiên hai người nghe thấy Tề vương bị “Tần vương chuyển thế” bắt mất, lập tức đoán ra quá nửa kế Kim thiên thoát xác của Sở Dịch, vì thế tuy bất an, nhưng không hề khẩn cấp, vẫn lưu lại Khang vương phủ đợi tin tức.

Nhưng nửa thời thần sau,những bọn quái thú như Tinh nhật thần mã, quý nhân kim dương,dực hoả xà yêu... lần lượt xuất hiện ở Trường An,tàn sát làm loạn.Chỉ trong chốc lát, tứ phía nổi lửa,thương vong không biết bao nhiêu.

Tin tức truyền tới Khang vương phủ, bách quan kinh hãi thất thần, yến tiệc lập tức bãi bỏ.Đường Nguyên tông lệnh cho đạo phật các phái tận lực tiêu diệt yêu ma, cùng hộ vệ ọi người an toàn.

Trong lúc hỗn loạn, Yến Tiểu Tiên nhìn thấy bọn Long hổ đạo sĩ hộ vệ Lý Đông hầu lên một chiếc xe tứ mã, đằng sau còn buộc con lừa đen của Sở Dịch

Con lừa đó trên mình đầy vết thương, đi lảo đảo, không biết là chịu ngược đãi không nhiều, bị xe ngựa nhanh như điện chớp kéo theo chạy khắp nơi, cuối cùng không chịu nổi,quỵ xuống đất, bị kéo lê trên nền đất.

Sở Dịch nghe thế rất giận,buột miệng nói:

-” Tiểu tặc dám ngông cuồng như thế...”

Thấy mọi người kinh hãi nhìn mình, hắn liền tỉnh ngộ, nhận cơn giận, nghiêng răng truyền âm nói:

-” Con bà nó,tên tiểu tặc đó để rơi vào tay ta,xem ta biến hắn thành con lừa, từ sáng đến đêm kéo hắn đi..”

Tiêu Văn Tình nhếch mép cười nói:” Yến muội muội phần nộ không chịu được, nói cái gì phải cứu bằng được con lừa,trừng phạt tên tiểu tặc đó, vì thế mà đuổi theo bọn chúng.Dặn chúng ta sau khi hội ngộ thì cứ về Khang vương phủ trước, nàng sẽ bắt hắc kỳ lân về sau...”

Sở Dịch lắc đầu trầm ngâm nói:

-” không được.Tên lão tặc Lý Mộc Phủ cùng với mấy lão mũi trâu Long hổ sơn đều rất gian ngoan, đêm nay lại có quá nhiều yêu ma xuất hiện, trong phủ nhất định sẽ có rất nhiều thiên sư tặc đạo trấn thủ.Tiên muội tuy thông minh linh hoạt, nhưng chỉ có một mình, không tránh khỏi nguy hiểm, chúng ta mau đến tiếp ứng.”

Tiêu Văn Tình dịu dàng cười:

-” Sớm biết chàng sẽ nói vậy mà.Ta đã sớm đổ lên thân Yến muội thanh phù tử mẫu hương.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói tiếp:

-” Đúng rồi, Sở lang,vừa xong đã xảy ra chuyện gì? Huynh đã gặp người nào thế?”

Trong mắt Sở Dịch như lướt qua hình ảnh nữ tử áo trắng thanh lệ thoát tục nó, tim đập thành thịch,mặt nở nụ cười nói:

-” Nói ra thì dài lắm, trên đường ta sẽ từ từ nói uội biết.”

79. Chương 79: Mạc Hậu Thiên Sư (p1)

Trăng sáng ẩn hiện sau quần mây mây đen cuộn cuộn,

Ánh trăng lúc sáng lúc tối, chiếu trên mặt tuyết của Lý phủ to lớn, trên mái ngói sương giá kết băng, lấp lánh phản chiếu ánh bạch quang nhàn nhạt,

Nơi hoa viên trong nội phủ, giả sơn nhấp nhô, rừng trúc xanh ngắt, phát phơ mấy cành la đà vươn ra khỏi tường, xào xạc trong làn gió lạnh.

Lý phủ cảnh bị nghiêm ngặt, nơi đâu cũng có vệ sĩ mặc giáp trụ, thần tình lẳng lẹ, cảnh giới nhìn xung quanh.

Long hổ đạo sĩ mặc hoàng bào vũ quan xuyên qua khoảng giữa các hộ vệ, đi tới đi lui, trong đó không thiếu cao thủ cao thủ cấp tiên, chân.

Yến Tiểu Tiên nín thở ngưng thần, trốn nơi mật động trong một hòn giả sơn, thu ba lưu chuyển, quan sát nhất cử nhất động xung quanh, trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa hiếu kỳ.

Đêm nay Chu tước thất tức cùng xuất hiện ở Trường An, lòng người hoảng loạn, không biết bao nhiêu vương công tôn quý cũng yêu cầu tu chân hộ vệ, thế mà thiên sơ đạo lại phá hơn nửa đệ tử đến trấn thủ Lý phủ, có thể thấy Lý phủ thế lực rất lớn, cùng Thiên Sư đạo quan hệ cũng rất sâu.

Ở chuồng ngựa bên đông sương phòng cách đó mười trường, con lừa đen đang ngã nằm trên đất, bụng phập phồng nhẹ. Cơ thể nó đầy vết thương, lông vón cục, trên mình máu tươi nhỏ giọt, hơi thở yếu ớt.

Vừa rồi nó bị xe tứ mã kéo lê trên đường, lại bị roi ngựa quất liên tục nếu không phải da đồng xương sắt thì đã sớm chết rồi.

Lúc này bốn chân nó đều bị xích sắt to bằng nắm tay xích lại, ngay đến mũi cũng bị rọ sắt bó chặt, không thể phát ra tiếng, nhưng vẫn nghe thấy nó kêu ô ô phẫn nộ.

Yến Tiểu Tiên vừa tức vừa giận, lòng nghĩ: "Nhà họ Lý thật khéo sinh ra một đứa tiểu tặc tử vô sỉ, ghi hận ta cùng đại ca, lại đem một con súc sinh ra hành hạ để hả giận, thật là không bằng súc sinh. Hừm. doc truyện tại . xem ta thu phục người thế nào!"

Nàng rất thích con lừa lông đen này, hôm nay gặp nó, cảm thấy rất vui mừng thân thiết.

Đối với nàng mà nói, con lừa đen này không những là bằng hữu, mà còn là nguyệt lão, bà mai se duyên giữa nàng và Sở Dịch. Hơn nữa, trên một phương diện nào đó, nó là cầu nối duy nhất liên quan với người "đại ca" thiện lương chính trực lúc trước, càng thêm trân quý.

Chính vì như thế, nàng không màng tất cả, không đợi Sở Dịch quay lại, cũng phải mạo hiểm cứu nó ra trước.

Yến Tiểu Tiên đang suy tính một kế sách vẹn toàn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân vọng tới, một tử y đồng tử vội vã chạy về phía rừng trúc, vội vã đứng lại bên hòn giả sơn, tiếp đó tiếng: "xè xè xè" liên miên bất tuyệt vang lên bên tai, đột nhiên trước mặt nàng đứng tiểu.

Ánh trăng chiếu rõ ràng, hắc mi thanh mày tú, trán cao có một nốt ruồi đỏ, chính là thư đồng Bào cầm bên mình bên mình Lý Đồng Hầu, rất được hắc sủng ái.

Yến Tiểu Tiên tâm niệm nhất động, từ buồn phiền trở nên vui mừng:

"Đúng lúc đang lo không có cánh bay lên trời, người lại bắc cho ta cái thang!"

Liền đó lẳng người nhảy ra, tay dấu "hút hồn châm!", vô thanh vô tức cắm vào thiên linh của hắc.

Tên thư đồng nọ run lên, hứ một tiếng cũng không kịp, lập tức ngã xuống đất thân vong.

Yến Tiểu Tiên đẩy hắc đầu sau trong giải sơn, sau đó lắc mình một cái, biến thành hình dạng của hắc, vòng qua giả sơn, từ trong rừng trúc đi ra, rón rén đi đến nhà ngựa.

Bọn vệ sĩ nhận ra thư đồng này là hồng nhân trước mặt Lý Đông Hầu, không ai tra vấn gì.

Mã phu ở xa xa nhìn thấy, vội vàng cười toe toét nghênh đón:

–” Cầm đại ca, công tử lại xuất ra chiêu số gì? muốn lột da nó, hay là lóc thịt nó? tiểu nhân đang ngứa tay, cũng muốn trị con lừa ngốc đó một phen.”

Con lừa nghe thấy tiếng bước chân của Yến Tiểu Tiên, vành tai ngo nguậy, phát ra tiếng kêu ô ô vui mừng, không biết khí lực từ đâu ra, đạp đất đứng dậy, đi về phía nàng.

Yến Tiểu Tiên tim đập mạnh, vừa kinh vừa hãi, không ngờ nó thông linh đến thế, mình giả trang thế này mà cũng có thể từ tiếng bước chân nhận ra thân phận.

Mã phu tưởng con lừa định đứng dậy báo phục, quát rằng:

–” nghiệt súc muốn chết à!”

Lấy thân mình chắn trước mặt Yến Tiểu Tiên, dùng roi vụt nó.

–”Dừng tay!”

Yến Tiểu Tiên đưa tay đoạt lại roi da, to giọng quát:

–” Nếu nó thiếu mất sợi lông nào, xem công tử lột da người thế nào!”

Mã phu vỗ mông ngựa vỗ cả chân, tuy cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng lần bầm vài câu, rồi cũng tức giận thoái lui.

Con lừa đen giương đôi mắt như quả chuông đồng liên lảo nhìn Yến Tiểu Tiên, ứa nước mắt muốn khóc, rất kích động, lắc đầu quấy đuôi, như muốn đến nũng nịu nàng, nhưng bị xích sắt giữ lại, nửa bước cũng không tiến lên được.

Yến Tiểu Tiên mỉm cười, dương mày nói với mã phu:

–” Công tử nói rằng, hôm nay hành nó thế đủ rồi, cho nó ăn uống ngủ đầy đủ, mai lại chơi tiếp, người còn không mau...” xem tại

Chính lúc định bảo mã phu cởi xích, thì xem xét kỹ, phát hiện dây xích này dùng hợp kim bắc hải huyền băng thiết, vô cùng cứng rắn, lòng nghĩ:

–” Kỳ quái, đây không phải là dùng dao mổ trâu giết gà, đại tài tiểu dụng sao...” Lờ mờ nhận ra có điều không ổn.

Thu ba lưu chuyển, chỉ thấy tứ phía long hổ đạo sĩ từ xa vây lại, thần sắc cổ quái nhìn mình, lòng nàng trầm xuống, liền nghĩ:

–” Hồng rồi, nhất định là một cái bẫy, hợp kim này không phải để trói con lừa, mà để đối phó với Thiên xu kiếm của đại ca!”

Nghĩ như thế, lưng Yến Tiểu Tiên đổ đầy mồ hôi lạnh, lập tức đại ngộ, “đúng rồi, bọn mũi trâu này chắc nghĩ Tần hoàng chuyển thế ký thân trên thân thể đại ca, vì thế mới lấy con lừa này làm mồi, dụ huynh ấy đến đây! Chẳng trách Lý Mộc Phủ thâm trầm âm hiểm là thế, lại để cho Lý Đông Hầu làm loạn, đem con lừa đi rong trên phố, dùng lại trước Khang vương phủ như vậy?”

Nghĩ đến đây, lòng nàng thấy rất hối hận, chỉ tại mình quá khẩn trương, nhất thời không suy nghĩ kỹ, để lạc vào hiểm cảnh.

Giờ đây kẻ định dợt một bên, chỉ cần mình bị lộ thân phận, lập tức tính mệnh gặp nguy hiểm, dù là không chết, cũng sẽ bị bắt làm mồi dụ Sở Dịch.

Giờ đành nhanh chóng ổn định trận cước, không để địch nhân nghi ngờ, sau đó nghĩ cách an toàn rời khỏi đây, đem tin tức thông báo với đại ca, không để huynh ấy đuổi theo sau, bị đánh mà không kịp chuẩn bị.

Nhanh như chớp, một ý niệm thoáng qua trong đầu Yến Tiểu Tiên, trên mặt thanh sắc không đổi, dương mày nói tiếp:

-“... người còn không mau đem cỗ đến, cho nó ăn no?”

Không đợi mã phu trả lời, nàng vỗ đầu con lừa một cái, khẽ nháy mắt với nó, rồi quay người bỏ đi.

Con lừa mắt rơm rớm nước, dường như hiểu ám thị của nàng, lúc lắc cái đầu kêu ô ô một tiếng, rồi lại vô khí lực ngã lăn ra đất, hai mắt không hề nháy nhìn theo thân ảnh nàng, lưu luyến không rời.

Thấy Yến Tiểu Tiên bỏ đi khỏi hoa viên như không có chuyện gì, sự cảnh giác, hồi hộp của bọn long hổ đạo sĩ mới giảm đi phần nào, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào nàng cho đến khi nàng khuất sau tường, dần dần biến mất khỏi thị tuyến.

Ánh trăng chiếu sáng tây lầu, sương trắng rải trên mặt đất, hoa viên trống rỗng, không một bóng người.

Gió mạnh thổi đến, trong đình viên chỉ thấy bóng những cây ngô đồng lắc lư quỵên vào nhau trên nền đất, như vô số yêu ma quỷ quái đang kêu gào lắc lư.

Yến Tiểu Tiên hốt hoảng khẩn trương, lúc nào cũng cảm thấy như có vài cặp mắt đang theo dõi mình từ trong bóng tối, lòng rất sợ hãi, nhưng bước chân không nhanh cũng không chậm, đến hơi thở cũng không dám ngừng.

Đi vòng qua mấy toà lâu các, xuyên qua hành lang dài, lúc xác định phía sau không có bóng người, nàng mới có thể thở phào một hơi, như mất hết hơi sức dựa mình vào cột hành lang, tim đập thình thịch, nỗi sợ hãi cuồng liệt giờ mới xông lên.

Con đường ngắn ngủi chỉ có hơn trăm trượng, mà nàng thấy như đường từ quỷ môn quan trở về.

Chính lúc muốn ẩn thân hoàn hình, chạy khỏi Lý Phủ, thì nghe nhìn thấy một thư đồng dẫn theo hai đạo sĩ khẩn trương chạy vào hoa viên, gọi:

-” Bào cầm, người đến đây làm gì? công tử đang phái người tìm người khắp nơi đó! còn không mau theo chúng ta quay về!” ,không cần nghe trả lời, đã vươn người che phía trước, nắm lấy tay nàng kéo đi...

80. Chương 80: Mạc Hậu Thiên Sư (p2)

Yến Tiểu Tiên thầm kêu khổ, nhưng lúc này cũng không dám thoát đi, đành phải đi theo tên tiểu đồng nọ, đi về phía căn phòng ở nội điện, hộ vệ trên đường đều theo nhau hành lễ.

Trong viện vài gốc tùng vườn cao, hương mai phả vào mũi, ánh trăng chiếu lên biển vàng nơi đỉnh mái, làm ba chữ “Sấu Tâm các” toả sáng lấp lánh. Đây chắc là sương phòng của Lý Đông Hầu.

Đứng trên bậc thang đá nơi cửa có mấy người hầu, nha hoàn, đang ngẩng cổ nhìn ngó, nhìn thấy Yến Tiểu Tiên liền vỗ tay kêu to:

-” Về rồi Về rồi! cái tên không ra gì này quay lại rồi!”

Một thư đồng mặc hoàng sam ẻo lả cười nói:

-” Là phúc thì không phải họa, là họa ắt không tránh được. Tiểu cầm tử, người là Tôn ngộ không thì ta là như lai phạt tổ, người cho dù có lắc mình một cái đi hai ngàn dặm, cùng sao có thể thoát khỏi năm ngón tay ta được?”

Bọn ti nữ nghe thấy thế khúc khích cười, mấy tên hầu thì nhíu mày trợn mắt, đồng thanh phụ họa:

-” Đúng rồi đúng rồi! nuôi quân ba năm dùng một giờ. Công tử nuôi một đoá cúc hoa như người, cũng là để bẻ hoa hút mật.”

Trong lúc nói, bọn chúng kẻ trước người sau giải Yến Tiểu Tiên vào trong phòng.

Yến Tiểu Tiên lúc này mới hiểu, thì ra Lý Đông Hầu tìm "Bào Cầm" đến là để thoả mãn thú kỳ dương dâm dục. Mây nhú nhẹ, sát tâm nổi lên, thầm nghĩ:

-" Đây là người tự tìm đường chết, đừng trách ta cho người chết."

Cánh cửa mở ra, mọi người lập tức yên tĩnh lại, đẩy nàng vào trong phòng, rồi lần lượt cung kính thoái lui.

-oOo-

Trong phòng kim thú đồng lô, dị hương phảng phất, trang trí rất phú lệ xa hoa. Tuy có một cái bình phong đặt đó, ngăn cách căn phòng ra làm hai, nhưng tiếng cười cùng những âm thanh dâm dăng vẫn không ngừng vọng tới bên tai.

Hai bên bình phong có bốn Long hổ đạo sĩ đang ngồi, lạnh lùng nhìn nàng, từ y phục mà đoán chắc đều là nhân vật trong "long hổ bát chân".

Yến Tiểu Tiên lạnh người, Long hổ bát chân đều là cao thủ cấp "tiên nhân", "chân nhân", nếu đơn đả độc đấu, nàng tự tin không thua bất cứ ai trong họ, nhưng hiện cả bốn người đều ở đây, đừng nói muốn giết Lý Đông Hầu, cho dù muốn phá vòng vây đào thoát, cũng khó hơn lên trời.

Nhất thời, nàng kinh nộ giao nhau, thầm nghĩ:

-" Kỳ quái, mấy lão mũi trâu này đều phải ôm cây đợi thỏ, phục kích đại ca, vì sao lại phân tán binh lực, phái bốn cao thủ cấp chân tiên đến bảo hộ Lý tiểu tặc? Không lẽ trong mắt Trương Phi vũ, Hiên Viên lục bảo không bằng võ móng ngựa tên Lý Mộc Phủ đó sao?"

Chính lúc nàng đang nghi hoặc tự hỏi, chỉ nghe thấy Lý Đông Hầu trong phòng quát:

-" Còn không mau mang hắc tới đây?"

Bốn tên đạo sĩ như phụng thánh chỉ, một lời không nói, đứng dậy đến bên nàng, dẫn vào trong phòng.

Một cái giường lớn hoa lệ đập vào mắt, Lý Đông Hầu thân không mảnh vải, ngồi trên giường, nét mặt ngông cuồng tự đại. Hai bên hắc có hai nữ tử khoả thân, đang thủ thủ những lời dâm mị, nghe thật không lọt tai.

Yến Tiểu Tiên mặt ửng đỏ, vừa ngượng vừa ghét, thù cũ oán mới dâng lên trong đầu, bao nhiêu sợ hãi tiêu tan cả. Nàng hạ quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải lấy cái mạng chó của tên tiểu tử dâm dật này, sau đó biến thành hắc, rời khỏi nơi đây.

Lý Đông Hầu nào biết sát ý trong lòng nàng, cười nói:

-" Tiểu cầm tử, kêu người cởi áo ra, người hại hoảng loạn chạy đi đâu mất thể, không lẽ sợ ta đến đái cả ra quần rồi sao?"

Hai nữ tử nọ khúc khích cười, nũng nịu nói:

-" Công tử, không ngờ trong số đàn ông các người lại có người dễ thương như vậy, gan còn nhỏ hơn nô gia nữa..."

Yến Tiểu Tiên cố ý giả vờ ngượng ngùng, sắc mặt ửng hồng, khe khẽ nói:

-" Công tử, ở đây...ở đây đông người quá. ta...ta..."

Lý Đông Hầu ngó người ra, nhìn xung quanh rồi ha ha cười:

-" Thì ra là thỏ con đang ngượng! không phải là gan nhỏ, chỉ là da mặt mỏng quá thôi...được rồi, được rồi, ai bảo thiếu gia người thương hương tiếc ngọc? Các người toàn bộ ra ngoài, không có lệnh của ta, không ai được vào."

Hai nữ tử đó vẫn ngồi đó, bị Lý Đông Hầu vỗ mấy cái vào mông, cười mắng vài câu rồi mới mặc lại quần áo.

Yến Tiểu Tiên tinh thông thuật biến hoá, dù chỉ gặp "Bào Cầm" mới vài lần, nhưng hoá thành hắc giống từng cử chỉ lời nói, Lý Đông Hầu tuy rất quý đồng tử, này cũng không nhận ra chút khác lạ nào.

Bọn Long Hổ tứ chân đối với Bào Cầm vốn không chú ý, càng không phát hiện ra chút gì, môi mấp máy, hướng tới Lý Đông Hầu truyền âm phần nản vài câu, rồi dẫn bọn nữ tử ra ngoài, đứng ở cửa bảo vệ.

Mắt nhìn thấy rèm đã rủ, cửa sổ lại đóng kín, Yến Tiểu Tiên mới thở phào một hơi, nhẹ chuyển bước sen, ngằm đầu độc châm trong tay áo, mặt ứng hồng nhẹ nhàng nói:

-“Công tử,ta...ta là lần đầu, ngài phải nhẹ nhàng, đừng làm ta đau nhé...”

Lý Đông Hầu thần hồn điên đảo,cả người đê mê,không nhận thấy sát ý trong mắt nàng,hồn hển dâm đang cười nói:

-“Cưng à, ngươi cứ yên tâm, thiếu gia đâu nỡ làm ngươi đau?thương ngươi còn không kịp nữa là?”

Lời nói chưa dứt, đã chồm lên vỗ lấy nàng.

Yến Tiểu Tiên xoay người, loáng một cái đã vòng ra sau lưng hắn, chính lúc định ra tay hạ sát thủ, thì thấy trên giá ở góc tường có một cái gương tròn màu vàng phát quang lấp lánh,giật mình người ngẩn:

-” Không xong, là thiên sư kính! Chẳng trách bọn Long hổ tứ chân không hề sợ hãi, dám bỏ ta lại một mình với tên tiểu tặc trong phòng, thì ra trong phòng đã ngấm đặt pháp bảo, quan sát nhất cử nhất động nơi đây!”

Mồ hôi lạnh ròn ròn, vội vàng cất ” câu hồn châm” trong tay đi, xoay người lùi đến góc tường, cười nói:

-” Công tử gia,mấy tên nô tài bên ngoài, chắc là đang xem ta rồi cười nói...ta da mặt lại mỏng, không muốn lúc cùng người âu yếm, bị bọn chúng nhìn thấy.”

Lý Đông Hầu bị nàng chọc đến dục hoả phừng phừng,ngứa ngứa khó chịu, ha ha cười nói:

-” Cưng à! ngươi thật là vẽ vờ! thôi được, thôi được,thôi được, thiếu gia thương ngươi, cái gì cũng nghe lời ngươi.”

Nói rồi vội vàng thu lại thiên sư kính,rồi lại đi vòng quanh gian phòng một vòng, thu lại nhiều loại pháp bảo giấu ở các nơi,chỉ đếm sơ sơ, cũng đã nhiều hơn bảy, tám kiện.

Yến Tiểu Tiên yêu kiều cười,chậm chậm tiến lên phía trước,vừa vươn tay vuốt má của Lý Đông Hầu, vừa dịu dàng nói:

-” Công tử thương ta như thế,ta sẽ trả ơn người tử tế, làm cho công tử lên tiên, muốn chết không được, muốn sống không xong...”

Lý Đông Hầu hể hả, nói:

“Cưng ăn nói trơn tru thiệt,mỗi câu nói đều làm thiếu gia ngọt tận trong tim...”

Lời nói chưa dứt, mắt đã hoa lên, ngực thấy tê tê,tiếp đó,hai tay,lưng,eo,hai chân đều trở nên tê dại.

Bình tĩnh nhìn lại,toàn thân bị ỉt ra bảy, tám chục ngàn kim nhỏ như lông trâu cắm vào, lấp loáng ánh xanh.

“Ngươi...ư...”

Hắn vừa kinh hoàng vừa tức giận, phòng mồm muốn nói, nhưng lại không phát ra âm thanh được.

Toàn thân tê ngứa, pha trộn với cảm giác đau đốn thấu tim, như hàng vạn con kiến cắn xé, lại không động đậy được,làm cho hắn vô cùng khó chịu, chỉ muốn phát cuồng.

-“Ngươi không phải muốn làm con ong hái cúc hoa sao?ai,trời lạnh, đất đóng băng, chỉ sợ ong không sống được thôi.”

Yến Tiểu Tiên môi cười như hoa, ghé vào tai hắn,hơi thở như lan nói:

-“Bất quá, trên Băng phách châm đã tẩm ”tương thức phong oán“, đợi chúng nó nở ra trong huyết dịch người, lại bơi theo đó đến tim người làm cái tổ ong,thì chẳng phải ngày nào cũng được hái hoa hút mật hay sao.Nếu như ngươi có thể sống đến lúc đó, không phải là có thể biết cái mỹ vị ” ngọt tận trong tim” nó tuyệt vời thế nào sao.”

Lý Đông Hầu mặt mày tím tái, hai mắt lồi ra, kinh ngạc, sợ hãi, phẫn hận, nghi hoặc, nản nỉ...bao nhiêu thần sắc cùng hiện lện,khuôn mặt vốn tuấn tú, đã biến thành lời lồm đảng sợ vô bì.

Yến Tiểu Tiên khoái chí, dịu dàng nói:

“Người nhất định đang nghĩ, người bình thường đối với ta không bạc,sao ta lại làm như thế với người, đúng không? Ai... người sắp biến thành cái tổ ong rồi, ta cũng để người làm quỷ mình bạch.Nếu không người đến Diêm vương điện, cũng không tổ cáo oan Bào cầm với diêm vương?”

Lắc mình một cái, nàng hồi phục lại nguyên hình,mắt sáng răng trắng, dung nhan như ngọc.

Lý Đông Hầu run rẩy,ngạc nhiên nhìn nàng,không thể dời mắt đi chỗ khác.Vừa si mê cuồng loạn, vừa kinh hãi hoảng sợ, lưỡi lú lại,phồng mồm muốn nói điều gì, nhưng chỉ trào ra từng dòng bọt trắng.

Yến Tiểu Tiên hi hi truyền âm nói:

–” Cầu tặc,ngày đó người nhục mạ đại ca ta,ta đã muốn giết người rồi, giờ người hành hạ Kỳ Lân nhi như thế, càng không thể tha được!”

Đúng lúc nàng khua tay, định cầm “Hút Hồn châm” vào nê hoàn cung của hắn, thì nghe thấy phía bên ngoài có người nói chuyện, có người gõ nhẹ vào cửa phòng, vội vàng nói:

–” công tử, lão gia tới,mau giấu Bào Cầm đi!”

Yến Tiểu Tiên giật mình, vội vàng lắc mình biến thành Lý Đông Hầu, tử trong tay áo lấy ra một cái hộp bạch ngọc, thâm niệm thần quyết.Hộp bạch ngọc loé lên ánh bích quang, lập tức thu Lý Đông Hầu vào trong

—oOo—

Nàng vừa kịp bỏ hộp ngọc vào trong ngực thì Lý Mộc Phủ đẩy cửa vào phòng, sau lưng còn có hai hoàng bào đạo nhân.

Một kẻ mặt trắng không râu,mắt híp mũi khoằm,thần tình cao ngạo, không biết là ai.

Người còn lại râu dài phất phơ, trên lưng đeo thanh thiết kiếm,hai mắt như chuông đồng tinh quang lấp lánh, chính là Thiên Sư của Long hổ đạo,” Diệt ma chân nhân” Trương Phi Vũ.

Yến Tiểu Tiên tim đập thình thịch,cổ dẫu sự căm ghét, cung kính nói:

–” Thúc phụ, hai vị đạo trưởng...”

Lý Mộc Phủ xua tay, nhẹ nhàng nói:

–” ĐÔNG nhi, ở đây không có người ngoài, không cần phải xưng hô như thế.

Rồi hắn xoay người lại nói với hai đạo sĩ cùng vào:

–” Phi Vũ, Huyền Chân, ngày đó ở Mẫu Đơn hoa hội ở Lạc Dương, hai người đã gặp khuyển tử rồi, còn nhớ không?”

Yến Tiểu Tiên thần người kinh ngạc, không ngờ Lý Đông Hầu lại là nhi tử của Lý Mộc Phủ.

Còn chưa đợi nàng kịp hoàn hồn, Trương Phi Vũ đã thở dài một hơi, nói ra một câu càng làm nàng kinh hãi hơn:

–” Mẫu Đơn hoa hội tưởng như chỉ mới ngày hôm qua, thế mà loáng một cái đã mười năm rồi,đúng là thời gian như tên bắn.Năm đó Phi Vũ không hiểu tại sao Thiên sư không để cho công tử tu hành luyện pháp, hôm nay mới hiểu nỗi khổ tâm của Thiên sư.”

Tên mặt trắng không râu Trương Huyền Chân phụ hoạ thêm: xem tại

–” Không sai,Thiên sư anh hùng thao lược,mười năm ngày nào cũng ở sau màn đảm đương chức tông chủ, lại nhìn xa trông rộng,không để cho con trai độc nhất học chút pháp thuật nào...chỉ hai điểm này, cũng đủ để làm bọn ta mọc cánh cũng đuổi không kịp.”

“Thiên sư”

Yến Tiểu Tiên lòng cuồng loạn, cực kỳ kinh ngạc, nghe khẩu khí hai người, Lý Mộc Phủ mới chính là....chính là Thiên sư chân chính ẩn mặt của Long Hồ tông! Còn cái tên Trương Tư Đạo? không lẽ hắn chỉ là một tên bù nhìn?

Lý Mộc Phủ mỉm cười, nói:

–” Hai vị hiền đệ đã quá khen rồi, mấy trăm năm nay, vì thiên sư đại nghiệp, đã có không biết bao nhiêu người con Long Hồ môn đã nhẫn nhịn gánh trọng trách, hi sinh của ta, so với bọn họ, có đáng là gì? Giờ đến lúc khổ tận cam lai, ngày được ngẩng đầu đã sắp tới rồi.”

Ba người nhìn nhau một lúc, rồi đột nhiên phá lên cười, Yến Tiểu Tiên như đang đứng trong mây mù, chỉ biết mỉm cười theo bọn họ.

Trương Huyền Chân cười nói:

–” Đáng tiếc, cháu nó lớn lên thành một nhất biểu nhân tài này, sau này lại không thể để lộ dung mạo được.”

Hắn từ trong tay áo lấy ra một cái túi, vẫy nhẹ một cái, một đạo kim quang tuôn ra, loáng một cái, đã hoá thành một vị vương công râu xồm xoàm, lồm cồm trên đất.

–“Tuyên Vương!”

Yến Tiểu Tiên chấn động, cuối cùng cũng hiểu ý tứ của bọn họ. Thì ra Lý Mộc Phủ muốn ” Di hoa tiếp ngọc”, biến nhi tử của mình thành Tuyên vương.

Lão tặc này mưu thâm lại nhìn xa, từ mười năm trước đã sớm lường trước mọi việc. Hắn biết Lý Triệu Trữ tuy dùng võ thiện chiến, nhưng không hề biết võ thuật. Để tránh cho Lý Đông Hầu sau khi thay thế Tuyên vương, có một ngày, bị một người tinh mắt nhìn ra chân tướng, hắn nhẫn tâm không cho Lý Đông Hầu học pháp thuật để đảm bảo không có chút sơ hở.

Lý Triệu Trữ lửa giận muốn phun ran ngoài, hai mắt trừng trừng nhìn ba người, nhưng hắn đã bị chế trụ kinh mạch, không thể động đậy, cũng không thể nói được.

Trương Huyền Chân cười nói:

–” Vương gia, qua nửa khắc nữa, sẽ được biến thành cháu của Lý thừa tướng. Chúc mừng, chúc mừng!. Chỉ tiếc là các hạ phúc mỏng mệnh ngắn, sẽ sớm vì bạo bệnh mà chết. Bất quá sau khi chết rồi, đảm bảo sẽ có một đám tang linh đình, tuyệt không để các hạ chịu nhục.”

Trương Phi Vũ tự mãn tiếp lời:

–” Vương gia, trời cao sợ người tỉnh mạch đáng thương, nên mới bảo Thái tử trên đường đến Hoàng tuyền đợi người. Trước ngày mười lăm tháng một, Hoàng thượng, Khang vương...nhất định cũng sẽ đến địa phủ tìm người thân, đến lúc đó cả nhà người đoàn viên, cùng ngắm hoa đăng tại âm phủ.”

Hai người mỗi người một câu trêu chọc Khang vương, cảm thấy rất thú vị, đồng thanh ha ha bật cười to.

Yến Tiểu Tiên lòng lạnh toát, không lẽ thái tử cũng bị chết dưới tay bọn chúng! Không ngờ bọn họ đạo sĩ này chó nhảy qua đầu, có gan trù trời như thế, lại dám tạo phản.

Từ khi Trương Lăng sáng tạo ” ngũ đầu mã đạo” đến nay, Thiên sư đạo đã qua nhiều diễn biến, nhưng lịch đại Thiên sư không ai không đã tâm ngất trời, mộng được khoát hoàng bào, trị vì thiên hạ.

Trương Giác, Tôn Ân, Lô Tuần... vài người đã dấy binh tào phản. doc truyện tại . Mỗi lần bị thất bại, thiên sư đạo lại gặp đả kích rất lớn, nhưng không những không bỏ con đường binh trang phản loạn, mà còn chấp nhận chiêu an của triều đình, ẩn thân tu dưỡng, cải thành dùng phương pháp: “dần dần xâm nhập, cách sơn đả ngư” để không chế triều đình.

Sau khi Lý Mộc Phủ tiếp vị Thiên sư, tuy đã có thể khống chế triều dã, nhưng dường như thấy không đủ. Vì thế mới hao tâm tổn trí, dùng chiến lược: ” mãn thiên quá hải, đổi mạn thành đào”.

Trước mắt Linh Bảo phái ngày một điêu tàn, Thượng Thanh phái thất điên bát đảo, giờ được hoàng thượng sủng ái nhất chính là Thượng sư đạo.

Đừng nói là hoàng đế,ngay đến giới vương công quý tộc hiện thời,mười người thì có đến tám, chín phải nhờ đến sự bảo vệ của Long hổ đạo sĩ, một khi bọn chúng ” bảo vệ đi ăn cắp”,lấy đầu nhưng nhân vật chức trọng, thật dễ như trở bàn tay.

Giờ đây tình thế hỗn loạn,quần ma loạn vũ,bọn chúng giết đi Hoàng đế, vương hầu, rồi đổ là do ma môn làm, thậm chí có thể mượn cơ hội này, bài trừ những kẻ mình ghét, vu cho những thế lực chống đối mình là phản loạn.

Với quyền lực của Lý Mộc Phủ trong triều, chỉ cần trong vài ba ngày ngắn ngủi, cũng có thể không chế kinh thành,sau đó đưa “Tuyên vương” đăng cơ,đao không nhuộm máu, cũng có thể đoạt được thiên hạ.

Lý Mộc Phủ mỉm cười,:

-” Hoàng đế cùng Khang vương thì không sao, chỉ là Tề vương, hắc hắc...quả là có chút phiền toái.”

Nghe bọn chúng nói đến Sở Dịch,Yến Tiểu Tiên lập tức tim đập thành thịch, ngưng thần nghe ngóng.

Trương Phi Vũ nhú mày nói:

-” Nếu không phải tên cầu tặc Lý Huyền đó hôm nay thọc gậy bánh xe, công tử đã sớm đường đường lên ngôi thái tử rồi,chúng ta cũng không cần phải mạo hiểm,gấp gáp khừ đi hoàng đế lão nhi nữa.”

Trương Huyền Chân hứ lên một tiếng, hận thù nói:

-“Cái cầu vận của tên Lý Huyền đó cũng tốt thật, tin tức của Đỗ Như Tấn chính xác,để cho tề sư huynh bắt được tại trận,nhưng ở đâu ra giữa đường lại xuất hiện ra cái tên Tần hoàng chuyển thế,cấp tên cầu tặc đó cùng Ngũ phi chạy mất...vào lúc quan trọng nhất thì bao nhiêu công phu đều bị phá hỏng, con bà nó!”

Yến Tiểu Tiên lúc ở trong Khang vương phủ nghe thấy:” tần hoàng chuyển thế”, đã đoán được đại khái, giờ đây nghe thấy bọn chúng đề cập đến, lòng trầm nghĩ:

-“Hứ, bọn người làm sao đấu lại đại ca ta?” khoe miệng không nhin được nở ra nụ cười.

Lý Mộc Phủ cười nói:

-” Đông nhi, con cười cái gì?”

Yến Tiểu Tiên kinh hãi, thuận miệng giải thích:

-” Cha, hài nhi đang nghĩ, nếu chúng ta có thể bắt được Tần hoàng chuyển thế, đoạt lại hiền viên lục bảo, có phải tốt không.”

Lý Mộc Phủ ha ha cười nói:

-” tiểu tử ngốc,chỉ cần lên được hoàng vị, cả thế giới này đều là vật trong túi của con, huống chi khư khư mấy cái ” Hiền viên lục bảo”,lấy được chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Nói đến đó, vươn tay vỗ vai nàng, mỉm cười:

-”với lại. muốn bắt tần hoàng chuyển thế có khó khăn gì, chỉ cần có con cừu hồ ly trong tay, sợ gì hấn không tự mò đến? Yến cô nương, ta nói có đúng không.

Nói đến câu cuối, tiểu dung đột nhiên biến thành lạnh lùng âm hiểm. ngón tay khua lên, như cương châm khoá sắt.

Yến Tiểu Tiên ” a” lên một tiếng, đau thấu tận xương, trong lòng kinh hãi, giờ mới biết thân phận mình đã bị bại lộ, muốn xuất ra ám khí, trùng độc, nhưng đã bị hấn kiềm chế,không thể động đậy.

81. Chương 81: Mạc Hậu Thiên Sư (p3)

Lý Mộc Phủ mục quang thiểm động, hứng thú nhìn nàng, mỉm cười nói:

–” Yển cô nương, bốn toạ thường nghe Cửu vĩ hồ thiên biến vạn hoá, thần quỷ mạt trắc, vốn dĩ không tin. Hôm nay được gặp, quả là không sai, ngay đến bốn toạ cũng suýt bị người lừa rồi.” Text được lấy tại

Yển Tiểu Tiên cảm thấy cơ thể lạnh đến tận xương, như rơi vào trong đầm băng vực lạnh, rằng nhện không được va vào nhau lập cập, không nói được gì.

Trương Huyền Chân vỗ tay cười nói:

–” Khéo thật, khéo thật! Đi mòn giày sắt khắp nơi không được, lại đoạt được không tốn chút công phu. Có con hồ ly tinh này, muốn bắt tên tiểu tử họ Sở, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“bùng”

Bị băng hàn chân khí của Lý Mộc Phủ chấn, cái hộp ngọc thạch rơi ra khỏi ngực yển Tiểu Tiên, quang mang lấp lánh, Lý Đông Hầu theo tiếng “bùng” rơi ra ngoài.

–” Công tử!”

Nhìn thấy hắc cả người đầu kim châm, đầu như con lợn, miệng trào bọt trắng, Trương Phi Vũ hai người vừa kinh vừa nộ, lắng người đỡ hắc dậy.

Lý Mộc Phủ trong mắt lửa giận phùng phùng, cười nói:

–” Đa tạ Yển cô nương hạ thủ lưu tình, giữ cho khuyến tử một cái tiểu mệnh. Bốn toạ vay mượn trả đũa, tha cho người không chết.”

Thoại âm chưa dứt, hai tay khua lên, cùng một lúc vỗ vào hai vai Yển Tiểu Tiên.

Yển Tiểu tiên thấy trước mắt tối đen, kỳ kinh bát mạch, ngũ tạng lục phủ dường như đồng thời bị vỡ tan, hống thấy ngồn ngộn, ngã bay về phía sau, va mạnh vào vách tường, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Quanh thân phát ra những tiếng vi vu, vô số đạo chân khí màu lam nhạt xoáy tròn phi vũ, chỉ thoáng chốc đã ngưng kết thành một cột băng.

Qua một lúc sau, Yển Tiểu Tiên dần dần tỉnh lại, chỉ thấy băng hàn thấy xương, không động đậy được, trong cái tê buốt lại mang theo cái nóng của lửa thiêu đốt, đau như bị đao chém kiếm rạch.

Nàng thấy mắt đã bị băng hàn ngưng kết, không thể đóng mở, thấy Lý Mộc Phủ vẫn ngồi xếp bằng trên đất, hai tay đặt trên bối tâm của Lý Đông Hầu, khói trắng bốc lên, từng tia uốn lượn.

Lý Đông Hầu thân mình run lên “oa” một tiếng phum ra một tia máu tím đen, đổ trên đất, thần sắc cũng dần chuyển hồng lại.

Ngân quang loạn thiểm, Băng phách châm tất cả đều bắn ra ngoài, vi vu rơi loạn xuống đất, mang theo rất nhiều phong trùng (ấu trùng ong) màu hồng, chỉ một lúc sau, theo nhau thu nhỏ khô héo lại.

Nàng giật mình:” lão tặc này chân khí thật mạnh, có thể trong thời gian ngắn như vậy, ép hết tương tự phong trùng ra ngoài...”

Nghĩ đến đó thì nghe bên ngoài có người nói vọng vào:

–” Lão gia, hoàng thượng có chỉ, truyền người lập tức vào cung tâu kiến.”

Lý Mộc Phủ cùng Trương Phi Vũ hai người nhìn nhau một cái, trên mặt thoáng qua sắc vui mừng. Hắc lập tức chống người đứng dậy, mỉm cười nói:

–” thật khéo quá, khéo quá, thắng thua thành bại, sẽ quyết định trong đêm nay! Chỉ cần trừ được Lý Huyền, thiên hạ quá nửa đã lọt vào tay chúng ta rồi!”

Yển Tiểu Tiên lạnh người, trong lúc mơ hồ nghĩ:” Lão tặc này canh khuya nửa đêm tâu kiến Hoàng thượng, tất có âm mưu hiểm ác gì với đại ca, ta phải báo lại với đại ca, bảo huynh ấy cẩn thận đề phòng...”

Trong lòng gấp gáp, khí huyết nhộn nhào, trước mắt là một phiến tối đen, rơi vào hôn mê một lần nữa.

Mê mê hồ hồ không biết bao lâu, nàng đột nhiên thấy cổ lạnh lạnh, dường như có một ngón tay vuốt vào. Lòng nàng vừa kinh vừa hãi, buột miệng kêu:

– ”Đại ca”

Nhưng khi mở mắt ra, nàng chỉ thấy một gương mặt mắt híp mũi khoằm, chỉ cách nàng tầm 1 xích, đang nham ác cười nhìn nàng, chính là Trương Huyền Chân.

Yến Tiểu Tiên lòng trầm lại, cúi đầu nhìn xuống, “a” một tiếng thất thanh.

Nàng nằm trên mặt sàn, y phục bên ngoài đã bị rách ra, trên người chỉ còn một mảnh vải bó ngực cùng áo lót màu xanh lục, trong lúc kinh nộ, muốn cố gắng ngồi dậy, nhưng cảm thấy xương cốt không hề có lực, đau đớn khổ sở, không thể động đậy được.

Trương Huyền Chân ngón tay móc lên, ấn vào cằm nàng, nham ác cười:

– ”Tiểu hồ ly tinh, kỳ kinh bát mạch của ngươi đều đã bị thiên sư chấn đoạn, cố gắng cũng vô ích...”

Hắn trừng mắt đảo tròn, mục quang sáng rực nhìn vào bờ ngực đang phập phồng của nàng, miệng nhếch lên nụ cười dâm dăng:

– “Đạo gia nghe nói Hồ ly tinh hút tinh hoa của nhật nguyệt, hấp thụ luyện đan, chân nguyên rất bổ, hôm nay phải ăn chút mới được.”

Yến Tiểu Tiên đỏ mặt, vừa ngượng vừa tức, nghiêng răng ken két cười to nói:

– ”Được đấy, trong người bốn cô nương trùng độc có ba trăm bảy mươi tám loại, kịch độc có hai ngàn bốn trăm tám mươi chín loại, ngươi nếu có gan thì cứ thử...”

Trương Huyền Chân không vì thế mà lay động, cười nham hiểm:

– ”Hà đồn có độc, hoa hồng có gai, đã dám hái hoa, tự nhiên không sợ mấy cái gai nho nhỏ.”

Bàn bày liền mò vào vùng ngực nàng.

Yến Tiểu Tiên nộ khí công tâm, mặt đỏ như ráng chiều, trong lúc cuồng loạn, đầu lướt qua khuôn mặt cười sán lạn của Sở Dịch, nước mắt tuôn trào, lòng lại trở nên bình tĩnh.

Nàng nhắm mắt lại, vừa bị thương, thống khổ, lại vừa thấy ngọt ngào chua xót, trầm mặc nghĩ: ”Đại ca, hèn đến kiếp sau!” Định cắn lưỡi tự tận.

Chính lúc này, đột nhiên nghe thấy có tiếng người cao giọng hét dài:

– ”Mang nước đến! mang nước đến”

Âm thanh ồn ào vang lên, tình thế như nước sôi.

Trương Huyền Chân ngạc nhiên nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài song cửa hỏa quang xung thiên, bóng người nhốn nháo, tình thế rất loạn. Nhìn về hướng ấy, mới biết chuông ngựa đã bị cháy.

“Không lẽ...” hắn lạnh người, đầu loáng qua dự cảm không tốt, đứng lên quát:

– ”Trương Chân Lương, Vương Đồng, may thông báo các phương...”

Thoại âm chưa dứt, đã nghe một âm thanh như sấm nổ, ha ha cuồng tiếu nói:

– ”Nhị vị, sư tôn các vị có lệnh, còn không mau đi phục lệnh đi?”

“Bùng”

Song cửa bị phá vỡ, có tiếng hai người hô thảm, rồi như quả cầu lửa bay vào, không hề sai lệch, rơi trúng vào người hắn.

Hai tên này đầu bị cháy xém, trông mắt lồi ra, kinh hoàng trừng trừng nhìn vào hắn, chính là Vương, Trương hai đệ tử mà hắn quý nhất.

Trương Huyền chân sợ hãi, chỉ quyết phi vũ, huyền băng kiếm phá không xuất ra khỏi vỏ, quát:

–” Yêu ma nào, lại dám làm loạn trước mặt đạo gia...”

“oàng”

một tiếng nổ vang, gỗ đá bắn ra, cả mặt tường đột nhiên nổ tung.

Người đó cuồng tiếu ngắt lời hắn:

–”Cầm thú yêu đạo nào, lại dám trước mặt quả nhân làm loạn!”

Bóng người lấp lánh, sóng khí hùng dũng, một đạo đao quang đỏ hồng thể như liệt diễm cuồng phiêu, thiên hà đổ xuống, vỡ xuống.

Trương Huyền Chân hơi thở nghẹn lại, gan phổi lạnh lẽo, biết đã gặp phải kinh địch siêu cấp chưa từng gặp qua. Nhưng hắn bản tính kiêu ngạo, vẫn không tránh, mà hồng lên một tiếng tập trung chân khí toàn thân, ngự kiếm phi vũ, toàn lực nghênh tiếp.

“Bùng”

Khí lãng bạo phát, Huyền băng kiếm tưởng như bị tan chảy, khoảnh khắc vỡ tung thành những mảnh sắt nhỏ nóng rẫy, như mưa bắn lên thân Trương Huyền Vũ, khói xanh nghi ngút bốn bề.

Trương Huyền Vũ cất tiếng kêu thảm, ngã bay về phía sau, thân còn lơ lửng trên không đã bị một đạo hỏa diễm khí đao cuồng liệt quét trúng lưng, lập tức máu tươi cuồng phun, kinh mạch đứt đoạn.

Tai vẫn nghe người nọ lạnh lùng nói:

–”Cẩu nhãn của các hạ nhìn cái không nên nhìn! đáng ghét!”

Thoại âm chưa dứt, hai mắt Trương Huyền Chân đã thấy đau đớn, nhãn châu bị vật gì khoét ra ngoài.

Hắn vừa sợ vừa đau đớn, hồng lên rất to, lại nghe thấy âm thanh nọ bên tai:

–” Đầu lưỡi các hạ đã nói những câu không nên nói! đáng căt!”

đột nhiên đầu lưỡi thấy nóng, vị ngọt đầu miệng, răng cắn phải đầu lưỡi của mình đã bị đứt.

Trương Huyền Chân như bị bóng đè, không dám tin, bình sinh đây là lần đầu tiên hắn thấy sợ hãi đến tận tâm khảm, a a quái hồng, muốn vươn tay sờ xung quanh, thì lại nghe người nọ nói:

–” Ngón tay ngươi đã sờ vào cái không nên sờ, đáng chết.”

lập tức bàn tay thấy lạnh, máu tươi phun ra, hai tay đã rời khỏi thân thể.

Đến đó lại nghe tiếng người nọ nói:” tim gan độc ác của cuacs hạ đến cầm thú cũng không bằng, đáng mót!”

Trương Huyền Chân lạnh sống lưng, tim gan kích thống, thấy thân thể giống như đột nhiên trống rỗng, mắt tối đen, toàn ý thức bùng nổ, hoá thành hư vô.

“bùng”

Trương Huyền Chân rơi ngã trên đất, sau lưng có một cái lỗ máu, ruột phôi ra ngoài, không còn động đậy nữa.

Yến Tiểu Tiên tim đập thình thịch, ngưng thần nhìn ngóng, chỉ thấy một nam tử cầm nghiêm một thanh xà hình trường kiếm, anh tuấn đỉnh bạt, đứng ngạo nghễ, khoe miệng nở ra một nụ cười cuồng ngạo bất bá, không phải là huynh ấy thì là ai.

“Đại ca!”

Yến Tiểu Tiên vừa kinh vừa hãi, nước mắt tuôn khỏi bờ mi. doc truyện tại . ngay đến tiếng gọi cũng biến thành tiếng nấc nghẹn trong cổ họng.

“a...u...” Từ bên ngoài mảnh tường vang lên một tiếng lừa kêu, dường như là trả lời nàng.

Dưới ánh lửa đầy trời. Tiêu Văn Tình miệng cười như hoa, một bên là con lửa lắc đầu dậm chân, kêu lên vui mừng không ngừng

82. Chương 82: Thiệt Thương Thần Kiếm Phần 1

Tiếng mõ thưa thớt, đã qua giờ sủu.

Bên trong mai hồ tiểu trúc của Tề vương phủ, lò sưởi lửa hồng lấp lánh, màn vây che chung quanh sàng.

Yến Tiểu Tiên cổ tay trắng như tuyết, để ngang ở ngoài áo ngủ bằng gấm, bàn tay nắm chặt lấy Sở Dịch, ánh sáng nền lung linh, chiếu lên khuôn mặt nàng đang ửng hồng, trong sáng long lanh, kiều diễm như xuân thủy hải đường.

Được Sở Dịch hơn nửa canh giờ tận tâm trị liệu, những kinh mạch bị chấn đoạn của nàng tuy chưa hồi phục, nhưng hàn độc trong cơ thể đã hoàn toàn tiêu trừ, khí sắc cũng tốt hơn nhiều.

Sở Dịch cúi đầu xuống từ từ hôn nhẹ lên môi anh đào của nàng, trong lòng dâng lên tình thương ôn nhu mà thương xót, thâm tự thề:

–“Hảo muội tử, đại ca sau này quyết không để cho người chịu tổn thương như tối nay! mặc kệ là ai, dám cả gan đả thương người nữa cọng tóc, ta nhất định phải làm cho hắn hối hận đã sinh ra trên đời này.”

Bỗng dưng nhớ tới Lý mộc phủ, hắn hận nộ bộc phát, khó khăn kềm chế được sát khí trào ra dâng lên, hận không thể lập tức quay lại Lý phủ, đem hắn băm thây vạn đoạn, xương đốt thành tro tàn.

Tiêu Văn Tình hiểu tâm tư hắn, yêu kiều cười, thấp giọng nói:

– “Sở lang, thái tử đã chết, chàng bây giờ phải là cái đinh lớn nhất trong mắt lão tặc. Hắn đêm khuya vào cung tấn kiến Hoàng Thượng, chắc đã nghĩ ra âm mưu quỷ kế cực kỳ thâm độc để đối phó với chàng. Theo tình hình mà xét, chàng cũng nên vào trong cung tìm hiểu hư thật, tránh rơi vào cạm bẫy của hắn.”

Sở Dịch hừ lên một tiếng, nhíu mày nói:

–”Dựa theo như lời Tiên muội vừa nói, chẳng lẽ hung thủ ám sát thái tử mà ta tình cờ gặp trong chùa Từ Ân, lại chính là lão yêu tặc này sao?”

Nhưng lập tức lại lắc đầu lắc lắc nói:

– “nhưng... chân khí người này cuồng mãnh, triển miên không dứt, cùng lão tặc chân khí âm hàn rất trái ngược..... doc truyện tại . Lại cũng không giống của Lý Tư Tư, rốt cuộc đó là ai?”

Tiêu Văn Tình nói:

–” theo tình hình trước mắt, hung thủ cho dù không phải lão tặc này, thì cũng có liên hệ đến hắn chẳng sai. Lý Tư Tư với Lý Huyền chỉ quan tâm đến hiền viên lục bảo, tu tiên trường sanh, thật sự không có động cơ ám sát thái tử.”

Mày liễu nhẹ nhíu, nàng lại trầm ngâm nói tiếp:

–“nhưng thế. thì..... vì sao Lý Tư Tư khéo thay lại trong tối nay đi cứu Tử Vi chân nhân? Nàng với Lý Huyền cuối cùng có âm mưu gì? Thật là Tình nhi đoán không ra.....”

–“Nguy rồi! Trương chân nhân!”

Sở Dịch suýt nữa thất thanh kinh hô.

Từ khi từ Lý phủ trở về, hắn chỉ chú trọng tới việc chữa thương cho Yến Tiểu Tiên, trong lòng không màng gì khác. Giờ phút này nghe Tiêu Văn Tình đề cập tới, mới bỗng nhiên nhớ tới Trương Túc và Tô Anh Anh vẫn đang ở chỗ Lý Tư Tư.

Chính lúc đang muốn đến phòng Lý Tư Tư xem, ngoài cửa sổ đột nhiên thoáng qua một bóng người, thấp giọng nói:

- “Thất ca?”

Đúng là “nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới!” Sở Dịch và Tiêu Văn Tình nhìn nhau, cũng không biết là lo hay là mừng, lập tức ra tay nhẹ nhàng chuyển Yên Tiểu Tiên chuyển qua một bên, rón rén không tiếng động rời khỏi tiểu ốc.

Vừa mở cửa, mùi thơm phát ra tràn đầy cả phòng, hai cánh tay mềm dịu mượt mà uốn éo như rắn quấn lấy hắn, trên môi đột nhiên thấy đau, bị nàng cắn ột cái.

Sở dịch định rên đau, đã bị cánh môi như hoa anh đào chặn lại, hơi thở bắt đầu cũng trở nên cấp bách, thâm nghĩ:

- “Con bà nó, yêu nữ này chắc thuộc giống cọp? Sao nó thích cắn ta như vậy?”

Sau một lúc lâu, hai má nàng nóng bừng, nhẹ nhàng cắn vào tai hắn, hơi thở như lan:

- “thất ca, muội đợi huynh đến quá nửa đêm, vì sao rốt cuộc không đến tìm ta? Hay bị Tiểu yêu tinh trong phòng quấn lấy rồi phải không?”

trong lời nói đầy u oán mang theo cả ghen tị tức giận.

Sở Dịch trong lòng hơi có chút sợ hãi, sợ nàng ghen lên, lại cắn vào tai mình thêm cái nữa, lập tức ho khan một tiếng, lái chuyện sang hướng khác:

- “Đỗ chân nhân đâu? Người làm cách nào thoát ra để hắn không biết được?”

vừa nói, vừa lùi nàng đi ra ngoài hành lang.

Lý Tư Tư như dây leo bám cổ thụ tựa vào người hắn, khúc khích khẽ cười nói:

- “Thì ra thất ca sợ bị lão mũi trâu thấy nghi ngờ, cho nên không dám lại tìm ta?”

Trăng sáng lặn về hướng tây, treo trên mái cong vút của hành lang, ánh trăng chiếu lên một bên mặt nàng, sóng mắt lấp lánh, trong nụ cười mang theo nét sầu bi cô độc, thật là rung động lòng người không tả xiết.

Sở dịch hơi thở như nghẹn lại, trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm: “có lẽ nàng không hề có độc ác như Lí Huyền, chỉ là nàng quá mức si tình, bị hắn đùa bỡn, lợi dụng mà thôi.”

Thấy hắn ngây ngây nhìn mình, sau nửa ngày không nói gì, Lý Tư Tư lại thở dài, buồn bã nói:

- “huynh yên tâm, cho dù muội không sợ lão mũi trâu kia phát giác bí mật giữa chúng ta, cũng không thể để cho hắn phát hiện Trương chân nhân. nên đã sớm bày ra tiểu kế, chỉ hắn đi sai đường.”

Sở Dịch rung mình, phục hồi tinh thần lại, nói:

- “Phải rồi, Trương Túc và tiểu nha đầu kia đâu? vẫn còn ở trong bình chứ?”

Lý Tư Tư thản nhiên cười, nói

- “À, nha đầu kia đối với chúng ta cảm kích rơi nước mắt, không có đến nửa điểm nghi ngờ, vẫn còn đang lo lắng chờ người xử dụng ‘kim Cương Đạo Thể Trọng Chú **’ cứu mạng lão mũi trâu.”

Trong mắt hiện lên một tia thần sắc cổ quái, hé miệng mỉm cười nói:

- “Thất ca, tiểu nha đầu thực là thuần âm đồng nữ hiếm thấy, làm vật để song tu thật là quá tốt. Nếu không phải lão mũi trâu xử dụng ‘nguyên Anh Tự Tỏa đại Pháp’, chỉ có dựa vào nguyên thần của người thân của hắn mới có thể tiến nhập vào tiềm thức của hắn, tìm ra tin tức ‘Ngọc Hành Kiếm’, thì có phải đỡ lãng phí vô ích chân nguyên tánh mạng của nó không.”

- Ngọc hành kiếm!

Sở Dịch trong lòng rồi đột nhiên đại chấn, giống như tiếng sấm ngang trời, giờ hắn mới hiểu được ý đồ vì sao Lí Huyền lại cứu chú cháu Trương Túc ra! Theo như Phiên Phiên nói đêm đó, hỏa chúc thần khí trong

Bắc đẩu thần binh, không phải đã bị Hoàng đế xử dụng để phong tỏa chu tước, sau đó thất lạc tại một nơi thần bí ở nam hoang sao? Trương Túc làm sao lại biết nơi hạ lạc của nó?

Phải rồi, chẳng lẽ tối nay chu tước thất túc kì tự Trường An, cũng là vì cảm ứng được linh lực “Ngọc hành kiếm” sao? nói như vậy, không lẽ “Ngọc hành kiếm” cũng ngay tại xung quanh Trường An?

Trong lúc đó, hần trong lòng trở lên vạn ngàn suy nghĩ rời rạc, ẩn ẩn trong đó tựa hồ tưởng hiểu được tới nhiều chuyện, nhưng lại tựa hồ càng thêm mê hoặc.

đang định dựa vào lời Lý Tư Tư gợi chuyện, từ nàng tìm hiểu cho ra những bí ẩn, đột nhiên từ xa xa truyền đến có tiếng lộp cộp vó ngựa, lờ mờ pha lẫn tiếng hò hét quát tháo, cùng với roi ngựa xé gió vọng lại, tựa hồ có đại quân trên đường chạy nhanh qua đây.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy vô số lửa đuốc lấp lánh, rực rỡ, như hồng long cuộn cuộn, hướng về phía bên ngoài vương phủ uốn lượn mà tới.

Lúc sau, ngựa hí người kêu, tất cả đều dừng lại, dường như vây quanh Tề vương phủ tượng như giọt mưa cũng không qua.

– “Con bà nó! Lí Mộc Phủ lão tặc kia thật đã động thủ trước.”

Sở Dịch trong lòng trầm xuống, trong phút chốc đoán được đại khái, không ngờ được lo lắng của Yến Tiểu Tiên và Tiêu Văn Tình ứng nghiệm nhanh như vậy.

Cửa lớn vang lên những tiếng gõ “bang bang”, đèn đuốc trong vương phủ lần lượt bật sáng, rất nhiều nha hoàn, người hầu đều xô quần áo chạy ra, xem coi đã xảy ra chuyện gì.

Sau một lúc lâu, vài gia đình dẫn theo đèn lồng, dẫn hơn mười người đi tới mai hồ tiểu trúc. Dẫn đầu một người hoàng bào liệp liệp, râu dài phát phới, đó chính là Trương Phi Vũ. Đi theo sau vài long hổ đạo sĩ, tất cả đều đằng đằng sát khí.

Sở dịch lửa giận sát khí trở lên, ha ha cười nói:

– “đêm hôm khuya khoắt, bốn vương nghĩ là yêu ma tà mị gì, không thể tưởng được lại là long hổ thiên sư. Chẳng biết đại giá quang lâm, có gì giúp được?”

Trương Phi Vũ mặt không chút biểu tình nói:

– “bình sanh không có tâm sự, không sợ nửa đêm quỷ gõ cửa. Vương gia tại sao lại lo lắng bất an như vậy?”

Một thái giám bên cạnh chậm rãi tiến lên, rung động phát trần, sắc giọng nói:

– “Vương gia, bệ hạ ra chỉ, thỉnh Vương gia tức khắc vào cung, có chuyện quan trọng thảo luận.”

Bốn phía nô tì không ai không thay đổi sắc mặt, thì thầm nói nhỏ, đều cảm giác đại họa trước mắt.

Tiêu Văn Tình đứng lẫn trong đám người, sắc mặt trắng bạch, trố mắt nhìn Sở Dịch không nháy mắt, trong lòng lo lắng vô cực. Rất muốn tiến đến tới hần, cùng chia hoạn nạn, nhưng không thể bỏ Yến Tiểu Tiên lại.

Sở Dịch hướng tới nàng mỉm cười, ý bảo nàng không cần lo lắng, dương mày cười nói:

– “tốt lắm, bốn vương vừa đúng lúc cũng có chuyện quan trọng bẩm báo với hoàng huynh.”

rời hần ngang nhiên dứt khoát bước theo mọi người đi ra ngoài. Truyện được tại

Tâm niệm nháy động, sợ trở về không kịp thì Lí Tư Tư giết Tô Anh Anh, truy vấn nơi hạ lạc của Ngọc Hành kiếm, hần lập tức quay đầu lại truyền âm dặn dò nàng:

– “Hảo muội tử, cần phải chờ ta trở lại, mới ra tay đối phó lão mũi trâu kia.”

Lí Tư Tư đối với hần cực kỳ tin tưởng, thản nhiên cười, gật đầu đồng ý.

Ra khỏi đại môn, chỉ thấy ngoài vương phủ đứng mấy ngàn giáp sĩ bao quanh dày đặc, xếp hàng dọc theo đường phố uốn lượn, hỏa quang soi sáng như một kim lân trường long, vô cùng uy tráng

Ngay tại cổng môn một người mày râu dài, đúng là Công Tôn Trường, nhìn thấy Sở Dịch đến, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ xấu hổ áy náy, thấp giọng nói:

-“Vương gia, thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc, vạn bất đắc dĩ, vạn lần xin thứ tội.....”

-“yên tâm yên tâm. Trung quân hộ quốc, trừ gian diệt ác, vốn đúng là phận sự của người. ”

Sở Dịch vỗ vỗ bả vai hắn, hắc nhiên cười nói,

- ” chỉ là khi nào gặp kẻ gian nịnh yêu ma, ngàn vạn lần đừng có nương tay.”

Vừa nói lạnh lùng liếc mắt sang Trương Phi Vũ, nghênh ngang leo lên trên xe ngựa, cao giọng quát:

- “Lên đường!”

Vó ngựa lộp cộp, xa luân cuộn cuộn, đại đội nhân mã trùng trùng lớp lớp phóng ngựa phóng qua trường nhai trống trải yên tĩnh, nhanh chóng tới bên ngoài Hưng Khánh cung.

83. Chương 83: Thiệt Thương Thần Kiếm Phần Cuối

Bức tường đồ sộ, liên miên sừng sững của Hưng Khánh cung hiện lên nguy nga giữa bầu trời đêm tịch liêu. Nơi Hoa Ngạc Tương Huy lâu ánh sáng chói lọi, nhưng không hề thấy chút đèn trống âm nhạc nào, so với cảnh tượng ồn ào náo nhiệt bình thường hoàn toàn trái ngược.

Kim ngô vệ đội dừng lại tại Thông Dương môn, im lìm không tiếng động. Sở Dịch xuống xe ngựa, theo Công Tôn Trường, Trương Phi Vũ xuyên qua cửa, hướng về phía triều lý mà đi.

Cung môn thứ hai mở ra, hai đèn lồng treo cao, xa xa nhìn thấy long đường trang nghiêm hùng vĩ.

Phía sau Long đường, chính là Long trì nổi tiếng thiên hạ của Hưng Khánh cung, nước mênh mang màu xanh lục nhạt, sóng gợn lăn tăn. Bên bờ, lầu các nguy nga hoa lệ đứng nhấp nhô, dưới ánh trăng trông như tiên cảnh.

Năm đó Đường nguyên tông còn là vương gia, từng có thầy tướng về phong thủy nói trong ao long khí bốc cao là nơi quý không thể tả.

Bởi vậy sau khi Đường nguyên tông đăng ngôi, uống nước nhớ nguồn, ông thiết lập long đường ở bên cạnh ao, bảo vệ tế bái, rồi xây mở rộng ra thành Hưng Khánh cung-đại nội cung thành chỉ đứng sau Thái Cực cung và Đại mệnh cung.

Mấy năm gần đây, hội triều, lễ kỷ niệm, yến hội..... không dịp nào không cử hành tại đây, Hưng Khánh cung đã trở thành trung tâm chính trị văn hóa của Tây Đường.

Sở Dịch từ nhỏ đúng là thường nghe thôn phu hương dã miêu tả hoàng cung như giai thoại, mặc dù cực kỳ khoa trương hoang đường, không hề chân thật, nhưng cũng làm hắn tưởng tượng nhiều về Hưng Khánh cung.

Hắn thường mơ mộng có một ngày được phong hầu bá tướng, tiến vào Hưng Khánh cung, đi lên Hoa Ngạc Tương Huy lâu, cùng hoàng đế, bách quan văn võ vừa khởi ca múa hoan yến, ăn mừng thiên hạ thái bình.

Nay ước nguyện hoàn thành, hắn khó tránh cảm giác như đang mơ. Nhưng rất nhanh, Sở Dịch nhớ lại chuyến đi này hung hiểm khó lường, hắn lập tức thu liễm tâm thần, cẩn thận chú ý, theo mọi người nhắm hướng tây, đi đến hoa ngạc tương huy lâu.

Cầu thang bạch ngọc uốn lượn tròn, kim giáp uy sĩ giáp xếp thành hàng. Đi hết cầu thang, có thể thu hết quang cảnh toàn thành vào tầm mắt, gió lạnh thổi phàn phật, cảm giác phiêu phiêu như bay, làm người có ảo giác thân hình đang ở giữa không trung, giống như đang bay đến thiên cung vậy.

-“Tề vương đến!”

Trong tiếng xướng hô, hần ngang nhiên đi vào đại điện. Bốn phía kiến trúc chạm trổ, vàng ngọc huy hoàng, vô số ánh đèn giao nhau chiếu sáng như ban ngày, cực kỳ tráng lệ xa hoa.

Nội điện bình phong quay tròn, Đường nguyên tông ngồi ở long kỷ, sắc mặt tái nhợt ngưng trọng, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Lí Mộc Phủ, Bùi Vĩnh Khánh, Vi Đình Tùng, Khang vương, Tuyên vương, kim ngô Đại tướng quân Vương Trung Lương, hữu kim ngô vệ tướng quân Quách Hưởng Trung..... v.v.. hơn hai mươi vương công trọng thần chia làm hai bên.

Cửu nhân gặp lại, đôi mắt hết sức rục rủa.

Sở Dịch lạnh lùng giương mắt nhìn Lí Mộc Phủ, lửa giận bùng bùng, hận không được chém hần ra làm tám khúc. Trong lòng thầm tính toán cách vạch trần thân phận Long hổ thiên sư sau màn cửa của hần, làm cho hần không còn chỗ trốn.

Ánh mắt quét qua một lượt, chỉ thấy dưới thềm đá ngoài điện, bày ngang ra hai thạch quan bằng bích ngọc. Bốn phía đứng Tề Ngọc Tiêu, Đỗ Thái Thạch, Ngọc Hư Tử, Pháp Tướng, Bất Không..... Có hơn ba mươi cao thủ đạo phật.

Mọi người sắc mặt nghiêm nghị, im lặng không nói, khi “Tuyên vương” và Sở Dịch bốn mắt đối diện, hần hiện lên thần sắc ác độc, ra vẻ hài lòng trước cái họa của địch nhân, quả nhiên cùng Ngọc Lí Đông Hầu hoàn toàn không khác nhau.

Sở Dịch thầm nghĩ: “Trong hai quan tài ngọc kia, một nhất định là thái tử Lí Triệu Trọng, người thứ hai không biết là ai?” lập tức bái phục hành lễ nói:

– “Thần đệ Lý Huyền, khấu kiến Hoàng Thượng.”

Đường Nguyên Tông gật gù đầu, ra tay ý bảo hần bình thân, không đổi nét mặt nói:

– “Thất đệ, ngươi có còn nhớ ngày đó trăm hạ chỉ xây dựng Hoa Ngạc tương huy lâu này đã nói cái gì với chúng huynh đệ không?”

Sở dịch rùng mình, chính lúc hần chưa biết trả lời như thế nào, Đường nguyên tông tự mình nói tiếp:

– “trăm ngày đó nói, giữa huynh đệ chúng ta, bình thường phải như hoa và cành, phù trợ lẫn nhau, cùng nhau vẻ vang. Đó chính là bốn ý của trăm xây lên tọa cao lâu này.”

Dừng một chút, ánh mắt đột nhiên tinh quang bạo xạ, đưa mắt sắc bén nhìn Sở Dịch, vừa phẫn nộ vừa bi thảm, lắc lắc đầu, từ từ nói:

– “nhưng hôm nay xem ra, tọa lâu này đã có thể hoàn toàn hủy bỏ!” Bạn đang đọc chuyện tại

Sở Dịch không đổi nét mặt, nói:

– “Thần đệ ngu độn, khần thỉnh Hoàng Thượng chỉ bảo.”

– “Phản tặc! Sự tình cho tới bây giờ, ngươi còn dám giả bộ hồ đồ!”

Vương Trung Lương bước ra phía trước từng bước, lớn tiếng quát:

– “ngươi xử dụng dâm cô bức gian Ngũ nương nương, ép buộc nàng trợ giúp ngươi ám sát bệ hạ, tới khi mắt thấy sự tình bại lộ. Lại ngang nhiên giết nàng diệt khẩu.....”

Sở dịch cả kinh, thất thanh kêu:

– “cái gì? Ngũ phi..... đã chết?”

Hần vội chuyển người chạy tới trước bích ngọc quan, toàn thân chấn động, giống như bị sấm sét oanh kích, không thể động đậy.

Chỉ thấy Ngũ tuệ phi thẳng cứng nằm ở trong quán, hai mắt trợn lên, thần tình kinh hoàng thống khổ, trên người tuy có khăn trắng bao phủ, nhưng hần dùng hỏa nhãn kim tinh nhìn xuyên thấu qua, thấy rõ nàng

có vết máu đọng khắp người, hạ thể mơ hồ có huyết nhục, tử huyết ngưng kết, hiển nhiên là bị gian nhục mà chết.

Đường nguyên tông sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nói:

- “thất đệ, tối nay trong Khang vương phủ, ngươi và ngũ phi bị ‘Tần Hoàng Chuyển Thế’ kia bắt đi làm con tin, ta căn bản là không tin là các người hò hẹn tư tình. Cho tới giờ phút này, trẫm cũng không muốn tin cho nên trẫm muốn nghe chính từ miệng người nói, vì sao người trốn ra được, còn nàng lại chết ở trên đại nhật tháp?”

Sở dịch đối với Ngũ phi có cảm ân lòng mong báo đáp, giờ phút này mắt thấy thảm trạng, kinh hãi bi nộ, nhất thời thì không nghe thấy hần nói.

Trong tâm như ma loạn, khốn khổ khó tưởng:

«hung thủ kia nhất định lưu lại trên nhật tháp thừa dịp sau khi ta đã đi, rồi giết chết Ngũ phi. Nhưng hung thủ này rốt cuộc là ai? Với việc ám sát thái tử cùng một người hay không?»

Tâm niệm vừa động, đột nhiên nhớ lại lời Yến Tiểu Tiên nói lúc trước:

“Phải rồi! Lí lão tặc có nói ‘thắng hay bại, quyết định ở hành động tối nay, lại thừa nhận đã giết hoàng thất tông thân, có thể thấy được hết thủy gian mưu này đều là hần sắp xếp! Trong Khang vương phủ, hần dàn xếp hãm hại thái tử không thành, với ta và Ngũ phi cũng không được.....”

Hết thấy mọi điểm nghi ngờ lập tức thông suốt. Sở Dịch lửa giận muốn phun ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lí Mộc Phủ, hai tay nắm chặt, xương cốt kêu lách cách.

Lí mộc phủ nghênh diện mắt đối mắt, không hề tránh né, lạnh lùng thốt:

-” Thế nào? Tề vương đáp không được phải không? Đã đáp không được, thì nên thỉnh người khác giúp người trả lời tốt hơn.”

Lão xoay người hướng tới một hòa thượng gầy đen đứng dưới điện, diêm đạm nói:

-“Huệ năng pháp sư, tối nay trong Từ Ân tự rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người lại nhìn thấy người nào vậy..... trước mặt bệ hạ, từ đầu đến cuối kể ra một lần nữa, để mà lấy công chuộc tội?”

Sở dịch rùng mình, chỉ thấy kia Huệ Năng hòa thượng hai tay tạo thành chữ thập, chậm rãi nói: “A di đà phật, bốn tự bất lực bảo vệ, làm thất vọng phó thác của thánh thượng, kết quả thái tử, ngũ phi bị chết thảm, tội lỗi đầy dẫy, không thể chối bỏ. Bệ hạ có tâm Bồ Tát, tấm lòng từ bi, đã không hạ tội, ngược lại còn an ủi, thật sự bốn tự năm trăm tăng chúng mừng không tả xiết, cảm ân vô cùng.”

Dừng một chút, ông đề cao thanh âm nói:

-“Bệ hạ, tối nay sóng gió nổi lên tại bốn tự, có rất nhiều cao nhân thân phận không rõ đến đó, trong đó hai người tu vi cao cường, cao hơn hần bản tăng. Ngoại trừ nhân vật giết chết thái tử, cùng Đại Bi phương tượng đánh bất phân thắng bại, chúng tăng chính mắt thấy một thiếu niên từ đại nhật tháp nhảy xuống, từ bốn tự mấy trăm tầng chúng vây công mà vẫn thông dong đào thoát.....”

Mọi người xôn xao, Đại Bi phương tượng được xưng phật môn đệ nhất cao thủ, mà cũng không ngăn chặn được thích khách kia, có thể thấy được hần cực kì hung bạo. Mọi người ghé đầu sát tai xì xầm, mặt khác đoán thiếu niên đó là ai, lại có tài năng như thế.

Sở Dịch cười lạnh không nói, trong cơn phẫn nộ có vài phần đắc ý, thầm nhủ: ” thiếu niên mà hần nói tự nhiên chính là ông đây. Hắc hắc, chỉ bằng mấy con lừa trọc ăn chay đến mặt toàn màu xanh như rau như bọ người, làm sao vây khốn được ta. Nhưng thích khách đã giết chết thái tử là ai? kẻ đó không ngờ lại có thể đánh ngang hàng với Đại Bi phương tượng? Chẳng lẽ đó là chính là thần bí nhân đã cùng ta đánh một chiêu sao?”

Trương Phi Vũ trầm giọng nói:

- “người này đã từ trên đại nhạn tháp nhảy xuống, nói vậy đúng là hung thủ giết chết ngũ nương nương phải không? Pháp sư có được thấy bộ dáng của hắn không? Có phải là phản tặc bắt đi Tề vương và ngũ nương nương từ Khang vương phủ không?”

Huệ năng hòa thượng lắc đầu nói:

- “A di đà phật, người xuất gia không dám nói dối. Người này có phải là hung thủ hay không, bản tăng hiện tại không dám nói chắc. Nhưng hắn chân khí cổ quái cường mạnh, sở học phức tạp, có vài phần giống như người mà chư vị gọi là ‘Tần Hoàng Chuyển Thế’.....”

Sở dịch rừng mình, con lừa trọc này nhân quang sắc thật! Lúc trước ẩn trong chùa, hắn sợ làm cho người ta nhìn ra đầu mối, nên xử dụng thần pháp, chiêu thức đều cực kỳ phổ thông thường thấy, không thể tưởng được cũng bị hắn nhìn ra chu ti mã tích.

Lí Mộc phủ xoay người, lạnh lùng dừng ở Sở Dịch, nói:

- “nếu đúng như lão thần đoán, nhân vật ‘Tần Hoàng Chuyển Thế’ kia chỉ sợ cũng là đồng mưu với Tề vương? Các người bắt cóc Ngũ phi trốn tới từ Ân Tự, không chỉ là vì giết người diệt khẩu, đồng thời cũng là vì ám sát thái tử? Nếu không thiên hạ há sao lại có trùng hợp ngẫu nhiên như vậy?”

Sở Dịch bị hắn dồn đến nói không nên lời, nội khí bốc lên, trong lòng trào dâng một nỗi áy náy khổ sở.

Thiên hạ quả nhiên có những chuyện ngẫu nhiên như vậy. Nếu như đêm nay hắn không đi Từ Ân tự, không đặt Ngũ phi ở trên đại nhạn tháp, thì sẽ không phát sinh sự tình như vậy.

Ngũ tuệ phi mặc dù không phải do hắn hại chết, nhưng công bằng mà nói, hắn đối với cái chết của nàng cũng có nửa phần trách nhiệm.

Đường Nguyên tông thấy hắn vẫn trầm ngâm không trả lời, cho rằng hắn đã nhận tội, trong lòng rất nổi giận, lạnh lùng nói:

-“Thất đệ, trăm có khi nào bạc đãi người không? Ngũ phi và thái tử rốt cuộc có đắc tội với người chỗ nào? Người tại sao đối đãi như vậy với bọn họ? Đối phó trăm?”

Sở dịch biết giờ phút này không thể biện bạch, cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch, lập tức cất cao giọng nói:

- “Bệ hạ, thần đệ nếu như thật sự muốn trừ khử thái tử, tối nay tại dạ yến Khang vương phủ, chỉ cần phụ họa đề nghị của Lý phó xạ đó là xong, sao lại phải can ngăn dùm hắn? làm như vậy rất phí công sức, không phải là đem việc đơn giản biến thành phức tạp sao.....”

-” Đây là chỗ inh của Tề vương.”

Lý Mộc Phủ không chờ hắn nói xong, lạnh nhạt chặn lời:

-“Lúc trước ở Khang vương phủ, lúc người khảng khái can ngăn hoàng huynh, vì thái tử mà biện hộ, lão thần cũng suýt nữa Vương gia lừa gạt, trong lòng xấu hổ nói không nên lời. Bây giờ mới biết được đó bất quá là kế giả vờ của Vương gia. Vương gia biết rõ thái tử sống không qua tối nay, cho nên làm ra vẻ thuận thủy nhân tình, tẩy sạch mọi hiềm nghi cho chính mình, còn thừa vu bọn lão thần là kẻ bất nghĩa..... kế hoạch này một đá bắn hai chim, thật là gọn gàng tiện lợi!”

Mọi người huyền não, nhóm người Vương Trung Lương nhao nhao lên quát:

- “vô sỉ phản tặc, chứng cứ chính xác, người còn dám hồ ngôn giả trá, vu hãm trung thần.....”

nghe được hai chữ “chứng cứ”, Sở Dịch linh quang chợt lóe, lớn tiếng nói:

- “Bệ hạ, ‘Tần Hoàng Chuyển Thế’ đúng là sau khi rời khỏi Khang vương phủ, rồi bỏ rơi hạ thần trong Tiên Nghi quan, trùng hợp được thập cửu muội cứu. Chỉ một lúc sau, lại chạm trán xà quái tác loạn, suýt nữa chết ở trong đại hỏa. Bệ hạ nếu như không tin, có thể thẩm vấn thập cửu muội, hoặc là Triệu tướng quân.”

Xoay chuyển ánh mắt, như hàn điện thẳng nhìn Lí Mộc Phủ, lạnh lùng nói:

-“lại không biết lí đại nhân ngoại trừ những kết luận hồ tưởng ước đoán này, còn có chứng cứ gì nữa? Rốt cuộc ai là nói lời càn bậy, vu hãm trung thần?”

Mọi người xoay trái xoay phải nhìn nhau, nghị luận lao xao.

Tối nay trong buổi văn yến (buổi tiệc đêm) ở Khang Vương phủ, Lý Tư Tư lấy cớ thân thể bất an, đích xác là ra về rất sớm ; sau đó dực hỏa xà tàn phá tiên nghi quan, kim ngô vệ phụng chỉ đi cứu công chúa, cũng trùng hợp nhìn thấy Sở Dịch với nàng cùng một chỗ. Chỗ này thì không thể nào biện bác.

Lúc này, một kim ngô vệ lặng yên tiến lên, đến bên tai Vương Trung Lương thấp giọng nói vài câu.

Vương Trung Lương hơi chấn động, cười lạnh nói:

- “Thân nhân phường cùng An Ấp phường gần nhau. như thế có thể nói, phản tặc kia chắc chắn trước tiên đi ngang qua Tiên Nghi quan, rồi ném Tề vương vào quan nội, cho nên Tề vương đối với mọi việc xảy ra tại từ ân tự một mực không biết, vậy hắn ngài cũng không biết được ngũ phi chết ở tay kẻ nào?”

Sở Dịch buột miệng nói:

-“không sai, i.....”,

lời vừa ra khỏi miệng, lập tức biết là không ổn.

-” người nói hoang đường!”

Vương Trung Lương trên mặt hiện lên vẻ mừng như điên, không để cho hắn rút lời lại, chỉ tay quát lên:

- “Nhóm Lý tướng quân ở trong tiên nghi quan tìm được người và công chủ lúc ấy, người rõ ràng đối với bọn họ đã nói qua ‘Ngũ nương Nương bị yêu nhân kia đem tới Từ Ân Tự Tháp, các người còn không mau mau tới Cứu’ những lời này, có phải thế không?”

Sở dịch lòng trầm xuống, thầm kêu không xong. Lúc ấy tình thế khẩn cấp, hắn lo lắng an nguy Ngũ phi, chính xác có nói những lời này, không thể tưởng được bị lão gian thần này lợi dụng bắt bẻ.

Vương Trung Lương thừa thắng truy kích, lạnh lùng nói:

-“Nếu như đúng theo như lời Vương gia đã nói, Vương gia làm sao biết được yêu tặc kia đem ngũ phi bỏ tại đại nhật tháp? Lời của người thực là mâu thuẫn, tám mươi sáu vệ sĩ mỗi người nghe được rõ ràng, há để người phủ nhận không có!”

Mọi người huyên náo, bọn người phe Lí Mộc Phủ không ai không vui mừng kỳ vọng, ai nấy ra vẻ công phần, hạch sách chất vấn.

Đường nguyên tông bị nội phản hận trong mắt, như ngọn lửa thiêu đốt, trợn mắt nhìn Sở Dịch, từng chữ một nói:

- “thất đệ, trên thế giới này, người là người trầm tin cậy nhất. Mà người lại làm như vậy đúng là để báo đáp tín nhiệm của trầm sao?”

Âm điệu đau khổ, trầm thống vô cùng, rõ ràng đã nhận định Sở Dịch là thủ phạm.

Tiếng đao âm vang, tinh quang chớp động. Kim ngô vệ tay cầm chuỗi đao, khoanh khắc hùng hổ vây vòng tròn quanh Sở Dịch, chỉ chờ Đường nguyên tông ra lệnh một tiếng, lập tức quần khởi mà tấn công.

Đạo phật quần hùng mặc dù khoanh tay đứng nhìn, nhưng vây quanh bốn phía, chân khí liên miên miên phát ra, cũng giống như mũi tên trên cung, sẵn sàng bắn ra.

Sở dịch trong lòng lạnh toát, trong phút chốc chuyển qua vạn ngàn ý niệm trong đầu, nghĩ ngợi nói:

- “lúc này cải bằng miệng cũng không còn kịp rồi, chỉ có một cách chống đỡ đến cùng. doc truyện tại . Hoàng đế rất tín nhiệm thương yêu muối tử Lí Tư Tư, ta chỉ có cách hợp tác với nàng mới có thể vượt qua kiếp nạn này.”

nghĩ rồi hắn lập tức lớn tiếng nói:

- “Bệ hạ, thần đệ còn chưa nói hết lời, đã bị bọn loạn thần tặc tử này ép uống ngắt lời, làm loạn tai thánh thượng, bằng những lời ly gián, cấu hãm phỉ báng, quả thật là ti tiện thâm độc vô cùng...”

hắn xoay người liếc xéo Vương Trung Lương, cười lạnh một tiếng, nói:

-“Vương tướng quân, câu nói kia đích thật là bốn vương nói. Lý do tại sao bốn vương biết được ngũ nương nương bị yêu nhân kia bắt đem tới đại nhận tháp, hoàn toàn do hắn trước khi ném bốn vương tại Tiên Nghi quan, chính miệng hắn nói cho bốn vương, hắn thủ tín đem ngũ nương nương bình yên vô sự để ở lại trên đại nhận tháp, kêu ta thông tri cho bệ hạ đi tới nhận người. Lúc ấy Tiên Nghi công chủ ở bên cạnh bốn vương, những lời này nàng cũng nghe được rõ ràng. Hắc hắc, không biết lời nói của công chủ kim chi ngọc diệp, có đáng tin hơn không so với tám mươi vệ sĩ này?”

Mọi người xì xào bàn tán, Vi Đình Tùng tâu:

- “Bệ hạ, nếu như thế, chi bằng tức khắc mời công chúa tới đây, vừa tiện hỏi rõ.”

Tề Viễn Đồ, Đoạn Bình Côn liền nhận lệnh

==== hình như thiếu mấy câu ====

Đường nguyên tông nộ khí giảm xuống, lạnh lùng nói:

-“huống chi cái gì?”

Lí Mộc Phủ do dự một lát, lại khẩu đầu nói:

- “Bệ hạ, lão thần có vấn đề không dám nói, nhưng là cho tới giờ, không thể không nói. Nếu như có mạo phạm, niệm tình vì lòng trung thành, mà xin thứ tội.”

Đường nguyên tông phán:

- “có chuyện cứ nói ra, người làm gì mà cứ ấp úng như thế!”

Lí Mộc Phủ khẩu đầu tạ lễ, từ từ đứng dậy, quay đầu lại, dừng ở phía Hôi Năng hòa thượng, hỏi:

-“pháp sư, người nói tối nay tại trong chùa Từ Ân, chính mình bắt được cháu trai phản tặc Trương Túc, có việc này không?”

Tô Bạch Thạch!

Sở Dịch trong lòng chấn động, tối nay may mắn tiên nghi không còn đến với hắn, bị dực hỏa xà yêu đánh bị thương, vừa trốn được xong, không ngờ được lại rơi vào trong tay hòa thượng Từ Ân tự.

Huệ năng hòa thượng nói:

-“không sai,. Tối nay khi tại cửa địa lao bốn tự cùng một thích khách giao đấu, bản tăng tương kế bất giử, sau đó lật mặt nạ, phát giác đúng là Tô Bạch Thạch cháu trai của Trương chân nhân. Bản tăng trước kia cùng hắn cũng có duyên gặp mặt vài lần có nên dễ dàng nhận ra.”

Lí Mộc Phủ cao giọng nói:

- “Pháp sư, hắn xâm nhập Từ Ân tự, chắc là vì cứu phản tặc Trương Túc? Nhưng trong Từ Ân tự cảnh giới thâm nghiêm, địa lao cực kỳ bí ẩn, Cơ quan trùng trùng. Với tu vi, kiến thức, tài năng của hắn làm sao có thể biết rõ mọi thứ trong Từ Ân tự như lòng bàn tay, đi lại tự do? Sao lưng hắn chắc phải có người đồng mưu ám trợ?”

Huệ năng hòa thượng chần chờ một lúc mới trả lời:

- “bản tăng cũng nghĩ như vậy, cho nên mới bắt đắc dĩ vận dụng nhiếp hồn pháp thẩm vấn. Tô Bạch Thạch mới đầu còn miễn cưỡng kháng cự, sau rốt cục nói ra đồng mưu ẩn mặt, chính là một đàn bà...”

Sở Dịch trong lòng lạnh toát, thầm kêu không ổn, chỉ thấy Lý Mộc Phủ cho tay vào trong ngực, lấy ra một trục vải, tâu:

-“Bệ hạ, họa hình này đúng là Huệ Trí đại sư tại Từ Ân tự, căn cứ theo miêu tả của Tô Bạch Thạch mà vẽ ra hình dạng kẻ đồng mưu.”

Mọi người huyền não, xì xầm bàn tán.

Huệ Trí đại sư là họa sĩ nổi danh thiên hạ, đứng đầu vương quốc, ông mô tả ra mọi nhân vật đều giống như thật, có bức họa này để tập nã hung phạm thì thật không có gì tốt hơn.

Lí mộc phủ tay phải nhẹ nhàng run lên, bức họa đột ngột bung ra, trên điện nhất thời vang lên một tiếng kinh hô.

Đường Nguyên tông toàn thân chấn động, trong khoảnh khắc ông như đông cứng lại, trong đôi mắt hiện lên kinh sợ, phần hận, thương tâm, khổ tâm..... bao nhiêu thần sắc.

Sở dịch toát mồ hôi lạnh toàn thân, người được họa trong đó phong nhã đoan lệ, khuynh quốc khuynh thành, má lúm đồng tiền, mang theo nỗi thê uẩn sâu bi mơ hồ, chính là Lí Tư Tư!

84. Chương 84: Liễu Âm Hoa Minh

Ánh nến đung đưa, trong điện nhất thời lại trở nên im lặng không một tiếng động.

Lý mộc phủ cao giọng nói:

–“Bệ hạ, bây giờ hết thấy đều rất là rõ ràng. Tề vương cầu kết với yêu đạo linh bảo phái, dùng dâm cổ hiệp bách ngũ nương nương, một lòng thí quân soán vị, bởi vậy sắp đặt một loạt âm mưu độc kế”

Ngày ấy tại Tề vương phủ làm sinh nhật cho ngũ nương nương, Tề vương xem thấy thiên thời địa lợi, sai linh bảo yêu đạo Lý Chí Nghi hành thích bệ hạ. Âm sát thất bại, nên yêu đạo cố ý sử dụng “chương nhân pháp”, biến hóa cự mạng xà đào thoát không ai tìm thấy. Tề vương mắt thấy hành tích có thể bại lộ nên không tiếc cố ý bán đứng yêu đạo linh bảo phái để tự bảo vệ mình

Tối nay dạ yến tại Khang vương phủ, Tề vương lại dụng dâm cổ hiệp bách Ngũ nương nương lúc đó, trùng hợp sao bị Đỗ Như Tấn phát hiện. Nhưng hắn gian xảo vô cùng, cố ý để cho thủ hạ giả dạng thành kẻ gọi là ‘Tần Hoàng Chuyển Thế’, lợi dụng lòng nhân ái của bệ hạ đối với huynh đệ, biểu diễn một hồi hảo hỉ mà trốn thoát đi

Đồng thời sau đó, Tề vương lại xúi dục Tiên Nghi công chúa, lợi dụng Tô Bạch Thạch đánh nhập Từ Ân tự, quấy rối cho thiên hạ đại loạn; hắn thừa cơ rối loạn cướp bóc, sai phái thủ hạ là yêu nhân ám sát thái tử, lại giết Ngũ nương nương diệt khẩu, ném bỏ thi thể tại trên đại nham tháp

Hắn bàn chuyện lưu loát đầy tự tin, từng lời nhập tâm, hơn nữa trình bày âm thanh lại cực kỳ quyến rũ, mọi người nghe trong lòng thấy có lý, âm thầm gật đầu.

Ngay cả nhóm Vi Đình Tùng cũng nhú mồm không nói, nửa tin nửa ngờ.

Sở Dịch trong lòng giận dữ, cuồng khí xông lên, bỗng dưng ha ha cười nói:

“Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ? Lí phó xạ các hạ chỉ dựa vào một tiểu tử thất hồn lạc phách nói sảng, có thể dựng lên rất nhiều tội trạng, quả nhiên đúng là trung thần chuyên về lĩnh vực này, bội phục bội phục! khiến cho bốn vương đại khai nhân giới. Hắc hắc, thì ra trong tai các vị, bốn vương và Tiên Nghi công chúa đường đường là hoàng thất tông thân kim khẩu ngọc ngôn, so ra không đáng tin hơn lời nói của một tên thuộc phản đảng sao?”

Bị ánh mắt như điện của liếc qua, quần thần không khỏi cảm thấy khiếp ý, cúi đầu xuống, không dám cùng hắn đối đáp. Nhóm Vương Trung Lương có cơ hội phản biện, càng thêm khích bác.

Sở dịch càng không để ý tới, dẫn giải nói:

– “Bệ hạ, Trương chân nhân Linh Bảo phái cùng Thương tiên tử là do thần đệ bày kế giam cầm. Tiểu tử họ Tô tất là vì cứu phụ báo thù, cố ý tự gieo mình vào lưới như vậy nhằm hãm hại thần đệ với công chúa. Nói

không chừng có gian nịnh coi thần đệ như gai trong mắt, đinh trong thịt nên cố ý ở đằng sau xúi dục chỉ thị cũng không chừng.”

Mọi người thấp giọng bàn luận, không thể quyết định.

Vi Đình Tùng trầm ngâm nói:

- “Bệ hạ, Vương gia nói cũng có đạo lý, việc này quan hệ rất đại, không thể tin theo một bên.”

Đường nguyên tông hừ một tiếng, từ từ có ý nghi ngờ do dự, trầm giọng nói

- “Huệ năng pháp sư, Tô Bạch Thạch kia bây giờ nơi nào? Cấp tốc đưa hần tới đây, cùng Tề vương giáp mặt chất vấn.”

Huệ Năng hòa thượng mặt đỏ lên, có vẻ cực kỳ xấu hổ, chậm chậm nói:

- “Tâu Bệ hạ, tối nay trong bốn tự phát sinh quá nhiều việc. Sau khi Thái tử bị ngộ sát, Đại Bi phương trượng toàn lực ứng phó cứu nguyên thần thái tử, bần tăng với các sư huynh đệ quá bận với việc chế ngự yêu nghiệt chạy ra từ địa lao, trong lúc hỗn loạn, Tô thiếu gia Tô Bạch Thạch chẳng biết được yêu nhân nào cứu thoát đi”

Mọi người ồn ào, Sở Dịch trong lòng khoan khoái, ha ha cười to nói:

- “Thì ra là lời nói không bằng cứ, chết không đối chứng!”

Hần đề khí thật mạnh, cất cao giọng nói:

- “Bệ hạ minh giám, thần đệ hơn mười năm nay không màng đến quốc sự, tiêu diêu như thần tiên, cần gì hành hung bạo loạn, để đi tìm tử lộ? Cho dù thật muốn bạo loạn, bao năm tháng qua có nhiều cơ hội, đợi cho đến hôm nay làm gì? Huynh và đệ quân thần huynh đệ mấy mươi năm, hoa lá liên cành, tình cảm như đá vàng, chẳng lẽ hoàng huynh hoàn toàn không tin thần đệ sao?”

Đường Nguyên tông cùng hần bốn mắt giao nhau, thấy hần thẳng thắn tự nhiên, hoàn toàn không né tránh, trong lòng lửa giận giảm đi, ngón tay gõ nhẹ trên tay dựa của long y, trầm ngâm không quyết định.

Trong đại điện tĩnh mịch lặng lẽ không nghe thấy chút âm hưởng nào, ánh mắt mọi người đều tập trung tại trên người ông.

Sở Dịch bình tức ngưng thần, hơi hơi có chút khẩn trương, sanh tử thành bại của hần đều phụ thuộc vào ý tứ của lão nhân này. Nếu như ông thật sự đã nhận định hần có dị tâm, thì đành phải ra sức trốn khỏi vòng vây, mang theo Tiêu Yển hai nàng rời khỏi Trường An, tính kế hoạch khác đột nhiên hần lại nghĩ, lão tặc Lý Huyền kia rõ ràng là tiểu nhân gian hiểm đầy dã tâm, thế mà mình bị tình thế đại cuộc ép buộc, phải ra sức biện hộ danh dự cho hần, thật là hoang đường và buồn cười, bên miệng không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Mắt thấy Đường nguyên tông nửa ngày vẫn không nói gì, Lý Mộc Phủ ho khan một tiếng, tâu:

- “Bệ hạ, Nếu như chứng cứ trên không đủ, lão thần còn có một phương pháp đơn giản dễ dàng có thể lập tức chứng minh trắng đen vấn đề của Tề vương. Chỉ là việc này có quan hệ tới danh dự Ngũ nương nương, sợ là bất nhã, hoàn thỉnh bệ hạ định đoạt.”

Đường nguyên tông mặt không chút thay đổi, chần chờ, điềm đạm nói:

- “Lý khanh cứ nói ra cho rõ.”

Lý Mộc Phủ nói:

- “Khi mà ngự y khám nghiệm tử thi, lão thần nghe hần nhắc tới, ngũ nương nương trong cơ thể đã có bào thai được bốn tháng”.

Mọi người huyền não, mắt thấy Đường nguyên tông hơi chấn động, sắc mặt trở nên dị thường khó coi, đều đoán được tử thai hơn phân nửa không phải là cốt nhục của ông, tất cả đều im tiếng không nói.

Đường Nguyên tông nghe theo thiên sư đạo, nên đang tu “Phản đồng kim thân”, đã có hơn nửa năm không đụng nữ sắc, giờ phút này nghe nói ái phi có thai, trong lòng cuồng nộ thế nào có thể hiểu được. Cố nén tức giận, ông trầm giọng nói:

- “Lý ái khanh chắc nghĩ đến việc thử máu nhận người thân phải không?”

Lý Mộc Phủ cúi đầu: “Bệ hạ thánh minh!”

Sở Dịch hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ:

“phải rồi! Lão tặc này nhất định biết chắc bào thai của Ngũ nương nương chính là nghiệt chủng Lý Huyền, cho nên mới không hề sợ hãi như vậy, cố ý đưa ra phương pháp ‘tích huyết nhận thân’. Chỉ tiếc thai nhân kia là thật, nhưng ta đây là ‘cha’ giả, lão tặc tự cho thông minh, ngàn tính vạn tính, hết lần này tới lần khác nhưng không tính đến tầng này.” Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nhin được, ha ha cười.

Mọi người ngạc nhiên, đều nhìn về phía hắn.

Đường nguyên tông sắc mặt có vẻ khó chịu, lạnh lùng nói:

-“Thất đệ, ngươi cười cái gì?”

Sở Dịch linh quang phi thiểm, trong phút chốc đã nghĩ ra một mưu kế tàn nhẫn, lập tức cất cao giọng nói:

-“Hoàng Thượng, thần đệ cười lười trời lồng lộng, thưa mà khó lọt. Gian tặc tựa tưởng rằng ta đã trúng kế, lại dự định tự mình giăng tơ trời buộc, đâm đầu vào lửa thiêu thân.”

Nói rồi hắn xoay người lại, ánh mắt chớp chớp nhìn Lý Mộc Phủ, cười thoág:

“Lý thừa tướng, ngươi muốn bốn vương lấy máu nhận thân, ta không tránh được. Nhưng thường nói vật mình không muốn, đừng bỏ vào tay người khác. Bốn vương cũng nghe được lời đồn, nói người mới là nguyên hung bức gian Ngũ nương nương, giết người diệt khẩu. hắc hắc, ngươi có dám trước mặt mọi người, cũng làm lấy máu nhận thân không?”

mọi người huyền não, Lý Mộc Phủ mỉm cười, điềm nhiên nói:

-“Lão thần như trời xanh trắng sáng, lương tâm không có lỗi với thiên địa, đâu sợ lời đồn xấu xa của kẻ trộm?”

Sở Dịch ha ha cười nói: ” nhất ngôn vi định!”

trong lòng vừa là phần nộ vừa là vui sướng, thầm nghĩ: “Lý lão tặc ơi Lý lão tặc, trời làm ác, thì chỉ có thể giận chứ tự mình làm ác, ắt không thoát chết. hôm nay ta không thể trảm tận sát tuyệt ngươi, thế không làm ngươi!”

Không quá một lát, vệ sĩ mang lên hai thau vàng, phân biệt đặt ở hai bên trên quan tài bích ngọc rồi nghiêm trang đứng xung quanh. Ngự y cẩn thận đâm từ trong bụng ngũ tuệ phi nơi bào thai rút máu ra cho vào trong hai thau vàng.

Sở Dịch nhướng mày nói:

-“bốn vương lại trước.”

Nói rồi hắn bước ra, cắt vào ngón giữa, ấu tươ vào trong kim bồn bên trái. Nhìn quanh mọi người, cất cao giọng nói: nguồn

-“các vị tiên nhân, Bồ Tát, các người xin ngàn vạn lần nhìn cho rõ, một kẻ bức gian hoàng phi, tặc tử tác loạn phạm, vạn vạn lần không để cho hắn đào thoát được.”

Mọi người đều xông tới, ngưng thần xem xét.

Sở Dịch thừa cơ xoay tay lấy ra thái cổ kim tộc đích “Loa mẫu chức hà châm”, ngự khí bay múa, tại phía trên đầu Lý Đông Hầu Tuyên vương biến hóa nhẹ nhàng một cái, không chờ hắn phát hiện bay vòng quay lại trong tay Sở Dịch. Nhanh như tia chớp trao đổi huyết châu trong bốn thứ hai. Mọi người tập trung tinh thần nhìn kim bồn thứ nhất, nên không một người nào phát giác.

Sau nửa ngày vây quanh xem, chỉ thấy hai phần huyết châu lưu hồi chuyển động, thật khó tạo thành một khối, rồi lại phân tán ra, thủy chung không hòa hợp thành một khối, mọi người kẻ kinh người mừng, người cho kì lạ kẻ giận dữ, nghị luận phân vân.

Mắt thấy bốn người Lý Mộc Phủ, Trương Phi Vũ mặt mặt nhìn nhau, thần tình kinh nghi hải nội, Sở Dịch trong lòng vừa là buồn cười, vừa là hận nội, nghĩ ngợi nói:

–“Lão tặc, bây giờ đến phiên ngươi hoàn huyết!”

hắn cất cao giọng nói tiếp:

–“Bệ hạ, thần đệ trong sạch hay không, bây giờ đã nước lửa rõ ràng. Hoàn thỉnh Lý thừa tướng cũng tuân thủ lời hứa, ọi người nhìn hiểu được!”

Đường nguyên tông vừa mừng vừa sợ, thở một hơi dài, trầm giọng nói: “đúng rồi! Máu của Thất đệ đã không thể hòa hợp tương dung với thai nhân, đủ để chứng minh thất đệ tuyệt không phụ lòng ta. Bây giờ đến phiên Lý khanh chứng minh chính mình trong sạch.”

Vi Đình Tùng, Bùi Vĩnh Khánh nhóm này với Lý Mộc Phủ luôn luôn chống đối, đều hò reo phụ hòa.

Lý Mộc Phủ nghiêm mặt hắng giọng, tức giận cơ hồ muốn nổ ra, thầm nghĩ không thể như thế: “chẳng lẽ con nhà đầu của ngũ phi kia dám gạt ta? Tử thai kia đúng thực không phải tinh huyết thằng nhãi này?”

Bị mọi người luôn mãi thúc giục, đành phải đi đến bên kim bồn, cắt vào ngón tay, ầu tươi nhỏ vào trong đó. Huyết châu bên trong bồn, khi hòa với huyết tích Lý Đông Hầu cùng một chỗ, chỉ trong chớp nhoáng, lập tức dung hợp.

Là hấn, quả nhiên là hấn! mọi người sắc mặt đều biến đổi, tiếng kêu la nổ tung huyên náo.

–“Cái gì, như thế nào lại như vậy?”

Lý Mộc Phủ phảng phất bị sét đánh bổ trúng ngay đầu, dậm mạnh thối lui từng bước, đứng mắt cứng lười, con ngươi suýt nữa muốn lồi ra, cơ hồ không dám tin tưởng hết thấy sự tình phát sinh trước mắt.

Sở Dịch lớn tiếng cười to,

– “Lý Mộc Phủ, tội chứng rành rành, ngươi bây giờ còn có cái gì để mà nói?”

chỉ vào Lý Đông Hầu, hấn cao giọng hét lớn:

“Pháp Tướng đại sư, ngươi mau dùng ‘tứ Không Bát’ chiếu vào vị tuyên vương này, xem hấn rốt cuộc là ai!”

Pháp Tướng rung mình, hai tay hợp thành chữ thập niệm: “A di đà phật!” ca sa tím oanh nhiên bùng khởi, một “đồng hạ bát” màu đen phá không bay múa, đánh xuống một đạo tử quang, xạ ngay trên người tuyên vương. tử quang lấp lánh, rực rỡ, “Lạc lạc lạc” một trận bạo hưởng, Lý Đông Hầu cất tiếng kêu la, trong nháy mắt khôi phục nguyên hình, giãy dụa khóc kêu lên: “Phụ thân, mau cứu ta!”

Người này không phải cháu của Lý phó xạ sao? Sao lại biến thành nhi tử của hấn? Mọi người xáo động, tiếng kinh hô vang dội.

Bùi Vĩnh Khánh phản ứng cực nhanh, quát:

–” Dám giả mạo Tuyên vương đúng là phản tặc người đâu! bắt!”

Vệ sĩ tức thì xông lên phía trước bắt Lý Đông Hầu trói gô lại thật chặt. Trong chốc lát, tình thế đảo ngược. doc truyện tại . Sở Dịch không đợi bốn người Lý Mộc Phủ phục hồi tinh thần lại, cao giọng nói:

–“Bệ hạ! Dụng dâm cổ bức gian ngũ nương nương, loại hạ nghiệt này không phải thần đệ, càng không phải ai khác, chính xác đúng là Lý Mộc Phủ Lý đại nhân này! tối nay ngũ nương nương trong kang vương phủ âm thầm gặp thần đệ, đó là vì nói ra việc này!”

những lời này vừa xuất ra, nhất thời tựa như cự thạch ném xuống sông, kích khởi ngàn vạn lớp sóng, huyên náo cả cung điện, Đường nguyên tông sắc mặt đột nhiên đại biến.

Sở Dịch xoay người lại, chỉ tay nghiêm nghị nói:

-“Lý Mộc Phủ, kỳ thật ngươi mới là long hổ tông chánh thức thiên sư, có phải thế không? hơn mười năm ngươi ẩn tính mai danh, trà trộn quan trằng, cùng đồng đảng tử mĩ hãm hại trung lương, chính mình bồi dưỡng tay sai tạo tạo thế lực; đứng phía sau màn thao túng thiên sư đạo, tích súc lực lượng, mưu đồ phản loạn”

mọi người ồn ào náo động, mắt thấy Lý Mộc Phủ trợn mắt há hốc mồm tình trạng kinh sợ, tất cả nghi ngờ đại khởi. Sở Dịch thầm nghĩ: “Lý lão tặc ơi Lý lão tặc, ngươi không phải thích vu oan giá họa, giết chết không cho đối chứng? hắc hắc, bây giờ lão tử lợi dụng gây ông đập lưng ông, cho ngươi biết nếm tư vị này như thế nào!”

tiếp theo quát tháo:

-“Lý mộc phủ, ngươi biết rõ bệ hạ sủng ái nhất là Ngũ nương nương, nếu như ngũ nương nương có con với hoàng thượng, tất sẽ có thể lập làm thái tử, cho nên một đằng hãm hại thái tử, sau khi trừ xong; liền nghĩ đến thâm thiên hoá nhật, dùng cốt nhục ngươi giả mạo làm cho thần chẳng biết quỷ không hay soán vị đoạt quyền”

Ngũ nương nương sau khi bị nhục, đau khổ không muốn sống, quá hổ thẹn giải bài khó với ai, không dám hướng tới bệ hạ biện bạch. Tính toán trước sau, tiện thừa cơ hội đêm nay dạ yến, thỉnh cầu bốn vương tương trợ. Không ngờ nha đầu bên người nàng đã bị người thu phục, người biết được tin tức, sợ âm mưu bại lộ, nên giá họa bốn vương và Ngũ nương nương, giết người diệt khẩu chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính, phản tặc kia ‘Tần Hoàng Chuyển Thế’ không đến sớm, không đến trễ, hết lần này tới lần khác trong khi đuổi tới tại đây, bắt chúng ta làm con tin, bức bách bệ hạ triệu tập ‘Tiên Phật đại Hội’ sớm hơn, như ý người tính toán gây rối tạo đại loạn. Người hành vi liều lĩnh, tại từ ân tự phải người đi trước ám sát thái tử, xảo hợp sau tại đại nhận tháp gặp Ngũ nương nương. Vì vậy nàng bị người sát hại, bước tiếp theo là hãm hại bốn vương cho chết. Rồi sau đó, người lại tương bắt cóc Tuyên vương và thay thế bằng tư sinh nghiệt chủng của người người từ lâu tính toán rất hay, thái tử chết, Khang vương lại không trông tựa được, giang sơn ngày sau như thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay nhi tử người, có phải thế không?

Hắn ghê tởm từ nghiêm, thao thao bất tuyệt, lời nói chân thật giả tạo xen lẫn với nhau, thuận lý thành chương, Lý Mộc Phủ ngay cả muốn biện bạch, cũng khó có thể tẩy sạch.

Mỗi một câu nói xong, mọi người kinh hoàng, thực ra vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy nhóm Trương phi vũ kia vẻ mặt kinh hãi uể oải, làm sao cho là giả được? Càng nghe càng là công phần, nhất thời sỉ nhục hung bạo, náo loạn xôn xao.

Sở Dịch trong lòng đại khoái, cất cao giọng nói:

-“Bệ hạ minh giám, phản tặc dụng dâm cổ bức gian hoàng phi, mưu sát thái tử, giá họa bốn vương, còn dùng chính nghiệt tử mình thế chỗ Tuyên vương, thí chủ soán vị làm ác không ngừng, sách vở khó ghi hết, thật tội không thể xá!”

Đường nguyên tông cuồng nộ không thể nén, bỗng dưng đập án đứng dậy, quát lên:

- “Lý mộc phủ! Ngươi quả là gan to! Người đâu, mau bắt phản tặc này, lăng trì xử tử!”

toàn điện kiếm khí xuất ra ngang dọc, pháp bảo bay múa. Lý mộc phủ, Trương phi vũ bọn người còn chưa phục hồi tinh thần, đã bị đạo phật quần hùng, kim ngô vệ sĩ vây quanh vòng vòng. Lý mộc phủ trong đầu không một điểm sáng, sau nửa ngày đều không rõ đã xảy ra chuyện gì, đến lúc này, mới tỉnh lại tinh thần: chính mình hơn mười năm cay đắng tổn bao nhiêu tâm huyết, kỳ diệu bị thằng nhãi này không hiểu trong nháy mắt phá hủy tan tành, kinh sợ giao nhau, trong cổ họng nghẹn, “Oa” phun ra một ngụm máu tươi, ha ha cười điên cuồng nói:

- “Hay! Hay! Hay cho Tề vương Lý Huyền! Bốn tọa cũng vì quá coi thường ngươi! không thể tưởng được thiên sư đại nghiệp, bất ngờ bị hủy trong tay ngươi!” nói xong lời cuối cùng, “Hô” một tiếng, quanh thân hoàng bào phồng lên, trong tay một thanh ngọc thước hẹp dài xanh lơ, thanh quang nộ bạo, nhắm hướng sở dịch bắn đến nhanh như lưu tinh!

*Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: muốn thêm tội cho người khác, không sợ tìm không được tội danh. Chỉ tùy tâm sợ dục hãm hại người khác.

85. Chương 85: Lộc Lực Đại Tiên (p1)

-“tuyết lại rơi rồi!”

Tiêu Văn Tình vén màn lên.

Bên ngoài song, những bông tuyết to như lông ngỗng vô thanh vô tức nhẹ bay trong không gian, bị cuồng phong thổi qua, cuộn bay toán loạn, vổ vào mặt người đi đường, từng bông tuyết rơi trên mặt, hóa thành từng giọt nước long lanh, chảy xuống cổ, cái lạnh thấm tận tâm tì.

Cảnh đêm mông lung, phóng mắt nhìn xa, mai hồ là một phiến trắng toát, không phân rõ đâu là trời, đâu là nước. Bốn phía điểm tuyết vô ngần ánh đèn ửng hồng, làm cho cảnh vật của đêm đông thêm vài phần ấm áp.

Nghiêng tai nghe ngóng, có thể thấy phảng phất tiếng nói cười hoan ca, như có nhưng không. Xa xa từ phí nam truyền lại vài tiếng nổ sắc nhọn, vài đóa yên hoa phá không bay lên, nổ tung như bông cúc xòe hoa. Tiếp theo là tiếng pháo đùng đoàng, khói lửa đan xen, chiếu khung trời đầy hoa tuyết thêm phần mỹ lệ.

Tiêu Văn Tình lại hạ màn xuống, yêu kiều cười, nói:

-“Nhìn phương hướng đó, hình như là Bắc khúc chư hầu. doc truyện tại . Năm nay náo nhiệt hơn mọi năm, Ca vũ thanh bình, đều là công của Tề Vương chàng”.

Yến Tiểu Tiên uống một ngụm rượu, cười nói:

-”Không phải sao? đêm nay nơi Nghi Xuân viện, không biết có bao nhiêu quan lại hiển quý chính mắt nhìn thấy Tề Vương đại giá quang lâm. Bất quá mọi người không nhìn thấy thân ảnh của vị Quách tể tửu nộ thôi!.

Vài ngày trước, Quách nhược Mặc nghe thấy Sở Dịch bình định được phản loạn Lý Mộc Phut, liền nắm lấy cơ hội mong manh này, vội vàng cắn tay, cả đêm viết một lá huyết thư: “Đại đường Tề vương một lòng hộ thánh trừ ma hàng yêu phú”, ca tụng công đức, dùng hết sức xuy nịnh. Không ngờ làm Sở Dịch nổi giận, da gà nổi khắp người, tăng tội của hắn thêm một cấp, bắt sung quân ở bắc cương, chính là ứng theo một câu của bài văn của hắn: “Đại phong khởi hề vân phi hương, kim đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương, tráng tai!” (gió lớn thổi mây bay tứ phương, ngày nay mãnh sĩ thủ tứ phương, oai hùng thay...)

Lúc này bị Yến Tiểu Tiên đề cập đến, Sở Dịch không nhịn được cười, sém chút nữa thì phun rượu trong miệng ra ngoài, ha ha cười nói:

-“Xuân năm nay lạnh lẽo, tuyết rơi liên miên, không hiểu vị Quách mãnh sĩ đó có chịu được không?”

Yến Tiểu Tiên cười nói:

-” Đại ca yên tâm, bằng vào ba tác lược của vị quách mãnh sĩ này, giờ sao lại đứng gác trong gió lạnh chứ? quá nửa là đang dùng “mã thí thần công”, vổ cho vị Bắc tiết độ sứ Trữ Phúc Hải đại nhân đó hoa tâm nộ phóng, đang cùng uống rượu hoan hỉ rồi.”

Sở Dịch vổ đùi, than rằng:

“không sai, bốn vương thất sách! nếu lúc đó đem Quách Mãnh Sĩ phân ra Thiên sơ, có lẽ hiện tại hắn có thể lập tức cùng hồi huyệt tắm máu tương chiến rồi, da ngựa bọc thây, đề huề ngọc long vì vua mà chết rồi.”

Ba người lại cười lớn. Ánh nến đung đưa, ánh rượu lấp lánh, chiếu khuôn tiểu dung của hai nàng thêm phần xinh đẹp động lòng người.

Trong Lâu hồ tiểu trúc, lò lửa phừng phừng, không khí ấm áp, ngoài cửa hoa tuyết cuộn bay, pháo hoa đi đùng, giống như một giấc mộng đẹp mông lung mà ảo lệ. Uống thêm vài cốc hoàng bôi tửu, Yến Tiểu Tiên khuôn mặt ửng hồng, thêm phần xinh đẹp, cười hi hi nói:

-” Đại ca, hiện tại quan trường kể như đã ổn, bước tiếp theo là đạo môn các phái. Không biết huynh có kế sách gì không?

Sở Dịch nhú mày nói:

-”Đạo phật chư phái trước nay mỗi phái đứng một núi, không phục lẫn nhau,giờ đây gần đến tiên phật đại hội,địch ý giữa bọn họ tất thêm phần nặng hơn. Huống chi, bọn họ đối với tề vương ta lúc ủng hộ lúc không, biểu lộ không đồng nhất,muốn hợp nắm cát này lại, quả là chuyện không dễ.

Tiêu Văn Tình gật đầu nói:

-”không sai,lần này đạo phật các phái tuy hợp tác diệt Thiên Sư đạo, nhưng theo Tình nhi thấy,đó chỉ là tình thế bất buộc,xử xử theo lợi ích,vị tất đã là chân tâm thật ý.”

Ánh mắt nàng dừng lại ở Sở Dịch,ôn nhu nói:

-” Sở lang, ngày đó sư tôn nói không sai, nếu muốn đoàn kết đạo phật các phái, tất cần phải có sự ủng hộ của những người Đại bi thiên sư, Ngu phu nhân, Cổ Kinh tiên.Nếu chỉ dựa vào sức ảnh hưởng của triều đình,sợ rằng kết quả ngược lại.

Sở Dịch trầm ngâm nói:

-” Ý Tình nhi muốn ta nhanh chóng báỉ kiến những người như Đại bi phương tượng, Ngu phu nhân,Thượng Thanh Cổ Kinh Tiên,nói hết mọi chuyện cho bọn họ sao?”

-”Không được!”

Tình nhi mỉm cười,lắc đầu nói:

-”Sở lang, trước mắt tình thế vi diệu,căng thẳng.Chỉ bằng lời nói không chứng cứ của chàng, bọn họ làm sao tin chàng được? Nếu đối lại là thiếp, nhất định sẽ nhận định chàng là ”Tần Hoàng chuyển thế”tìm đến bọn họ, chắc là sói thẳm hỏi gà, cố ý để cho đạo phật cùng Ma môn tranh đấu, ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.”

Sở Dịch lạnh người, suy nghĩ kỹ lại,Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cái thân phận giả “Tần hoàng chuyển thế” của hắn đã liên tục đại chiến ma môn, đạo phật quần hùng, rồi lại ung dung đào thoát, đã sớm nổi tiếng đến thiên hạ ai cũng biết.Trước mắt hiên viên ngũ, Thái cổ ngũ tộc thần binh đều ở trên mình hắn,cho dù hắn nhận mình là Sở Dịch,không hề bị Tần Hoàng mượn thân, thì cũng không ai dễ dàng tin cho được.”

Yến Tiểu Tiên than:

-” Tiêu tử tử nói đúng, giả mà thật, thật mà giả, xem ra chúng ta đã lộng giả thành chân, biện bạch thế nào cũng không được.”

Thu ba lưu chuyển,nàng cười nói:

-” Huống chi nhân tâm khó đoán, cho dù là chính phái tông sư cũng vậy,không ít người bề ngoài đạo mạo, trong lòng ngoan độc gian trá.Cho dù bọn họ thật sự có tin tưởng huynh đi chăng nữa,lấy gì biết họ không cùng loại với Trương Tư Đạo, bị Hiên Viên lục bảo làm mờ mắt,làm hại huynh thế nào?”

Sở Dịch lại run lên lần nữa,mười mấy ngàn năm này,hắn đã trải qua nhiều biến cố, thông hiểu cái gọi là nhân tâm hiểm ác,lo lắng của Yến Tiểu Tiên quyết không phải chỉ là lo lắng của người hay nghĩ.Thất phu vô tội,hoài bích kỳ tội. Vô luận đạo phật, hay là ma môn, đều coi “Tần hoàng chuyển thế” như đại địch,tất muốn trừ đi hậu hoạn.Cho dù hắn nói rõ thân phận, cũng không bảo đảm được bọn họ không giăng bẫy hại hắn.Liên đó, hắn cười khổ nói:

-” Tình nhi kêu ta tranh thủ sự ủng hộ của bọn người Đại bi phương sự,lại không cho ta đến báỉ kiến trước, thật là làm khó ta quá.”

-” báỉ kiến thì đương nhiên phải báỉ kiến, nhưng thường nói:” mở cửa không đón khách không quà!.Bọn họ đều là tông chủ của đạo phật, Sở lang đi tay không đến,há chẳng phải là quá thất lễ sao?”

Tiêu Văn Tình ngừng lại một lúc, dịu dàng nói:

-”Sở Lang,chàng không phải một lòng muốn giải cứu Đường Tiên Tử cùng Trương chan nhân sao?Giờ là thời cơ tốt nhất đó!”

-”Tình nhi muốn nói...”

Sở Dịch sáng mắt, lập tức hiểu ra ý nàng.

Yến Tiểu Tiên vỗ tay cười nói:

-“Không sai! Ngu lão thái thái xem Đường tiên tử như viên ngọc trên tay,ngay đến Thanh Thành Cổ Kinh Tiên cũng quan tâm đến nàng hết mực.Đại ca nếu như cứu được nàng ra,mượn lời nàng nói ta âm mưu của ma môn,tẩy sạch oan khuất,Thượng Thanh môn chắc sẽ coi huynh là nguyên thủy sư tôn mà thờ phụng mất!”

Tiêu Văn Tình nói:

-” Đại bi phương trượng tuy quảng đại nhân đức,không tranh với đời,nhưng bị người ta giết Thái tử, Ngũ phi,cướp đi Tử Vi chân nhân trước mắt, khó tránh khỏi mất mặt.Nếu không phải Sở lang kịp thời vạch mặt Lý lão tặc,bình định một trường phản loạn,Từ Ân tự lần này đã sớm đại họa lâm đầu rồi.”

Ngừng lại một chút, nàng cười nói:

-“nếu Sở Lang chàng lại đem Trương chân nhân khỏe mạnh trả lại cho họ,Từ Ân tự từ nay sẽ coi chàng là bồ tát sống,hương khói cúng bái.Hoạt bồ tát nói gì họ chẳng nghe”

Sở Dịch tinh thần đại chấn, ha ha cười nói:

“Hay thật, hay thật! bắt quá đối với thần tiên, bồ tát chẳng là gì cả.chỉ cần đạo phật các phái nghe lời bổn vương nói. đồng tâm tiêu diệt ma môn, đại công kể như đã hoàn thành một nửa,ta sẽ không phí công giả thành Tề vương háo sắc nữa...”

Hai tay hần vươn ra, ôm nhị nữ hai bên trái phải vào lòng, cười nói:

-” Lúc đó sẽ không còn lo lắng, phu quân ta dùng “tiên viên tinh đồ” tìm ra bắc đẩu thần binh,có thể phong ấn tứ linh thập bát túc,giải trừ đại kiếp, cùng hai vị nương tử tu luyện “hiên viên tiên kinh”, phi thăng lên thiên đình, sống những ngày tháng thần tiên tiêu diêu khoái hoạt...”

Yến Tiểu Tiên phì cười, luồn ra khỏi lòng hần:

-“Đại ca, huynh nghĩ thật đẹp.Đường tiên tử thì còn được, chứ Trương chân nhân không hề dễ cứu đâu...”

-“không sai...”

Tiêu Văn Tình hai mắt long lanh chăm chú nhìn Sở Dịch,lòng nổi lên ý tình nghịch,cười nói:

-” Tam động nữ quan quan quả là long đầm hổ huyết, Sở lang mỗi lần tới đó, đều tinh lực cạn kiệt quay về.Lần này đi giải cứu Trương chân nhân, không biết là có thể toàn thân đầy đủ quay về không? nguồn

Sở Dịch mặt đỏ bừng, chỉ giả vờ như không nghe thấy,trong lòng chua ngọt đắng cay, ngũ vị giao tạp

“Tam động nữ trang quan” tọa lạc ở góc tây nam của Lễ Tuyền phường, cùng Tề vương phủ một đông một tây, cách nhau rất xa.Nơi đó trước cũng giống như “Tiên Nghi nữ quan quan” đã bị Dực hỏa xà thiêu cháy, đều được sửa lại từ hậu phủ của vương tôn cự triều,phú lệ hoa mỹ,không ít nữ tử của hoàng thất xuất gia tu đạo tại đây.Trong thời gian xây lại “Tiên Nghi nữ quan quan”,để tránh tai mắt người đời,Lý Tư Tư không muốn ở lâu trong Tề vương phủ,chủ động tâu thỉnh hoàng đế, tạm thời dời đến ở trong “Tam động nữ quan quan”.

Không cần cùng với Lý Tư Tư sớm tối gặp nhau,Sở Dịch thấy nhẹ cả người,không cần phải lo lắng bị lộ thân phận.Nhưng vì không muốn nàng nghi ngờ,cứ vài ngày, Sở Dịch lại phải lén vào Tam Động nữ quan quan, cùng nàng hoan hảo liên miện, động thời mượn cớ thám thính, cứu sống Trương Túc.

Lúc đầu hần còn bất an, chỉ sợ trên giường sẽ để lộ điều thất thố gì,nhưng cũng may Tiêu Văn Tình rất thạo sở thích của Lý Huyền, Sở Dịch được nàng tâm tâm truyền thụ,lại có sẵn Tổ nữ chân kinh vận dụng thuần thực, một giọt nước cũng không lọt.

Lý Tư Tư khi ôn nhu như nước, khi cuồng dã như lửa, lại mang theo nỗi ưu sầu man mác,như màn vân vụ hóa không tan, thổi không tán, so với Tiêu,Yến nhị nữ, có một tư vị khác,tiêu hồn khó tả.Được Sở Cuồng ca truyền cho, Sở Dịch hiện nay đa tình phong lưu, liệt hỏa khó kiềm,không miễn được trong giả có thật, cảm thấy khoan khoái.Sau mấy lần hoan hảo, đã càng ngày càng quần quít lấy nàng,tình cảm ngấm phát

sinh.Nhưng Lý Tư Tư đối với Lý Huyền si tâm bất hối,tình sâu như biển,làm cho Sở Dịch vốn thương hoa tiếc ngọc càng thêm thương hại, càng thêm khó dứt bỏ.

Một mặt, Lý Tư Tư năm lần bảy lượt hối thúc hẩn luyện hóa nguyên thần của Tô Anh.dùng “Huyết thân nguyên thần cảm ứng đại pháp” mở ra thần thức đã bị phong bế của Trương Túc,truy vấn ra nơi hạ lạc của Ngọc hành kiếm.Một mặt khác,Tiêu,Yến hai người lại muốn hẩn nhần đợi thời cơ giết Lý Tư Tư, cứu xuất Trương chân nhân...Sở Dịch tiến thoái không xong,lương tâm day dứt,không nghĩ ra cách lưỡng toàn kỳ mỹ,lòng lại do dự không quyết đoán được,vì thế rất đau đầu.

Dứt không được, tất sẽ loạn, vô luận thế nào,đêm nay cũng phải kết thúc.Nghĩ đến đó, Sở Dịch ngửa đầu uống cạn mỹ tửu trong cốc, đứng lên cười nói:

–” hai vị nương tử,rượu ngọt thức ăn ngon, đợi phu nhân đưa về hai vị khách rồi chúng ta cùng thống ẩm cuồng ca nhé.”

...oOo...

Cảnh đêm mênh mênh, bốn phía nhuộm một màu bạc.Trên đường phố tích một lớp tuyết trắng dày,tịch tịch không người,cho dù ngẫu nhiên gặp vài vết xe ngựa mờ mờ,cũng bị những bông hoa tuyết theo nhau rơi nhanh chóng xóa mất

“a...u”

Một tiếng lừa kêu cao vút xé rách sự tĩnh tịch, từ ngã rẽ nơi góc phố xông ra một con lừa đen, hoan hỉ như cuồng, nhanh như điện chớp phóng quá đại nhai, hướng về phía Bắc Khúc phường mà phi,sau lưng mặt tuyết tung bay, như những cơn sóng trắng xóa cuộn cuộn.

Sở Dịch ngồi trên lưng lừa,bị nó lắc đến nỗi nghiêng đồng ngã tây, xương dường như muốn tan ra,ha ha cười nói:

–“Kỳ lân nhi, chậm lại chút! Nếu bị Kim ngô vệ nhìn thấy,ít nhất cũng phạt ngươi bị nhốt mười ngày nửa tháng đấy.”

Con lừa ngẩng đầu nghiêng ngó,mũi hí một tràng dài, tỏ vẻ không thèm quan tâm,bước chân ngược lại càng lúc càng nhanh.

Lừa cậy chủ quý hiển, từ khi vào Tề vương phủ, nó càng đắc ý ngạo mạn, tự thấy thân phận mình cùng người khác không giống nhau,là cao nhân nhất đẳng, đừng nói đến kim ngô vệ, cho dù là lục bộ thượng thư nó cũng chẳng dễ trong mắt, bảo nó chạy chậm lại thật chẳng dễ dàng gì,đúng thật là “xuân phong đắc ý lư đề cấp, nhất dạ khán tận trường an hoa.”(nguyên văn là xuân phong đắc ý vó ngựa chạy nhanh, một đêm ngắm hết hoa(cảnh đẹp?) của trường an, ông tác giả “tiện tay” sửa vó ngựa thành vó lừa”

Sở Dịch vừa tức vừa buồn cười, nhưng niệm tình nó vừa mới được tự do lại không lâu, hững hờ phát cuồng, nên để nó tự do chạy.

Nghe nó hí dương dương đắc ý, đáy lòng Sở Dịch đột nhiên xông lên cảm giác ảm áp quen thuộc,dường như trong khoảnh khắc, hẩn biến lại thành tên Sở Dịch trước kia,bị con lừa nghịch ngợm ương ngạnh chọc cho thức thủ vô sách.

Nhìn con lừa,hẩn bỗng nhiên nhớ mẫu thân khôn xiết.Không biết giờ này, mẹ đang làm gì? không biết có phải là đang ngồi dưới ánh nền may áo ấm cho hẩn không? hoặc giả đang thấp hương khấn nguyện, cầu cho hẩn đại được trang nguyên.

Mũi sở dịch thấy cay cay,mắt thấy như mờ đi,mấy ngày vào sinh ra tử,ít khi có thời gian nghĩ đến mẫu thân, lúc này nghĩ đến, ý niệm như nước trào vỡ òa,không thể ngừng lại.Hẩn thu liễm tâm thần, thâm nghĩ:

–” Mẫu thân, đợi hài nhi cứu Đường tiên tử cùng Trương chân nhân, diệt đi ma môn,rồi lập tức mang nương tử về với mẹ.”

Nghĩ đến đây lòng hẩn sốt ruột như lửa thiêu đốt,hẩn không thể lập tức bay ngay đến Nghi Xuân Viện cùng Tam Động nữ quan,liền thúc mạnh chân vào bụng lừa, thúc:

–” Kỳ lân nhi, phi nhanh! phi nhanh!”

Con lừa hí lên một tiếng vui vẻ, như tên rời khỏi dây, vượt tuyết phi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến Bình Khang lý.

—o0o—

Từ xa có thể nhìn thấy ánh đèn sáng trưng, đồng quang nhấp nháy, chiếu hồng cả một góc trời, tiếng huyền não nghe càng lúc càng rõ.

Bằng qua Bắc Lý phường, hai bên đều là lầu các trang trí sắc sỡ, cột trụ (xà nhà) san sát, đại hồng đăng đứng đưa trong gió, xung quanh đầy ắp tiếng hoan ca cười nói, tiếng tơ trúc cổ nhạc...giống như hân đã từ nơi bằng tuyết đầy trời bước vào một thế giới khác, náo nhiệt ấm áp.

Bọn binh sĩ hộ vệ thấy Sở Dịch cười lừa đến, truyền mặt lộ thần tình ngạc nhiên kinh hãi. nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ theo nhau hành lễ mở đường.

Trước cửa Nghi Xuân Viện đã sớm đậu rất nhiều xe ngựa, nghe thấy tiếng lừa hí uy phong lẫm lẫm, bọn ngựa nhón nhạo kinh hí dậm chân, tránh sang hai bên.

Sở Dịch phi thân xuống lừa, giao dây cương cho quy nô, bước nhanh vào trong lầu.

Đèn đuốc sáng như ban ngày, vũ nữ xoay tròn ca hát không ngừng nghỉ. Công khanh ngồi đầy, đang thù tạc với nhau, trò chuyện không dứt, náo nhiệt phi thường.

Nghe thấy Tề cương giá đáo, ca múa dừng lại, mọi người theo nhau đứng lên hoan hô, một vị vương công lùn béo như quả bí vỗ tay cười nói:

—“Các vị, tôi nói có đúng không! Sớm biết Tề vương không chịu thua cho chúng ta, chắc chắn sẽ quay lại báo phục. Các người lại nói ta đoán sai, mau tự uống phạt đi!”

—“quay báo phục?”

Sở Dịch lạnh người, mồ hôi xông lên một dự cảm không ổn.

Bọn người nọ vây quanh hắn, mồm năm miệng mười cười nói:

—“Hay thật, hay thật, Tề vương đã quay lại, bọn ta đêm nay uống cả đêm, không say không về.”

Lúc này, Đinh lục nương ưỡn ẹo chạy đến, liếc thấy Sở Dịch, mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, cười nói:

—” Í, Tề vương vừa đi lại quay lại rồi ài! Phải rồi! Tề vương mấy ngày nay nay bao nhiêu việc, đã quá lao lực. Đạo trị quốc vốn là phải lúc căng lúc trùng, giờ đây thiên hạ thái bình, Tề vương cũng nên nghỉ ngơi, cùng dân chúng vui chơi.”

Sở Dịch càng cảm thấy không ổn, trong lòng hàn ý càng tăng, thuận miệng khiêm tốn nói mấy lời, rồi theo ả vào trong mất mát, truy hỏi:

—” Lục nương, Đường tiên tử đó? không phải là vẫn ở trong hợp hoan điện sao?”

“Đường Tiên tử?”

Lục nương kỳ lạ nói

“Sư tôn vừa mới dẫn nàng đi rồi mà?”

86. Chương 86: Lộc Lục Đại Tiên (p2)

Sở Dịch lạnh người, như bị ai đổ nước lạnh lên đầu, cả người toát toàn mồ hôi lạnh. Quả nhiên có người hóa thành Lý Huyền, đi trước hắn một bước!

Hắn không kịp suy nghĩ, trầm giọng hỏi:

-“Người đó đi được bao lâu rồi? có từng nói muốn đem đường tiên tử đi đâu không?”

Đinh lục nương nghe khẩu khí của hắn, lập tức biết không ổn, a lên một tiếng, mặt biến thành màu trắng toát, run giọng nói:

-“Hắn...hắn đi được khoảng một khắc, nói muốn đem Đường tiên tử đi đổi lấy một loại bảo bối nào đó.Đồ nhi tưởng hắn là tôn sư, không dám hỏi nhiều....”

Ả thấy vừa kinh sợ vừa hối hận, đầu gối mềm nhũn,quỳ xuống dưới đất, dập đầu run giọng nói:

-“Đồ nhi có mắt không trông, tội đáng muôn chết, mới để hắn giả mạo như vậy...nhưng hắn âm thanh cử chỉ dung mạo đều giống sư tôn như thật,đối với bọn để tử lại rõ như lòng bàn tay... nên đồ nhi mới nhất thời không nhận ra, thỉnh sư tôn trừng xử phát lạc”

Sở Dịch vừa kinh vừa nộ, trong đầu loé quá muôn vàn nghi vấn:

” Người này là ai,vi sao lại phải mạo xưng Lý Huyền? Tại sao đối với việc của Tử Vi môn lại biết rõ như vậy? hắn định mang Đường tiên tử đi đâu? có âm mưu thâm độc gì đây?

Tâm loạn như ma, nhất thời hắn không tìm được chút đầu mối nào.Đỡ Đinh lục nương dậy,Sở Dịch trầm giọng nói:

-” người này có chuẩn bị mà tới, phía sau ắt có âm mưu thâm độc.Ngươi mau truyền lệnh xuống, trong nửa canh giờ, phải chỉnh lý toàn bộ tình báo trong mười dặm vuông,báo không thiếu một tin nào,càng mau càng tốt!”

Đinh lục nương thấy hắn không hề có ý luận tội mình, thờ phào một hơi dài,cúi đầu nhận lệnh thoái lui.

Sở Dịch sau đó lại truyền lệnh cho triệu thống lĩnh nhóm kim ngô vệ trực đêm nay tới, bắt hắn hoả tốc thông báo toàn bộ nhất cử nhất động của kinh thành,nếu như thấy nhân vật khả nghi nào, lập tức bắt lại thẩm vấn.

Không quá nửa khắc,Tử vi môn yêu nữ cùng kim ngô vệ đã đồng thời truyền tới tin tức, rằng có người nhìn thấy một nam tử có khuôn mặt giống Tề vương xuất hiện tại Tây thành Lễ Tuyền phường,nhưng rất nhanh chóng biến mất không thấy dấu nữa.

-“Lễ Tuyền phường!”

Sở Dịch đại chấn, như bị ai đánh ột gậy trúng đầu, hô hấp khó khăn, huyết dịch toàn thân như đang xông lên đỉnh đầu.

Không lẽ người thần bí nọ lại đoán biết được hành động của hắn, đi trước một bước, đến Tam động nữ quan đoạt Trương Túc đi sao? Thuật biến hoá của người đó có khả năng lừa được nhãn lực sắc bén của Đinh lục nương, có thể thấy tu vi cùng mình không hơn kém bao nhiêu.Dịch tối ta sáng, bị hắn chiếm lấy tiên cơ, hắn đối với ta lại biết rõ như lòng bàn tay, thật là muốn phòng cũng không thể phòng bị được.

Tình thế khẩn cấp, không thể nghĩ nhiều, Sở Dịch liền sai Đinh lục nương truyền tin cho Tiêu Văn Tình nhị nữ, đề tỉnh hai nàng tăng thêm phòng bị, còn mình thì cười lừa, phi như điện kích về hướng Tam Động nữ quan.

..o0o..

Mây đen cuộn cuộn, biến hoá thần tốc, như một cơn sóng lớn dữ dội ập xuống đầu người, lại giống như vô số yêu ma mãnh thú, thiên kỳ bách quái, hung dữ chồm tới.Cảnh tượng đó cực kỳ hiếm dị, trầm trầm ép xuống làm người tưởng như ngộp thở.

Gió bắc gào thét, hoa tuyết càng ngày càng cho, trùm trời che đất, theo nhau loạn vũ.

Trong nháy mắt, đường phố đã tích một lớp tuyết quá đầu gối ngựa.

Lừa phi như bay, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhìn từ xa giống như một con quái diệu màu đen đang bay dán trên đất.Từ sau khi uống được tiên đan của Lý Chí Nghi,nó đã sớm thông linh đỉnh ngộ, thoát thai hoán cốt,không giống những con lừa phi thông linh bình thường.Giờ đây chạy trên nền đất tuyết phủ dày, cũng chỉ để lại hai đường dấu vó mờ mờ.

Đến bên ngoài Lễ Tuyền phường, Sở Dịch phi thân xuống ngựa, thấp giọng nói:

-“Kỳ lân nhi, ngươi ở đây đợi ta.Nếu như quá nửa thời thần ta không xuất hiện, ngươi không cần lý tới ta,khẩn trương quay lại Tề vương phủ thông báo cho hai vị tỷ tỷ, chạy càng xa càng tốt...”

Con lừa đen khịt mũi hí nhẹ, lắc đầu lắc đuôi, sổng chết nắm lấy tay áo hắn, dường như phát giác thấy phía trước có nguy hiểm, không muốn cho hắn đi một mình.

Sở Dịch trong lòng âm áp, mỉm cười nói:

-” Kỳ Lân nhi yên tâm,ta thần thông quảng đại, lại có nhiều pháp bảo thần binh,cho dù người đó có là Diêm la lão tử, đánh không lại, ta cũng có thể đào thoát.Người nuốt một viên ” chỉ nam thạch“,đợi sau khi ta đi rồi, tự nhiên có thể tìm người hội ngộ.”

Nói đến đó, hắn từ trong túi cần khôn lấy ra một viên đá xanh tròn nhỏ bằng hạt gạo,đưa ra trước mõm con lừa.

Con lừa trợn tròn hai mắt, miệng ô a một tiếng, miễn cưỡng thở dài một hơi,cúi thấp đầu, cái lưỡi nóng ẩm liếm trên bàn tay của hắn, cuốn lấy hòn đá nuốt vào trong.

Sở Dịch mỉm cười, vỗ lên cổ nó, phiên thân qua đầu tường, phi tới Tam động nữ quan ở phía đông nam.

Liếc mắt nhìn lại, vẫn thấy con lừa theo hướng hắn đi, tựa như muốn đuổi theo,chỉ đến khi hắn niệm quyết ẩn hình, không nhìn thấy bóng dáng, nó mới lưu luyến hí lên u u, ngừng chân không bước nữa.

...oOo...

Sở Dịch thu liễm tâm thần, ngự phong mà bay, qua một lúc sau đó đứng trong đạo quan.

Hoa tuyết thi nhau rơi,trong đạo quan phủ một màu trắng xoá,yên lặng,không có một bóng người.

Đúng lúc Sở Dịch định thi triển hoá nhân kim tinh tra xét khắp nơi thì thấy phía trước mắt cuồng phong thổi đến mang theo mùi máu thoang thoang từ phía tây.

Hắn trong lòng lạnh toát, lập tức hít một hơi lương khí,phi về hướng đó.

P phía trong tứ ngự điện ngang dọc nằm đầy mấy mươi tử thi khoả thân,khắp mình đầy vết thương,thâm đen, máu tím,tử trạng vô cùng thảm liệt, dĩ nhiên đều là nữ tu chân của Tam Động quan.

Sở Dịch vừa kinh vừa nộ,người đó đến đây không quá một khắc thời, gian, không ngờ lại ra tay tàn độc như thế! Không biết giờ đây Đường tiên tử, Lý Tư Tư sống chết thế nào?Trương Túc cùng Tô Anh ANh không biết đã lọt vào tay người đó chưa?

Sau đó, hắn không còn lưỡng lự,xâm nhập vào nội điện, bình khí ngưng thần,tra xét kỹ lưỡng.

Kiểm tra một hồi, không thấy thi thể của Đường Mộng Yếu, Lý Tư Tư, hắn khẽ thở phào một hơi.

Chỉ thấy những nữ tử thi há mồm, chết không nhắm mắt, trên mặt ngưng kết kinh hãi, ngưng phần, đau đớn... doc truyện tại . rất nhiều thần sắc cuồng loạn,hạ âm máu thịt bầy nhầy, máu khô ngưng kết, chắc là trước khi chết đã chịu đâm nhọc thảm vô nhân đạo.

Sở Dịch trong lòng vi động,cảm thấy tình cảnh này dường như đã gặp ở đâu, hắn lạnh người:” Đúng rồi! là Ngũ Tuệ phi!Tử trạng của Ngũ Tuệ phi cùng những người này có điểm giống nhau!”

Nghĩ đến đây, lòng hắn chấn động mạnh mẽ,hơi thở như nghẹn lại:

-” Không lẽ hung thủ giết những nữ nhân này đêm này cùng người giết chết Ngũ Phi là một người?Nói vậy Lý Mộc Phủ quả thật không phải là hung thủ? hung thủ là một người khác?”

Tim Sở Dịch đập mạnh như phát cuồng, cả người toát đầy mồ hôi lạnh,càng nghĩ càng thấy hãi dị,lờ mờ nhận thấy mình dường như sa vào một hố lớn, nhưng trong một giờ nửa khắc lại không nghĩ ra là ở đâu. Bạn đang xem tại - .

Dùng niệm lực tra xét, hẩn phá giác ra một nữ thi mở tròng hai mắt, vẫn còn hơi ấm, Sở Dịch linh quang nhất thiểm, nghĩ đến chú quyết được ghi trên quyển thái cổ ” Chiêu hồn thuật“,sau đó liền lấy ” Âm dương kính” từ trong túi càn khôn ra, chiếu trên tròng mắt của tử thi này,mồm lẩm bầm niệm Chiêu hồn quyết.

- Không quá một lúc, một lồng ánh sáng xanh nhạt bay ra từ đồng tử của nữ thi nọ, như làn khói bốc vào Âm dương kính.Xì một tiếng, lập tức sóng lần tăn lan ra tứ phía,dần dần hình thành một tượng đồ rõ ràng.

Sở Dịch vừa kinh vừa hỷ, ngừng thần quan sát,trong miệng một khắc cũng không dám ngơi nghỉ, niệm chú không ngừng.

“Chiêu hồn thuật” là một môn pháp thuật cao thâm mượn lực thần binh, lấy ý niệm của bản thân cảm ứng vong linh, cực kỳ nguy hiểm, chỉ một chút không chú ý có thể dẫn lửa vào người, hồn phi phách tán.

Thậm chí ở thời đại thái cổ đại hoang, người chân chính thành thực môn pháp thuật này, cũng không quá vài người.

Sở Dịch tập chưa lâu, tự nhiên không thể thao luyện thành thực, chiêu hoàn được quỷ hồn âm phủ.Nhưng nữ tử này mới chết cách đây không lâu,trong mình còn lưu lại một phần linh hồn chưa kịp thoát đi, Sở Dịch bốn ý vốn không phải là ngự hồn dịch quỷ, chỉ là muốn mượn lực Âm dương kính, thông qua đồng tử của tử thi đón lấy linh hồn yếu ớt, tái hiện một lần nữa sự tình phát sinh trước khi chết. vì thế không quá khó.

Bích quang chiếu sáng, âm dương kính đem sự việc xảy ra ở tử ngự điện trước đó, sống động như thật tái hiện lại.

Chỉ thấy trong điện có rất nhiều nữ tử khoả thân,dường như đã bị phong bế kinh mạch, không hề động đậy,nhưng trên mặt ai cũng hoảng loạn sợ hãi,nước mắt như suối. không biết là đang khóc cầu cái gì.

Dưới chân thanh đồng hạc hương lò ở góc điện, có hai nữ tử ngồi dựa vào nhau, bị phong bế kinh mạch,không thể cử động,nhưng rất phẫn nộ, hãi hùng, dĩ nhiên chính là Đường Mộng Yếu cùng Lý Tư Tư.

Sở Dịch lạnh người, thuận theo mục quang của hai nàng, từ từ di chuyển âm dương kính,quả nhiên nhìn thấy một nam tử giống Lý Huyền như hai giọt nước.

Người này thần tình hung ác lạnh khốc, đang cuồng bạo dâm nhục hạ thể của thiếu nữ.Theo cử động, từng đạo quang mang từ thân thể thiếu nữ truyền vào kinh mạch của hắn. Thiếu nữ nọ trên mặt đầy sự kinh hãi thống khổ,lòng trắng máy động, co giật kịch liệt,máu tươi từ hạ thân phun trào ra, bắn lên thân gã “Lý Huyền” nọ,mềm nhũn gục đầu xuống, không thể động đậy nữa.

“Lý Huyền” đó đứng lên, đá tử thi nữ đó sang một bên, lại xông đến một nữ tử khác đang nằm dưới chân, mặc cho nàng kêu khóc cầu xin, cười anh ác tiếp tục dâm bạo.

Chỉ trong thời gian nửa tuần hương,tên giả danh Lý huyền này đã thăm sát hơn hai mươi nữ tu,đem chân nguyên của bọn họ hút hết toàn bộ.

Sở Dịch càng nhìn càng phẫn nộ, nhưng ngày này tuy đã thấy qua không ít yêu nhân tà ma, nhưng dâm dục tàn ngược,lạnh khốc hung bạo so với người này còn thua xa,làm cho người phát run!

Hắn cùng những nữ tử này tuy chưa từng thâm giao, nhưng mấy ngày này thường đến Tam động quan,cũng gặp các nàng nhiều,cũng cảm thấy có chút thân thiết.

Giờ đây mắt thấy thảm trạng này, lại nhớ đến Ngũ phi, trong lòng lửa giận bùng bùng,không thể kìm nén.

Tự hắn đã quyết ý,nhất định sẽ đem yêu ma này xả thân vạn đoạn,bái tế những linh hồn đã chết oan uổng

Chỉ thấy tên Lý Huyền nọ sau khi hút hết nguyên âm của nữ tu chân cuối cùng, vươn người đứng lên, đi từng bước lớn về phía Đường Mộng Yếu cùng Lý Tư Tư.

Sở Dịch lạnh người,tim đập mạnh tưởng chừng lồi lên tận mắt.

Tên Lý Huyền mạo danh đi đến bên cạnh Lý Tư Tư, hai tay quét nhẹ, sóng khí cổ vũ, chấn y phục nàng rách ra từng mảnh, thân thể ngọc ngà lập tức hiện ra.

Đường Mộng Yếu sắc mặt trắng như tuyết, nhắm hai mắt lại,đôi mày nhíu lại thần sắc ngưng ngưng, sợ hãi, giận dữ.

Lý Tư Tư thì chỉ ngẩng đầu, cười lạnh không nói, trên mặt mang theo vài phần thê lương.

Trong mắt “Lý Huyền” sát cơ lạnh lẽ. khoé miệng cười nanh ác, không biết nói những gì, cánh tay phải khua lên, tử quang chói mắt, chiếu mây râu của hắn phát sáng xanh, càng thêm hung dữ quỷ dị

–“Lộc lực đại tiên!”

Sở Dịch lạnh người, cuối cùng hắn cũng biết được người giả mạo Lý Huyền là ai.

Lộc giác trượng là binh khí độc môn của Ma môn thập yêu Lộc Lực đại tiên.

Người hung dân bạo ngược thế này, trừ thiên hạ đệ nhất dân yêu Lộc lực đại tiên ra thì còn có thể là ai? Con lộc yêu này tu vi cực mạnh, cùng giác mãng ma tổ cũng tương đương, thuật biến hoá thì tề danh cùng cửu vĩ hồ, không lạ Định lực nương cũng không nhìn ra thân phận hắn,

Nhưng yêu ma này tại sao lại phải đâm sát Ngũ Tuệ Phi, thích sát Thái tử? Đó không phải là quá vọng động sao, sao hắn lại dám vượt râu rồng của Lý Huyền, hoá thân thành hắn, bắt cóc Lý Tư Tư? Nếu như là hai ngày trước, thì còn có thể là vì nhận lệnh của ma môn quần hùng, nhưng trước mắt ma môn nhắm vào ” tần hoàng chuyển thế”, đoạt lại Hiên viên lục bào, đang muốn cùng Lý Huyền bãi bỏ chính diện can qua, để Tiên Phật đại hội được tiến hành nhanh chóng thuận lợi, vì sao lại phải thêm lá cành như vậy làm gì?

Sở Dịch trong lòng hiện lên nhiều nghi vấn, cảm giác bất an nọ càng lúc càng cường liệt hơn, nhưng không thể nghĩ ra nguyên nhân, sau đó liền nhìn theo cử động môi của Lộc Lực đại tiên, đoán đại khái ngữ ý.

Sao khi quan sát kỹ càng một lúc, hắn liền hiểu ra, vừa tức vừa giận, không biết nên khóc hay cười.

Thì ra có cái gương của Tiêu Thái Chân, ma môn quần hùng từ đầu tới cuối đều không yên tâm về Lý Huyền, vì thế vài ngày này ngoài mặt thì ra vẻ sống yên gió lặng, nhưng thầm để Lộc Lực đại tiên hoá thành hắn, ẩn thân xung quanh thân tín của Lý Huyền, thăm dò thám tin tức hắn.

Không ngờ Lý Tư Tư đêm nay sau khi gặp Lộc Lực đại tiên, không hề nghi ngờ, để lộ ra việc của Ngọc hành kiếm, hối thúc hắn mau từ trong thức hải bị phong bế của Trương Túc tra ra nơi hạ lạc của thần binh.

Lộc lực đại tiên giống như gặp được bảo vật từ trên trời rơi xuống, lòng tham dâng lên, không buồn thực thi nhiệm vụ, liền hiện lại nguyên hình, bắt Lý Tư Tư giao ra Trương Túc

Lý Tư tư trong lúc kinh nộ, khẩn cấp chột nẩy sáng kiến, cố ý lừa hắn rằng Trương Túc đang bị phong bế trên ” Phục Ma kiếng” của Đường Mộng Yếu.

Nàng ý vào nhãn lực của Định lực nương, thế nào cũng nhìn ra chân tướng, thu phục tên yêu ma này.

Không ngờ Lộc lực đại tiên đạo hạnh cao thâm, biến thân kín như áo trời, không phí công phải một hạt bụi cũng có thể dẫn Đường Mộng Yếu quay lại.

Khi Lộc lực đại tiên quay lại Tam động quan, biết được sự thật, ngượng quá thành giận, giết hết tất cả các nữ quan trong quan, thu lấy chân nguyên, muốn giết gà dọa khỉ, uy hiếp Lý Tư Tư, vì vậy mới có tình cảnh trước mắt

Lộc Lực đại tiên nói không ngừng cả nửa ngày, thấy Lý Tư Tư chỉ cười lạnh không nói, mới đem Lộc giác trượng khua lên đung đưa, chỉ vào giữa hai bầu ngực nàng, to giọng quát:

–” Tiểu tặc nhận, nếu còn không giao ra, lão tiên đem hồn phách ngươi hút hế vào trong thần trượng, cho ngươi đến con mẹ nó cô hồn dã quỷ cũng không thành!”

Lý Tư Tư thu ba lưu chuyển, đột nhiên khanh khách cười lớn, đầu vai, song nhũ cũng theo đó mà rung chuyển.

Nàng vốn dung mạo khuynh quốc khuynh thành, giờ lại cười như cành hoa rung động, không tả được cuồng dã yêu mị đến mức nào.

Lộc lực đại tiên sững người, quát nói:

–“ngươi cười cái gì?”

Hai mắt không nhìn được long sòng sọc nhìn chăm chăm vào bờ ngực nàng, sát ý trong mắt đã giảm đi quá nửa.

Lý Tư Tư khuôn mặt ửng hồng, cười hi hi than nói:

-“Ta cười người không biết tự lượng sức mình, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Bỏ đi, người đã muốn như vậy, ta cũng thành toàn cho người. Chỉ sợ người nắm được thần kiếm cũng không có phúc mà hưởng thôi...”

Nói đến câu cuối cùng, đôi môi khê hé, đầu lưỡi cuộn lên, chị thấy một cái bích lục ngọc bình bay ra, rơi trên sàn đất.

Sở Dịch í lên một tiếng, vừa kinh ngạc vừa bội phục, không ngờ được nàng lại giấu cái bình hoa dưới đầu lưỡi, không lạ mình năm lần bảy lượt tìm khắp xung quanh Tam động quan cung không ra.

Lộc lực đại tiên dường như rất ngạc nhiên, chính lúc muốn nói gì, thì đột nhiên thần sắc biến đổi, nhìn ra ngoài điện.

Lý Tư Tư khuôn mặt sáng lên, cười nói:

-” hay quá, ca ca của ta đã đến rồi! người nếu thức thời thì mau thả ta ra, tự chặt hai chân, quỳ xuống cầu xin, có khi ta có thể thỉnh ca ca ta tha cho người một mạng...”

-“Câm miệng!”

Lộc lực đại tiên tát nàng một cái nữa, nanh ác cười nói:

-“Đợi lão tiên nắm được Ngọc hành kiếm, ngự được Chu tước thần linh, há còn sợ tên tiểu tử Lý Huyền đó sao? Tiểu tặc nhân, nếu còn lăm môn, lão tiên ta hiếp người rồi chết!”

Lý Tư Tư khoe miệng rỉ ra một tia máu, trong mắt thoáng sắc hoan hỉ, phì một tiếng, thổ ra một ngụm máu đen trên đất, cười lạnh nói:

-”Người đắc tội với thất ca ta, thì cho dù ngọc hoàng đại đế cũng cứu người không được, chỉ là một cái Chu tước thần linh thì có là cái gì? hừ, chẳng đợi người tìm được Ngọc Hành kiếm, đại ca ta đã truy bắt được người rồi.

Nghe thấy lời nàng nói, Sở Dịch trong lòng nhất động, nhưng thần nhìn lại vết máu trên đất, trong giọt máu dường như có cái gì đó rất nhỏ.

Không đợi hần quan sát kỹ, trong âm dương kính bích quang rực rỡ, chỉ thấy Lộc lực đại tiên phất tay áo, đem Lý Tư Tư cùng Đường Mộng Yếu thu vào hoa bình, quang mang nhất thời, ẩn thân đi mất, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ một lúc sau, từ ngoài điện phi vào một Lý Huyền, kinh ngạc nhìn tứ phía, chính là bản thân hần.

Giờ đã hiểu đầu đuôi, Sở Dịch không còn kinh nghi, thu lại thần kính, đi đến bên thanh đồng hạc hương lộ ở góc điện, tìm ngụm máu mà Lý Tư Tư nhổ ra.

Mục quang tra xét một lúc, hần nhìn thấy trên nền gạch xanh có ngưng kết một hạt băng hồng, trong đó dường như là một hạt trứng sâu nào đó.

Bị Sở Dịch vận khí ép nổ, quả trứng vỡ ra, một con thanh phù trùng vũ vu bay ra*

Sở Dịch vừa kinh vừa hỉ, nhìn không được buột miệng khen:” Hảo hảo muội tử”

Thì ra Lý Tư Tư bị phong bế kinh mạch, ngay đến căn đầu lưỡi cũng không có sức, vì thế mới cố ý chọc tức Lộc lực đại tiên, để hần đánh mình chảy máu.

Trong máu nàng có trứng thanh phù, một khi nổ ra, tự nhiên sẽ biến thành sâu trưởng thành, dẫn Sở Dịch truy đuổi tới nơi.

Con thanh phù trong không trung vo vo quay tròn, hướng về phái ngoài điện bắt đầu bay.

Sở Dịch tập trung tinh thần đuổi theo sau nó.

Lúc này tình thế khẩn cấp, giành giật từng giây một, hẳn không có thời gian gọi con lừa đang ở bên ngoài phường

Bên ngoài gió tuyết càng lúc càng mạnh, đêm đã về khuya, một tầng mây màu hồng đen như một chiếc lông vô biên vô hạn chụp lấy kinh thành

87. Chương 87: Trầm Ngư Lạc Nhạn

Gió bắc gầm hú, tuyết lớn bay tán loạn. Đầy trời mây đen cuộn cuộn, càng lúc càng thấp. Thanh phù trùng vù vù bay lượn, cuối cuồng phong thổi bay về phương bắc, rồi đột nhiên chuyển sang từ hướng đông, đôi khi bị mây gió xô đẩy, bị đẩy ra đến tám trăm trượng, nhưng lập tức lại ngoan cường xoay vòng lại, lần nữa tiến tới.

Sở Dịch trong lòng lo lắng, hận không có khả năng lập tức truy đuổi, nhưng không còn cách nào khác, chỉ đành chấp nhận, đập gió đuổi theo sau. Cứ như thế bay lượn hơn một canh giờ, chỉ thấy phía trước là rừng núi trùng điệp, ngọn cao vút hiểm trở, khi ẩn khi hiện trong gió tuyết, khó nói hết vẻ hùng vĩ tú lệ, đó chính là Hóa Sơn!

Sở dịch run lên, đột nhiên tỉnh ngộ: «phải rồi! Hóa Sơn chính là nơi tu hành Linh Bảo phái, ví như Ngọc Hành kiếm quả thật ở trong tay Trương Túc, hẳn nhất định sẽ đem giấu nó tại Hóa Sơn! Không ngờ được Bắc đầu thần binh lại có hai thanh rơi tại đây..... »

Suy nghĩ chưa dứt, một tiếng nổ rầm trời vang lại, xa xa trên Lạc Nhạn phong đột nhiên vọt lên một đạo nghe quang huyền lệ vô cùng, màu tím sắc hồng, chiếu bầu trời đêm tối đen thành rực rỡ mê ly.

Huyền quang xoáy tròn xoắn lại trong mấy tầng mây đen hồng, hỏa quang bắn ra bốn phía, trong phút chốc ánh chớp ngang dọc, sấm vang ùng đoàng, thiên địa thành một màu trắng xanh. «Ngọc hành kiếm! » Sở dịch trong lòng kinh hoàng, cơ hồ trợn mắt buột miệng kêu lên. Ngoại trừ hỏa chú thần binh này, trong thiên hạ còn có lợi khí gì có thể khí lực như thế chấn động như thiên lôi địa hỏa?

Sau đó hẳn không còn hoài nghi, đè nén kinh hãi trở dậy, theo thanh phù trùng, hướng đỉnh núi Lạc Nhạn cấp tốc bay tới. Đá cao lởm chởm, vách núi dựng đứng hiện ngay trước mặt. Lướt qua một đỉnh núi nhỏ tuyết cao, đón gió mà đi lên, bốn phía biển mây mang mang, núi xanh xanh, bông tuyết dày đặc như dẹt, Sở Dịch chân khí mạnh mẽ như vậy, khi bị cuồng phong thổi trúng cũng lạnh buốt toàn thân.

Cách có mấy ngày, quay ngược lại Hóa Sơn, lại có cảm giác thăm lại chốn xưa, đặc biệt bất chợt liếc ngang vách núi nhìn thì thể đóng băng nằm trên, nhớ tới huyết chiến đêm đó, nhớ tới Lý Chí Nghi và Sở Cuồng Ca, càng cảm thấy giật mình tưởng như giấc mộng.

Vọt qua Liên Hoa phong, nghe thoảng một tiếng nổ chấn vang, nghe quang cuối trời vừa đỏ đột nhiên biến mất, bốn phía trở thành tối đen. Chỉ nghe từ đỉnh núi Lạc Nhạn truyền lại hồng vang của quái thú từng trện, thét dài, vang vang không dứt, điếc tai nhức óc. Sở dịch lạnh toàn thân, nhìn về hướng tiếng hồng, nhưng chỉ thấy hồng quang tán ra, một quái mã sắc hồng bỗng đứng bay lên trên trời, giương móng quẫy đuôi, ngang đầu sừng dài, quanh thân lửa bùng bùng, xa xa nhìn lại, giống như một mặt trời đỏ.

«Tinh nhật thần cầu! » Sở dịch trong lòng trầm xuống, thất thanh kinh hô. Trong tiếng quái thú gầm vang, lại có thêm một hắc xà cực kỳ vĩ đại bay lên không, mắt xanh chớp chớp, đuôi dài như móc câu, quái lạ cực kỳ, tiếp theo, một con thú lông bạc mắt đỏ chính là “kim giác linh dương”, một con da vàng vệt màu vàng như con báo đích là đao nha chương thú tương kế phóng lên trên trời, là “dực hỏa xà”, “mộc ngạn” và “cửu giác nguyệt lộc”.

“Chu tước thất túc!” Sở dịch hít sâu một hơi chân khí, vạn lần không có nghĩ đến trên đây thời điểm quan trọng, tại nam hoang này đụng mặt xung đột với thất đại hung thú! Đêm đó chỉ có một con dực hỏa xà chính mình đánh đã khó phân thắng bại, giờ phút này bảy con thú tập trung, hung hiểm không cần nói cũng biết. Nhưng đổi lại, hẳn cũng hiểu rõ, những yêu thú này nhất định có cảm ứng với linh lực của Ngọc

Hành kiếm nên mới tìm tới chỗ này. Chính hần nếu muốn lấy được thần binh, cuối cùng cũng cùng bảy con thú này đánh nhau sống chết.

Hần quan sát, bảy hung thú rít gào xoay quanh, tiếp kế ba con thú liền đáp ngay xuống đất, hướng trước đỉnh núi Lạc Nhạn tấn công mãnh liệt hung hãn. Tức thời hỏa quang bắn ra như mưa, đất rung núi chuyển. Đã cách xa như vậy, Sở Dịch còn cảm nhận được sức mạnh bài sơn đảo hải của sóng khí ép vào người, trong lòng càng lo sợ lạnh cả người.

Trong tiếng đùng đoàng, ẩn hiện nghe thấy tiếng thiếu nữ kêu sợ, ngưng thần nghe ngóng, đó không nghi ngờ gì chính là Tô Anh Anh. Sở Dịch trong lòng nửa mừng nửa ngạc nhiên, mừng vì đúng là Tô Anh Anh trên đó, lạ kỳ vì lực đại tiên không thu phục thần thức của Tô Anh Anh cũng có thể nào đột phá niêm phong của Trương Túc, tìm được Ngọc Hành kiếm? Tình huống khẩn cấp, không thể suy nghĩ nhiều, Sở Dịch đọc quyết ẩn thân, chân đạp phong hỏa luân, lướt đi như lưu tinh, nhắm hướng đỉnh núi lạc nhạn cấp tốc phóng tới.

Bông tuyết như mưa, huyền quang làm mờ mắt. Chỉ thấy trên đỉnh núi một cái đầm bích trì, thủy quang lấp lánh, bốn phía xanh rì cây tùng bách, liên tục như sóng. Mặt đông thạch bích vách núi chót vót, mơ hồ có thể nhìn thấy một huyết động thâm u nhỏ hẹp. Bảy hung thú tập trung quay vòng vòng trên không sơn động, xoay tròn rít gào, không ngừng hướng phía dưới huyết động công kích, hần đoán bọn người Lý Tư Tư trốn ở trong động. Định nhãn nhìn lại, thấy một lão giả tóc vàng áo tím đang múa lược giác trường, vài ba phen muốn lao ra cửa động. Nhưng mỗi lần như vậy, bảy quái thú trông thấy lại mãnh liệt công kích xuống, làm hần chật vật chạy trốn, phải lùi vào trong động.

Hần vận dụng hỏa nhãn kim tinh, ngưng thần nhìn lại, lão giả kia là một con hươu già, chính thị lực đại tiên không thể nghi ngờ. Tiếng kinh hô của bọn Tô Anh Anh, quả nhiên cũng truyền từ sơn động lại. Chắc là lão yêu này một đường tìm đến Lạc Nhạn phong tìm thần kiếm, bị bọn Chu tước thất tinh theo đuôi vây công, khốn khổ không thoát ra được.

May mắn là thạch bích cứng rắn như thép, cửa động lại cực kỳ nhỏ hẹp, thất đại hung thú không thể công nhập, nếu không bọn họ sớm tối trở thành thức ăn trong bụng yêu thú. Không biết Ngọc Hành kiếm hiện tại nơi nào? Không lẽ giấu tại trong sơn động này?

Sở Dịch trong lòng lo lắng, lại tính: " Ví như hiện tại xử dụng hiên viên lục bảo, ra sức đánh một trận, nhất định ba năm thành nắm chắc có thể đuổi đi bảy yêu thú này, cứu bọn họ ra. Nhưng như vậy thứ nhất, không tránh khỏi bại lộ thân phận trước mặt Lý Tư Tư, một khi nàng biết rõ ràng thân phận của ta, thì chỉ có..... doc truyện tại . thì chỉ có thể giết nàng bịt miệng! "

Nghĩ đến đó, yết hầu dường như bị người bóp chặt, khó có thể hít thở. Nhớ tới đã nhiều ngày thực triền miên hoan hảo, nhớ tới nàng đối với chính mình đích thực nhu tình mật ý, trong lòng càng đau như cắt, cảm thấy rất khó xử.

Trong phút chốc, trong đầu hần xoay chuyển ngàn vạn mưu cách, nhất thời khó có thể quyết định. Đúng lúc này thì, dự hỏa xà đột nhiên quay ngược lại rít gào, tam nhãn bích quang bạo phát, tròng mắt nhìn hần. Mặt khác sáu hung thú còn lại cũng đột nhiên phát giác, đều quay đầu lại nộ hồng.

"Không xong! " Sở dịch run lên, biết rõ hành tung bị phát giác, đột ngột thầm nghĩ nói: " Thôi! Cứ giả dạng Lý Huyền vậy Chỉ cần lấy được Ngọc Hành kiếm, như vậy không cần xử dụng bất kỳ pháp bảo, cũng có thể thu phục bảy con quái thú này. "

Xuy! nói thì chậm, trong khi đó thực sự rất nhanh, dự hỏa xà, quỷ nhãn kim dương trong mắt bắn ra bích quang, kim mang đồng loạt chiếu tới trên người hần, quang ba chấn động, hần lập tức hiện ra hình bóng.

Sở dịch kêu lên một tiếng, quang mang thiểm diệu, biến hóa lại hình dáng Lý Huyền, cười ha ha nói: " Lộc lão quái, nhà ngươi đúng là ăn gan hùm mật gấu, dám đụng tới muội tử của quả nhân! Mau mau quỳ xuống nhận lấy cái chết! " Chân khí xông lên từ huyết dũng tuyến, tựa cơn lốc đích hướng huyết động thẳng tới.

Trong động kinh hô trời dậy, thanh âm Lý Tư Tư truyền ra vừa mừng vừa sợ:

- "Thất ca! Ta biết ngươi nhất định sẽ đến cứu ta..... "

Lời còn chưa dứt, "ai" một tiếng, giống bị lực đại tiên phong trụ yếu huyết.

Lộc lực đại tiên kinh nộ, run giọng quát:

-” Lý Huyền, nhà ngươi dám tiến tới, lão trước tiên sẽ uội muối nhà ngươi một trượng hồn phi phách tán! ”

Sở dịch giãn dữ, cuồng tiếu nói:

-” Lộc lão quái, nhà ngươi chắc không hiểu rõ quả nhân. Chỉ cần tu thành chánh quả, trường sinh bất tử, quả nhân sẵn sàng có thể gặp phật giết phật, gặp thần giết thần, người thân cũng vậy! “hắc hắc”, đừng nói ngươi muốn giết muối tử quả nhân, cho dù muốn giết phụ thân quả nhân, cũng cứ việc? Ráng chờ quả nhân lấy được ngọc hành thần binh, trước tiên ta sẽ cắt cái đầu chó của ngươi để tế kiêu..... ”

Đang nói chuyện, trước mắt hắc quang chói mắt, lam hỏa phùng phùng, huyền thủy chấn và cửu giác nguyệt lộc một tả một hữu vọt tới. Hai cổ cuồng khí cực kỳ mạnh mẽ giao nhau đánh tới, thanh phù trùng trùng phải, lập tức vỡ thành bột vụn, bị cuồng phong thổi bay tứ tán.

Xiêm y Sở Dịch tung bay, dường như bị núi cao đè trên đầu, hít thở nghẹn lại, nói không ra tiếng, ngực phổi bị đè nén đến mức như muốn nổ tung, trong lòng rung mình, đột nhiên lấy làm hối tiếc. Hai đại hung thú này yêu lực kinh người, thêm nữa dục hỏa xà ở trên! Năm nay ngày này đừng nói trấn phục thất tức, có thể bị thất đại yêu thú phối hợp bao vây mà an toàn đào thoát được, đã phải tạ ơn trời đất. Cũng không biết năm xưa Hoàng đế làm như thế nào hàng phục được chúng nó?

Tâm niệm nhất động, đột nhiên nhớ tới ngày đó tại tần lăng địa cung của Hoàng đế sở trừ có xem qua một nửa cuốn tàn kinh, quyển thượng kinh nói tới ngũ hành tương khắc tương sinh, thậm chí giao nhau biến hóa chứa nhiều bí quyết, cực kỳ thâm ảo, Lúc ấy không kịp thấu triệt. Nhưng khi này sanh tử tồn vong trong nháy mắt, những từ cùng chân quyết đột nhiên dâng lên trong lòng, rõ ràng minh bạch khó tả được.

Hắn mặc niệm nhớ kỹ ” ngũ hành tương khắc, hóa hại vi lợi, ngũ hành tương sinh, chuyển hóa vô cùng ” mười sáu từ, trong phút chốc phúc chí tâm linh, nghĩ ngợi nói: ” phải rồi! Huyền thủy chấn thuộc thái cổ thủy hung thú, cửu giác nguyệt lộc thuộc hỏa tộc thần thú, thủy hỏa tương khắc. Ta đã không thể dĩ lực chống đỡ, tại sao không lợi dụng thể lực, mượn lực tiêu lực, tự bảo tồn sức lực? ” tại

Lập tức hét lớn một tiếng, liền tập trung chân khí toàn thân, tử vi tinh trong tay bàn ngân quang nộ vũ, một chiêu” thiên hà đảo quả ”, dụ giác nguyệt lộc phún ra một hơi ” u minh bích hỏa ” đánh thẳng ra phía trước. Một tiếng nổ vang lên, lam mang tung bắn, khí văng liên miên, bốn phía bông tuyết từ từ lập tức hóa thành bụi phấn. Sở dịch thi triển nhân mao kim tinh, cánh tay tê rần, thâm hô lợi hại. Nếu như so về tu vi cấp bậc, yêu thú này cũng tính vào hạng ” tảo tiên ”.

Sở Dịch dung hợp chân nguyên Sở Cuồng Ca, Lý Chi Nghi, trong cơ thể chân khí thuộc hỏa cực kỳ cường phách, lúc này cửu giác nguyệt lộc đối mặt với chàng, hai đạo chân khí thuộc hỏa, kích bạo bội tăng, hồi toàn đối lưu, không trung lập tức xuất hiện một tử hồng khí cực to, cấp tốc bay lên

Lập tức hắn không chút lưỡng lự, thừa thế thụ hình, thân hình xoay chuyển, tạo thành một vòng xoáy rồi phi thân bay ra ngoài. “Cửu giác nguyệt lộc quái ” gầm một tiếng, đâm đầu sát bên xông tới, hắn liền lánh sang một bên vọt tới mãnh thú “huyền thủy chấn dẫn”.

chỉ nghe như sấm nổ một tiếng vang trời, rung thiên động địa, quang mang bích bạo, chiếu sáng đỉnh núi lạc nhận một vùng tuyết trắng, “huyền thủy chấn dẫn” với “cửu giác nguyệt lộc” phát ra tiếng hồng thê thâm vô cùng, cùng lúc đánh bay ra ngoài.

Sở dịch kế hoạch đắc thành, vừa mừng vừa sợ, ha ha cười nói: ” vốn là cùng nơi sinh, sao lại nình nẫu quá mau như vậy*? hai anh em thân như năm ngón tay, gọi người đối bình mỹ tửu mới, cùng người vạn cổ sầu. ” Trong lúc ăn nói lảng nhãng, mượn luồng sóng khí cuốn cuộn phía sau, tung bay thẳng tới, tiếp tục hướng sơn động phóng đi.

Tuyết rơi mịt mù, hỏa cầu ngang dọc, rít gào bên tai nghe như sấm sét không dứt, đồng thời trong nháy mắt, dục hỏa xà, bốn ngạn, quý nhân kim dương tam đại hung thú lại tiếp tục vọt tới. Sở Dịch phản ứng cực nhanh, cứ theo đó mà ứng phó, bay lượn xuyên giữa mấy đại hung thú, thân thể phiêu hốt, càng lúc càng linh hoạt. từ xa nhìn lại, dường như hắn tự do dễ dàng dập dềnh theo làn sóng, vài lần ba phiên tựa hồ tính mệnh như treo trên sợi dây gần kề cái chết, nhưng thường kinh hãi nhưng không nguy hiểm, đến thời điểm khẩn yếu thì xảo diệu né tránh ra, khéo léo nghiêng ngả.

Chúng yêu thú bất ngờ không kịp đề phòng, đánh lẫn nhau không ngừng, tuyệt vọng ra sức xung đột tấn công lẫn nhau, vừa đau nhứt vừa sợ hãi giận dữ, gầm gừ gào hống, thực là cuồng bạo. Trong động mọi người đứng trông cứng lưỡi, kinh ngạc vạn lần.

ngày đó tại dưới chân núi Chung nam, với ma môn quần yêu trải qua một trận kịch chiến, Sở Dịch đã lợi dụng diệu lý ” ngũ hành tương sinh tương khắc “, mượn lực tá lực, kích phá các bên, tự mình đột phá vòng vây thông dong đào thoát. Nhưng khi đó chỉ là mới đầu ngưỡng cửa, không khỏi có chút cứng cáp không uyển chuyển, lúc này với thất thú quay vòng vòng, chính thức bắt đầu hội linh ”Ngũ hành tương khắc, biến hại thành lợi, ngũ hành tương sinh, chuyển hóa vô cùng ” cái diệu của mười sáu chữ đó. Nhất thời như được soi sáng, hiểu được rất nhiều, từ bây giờ chân tu chính xác nhập vào cảnh giới mới.

Sở Dịch trong lòng khó nói hết đắc ý sướng khoái, ha ha cười to nói: ” tiền khách ngàn dặm, cũng có lúc từ biệt, mời các vị thỉnh hồi?. ” Như hồ điệp xuyên hoa, tung bay cao thấp sao lược, khoảnh khắc vượt qua ” tinh nhật mã ” và ” liễu thổ chương ” giáp công, liền nhảy vào huyết động.

Chú thích

*bốn thị đồng căn sanh, tương tiên hà thái cấp vốn là hai câu trong bài Thất bộ Thi của tào thực, ý nói huynh đệ tương tàn

88. Chương 88: Trầm Ngư Lạc Nhạn

Những tiếng nổ lớn vang lên, hỏa cầu khí bắn hệt sắt hần tung tóe ngang dọc, không ngừng rơi xuống phía trên trước thạch bích. Hỏa tinh bắn ra bốn phía, đá sỏi bay tán loạn.

Sở Dịch lắc mình đứng lại, tử vi tinh bàn đang trong tay vù vù xoay chuyển, từ đáy lòng thở phào một hơi mạnh.

Lúc này hần mới phát giác mồ hôi lạnh không ngờ toát đầy toàn thân.

Huyết động ngoài nhỏ trong rộng, hình trạng như hồ lô, ngang dọc ước có hơn mười trượng. Trong động cực kỳ ảm thấp âm u, trần ngập xú khí, ngửi tới muốn ói. Động khẩu ở giữa có một thạch bích, bóng loáng như gương, tương hồ phản chiếu, vô luận ở tại trong động chỗ nào, đều có thể nhìn thấy cảnh tượng ngoài động, đây chính là quỷ phủ thần công.

Sở Dịch ngẩng đầu bề ngẫm, quát:

- “Lộc lão quái, mau ra đây nhận lấy cái chết!”

Tiếng như xuân lôi, ơng ơng vang dội, chấn động thổ thạch ào ào rơi xuống. Trong động không người ứng lại, hần vượt qua thạch bích đi tới. Càng vào sâu trong động càng thêm âm u, đá nhon lởm chởm, như răng chó ngoằn ngoèo, âm thanh trầm trầm như quỷ phủ mình cung. Hỏa cầu không ngừng đánh vào, khi trúng vào trên đá, chiếu ánh sáng vào trong động lúc sáng lúc tối.

Vừa quay đầu, hần liền thấy ở góc động phía trước bàn ngồi mấy người, từ trái qua phải, đó là Đường Mộng Yếu, Tô Anh Anh cùng Lý Tư Tư, ba cặp mắt đẹp không hề nháy mắt nhìn hần chăm chăm, vẻ mặt khác nhau, nửa mừng nửa sợ, có điều không thể mở miệng nói chuyện.

Sở dịch thấy ba cô không bị gì, trong lòng bớt lo. Ánh mắt quét tới, chỉ thấy Trương Túc nằm ở dưới chân Tô Anh Anh, không nhúc nhích động đậy, dưới đầu một cái thạch chẩm bằng mã não.

Thạch chẩm huyền quang lưu ly, nhẹ nhẹ trĩu mền xuyên thấu qua trên trán giữa hai lông mày, ánh sáng chiếu trên đỉnh đầu, hình thành một màn cực kỳ thực thụ huyền ảo, đột ngột bay nhanh, biến hóa không ngừng.

-“Du tiên chăm!”

Sở dịch trong lòng chấn động, kinh hãi khó nén, lòng tham lam lập tức lại sắp xuất ra.

“Du tiên chăm” là trấn quốc chi bảo của thái cổ nam hoang “dực nhân quốc”, gối đầu nằm ngủ, có thể thần du bát hoang, cùng thiên cực địa. Nhưng nó huyền diệu nhất ở chỗ, có khả năng hoàn nguyên tất cả mọi ý niệm không một chút sai lầm mà người ta cất giấu chìm sâu trong tiềm thức. doc truyện tại . Khó trách Lộc Lực đại tiên không cần khổng chế nguyên thần Tô Anh Anh, cũng có khả năng xuyên thấu tiềm thức Trương Túc, tra hỏi được Ngọc Hành kiếm ở đâu. Chỉ có điều bảo vật này thất truyền đã mấy ngàn năm, vì sao lại rơi lạc vào trong tay lão yêu này?

Sở dịch trong lòng chấn động, lúc này mới nhớ tới còn chưa nhìn thấy lộc lão quái, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng sát khí lăm lăm, râu tóc chợt dựng, lập tức không cần phải suy nghĩ, quát lên: “yêu nghiệt muốn chết!”, Chân khí lưu chuyển, tử vi tinh bàn đánh ngược ra. Nguồn tại

“oang” sóng khí nổi lên, phía sau truyền lại tiếng kêu quái dị của Lộc lực lão quái, quay mắt nhìn, chỉ thấy lão yêu xoay người, loạng choạng đứng lại, lộc giác trượng không ngờ bị chém thành hai phần.

Sở dịch không khỏi nín cười, ha ha cười to nói:

- “ người ta bắt quá trộm gà không thành ngược lại tổn bản, các hạ còn tệ hơn, không có được Ngọc Hành kiếm, trước mắt cây gậy đánh chó của mình, sau đó lại mất thêm cái mạng chó. Ha ha, đó thật là kinh doanh có vui có hận? ”

Lộc lực đại tiên sắc mặt trắng bệch, nhìn đoạn trượng trong tay, từng bước bước tới gần Sở Dịch, kinh nộ, chán nản, sợ hãi, hối hận..... giao nhau phiên tạp, đột nhiên bất ngờ phát run, quỳ xuống trên mặt đất, cất tiếng kêu lên:

-” để tôn tha mạng, để tôn tha mạng! Tiểu nhân đầu óc ngu muội, nhất thời hồ đồ, mới tạo ra lúc này sự tình đại nghịch bất đạo, để tôn đại nhân không nhớ tiểu nhân, tiểu nhân là con heo thối tha, xin tha thứ cho! ”

Sở Dịch cười hi hi nói:

-” Cũng thật kỳ lạ, các hạ không phải là lão dân lộc ma sao? Sao biến thành con heo ngu muội? Như vậy đúng là quái sự, không thể không xem được, tốt nhất để quả nhân lôi lòng mê người ra xem thế nào? ”

Tử vi tinh bàn vù vù bay lộn, tùy tiện bỏ ra.

Lộc môn mặc dù đã bị tan rã, nhưng trong ngũ đế tứ mẫu từ đầu tới cuối đều được quần ma đương đại tôn kính là đầu đẳng. Lộc lực đại tiên đối Lý Huyền trước nay cực kỳ e ngại, tối nay bắt quá nhất thời tham niệm quá lớn, ham lợi mờ mắt, cho nên mới dám bắt cóc Lý Tư Tư, tìm tới trộm lấy Ngọc Hành kiếm.

Lý Tư Tư như trút được gánh nặng, thở phào một hơi dài, tươi cười hơn hớn nhìn chăm chăm Sở Dịch, mỹ nhân long lanh, tràn đầy nùng tình mật ý.

Tô Anh Anh quay đầu lại hai người trợn mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nàng nguyên hồi trước có chút nghi ngờ, Nhưng lúc này thấy trong tay sở dịch là tử vi tinh bàn, vừa rồi mình bạch thì ra hẳn tuy thuộc vương gia thế nhưng cũng là ma môn tử vi đại đế, lúc này mới biết rõ Lý Tư Tư đích là kẻ ác, trong lòng tức giận không thôi.

Đường Mộng Yếu cắn chặt môi, vẻ mặt trắng bệch, trong lòng giận dữ mang theo vài phần khinh bỉ, vừa tiếp xúc ánh mắt Sở Dịch, lập tức quay đầu sang chỗ khác.

Sở dịch nhớ tới tình cảnh ngày ấy với nàng cùng chung hoạn nạn, trong lòng khẩn trương, nhịn không được tính định truyền âm báo cho nàng cội nguồn câu truyện. Nhưng chợt nghĩ lại, Đường Mộng Yếu bản tính đơn thuần, không biết che giấu, một khi biết rõ thân phận của mình, nhất định lộ ra vẻ kinh hãi khó ức chế, khiến cho Lý Tư Tư hoài nghi. Khi ấy sẽ phí đi những cố gắng trước kia, thế bất lưỡng lập, cho dù mình muốn bao che cho Lý Tư Tư cũng không được nữa. Hắn quyết định giả mạo Lý Huyền, dự định đơn giản chỉ là diễn kịch, giờ đây Lý Tư Tư nằm trong tay hắn, khi nào muốn bắt giữ, tự do chính hắn quyết định. Lập tức lấy tay phát ra, giải khai tất cả kinh mạch cho Lý Tư Tư.

Lý Tư Tư kêu “a ” Một tiếng, nhảy vào trong lòng hắn, nước mắt liên miên, khúc khích cười nói:

-“Thất ca! Thất ca! ”

Không cần biết có người tại đó, như con bạch tuột căng căng ôm lấy hần, cuồng loạn hôn tới tấp.

Đường Mộng Yếu, Tô Anh Anh trợn to điệu mực, cơ hồ không dám tin tưởng vào mắt của chính mình. Hai nàng một là tiên tử thuần túy, một là thiếu nữ ngây thơ, chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng như thế, không tưởng rằng thiên hạ lại có loại huynh muội loạn luân như vậy. Cả hai đỏ mặt tía tai, đều quay đầu nơi khác, trong lòng thóa mạ không ngừng.

Sở Dịch có chút xấu hổ, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, cười nói:

- ” hảo tiểu tử nhà ngươi không có việc gì thì ta yên tâm. Ngọc Hành kiếm ở tại đâu? Nếu không lấy được ra để thu phục chu tước thất túc, chỉ sợ đồng loạt thu hút đạo phật yêu ma tại Trường An thành tới? ”

Lý Tư Tư trên mặt đã đỏ hồng uống rượu, thản nhiên cười nói:

-” phải rồi, ta hoan hỉ quá mức, suýt nữa quên mất việc chính! ”

y luyện tiếu hôn trên mặt hần một cái, chuyển thân chỉ ra ngoài động kia hồ sâu u bích, cười nói:

- ” thất ca, không thể tưởng được, chúng ta cay đắng khổ cực tìm kiếm hai mươi năm, ngọc hành kiếm lại giấu tại Trầm Ngư uyên của Lạc Nhạn phong! ”

-“Trầm ngư uyên!”

Sở Dịch kinh ngạc, bỗng dừng linh quang chợt lóe, vỗ tay quát lên:

- “Không sai. Trầm ngư uyên do thái thượng tuyên vị lưu mà thành, sâu tới ngàn thước, băng hàn lạnh thấu xương cốt, ngay cả thủy sản chịu lạnh nhất cũng không thể sinh tồn, chính là chỉ có vùng chí hàn thần thủy, mới có thể trấn trụ viêm nhiệt thuộc hỏa của ngọc hành kiếm! ”

Lý Tư Tư cười nói:

-”Ồ hay,” thiên hạ chí hiểm, hay tuyệt vời“, kỳ thật bọn ta mới sớm nghĩ đến. Nhưng ngọc hành kiếm bị phong giấu tại trầm ngư uyên dưới cự linh thạch, cũng khó trách không một ai có khả năng phát giác ra. ”

Cho Trương Túc một cước, nàng nói tiếp lên:

- ” lão đạo mũi trâu nằm đó tại Miêu Cương cướp thần kiếm của thất ca, hiện tại cuối cùng vật quy nguyên chủ?! lúc này ít nhất nói được tề vương báo cừu, hai mươi năm không muộn? ”

Sở Dịch có chút kinh ngạc, thầm nghĩ:

- ” Thì ra giữa Trương chân nhân với lý lão tặc, năm xưa còn có một đoạn thù oán như vậy” trên mặt giả vờ cực kỳ sướng khoái, ha ha cười to.

Tô Anh Anh tức giận vô cực, cổ lắc như cái trống bỏi, nước mắt lưng tròng, nhưng cố nén không cho rơi xuống.

Lúc này, ngoài động quái thú hồng như diên cuồng, hỏa cầu dày đặc bắn vào, hồng quang thiểm diệu, nền đá như muốn nghiêng ngã, sơn động tựa hồ sẽ có lúc đều muốn sụp đổ.

Mọi người run lên, Sở Dịch không dám nán lại một thêm nữa, Nhưng lại sợ để Lý Tư Tư lưu ở lại trong động, những người khác có cơ hội hạ độc thủ, lập tức nhướng mày cười nói:

-” muội tử, sự việc không chờ được nữa, chúng ta lấy cho được thần kiếm, để phong ấn mấy loài yêu thú này, rồi đến thu thập lão ngư tử. ”

Không chờ lời phân giải, hần liền nắm tay nàng, hướng ngoài động chạy đi.

Cửa động hỏa quang bắn tung tóe, bông tuyết bị kích bay lên mênh mông vụ khí, như chiếc mảnh nước phiêu diêu tan tóa. Sở Dịch kêu lên một tiếng, ôm chặt Lý Tư Tư, bay ra, giữa không trung xoay người chuyển thân qua, xuyên qua theo tinh nhật mã và quỷ nhãn kim dương, thẳng đường nhảy vào Trầm Ngư uyên.

Chi có trong một hơi thở, nhanh như tia chớp, mặc cho thất thú cùng bao vây như thế nào, cũng không có kịp rồi. ” Bụp ” một tiếng, nước bắn tung tóe, Sở Dịch chỉ cảm thấy hàn ý đập vào mặt, trực thấu trong lòng, toàn thân lỗ chân lông đột nhiên co rút lại.

Nước trong đầm dù chưa kết băng, nhưng so với băng thủy rét lạnh gấp trăm lần, dù hần chân khí siêu cường, nhất thời cũng thấy bức tức khó thở, lạnh cứng người. Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Tư Tư nét mặt trắng nhợt, thân thể nhẹ nhẹ phát run, lập tức một bên vận chuyển chân khí, liên miên truyền vào trong cơ thể của nàng ; một bên mặc niệm thái cổ bí tịch ” lân tích thủy quyết ”, chậm chậm mở lỗ chân lông ra, hướng đáy hồ cấp tốc bơi đi.

Phía trên, thất thú rít gào, vòng vòng xoay tròn. ” Huyền thủy chấn dẫn ” vẩy đuôi bắn ra, một roi như tia chớp phách nhập vào u đầm, ngoài ra sáu quái thú rống giận thấy vậy nhảy ngay vào nước, đuổi theo không tha. ” Bích ba ” rẽ nước, mờ mờ không rõ. Trong nước không khí xuyên thấu qua lỗ chân lông da Sở Dịch, nhẹ nhẹ bỗng dưng xuyên nhập tâm phế, hần hít thở đại sướng, nhưng đồng thời cũng mang tới rét lạnh thấm sâu vào xương cốt.

Lý Tư Tư rung mình một cái, khấn trương ôm chặt lấy hần, thu ba vừa chuyển, đột nhiên hiện lên vẻ kinh hoàng, truyền âm nói:

- ” thất ca, nhanh lên nào, yêu thú truy đuổi cũng sắp tới gần?.. ”

Sở Dịch ánh mắt quét lại, phía sau hắc ảnh nhấp nhô, đuổi theo càng lúc càng gần, trong lòng run lên, thầm nghĩ:

- ” ví như hiện tại lấy phong hỏa luân xử dụng thì tốt hơn..... ”

Linh quang chợt lóe, bỗng dưng nghĩ đến một phương pháp, đặt tử vi tinh bàn ngay dưới chân, tinh bàn vận chuyển, toàn thân lập tức xoay tròn, cả người xoắn ốc cấp tốc bắn xuống.

Làn sóng cuộn cuộn, ngàn vạn bong bóng nổi lên, Sở Dịch lướt đi càng lúc càng mau, nhất thời thất thú dạt ra mở lớn một đường.

Lý tư tư mừng rỡ, ôm lấy hần hôn lấy hôn để, không ngừng cười phát tay ra hiệu cho hần lướt đi mau.

Càng gần đáy hồ, hơi lạnh càng mạnh, Sở Dịch tăng tốc độ cực nhanh, càng cảm thấy cái lạnh khó chịu nổi, nhưng vẫn không dám giảm tốc độ xuống. Sau một lúc lâu, rốt cuộc thấy phía dưới quang mang thiểm diệu màu tím hồng chớp chớp lên, Lý Tư Tư sắc mặt vui mừng, truyền âm nói:

- ” ngọc hành kiếm! Muội thấy ngọc hành kiếm?! ”

Sở Dịch tim đập càng mạnh, định tình nhìn lại, chỉ thấy dưới đáy hồ đè nặng một khối cự thạch màu đen hơn mười trượng vuông, lõm vào lõi ra lõm chỏm, có nhiều lỗ nhỏ, dày đặc vô số đạo quang sắc huyền quang màu tím hồng theo những lỗ nhỏ tản xạ ra, theo gợn nước nhẹ nhàng chớp lên, đẹp lộng lẫy đa dạng.

Cự thạch chắc là tinh thạch là Hà thần Cự linh đã lưu lại trong truyền thuyết. Cự linh thạch để lộ ra một cái thanh đồng chuỗi kiếm, chắc chắn Ngọc Hành kiếm không thể nghi ngờ.

Hô.....

Ngay khoảng khắc Sở Dịch mừng như điên, phía sau sóng nước cuộn cuộn, hàn khí thấu xương, huyền thủy chấn dẫn vượt sóng đuổi tới, đuôi dài oanh nhiên quét ngang, móc nhanh trông ghê sợ, hướng trước đầu hần quật xuống!

Sở Dịch xoay người né tránh, song cước giao nhau, tử vi tinh bàn lóe sáng bay múa, đánh thẳng trực diện vào cái đuôi cong như móc câu của Huyền thủy chấn dẫn* quái thú. Đập vang một tiếng vang dội, gợn sóng kịch liệt, Sở Dịch chấn động, hồ khẩu run lên. Huyền thủy chấn dẫn quái thú hồng một tiếng, ăn phải đạn đau, văng ra xa vài chục trượng.

Lý Tư Tư cực kỳ lo lắng, ngẩng đầu nhìn chung quanh, truyền âm nói:

- ” Thất ca, mau đẩy cự linh thạch ra, nếu không khi thất thú tập trung, khó quản lý nổi! ”

Sở Dịch run lên, hân dĩ nhiên hiểu rõ. Chân nguyên của Sở Dịch là thuộc hỏa, tại Trầm Ngư nguyên cực hàn chí lãnh này, thực lực không khỏi giảm đi phần lớn, mười phần công lực tối đa chỉ có khả năng phát huy ba bốn phần, nếu muốn đánh với thất thú tại đây, thật là hung đa cát thiểu. Lập tức tập trung chân khí chạy vòng thân thể, phần khởi thần uy, song chưởng xuất ra một kích.

Oanh!

Hai đạo kinh khí xanh đậm như cuồng phong nổi giận đánh vào trên cự linh thạch, gợn sóng kịch liệt, kích khởi vô số bong bóng. Vách đá thành hồ xa xa nứt rạn mở ra vài đường, nhưng cự thạch này chỉ nhẹ nhàng đưa, như trước uy nhiên bất động.

Sở dịch kinh ngạc, hai chưởng này của hắn đã khuynh tận sức lực toàn thân, ngay cả vạn cân cương thiết, cũng bị đánh vỡ tan bay đi, không tưởng tới cự linh thạch này mà rắn chắc như thế, khó trách Trương Túc dùng để trấn áp thần kiếm.

Chính vào lúc này, huyền thủy chấn dẫn khí thể hung hãn vọt tới. Lúc này nó biến thành nhu thuận rất nhiều, không dám cùng Sở Dịch chính diện kịch đấu, mà là lợi dụng ưu thế linh hoạt vì ở trong nước lạnh, không ngừng dùng du kích chiến phá nhiều, lúc thì quay vòng trên cao, lúc đánh bất ngờ như sấm sét.

Sở dịch chỉ không chú ý một chút, đầu vai lập tức bị đuôi dài của nó quật trúng, đau nhức thấu xương, toàn thể xương vai tựa hồ đều bị nó đánh bay.

Hắn nhin đau phần công, tử vi tinh bàn tung hoành bay múa, chém một nhát tới con trùn này, bức được nó bay lùi lại lần nữa. Phía trên sóng lác lự, bóng đen càng lúc càng gần, cho thấy lục thú còn lại sắp gần đuổi tới.

Lý Tư Tư nhíu mày khẩn cấp, truyền âm nói:

- " thất ca, không còn kịp rồi. Chi bằng ngươi nhắc cự linh thạch lên một chút, còn ta rút kiếm ra. »

Mắt thấy huyền thủy chấn thẳng đuôi, như viên đạn bay tới, Sở Dịch không còn thời gian suy nghĩ, gật gật đầu, đặt tử vi tinh bàn xuống dưới đất, song chưởng khải khẩn cự linh thạch, tập trung toàn lực, hét lớn một tiếng, đẩy lên trên.

Hô hấp nghẹn lại, khí huyết nhộn nhạo, Không tưởng rằng thái cổ cự thạch nặng ngàn vạn cân như vậy mà bị hắn có thể nhắc lên vài tấc. Hồng quang chợt lóe, Lý Tư Tư lập tức kéo thần kiếm ra, thanh âm run rẩy đầy vui mừng, kêu lên:

- " thất ca, ta đã được rồi! Ta có được Ngọc Hành kiếm?! "

Kiếm dài hơn ba xích, sắc đỏ như huyết, uốn lượn như rắn, dưới sâu trong hàn bích thủy lấp lánh quang mang đích thực đẹp đẽ, hòa nhịp nét cong vẽ đẹp nàng phản chiếu.

Sở dịch thở phào một hơi mạnh, khóe mắt liếc thấy huyền thủy chấn dẫn tia chớp vọt tới, truyền âm quát:

- " muội tử coi chừng! "

Song chưởng định thu lại, muốn xoay người lại đánh nó.

Lòng bàn tay đau nhức, như trùng cắn kiến gặm, hai tay bất ngờ tựa như bị niêm phong trên linh thạch, căn bản không thể rút ra! Sở dịch kinh hãi, định lấy hai chân đạp mạnh vào cự thạch, rút hai bàn tay ra. Nhưng không ngờ hai tay không thể rút ra, ngay cả song cước cũng như bị nam châm hút sắt, dính vào trên đá, rốt cuộc không thể động đậy được!

Oanh! Nói thì chậm, trong khi đó rất nhanh, đuôi dài của huyền thủy chấn dẫn đập mạnh vào vai hắn vào, đau nhức công tâm, quanh thân xương cốt như vỡ ra từng mảnh, thổ ra một ngụm máu tươi, nước trong thủy ba tràn ngập trào ra.

Lý Tư Tư "a " thất thanh kinh hô, kêu lên:

- " thất ca! ngươi ra sao? "

Ngọc hành kiếm từ từ hiện ra dài một lòng, kiếm khí như cầu vồng, hoành quán uyên để, chiếu tới bốn phía phủ đều một màu hồng.

Huyền thủy chấn dẫn quái hồng lên một tiếng, tựa hồ đối với Ngọc Hành kiếm cực kỳ hoảng sợ, lập tức ngoằn ngoèo bay vùn vụt ra xa, giữ khoảng cách xa xa bên ngoài trông chừng.

Sở Dịch nhin đau nói:

-” trên cự linh thạch này có điều cổ quái, tay chân ta đều bị dính lại như trời?. Muội tử, mau xử dụng thần kiếm bỏ vào mấy chỗ trên tảng đá này..... ”

Lý Tư Tư lắc đầu ôn nhu nói:

-” Thât ca, cự linh thạch cứng không thể phá hủy, nếu như Ngọc Hành kiếm có khả năng chém đứt, lão mũi trâu làm sao dùng nó phong trấn thần kiếm? Hay là ngươi thử sử dụng ngay thiên xu kiếm thử xem coi có hay hơn không”

lời nói nhẹ nhàng, nhưng trong tai Sở Dịch nghe như một tiếng sấm sét!

-” Thiên xu kiếm?! ”

Sở dịch đại chấn, bỗng dừng quay nhìn lại. Chỉ thấy Lý Tư Tư tươi cười hớn hở giương mắt tới hắn, trong ánh mắt lẫn lộn oán độc, cừu hận, bi phẫn, mừng như điên, khoái ủy, thương tâm..... giao nhau trần tạp, vẻ mặt khó nói hết vẻ phức tạp cổ quái.

Sở dịch trong lòng trầm xuống,hắn đột nhiên tỉnh ngộ:

-” Nàng biết rõ rồi, nàng đã biết rõ lâu rồi! ”

mồ hôi lạnh túa ra toàn thân, rét lạnh khó nói hết. Lập tức,hắn như con thú bị dồn vào đường cùng, mãnh lực giãy giụa, nhưng tưởng là kéo thoát ra, ngược lại càng thêm dính chặt.

Lý Tư Tư giống như vừa tỉnh giấc mộng thú vị, khúc khích cười yêu nói:

- ” Sở công tử ơi Sở công tử, nhà ngươi có biết trên cự linh thạch này là cái gì không? Đó là một loại ” tỏa phách thực cốt giao ” của tây hải kì giao. Theo Truyền thuyết thời thượng cổ, ngày thiên băng địa liệt, tây hải hải xuất hiện một cái lỗ xoáy cực kỳ vĩ đại. Nữ oa đại thần xử dụng ngũ sắc thạch, nhựa cây nhược mộc, trộn lẫn bùn tây hải hòa hợp với tám mươi một máu mủ trùng trĩ kịch độc, hỗn hợp chế xong thành “vạn hiệp thần giao ” này, lúc này mới ngăn chặn nước biển không thoát qua..... ”

Sở Dịch nghe vậy run lên, hắn có đọc nhiều kinh thư, đối với giai thoại thời thượng cổ cũng luôn luôn rất cảm thấy hứng thú, dĩ nhiên cũng nghe qua giống thần giao này, nhưng vạn vạn lần không tưởng tới sẽ có ngày chính mình có cơ hội gặp được.

Lý Tư Tư thấy hắn biến sắc, cười đắc càn thêm ngọt ngào:

- “Loại thần giao lực hút rất mạnh, lại bị nữ oa đại thần thi triển pháp chú, một khi dính vào, vĩnh viễn không thể thoát ly. Nhưng thú vị nhất, nó bao gồm đủ loại kịch độc tẩm vào, cho dù nhà ngươi có da đồng cốt sắt, cuối cùng cũng sẽ bị da thịt thối rữa, hồn phi phách tán..... ”

dừng một chút, hai mắt híp lại, như vàng trăng khép, nhẹ giọng nói:

-“từ xưa đến nay,có khả năng thoát khỏi thần giao này, chỉ có thái cổ kì hiệp Cổ Nguyên Khảm một người mà thôi. Không biết rõ Sở công tử tự nhận tu vi của mình so với hắn thế nào? ”

89. Chương 89: P1

Sở dịch vừa kinh ngạc vừa giận dữ, tự nhủ:

-“Thì ra tất cả đều do nàng dàn cảnh làm ta rơi vào hiểm cảnh! Sở Dịch ơi Sở Dịch, uống cho nhà ngươi tự hào thông minh tuyệt đỉnh, bị nàng thao túng mà hồn nhiên không phát giác, rút tay rút chân sợ bị bại lộ, ngược lại còn lúc nào cũng quan tâm tới sinh tử của nàng...”

Đang cay đắng đầy miệng, đột nhiên hắn phát giác mình so ra còn ngu xuẩn hơn Đông Quách tiên sinh* nọ, vừa tức cười, vừa phẫn nộ, không nhịn được bật lên cười to.

Ở dưới vực sâu dĩ nhiên không nghe thấy âm thanh, bốn phía bị hắn kích khởi từng gợn sóng lẫn lẫn màu xanh lục nhạt, thân ảnh Lý Tư Tư nhất thời trở nên mơ hồ, cũng với nụ cười mơ hồ như trước mà tại sao hắn đau lòng như thế?

Lúc này, phía trên sóng nước dao động, lục đại hung thú đuổi tới, thấy Lý Tư Tư tay cầm thần kiếm, hung hăng đều giảm, kinh hoàng khiếp sợ tránh lùi lại ra xa xa, xoay tròn vòng vòng.

Lý Tư Tư vuốt nhẹ thần kiếm trong tay, thản nhiên nói:

- " Sở công tử, phải nói trước là rất đa tạ nhà ngươi, nếu không, bằng vào một nữ nhân như ta, làm sao có thể di động được cự linh thạch, mà lấy ra được ngọc hành kiếm. Nhà ngươi đã hạ sát thất ca của ta, lại thay thế vai trò của hắn, thế hắn hoàn thành xong tâm nguyện lớn nhất, đây có phải là đã được định sẵn, là ý trời sai khiến chăng? "

Vừa nói, tay trái như hoa lan phóng ra, lòng bàn tay hắc quang nhấp nháy, không ngừng xoay tròn vườn dài, chớp mắt hóa thành một thanh đoản kiếm hình con rắn, huyền quang chói mắt.

Sở dịch thấy song kiếm hình dạng giống nhau, chính xác có thể lẫn nhau lắp vào, trong lòng rung động:

- " Chẳng lẽ hai thanh kiếm này hợp lại, mới coi là Ngọc Hành thần kiếm? "

Lý Tư Tư nhìn ra ý niệm trong đầu hắn, khúc khích cười nói:

- " Không sai, Ngọc Hành kiếm danh xưng là " thủy hỏa thần binh " do hỏa tộc âm dương hỏa chánh thức cùng với thủy tộc chính là bắc hải hàn băng kiếm phối hợp luyện thành, một âm một dương, thủy hỏa giao dung. Luận về sắc bén có lẽ so ra không trên Thiên xu kiếm, nhưng luận về uy lực, chỉ có hơn chứ không kém! "

"Đang" một tiếng, thanh kiếm nọ cùng thần kiếm trong tay phải chạm chớn chiếu sáng, cùng lúc hoàn toàn hợp nhất, quang mang nộ bạo, hàng vạn hào quang chiếu sáng vực sâu.

"Chu tước thất tước" ô ô gầm vang, liên tiếp phủ phục sát đất, vẩy lông dựng đứng, như là sợ hãi e ngại, cúi đầu xưng thần; lại như là hãi nộ tuyệt vọng, bị dồn vào đường cùng.

Lý Tư Tư mặt hồng như uống rượu, rạn rở niềm vui, mỉm cười lẩm bẩm:

- " Thất ca, thất ca, việc mấy năm nay huynh mong muội làm, muội cuối cùng có thể đạt được?! Chu tước bay cao, thất thú hợp nhất, trong thiên hạ hiện nay, còn ai có thể là địch thủ của muội? "

Đôi môi anh đào rung động, mặc niệm pháp quyết, Ngọc Hành kiếm ơng ơng trực chấn, hào quang lưu vũ.

Trong chớp mắt, nước xanh trong hàn đàm tựa hồ biến thành màu tím sắc hồng, từng vòng từng vòng, trùng trùng lớp lớp nhấp nhô toả rộng, dao động càng lúc càng khủng khiếp, dần dần hình thành cuộn cuộn xoáy lốc, kinh đào hải lãng.

Nam hoàng thất thú phủ phục rống giận, làm bộ muốn đánh, rồi lại không dám tiến lên, mắt chúng không con nào không có thần sắc tuyệt vọng, sợ hãi, cuồng nộ, kinh hoàng giao nhau.

Sở dịch trong lòng run lên:

- " nàng đang giải ấn xuất Chu Tước thần linh! "

Suy nghĩ chưa dứt, chỉ nghe sét đánh một tiếng chấn động, đôi tai gần như muốn điếc, trước mắt đỏ tươi một màu, dường như đột nhiên nổi lên liệt hỏa xông lên tận trời, lại giống như một trời mây lửa cuộn cuộn thiêu đốt đáp xuống, làm hắn hoa cả mắt, thở không nổi.

Trong lúc hỗn loạn, trong tai sấm sét cuộn cuộn, tựa hồ nghe thấy thất thú gầm hú như là kinh sợ cuồng loạn, ầm ầm trong đó còn lẫn tiếng thét dài vừa bén nhọn đáng sợ chưa bao giờ nghe qua, vừa nghe tới hắn đã lông tóc dựng đứng, run lạnh cả người.

Bốn phía nước gợn sóng càng lúc càng nóng, như nằm trong dầu sôi lửa bỏng, toàn thân nóng như bị hỏa thiêu, cháy đau tới xương, đầu tóc, y phục trong nháy mắt khô ráo hết, muốn mở mắt quan sát nhưng bị hơi nóng cuộn cuộn đập vào đôi mắt đau rát, làm rơi lệ không ngừng.

Tiếp theo, trong tai một tiếng nổ vang dội lên, toàn thân phảng phất bị hàng vạn sấm sét đồng thời đánh trúng, hần kinh mạch như đứt đoạn, toàn thân đột nhiên cong lại, thổ ra một ngụm máu to, suýt nữa hôn mê.

Trong hoảng hốt, chỉ cảm thấy trời rung đất động, ngoại trừ hần bị đánh vào cự linh thạch, cả Trầm Ngự nguyên dường như bay lên tận trên trời, những cơn sóng lớn như thiên hà xô xuống, đập vào hần không ngừng, nhưng không thấy giọt nước nào rơi xuống.

Sấm sét cuộn cuộn, giảm dần tiếp theo trở thành yên lặng.

Sau một lúc lâu, Sở Dịch cố nén đau nhức, miễn cưỡng mở hai mắt ra, đột nhiên cảm thấy run lên.

Bốn phía vách núi liền mạch, sâu như một cái giếng lớn, chỉ có điều trong giếng này không có tới nửa giọt nước, trên vách đá không một cộng cỏ, chỉ có dấu vết màu sắc tím đen như bị thiêu đốt.

Bông tuyết tán loạn, rơi xuống vách đá đầy vực, lập tức sủi bọt bốc hơi, hóa ra vô hình.

Trầm ngự nguyên rét lạnh như băng, thâm sâu ngàn dặm vốn có ở đây đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một khoảng đất bị liệt hỏa thiêu đốt, không có gì sống được.

”Ồ...nha!”

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền lại một tiếng rít lên thê lương, tựa cười tựa khóc.

Sở dịch tỉnh cả người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đầy trời mây đỏ hạ xuống, trong bông tuyết, một quái điều cực đại màu tím hồng giương cánh xoay tròn.

Quái điều này tựa như là khổng tước, tựa như là cự điều, bình linh diễm lệ chói mắt, bốn móng cong to thu vào dưới bụng. Đỉnh đầu có cái mào màu đen sắc hồng, tròn mắt màu lam hiện lên đầy hung quang, chăm chăm giương mắt nhìn Sở Dịch. Mỏ cong bén như lưỡi câu, vươn dài phải bằng một con rắn, theo mỗi lần nó kêu, rung động không ngừng.

”Chu tước thần thú!”

Sở dịch hít một ngụm lạnh khí, sự tình lo lắng nhất cuối cùng cũng đã xảy ra.

Tương truyền “Chu tước thần thú” là thú thân của thái cổ hỏa tộc đại thần hóa thành. Năm xưa kim, mộc, thủy, hỏa tứ tộc đại thần vì muốn chiến thắng hoàng đế, không tiếc hấp nạp bốn tộc hai mươi tám thần cầm hung thú, kết hợp với bản thân thần thú, tổ hợp thành “tứ linh thần thú”, từng một thời vô địch thiên hạ. Nhưng cuối cùng cũng bị hoàng đế xử dụng “hiên viên lục bảo” trấn áp hàng phục.

Cách mấy ngàn năm, Tứ linh thần thú đáng sợ nhất thái cổ, cuối cùng cũng được giải ấn mà thoát ra! Khó trách ngay cả trầm ngự nguyên cực hàn u thâm, cũng bị nó trong nháy mắt làm bốc hơi tiêu tán!

Cho dù là nam hoàng thất thú được coi là hung bạo nhất thế, nghĩ cũng sẽ sớm bị nó nuốt lấy, thôn nạp, hợp nhất thành một.

Chu tước cúi đầu rít lên, hung tinh lam quang đại thịnh, lông chim đột nhiên dựng lên, cương ngạnh như trường đao, hai cánh hé ra, trỗi lên hàng vạn đạo hồng quang, hướng trước Sở Dịch như vạn quân lôi đình hạ xuống!

Gió nóng đập vào mặt, như muốn nghẹt thở, Sở Dịch trong lòng thoáng quá cảm giác sợ hãi rét run: lần này hần muốn tránh cũng không tránh được, chẳng lẽ hần phải chết dưới mỏ thái cổ thần thú tại đây sao?

Chu tước vọt tới gần hần mười trượng, đột nhiên phát xuất một tiếng kêu quái dị, đổi hướng đáp xuống cách hần vài xích, đứng lại, ngẩng đầu bước đi, bề nghệ rít lên.

Sở Dịch thở phào một hơi, lúc này mới phát giác Lý Tư Tư đang ngồi trên lưng chu tước, tay cầm Ngọc Hành kiếm, cười hờn hờ nhìn hần chằm chằm.

Thấy nàng cố ý muốn đùa giỡn với mình như mèo vờn chuột, nổi tức giận trong lòng Sở Dịch trỗi lên, bỗng đứng trong đầu hần hiện nảy ra một ý, ha ha cười nói:

–” yêu nữ, ta giết chết thất ca của ngươi, ngươi vì sao không tự tay giết ta, vì hần trả thù? ”

Lý Tư Tư phát cười khúc khích, thở dài:

–” Sở công tử, nhà ngươi nghĩ ta ngu xuẩn thế sao? Cho dù lạc đà chết đói cũng lớn hơn ngựa, cạp hết răng cũng còn đuôi. Trong cơ thể ngươi có thiên địa hồng lô pháp định lại kết hợp với hấp chân đỉnh lô đại pháp, ta tự mình ra tay giết ngươi mà không bị ngươi thừa cơ hút hết chân khí mới là lạ.”

Sở Dịch bị nàng khám phá tâm cơ, uất ức vô cùng, cười nói:

–” Thì là như thế, ngươi trước tiên phải lấy pháp bảo của ta mới đúng. Nếu quả không có can đảm thì để quái điều cho ta một kích chết đi, chẳng phải thống khoái hơn sao? ”

Hần ngưng thần tụ khí, ngấm ngấm chủ ý, chỉ cần chu tước vỗ đánh tới mình, tiện lập tức lợi dụng tình thế, mượn lực tấn công của nó chấn kích cự linh thạch, cố gắng thoát ra.

Lý tư tư thần nhiên nói:

–“Thiên cổ gian nan, chỉ chết một lần. Sở công tử, nhà ngươi yên tâm, ta tuyệt sẽ không cho ngươi được chết thống khoái như vậy. Nếu không chẳng phải uống công lãng phí tỏa hồn thực cốt giao với diệp kế của ta? Cho nên pháp bảo đó, ta cứ kiên nhẫn, chờ ngươi bị hành hạ đau khổ, chết đi rồi, lấy cũng không muộn. ”

Lời còn chưa dứt, chu tước quái thú hồng một tiếng, cánh phải quét ngang, nổ vang một tiếng, cự linh thạch nặng như ngọn núi bị nó quạt một luồng khí điếc tai đẩy mạnh lăn vài vòng, vừa đứng để Sở Dịch bị đè dưới cự linh thạch!

Sở dịch trước mắt tối sầm, lục phủ ngũ tạng, xương cốt kinh mạch tựa hồ đều bị ép nát, đau nhức muốn chết, mồ hôi to như hạt châu toát ra đầm đìa, nhưng hần vẫn cắn răng không rên rỉ một tiếng.

Lý Tư Tư khúc khích cười nói:

– “thú vị, thú vị! Không ngờ Sở công tử cùng Tôn ngộ không giống nhau như thế, đều luyện được hỏa nhãn kim tinh trong lò luyện đan, hôm nay lại cùng bị đè ở dưới chân núi ngũ chỉ bởi ta. ”

Sở Dịch khó khăn thở gấp, ha ha cười nói:

–” Chỉ tiếc nhà ngươi không phải phật như lai, nhiều lắm chỉ là bạch cốt tinh. Chờ ta thoát ra khỏi tảng đá này, sẽ chặt xương cốt nhà ngươi đốt thành tro bụi, hồn phi phách tán”

Chu tước há mỏ kêu một tiếng, vỗ cánh đánh ra, cự linh thạch lập tức lại ép trầm xuống, Sở Dịch trong họng có vị ngọt, muốn nói mà không ra lời.

Lý Tư Tư cười nói:

–” hiện tại cho dù Quan âm bồ tát tự mình đi đến cũng không có cách nào cứu ngươi ra khỏi thạch đầu. doc truyền tại . Vượt qua ba bảy hai mươi mốt ngày, nhà ngươi nếu không bị cự linh thạch đè chết, cũng sẽ bị trúng kịch độc tỏa phách thực cốt giao da thịt thối nát ra thành đất bùn..... ai, ngay đến bạch cốt tinh cũng chẳng giống?. ”

Sở dịch giận dữ, biết rõ nàng nói không sai, nhưng giờ cũng chẳng có cách nào. Tới giờ khắc này, hần mới biết rõ tư vị cái gì gọi là “thức thủ chờ chết”.

Chú thích:

Chú thích:

Vua Tuyên Vương nước Tề thích nghe sáo, và lúc nào muốn nghe, bắt ba trăm người cùng thổi một loạt. Trong bọn ba trăm người ấy, có Đông Quách tiên sinh không biết thổi sáo, nhưng cũng lạm dự vào đây để kiếm lương ăn.

Đến khi vua Tuyên Vương mất, vua Mẫn Vương nối ngôi, cũng thích nghe sáo. Nhưng chỉ muốn nghe riêng từng người một mà thôi. Đông Quách tiên sinh thấy thế, tìm đường trốn trước.

(Hàn Phi Tử) Text được lấy tại

GIẢI NGHĨA:

Tề: Một nước chư hầu lớn, thời Xuân Thu Chiến quốc cũng ở vào địa phận tỉnh Sơn Đông bây giờ.

Đông Quách tiên sinh: bây giờ các nhà làm văn chương thường dùng bốn chữ này để chế những người vô tài mà lạm dự vào một địa vị nào. Chính nghĩa bốn chữ ấy là nhà thầy (tiên sinh) họ Đông Quách ở ngoài thành bên phía đông (Đông quách).

Lạm dự: Ăn may mà được hưởng một phần quyền lợi quá tài đức của mình.

90. Chương 90: P2

Cuồng phong gào thét, bông tuyết dần dần trở nên nhỏ lại, linh lạc bay múa.

Lý Tư Tư từ trên lưng quái điều phiêu phiêu bay xuống, rút tử vi tinh bàn khảm trên mặt đất ra, trầm ngâm không nói, tròn mắt đỏ lên, một giọt nước mắt rơi xuống trên tinh bàn, nói nho nhỏ rì rầm:

-" thất ca..."

thanh âm ngẹn ngào, khó có thể thành lời.

Sở dịch tâm niệm nhẹ động

-" Yêu nữ này đối với Lý Huyền tình yêu sâu đậm, ta nếu mà chọc giận nàng, dụ nàng tiện tay giết ta ngay, có lẽ tìm được cơ hội khả năng phản kích đào thoát. Dù là hy vọng xa vời nhưng còn hơn như vậy bó tay chịu chết. "

Lập tức, hắc cổ ý ha ha cười nói:

-" yêu nữ, thất ca người đó là bị ta sử dụng chính tử vi tinh bàn giết chết. Ta trước tiên chặt hai tay hắn, kế kiếp hai chân hắn, rồi sau đó mổ bụng cho ra lục phủ ngũ tạng?? "

-" Câm mồm...."

Lý Tư Tư hừ một tiếng, quát:

-"Thất ca ta tu vi đạt tới tán tiên chi cảnh, nếu không phải nhà ngươi dụng thủ đoạn ti bỉ vô sỉ gì, làm sao có khả năng giết được hắn? "

Chu tước quái thú hồng một tiếng, bước nhanh về phía trước, hai cánh phất ra, khí lãng bài san đảo hải, lập tức cự linh thạch lại bị ép xuống thêm nữa xịch.

Sở dịch lúc này lưng dĩ nhiên nằm ở dưới đất, hai tay cũng chìm sâu vào cát, cường tụ chân khí, ha ha cười to nói:

-"Sử dụng thủ đoạn ti bỉ vô sỉ đánh lén, đứng đầu là thất ca ngươi. Bất quá nhà ngươi nói sao cũng vậy, nếu không phải vì Lý Huyền lão tặc đối với Tiêu Thái Chân si tâm không đối, niệm niệm bất vong, phân tâm lộ sơ hở thì nào bị ta đánh bại? "

Đã mấy ngày ở chung, hắc biết rõ Lý Tư Tư đối với việc quan hệ giữa Lý Huyền và Tiêu Thái Chân vô cùng cố kỵ ganh ghét, bởi vậy cố ý lại dùng vấn đề này đả kích nàng.

-"Nhà ngươi nói vậy!"

Lý Tư Tư nét mặt đỏ bừng, lồng ngực phập phồng, quả nhiên cực kỳ tức giận, cười lạnh nói:

-" Thất ca ta đối với Tiêu yêu nữ này không có tới nửa phân chân tâm, trong đáy lòng hắn chỉ thích có một mình ta!"

Sở Dịch cười điên cuồng nói:

-“Có thật không? Nhà ngươi khăng khăng tưởng như vậy, ta cũng không còn biện pháp. Nhưng Lý Huyền lão tặc trong lúc lâm tử, khóc rống lên, chỉ van nài xin ta tha cho Tiêu Thái Chân, đến nữa chữ cũng không có nhắc đến ngươi! Trong đáy lòng hắc, nhà ngươi bắt quả chỉ là muối muối mà thôi không đáng nhắc tới. ”

Lý Tư Tư khẽ run lên, sắc mặt lúc thì trắng bạch, lúc lại đột nhiên biến thành kì dị ửng hồng, trầm ngâm nhìn chăm chăm tử vi tinh bàn trong tay, trong ánh mắt thần sắc lộ vẻ bi ai.

Sở dịch trong lòng đau đớn, trỗi lên nỗi tội nghiệp không tên. Nhưng lập tức hắc quyết tâm cứng rắn, tiếp tục thao thao bất tuyệt cốt ý ly gián, hết sức làm cho nàng tức giận.

Nghe xong giây lát, Lý Tư Tư đột nhiên phá lên cười to, thu ba lưu chuyển, nhìn chăm chăm Sở Dịch, ôn nhu nói:

- ” Sở công tử, ngươi có muốn biết rõ khi nào bị bại lộ hành tung không? ”

Sở Dịch rùng mình, nhưng cũng vô cùng hiếu kì, lập tức cười lạnh không nói.

Lý Tư Tư thần nhiên cười một cái, điềm nhiên nói:

-” Khi mà bọn ta lần đầu gặp mặt trên xe ngựa. ”

Sở Dịch run lên, nhớ tới tình cảnh hoan hỉ lúc ấy, trên mặt tức thì nóng bừng, nhin không được nói:

-” Ta rốt cuộc lộ ra sơ hở gì?”

Lý Tư Tư mỉm cười nói:

-”Ngươi hình dáng, ngữ khí tất cả đều đúng điệu đúng giọng, thậm chí ngay cả nụ hôn, thủ đoạn vuốt ve đều không có gì không sai. Đối với người ngoài, tự nhiên nữa điểm cũng không nhận ra được. Nhưng là ta..... trên đời này cũng chỉ có ta mới biết rõ, nhà ngươi tuyệt không phải thất ca của ta.

Trong mắt long lanh giọt lệ, ý cười nơi khóe miệng đột nhiên thê lương ai oán không nói nên lời, nhẹ nhẹ nói:

- ” Ngươi nói đúng, hắc tử đầu tới cuối, nơi đáy lòng chỉ coi ta như là một muối muối không đáng nhắc tới. Hắc tử đối đãi với ta, tuyệt không như là nhà ngươi nhu tình mật ý như vậy. ”

Sở dịch ghen hờn hoàn toàn cay đắng, đúng là muốn làm như thật lại tự mình hại mình.

Lý Tư Tư lại thở dài, mỉm cười nói:

- ” Sở công tử, đã nhiều ngày nay ngươi đối với ta ôn nhu thể thiết, làm ta như là đang nằm mơ. Ta biết rõ nhà ngươi tuyệt không phải là thất ca ta, nhưng ta lại hy vọng nhà ngươi thật sự là thất ca ta. Nếu thất ca ta đối với ta, cũng có thể như vậy giống ngươi, không, chỉ cần có một phân hay nửa phân, ta cho dù không thành thần tiên, cùng với hắc sanh sanh thể thể vạn kiếp trầm luân, cũng cam tâm tình nguyện.”

Lời nói bình thản êm nhẹ, tựa như là vô cùng thống khổ thương tâm.

Bông tuyết phiêu nhiên hạ xuống, dính vào nàng trên khuôn mặt kiều diễm, tan ra hóa thành một dòng nước, hòa cùng dòng nước mắt rơi ra từ khóe mắt nàng, lướt qua hai má, rơi xuống trên mặt đất, tựa như là thấm vào đáy lòng Sở Dịch.

Đột nhiên trong lúc đó, sự hận nộ, kỳ thị của Sở Dịch đối với nàng biến mất, ghen ngạo, trong lòng hắc, cảm giác nhộn nhạo lạnh lẽo, chua xót, khó có thể giải thích dâng lên. Muốn nói điều gì, mà không thể nói nên lời.

Lý Tư Tư cười khúc khích một tiếng, nét mặt đột nhiên đỏ ửng lên, nói:

- ” Sở công tử, giờ đây nhà ngươi sắp chết?, ta kể cho ngươi những gì giấu trong đáy lòng hơn hai mươi năm nay. Không nói được với ai thật vô cùng khó chịu, không bằng tối nay nói hết với nhà ngươi cho thống khoái?. ”

Sở Dịch trong lòng mừng lo, một là đối với chuyện cũ nàng và Lý Huyền cũng có chút hiếu kì, thứ hai chỉ có kéo giữ nàng lại, chờ cơ hội chọc giận, mới có khả năng đào thoát, lập tức hừ một tiếng, không lộ vẻ đồng ý hay không. Nguồn tại

Lý Tư Tư mặc niệm pháp quyết, nhẹ nhàng lung lay ngọc hành kiếm, hồng quang nộ bạo, chu tước phong ẩn trở lại trong kiếm. Rồi sau đó đi đến bên cạnh Sở Dịch, ngồi xuống, trầm ngâm nhìn hấn giây lát, trông mắt vừa đỏ lên, thở dài, nói:

- " Sở công tử, thuật biến hóa của nhà ngươi thật sự inh. Không biết rõ nhà ngươi chân dung hình dáng ra sao? Có thể cho ta coi không? "

Sở Dịch đối yêu nữ này vốn vừa thương vừa hận, sau đó thấy nàng rơi lệ, trong lòng dĩ nhiên mềm lại, lại nghe nàng mềm giọng thỉnh cầu như vậy, càng khó cự tuyệt, lập tức vận khí biến hóa, khôi phục lại dung mạo của mình.

- "thì ra người cũng tuần tú như vậy, ta trong lòng cuối cùng ít ra cảm thấy tốt hơn ..."

Nàng thản nhiên cười, quay mặt đi.

Sở Dịch trong lòng nhảy rộn một trận, nhưng nghĩ đến bản thân hấn bị yêu nữ hãm hại thảm bại như thế, không ngờ hấn lại oán hận nàng không được, hấn tự tức giận chính bản thân mình, nhàu mày quát:

- " kẻ sĩ không thể bị nhục, nhà ngươi có muốn đánh rắm thì ra, không có thì xéo đi! "

Lý Tư Tư khúc khích cười, nhẹ giọng nói:

- " Sở công tử, nhà ngươi nếu đối với ta thái độ như vậy, ta chỉ sợ không nhận ra người giả mạo thành thất ca?.. "

dừng một chút, nàng thản nhiên nói:

- " Ta sanh tại hoàng thất, huynh đệ tỷ muội hơn mười người, đối với nhau mặc dù cực kỳ khách khí, cũng thường thường cùng chơi đùa, nhưng thực tế ngầm ngầm tranh dành địa vị, hận không thể làm cho đối phương chết được. Ta tự thuở nhỏ nhờ được mỹ mạo, tuổi lại nhỏ, được phụ hoàng cực kỳ sủng ái, tất cả ca ca hy vọng ta trước mặt phụ hoàng nói tốt cho họ, tranh nhau chiều chuộng ta, tỷ muội ta thấy vậy, tự nhiên ganh ghét khó nói hết. "

Sở Dịch là con trai độc nhất, từ nhỏ nhìn thấy huynh đệ nhà khác cùng nhau chơi đùa, mười phần kính phục, nghĩ thầm:

- " huynh đệ cốt nhục, nguyên vốn là người chí thân, nhưng khi trong đế vương gia trở nên ích kỷ đạo đức giả đặt lợi ích trên hết, đúng ra thảm hại hơn nữa. "

Mấy ngày nay bản thân hấn nằm tại vị trí quan trọng nhưng đối với vinh hoa phú quý chẳng những không có ham muốn, ngược lại còn coi nhẹ như mây khói, giờ phút này nghe nàng nói lại càng cảm thấy quyền thế lòng tham hại người không hết, thà thông dong thanh thoi tiêu điều tự tại tại núi rừng tốt hơn.

Lý Tư Tư kể tiếp:

- " Ta năm ấy mười một tuổi, mẫu thân bị bệnh mất, phụ hoàng vô cùng đả kích, sủng ái đối với ta cũng dần dần phai nhạt. Bọn ca ca cũng thay đổi, với ta ngày một lạnh nhạt, không lý tới ta. Nhóm tỷ muội ngày trước hận ta, càng thừa cơ bày trăm mưu kế nhục thị khi dễ ta, đến ngay cả thái giám, thị nữ, trong cung dám coi thường ta. Khi hoạn nạn mới thấy chân tình, khi đó ta mới phát giác, thì ra thật ra đối tốt với ta, cũng chỉ có hoàng đế ca ca hiện tại và thất ca mà thôi. "

Sở Dịch nhin không được cười lạnh nói:

- " Người không phải nói thất ca người đối với người cực kỳ thô bạo mà? Sao lại tốt với người? "

Lý Tư Tư mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- " Việc hấn đối với ta thô bạo là sự tình sau đó. Hấn lúc ấy vẫn lo cho ta thương ta, cực kỳ bảo hộ. Nếu không phải hấn bình thường bảo vệ, ta sớm bị thân tỷ muội hại chết? Sao có thể được tới hôm nay? "

Lúc này gió lạnh lưu chuyển, trên không trung mây đen đã dần dần tan mất, lộ ra một góc màu lam trên trời.

Lý Tư Tư ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn nhu, nhìn chằm chằm mây bay cuộn cuộn trên trời, dường như đắm chìm hồi ức lúc trước, thấp giọng nói:

- "khi đó ta mới mười một tuổi, thất ca mười sáu tuổi. Hắn thích kị xạ, thường thường mang ta đi theo ra ngoài săn bắn. Bây giờ hồi tưởng lại, khi đó trời trong xanh như biển, mỗi ngày đều như là ngày xuân tươi sáng?? "

"Ta ngồi trên ngựa với hắn, được hắn ôm ở trước ngực, đón gió thổi tới. Trong cơn gió trong lành mang theo mùi cỏ cây, bùn đất cùng ánh dương quang ấm áp, còn có mùi đặc biệt của huynh ấy, ấm áp êm dịu, đi thẳng vào đáy lòng ta. Khi vị hạnh phúc ấm áp đó, làm ta không lúc nào không quên được."

"Mỗi một lần hắn giương cung bắn tên, khi đó, ánh dương quang chiếu trên mặt hắn, anh tuấn làm ta mê muội, ngay cả hít thở cũng muốn ngừng. Ta nhẹ nhàng dựa vào trong ngực hắn, nghe thấy chính mình tim đập cuồng loạn, giống như chính mình là con thỏ đó, dù trong rừng tã đột hữu thoái, số phận cũng không thể thoát mũi tên của hắn. "

Sở Dịch hiện tại mặc dù trở nên cực kỳ phong lưu, nhưng dù sao từ nhỏ đọc sách thánh hiền, nghe nàng nói với vấn đề chính mình nghịch luân tình ý với huynh trưởng như vậy mà không hề có ý xấu hổ, không khỏi nóng cả mặt, giương mày lên muốn nói xong lại thôi.

Lý Tư Tư thở dài, nhẹ giọng nói:

- "kỳ thật từ khi đó về sau, ta rơi vào trong tình yêu với chính ca ca mình. Chỉ là khi đó ta quá nhỏ, không rõ được loại cảm tình này giữa huynh muội chính sai lầm, mà hắn cũng nào không biết. Ai, tâm tư tiểu nữ, ai lại có thể đoán được? "

"Cho đến một ngày, ta chạy tới phủ của hắn chơi đùa, vô tình nhìn thấy hắn ôm nha hoàn trong phòng âu yếm, khoảnh khắc trong lúc đó, tim ta như là bị gươm đao chém nát, đông cứng không thể hít thở. Khi đó ta đột nhiên hiểu được, ta không thể chịu đựng mọi nữ nhân khác tiếp xúc với hắn! Hắn là của ta, chỉ thuộc một mình ta thôi, cũng giống như ta chỉ thuộc một mình với hắn.... "

"Từ đó về sau, ta đối với nha hoàn kia căm hận tận đáy lòng, tìm mọi phương cách hành hạ, tạo ra tin đồn nhằm hạ nhục nàng, trước mặt thất ca, nói rằng nhìn thấy nàng cùng gia đình cầu hiệp, kết quả thất ca thốt nhiên giận dữ, bức nàng phải tự sát. "

- "Cái gì?! "

Sở dịch vừa sợ vừa giận, nhất thời ý khinh ghét trỗi dậy, cười lạnh nói:

- "yêu nữ quả nhiên đúng là yêu nữ, niên kỉ còn nhỏ, mà đã gian ngoan độc ác như thế! "

Lý Tư Tư thần nhiên cười, điềm nhiên nói:

- "Sở công tử, đối với tình cảm, trong thiên hạ mọi nữ nhân đều là như vậy lòng dạ hẹp hòi, giữa cái đó với niên kỉ lớn nhỏ, gian ngoan độc ác, không có quan hệ gì cả. "

dừng một chút, nàng tiếp tục:

- "Nhưng ta rất nhanh phát giác, thất ca anh tuấn tiêu sái, vừa là thiếu niên vương gia anh vũ, trong thành Trường An cũng không biết rõ có bao nhiêu nữ tử quý tộc muốn được hắn yêu, đối với một con nha hoàn tầm thường chẳng có gì mà lo? "

"Năm ấy đi chơi ở thảo nguyên, ta nhìn thấy hắn nương Hồng tựa Thúy, với con gái cười đùa đàm đạo thân mật, trong lòng đau như dao chém, hận không thể chết được. Trên đỉnh đồi, dưới ánh dương quang, nhìn đám người đó cười vui, ta đột nhiên hiểu được cô đơn và sợ hãi là thế nào. Ta yêu nhất người đó, không ngờ hắn bắt đầu rời xa ta. "

Tròng mắt nàng đỏ lên, thấp giọng:

- "khi đó, ta mới biết được được mình yêu thích thất ca, mà cái thích này, kiếp này không thể di dịch. "

” Loại tình cảm này ta cất tại trong đáy lòng, giống như một cánh đồng cỏ bồng bồng cháy, cuồng mãnh nhiệt liệt, làm ta sợ hãi, lúc thống khổ khi ngọt ngào. Ta biết rõ chính mình đang đứng sát bờ vực sâu, lạc đi một bước là trầm luân vạn kiếp bất phục. Nhưng ta không thể tự kiềm chế, càng lún càng sâu. ”

” Bắt đầu từ khi đó, mỗi khi thấy hần ta trở nên sợ hãi, nhưng một ngày mà không thấy hần, tựa như là mất hồn không làm gì được, không thể suy nghĩ, đến độ sai nha hoàn tới do thám tin tức của hần. Nếu nghe nói hần đề cập ta, trong lòng khó nói hết hoan hỉ, nghe nói hần với nữ nhân khác cùng một chỗ, thì đau đớn hận không thể dùng kim đâm chính mình. ”

” Hần không hề chú ý, vẫn như trước thường thường dắt ta đi chơi đùa, ôm ta như trước, cười chung ngựa với hần dong ruổi dưới trời xanh đồng cỏ, không hề biết nữ hài đó, trong lòng tràn đầy hình ảnh hần, vui buồn thương giận của hần, chính là thước đo tâm tình nàng?? ”

Sở Dịch nghe đến chỗ này, trong lòng không khỏi chua xót nổi giận, cười lạnh nói:

- ” Cho dù hần không phải thân ca của ngươi, cũng thuộc loại ti bỉ vô sỉ, đã tâm bồng bồng, đúng là tiểu nhân, thực sự không biết rõ nhà ngươi thích hần cái gì? Quả nhiên cùng loài lồi cuốn với nhau. ”

Lý Tư Tư nhú mày, sát khí phát tác, nhưng nhìn chằm chằm hần giây lát, tức giận kia lại dần dần tiêu tan, khúc khích cười, nói:

-” Sở công tử, nhà ngươi tưởng cầu chết cho nhanh, ta lại không cho ngươi được như vậy. ”

Nhú lông mày, nàng lại nói:

- ” Trên đời này vốn dĩ là yếu thua mạnh thắng, tự tư tự lợi, làm gì có tiêu chuẩn thiện ác nào, vốn không phải vì lợi ích bản thân? Thí như hoàng trùng và tằm đều là thực vật vi sinh, cái trước bị coi là hại trùng, bắt quá thị bởi vì không có tượng tằm giống nhau, vì mọi người mang đến lợi ích thôi.... ”

” Thuận ta được coi là thiện, nghịch ta nghĩa là ác, trong mắt nhà ngươi, thất ca ta có lẽ là ác nhân không chữa thủ đoạn, nhưng tại trong mắt ta, so với những kẻ ngụy quân tử miệng đầy nhân nghĩa đạo đức thì những kẻ đó còn ác hơn trăm vạn lần! ”

Sở Dịch tuy hiểu được nàng cường từ đoạt lý, nhưng bị nàng chẹn họng như vậy, nhớ tới bọn người Trương Tư Đạo, liền không đáp trả lời lại, cười lạnh không nói.

Lý Tư Tư mỉm cười, lại tiếp tục kể:

-” cứ như vậy qua hai năm, ta cũng cao lớn lên, thay đổi thành ra đại cô nương?. Thất ca tự hiểu nam nữ phân biệt, dần dần cũng không kêu ta đi theo ra ngoài vui chơi, ngay cả nói chuyện với ta, cũng bắt đầu trở nên khách khí. ”

“Ta vì hần đối với ta ra vẻ không thân thuộc, trong lòng vừa đau vừa giận, trước mặt hần, ta giả bộ ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, bất cần không để ý tới.”

” Đôi khi tại trên yến tiệc hội ngộ thấy hần, ta cũng không đưa mắt nhìn hần, nhưng thấu qua khóe mắt, lặng lẽ quan sát hần từng lời từng hành động. Mỗi khi nhìn thấy hần tán tỉnh với nữ tử khác, tai nghe tiếng cười, tim ta như là vỡ ra từng mảnh, nhưng cố gắng mạnh dạn cười vui, ra vẻ bất cần. ”

“Không biết rõ là vì khiến cho hần chú ý, hoặc là vì với hần đua tranh coi ai thắng thua, ta cũng bắt đầu cố ý trước mặt hần, với bất kỳ nam tử đưa mắt mỉm cười, chỉ cần thấy nhân thân hần nhìn ta cổ quái, ta trong lòng khó nói hết khoái ý, nhưng khoái ý này trong đó lại mang theo sự chua xót và mất mát không tên. ”

“Chính vào đoạn thời gian đó, tứ ca, cửu ca đối với ta thái độ đột nhiên trở nên cực kỳ nhiệt tình, mọi ngày đều ân cần, ta tiện thường thường với bọn họ cùng đi du ngoạn. ”

“Dần dần với thất ca gặp mặt càng ngày càng ít, hần ngay cả yến hội cũng cực ít tham dự, như là thường cố ý né tránh ta. Ta trong lúc đó tỏ ra như vui mừng vì đột nhiên có một bức tường vô hình ngăn cách với hần, nhưng đáy lòng, tình cảm đối với hần vẫn tiếp tục càng lúc càng nóng bỏng, giống như liệt hỏa một dạng hành hạ ta, ngày ngày đêm đêm....”

nói đến chỗ này, nàng thanh âm từ từ thông thả có chút nghẹn ngào bắt đầu, buồn bã nói:

- " khi đó ta rất là hận hần, nhưng chỉ cần hần cho ta một nụ cười mỉm như trước, ta sẽ lập tức bỏ rơi tất cả nguy trang, buông thả tất cả mọi kiêu ngạo, tự mình sẵn sàng phô bày giống như con dê con dăng hiến cho hần. Nhưng mà hần không như vậy, hần như là đột nhiên quên ta, quên đi hết thấy những gì trước đó, dường như là vô thanh vô tức rời bỏ ta ở thế giới này. "

Sở Dịch nguyên tính thừa cơ chế nhạo, chọc nàng nổi giận, nhưng khi nhìn nàng nét mặt thê uẩn bi ai thương, lời nói ngay viên môi cuối cùng đành nuốt vào bụng. Không biết tại sao, lại nhớ tới Tiêu Thái Chân, trong lòng thâm than:

- " tình chỉ có một chữ, chỉ luôn hại người. Thiên hạ đàn bà khổ vì tình, lại tại sao chỉ là bọn họ? "

Lý Tư Tư khoe miệng đột nhiên nổi lên một nụ cười khổ sở chua xót, nhẹ giọng tiếp:

- " nhưng ông trời tâm tư đúng là kì quái như vậy, có khi nhà người tưởng rằng sơn cùng thủy tận, gần như tuyệt vọng, nó lại hết lần này lần khác đưa có hội tới trước mắt nhà người, ngày đó, tứ ca và cửu ca nói ý muốn dẫn ta đi săn bắn, ta trăm ngàn nhàm chán, lại nhớ tới hồi trước với thất ca du ngoạn quang cảnh thật mỹ diệu, nên đáp ứng. "

" ngày đó xuân vừa ra hoa, phong hòa nhật lệ, ta với tứ ca, cửu ca cưỡi ngựa phóng đi tới dưới chân núi Chung Nam. Nhưng cho dù phía trước đều là mỹ cảnh, tuy có hai ca ca tìm đủ mọi cách trêu chọc, ta thủy chung phiền muộn không vui, đáy lòng vẫn tưởng tới năm đó tháng đó, những gì mà ta từng với thất ca tại đây. Khi đó cũng là cây, hoa đó với dòng sông ngọn núi phẳng phát hóa thành bóng hình, nụ cười hần, làm ta đau đớn khó thể hít thở. "

" Ta càng lúc càng khổ sở, đột nhiên nghĩ thầm, thấy kẻ thấy kẻ, hần có cười ta cũng mặc, khinh bỉ ta cũng mặc, ta hiện tại muốn là nói hết tất cả cho hần! Ta muốn cho hần biết ngay trong khi ta còn nhỏ đã không thể xóa nhòa được tình yêu đối với hần. Ta muốn nói cho hần trên thế giới này ta cảm thấy lạnh lùng cô độc, chỉ có hần duy nhất là người ta nương tựa, ta nguyện ý vì hần sống, vì hần chết, vì hần buông thả tất cả hết thấy, ngay cả chính linh hồn mình...."

Nói đến lúc này tại, thanh âm nàng bắt đầu dần dần run rẩy, giọt lệ tuôn tràn lướt qua hai má, rơi xuống trên cự thạch trước mặt sở dịch, bí hơi nóng của nó thiêu thành màn hơi nước mong mỏng.

" nghĩ đến như vậy, sương mù bao phủ nhiều năm trong lòng bất chợt tiêu tan, đột nhiên trở nên kích động, mong muốn và vui mừng nói không nên lời. Vì vậy ta cưỡi ngựa dương roi bỏ rơi hai ca ca, nhắm Trường An thành chạy đi. "

" Nhưng vào lúc này, tứ ca, cửu ca đột nhiên ngăn chặn ta, cười hi hi nói:

" muội tử, hôm nay vất vả đi ra một chuyến, phải được cái gì thống khoái trở về mới phải chứ?? Nói xong, không để ý ta giãy giụa và phản kháng, kẹp ta ôm trong tay, nhắm nơi rừng sâu chạy đi. doc truyện tại . "

" Cho đến khi đó, thấy bọn họ dữ tợn nụ cười thâm tà, ta mới biết rõ, thì ra bọn họ không phải chân thành thương yêu ta, lo lắng cho ta, bất quá nịnh bợ bởi sắc đẹp của ta. Hôm nay cố ý dẫn ta đi tới nơi núi rừng xa vắng, cũng không phải mục đích săn bắn, mà là muốn là thừa cơ điểm nhục ta! "

Sở dịch a một tiếng, vừa sợ vừa giận, nhện không được mắng:

- " cả hai đúng là loài cầm thú! "

Lý Tư Tư rùng mình, thản nhiên cười nói:

" Sở công tử, nhà người bị đè dưới cự linh thạch bởi ta, thế nhưng vẫn quan tâm tới ta, thật sự nên tha thứ người không?. Nói lại, nhà người cũng coi như là đối với ta cực tốt, thủy chung không đành lòng giết ta. Nếu không phải nhà người giết thất ca ta, lại lấy hiên viên lục bảo, ta thực sự không thể làm như vậy đối với người. "

Sở Dịch trên mặt nóng bừng, cảm thấy quần bách, lạnh lùng nói:

- " yêu nữ, ta bất quá vì nghe nói hai loại cầm thú này không ngờ lại muốn gian ô với chính muội muội mình mà tức giận khó kìm, thực không có quan tâm gì với nhà người. Người không cần lo không có ý tốt, hãy tự lo với chính mình. "

Lý Tư Tư hé miệng cười, thản nhiên nói:

–” kỳ thật, nói lại ta còn muốn cảm tạ tứ ca và cửu ca. Nếu không có hành động ti bỉ vô sỉ của bọn họ, thì như thế nào lại phát sinh sau đó rất nhiều sự tình? ”

” bọn họ kẹp ta trong tay tiến sâu vào núi rừng, không chờ đợi nổi muốn là điểm nhục ta. Ta liều mạng giãy dụa, khóc than, cầu xin, thỉnh bọn họ buông tha ta, nhưng bọn họ lửa dục thiêu đốt trong tâm? còn nghe thấy được gì? ” Đối ta vừa đánh vừa chửi, xé rách tất cả xiêm y của ta, trói ta lên trên cây. ”

” Trời không biết trước mưa gió, người không lường trước họa phúc, lời nói đó có lẽ đúng tình cảnh lúc ấy. Trên bầu trời trước đó trong sáng chỉ ngay giây lát đột nhiên trở nên âm u mờ mịt, sấm sét cuộn cuộn, mắt thấy khởi đầu một trận mưa to. Ta tuyệt vọng, bị thống chí khổ, hận không thể lập tức chết đi, âm thầm cầu nguyện thiên lôi mong nhanh giáng xuống ức vạn sấm sét, để bọn họ với ta đồng thời bị đánh chết với khu rừng này thế giới này cùng nhau hủy diệt. ”

” Ngay lúc này, một tiếng xé gió, một mũi tên tia chớp phóng tới, ghim vào tay tứ ca như đóng đinh trên cây. Hắn hét lên một tiếng thảm thiết, muốn nhổ nhưng không ra được. Máu tươi rơi trên mặt ta, ta nhìn thấy mũi tiễn, mũi ưng tường tận quen thuộc! mũi tiễn mà ta mơ mộng mất hồn đã nhiều năm! ”

” Thất ca, là thất ca! Ta tất cả sợ hãi, thương tâm, phần nộ đều biến thành kích động mừng như điên, bắt đầu khóc gào la hét. Quả nhiên, thất ca cưỡi ngựa nhanh như tia chớp xâm nhập cánh rừng, kéo cung cong như nửa mặt trăng, tên bắn như liên châu, liên tiếp bắn tới trên cây, xấp thành một chữ ” cổn ”.

Tứ ca, cửu ca sắc mặt lập tức thay đổi, ra sức nhổ cây tên ra, chặt vật bất kham, không chịu nổi chạy trốn vào rừng sâu. ”

Sở Dịch mặc dù đã lờ mờ đoán được, nhưng nghe đến giờ phút này, như không khỏi thở phào một cái, trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm đầu:

–” Lý Huyền người này mặc dù thập ác không tha, nhưng đối với muội tử này, có lẽ là thật chân tâm quan ái. ”

Lý Tư Tư sóng mắt mênh mông, mỉm cười nhìn xa trên bầu trời, dường như nhớ tới tình cảnh ngày đó, thấp giọng nói:

–” thất ca vọt tới trước mặt ta, nghiêng chặt răng, trên mặt chứa phần nộ, lo lắng, ái liên, quan thiết.....nhiều biểu tình lẫn lộn, đột nhiên cho ta một bạt tai. Hắn đánh rất nặng, nửa bên mặt cảm giác nóng bừng như lửa đốt, trong nháy mắt bên má sưng lên, nhưng ta trong lòng hoan hỉ như là muốn nổ tung. Trong thời điểm đó, ta rốt cuộc biết rõ, thì ra hắn thích ta! hắn cũng thích ta! ”

” Hắn tháo gỡ dây trói, ta không để ý hết thấy nhảy vào trong lòng hắn, vừa thương tâm ủy khuất, vừa kích động vui mừng, lớn tiếng bắt đầu khóc. Hắn ôm chặt lấy ta, phảng phất muốn ôm giữ ta như là thân thể hắn. Ta rốt cuộc không ngần ngại, khóc nói:” thất ca, ta thích ngươi! Ta thích ngươi! Ngươi đừng rời bỏ ta?! Vĩnh viễn đừng bỏ rơi ta lần nữa??? ”

“Đột nhiên, môi ta bị môi hắn che lại. Hắn cuồng bạo hôn ta, đôi môi, đầu lưỡi, dường như cả linh hồn ta cũng bị hắn hút bay đi. Một khắc đó, đối với ta trời xoay đất chuyển, không thể nhớ được mọi chuyện đã phát sinh, chỉ nghe thấy tiếng sấm bên tai vang to, từng tiếng từng tiếng từng tiếng cuồng dã. ”

” Tại đây nơi rừng hoang, tại đây trong sấm sét mưa to, tất cả hết thấy dường như đều sụp đổ, hủy diệt, chỉ có ta và hắn ôm nhau thật chặt, thật cuồng nhiệt, thật chân thật....”

91. Chương 91: Thủy Hỏa Thần Anh (p1)

Mây đen tan dần, bầu trời đêm trong xanh, vài vì sao đêm như được treo bên bờ vách đá Lạc Nhạn Phong, nhàn nhạt tỏa sáng lấp lóe, yên tĩnh mà hiu quạnh.

Gió lạnh gào thét chói tai, cũng không biết từ nơi nào xoắn tới một chùm bông tuyết, lác đác dập dờn rơi xuống trên mặt Sở Dịch, tức thì hóa thành nước đá lạnh thấu tâm.

Lý Tư Tư hai gò má đỏ hồng, sóng mắt mông lung, xuất thần nhìn chăm chăm về phía xa xăm, thấp giọng nói:

- “khi đó là chánh ngo, nhưng bốn phía tối đen một màu, giống như đột nhiên biến thành hoàng hôn. doc truyện tại . Cuồng phong tựa như nổi điên làm cây rừng lắc lư, mưa như trút nước, tiếng sấm ầm ầm, tia chớp trong rừng rậm tối đen chiếu ra thành một màu tím lam.”

“Nhưng lúc đó ta mơ mơ màng màng, cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không ra, lòng choáng váng, tràn đầy vui mừng và hạnh phúc, chỉ nghĩ lặp đi lặp lại: hắn thích ta, thì ra hắn cũng như ta, hắn thích ta!”

“Nước mắt không ngừng tuôn ra, hòa với mưa, chảy vào trong miệng, hòa với đầu lưỡi của hắn.... tư vị ngọt ngào mà chua xót, giống thiên lôi địa hỏa, đánh vào ngũ tạng lục phủ ta, làm ta thở không ra khí, phát không ra lời. Bọn ta run rẩy vì tình dục bùng bùng thiêu đốt, như muốn cả hai thiêu thành tro tàn”

” Bọn ta trần truồng ghì chặt lẫn nhau, trong lúc cuồng loạn triền miên, vài đạo sấm sét đánh xuống gần bên cạnh chúng ta, trong nháy mắt cây đại thụ to như che trời bị một kích chẻ làm hai, oanh nhiên rồi ngã xuống”

“Trong chốc lát ngắn ngủn, trong lòng ta vừa kinh hoàng sợ hãi cộng, vừa vui sướng hạnh phúc khó tả, ôm chặt lấy hắn, nghĩ thầm rằng: ông trời a, hắn là ca ca ruột thịt ta, nhưng ta yêu hắn còn hơn hết thấy trên thế gian, ta muốn làm vợ hắn đời đời kiếp kiếp, cho dù người bây giờ dụng lời đình đánh chết ta, ta cũng tuyệt không buông tay ra!”

khóe môi Lý Tư Tư nhếch lên một nụ cười mỉm thống khổ mà ngọt ngào, thấp giọng nói:

- “mấy năm nay, ta thường thường hồi tưởng lại, vì sao sấm chớp tàn phá hết thấy xung quanh, mà bọn ta lại cứ bình yên vô sự? Có phải là ông trời thương hại phù hộ bọn ta, thật sự muốn thành toàn cho bọn ta? Tuy nhiên lại cố ý trêu chọc ta, trừng phạt ta, khiến ta trầm luân địa ngục, chịu nhận ngàn vạn thống khổ theo đó?”

“Nhưng trong lúc ấy cho dù ta biết tương lai sẽ xảy ra nhiều việc, cho dù biết thất ca ngày sau đối với ta thế nào, ta cũng quyết không hối cải.” Text được lấy tại

“Khi ấy hắn ôm chặt lấy thân thể ta hung mãnh mà ôn nhu, bằng những tiếng như khóc kêu ta một tiếng muội tử, sát bên tai kể lại mấy năm gần đây luyện ái ta, cơ thể tâm hồn ta tựa như bị hắn đánh tan ra từng mảnh, hòa tan, từ nay về sau nó không thuộc về ta nữa, không thể quay đầu lại”

Lời nói của Lý Tư Tư giống như cự linh thạch đặt ở trên người Sở Dịch, nặng nề và nóng bỏng, làm hắn càng ngày càng ngọt ngào không thể rời được.

Lý Tư Tư mặt càng ửng hồng, sóng mắt ôn nhu, thấp giọng:

- “Đến khi đó ta mới biết được, thì ra những năm đó, hắn cũng như ta thích lẫn nhau. Sở dĩ hắn tìm cách tránh né ta không phải bởi vì chán ghét, mà chính là bởi vì sợ hãi, sợ hãi tình cảm chính mình từng ngày một càng nồng cháy, sợ hãi bị vận mệnh nguyên rửa bởi việc hoang đường này.....”

“Thì ra mỗi đêm, trong khi ta trần trọc khó ngủ, hắn cũng giống như vậy, tưởng nhớ tới ta; khi ta vì hắn ra vẻ phong lưu vì ghen tức, hắn cũng vì vậy đùa giỡn đối với người khác. Hai ta cứ như vậy thăm dò lẫn nhau, hành hạ trả thù lẫn nhau”

“Nếu không phải bởi vì hôm đó, hắn cảm thấy tứ ca, cửu ca có ý đồ đối với ta nên bỏ mặc tất cả, chạy theo cứu ta thì có lẽ vĩnh viễn hắn cũng không chịu bộc lộ tâm tình và bọn ta vĩnh viễn tiếp tục xa nhau như vậy”

“Huống hồ cứ theo bản tính của ta, nếu ngày đó có bị tứ ca, cửu ca điểm nhục thì ta nhất định sẽ ngọc thạch câu phân, cùng bọn họ đồng quy vu tận. Nếu như vậy, giữa ta với thất ca có thể không có cố sự yêu và hận đan xen này? Đối với chúng ta, đây là may mắn hay là bất hạnh?”

Nàng rùng mình một lát, tròn mắt đột nhiên đỏ lên, mỉm cười, nhạt nhẽo nói:

-“Nhưng trong vận mệnh không có chữ ‘nếu’, hết thấy tất cả nhất định được lão Thiên an bài cho chúng sanh ngay từ đầu, lão Thiên thể hiện như vậy không phải vì nhân từ, chỉ là để hí sái tiêu khiển, biểu hiện sức mạnh mà thôi. Người trong nhân gian may mắn hay bất hạnh, chẳng qua chỉ là một ý nghĩ tùy hứng của lão.”

Nụ cười của nàng mang theo nỗi thống khổ, nhạo báng cùng oán hận khó tả; thanh âm phiêu hốt bất định, vừa thê lương vừa trống vắng, giống như sắc trời đêm vô tận sau tuyết.

“Bọn ta trong mưa gió cũng không biết hoan hỉ bao lâu, dường như đã dùng hết tất cả nhiệt tình tàng trữ mấy năm nay, tới khi kiệt sức mệt mỏi nằm trong bùn lầy lạnh như băng, mưa gió xối mòn rồi cuộc cũng không làm gì được bọn ta.”

“Bọn ta ôm chặt lấy nhau, không nói lên điều gì, nằm nghe hơi thở cùng nhịp tim của nhau, mỗi một mà hạnh phúc, chẳng biết từ khi nào cùng thiếp đi.”

“Khi tỉnh dậy, trên trời đầy sao, cành lá trên ngọn cây trùng trùng điệp điệp rung rinh, một trận gió thổi tới, cả bầu trời tựa hồ dao động theo.”

“Không khí sao trong lành như thế, mùi hoa, côn trùng kêu vang, xa xa tiếng nước róc rách..... bốn phương tám hướng như bao phủ ta trong bóng đêm ôn nhu. Ta đột nhiên quên mất mình đang ở đâu, tượng như bị nâng bay trên mây, ung dung phiêu du giữa không trung.”

“Ta quay đầu bên cạnh nhìn thấy thất ca ngủ thật say, hần nghiêng người ôm chặt lấy ta, đùi vác ngang trên người ta, tựa như đang ngủ cũng phải giữ lấy ta. Ánh trăng chiếu sáng tại trên mặt hần, khóe môi nhếch lên nhàn nhạt mỉm cười. Đó là thất ca mà tới nhỏ tới giờ ta chưa thấy quá, giống một đứa nhỏ, thuần tịnh, an tường, mà yếu ớt không muốn xa rời mẫu thân.”

“Một khắc đó, trong lòng ta tràn đầy hạnh phúc khiến ta ghen ngào, nhưng trong tim như bị bóp chặt thật đau đớn. Một khắc đó, đột nhiên trời dậy trong đầu ta một ý niệm kỳ quái, chẳng những ta muốn suốt đời yêu thương nam nhân này, còn muốn giống người mẹ chăm lo hần, bảo hộ hần, tuyệt không cho bất luận kẻ nào thương tổn hần, thậm chí nếu vì thế mà bị tan ra thành từng mảnh, cũng không tiếc”

Nghe đến đó, Sở Dịch, oán hận cừu nộ với nàng đã tiêu giảm rất nhiều, đột nhiên nghĩ:

-“Lý Huyền mặc dù có nhiều tội ác, nhưng vẫn là người đáy lòng nàng yêu nhất thương nhất. Ta giết hần, cố nhiên đúng hợp với công nghĩa, nhưng mà nàng muốn giết ta báo thù, thật cũng là thuận về tình lí. Tiêu chuẩn thiện ác trên thế gian..... có tuyệt đối hay không?”

Lí Tư Tư đắm chìm trong hồi ức, sống mất lại trở nên nhu hòa mờ ảo, như tự nói với mình:

“..... ta ôm hần, lòng tràn đầy ngọt ngào vui mừng, bất tri bất giác lại thiếp ngủ. Tới khi tỉnh lại trong rừng một màu tối đen, đã gần đến sáng. Thất ca ngồi ở trước mặt ta, ánh mắt sáng lấp lánh, cổ quái giương mắt nhìn ta như vui mừng, sợ hãi, hối hận, thống hận đan vào cùng một chỗ, cũng không biết suy nghĩ cái gì”

”Gò má ta bắt đầu đột nhiên nóng bỏng như lửa đốt, vừa là thẹn thùng vừa là vui sướng, đang muốn nói chuyện, hần đột nhiên đứng dậy vả mạnh vào mặt chính mình vài cái, khóe miệng ứa máu tràn ra. Ta lắp bắp kinh hãi, thất thanh kêu lên:

-’thất ca, huynh làm gì thế?

Không chờ ta đứng dậy, hần nằm phục xuống trên mặt đất ”‘ bong bong bong” Dập đầu lay vài cái, run run giọng nói: ‘Muội Tử, thất ca xin lỗi người! thất ca hại người! ’

Trong lòng ta khó chịu, vừa khóc nói:

-‘Ca Ca, đây Là ý nguyện ta. ta yêu huynh mà!’

liền đứng dậy muốn tới ôm hần”

” Trong mắt hần hiện lên vẻ sợ hãi lánh ra xa xa vài chục bước lắc lắc đầu, giải thích:

- ‘Muội Tử, Bọn ta thân là huynh muội, sai lầm đến bậc này đã là thiên Địa bất dung, nếu chấp mê bất ngộ, như thế lại càng lại càng’

Khi thấy thất ca càng lùi càng xa, ta kinh ngạc đau lòng, trong đầu như mê loạn, có một ý niệm trong đầu càng ngày càng rõ ràng ‘hắn muốn rời ta đi! hắn lại muốn rời đi ta!’ trong lòng đau đớn như rỏ máu, nên không biết gì hết lớn tiếng Khóc gào:

- ‘ta mặc Kệ! ta mặc kệ cái gì thiên lí nhân luân, ta chỉ biết là ta yêu ngươi, không có ngươi, ta hành thi tẩu nhục (sống mà không còn tinh thần), sống không bằng chết!’

vừa dứt lời, trong rừng đột nhiên vang lên một trận cười âm trầm:

- Hay cho “Hành thi tẩu nhục, sống không bằng chết!”, tốt ột đôi huynh muội nghịch luân, si tình oán ngẫu!

Ta cùng thất ca chấn động, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một quái vật mặt người thân rắn trườn tại trên cây cách đó không xa, mắt xanh như tia chớp như đang đánh giá chúng ta, nét cười vừa oán độc vừa dữ tợn.”

Sở dịch trong lòng rung mình, dường như quái vật nàng kể hắn đã gặp ở nơi nào, đột nhiên nghĩ ra, buột miệng nói:

-” Phục Hy lão tổ! ”

Lý Tư Tư cười nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: ” không sai, chính là Phục Hy lão tổ. Khi đó ta cùng thất ca mới bắt đầu tu hành, luôn ở tại hoàng cung, thì làm sao mà gặp qua được yêu ma quỷ quái trong giang hồ sơn dã? thấy một yêu vật như vậy, ta quá sợ hãi hai chân nhũn lại, ngay cả nói cũng không nên lời?. ”

Phục Hy lão tổ này ba chục năm trước ma môn yêu quái ác danh nổi tiếng, tương truyền là hậu nhân của thái cổ xà nhân tộc, vốn hay xuất hiện tại một vùng nơi Lĩnh Nam, hại người vô kể.

Tu vi hắn đạt tới cảnh giới Tán tiên, so với “Ma Môn thập yêu” hiện tại có phần hơn, hắn đã từng có vài lần giao phong với Lý Chí Nghi, nhưng bất phân thắng bại. Sau này chẳng biết kết quả ra sao.

Sở Dịch vì dung hợp nguyên thần Lí Chí Nghi, đối yêu quái này tự nhiên ấn tượng sâu sắc, tâm niệm vừa động, thầm nghĩ:

-” xà yêu này luôn luôn sát hại mọi người, hội ngộ với bọn họ, tuyệt không có tính gì đến chuyện đạo lý. Bọn họ còn sống sót, chắc bởi vì xà yêu có điều gì cầu bọn họ, xà yêu này biệt vô tâm tích chắc cũng vì chết trong tay huynh muội bọn họ.”

Ba mươi năm rồi, Phục hi lão tổ bất vô tông tích, giả thuyết này cũng có khả năng ít nhiều. Nhưng yêu ma này tu vi rất mạnh, không biết bị chết trong tay bọn họ như thế nào?

Trong lúc nhất thời, hắn cảm thấy tò mò, ngưng thần lắng nghe.

Lý Tư Tư nói:

-“thất ca nhìn thấy yêu ma kia, lập tức chụp lấy trường cung trên mặt đất, liên tiếp bắn ra ba mũi tên. Xà yêu kia ha ha cười quái dị, không tránh né, chỉ phun ra một ngụm khói xanh, tức thì mũi tên chấn động biến thành bụi phấn.”

“thất ca lực tay rất mạnh, tài bắn cung lại tinh thiện, so ra vài Đại tướng quân trong quân đội cũng phải nhường bộ, nhưng trước mặt lão yêu lại giống như một đứa trẻ bình thường yếu ớt nhu nhược.”

”Nhưng bản tính thất ca luôn luôn hiếu cường, vừa sợ vừa giận, kêu lên:

-“Muội tử, ngươi mau cưỡi ngựa hồi cung, yêu quái này giao cho ta thu thập!”

Tên bắn ra như liên châu, không ngừng bay tới hướng xà yêu. ”

” ta biết lúc này mà không đi, chẳng những không giúp được cho thất ca ngược lại còn thêm gánh nặng cho hắn, Vì vậy cố nén lòng phóng lên ngựa xích thố thúc chạy như điên về hướng xa khác.....”

”Phục hi lão tổ ha ha cười quái dị nói:

-” Tiểu Vương gia, cái này thật là vô lý! lão tử vì huynh muội các người đến đây làm ông tơ bà nguyệt, đã không tạ lễ mời ta một ly rượu, ngược lại còn bắn tên vào ta, thế này gọi là đạo lý sao?” “”

vừa dứt lời hần lại phun ra một ngụm khói xanh, cuồng phong trời mạnh, các mũi tên thất ca bắn ra đều chuyển hướng dạt ra bay tới sát bên người của ta.

Tiếng “o, o” vang lên, tức thì ngựa xích thố bị tên bắn ghim đầy giống như một con nhím, liền hí vang ngả vật xuống đất.”

92. Chương 92: Thủy Hỏa Thần Anh (p2)

Ta sợ hãi kêu lên một tiếng, đột nhiên cảm thấy sau lưng một luồng gió tanh tưởi thổi tới, bên hông bị quần lấy, dưới chân trống không, thì ra bị lão yêu kia quần chặt lấy, nhấc bổng bay lên. vẩy lạnh như băng tanh tưởi trợn chột đặt lên cổ ta, xiết chặt làm ta không thở nổi, trong lòng vừa kinh vừa sợ, nghĩ rằng chắc phải chết trong tay yêu ma tại đây.”

” Yêu ma ” Í ” lên một tiếng, cặp mắt xanh hung quang lóe ra trừng nhìn ta, thần sắc rất cổ quái, như là kinh ngạc, lại như là mừng như điên. Chỉ trong giây lát, đột nhiên cười to lên như điên cuồng, nói:

-” hay lắm hay lắm!thật sự là trời giúp ta! ” ”

” Thất ca đại kinh thất sắc, sợ hần làm ta bị thương, cầm chặt cung tên, không dám tiến công lại, chỉ là lớn tiếng kêu lên:

-” yêu quái to gan! Công chúa là kim chi ngọc diệp, người nếu làm cho nàng bị thương nửa sợi tóc, bốn vương quay lại nội thành Trường an kêu toàn bộ cao thủ phật đạo tới đây, khiến người chết không có chỗ chôn! ” ”

” Lão yêu không sợ hãi chút nào, ngược lại còn cười nói:

-” Người cứ gọi đi, lão tử đang muốn mọi người trong thiên hạ lại đến xem một trường hảo hí vừa xảy ra. ”

Tay trái hiện ra một hạt châu màu sắc quang mang lấp lánh rực rỡ, trên không trung hình thành một hình ảnh đúng tình cảnh ta với thất ca lúc trước đang triển miên hoan hỉ. ”

” Ta thấy thế liền sợ hãi lập tức thất thanh kêu lên, mặc dù đối với sự việc phát sanh vừa qua không hối hận, nhưng nghĩ đến nếu để xà yêu đem bí mật này tiết lộ cho khắp thiên hạ, chẳng những bọn ta thân bại danh liệt, chính cả hoàng thất cũng đều hoàn toàn mất mặt nên không khỏi có vừa thẹn vừa giận, suýt nữa choáng váng. ”

Sở dịch trong lòng càng thấy rõ ràng:

- “Quả nhiên không lạ. Lão yêu này đã sớm phát hiện bọn họ, vì thế hần bắt bọn họ tất có mưu đồ.”

Lí Tư Tư nheo hai mắt lại, phảng phất thấy lại tình cảnh ngày đó, tiếp tục nói:

- ”Thất ca sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, lạnh lùng nói:

“Yêu nghiệt, ngươi muốn cái gì? Thăng thần nói ra đi.”

Phục Hi lão tổ ha ha cười nói:

- “Tề vương thiếu niên anh hào, quả nhiên là dễ nói chuyện. Kỳ thật ta có một phần hảo tâm, thấy huynh muội các người căn cốt kì giai, lại si tình lẫn nhau, rất đúng phong phạm xà nhân tộc chúng ta, cho nên có ý muốn thu nạp các người làm đồ đệ, chỉ có vậy thôi?”

Sở dịch” A ”kêu lên một tiếng, pha lẫn kinh ngạc, nghĩ thầm rằng:

-“không thể tưởng được các người thực sự đồ đệ xà yêu này.”

Xà nhân tộc tự xưng là hậu nhân Phục Hi, Nữ Oa, phong tục khác hẳn với Hán tộc từ xưa tới nay, tỷ lệ, huynh muội được quyền lấy nhau. Bởi vậy ngay từ thời đại thái cổ đại hoang đã bị các quốc gia trung thổ coi như loại dị tộc. Hoàng đế sau khi thống nhất, chê bai bọn họ thuộc hạng yêu tà nên trục xuất ra ngoài đại hoang.

Nếu theo như lời kể, lão quái này thấy huynh muội Lý Huyền loạn luân cho nên thấy rất là thích hợp nên làm đệ tử, ngoại ra không còn khả năng nào khác.

Đoán được ý nghĩ của Sở Dịch, Lí Tư Tư cười lạnh một tiếng, nói:

- “hắc hắc, người cho là hẳn thật tâm muốn thu Bọn ta làm đồ đệ sao? Lão yêu này ngoài miệng mật ngọt, trong lòng cũng độc ác vô cùng. Hẳn ở quanh dưới chân núi Chung Nam mấy năm, người đoán cho là vì cái gì?”

Sở dịch tâm niệm vừa động, thất thanh nói:

- “Tần hoàng địa cung?”

Lí Tư Tư lạnh lùng trả lời:

-“Đúng đó! Xà yêu này không biết từ đâu mà biết rõ việc Tần Thủy Hoàng với Ma Môn, cho rằng Hiên Viên lục bảo nhất định giấu trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Chỉ tiếc là địa cung cực kỳ bí ẩn, làm hắn cố gắng ra sức tìm kiếm suốt bốn năm nhưng uổng công, ngay cả cổng vào ở đâu cũng không tìm cho ra được. Khi thấy huynh muội bọn ta liền tính toán dựa vào thể lực hoàng thất ta mà giúp hắn điều tra ra bí mật Tần lăng.”

“Bọn ta khi đó không nhìn ra được gian hồ hiểm ác, khó biết đáy lòng hắn đang tính toán cái gì? Nhưng cho dù có biết, với tình thế hiện tại lúc đó giống như chuỗi dao nằm tại trong tay hắn, làm sao dám chối từ? Vì không thể làm gì khác, Bọn ta đành phải nuốt ” xà cổ đăn ” của hắn rồi dựa theo lễ nghi xà nhân tộc bái hắn làm sư phụ, tiếp theo tại trước mặt hắn cắt tay trích máu tươi, kết thành phu phụ”

đột nhiên trên mặt nàng ửng lên một màu đỏ ửng, thần sắc cổ quái, ôn nhu nói:

- “Trong lúc thất ca mặt mày tái nhợt, mút máu tươi từ đầu ngón tay ta, gọi ta là nương tử, ta cảm thấy trời đất như chuyển động, toàn thân vô lực, trong tim ta phảng phất như muốn nổ tung ra, tất cả mọi sợ hãi xấu hổ không gì ngoại lệ đều đem vứt đi ra khỏi đầu óc chỉ còn lại hạnh phúc, ngọt ngào và vui mừng. Đối với xà yêu kia, thậm chí dâng lên một tia cảm kích”

«Kể từ một khắc đó, ta không còn xem thất ca là ca ca, tựa giống như trong lời hứa” tinh huyết tương dung, hải khô thạch lạn, sanh sanh thế thế, nguyện vi quân phụ “..... mặc dù biết rõ mọi việc không thoát khỏi số mệnh, nhưng mặc kệ như thế nào, chỉ cần được là thê tử với hắn một giờ hay nửa khắc, ta phải chết cũng không oán hận. Ngay cả có bị phải làm nô lệ van người (vạn phu sở chỉ = lấy vạn người làm chồng, làm điếm), thiên thu thóa mạ, ta cũng không nuối tiếc.”

Nàng lời nói mặc dù nhẹ nhàng đề uyển, tuy nhiên như đinh đóng cột, cực kỳ kiên định. Sở Dịch trong lòng buồn vui lẫn lộn, trăm ngàn cảm xúc, muốn nói một điều gì mà kiềm không nên lời.

Lí Tư Tư dừng lại một lát, rồi thần nhiên tiếp tục nói: “Phục Hi lão tổ biến thành một lão gia đình, theo bọn ta trở lại kinh thành, tiềm phục ở trong Tề vương phủ. Mới đầu ra về an phận thủ thường, chỉ lấy danh giả vờ truyền pháp thuật cho ta, bắt bọn ta giúp hắn trở rất nhiều đạo diễn tịch tàng, linh đan tiên thảo của hoàng gia, cùng hắn tu luyện.”

“Thất ca và ta mặc dù nhiều chuyện bị ép buộc, nhưng tính mệnh bị hắn nắm trong tay, quá lắm cũng chỉ có thể giận dữ trong lòng chứ không dám nói. Lão yêu kia có mục đích về sau nên chân thật về truyền dạy bọn ta thổ nạp luyện khí thuật, rồi sau đó lại bức bách ta với thất ca âm dương song tu. Bọn ta tu vì đột nhiên tăng mạnh, rất nhanh đi đến” linh nhân “cảnh giới.”

“Trong đoạn thời gian đó, ta quá hốt hốt hoảng hoảng, tựa giống như sống ở trong mộng mơ. Kỳ thật không thể tu luyện thành tiên hay không, đối với ta mà nói không quan trọng, chỉ cần muốn được cùng thất ca vĩnh viễn sớm chiều kề cận, khoái hoạt hơn so với muốn trở thành thần tiên. Nhưng trong đáy lòng ta lại

muốn nói không nên lời nổi lo lắng, chỉ sợ một ngày nào đó tỉnh dậy phát giác ra đây chỉ là một giấc mộng đẹp.”

“Qua hơn mấy tháng, ta dần dần cảm thấy được có chút dị thường, trong cơ thể chột nóng chột lạnh, tựa giống như bị bệnh tật không bình thường, khó chịu không thể tả nổi. Một ngày vào ban đêm đang cùng thất ca âm dương song tu, đột nhiên cảm thấy hai cổ chân khí băng hàn, liệt hỏa đồng loạt chạy lên trên đầu, đau nhức điên cuồng, toàn thân phảng phất như muốn bùng nổ ra.”

“Thất ca cực kỳ kinh hãi, ôm ta lớn tiếng kêu, bó tay không biết làm sao. Còn Phục Hi lão tổ chỉ khoanh tay đứng nhìn cười hì hì, không ngừng tặc lưỡi thở dài: ”quả nhiên là thủy hỏa thần anh ngàn năm khó gặp, trong ba tháng ngắn ngủi, có được tiến triển như thế thật là lợi hại! Thực sự lợi hại!” “” Thủy hỏa thần anh?”

Sở dịch lấp bắp kinh hãi, nhớ tới chân khí trong cơ thể nàng âm hàn quý dị đúng là thuộc thủy, lại nhớ lại thời điểm trước đó nàng pháp thuật mà nàng sử dụng để dễ dàng giải ấn Chu Tước đúng là xuất xứ từ hỏa tộc, nhất thời giật mình: “Phải rồi! Nguyên lai yêu nữ này có” song đức chi thân ” bao gồm cả thủy linh và hỏa linh”

Linh quang chột lóe, đột nhiên hiểu được Phục Hi lão tổ vì cái gì muốn thu nàng làm đệ tử, lại vì sao phải muốn truyền cho nàng yêu công tà pháp này! mới nhất ở

Ngọc Hành kiếm bị ếm trấn tại nơi nào ở Nam hoang, từ xưa tới nay không người nào biết. Nhưng nếu Lý Tư Tư là “thủy hỏa thần anh”, tự nhiên có thể cảm ứng được linh lực “thủy hỏa thần binh”. Có nàng, Phục Hi lão tổ tựa giống như có nam châm muốn tìm kim châm khó gì.

Quả nhiên, chỉ nghe Lý Tư Tư nói:

-” thất ca kinh ngạc phần nộ, bỗng dừng quỳ xuống trước mặt xà yêu, không ngừng dập đầu xuống đất cầu hẩn cứu mạng cho ta.

Lão yêu quái nở nụ cười vài tiếng, giảng:

” muội tử nhà ngươi tự tác chủ trương, không dựa theo giáo điều pháp môn của lão phu mà tu luyện, hiện tại kinh mạch bị tẩu hỏa nhập ma. Chỉ có điều lão phu kiến thức thô thiển, khó có thể cứu được nàng? Bất quá người chân thực có lòng cứu nàng, ta ngược lại có thể chỉ điểm một lối thoát. ” ”

” Thất ca dập đầu soang soãng, trên trán tràn đầy máu tươi, nói chỉ cần lão yêu chỉ điểm đường lối, cứu lấy tính mệnh của ta, muốn hẩn làm cái gì đều có thể đáp ứng. Ta thì mơ mơ màng màng nghe thấy thất ca nói như vậy, trong lòng vừa bi thống vừa vui sướng, hẩn bản tính rất là kiêu ngạo, nếu không phải thương ta cực kỳ, sao có thể bỏ rơi niềm tự tôn, dập đầu cầu xin? Giờ khắc đó, ta cho dù phải chết cũng cam tâm tình nguyện.”

”Lão yêu kia lấy ra từ trong tay áo một viên dược hoàn, giả nhân giả nghĩa nói:

- “thôi thôi, Bọn ta đã là thầy trò, muội tử ngươi đứng lương tài mĩ chất ngàn năm mới thấy, ta lại sao bỏ mặc nàng chết? Bất quá, ta có đan dược hồi thần nhiều lắm cũng chỉ có thể bảo vệ tính mệnh của nàng ba năm mà thôi. Bây giờ trong thiên hạ, vật duy nhất có khả năng cứu muội tử ngươi là thái cổ ngọc hành kiếm.” ”

” lão yêu đem dược hoàn tống nhập vào trong miệng ta, quay lại thất ca nói:

- “Họa phúc tương ỷ, cũng may muội tử ngươi thuộc hàng ”song đức chi thân“. Hiện tại trong cơ thể mặc dù thủy hỏa giao công, nhưng chỉ cần tìm được thủy hỏa thần binh, tiếp nhập hai mạch nhâm đốc, chẳng những có thể hóa giải xung đột chân khí, thêm nữa có thể dung hợp thì tu vi đạt được cao cường.”

Lý Tư Tư hí hóp đôi mắt lại, cười lạnh nói:

-“thì ra lão yêu này tính toán từ lâu, điều tra và đoán ra Ngọc Hành kiếm đại khái ở tại Nam Chiếu quốc. Vì muốn ép buộc bọn ta giúp hẩn tìm thần binh, tiện dụng thủ đoạn ti bỉ vô sỉ này”

“Nhưng mà ta với thất ca bất quá mới bước vào tu chân chi môn, căn bản không có nghe nói qua Hiên Viên lục bảo, tự nhiên cũng không biết này lão ma đầu dã tâm như lang sói. Thất ca nghe nói có phương pháp

cứu được, vui mừng vô cùng, đôi lão yêu này dĩ nhiên nghe theo mọi việc.”

“Để bịt mắt mọi người, không cho ai trong thiên hạ chú ý, lão yêu dạy bọn ta diễn một vở kịch ”Mạn thiên quá hải“. Ngày thứ hai, ta gặp phụ hoàng tẩu thỉnh cầu gả ta cho quốc vương Nam Chiếu.”

“Lúc ấy quốc vương Nam Chiếu mấy lần cầu hôn, triều đình đang thương nghị việc này, nghe nói ta tự mình chấp thuận, đều nghị luận rối rít. đọc truyện tại . Phụ hoàng đối với ta sủng ái mặc dù không bằng hồi xưa, nhưng phải gả ta cho phiên vương thì thập phần không muốn.”

“Nhưng lúc ấy hoàng hậu Văn trạch thiên đối với ta cực kỳ ganh ghét, một lòng thúc dục phụ hoàng đáp ứng. Tứ ca, cửu ca kể từ ngày hôm đó, đối với ta và thất ca vô cùng sợ hãi, tha thiết muốn ta đi được càng xa càng tốt, Vì vậy đều vận dụng quan hệ, khuyên bảo phụ hoàng.”

“Cuối cùng phụ hoàng hạ chỉ chấp thuận lời cầu hôn gả ta cho quốc vương Nam Chiếu. Thất ca đúng theo kế hoạch, đứng ra tình nguyện hộ tống ta đi tới Nam Chiếu.”

“Ngay ngày đó rời kinh thành đi, mưa phùn lất phất, đang giữa mùa xuân, ta ngồi ở xe ngựa, qua cửa sổ, nhìn ngắm con đường quen thuộc, quần chúng hò hét...ta càng lúc càng rời xa nhưng trong lòng không có nửa điểm buồn bã, ngược lại tràn ngập hưng phấn và vui sướng khó tả được. Nghĩ đi nghĩ lại: ”ta rốt cục có thể cùng thất ca bên nhau như chim liền cánh, đến một nơi không ai biết bọn ta là ai.” ”

” Tới biên thùy Nam Chiếu quốc, núi cao hiểm lộ, chướng khí tràn ngập, hành đoàn gồm hơn một trăm người đều tập trung tinh thần cẩn thận. Đợi quốc vương Nam Chiếu phái người ra nghênh đón thì Phục Hi lão tổ đột nhiên thi triển yêu pháp, thổi lên một trận cuồng phong, hiện ra thú thân của hắn, nuốt ta với thất ca vào trong miệng.”

“Mọi người kinh hãi thất sắc, cả đoàn tán loạn. Lão yêu kia liền đại khai sát giới, ngay đương trường giết hơn 10 người, rồi sau đó ngậm chúng ta trong miệng, thừa lúc tán loạn đào tẩu trốn đi.”

“Hai năm sau, bọn ta ẩn thân trong sơn dã của Nam Chiếu, phiêu bạc tứ xứ, dựa theo manh mối lão yêu đó sưu tầm, tìm kiếm nơi hạ lạc ngọc hành kiếm.”

Sở Dịch chợt nhớ ra, trầm giọng nói: “Phải rồi, năm đó Nam Chiếu cầu hôn không thành rồi hưng binh nổi loạn, nói vậy đúng là một phần tại vì thế sự này mà khởi đầu?”

Lí Tư Tư khúc khích cười, nói: “không sai. đường đường là Vương gia, công chúa của thiên triều, trong nước Nam Chiếu bị yêu ma giết chết, Nam Chiếu vương làm sao thoát khỏi được liên hệ? Nam Chiếu vương sợ phụ hoàng hỏi tội, tốt nhất tẩu tán mọi tin tức hưng binh nổi loạn trước, chiếm lấy thất châu bốn mươi lăm huyện biên thùy, tự xưng ” Nam đế “, khởi đầu sáu năm ” Nam man chinh chiến “.....”

Sở Dịch giận dữ, lạnh lùng nói:

- “Con bà nó, cho dù bị xà yêu kia hiếp bách, các người thân là công chúa với Vương gia tây đường, có thể nào vì một ích kỷ riêng tư, làm cho thiên hạ dân chúng bị lôi cuốn trong chiến loạn? Nhìn biên thùy quân dân vì người uống tử, chẳng lẽ từ đáy lòng tự không có tới nửa điểm áy náy sao!”

Lí Tư Tư bật cười, thu ba lưu chuyển, thản nhiên nói:

-“Cái này mới là lạ, giết người tác loạn kia chính là quốc vương nam man, ta vì cái gì mà áy náy? Vả lại, nhân dân bọn ta coi như cỏ rác, chết thì thôi, liên hệ gì với ta?”

Ánh mắt đảo qua tử vi tinh bàn, trên mặt đột nhiên hiện lên thần sắc ôn nhu thê uẩn, thấp giọng:

-“chỉ cần ta cùng thất ca thương yêu lẫn nhau, bên nhau suốt đời, cho dù trời long đất lở, người thú chết hết cũng không hề gì”

Sở Dịch khí nộ giao tập, chỉ cảm thấy nữ tử này quá tự tư thờ ơ, không cần biết gì khác. Lập tức cười lạnh không nói.

Lí Tư Tư trên mặt rạng rỡ, ôn nhu nói: “Nam Chiếu sơn thủy hiểm ác, phần đông là mãnh thú. Bọn ta theo lão yêu lưu lạc tứ xứ, ngụ tại sơn huyệt khi gốc cây, mọi ngày bạn cùng hổ sói, ăn uống như gấu báo. Một mặt tìm kiếm thần kiếm, một bên đốc lòng tu luyện. Tu vi đột nhiên tăng mạnh, tiến bộ ngày đi ngàn dặm..”

“Do sống tại thâm sơn cùng cốc xa cách nhân thế, thất ca cũng dần dần quên mất luân thường đạo đức, đối với ta càng ngày càng ôn nhu không muốn xa rời, tựa giống như quang cảnh mai thanh trúc mã. Ai, hôm nay hồi tưởng khi đó mặc dù phiêu bạc không ngừng, sống đời hoang dã, trong cuộc đời ta cuộc sống này thật là tiêu diêu khoái hoạt. Chỉ cần trong tim hòa một nhịp cùng một chỗ thì cho dù, cùng sơn ác thủy cũng biến thành thể ngoại đạo nguyên”

Lí tư tư đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa vuốt tử vi tinh bàn, dường như đang vuốt ve mơn trớn bóng hình Lý Huyền. Huyền quang thiểm diệu, từng đạo ánh sáng chiếu trên mặt nàng, mê ly hoảng hốt, biến ảo không chừng.

Nàng run người khiếp sợ một lát, thở dài, nói:

-“chỉ tiếc hạnh phúc không bao giờ vĩnh cửu. Mùa hè năm thứ hai, tới dưới chân núi Nộ Viêm, thủy hỏa nhị khí trong cơ thể ta đột nhiên phát tác, nóng lạnh giao nhau, đau đớn không chịu nổi. Phục Hi lão tổ không khỏi ra vẻ mừng như điên, nói là ta cảm ứng được linh lực thủy hỏa thần binh, Ngọc Hành kiếm nhất định ở đâu đó xung quanh.”

“Hắn không cần biết ta đau đớn muốn chết, lôi kéo ta tìm kiếm chung quanh. Thất ca mặc dù cực kỳ phần nộ, nhưng nghĩ đến một khi tìm thấy thần kiếm, thì làm cho ta hoàn toàn bình phục, nên chỉ đành nuốt giận không nói.”

93. Chương 93: Thủy Hỏa Thần Anh(p3)

“Bọn ta qua nhiều nơi đi vào dưới băng hỏa nhai. Nơi đây gió lạnh, nhiệt khí giao nhau, một ngọn cỏ còn không có đừng nói có cái gì loài chim bay thú chạy. Trong cơ thể ta thủy hỏa chân khí càng ngày càng gia tăng mãnh liệt, phảng phất thời khắc ta phải bị chẻ thành hai phần. Nhưng khi ta càng đau đớn, có nghĩa càng tiếp cận thần kiếm, Bọn ta nơi đây lòng cũng càng kích động vui mừng”

Lí Tư Tư tay trái rung lên, rung rung Ngọc Hành kiếm, nhướn mày mỉm cười nói:

-“Trời cũng không phụ lòng người. Hơn ba ngày ba đêm, tại một khe hồ sâu hơn trăm trượng, Bọn ta rốt cục tìm thấy cây thần binh này.”

“Hắc quang, hồng mang lần lượt thay đổi thiểm diệu, long lanh làm bọn ta hoa cả mắt. Một khắc ngắn, bọn ta cơ hồ mừng rỡ nhảy lên, há mồm cứng miệng, không nói nên lời.”

“Phục Hi lão tổ tiêu hao hết chín ngũ hành công lực, bạt xuất thần kiếm, ngửa mặt lên trời cười to, hoan hỉ điên cuồng, như không còn có gì hơn nữa. Thất ca nhanh mắt, thoáng thấy ngay bên cạnh trong nhăm nhọc còn có khảm một vòng tròn bạc trắng.”

Sở dịch trong lòng giật mình:

-“Thì ra tử vi tinh bàn với Ngọc Hành kiếm giấu ở một chỗ. Lí Huyền lão tặc tại Nam hoang chứ không ở đâu khác có thần khí này, tu luyện thành Ma Môn tử vi đại đế.”

Lí Tư Tư nói:

- “Lúc ấy bọn ta tuy không biết đây là tử vi tinh bàn, nhưng cũng đoán rằng nhất định đây cũng thuộc loại thái cổ thần khí. Vì vậy thất ca thừa dịp lão yêu không chú ý, lặng lẽ lấy giấu đi.”

”Mất thấy ta lúc lạnh lúc nóng, đau đớn muốn chết, thất ca xoay người ngoan cổ yêu cầu lão yêu cứu tánh mạng cho ta. Không ngờ lão yêu kia ha ha cuồng tiếu nói:

“tiểu tử, thần kiếm này là một trong bắc đẩu thần binh, thần ma còn thêm muốn, ngươi tưởng thực sự ta sẽ cho các ngươi còn sống sót rồi bỏ nơi này đi, tiết lộ bí mật sao?”

Đang nói tiện tay đánh ra một chưởng, nhất thời làm cho thất ca thổ máu tươi chảy ra lênh láng, ngã sang một bên. ”

Lí Tư Tư chớp nhẹ mi mắt, trong mắt hiện lên vẻ hận nộ, lạnh lùng nói:

- “Lúc ấy thất ca tuy đã có tu vi tiên nhân cấp, nhưng so với lão yêu kia trình độ còn thua quá xa, nếu không phải có tử vi tinh bàn bảo vệ tâm mạch, chắc chắn đã bị hấn ột chưởng tiêu đời.”

”Lão yêu thấy một chưởng không có làm cho thất ca bị chết, cũng có kinh ngạc, cười nói:

“Hảo tiểu tử, không hổ là đồ đệ lão tử. Đáng tiếc Ngọc Hành kiếm một lần nữa xuất hiện trong thiên hạ, phải uống máu người. Người trở thành tể phẩm cho thần binh, cũng không hoàn toàn uống công sống đến bây giờ.”

Mạnh bước tiến lên, rút kiếm hướng thất ca đâm tới. ”

” ta đứng ngay bên cạnh nhìn thấy, thất thanh sợ hãi, nước mắt nhất thời mờ hồ che hết tầm mắt, nghĩ thầm rằng thất ca nếu chết, ta cũng không muốn sống làm gì. Trong lúc nhất thời cũng không biết từ đâu có khí lực, đột nhiên trỗi dậy, đứng ra trước người thất ca. doc truyện tại . Ngay trước bụng, ngọc hành kiếm vừa vạn đâm thẳng vào trong huyền khiêu của ta”

Sở dịch “A” thất thanh kinh hô, huyền khiêu nằm dưới đan điền, đối với căn bản tu chân, đây là vị trí “thần khí chi căn, hư vô chi cốc”. Tu chân sở luyện mọi nguyên thần khí ngưng kết tại nơi này, một khi bị phá hủy, chắc chắn thần hồn tiêu tán, vạn kiếp bất phục!

Lí Tư Tư khúc khích cười, ôn nhu nói:

-“Sở công tử yên tâm, ta mệnh to phúc lớn, sao lại có thể chết trong tay lão yêu tại nơi đó? Ngọc Hành kiếm không hề sai lệch xuyên qua trung tâm huyền khiêu ta, nếu là kẻ khác, sớm thần hồn tiêu tán; nhưng lúc ấy trong huyền khiêu của ta một nửa âm, một nửa dương, thủy hỏa giao trùng, bị thủy hỏa thần binh này đâm một nhát, chẳng những không chết, ngược lại làm cho hai luồng thủy hỏa chân khí dung hợp thành một thể, trở nên quán thông”

ánh mắt nàng chớp động, hé miệng mỉm cười nói:

- ” huyền diệu hơn chính là khi thủy hỏa tương dung, nguyên khí phi toàn, đột nhiên hình thành một hấp lực mạnh mẽ vô cùng, trong nháy mắt làm cho chân khí lão yêu kia liên miên không ngừng bị hút vào trong đan điền của ta!”

Sở dịch “A” kêu một tiếng, vừa kinh vừa lạ, đây đúng là chuyển hóa thành phúc!

Sau khi hợp nhất với Sở Cuồng Ca, hấn hiểu thấu “Hấp chân đỉnh lô đại pháp”, theo như lời Lí Tư Tư ở tình cảnh này so với hấp chân đại pháp khác đường nhưng cùng hướng, mặc dù hoàn toàn ngẫu nhiên, nhưng có thủy hỏa thần binh tương trợ, uy lực chỉ sợ mạnh mẽ hơn.

Lí Tư Tư nói: “Lão yêu ứng phó không kịp, muốn triệt hồi, nhưng càng lúc càng hút chặt không ra, kinh sợ, há miệng hét to. Thất ca nghĩ ta đã chết ở dưới kiếm của hắn, bị nộ điển cuồng hét lên, đột nhiên ra sức nhảy dựng lên lấy tử vi tinh bàn đập mạnh lên đỉnh đầu lão yêu.”

“Lão yêu muốn tránh cũng không thể được, hung tính đại phát, liền sử dụng yêu pháp lưỡng bại câu thương, chấn đoạn kinh mạch chính mình, trong nháy mắt tập trung chân khí còn sót lại xông thẳng lên đỉnh đầu”

“Oanh long một tiếng chấn hưởng, bên tai ta tựa như bị ngàn vạn sấm sét oanh kích, suýt nữa muốn điếc, chỉ thoang thoang nghe được thất ca hét thảm một tiếng, sau đó hôn mê đi.”

“Cho tới khi ta tỉnh lại, Phục Hi lão tổ đã tuyệt khí còn thất ca toàn thân máu tươi đầm đìa, nằm bên ngoài cách xa mấy trượng, không có tới một chút động đậy. Trong khi ngay chính trên bụng của ta ngọc hành kiếm vẫn còn đâm sâu nhưng tinh thần ta càng lúc càng sáng láng, bình yên vô dạng.”

Sở dịch nghe nàng bình bình thản đạm nói đến, tưởng tượng tới tình cảnh lúc ấy thật kinh tâm động phách, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh lúc nào không biết.

Lí tư tư nói:

-“Ta rút Ngọc Hành kiếm ra, vết thương trong nháy mắt khép lại, giống như chẳng có chuyện gì phát sinh ra. Nhưng lúc ấy ta đâu còn tâm tư mà chú ý tới sự kiện này, khóc òa ôm lấy thất ca, dùng sức lay động, lại đem hết chân khí liều mạng đưa vào trong cơ thể hần.” mới nhất ở

“Thất ca lúc trước đã bị lão yêu đánh ột chưởng trọng thương, lại vì muốn cho báo thù ta, tiêu hao hết cả chân nguyên, nên khi bị lão yêu trước khi lâm tử phản phác, nhất thời chấn đoạn hết kì kinh bát mạch, nằm giữa sông chết một đường tơ. Mặc dù ta hao hết tâm lực cũng chỉ có thể tạm thời bảo hộ cho hần một ngụm chân khí.”

“Dưới cơn tuyệt vọng, ta bất chợt nhớ tới lão yêu trước đó có nói qua ” đồng tử thuần nguyên tục mệnh đại pháp “, Vì vậy đi ra sơn trại, thôn trang xung quanh Tìm kiếm vài thiếu niên, cùng bọn chúng giao cầu nhằm hấp thủ thuần dương, sau đó lại cùng thất ca giao hợp để đưa đồng tử thuần dương vào huyền khiếu của hần, nối lại khí lực”

Sở dịch giận dữ, khiển trách:

- “Đến sự tình táng tận thiên lương bậc này ngươi cũng sẵn sàng làm! Những thiếu niên này? Sau đó chắc đều bị ngươi giết phải không?”

Lí tư tư khúc khích cười, trong nụ cười mang theo chua xót thê lương, lạnh nhạt nói:

-“Phương pháp đó là tốt nhất, ngoại ra còn tìm được thuốc nào khác nữa? Vả lại, thân thể ta luôn luôn thuộc về thất ca, nếu không phải nằm trong tình thế bất đắc dĩ, ta sao lại có thể nào nhượng người khác hưởng thụ? Cho dù bọn họ không có bị thoát dương mất mạng thì còn lại bị ta giết chết”

“Tốt ột tình yêu như thế này!”

Sở dịch giận dữ, ha ha cười nói:

- “hắc hắc, yêu nữ, ngươi đã trung trinh như vậy, sao mặc dù biết rõ là ta cải trang, ngày đó còn cùng ta làm chuyện phong lưu? Đây có thể cũng là tình có phải không?”

Lí Tư Tư nhú mày, hoắc nhiên đứng dậy, giống như uẩn nộ, lại giống như xấu hổ. Thần sắc cổ quái đưa mắt nhìn hần một lát, đột nhiên thở dài, lần nữa ngồi xuống, buồn bã nói:

- “ngươi lại muốn kích động ta giết ngươi sao? ta không có điên đâu.”

Hai gò má căng lên, lông mi nhẹ nhàng rung động, Thấp giọng:

- “Sở công tử, ngươi với những đồng tử này tự nhiên không giống nhau, Nếu không phải bởi vì thất ca chết ở trong tay ngươi, ta sẽ đối với ngươi cũng như mọi nam nhân khác.”

Lời nói nàng ôn nhu bi thương, ra vẻ đùa giỡn, lại giống như đứng đắn, Sở Dịch từ từ nghe sững sốt, đột nhiên hai bên tai nóng bừng, trong lòng như bị đập mạnh, trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào.

Lí Tư Tư quay đầu, ảm đạm cười, nói tiếp:

-“Ta liên tiếp thu hút lấy ba mươi sáu nguyên dương đồng tử, thất ca kết quả cũng có chuyển biến tốt lại. Nhưng hần không có một tí nào vui mừng, chỉ là phẫn nộ trừng trừng nhìn ta, cắn răng nghiến răng, giống như hận không thể là muốn băm vằm ta ra vạn mảnh”

Nàng tròn mắt đỏ lên, buồn bã nói:

-“Ta biết hần không phải hận ta lạm sát vô tội, mà là tức giận ta đã hiến thân của mình cho người khác, nhưng dưới tình thế khẩn cấp, vì cứu hần, còn phương pháp gì nữa chứ? Chỉ cần làm sao cứu hần thoát chết, cho dù cả đời có phải bị hần ghét hận, cũng không hối hận.”

“Như thế trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, kinh mạch của hần tất cả đều nhất nhất nối lại, chân khí cũng khôi phục được sáu bảy phần. Một ngày vào buổi tối, đang khi ta hấp thu nguyên dương một thiếu niên thì, hần đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên liền cho thiếu niên kia một chưởng tan nát như tương, rồi sau đó hung bạo chụp lấy ta”

Nói đến chỗ này, Lí Tư Tư nước mắt không nhịn được chảy ra ào ào rơi xuống, run giọng nói:

-“hắn trong khi cuồng bạo giao hợp với ta lại ra tay xiết chặt cổ họng, bên tai ta không ngừng nghe tiếng rít gào, nói ta là thuộc về hắn, tuyệt không cho phép bất kì nam nhân đụng ta ngay cả ngón tay”

“Hắn đè chặt tàn bạo như vậy, ta thở không được, lồng ngực bóp nghẹn muốn nổ tung, nghĩ thầm rằng ta sẽ chết, sẽ chết ở trong tay thất ca. Trong lòng vừa bi thương, vừa khoái hoạt.”

“Đột nhiên, hắn thất thanh khóc rống giang tay ra, ôm chặt lấy ta, hôn tới tấp ta, trên thân thể ta hung bạo. Lệ của hắn rớt trên mặt ta, nóng bỏng như nham thạch từ trong núi cuồng mạnh đốt cháy đáy lòng ta, làm cho ta hoàn toàn sụp đổ, động lòng, vô cùng thống khổ mà hạnh phúc đó là lần đầu tiên, cũng là cuối cùng ta thấy hắn khóc.”

Nói đến đây, nàng đột nhiên dừng lại. Trên mặt hồng hồng như say, một lúc lâu sau, rồi mới thở dài, nói:

- “Nam nhân rơi nước không dễ, chỉ khi tột cùng thương tâm thôi. Khi đó ta mới phát giác, thì ra trên thế gian vũ khí sắc bén nhất không phải tử vi tinh bàn, cũng không phải thủy hỏa thần binh, mà là nước mắt nam nhân mình yêu.”

“Kể từ ngày đó, quan hệ giữa ta với thất ca thay đổi phát sinh một biến hóa vô cùng vi diệu. Hắn thương ta vô cùng, nhưng cũng hận ta tận sâu cốt tủy. Khi yêu ta hắn nâng mũi trong bàn tay; khi hận ta thì hắn nhục mạ trăm điều, tùy ý đánh đập. Thường thường trước mặt thất ca ta như bay lên thiên đường, một khắc sau lại như rớt xuống chín tầng địa ngục”

Lý Tư Tư buồn bã cười, nhàn nhạt nói:

-” lão yêu kia nói ta là thủy hỏa thần anh, không thể tưởng được ngay cả vận mệnh của ta cũng giống như thủy hỏa giao công, chỉ định phải lạc giữa hai cực mãnh liệt của yêu và hận.”

Sở Dịch trong lòng run lên, nhớ tới ngày đó khi biết Tiêu Văn Tình lừa gạt mình, hắn cũng có khi phần nộ lúc lại bất chợt có chút thương cảm.

Hoặc có lẽ mùi vị yêu hận, giống như này ngọc hành kiếm, cả hai kết hợp, khó mà phân rời.

Chính vì như thế, tình gây cho con người vết thương nặng nề nhất, không biết đã có bao nhiêu nam nữ mê si oán hận sống chết với nhau. Tự ngay cả Sở Cuồng Ca, Lý Huyền, Tiêu Thái Chân thuộc hàng Ma Môn Tán tiên cũng không thể thoát khỏi.

94. Chương 94: Tương Nhu Dĩ Mạt(p1)

Gió rít gào thổi qua hốc núi khiến người càng thêm lạnh.

Ánh trăng chiếu lên người Lý Tư Tư, bạch y trắng như tuyết, trên mặt nàng hiện một quang hào quang mờ ảo, nếu không phải Sở Dịch biết nàng lòng như rắn rết, thì đã tưởng nàng là một tiên từ thánh thiện đoan trang.

Chỉ thấy nàng thấp giọng nói:

-” Ta bắt vài chục đồng tử ở các sơn trại phụ cận, làm nổi lên một trường sóng lớn, mọi người lúc đó đều giận dữ đồn rằng hỏa sơn xuất hiện một yêu quái ăn thịt người. Rất nhiều tu chân nam hoang nghe tin theo nhau đến.

Lúc đó ta tuy hút được không ít chân khí của Phục Hy lão tổ, nhưng chưa hoàn toàn dung hóa được, thất ca lại bị thương vừa mới khỏi, bọn ta chỉ sợ bị tu chân pháp lực cao cường xuất hiện, trộm thần kiếm cùng tử vi tinh bàn, vì thế chỉ ẩn thân trong băng hỏa nhai, âm dương song tu, tăng cường luyện công...”

Khí hậu dưới thủy hỏa nhai dị thường, thi thể của Phục Hy lão tổ không hề bị thối nát. Thất ca đối với hắn hận đến tận xương, lóc vẩy của hắn, lời nguyên thần khí đan của hắn từ huyền khướu ra, tự mình nuốt lấy, rồi lại đem thi thể hắn phân thân vạn mảnh, nấu thành canh thịt, ăn ba ngày ba đêm.

Không biết có phải vì ăn nguyên đan của lão quái đó không, tính tình thất ca càng lúc càng trở nên bạo ngược, ăn hết lão yêu rồi, hắn vẫn không hả giận được, lai đem thi thể của mấy mươi thiếu niên đó, dùng phương pháp cũ, bức ta cùng hắn ăn hết sạch.

Sở Dịch run người, thầm nghĩ:

–“Cứ theo như nàng ta nói, Lý Huyền trước đó không phải là ác nhân, chỉ vì tham lam, hận thù, gút mắc trong lòng khó giải,mới đi càng lúc càng sâu vào ma đạo.Chỉ vì một ý niệm,phân biệt thiện ác hai đường, đạo ma lưỡng giới, cuối cùng có kết cục như ngày hôm nay.”

Hắn cảm thấy cự thạch trên mình càng lúc càng nặng, rất khó chịu đựng.

Lý Tư Tư hồn nhiên không phát giác, si dại ngồi bên cạnh hắn, tà áo bay phất phơ,nhu thanh thấp giọng hồi tưởng lại những sự việc trước kia.

–“Bọn ta trốn ở dưới đáy nhai ba tháng, tiềm tâm khổ luyện, tu vi biến hóa rõ rệt.Thất cha thông minh ham học,bác cổ thông kim, nhanh chóng đoán ra đại khái ý nghĩa của những cổ tự viết trên Tử Vi tinh bàn,không những học được ”Bắc thần tử vi đại pháp”, còn biết được bí mật của Hiên viên lục bảo.

Lúc đó bọn ta trầm mê vào con đường tu chân,biết được chỉ cần tìm đủ Hiên viên lục bảo là có thể tu luyện Hiên viên tiên kinh, đăng nhập tiên giới,vui mừng như cuồng.

Chỉ tiếc Tử Vi tinh bàn chỉ có thể hiện thị một nửa “Hiên viên tinh đồ”,mà thế thì cực kỳ huyền ảo khó giải, muốn biết chính xác phương vị của Hiên viên lục bảo, phải có thêm Thiên la giới nữa...”

Bọn ta nghĩ trước nghĩ sau,sau cùng mới nghĩ ra một phương pháp ổn thỏa nhanh chóng nhất, đó là quay lại Trường An, lợi dụng thân phận hoàng thất,dò tìm nơi hạ lạc của bảo vật.”

“nhưng đường xa vạn dặm, tai mắt rất nhiều.Ngọc Hành kiếm thông linh thông thiên, mà bọn ta lúc đó làm gì có những loại pháp bảo như túi càn khôn để cất vào,để tránh dẫn dụ sự chú ý của đạo ma tu chân, bọn ta đành đem thần kiếm phân ra làm hai thanh,một người cầm một nửa,đi đường vòng quay về Trường An.”

“ta đi đường thuận lợi, nhanh chóng về đến kinh thành.Nghe nói ta quay về, triều dã chấn động,phụ hoàng rất là hoan hỉ,hỏi ta mấy năm nay đã đi đâu, ta chỉ nói ngày đó bị một con cự xà bắt đi, sau đó lại được thợ săn cứu sống, trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, mới bình an quay lại được, không biết Thất ca giờ ở đâu.”

Mười hai ngày sau thất ca mới quay về đến kinh thành, chỉ là hắn bị trọng thương, nửa thanh Ngọc Hành kiếm không thấy đâu...”

Lý Tư Tư nhú mày, lạnh lẽo nói:

–“Thì ra hắn ở Miêu Cương gặp phải Trương Túc của Linh Bảo phái, lão mũi trâu đó cảm ứng được linh lực của thần kiếm, nảy sinh tà ý,không biết liêm sỉ mượn danh hàng yêu trừ ma, đánh bị thương thất ca ta,cướp đi thần kiếm!”

Sở Dịch a lên một tiếng, cuối cùng cũng hiểu vì sao Lý Huyền đối với Linh Bảo phái như có thâm thù đại hận như vậy, thậm chí không tiếc sức buộc tội, hãm hại,mượn tay đạo ma các phái, giết sạch trên dưới của Hoa sơn.

Lý Tư Tư hứ một một tiếng, âm hiểm nói:

–”may là thất ca ta cảnh giác, đã sớm thay đổi diện mạo,không để lộ thân phận, lại cố ý giả chết,thoát khỏi được một kiếp nạn.Quân tử báo thù mười năm không muộn. doc truyện tại . Lão mũi trâu đó tưởng rằng thần không hay quỷ không biết, dấu Ngọc Hành kiếm vào dưới đáy Trâm Ngư Uyên,hắn không biết rằng từ ngày đó, hắn đã gieo cái họa diệt môn cho Hoa sơn.

Sở Dịch cười lạnh nói:

–“Thì ra người đã sớm biết Ngọc Hành Kiếm được dấu ở Lạc Nhạn đỉnh! Nếu là như thế, gì sao còn phải phí bao tâm cơ, giúp huynh đệ Tô Bạch Thạch cứu Trương chân nhân?”

-“Sở công tử, đó đều là vì người! nếu không phải người làm loạn kế hoạch, giết đi thất ca của ta, cướp lấy Hiên Viên lục bảo, lại còn vọng tưởng giúp lão mũi trâu đó giải oan...thì ta sao phải phí sức như vậy chứ?”

Lý Tư Tư đứng lên, khanh khách cười nói:

-“Nói thật với người, thực ra ” tỏa phách thực cốt giao ” trên linh thạch vốn là chuẩn bị cho Tiêu Thái Chân, con lão yêu nữ đó.Ta vốn tính đợi yêu nữ đó thu hết Hiên viên lục bảo,lừa ả đến đây rút Ngọc Hành kiếm,sau đó từ từ đợi ả chết đi...”

Ngừng một lúc, mỉm cười nói;

-”Những năm này thất ca đối xử với ta càng lúc càng nóng nảy,nhưng lại dính như sam với con Tiêu yêu nữ đó.Tuy biết hẳn chẳng qua là nhằm nhe Hiên viên lục bảo, cùng ả chẳng qua là Tiểu lý tàng đao,lợi dụng lẫn nhau, nhưng lòng ta vẫn ghen tức khó chịu đựng.

“ta đã tính trước,chỉ cần trừ đi Tiêu yêu nữ đó, Sở Cuồng Ca cùng đám linh bảo đạo sĩ,sau đó mượn Tiên Phật đại hội, khiêu động đạo phật ma các phái đấu đá nhau đến cá chết lưới tan,là có ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.Thất ca có được Hiên viên lục bảo,có thể cùng với ta phi thăng thành tiên, vĩnh viễn bên nhau....Ai, không ngờ người đột nhiên xuất hiện giữa đường* phá hỏng hảo sự của ta.”

Sở Dịch lạnh người, chỉ thấy hàng cười nhìn chằm chằm hất, trong mắt chứa đầy oán độc bi hận,dịu dàng nói:

-“Sở công tử,người giết thất ca của ta,lại hóa thành hình dạng của huynh ấy, đến đây làm loạn.Lúc đầu ta không đoán được người là ai, chỉ biết người tu vi cao thâm khó lường,đơn độc sức một mình ta, tuyệt đối không thể báo thù cho thất ca.Bất đắc dĩ,ta đành phải mượn dao giết người...”

Sở dịch giật mình, lập tức hiểu ra, thất thanh nói:

-“Là người! chính người đã đem chuyệt Lý Huyền bức gian Ngũ nương nương nói cho Lý Mộc Phủ!”

Lý Tư Tư khanh khách cười nói:

-”Không sai.Ta biết Lý Mộc Phủ tên lão tặc đó xưa nay xem thất ca như cái đinh trong mắt,đã thế, ta cho hẳn một cơ hội.Ta cố ý kích hóa thâm trùng trong thể nội Ngũ phi nương,sau đó lại bày kế để Đỗ Như Tấn thông báo với Lý lão tặc, để cho hắn diễn vở hí kịch bắt gian tại trận.

Thở dài một hơi, nàng nói tiếp:

-“ta nghĩ cao thủ đạo phật các phái đều ở đó, nhất định sẽ đánh cho người tan xác.Nhưng vạn lần không ngờ, người lại thông minh tinh quái thế, dùng kế kim thiền thoát xác, hóa nguy thành an.”

Sở Dịch tức giận nói: Truyện được tại

-“Nói vậy thái tử cùng Ngũ nương nương quả nhiên là do người sát hại? Người muốn giết ta, thì cứ xông đến ta.vì sao phải lạm sát vô tội, vu oan giá họa?”

Lý Tư Tư khanh khách cười:

-“Sở công tử, cứ tưởng người nuốt được nguyên thần của Sở Cuồng Ca, sẽ biến thành phần khích, cuồng phóng như hắn,không ngờ vẫn còn vu hủ như thế? Chỉ cần đạt được mục đích, cần gì câu nệ dùng thủ đoạn nào? Tính mạng người khác có liên quan gì đến ta?”

“lại nói, Trương Túc lão mũi trâu đó cùng thất ca ta thù sâu như biển,sao để hắn tiện nghi thế được?Ta bày kế để huynh đệ Tô Bạch Thạch xâm nhập vào Từ Ân tự, sau đó giết đi thái tử, đổ tội lên đầu bọn chúng, cho bọn linh bảo phái bọn chúng có trăm miệng cũng không cãi được,vĩnh viễn không có cơ hội chuyển mình...”

dịch ý, nguyên văn là nửa đường xuất hiện TRình giáo Kim:

Trình Giáo Kim vốn là một nông dân khởi nghĩa thời Đường, sau khi nhà đường nổi lên,ông quy thuận nhà đường, là một đại tướng công danh hiển hách thời đại này.

Bán lộ sát xuất Trình Giáo Kim là câu tục ngữ của người TQ, ý nói kế hoạch tính toán kỹ càng, đang trên đường thực hiện thì có một người không liên quan nhảy ra phá đám, làm hỏng đại cuộc

95. Chương 95: Tương Nhu Dĩ Mạt(p2)

Lý Tư Tư chấp tay sau lưng đi thông thả quanh Sở Dịch, dịu giọng nói:

-“Ta ở trong Từ Ân tự, thấy Sở công tử tự nhiên ôm theo Ngũ nương nương phi lên Đại Nhạn tháp, đúng thật là vừa kinh hãi vừa buồn cười.Cũng vào lúc ấy, ta đoán ra thân phận của người, biết người chắc là người gọi là ”Tần hoàng chuyển thế“.Người đã tự mình mò đến, ta đành phải thuận thiên hành đạo, làm àn kịch thêm tí màu sắc vậy.”

Sở Dịch cười lạnh nói:

-“Vì thế người cải biến chủ ý, cố ý để Tô Bạch Thạch cứu Trương chân nhân ra, sau đó giết chết thái tử, để Lộc lực đại tiên đâm sát Ngũ nương nương, đem mọi chuyện đổ lên đầu ta? Hắc hắc,Lý Mộc Phủ không những không hại được ta, còn mất cả tính mệnh, người chắc lúc đó thất vọng lắm nhỉ?”

Lý Tư Tư yêu kiều cười nói:

-“Sở công tử,người nói đều sai rồi.Ta đã biết người là ” tần hoàng chuyển thế“,trên mình có Hiên viên lục bảo, thì làm sao để cho người chết vào tay người khác chứ?Lý lão tặc tuy là lão gian thần giáo hoạt,nhưng người cũng quý kẻ đa đoan,miệng lưỡi trơn tru, thay trắng đổi đen, ta đã sớm biết hẳn quyết không phải là đối thủ của người rồi...”

Sở Dịch ha ha cười nói:

-“Vì thế người mới mượn tay ta, trừ đi lão hồ ly ấy chứ gì? Hắc hắc, đa tạ người có tuệ nhãn nhìn người, tín nhiệm ta như thế.”

Hắn tuy tức giận,nhưng cũng không khỏi cảm thấy vài phần đắc ý.

Đột nhiên nghĩ tới một vấn đề lâu nay không hiểu,Sở Dịch dương mi nói:

-Nói như vậy, thần bí nhân xuất hiện trong tự hôm đó là đồng đảng của người sao?Hắn thần thông như thế, sao không thừa cơ đánh lén, tiếp tục dồn ta vào chỗ chết?”

Lý Tư Tư nhú mày liếc lại,kỳ quái hỏi:

-“Người thần bí nào cơ?”

Sở Dịch sững người,thấy mặt nàng tràn ngập nghi hoặc ngạc nhiên, không giống giả tạo, hẳn thẳm lạnh người nghĩ:

-“Không lẽ người đó thật sự không phải cùng một đường với ả? Vậy hẳn là ai?là bạn hay địch?Bỏ đi, ả đã không biếtviệc đó,thì cứ coi như không có chuyện gì, để khỏi làm dă thảo kinh xà...”

Nói rồi hắn thu liễm tinh thần, đổi đề tài,cười lạnh nói:

-“Đúng rồi, hôm đó Chu tước thất tức là do người gọi đến đúng không? Nếu người có tài năng như thế, vì sao còn khổ sở hao phí tâm tư, đi một vòng lớn? Cứ triệu tập chu tước thất tức, giết ta là được rồi.”

Lý Tư Tư cười khằng khặc nói:

-“Sở công tử, người quá đề cao ta rồi.Mời thần thì dễ,tiễn thần thì khó, trong tay ta có nửa thanh Ngọc hành kiếm,dụ bọn chúng đến đương nhiên là dễ, nhưng muốn chế ngự được bọn chúng e rằng không thể.Nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng đành lấy tín nhiệm của người trước, đợi sau này có thời cơ khác cũng không muộn.”

Ngừng một lúc,chậm rãi nói:

-“ta lừa Tô a đầu đó, nói chỉ có dùng ”Kim cương đạo thể trọng chú đại pháp” mới có thể cứu được tính mệnh Trương Túc, vốn là định dụ người làm, nhân lúc người vì cứu lão mũi trâu đó tổn thương chân khí, mới ngầm ám toán, đoạt Hiên viên lục bảo.Không ngờ người không trúng kế,chẳng làm gì hết, ta đành để Lộc lực đại tiên giả làm thất ca,cướp Đường tiên tử,từng bước từng bước dụ người đến đây.

Nghe đến đây, Sở Dịch đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, không ngờ hắn bị hư tình giả ý mê hoặc, chịu hậu quả này không nói, lại còn vì ả mà lo lắng không nguôi, lúc nào cũng sợ ả có gì bất trắc....lòng hắn không tìm được ngưỡng ngừng tự then, lửa giận bùng bùng.

Liền đó, hắn lạnh lùng nói:

-"Ả Đỉnh lục nương đó cũng sớm biết thân phận của ta rồi phải không? Vì thế mới cùng ngươi diễn kịch tốt như vậy chứ?"

-"Không sai."

Lý Tư Tư yêu kiều cười, dịu dàng nói:

-"Sở công tử, chỉ trách ngươi đối với bọn yêu nữ đó dịu dàng quá, làm bọn họ nghi ngờ. Đỉnh lục nương đối với ca ca ta trung tâm cảnh cảnh, nếu không phải vì nghe lệnh của ta, bọn chúng đã sớm vì đại ca báo thù rồi"

Ngừng một lúc, ả thở dài nói:

-"Ngươi dung hợp nguyên thần của đạo ma nhị tiên, thông minh nhiều kẻ, tu vi trùm trời, vốn là một đối thủ cực kỳ khó ứng phó, chỉ tiếc ngươi đa tình thái quá, thương hương tiếc ngọc, nhất định phải chịu nhiều khổ sở vì nữ nhân. Đó là một điều ngươi phải học từ thất ca ta..."

Nói xong câu cuối, quàng mắt đột nhiên đỏ hồng, thu ba lưu chuyển, nhìn chăm chăm Tử Vi tinh bàn trong tay, mỉm cười nói:

-"Chẳng qua nói lại, ta có khi phải cảm ơn ngươi. Đại ca đối với ta càng lúc càng không tốt, ta lúc nào cũng sợ cuối cùng sẽ có một ngày hắn lìa xa ta. Nhưng giờ đây không cần lo lắng nữa rồi. Đời này kiếp này, hắn không thể nào lìa xa ta được nữa."

Âm thanh nhẹ nhàng thấp nhỏ đó, hoan hỉ mà âm u thê lệ, làm người ta nổi da gà, không lạnh mà run.

Sở Dịch lạnh lùng nói:

-"yêu nữ, oan có đầu, nợ có chủ, Lý Huyền là do ta giết, không liên quan đến người khác. Đường tiên tử, Tô tiểu muội đều là những cô nương đơn thuần chất phác, ngươi thả bọn họ ra, rồi muốn giết muốn chém gì, cứ tự tiện ra tay với ta..."

Lý Tư Tư sững người, khanh khách cười giòn nói:

-"Sở công tử, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cái tính phong lưu đa tình của ngươi, thật là chết đến vẫn không đổi. Ai...ngươi đã yêu Đường tiên tử như thế, hay là ta cho ả bồi táng cùng ngươi, thế nào? Chẳng qua Tô A đầu thì cô gia còn có việc khác cần dùng, không thể cho ngươi làm tình nhân được."

Nói xong, ả phi lên không trung, xâm nhập vào động phủ bên trong đỉnh núi.

Một lúc sau, quả nhiên đem theo Đường Mộng Yếu xuống đây khe, để nàng nằm bên cạnh Sở Dịch, tương cách vài xích, bốn mắt nhìn nhau

Đường Mộng Yếu không thể động đây, liếc mắt nhìn Sở Dịch, đầu mày nhú nhẹ, trong thần sắc khinh bỉ giận dữ có pha thêm vài phần ngạc nhiên, chắc là vì coi hắn là Lý Huyền. Nhưng thần thái giận dữ, khinh bạc của nàng cũng cực kỳ động nhân.

Sở Dịch tim đập thình thịch, thấp giọng nói:

-" Đường tiên tử, cô không sao chứ? ả ta đối với cô thế này sao?"

Đường Mộng Yếu "a" lên một tiếng, vừa kinh ngạc, kỳ quái, ngưng ngừng lại vừa vui mừng nói:

-"Sở công tử! không lẽ...không lẽ là người sao?"

Thu ba lưu chuyển, cả mặt ửng hồng, khẽ khép bờ mi dài, khoe miệng kìm không được nhếch lên khẽ cười.

Sở Dịch nghĩ đến mình hai tay hai chân đều bị dính lên cự linh thạch, bị ép chìm vào đất, chỉ lộ ra cái đầu, tư thế buồn cười, giống như một con rùa lớn, bất giác tai đỏ hồng, cảm thấy rất khó xử, câu nói quan tâm cũng đành nuốt trong bụng nói không ra lời.”

–“Có duyên thiên lý nối một sợi tơ, quẩn gì chàng ở nhân gian hay địa phủ”. Sở công tử, Nguyệt lão ta đại công cáo thành, không làm phiền các người nữa.” nguồn

Lý Tư Tư người khanh khách, dịu dàng nói:

–“Đợi mười ngày nữa tháng nữa, cô gia lại đến lấy Hiên viên lục bảo, thuận tiện mời khách quý Ngao sơn Ngu phu nhân đến, để bà tận mắt nhìn thấy Thượng thanh chương môn vì tên Sở Cuồng Ca xảo quyết gian ngoan, vì tình tự vẫn như thế nào.”

Nói đến đây, ngon tay nàng búng một cái, xích quang lưu vũ, một sợi long gân rồng màu đỏ sậm quay tròn phi nhanh tới trói chặt Đường Mộng Yếu, đóng vào lòng đất.”

Sở Dịch cực giận mắng lớn:

–“yêu nữ, người muốn giết cứ giết ta, Đường tiên tử cùng người không oán không thù, người điểm nhục thanh danh của nàng để làm gì!”

Đường Mộng Yếu mặt đỏ hồng, vừa ngượng ngừ tức, không nói nên lời.

Lý Tư Tư hi hi cười nói:

–“Sở công tử, ai bảo người yêu vị Đường tiên tử này? người giết đi người ta yêu nhất, vay mượn trả đũa, ta tự nhiên phải đem những người người yêu thương nhất giết sạch mới đúng.”

Nàng khẽ trợn mắt, sát cơ lảng lẹ, từng chữ từng chữ nhẹ giọng nói:

–“Người cứ yên tâm, trừ vị Đường tiên tử này, Tiêu tử tỷ, Yến muội muội của người cũng đến bồi táng cùng người nhanh thôi, ta sẽ vì người đốt mấy cái bùa, thỉnh diêm vương gia ở âm phủ vì bọn người mở đại yến kết hôn. doc truyện tại . Ai, chỉ là ba vị mỹ nhân như hoa như ngọc này, phải lập ai lớn ai nhỏ, thật là khó quyết.”

Sở Dịch lòng trầm xuống, mồ hôi lạnh toát đầy người, sợ hãi nghĩ nếu như Lộc lực đại tiên giả mạo hắn, hai người chắc sẽ không phòng bị. Kinh hãi giận dữ lẫn lộn, hắn lớn tiếng quát:

–“nếu người dám đụng đến một cọng lông của bọn họ, ta làm quỷ cũng không tha cho người”

Lý Tư Tư khanh khách cười to nói:

–”Sở công tử, người bị tảo phách thực hồn giao đó dính lên, đã định sẵn là hồn phi phách tán, làm quỷ làm sao được? trên thân Đường tiên tử là một sợi Bắc hải huyết long gân, gặp nước thì co lại, càng vùng vẫy trói càng chặt, đợi nó thâm nhập vào cốt tủy, cũng đồng dạng vạn kiếp bất phục. Thời gian không nhiều, hai vị còn không trân quý trong thời gian ngọt ngào trước mắt đi.

Nói xong câu cuối cùng, nhẹ nhàng bay lên không, quát nhỏ:

–“Chữ giang phi hải, di san điền uyên tậ!” (nấu sôi sông, làm biển bốc hơi, dời núi, lấp khe...”

Tay áo dài phất phơ, Ngọc hành kiếm quang mang đại tác, bầu trời dường như bị bao phủ bởi những cơn sóng tím lẫn tím

“Ầm”

Cả dãy núi chấn động, những khối tuyết từ đỉnh núi bốn bề theo nhau sụp xuống, như sóng trắng cuộn dâng, lăn về phía khe sâu vạn trượng.

96. Chương 96: Tương Nhu Dĩ Mạt(p3)

Mắt Sở Dịch hoa lên, hô hấp nghẹn lại, tiếng cười như chuông bạc của Lý Tư Tư cũng không nghe thấy được.

Từng cơn sóng lạnh buốt nhắm vào đầu hấn cuộn vô,từ phía một màu Bích Lam, bọt cuộn cuộn nổi lên.

Trong khoảnh khắc, vách sâu mới vừa rồi trống rỗng lại biến trở lại thành Trầm Uyên Ngư bằng lạnh vô bì.

Bị cơn sóng lớn vỗ phải, Đường Mộng Yếu bị cuốn mạnh về phía sau, lại bị sợi gân rồng kéo lại, như thủy táo trôi nổi lắc lư,mặt trắng như tuyết.

“Đường tiên tử”

Sở Dịch lạnh người, nàng không biết thuật hô hấp trong nước,lại bị chế trụ kinh mạch,chân khí tắc nghẽn, khó chi trì được lâu.Chỉ sợ chẳng cần đợi sợi gân rồng bắc hải đó xâm nhập vào huyết mạch gân tủy, đã sớm chết đuối trong nước lạnh rồi.

Trong lúc cần cấp,Sở Dịch hét to,cố gắng đẩy bay cự linh thạch, nhưng song chưởng như mọc rễ đóng đinh vào nó. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Hòn đá chỉ khẽ rung động, nhưng ngược lại hấn thì bị chìm xuống thêm một thốn,làm toàn thân hấn tê dại, rất khó chịu.

Trong làn nước lạnh, hai người mặt hướng về nhau, không thể động đậy, khoảng cách chỉ vài xích,mà tưởng như trăm sông ngàn núi.

Sợi gân rồng trói càng lúc càng chặt hơn, hồng quang lấp lóe. Đường Mộng Yếu mặt càng lúc càng trắng,nhân mày cắn môi, dường như đang cắn răng chịu khổ sợ cực đại, không nói gì.

Sở Dịch lòng như lửa đốt,hấn có bản lãnh kinh thế hãi tục,có báu vật mà thần quỷ đều thèm khát trong túi, thế mà giờ đây phải trừng mắt nhìn nàng, thúc thủ vô sách,chỉ hô gọi thì có làm được gì.

Qua một lúc, băng thủy càng lúc càng lạnh.

Đường Mộng Yếu không tìm được run lấy bầy, cảm thấy hàn ý thấu xương,từ bốn phương tám hướng phả vào nàng,làm ngực phồng như muốn vỡ tung, sợi gân rồng trên người lại trói càng lúc càng chặt,khiến nàng càng thêm khó thở.

Trong lúc hoảng hốt,nhìn thấy Sở Dịch không chớp mắt nhìn về phía nàng, trên mặt đầy vẻ quan tâm lo lắng, Đường Mộng Yếu trong lòng cảm thấy ấm áp khó tả, những kinh hoảng sợ hãi cũng tiêu biến được quá nửa.

Đột nhiên nàng nghĩ tới mười mấy ngày trước trên đỉnh Hoa Sơn, cùng hấn chỉ cách nhau vài thước,đối mặt sinh tử...trong đầu đột nhiên nảy ra một ý niệm kỳ dị:

-“Không lẽ đó quả thật là thiên ý sao? đã định rằng kiếp này ta cùng Sở công tử phải đồng táng trên hoa sơn này?”

Lòng run rẩy,thầm nghĩ:

-“Sư phụ thương nói ”Thế gian nhân quả, đều do duyên định”. Ta cùng Sở công tử vốn chẳng quen biết nhau, vì sao trong mười mấy ngày ngắn ngủi, lại ba lần bảy lượt cùng trải qua sinh tử? Ta và hấn...giữa ta và hấn...không lẽ thật sự có nhân duyên sao.

Tim nàng đập mạnh...cuống tai, đôi má vốn giá lạnh chợt ửng hồng.

Sở Dịch thấy nàng hồng đôi má, sững người nhìn hấn, như đang suy nghĩ gì, thần sắc cổ quái mà yêu mị khó tả, không khỏi cảm thấy có chút hiếu kỳ. Nhưng lúc đó một lòng chỉ nghĩ làm sao thoát nạn,giải cứu Yến Tiểu Tiên hai người, không rảnh rồi nghĩ nhiều.

Trong lúc suy nghĩ, sóng xanh lay động,hàn ý từng chút một thấm vào da thịt bọn họ.

Đường Mộng Yếu hô hấp ngưng trệ, nhin không được đành mở miệng thả trọc khí ra ngoài. Một xâu bong bóng khí từ miệng nàng thoát ra ngoài.Những bong bong khí lẫn lẫn đó,chạm vào má,môi sở dịch, lập tức bị vỡ tan.

Sở Dịch giật mình, nảy ra một ý:

-“Đúng rồi,ta chỉ cần có thể đem không khí truyền vào trong thân thể,là có thể cứu được tính mệnh nàng!”

Nói rồi không còn chần chờ, hần vận chuyển thiên địa lô, xoáy ngược chân khí ở đan điền,phồng miệng nói:

-“Đường Tiên tử, đắc tội.Phiên giang đảo hai, di tinh hoán đầu, tặc!”

Sóng xanh xung quanh lập tức hình thành một cái vòi rồng cuộn cuộn xông lên,thông đến cổ họng.

Bị chân khí xoáy tròn nghịch chuyển cấp tốc hút lấy, Đường Mộng Yếu thân bắt do kỷ tiến về phía trước, trong khoảnh khắc bờ môi nàng áp lên bờ môi Sở Dịch.

Chưa kịp hồi thần lại, nàng cảm thấy bờ môi bị một vật vừa mềm mại vừa mạnh bạo tách môi nàng ra,một luồng không khí thanh tân theo đó truyền vào, cảm giác tức thở trong phổi lập tức tiêu tán như mây khói.

Bốn mắt nhìn nhau, mi chạm vào nhau

Đường Mộng Yếu vừa kinh hoảng vừa mơ hồ nhìn chăm chăm vào hần,đầu óc trống rỗng. doc truyện tại . Không biết qua bao nhiêu lâu,dường như một khắc, mà cũng giống như vài trăm năm,nàng mới tỉnh lại:“Đúng rồi!đó là đầu lưỡi của Sở công tử! Hần... hần đang hôn ta!”

Bên tai nàng như có sấm nổ, như bị sét đánh trúng người,trong khoảnh khắc thiên địa xoay chuyển,tim như ngừng đập, chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm từ đầu truyền khắp thân mình,khiến nàng như lửa đốt,chỉ muốn ngất đi.

Sở Dịch thấy hơi thở đang đều càng của nàng đột nhiên biến thành cuồng loạn hỗn hển, lạnh người, không dám lơ là,đầu lưỡi chặn mạnh lưỡi nàng lại,dem không khí trong lành liên miên bắt tuyệt truyền vào trong phổi nàng.

Từ phía nổi sóng lớn, sợi gân rồng trối nàng xuống phía dưới, càng lúc càng chặt, khiến cho Đường Mộng Yếu đứng đưa bồng bênh,nếu không phải bị bờ môi của Sở Dịch hút mạnh lấy, thì đã sớm bị đẩy ra xa.

Nhưng lúc này nàng hoảng hốt không cảm thấy gì, chẳng nhìn thấy gì, nghe thấy gì,tai như lùng bùng như có sấm sét cuộn đến,không ngừng lập đi lập lại thanh âm của chính nàng:” hần đang hôn ta... hần đang hôn ta...”

Thanh âm đó liên tục vang lên, chấn nàng mặt đỏ hồng, toàn thân như bị thiêu đốt, không tự chủ phát run lên, hàn ý, đau đớn, tất cả đều không cảm thấy được nữa.

Đường Mộng Yếu vốn là một xử nữ băng thanh ngọc khiết,từ nhỏ đến lớn chuyên tâm tu luyện,đến một đầu ngón tay người khác giới cũng chưa từng cầm qua, nói chi đến chuyện tình ái

Nhưng giờ đây đang tuổi cập kê,thiếu nữ mơ mộng, gặp thiếu niên anh tuấn không khỏi có hảo cảm.

Từ khi gặp được Sở Dịch, không những bị hần nhìn khắp ngọc thể, còn vài ba lần cùng chung hoạn nạn,đồng sinh cộng tử...bất tri bất giác, đối với chàng thư sinh thiện lương tuấn tú này, đáy lòng nàng cũng có một cảm giác kỳ dị.

Giờ đây bị hần cướp đi nụ hôn đầu như thế,không kịp phòng bị, không biết là kinh ngạc,giân dũ,ngượng ngùng hay là vui mừng, trong lòng chấn động đến mức khó tả thành lời.

Trong lúc tâm hươy ý vượn, trong đầu đột nhiên khuôn mặt hiện từ mà uy nghiêm của Ngu phu nhân, nàng giật mình, lòng nghĩ:

-”Không, phong được! ta đã là người xuất gia tu chân, phải thanh tâm quả dục,độc thiện kỳ thân,thế mới tu thành chính quả, đăng nhập tiên giới,sao có thể suy nghĩ hồ đồ,cùng thế tục nam nhân thân mật được?

Nàng cố sức lắc đầu, muốn chống cự, nhưng ngay đến một chút khí lực cũng không có.Kinh hãi,tuyệt vọng, sợ hãi,ngượng ngùng,ủy khuất đều xông lên đầu, nước mắt chỉ chực trào ra khỏi mắt.

Nhắm đôi mắt lại,nàng vừa ngưng vừa lo lắng,thăm nghĩ:

-“Sư phụ,đó không phải là con muốn, con thật thân bất do kỷ...”

Đột nhiên nghĩ đến Ngu phu nhân thường nói:“Thuận thiên ứng đạo,tâm lặng như gương” tám chữ châm ngôn của tu chân, lòng nghĩ:

-“Phải rồi! ông trời để Sở công tử tình cờ gặp ta lúc này, chắc phải có dụng ý của nó, sống cũng được, chết cũng được, hân hôn ta cũng được, không hôn ta cũng được,ta hà tất phải ngu ngốc tự gây phiền ỉn?Cứ nghe theo mệnh trời sắp đặt vậy...”

Nghĩ đến đây,tâm thần hoảng loạn khẩn trương dần lắng xuống.Nàng ngưng thần tụ ý,cực lực loại bỏ mọi tạp niệm.

Nhưng hai người vẫn môi chạm vào môi, trao nhau hơi thở, mỗi lần hô hấp,nàng lại thấy tim mình lay động,muốn tâm lặng như nước đâu có dễ?

Môi răng của nàng bị đầu lưỡi Sở Dịch quét qua,tê như điện giật, Đường Mộng Yếu không khỏi run lấy bầy,nhịn không được nghĩ:

-“Ba nghìn thế giới,một tuyến nhân duyên”Không lẽ ta và hân thực sự có một đoạn trần duyên sao,ta và hân có đúng vì thế mới cùng đến Hoa sơn này không? Nếu cùng hân cùng chết một nơi,đó có phải do trời cao đã định không?

Tim nàng đập thình thịch, đột nhiên cảm thấy chua xót mà ngọt ngào, lại nghĩ:

-trên ” Nam hoa chân kinh” có viết:“Tương nhu dĩ mật,không bằng cả hai quên đi giang hồ”,nếu ta cùng Sở công tử có thể sống mà rời khỏi đây, ta có thể quên hân không?Hân có nhớ ta không?

Đường Mộng yếu gò má càng lúc càng hồng,cả người lúc lạnh lúc nóng, ý loạn tình mê, nghĩ đến những tâm sự cổ quái.

Những ý niệm này nàng cũng từng nghĩ qua, nhưng loáng một cái rồi biến,thủy chung không dám nghĩ nhiều.

Nhưng giờ đây trong thời khắc sinh tử,môi chạm bờ môi,bao nhiêu tình cảm đều xông đến, như những con sóng lớn lạnh lùng từng cơn từng cơn lay động lòng nàng,khiến nàng như chết chìm trong đó, nổi trôi bất định,không thể nào rút mình ra được.

Sở Dịch vừa ngưng thần truyền khí cho nàng, vừa khổ sở nghĩ kế thoát thân, không hề để ý đến tâm tình phức tạp của thiếu nữ bên cạnh mình.

Sợi long gân càng lúc càng thu chặt,hắn trên cánh tay trắng như tuyết của nàng những vết tím bầm,hắn tuy có thể giúp Đường Mộng Yếu không tức thở, nhưng sợi gân rồng đó một khi xâm nhập vào xương, thì cũng hồn phi phách tán, không thể cứu chữa.

Bắc Hải huyết long cân lấy từ thái cổ thần thú “Xích lân long mãng” là một vật dai nhất trên thế giới.

Năm xưa Xi vưu ở Bắc hải cùng thủy yêu đại quân kịch chiến mấy ngày đêm, tuy có thể dùng đao chém chết Bích lân long mãng,nhưng không có cách nào cắt đứt được gân của nó.Xi Vưu đã không thể, huống chi là hân.

Trong đầu Sở Dịch lướt qua vô số ý nghĩ, nhưng không có cái nào có hiệu quả.

Chính lúc đang bàng hoàng vô kế,đột nhiên nghĩ:

-”Đúng rồi, vạn vật tự nhiên, nóng nở lạnh co.Nếu sợi huyết long cân này gặp nước lạnh thu nhỏ lại, ắt gặp lửa sẽ nở lỏng ra, chỉ cần có thể xông phá được kinh mạch của Đường tiên tử,sau đó dùng tam muội chân hỏa thiêu nó,có khi có thể khiến nàng an toàn thoát thân.

Nghĩ ra được chi tiết này, hân tinh thần đại chấn, sau đó liền ngưng thần tụ ý,đem chân khí cuộn cuộn truyền qua lưỡi, du nhập vào thân thể Đường Mộng Yếu.Hắn bị ép bởi Cự Linh thạch,chân tay bị dính chặt lên đá, không thể động đậy nhưng kinh mạch vẫn không suốt không bị gì cản trở.

Đường Mộng Yếu chỉ cảm thấy cổ họng nóng lên, một cổ khí lưu nóng vô cùng mạnh mẽ cuộn cuộn xông vào, di chuyển khắp toàn thân, cảm gia tê rần vì lạnh lập tức đỡ đi.

Qua nửa thời thần nửa, ngón tay út bên phải, ngón giữa tay trái cùng run lên, Thái Dương tiểu tràng kinh, quyết âm lương bao kinh, hai đại hỏa thuộc kinh mạch của bàn tay bị chân khí của Sở Dịch xung khai.

Hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy... ngũ hành tương sinh tương khắc, không ngừng khắc nào, Âm minh vị kinh, Thái Dương tì kinh của chân đều là những kinh mạch thuộc thổ tiếp tục bị xung khai.

Tiếp đó, kỳ kinh bát mạch, thập nhị kinh lạc đều dần dần thông suốt.

Đường Mộng Yếu vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ, nhưng sợi long gân dày thắt nút trói nàng rất chặt, tuy kinh mạch đã giải, nhưng vẫn như cũ khó mà động đậy, định muốn vùng thoát, nàng chợt cảm thấy đao đón, ngược lại bị trói càng chặt hơn.

Sở Dịch lạnh người, vội dùng niệm lực truyền âm nói:

-“Đường tiên tử, long gân gặp cường tắc cường, gặp nhược tắc nhược, uy lực ngược lại cực kỳ kinh người. Cô đừng giãy dụa, cứ thả lỏng thân mình, tôi có cách làm cho nó lỏng ra.”

Thoại âm chưa dứt, Đường Mộng Yếu nghe những tiếng “xuy xuy” nhẹ vang lên, kinh mạch bị thiêu đốt từng trận, lửa bùng bùng vừa đau đớn lại vừa dễ chịu. Lòng hồi hộp, muốn mở mắt ra nhìn, nhưng lại sợ gặp ánh mắt của Sở Dịch, chỉ dám ngằm tự thị triển thuật “nội thị”.

Ngưng thần xem, nàng thấy rấy linh ngạch, trên da thịt trắng như tuyết của nàng một lớp u lam hỏa điểm đầy ba thốn, đung đưa trên toàn cơ thể.

Cảm giác thấy thân thể nàng khẽ run, Sở Dịch mỉm cười, truyền âm nói:

-“Tiên tử yên tâm, tam muội ly hỏa này là chân khí của ta thông qua kinh mạch cô phát ra. Vì thế chỉ có ở bề mặt, không hề tổn thương cô. Hoặc là có đau một chút, nhưng cô cố chịu đựng, một khi sợi gân rỗng lỏng ra, thì cô có thể thoát thân.”

Vừa nói, hần vừa mặc niệm pháp quyết, đem chân khí không ngừng truyền vào hỏa thuộc kinh mạch của nàng.

Đường Mộng Yếu mặt đỏ bừng, biết hần không kể sống chết của bản thân, một lòng một ý cứu mình, thấy vừa ngượng ngùng vừa cảm kích, tim càng thình thịch đập loạn.

Qua một lúc lâu, thấy ly hỏa lập lòe nhảy múa, trong nước càng đốt càng lạnh, nhưng sợi long gân vẫn không hề lỏng ra, Sở Dịch thầm lo lắng, trong lòng không biết đã thầm chửi Xích lân ma long bao nhiêu ngàn lần.

Cự thạch trên hần càng lúc càng mạnh, dần dần ép đến hần tức thở, nếu không mở được sợi long gân này mau, đừng nói tới cứu Đường Mộng Yếu, chỉ sợ bản thân hần cũng bị đè nát thịt.

Chính lúc đó, phái trên sông nước rung chấn, lờ mờ truyền lại một tiếng lừa kêu.

Sở Dịch thuận theo tiếng nhìn lại, đột nhiên giật mình.

Chỉ thấy bích lăng rẽ sang, một con lừa đen đang khẩn cấp xông đến, vừa ngượng nghịu quẫy đạp nhanh bốn chân trong nước, vừa dùng cặp mắt lớn như chuông đồng nhìn tứ phía, chính là “Hắc kỳ lân”

“A....u” hắc lư nhìn thấy hần, hoan hỉ kêu lên, phun ra một xâu bọt khí, lắc đầu quẫy đuôi bơi tới.

Sở Dịch vừa vui mừng vừa kinh ngạc, dường như không dám tin vào mắt mình, nhưng hần liền hiểu chắc là nó đã theo hương của thanh phù, đuổi theo đến đây.

Nhưng với cái tính lười biếng vô tích sự của nó, làm sao leo lên được thiên hạ chí hiểm Hoa sơn? làm sao có thể bơi trong Trâm Uyên Ngư thiên hạ chí hàn mà vẫn tiêu diêu tự tại?

Chính lúc hần kinh ngạc không hiểu, lại nghe những tiếng phốc phốc phốc bất tuyệt, bốn phía bọt khí cuộn cuộn, dường như vô số cong bạch long uốn lượn theo làn sóng, tụ lại xung quanh hai người.

Sở Dịch định tình nhìn lại, lòng lạnh toát, suýt nữa kêu ra tiếng.

Trong bọt trắng, xung quanh xuất hiện rất nhiều quái nhân mình rùa, đầu như cái đĩa, chân mọc màng, trên da thịt có dính một niêm dịch trơn tuột không màu, lấp lánh phát quang. Phóng mắt nhìn ra, thấy phải gần một nghìn tên.

“hà đồng*!”

Sở Dịch đột nhiên nhớ tới trên Chí quái điển tịch ngày trước xem có đề cập đến một loại quái thú bạo ngược hung ác, sức lực vô vùng, diện mạo hoàn toàn giống như bọn chúng.

Chỉ là thủy yêu này nghe nói sống ở đông hải phù tang, vì sao lại xuất hiện trên đất Hoa sơn, không hiểu là địch hay là bạn.

Trong lúc hần suy nghĩ, bọn hà đồng mặt như gỗ không biểu tình, bay nhanh như điện chớp, chớp mắt vượt qua hắc lự, vô thanh vô tức bơi đến bên cự linh thạch.

“viu viu viu viu”

Hà đồng cùng há mồm, phum ra vô số tơ trắng, tung hoành loạn vũ, như tơ nhện cuốn lấy, bao phủ hai người sở dịch

Còn không đợi Sở Dịch kịp hoàn hồn lại, dưới người đã thấy chấn động, bị bọn cứng kéo cùng với cự linh thạch, bơi lên phía trên.

*tương nhu dĩ mật

Xuất xứ: Trang tử. đại tông sĩ.

Diễn cố; Có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động. Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, tình huống lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có thiên địa thuộc về bản thân chúng, cuối cùng, bọn chúng quên mất dòng sông. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Ý nghĩa

Con cá quên được, có khi có thể sống hạnh phúc, còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao. Con người đối với tình cảm cũng như thế, tương nhu dĩ mật, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác, “tương nhu dĩ mật làm người cảm động, nhưng ”tương vong giang hồ” quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua, cũng là một hạnh phúc.

*hà đồng: con kappa trong truyền thuyết Nhật Bản

97. Chương 97: Ma Môn Thanh Đế

“Ồa!” sóng nước tách ra, trong phút chốc, hai người Sở Dịch liền được đám hà đồng(1) kéo lên khỏi mặt nước. Trời đêm trong vắt, trăng sao lấp lánh, từng luồng khí tươi mát phả vào mặt.

Chỉ nghe một thanh âm lạnh như băng từ bãi cát truyền tới “Thật không nghĩ đến, sau mười năm không gặp, phong thái Sở Thiên Đế còn hơn xưa. Sống chết trước mắt, toàn thân chỉ còn mỗi cái miệng có thể cử động, không ngờ vẫn cùng Thượng Thanh tiên tử chàng chàng thiếp thiếp, thật đáng mừng, đáng mừng.”

Hai người rung mình, lúc này mới nhớ ra môi với lưỡi vẫn đang dán chặt lấy nhau như trước.

Đường Mộng Yếu “A” lên một tiếng, đỏ bừng cả mang tai, vội vàng quay đầu, hít một hơi dài thật sâu, nhưng trái tim thiếu nữ vẫn rộn ràng đập liên tục không ngừng.

Sở Dịch ngưng thần nhìn bốn phía, vẫn không thấy bất cứ bóng người nào, cất cao giọng nói: “Người ngay không nói lời mờ ám, xin hỏi các hạ là ai? Sở mỗ cùng Đường Tiên Tử trong sáng như gương, lúc này chẳng qua chỉ là để trao đổi không khí, vạn bất đắc dĩ, há có thể để cho người phát ngôn hàm hồ như vậy, làm nhục thanh danh tiên tử?”

Đường Mộng Yếu trong lòng trầm xuống, đột nhiên tự nhủ: “Hóa ra là vậy!”, nghĩ đến chính mình tự hiểu sai ý, mơ tưởng hảo huyền, không khỏi vừa thẹn vừa quẫn, cả người nóng bừng, hận không thể quay ngược trở lại trong băng đàm.

Nhưng trong mơ hồ, không ngờ lại cảm thấy có chút mát mát không hiểu được, trống rỗng, chua chát khó nói, so với sự sợ hãi nhưng vui lúc trước, tâm tình mâu thuẫn vừa sợ vừa xấu hổ, thật khác biệt như là trời với đất.

Lại nghe người nọ cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: ”Thật lạ lùng. Sở Thiên Đế luôn luôn cuồng phóng buông thả, hái hoa trộm sắc khi có thể, hôm nay sao lại dẫu đầu hử đuôi, càng dẫu càng lộ như vậy? Chẳng lẽ lúc cùng Lý Thái Ất hợp thể, đã trở thành cái dáng làm bộ làm tịch của hần ư?

Sở Dịch lạnh cả mình, người này rốt cuộc là ai? Vì sao đối với mình rõ như lòng bàn tay? Lập tức ha ha cười nói: “Không biết ai dẫu đầu hử đuôi? Đã là cố nhân, sao còn không xuất hiện? Cần gì giả thần giả quỷ”

Lời còn chưa dứt, cuồng phong nổi lên, hương khí tụ lại nơi người, vô số hoa tươi đột nhiên tung bay khắp trời.

Đám hà đồng cùng ngửa đầu gầm nhẹ, như sói tru quỷ khóc, đem Sở Dịch hai người đặt ở bên bờ hồ, sau đó quay lại đáy hồ, không còn thấy nữa.

Hắc lư “A hu” một tiếng, vọt dầm từ trong nước nhảy ra, quần lấy Sở Dịch lắc đầu quấy đuôi, hoan hỉ không thôi, cúi đầu liếm lấy liếm để mặt hần, khiến hần nhột g không chịu nổi, suýt nữa cười thành tiếng.

Khắp bốn phía, những cánh hoa tươi phiêu đảng nhẹ nhàng bay, rơi xuống nước, trôi nổi phiêu du; rơi vào bên cạnh hai người, dạt vào mô đất, bị cơn lốc dày xéo lên, nát bét.

Sở Dịch trong lòng chấn động, cảm giác tình cảnh này giống như đã từng quen biết, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh một người người áo xanh, bỗng thốt lên: “Phải rồi! Thanh Đế! Người là Bồng lai Lãng Thanh Vân!”

Người nọ ha ha cười to: “Hoa tín phong lai nhất dạ xuân, thập niên Đông hải tứ cố nhân. Sở Thiên Đế cuối cùng cũng không quên quả nhân, tốt lắm, tốt lắm”

Dù đang cười to, thanh âm lại không có tí vui vẻ gì, hoàn toàn lạnh lùng, mang theo sự cừu hận khắc cốt minh tâm, khiến người nghe sởn cả gai ốc.

Theo tiếng nhìn lại, trên vách núi đối diện thanh quang phiêu động, một bóng người ngạo mạn cao lớn xuất hiện, bích sam lục bào tung bay phất phơ không ngừng.

Người nọ lông mày xiên, chòm râu dài rung nhẹ, hai mắt lạnh lùng nhìn Sở Dịch, đứng chấp tay sau lưng, khí thế như băng sơn thái nhạc, mạnh mẽ, hung tợn.

“Là người!”

Sở Dịch đột nhiên đại chấn, người này không ngờ là nhân vật thần bí ngày ấy tại Từ Ân Tự đã cùng hần đối chưởng!

Trong phút chốc, những nghi vấn tồn tại lâu nay nhất thời sáng tỏ.

Trong thiên hạ, ngoại trừ cuồng nhân tự xưng “Thần môn đệ nhất đế” này, còn có ai có thể có một chút chân khí kinh thế hãi tục đến như thế? Còn có ai có khả năng chỉ một chưởng, đánh ình chặt vật như vậy?

Nghĩ thông suốt điểm này, Sở Dịch ngược lại vứt bỏ được tảng đá lớn trong lòng, quát: “Ta tưởng là ai, nguyên lai là người cùng Lý Tư Tư thông đồng với nhau! Đêm đó trong Từ Ân Tự, là người điệu hổ ly sơn, dẫn dụ Đại Bi phương tượng đi ra, để cho yêu nữ thừa cơ giết thái tử; cũng là người cố ý phục kích ta một chưởng, khiến cho ta bị giữ chân lại trong chùa, gánh tội cho các người, có phải thế không?”

“Sở Cuồng Ca, người cũng không hiểu quả nhân rồi!”

Lăng Thanh Vân cười ngạo nghễ, mang theo vài phần nhạo báng, thản nhiên nói: “Lý Tư Tư, cái con nha đầu ngu ngốc ấy thì tính làm cái gì? Cũng dám đòi so sánh với quả nhân ư? Trước khi ả ám sát Lý Triệu Trọng, tiểu tử ấy đã bị quả nhân dùng ” Thiên Ma thần âm ” chấn đến hồn phi phách tán rồi. Hắc hắc, Từ Ân Tự được xưng là Phật môn đệ nhất trọng địa, bất quá cũng chỉ như thế.”

Hai mắt nhìn Sở Dịch, hàn quang lóe lên, lạnh lùng nói: “Đêm đó, lúc đối mặt với nhau, nếu sớm biết là người, quả nhân há lại bỏ qua Hiên Viên ngũ bảo trên người người để người dễ dàng chạy thoát sao? May sao lưới trời tuy thưa, nhưng mà khó thoát, con lừa của người một lòng cứu chủ, thẳng đường chỉ dẫn, đem người tới tay quả nhân!”

“A hu!” con lừa giống như là nghe được lời của hắn, nhanh chóng che trước người Sở Dịch, ngẩng cao đầu rít lên, đối với hành vi lợi dụng mình, cực kỳ tức giận.

Sở Dịch trong lòng phát lạnh, giờ phút này bản thân không hề có lực phản kháng, nếu đối thủ là người khác, có lẽ còn có thể có cơ hội công kích, dùng hấp chân đại pháp bắt lấy chân nguyên, hóa thành của mình; song đối mặt với Ma Môn Thanh Đế hung cuồng vô tình này, thật sự chỉ có thể thúc thủ đợi chết mà thôi...

Mình chết cũng chẳng sao, nhưng nếu bởi vậy mà làm liên lụy đến Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình, có thành quỷ cũng không an tâm. Người này tự cho là bất phàm, lãnh khốc ngạo mạn, cầu xin không bằng khích tướng.

Ý niệm vừa nảy ra, liền ha ha cười, nói: “Hay lắm, hay lắm! Nghĩ không ra Thanh Đế tự cho là thế ngoại thân tiên, lại cũng biết ám sát thái tử, cướp đoạt pháp bảo, thậm chí nhân cơ hội người khác lâm nguy làm chuyện xấu, thật sự khiến ta mở rộng nhãn giới. Hắc hắc, ta không có cách nào ngăn cản, người hãy giết ta đi”

Lăng Thanh Vân vẫn bất động, lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, sát khí lẫm lẫm, nói từng tiếng một: “Nếu đối lại người khác, quả nhân tự nhiên không như thế. Nhưng đối với người - tên đâm tặc hèn hạ, làm sao còn phải nói công bình đạo nghĩa cái gì nữa?”

“Ông”- một tiếng ngân dài, từ lòng bàn tay một thanh bích lục loan đao đáng sợ dài hơn sáu thước hiện ra, thanh quang lưu động, pháp phong bất định, hướng về phía Sở Dịch ở xa.

Đao khí như cầu vồng, chiếu xa trăm trượng, sát khí dày đặc khiến hai người hô hấp khó khăn. Hiên nhiên là Ma Môn đệ tam thần binh “Đông phong phá!”

Đường Mộng Yếu khấn trương, nhện không được kêu lên: “Lăng Thanh Đế, mục đích của người chủ yếu là Hiên Viên lục bảo, chỉ cần lấy đi thôi, cần gì phương hại tính mệnh Sở công tử?”

Lăng Thanh Vân ngạc nhiên, trường mi nhướng lên, cười lớn nói: “Sở Cuồng Ca à Sở Cuồng Ca, người rốt cục có ma lực gì, có thể khiến cho đàn bà trong thiên hạ si mê người như thế? Trước có Tiêu thái chân, Niêm Hoa đại sư, giờ có Thượng Thanh chưởng môn này nếu không giết người, chẳng biết còn muốn đi hại bao nhiêu nữ tử trên thế gian này nữa!”

Đường Mộng Yếu mắc cỡ, mặt ửng hồng, cắn răng nói: “Lăng Thanh Đế, người và ta mặc dù đạo ma bất lưỡng lập, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là tiền bối, có thể nào lại không tự trọng như vậy, hồ ngôn loạn ngữ? Sở công tử chẳng qua thân bất do kỷ, thôn tính nguyên thần Sở Thiên Đế, cùng hắn thật ra là thật ra khác nhau rất xa. Người là tu chân tiên bối, sao còn làm khó hậu sinh? Truyện này mà đồn ra ngoài, không phải khiến cho thiên hạ chê cười ư? Hơn nữa, Sở Thiên Đế đã chết, dù có oan cừu gì, cũng đã tan thành mây khói.”

Dưới tình thế cấp bách, lá gan cũng trở nên lớn hơn rất nhiều, thao thao bất tuyệt lớn tiếng chất vấn. Hai má ửng hồng kiêu diễm, vô cùng động lòng người.

Sở Dịch trong lòng áy náy, rất là cảm động, khóe miệng nhện không được nhếch lên cười.

Lại nghe Thanh Đế lớn tiếng cười to nói: “Hắn nuốt nguyên thần Sở Cuồng Ca, tự nhiên chính là Sở Cuồng Ca tái thế. Năm đó quả nhân coi hắn là tri kỷ, thật tình đối đãi, hắn lại thừa cơ cầu dẫn nội nhân tư bôn,

rồi sau vút bỏ, khiến quả nhân chịu hết lời đàm tiếu của thiên hạ! Hắc hắc, thâm cừ đại hận bậc này, vạn thể khó tiêu!”

Nói xong câu cuối, đột nhiên vung loan đao lên, bích quang bùng phát, tiếng xé gió ngân dài, ầm ầm như sấm rung sét giạt, hướng tới Sở Dịch chém xuống!

Gió bão dữ dội, thiên địa biến sắc.

Đường Mộng Yếu thất thanh kinh hô, kêu lên: “Không! Sở công tử cẩn thận” còn lại nửa câu sau bị đao phong chen lại, nhất thời mắc tại cổ họng. vừa sợ vừa vội, nước mắt suýt nữa che mờ đôi mắt.

Sở Dịch hô hấp khó khăn, vô cùng quần bách, trong lòng lại đột nhiên hiện lên ý niệm táo bạo, cũng không thêm tránh, đem chân khí toàn thân tụ tập tại hỏa chúc kinh mạch, quát: “Đường Tiên Tử, mau dùng môi và lưỡi che miệng ta lại!”

Khuôn mặt Đường Mộng Yếu đỏ lên, hơi do dự, nghĩ thầm: “Thôi kệ, dù gì cũng sắp chết, ta còn cố kỵ làm cái gì? Sở công tử, hy vọng kiếp sau còn có thể thấy ngươi”

Trong lòng vừa đau khổ lại vừa ngọt ngào, quay đầu, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng áp môi vào miệng hắn.

Trong sự tiếp xúc mềm mại nóng bỏng, cả người như bị điện giật, một cổ nhiệt khí mãnh liệt tiến vào, đi khắp toàn thân. Cả người nàng run lên, trong phút chốc tâm tủy thần mê, vạn sự giai vong, nước mắt không tự giác bỗng chảy ra.

“Oanh!”

Như sấm động bên tai, hỏa nhiệt trong cơ thể muốn sôi lên, phảng phất có hàng ngàn vạn ngọn lửa từ kinh mạch nàng tỏa ra, hóa thành một lực đẩy thật lớn.

Đường Mộng Yếu trước mắt tối sầm, không tự chủ được bắn vọt lên trời, bay ra bên ngoài. Ở giữa không trung, chỉ cảm thấy quanh thân đột nhiên nhẹ bẫng, sợi dây gân rỗng bất ngờ tiêu biến mất!

Nàng cảm thấy kỳ lạ, mở to mắt nhìn lại, chỉ thấy không khí cuộn cuộn như phát cuồng, sợi gân huyết long đang bay lượn giữa không trung, Sở Dịch cả người và đá thì bị một đao cực mạnh chấn thẳng vào lòng đất, cũng không biết là sống hay chết.

Con lừa ngẩng đầu tung vó, luôn miệng kêu lên quái dị, bị cuồng phong lẫn liệt thổi bay vòng vòng, nhưng thủy chung không chịu rời đi nửa bước.

“Sở công tử!” nàng trong lòng chấn động, đột nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra!

Nguyên lai Sở Dịch vì cứu nàng, liều chết ngạnh tiếp một đao của Thanh Đế, mượn mộc chúc chân khí vô cùng mạnh mẽ, giúp hỏa chúc chân khí trong cơ thể kích hóa đến cực đại, rồi sau đó đưa vào kinh mạch của nàng, hóa thành lý hỏa, đánh tan dây gân rỗng.

Trong phút chốc, cảm kích, yêu thương, bi thống, thương tâm các cảm giác đồng loạt mạnh mẽ tràn vào lòng, Đường Mộng Yếu cũng không nhẫn nại được nữa, khóc ròng nói: “Sở công tử, Sở công tử, ngươi sao phải khổ như thế?”

Rồi phi thân lao xuống không để ý gì, hạ xuống bên bờ đất, một mặt kêu lên, một mặt lo lắng tìm kiếm.

Sở Dịch nằm dưới hòn đá, khí huyết sôi lên, đầu óc choáng váng, một hồi lâu mới nhịn đau ha ha cười nói: “Đường đường là Thanh Đế, bất quá cũng chỉ như thế! Đã để cho ngươi chém một đao, cũng không giết được ta, ngươi không thấy xấu hổ à?”

“Sở công tử!” Đường Mộng Yếu nghe thấy thanh âm hắn, buồn vui lẫn lộn, mặt giãn ra, nước mắt cảm không được lại chảy xuống, nức nở nói: “ngươi ngươi không sao chứ?”

Sở Dịch nghe thấy tiếng khóc của nàng, tâm tình kích động, đau đớn giống như mất mát to lớn, cười nói: “Đường Tiên Tử yên tâm, mệnh của ta so với Cự linh thạch này còn lớn hơn, chỉ bằng hắn sao có thể khiến ta bị thương được? Trời lạnh đất cứng, có hắn giúp ta thư kinh hoạt huyết, ta đang vô cùng khoái hoạt đây”

Cổ nén được đến câu cuối, trong cổ họng thấy ngọt, nhin không được “Oa” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Trường sanh chân khí” của Lăng Thanh Vân cực kỳ bá đạo, mạnh mẽ, mấy năm nay dốc lòng tu luyện, tu vi đã gần đến cấp “Địa tiên”, trong thiên hạ có thể cùng hắn ganh đua, tối đa chỉ có lơ thơ mấy người mà thôi. Dù là Sở Cuồng Ca đích thân tới, cũng không chắc là đối thủ của hắn.

Sở Dịch dù bây giờ đã có thân thể Tấn tiên, lại dung hợp hai nguyên thần khí đan đạo ma, nhưng dù sao cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, thực lực không đạt đến được như vậy.

Nếu không phải có Cự linh thạch che ở trước ngực, thay hắn làm tấm chắn, hắn tiếp một đao cường mãnh này, sống hay chết, thật sự khó liệu. Mặt và má bị đánh sưng phồng lên, trong lòng cũng kinh hãi không thôi, rốt cục biết tại sao Thanh Đế lại cuồng ngạo đến thế, tự xưng “Thần môn đệ nhất đế”

Hắn không hay biết, lúc này, trong lòng Lăng Thanh Vân cũng đang khiếp sợ không dưới hắn chút nào.

Nguyên tưởng rằng, Sở Dịch tránh cũng không thể tránh, một đao này chém xuống, cách sơn đả ngư, tất có thể khiến hắn bị vỡ tâm mạch mà chết, ai ngờ tiểu tử này lại chỉ gãy vài cái xương, một hai kinh mạch, thật là vượt xa khỏi ý liệu của hắn.

Lăng Thanh Vân vươn thẳng người lên, tay cầm loan đao, vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm: “Phải rồi! tiểu tử này chắc là đoán được Cự linh thạch là thái cổ kim tộc thần thạch, vừa vặn có thể khắc chế” Đông phong phá”, khiến cho ta không cách nào phát huy hết mười phần uy lực, cho nên mới an toàn được như vậy!”

Lửa giận nổi lên, cười lạnh nói: “Họ Sở kia, bớt lời miệng lưỡi đi! Nếu không phải có khối Cự linh thạch chống đỡ, ngươi bây giờ đã hồn phi phách tán. Hắc hắc, quả nhân giờ lại muốn nhìn ngươi xem có thể làm con rùa rúc đầu được bao lâu!”

Vừa nói, vừa tụ tập chân khí, mau chóng niệm pháp quyết, quát: “Vạn mộc hữu linh Thanh Đế luật lệnh, đông phong khởi thì, bách hoa tranh xuân mau”

Lời còn chưa dứt, cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy, trên vách núi từng bách lay động, cây cỏ dập dờn như sóng vỗ.

Chỉ nghe “Hưu hưu” mấy tiếng, vô số đạo khí mang màu xanh nhạt từ trong đám từng bách cuộn cuộn tuôn trào, ly tâm bay ra, giống như sông đổ về biển, từ từ liên tục tập trung vào “Đông phong phá”.

Đao mang phá không vọt lên, xanh thăm thẳm còn hơn màu ngọc bích, như dải sáng biển ảo lưu chuyển, chói lòa mắt cả hai người.

Đường Mộng Yếu “A” lên một tiếng, gương mặt trở nên trắng bệch, thấp giọng nói: “Hắn muốn dùng” Hoa tín phong” rồi!” Bạn đang xem tại - .

Sở Dịch lạnh người, “Hoa tín phong” của Thanh Đế do “Trường sinh quyết” của thái cổ mộc tộc diễn biến mà thành, sử dụng thiên địa mộc linh, giúp uy lực của ma đao “Đông phong phá” được kích hóa đến mức tận cùng. Một khi xử ra, thần quỷ đều kinh, sơn hà biến sắc, cơ hồ không ai có thể kháng cự.

Chỉ là chiêu này quá mức bá đạo, giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, nếu không cẩn thận, có thể nguy hiểm đến tánh mạng; trong “Tây Đường cửu đại lương thương yêu pháp”(2) đứng hàng thứ ba, còn hơn “Cửu thiên ngân hà” của Lý Huyền về sự hung hiểm quỷ dị.

Hơn trăm năm qua, Lăng Thanh Vân chỉ sử dụng hai lần mà thôi. doc truyện tại . Một lần năm đó là cùng Thanh Thành kiếm tiên Trang Mộng Diệp quyết chiến ở Nga Mi, còn một lần là cùng Sở Cuồng Ca đấu ở Đông hải, hai lần đều thu được toàn thắng, uy chấn thiên hạ. Lần này sử xuất, là tự hạ quyết tâm, quyết dồn Sở Dịch mau vào chỗ chết.

Gặp phải tuyệt cảnh, sự sợ hãi trong lòng Sở Dịch biến mất, hào tình ngược lại nổi lên mạnh mẽ, ha ha cười to nói: “Nghĩ không ra để giết người không còn có lực phản thủ như ta, mà Thanh Đế còn phải sử xuất thủ đoạn bực này!”

Dừng một chút, lớn tiếng nói tiếp: “Đường Tiên Tử, đây là ân oán riêng của Sở mỗ cùng Lăng Thanh Vân, không phải chuyện của nàng, nàng mau mang theo con lừa của ta rời khỏi nơi này, đi được càng xa càng

tốt. Lãng lão nhi mặc dù khí độ hẹp hòi, có thù tất báo, nhưng cùng nàng không oán không cừu, tự nhiên sẽ không làm khó nàng.”

Đường Mộng Yếu thấy hấn trong tình cảnh thế này còn nghi ình, vừa vui mừng cũng vừa khổ sở, hạ quyết tâm, lắc đầu nói: “Sở công tử, người ba lần bảy lượt liều chết cứu ta, ta sao có thể bỏ người đi?”

Bàn tay xòe ra, thanh quang pháp phòng, giữa lòng bàn tay đẹp như ngọc trong phút chốc hóa thành một đạo kiếm quang xanh biếc dài năm thước, dời bước che ở trước người hấn.

Sở Dịch cười khổ truyền âm nói: “Đường Tiên Tử, nàng không phải đối thủ của lão yêu này, ở lại chỗ này chỉ là uống táng mạng. Mau hồi Trường An tìm sư tôn nàng, đem tất cả mọi chuyện nhất nhất báo cáo rõ ràng, để bà hướng tới đạo phật các phái trình bày đại nghĩa, có lẽ còn kịp bình định trường hạo kiếp này.....”

Đường Mộng Yếu khóe mắt đỏ hồng, buồn bã nói: ” Sư tôn vì ta liên lụy, cũng bị nhốt tại Từ Ân Tự, diện bích suy ngẫm. Cho dù bà tin tưởng ta, anh hùng thiên hạ lại tin tưởng bà thế nào được? Huống hồ huống hồ”

Nguyên muốn nói: ” Huống hồ mặc dù ta có thể xách động mọi người, cũng không kịp quay lại cứu người.” nhưng quá sức ngượng ngùng, rốt cục không dám nói ra miệng. Sở Dịch khổ sở khuyên nhủ một hồi, thấy nàng thủy chung không nghe, tâm trạng khẩn trương, nhin không được cả giận nói: ” Đồ nha đầu ngốc không biết nghe lời! Người ở tại chỗ này không giúp được ta, ngược lại hại ta phân tâm. Nếu thật muốn báo ân cứu mạng của ta, mau mang theo con lừa trở lại kinh thành, giúp ta cứu ra nghĩa muội hòa Tiêu cô nương, nếu các nàng có mệnh hệ gì(3), lúc đó xem ta ngắt tai, đánh cho người một trận thế nào.....”

Đường Mộng Yếu thấy hấn tuy nói năng tàn khốc, nhưng ngữ khí lại ra chiều thân mật, hiển nhiên không hề coi mình là người ngoài, tim đập thành thịch, mặt mày đỏ ửng, nhất thời định thốt lời đáp ứng.

Nhưng nghe đến câu cuối, phương tâm run lên, giống như đột nhiên bị kim châm toàn thân, khổ sở đau đớn, trong phút chốc không cách nào thở nổi, lắc đầu, muốn nói chuyện, nước mắt đã lại như dòng châu ngọc cuộn cuộn tuôn rơi.

Lãng Thanh Vân tay áo phát phơ, râu dài rung rung, lớn tiếng cười nói: “Đường chương môn, nếu người đối với tên lãng tử phóng đảng này một lòng si tâm, quả nhân dễ dàng thành toàn dùm người, cho các người thành một đôi uyên ương dưới hoàng tuyền.”

Đang khi nói chuyện, chỉ quyết biến hóa, bích quang lập lòe, đao mang càng ngày càng hùng hồn tráng lệ, từ xa nhìn lại, trông giống một gốc bàn long trụ đâm thẳng lên trời. Bốn xung quanh lục khí uốn lượn, cuộn cuộn như xoáy nước, cực kỳ lộng lẫy.

Sở Dịch lạnh mình, biết đã không thể lùi được nữa, trong lòng máy động, nhớ tới lương thương pháp thuật của thái cổ hỏa tộc “Ngọc thạch câu phần”, cắn răng thầm nghĩ: “Mặc kệ hết thảy! Thường nghe nói ”đặt vào chỗ chết mà sống lại“, vô luận như thế nào, lúc này chỉ có liều chết thử một lần!”

Lập tức ha ha cười to nói: “Đường Tiên Tử đừng lo lắng, cái dao làm bếp của hấn dùng giết gà mổ trâu còn được, làm sao chém nổi ta, không khỏi làm cho người ta cười đến tẹo quai hàm mới là lạ. Hắc hắc, trận đánh ở Đông hải năm đó, nếu không phải ta vì câu dẫn lão bà của hấn, trong lòng có cố kỵ, cố ý nhường cho, thì làm sao mà thua hấn nửa chiêu được chứ? Hôm nay tay chân ta bất động, tùy ý cho hấn chém ba đao, hấn nếu có thể giết được ta, kiếp sau ta nguyện đầu thai làm con cháu hấn!”

Lãng Thanh Vân giận dữ cười gằn, nói: ” Chết đến nơi rồi, còn dám đại ngôn! Người tự cho là trốn ở dưới hòn đá, dùng làm tấm chắn, liền có thể ngăn cản ba đao của ta sao? Hừ, liều lĩnh đại đột, tự rước lấy diệt vong!”

Sở Dịch cười nói: ” Cũng không biết ai mới là người lớn tiếng không biết thẹn! Người nhọc bằng nếu không giết nổi ta thì sao? Có phải cũng nên đầu thai làm con cháu ta?”

Lãng Thanh Vân sanh tính cuồng ngạo tự phụ, coi trời bằng vung, vừa rồi một đao giết không chết Sở Dịch, đã rất giận dữ mất mặt, còn bị hấn khích bác như vậy, khí huyết trào lên, bật thốt lên, quát: “Họ Sở kia, quả nhân đã chém người một đao, trong vòng hai đao nữa nếu còn giết không được người, đời này kiếp này, vĩnh viễn không bước vào trung thổ nữa!”

Sở Dịch là đang chờ những lời này của hắn, lớn tiếng nói: " Hay lắm! Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, Đường Tiên Tử nàng là chứng nhân của ta. Ta nằm tại đây tiếp hai đao của ngươi, tuyệt không tránh né, tuyệt không phản kháng, ngươi nếu có thể giết được ta, tất cả pháp bảo trên người ta đều là của ngươi. Còn nếu ngươi không giết nổi ta, mau thừa dịp cút về Đông hải, làm con rùa biển đi!"

Đường Mộng Yếu mặt mày biến sắc, thất thanh nói: "Sở công tử, không nên"

Lăng Thanh Vân lông mày nhướng lên, trên mặt nổi lên màu sắc âm lãnh tàn khốc, quát lên: "Cuồng đồ, nhận lấy cái chết!"

Quang mang toàn thân bạo xạ, cả người và đao lao lên nhanh như thiểm điện, hào quang vạn trượng, đột nhiên biến thành một đạo quang mang xanh biếc to lớn sáng chói mắt, như sao chổi hướng về phía Sở Dịch đánh đến!

Cuồng phong gào thét, cỏ cây ngã rạp.

Đường Mộng Yếu hô hấp ngừng lại, chỉ cảm thấy một cổ khí lăng cuồng mãnh khó có thể tưởng tượng như sóng dữ, đánh thẳng vào mặt. con lừa ở bên nhất thời kêu lên một tiếng quái dị, cả thân mình bị hất bổng lên cao rồi rơi xuống, rớt thẳng vào đầm, nước bắn tung tóe.

Tâm trạng nàng hoảng hốt, tiềm thức xuất ra "Xuân thủy lưu" để chống lại, đã nghe Lăng Thanh Vân quát: " Tiểu nha đầu, ngoan ngoãn đứng một bên mà xem đi"

"Ông!" hồ khẩu tê rần, khí huyết dâng trào, thân bất do kỷ bị hất bay lên, rơi ra ngoài xa hơn mười trượng.

Liếc mắt nhìn lại, bích quang chói mắt, còn không đợi nàng phục hồi tinh thần lại, đạo đao mang cuộn cuộn nọ đã điên cuồng bổ vào phía trên Cự linh thạch!

"Oanh!" tiếng vang đinh tai nhức óc, khí lăng tận trời, cả Lạc nhận phong tựa hồ đều chấn động kịch liệt.

Đường Mộng Yếu trước mắt tối sầm, trong lòng trầm xuống, phảng phất rơi vào vực sâu vạn trượng, há mồm muốn la lên "Sở công tử", nhưng chỉ phun ra một ngụm máu tươi.

Giữa lúc hỗn loạn, chỉ nghe thấy tiếng động ầm ầm liên tục, Sở Dịch ha ha cười to nói: "Thoải mái quá! Thoải mái quá! Quả nhiên là "người già mà có con cháu thì có tất cả", trời đất khô hanh, người già gia đang rất ngứa, may sao có đứa cháu lấu linh, giải giúp gia gia ta thật thoải mái!"

Đường Mộng Yếu trong lòng nhẹ nhõm hẳn, muốn nhảy căng lên, nhưng cũng biết toàn thân tê liệt, không thể động đậy, ngay cả nói cũng nói không nên lời. Nguyên lai trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng đã bị đao khí của Thanh Đế phong trấn kỳ kinh bát mạch.

Nàng vừa sợ vừa vội, định tình nhìn kỹ, chỉ thấy bụi mù cuộn cuộn, bích lăng tận trời, giữa không trung Cự linh thạch "Hô hô" bay lộn, một hồi lâu cũng vẫn không rơi xuống.

Đương nhiên một đao kinh thiên động địa này của Lăng Thanh Vân, mạnh mẽ như vạn quân đánh lên Cự linh thạch khiến nó văng từ trong đất ra, bắn thẳng lên trời!

Sở Dịch hai tay hai chân vẫn như trước dính chặt trên hòn đá, nhưng lại không bị sao, ha ha cười dài, không ngừng nhìn chế diễu Thanh Đế, vô cùng tiêu sái.

Đường Mộng Yếu kinh ngạc, lo âu, lại có chút buồn cười nhịn không được, trong lòng ôn nhu nổi lên, nghĩ thầm: "Sở công tử thật sự là gan lớn hơn trời, khẩn yếu quan đầu như thế này, mà còn hi hi ha ha, hồ ngôn loạn ngữ, thật không có chút đứng đắn nào."

Nàng không biết Sở Dịch giờ phút này đang "như ngậm ba cân hoàng liên, có nỗi khổ mà nói không nên lời", bị "Hoa tín phong" của Thanh Đế đánh thẳng chính diện như vậy, cả Dương Minh vị kinh, Thái Âm tỳ kinh hai đại thổ chúc kinh mạch đều bị chấn đoạn, ngũ tạng lục phủ cũng bị trọng thương, chỉ là cố gắng cười mà thôi.

Lăng Thanh Vân cười lạnh không nói, nhưng trong lòng vô cùng kinh sợ, nghĩ thầm: "Không ngờ " Hoa tín phong " cũng giết hắn không được! Lỡ như một đao này còn không giết nổi hắn, chẳng phải để người trong thiên hạ chê cười sao? Không phải là anh danh một đời của Lăng mỗ sẽ bị mất đi trong tay tiểu tử này sao?"

Ý niệm này chợt lóe qua trong đầu, mồ hôi lạnh ướt đầm, đột nhiên có chút hối hận đã cùng hân ước hẹn cá cược ba đao.

Ngay lập tức khởi động cuồng khí, thay đổi ý niệm: “Quả nhân tung hoành thiên hạ hơn trăm năm, coi thường tam giới, khinh mạn thần quỷ, tiểu tử này thì tính là cái gì? Đừng nói là hân, dù hôm nay, Nữ Oa đích thân tới, ta cũng khiến cho nàng cả người lẫn đá, hóa thành tê phẫn!”

“Hô!” toàn thân hân bích quang nộ bạo, phảng phất như một đoàn lục hỏa, thiêu đốt rừng rực.

“Đông phong phá” ô ô gào thét, quanh thân bốc lên vô số gợn ánh sáng màu xanh biếc cấp tốc dẫn ra, trong phút chốc như cơn lốc cuồng nộ, cuộn cuộn bắn ra, bốn phía cỏ cây nương theo tiết tấu, run rẩy phập phồng kịch liệt.

Sở Dịch trong lòng kinh hoàng, biết hân đang muốn ra đòn quyết định, sắp dùng trọng thuật cao nhất của “Hoa tín phong” là “Kinh chấp”.

Lập tức mặc niệm “Ngọc thạch câu phần quyết”, chân khí thao thao chuyển động, hướng thẳng tới lòng bàn tay. Hồng quang quanh thân bùng phát, xuyên thấu qua hàng ngàn vạn lỗ trên Cự linh thạch, tản ra chấp chờn, như đám mây hồng bay lượn.

Lăng Thanh Vân nhắm chặt hai mắt, đứng bất động vững chãi, “Đông phong phá” càng chuyển càng nhanh, phát ra tiếng phong lôi ầm ầm, bốn phía bích phong cuồng vũ, cát bay đá chạy, cả Lạc nhận phong đột nhiên biến thành một mảng xanh lục mơ mơ hồ hồ.

“Oanh long long!”

Giữa trời đêm một đạo thiểm điện trắng lóa sáng bùng lên, đột ngột bổ vào đỉnh núi, tiếng sấm rền vang, trời nghiêng đất lở.

Cả trời mây đỏ đột nhiên đều biến thành màu xanh xám ảm đạm, xoay chuyển thành hình tròn như xoáy nước, một đạo bích quang bỗng dừng phá mây mà ra, nhằm thẳng người Lăng Thanh Vân phóng tới.

Tiếp theo, đạo thứ hai, đạo thứ ba vạn ngàn đạo lục quang cứ chính xác bắn thẳng xuống người hân, nhân đao hợp nhất, quang mang chói mắt, lăm lăm như thiên thần.

Quang ba cuộn cuộn, chỗ ánh sáng đi qua, cây cỏ, hoa lá trên vách đá tất cả trong nháy mắt đều úa vàng khô héo.

Sở Dịch, Đường Mộng Yếu hít một hơi khí lạnh, không ngờ tu vi Ma Môn Thanh Đế đã đột phá cảnh giới “Địa tiên”, có thể thông qua thiên địa phong vân, hấp thu linh khí vạn vật cỏ cây!

“Đỉnh!” loan đao quang mang bạo phát, Lăng Thanh Vân bỗng dừng mở hai mắt, đồng tử cũng biến thành màu xanh biếc yêu dị, cười tàn ác, nói: ” trăm năm ân cừ, một lần kết thúc. Sở Cuồng Ca, nạp mệnh đi!”

“Oanh!”

Thiên địa sáng rõ, lục vân đầy trời phảng phất như sụp xuống.

Sở Dịch hai mắt đau nhức, không nhìn thấy gì, trong khoảnh khắc hiện lên một ý niệm trong đầu: ” Sanh tử thành bại là ở chiều này, không phải người chết, đó là ta vong!(4)”

Tiềm thức hét lớn một tiếng, đan điền phảng phất trong thoáng chốc vỡ ra, tất cả chân khí như nham tương cuộn cuộn, ầm ầm dũng mãnh tiến vào lòng bàn tay, bàn chân, hướng tới Cự linh thạch mạnh mẽ phun xuất ra.

Chỉ nghe bên tai “oanh long” một tiếng nổ lớn, trong đầu tiếng “Ông ông” vang vọng, phảng phất bị vạn ngàn lôi đình đánh trúng đỉnh đầu, toàn thân trì trệ, tai mất như biến mất, không còn một chút tri giác nào.

Im lặng hoàn toàn, trước mắt đen kịt.

Giống như chỉ vừa qua một khoảnh khắc, lại giống như đã trôi qua rất lâu sau đó, rốt cục, lại nghe thấy cuồng phong gào thét, ầm ầm liên hồi, trước mắt quang ảnh mờ lung, cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ thấy Lạc nhận phong cỏ cây khô khốc, dốc đá đoạn liệt, khắp nơi một mảnh hoang tàn cô tịch.

Đường Mộng Yếu nằm ở ngoài xa trăm trượng, khuôn mặt xinh xắn đỏ hồng, điệu mục tròn tròn, vừa mừng vừa sợ nhìn mình, ngẩn lệ nơi khóe mắt dâng lên.

Bên cạnh nàng, con lừa ướt sũng đang đứng, hai mắt trừng lớn, vẫn không nhúc nhích, một hồi lâu mới phe phẩy cái đuôi, chắc là bị dọa đến choáng váng.

Còn chính mình vẫn ở trên không trung, hai tay hai chân cũng vẫn như cũ dính chặt trên Cự linh thạch, chỉ là cự thạch nọ đã biến thành màu nám đen.

Ngay cạnh đấy, loan đao màu xanh biếc dính cứng trên tảng đá, đao tiêm dày đặc, sát khí trùng trùng.

Lăng Thanh Vân đứng sững ở chỗ khác, cách tảng đá một đoạn, sắc mặt tái xanh, trong mắt kinh nghi, phần nộ, đau thương, cừ hận, mất mát giao nhau lẫn lộn, vẻ mặt phức tạp cổ quái không diễn tả được bằng lời.

“Bụp!” Cự linh thạch to lớn cứng rắn là vậy mà đột nhiên vỡ tan thành tê phấn, tro tàn theo gió bay bay, tay chân Sở Dịch nhất thời nhẹ bẫng.

“Đông phong phá” kêu lên một tiếng, lướt qua má hấn, bay ngược về, quay trở lại tay Lăng Thanh Vân.

“Ta đã thành công! Ta đã thành công!” Sở Dịch mừng vui như điên, nhin không được cất tiếng cười dài nói: “Hảo tôn tử! đa tạ người giúp gia gia phá mở gông cùm!”

Lạc cực sanh bi(5), đột nhiên run lên, chỉ thấy kỳ kinh bát mạch như thiêu như đốt, một trận đau nhức tới tận xương tủy nhanh chóng lan ra toàn thân, mồ hôi lạnh xuất ra đầm dề, suýt nữa từ giữa không trung rơi xuống.

Nguyên lai, Sở Dịch đoán định là ngũ hành mộc sanh hỏa, hỏa khắc kim, cứ thế mà tiếp diễn, dùng “Ngọc thạch câu phần đại pháp ” thay đổi kinh mạch bản thân, thừa lúc Lăng Thanh Vân thi triển “Kinh chấp quyết” toàn lực tấn công, đem mộc chúc chân khí vô cùng cường mãnh quán nhập vào trong cơ thể, khiến cho hỏa chúc chân khí của mình trong phút chốc kích tăng lên quá ba lần.

Sau đó, hấn lại đem chân khí hai người dẫn ra, đồng loạt tác dụng lên trên Cự linh thạch. Mộc hỏa tương sanh, trong nháy mắt bộc phát, khiến uy lực không dưới thiên lôi địa hỏa.

Hai người, một đã đạt đến cảnh giới “Địa tiên”, người còn lại thì có thân thể Tấn tiên, lại đều đem hết toàn lực, kích hóa tiềm năng của mình đến mức cực đại, Cự linh thạch tuy là hỏa tính thần thạch, nhưng sao chống nổi hợp kích kinh khủng đến thế được?

Tuy nhiên “Ngọc thạch câu phần” đại pháp này là do thái cổ Hạng Bạt(6) sáng tạo, mặc dù hay ở chỗ trong thời gian ngắn có thể mượn ngoại lực, phát huy tiềm năng cực lớn không thể tư nghị, nhưng kỳ kinh bát mạch toàn thân nhất định bị đốt cháy, phá hủy, lưỡng bại câu thương.

Lăng Thanh Vân cuồng vọng tự phụ, cực trọng mặt mũi, mấy năm nay dốc lòng tu luyện, có thể nói khả dĩ vô địch thiên hạ, không nghĩ đến hôm nay đem hết toàn lực, không những không giết được Sở Dịch, lại còn cứu hấn thoát khỏi Cự linh thạch, trong lòng thất bại chán nản đến cùng cực.

Mắt thấy Sở Dịch đắc ý reo vang, lửa giận từ đáy lòng nổi lên, đột nhiên hiện ra ý niệm ác độc, thầm nghĩ: “Tiểu tử này thôn tính nguyên thần sở cuồng nhân cùng lão mũi trâu, tiềm lực sâu không lường được, lại có Hiên Viên ngũ bảo nơi tay, hôm nay không trừ, tất thành họa lớn! Ta ba đao giết không được hấn, chẳng lẽ ba trăm đao, ba ngàn đao còn giết không được hấn sao?”

Ý niệm vừa sinh, sát khí đại phát, “Đông phong phá” tức thì phát tiếng long ngâm, hàn quang lấp lóa.

Sở Dịch giật mình, thầm hô không xong: “Con bà nó, lão yêu này muốn làm trái lời rồi!”

Lúc này kinh mạch hấn đứt đoạn, chỉ bằng chân khí mạnh mẽ giữ mạng, đừng nói là Thanh Đế, tùy tiện phái một thôn phu sơn dã, dùng con dao bổ củi, hấn cũng không tiếp nổi.

Linh cơ máy động, nghĩ thầm: ” Đành vậy, hôm nay ta phải diễn vở Gia Cát Khổng Minh, dùng ” không thành kế “, dọa đuổi Tư Mã Ý người về Đông Hải!”

Lập tức ha ha cười nói: “Lăng Thanh Vân, trường sanh quyết có nói là ” thiên nhân hợp nhất, vạn vật trường sanh, tương xúc tương ích, hân hân hướng vinh “. Mà ”Hoa tín phong ” của ngươi lại là kiệt trạch nhi ngư(7), đả người đả mình, bất quá chỉ là tà ma ngoại đạo, thế mà cũng dám tự xưng Thanh Đế? Hắc hắc, cái này gọi là “khỉ ướt đội mao”(8), quả là đáng cười! Hây hây hây, gia gia cho ngươi nhìn xem cái gì mới chánh thức là thái cổ trường sanh quyết!”

Lăng Thanh Vân tu luyện chính là bản không đầy đủ của (Trường sinh quyết) lưu lạc ở Đông hải thời thượng cổ, nghe hắn nói “Thiên nhân hợp nhất, vạn vật trường sanh, tương xúc tương ích, hân hân hướng vinh” mười sáu chữ chân ngôn, nhất thời rung mình: “Đúng rồi! thăng nhĩ này tại tần lăng địa cung rình coi rất nhiều thượng cổ bí tịch, nói không chừng thật sự đã xem qua (Trường sinh quyết cũng nên!”

Sở Dịch đưa tay rút Thiên xu kiếm ra, tập trung niệm lực, quát nhẹ một tiếng, một luồng bích quang từ mũi Thiên xu kiếm xạ ra, nhập vào bụi cỏ.

Đám cỏ dại vốn khô héo khẽ run lên, rồi dần dần khôi phục lại màu xanh, đong đưa chấp chờn theo gió, tràn trề sức sống.

Lăng Thanh Vân trong lòng đại chấn, sát ý biến mất, kinh ngạc nhìn bụi cỏ xanh một hồi lâu, rồi lật bàn tay lại, đem “Đông phong phá” thu vào kinh mạch, trầm giọng nói: “Đã thụ giáo!” rồi xoay người, cũng không quay đầu lại nhẹ nhàng bỏ đi xa dần.

Nhìn theo bóng người bé như hạt đậu, sau khi biến mất nơi hướng nam của núi, mới nghe truyền đến một câu nói từ xa: “Chuyện cũ ngày trước, coi như xóa bỏ. đời này kiếp này, quả nhân tuyệt sẽ không bước vào Trung Nguyên nữa bước.”

Một kiếm vừa rồi của Sở Dịch đã hao tận hết chút chân khí còn sót lại, nghe câu ấy, như trút được gánh nặng, không kiên trì nổi nữa, “A” một tiếng, thở một hơi dài, nhất thời từ giữa không trung nặng nề rơi xuống đất, mắt nổ đom đóm, xương cốt toàn thân giống như bị rời ra từng khúc một.

Con lừa “A hu” một tiếng, tung bốn vó, vui mừng khôn xiết lao nhanh tới, lắc đầu quấy đuôi, đầu lưỡi ẩm ướt liếm không ngừng lên mặt hắn.

Sở Dịch vừa nhột vừa ngứa, nhưng ngay cả khí lực để cười cũng không còn, quay đầu nhìn lại, ánh trắng sáng trắng trong như nước, chiếu trên khuôn mặt Đường Mộng Yểu, đôi mắt đẹp ngân ngấn nước trong veo, đang si ngốc nhìn mình.

=====Chú giải=====

(1)Hà đồng: kappa là 1 giống vật tưởng tượng, dịch nghĩa thì là đứa con nít(đồng) sống dưới sông(hà), tay chân có 5 ngón, và có mùi tanh như mùi cá. Kappa thích ăn dưa, trứng, táo và gan người. Nếu trêu chọc, chúng khóc như một đứa trẻ ; làm vừa lòng Kappa, chúng sẽ đền ơn.

(2) lưỡng thương pháp quyết: thương trong từ đả thương. Loại pháp quyết đánh người cũng tự đả thương chính mình

(3) nguyên văn: tam trường lưỡng đoản: là cái quan tài với ba mảnh gỗ dài và hai mảnh ngắn ghép lại, nếu không tính luôn cái nắp, ý nói là bị chết

(4)nguyên văn: bắt thị ngư tử liên thị vông phá (không phải cá chết, thì là lưới bị phá)

(5) lạc cực sanh bi: niềm vui mà đến tột cùng thì nổi buồn xuất hiện

(6)Hạn Bạt: thần hạn hán

(7)kiệt trạch nhi ngư: tương đương với câu: giết ngỗng lấy trứng

(8)mộc hầu nhi quan: khỉ đội mũ ướt, chỉ thứ giống người mà không có bản sự của người.(theo Sử ký- tích Hàn Vũ)

98. Chương 98

Hai người đứng cách nhau trăm trượng, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng buồn vui đan xen, tưởng như đang ở trong một giấc mộng dài.

Chỉ một đêm ngắn ngủi, bọn họ qua ranh giới sinh tử mấy lần, lúc này hồi tưởng lại, cũng thấy kinh tâm động phách.

Gió núi gào rú, từng trận từng trận phủ lên gương mặt nóng bừng của họ, mát lạnh thấu tim, càng làm họ thêm sảng khoái.

Hai người không nhin được, nhìn nhau cười, trong sự hoan hỉ, lại có cả chút ngượng ngùng, dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không nói ra lời. Sau đó chỉ đứng yên lặng trên đất, không suy nghĩ gì.

Trăng sáng dần dần lặn xuống, cảnh đêm ôn nhu, xung quanh tất cả biến thành tĩnh lặng mà mỹ lệ, ngay đến tiếng hú của con lừa, lúc này đến tai, cũng trở thành như tiên nhạc êm tai mỹ diệu.

Sở Dịch giật mình, đột nhiên nhớ tới Yến tiểu Tiên nhị nữ sống chết không biết thế nào. thất thanh nói: "Hồng rồi"

Vừa mới nói, lập tức thấy trước ngực đau như bị xé, hần nhú mày kêu "a" lên một tiếng.

Khóe mắt liếc qua, hần thấy đôi mắt đẹp của Đường Mộng Yếu đang nhìn hần chăm chăm, ánh mắt chứa đầy khẩn trương và quan hoài, Sở Dịch thấy lòng ấm áp, cơn đau dường như tiêu biến phần lớn, mỉm cười nói:

- "Ta không sao, nàng cứ yên tâm"

Đường Mộng Yếu thở phào một hơi, đột nhiên cảm thấy ngượng nghịu, mặt đỏ bừng, quay đầu đi, giả vờ đang ngắm dãy núi phía xa xa, không dám nhìn hần.

Chính lúc này, chợt thấy từ phía sau núi truyền lại tiếng thì thào:

- "Đúng rồi, nhất định là chỗ này! con bà nó, Lý Tư Tư con yêu nữ đó đúng là giảo hoạt, biết đạo Hoa Sơn diệt môn, không có người ở gần, nên lừa tiểu tử họ Sở đến đây. Nếu không phải lão lộc lưu lại ký tự, thì đúng là khó mà tìm đến đây được."

Hai người lạnh người, nhìn nhau một cái, thâm hô không hay. Con lừa cũng dường như biết có chuyện bất diệu, không phát ra âm thanh nào, con người chuyển động liên lảo, khẩn trương cảnh giới.

Lại nghe thấy tiếng một nữ tử cười lạnh nói:

- "Đúng là châu chấu bắt ve, chim sẻ ở phía sau. Lý Tư Tư quá xem thường chúng ta. Sư tôn chết đi, ả tưởng bằng vào hợp hoan trùng còn có thể khống chế chúng ta nữa sao? Hừ, để chúng ta giải quyết tận gốc, kiếm được Hiên Viên lục bảo, coi ả còn làm gì được chúng ta nữa."

Sở Dịch lòng trầm xuống, hít một hơi lương khí, thanh âm đó nghe rất quen thuộc, chính là của Đinh lục nương.

Ngưng thần đồng tai nghe ngóng, tức thời hần đoán được đại khái. Thì ra những môn sinh của Tử Vi môn như Đinh lục nương, Lý Mộ Đường cùng Hà Khôi tuy bị hợp hoan trùng khống chế, đối với Lý Huyền trung tâm không đổi, nhưng không hề để Lý Tư Tư trong mắt.

Nay Lý Huyền đã chết, quần long vô chủ, lòng người đều được đưa lên bàn tính, ngoài mặt tuy đối với Lý Tư Tư hết mực cung kính, cùng đối phó Sở Dịch, nhưng lại ngầm câu kết lẫn nhau, sai Lộc Lục đại tiên lưu lại dấu vết, sau đó từ từ đi trộm Hiên viên lục bảo, rồi sẽ đối phó với Lý Tư Tư.

Một cơn sóng chưa qua, cơn sóng khác đã ập đến.

Nếu đổi lại là bình thời, bọn người Đinh lục nương cùng Lý Mộ Đường có hợp lực lại, cũng không địch được một đầu ngón tay của Sở Dịch, nhưng lúc này hần kinh mạch chấn đoạn, chân khí không có, Đường Mộng Yếu bị phong trần lục đạo, không thể động đậy, chỉ có thể trừng mắt đợi chết mà thôi. doc truyện tại .
Nguồn tại

Nghe thấy tiếng bước chân của bọn chúng càng lúc càng gần, hai người thúc thủ vô sách, sự hoảng loạn, kinh sợ nổi lên trong lòng.

Họ nhìn nhau một lúc, bỗng cảm thấy trời cao trên người, hoạt kê khó đoán, nhìn không được cùng cất tiếng cười.

Đường Mộng Yếu đôi mắt ôn nhu, khéo miệng hàm tiếu, nhìn chăm chăm Sở Dịch, nhẹ nhàng lắc đầu, tựa như biểu thị nàng không hề sợ hãi.

Sở Dịch tinh thần phấn chấn, hào khí dâng lên, lòng nghĩ:

-“Không sai, ngay đến Thanh đế cũng bị ta ép phải ra khỏi Trung thổ, huống chi hai con tiểu yêu này, có kể là gì? Cùng lắm là giờ ”Không thành kế” ra lần nữa”.

Liền đó, hần cố nhịn cơn đau, lão đảo đứng lên, tuốt Thiên xu kiếm ra, ha ha cười to nói:

-“Cái gì châu chấu bắt ve, ta thấy bọn ngươi là con ngài lao vào lửa. Đinh lục nương, Lý Mộ Đường, Sở gia đợi ở đây lâu lắm rồi, còn không mau bỏ đến đây!”

Lời nói đó vừa xuất, bốn phía lập tức tĩnh mịch không tiếng động. Đường Mộng Yếu kinh sợ, tim đập thình thình, nín thở quan sát. Chỉ thấy tiếng lửa kêu lên a hu vang lên, dường như muốn thị uy.

Qua một lúc, cuối cùng cũng nghe thấy Đinh lục nương run giọng nói:

“ngươi...ngươi là người hay là quỷ?”

Ánh trăng nghiêng nghiêng, tây phong sáng ánh tuyết, ả đứng dưới gốc thanh tùng bên sườn núi, hồng y cổ vũ, da thịt như tuyết, mắt hạnh yêu mị đầy sắc kinh hãi hoảng sợ.

Đứng bên cạnh là một nam nhân dòng dõi Ba tư, tóc vàng hắc y, trợn mắt lú lười, mặt xám như đất, chính là Thiên cương chân quân Lý Mộ Đường không sai.

Sở Dịch lòng ngược lại rất bình tĩnh, ngạo nghễ ngồi trên một hòn đá bên bờ nhai, cười nói:

“Là người hay là quỷ, ngươi cứ đến trước mặt ta xem là biết thôi mà? Nếu còn dám lấp ló ló, Sở gia cho bọn ngươi phân không được mình là người hay quỷ đó!”

Bọn người Đinh lục nương sau khi biết thân phận thật sự của Sở Dịch, đối với hần cực kỳ sợ hãi, lúc này chỉ nghe thấy giọng nói của hần, từ xa nhìn thấy hần vẫn an nhiên không sao, thất hồn lục vía đã sớm bay quá nửa, đâu còn dám hoài nghi?

Trong lòng ai cũng hối hận không nguôi:” Phải sớm nghĩ đến rồi mới đúng, tiểu tử này là hợp thân chuyển thể của Sở Cuồng Ca cùng Lý Chí Nghi, để tôn, Tiêu Thái Chân đều chết dưới tay hần, chỉ bằng vào một ả yêu nữ Lý Tư Tư, làm sao là đối thủ của hần chứ?”

Hai người nhìn nhau, đau đầu sợ hãi, không dám chạy trốn, chỉ có thể tự ép mình tiến lên đỉnh Lạc Nhạn phong.

Sở Dịch cơ thể đau đớn từng trận như bị ai xé, nhưng vẫn ra vẻ thoải mái, cười nói:

-“Lý Mộ Đường, nghe nói tổ tiên ngươi là phú thương ở Ba Tư, quả nhiên giỏi tính toán, lúc nào cũng muốn không mất sức mà có được tiện nghi. Hắc hắc, đáng tiếc là khối cự linh thạch đó nhẹ quá, không dễ chết được ta, ngược lại bị Sở gia ta mài thành một đậu...Đúng rồi, hai người có khát không, có muốn uống một chén đậu tương không?”

Hần càng ra vẻ hoà hoãn, Lý Mộ Đường trong lòng càng sợ hãi, sắc mặt xanh trắng hồng chàm, hoán chuyển không ngừng, nghe đến câu cuối cùng, đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trên đất, răng gõ vào nhau lập cập, dập đầu nói:

-“Sở...Sở công tử tha mạng? Việc này không liên quan đến tiểu nhân. Đều là do Lý Tư Tư, ả tặc nhân đó ép chúng tôi làm thế? Thực ra bọn chúng tôi với ả hận thấu tận xương, chỉ là thân bất do kỷ, không có cách nào khác...”

Đinh lục nương run giọng nói:

-“Không sai! Chúng tôi bị huynh đệ Lý Huyền dùng cổ độc không chế,mấy năm nay mặt tuy tươi cười, nhưng sống không bằng chết.Sở công tử giết lão tặc Lý Huyền,là đại ân nhân của chúng tôi, bọn chúng tôi cảm kích còn không kịp,nào dám hại người?Giờ thấy Sở công tử cát nhân thiên tướng,bọn chúng tôi lòng rất cao hứng.”

Sở Dịch ha ha cười nói:

-“Nói như thế, các người không những không phải là địch nhân, ngược lại là bằng hữu sao?Không lẽ thật sự ta đã trách lầm các người?”

Đinh lục nương hai người nghe khẩu khí của hắn có vẻ xuôi xuôi, trong lòng hoan hỉ, vội vã dập đầu bình bình, đồng thanh nói:

-” Sở công tử mắt sáng như đuốc, soi sáng từng chân tơ,bọn chúng tôi nào dám lừa ngài? Ôn cứu mạng,đức tái tạo,tiểu nhân khắc cốt ghi tâm,suốt đời không quên.Chỉ là hai chữ bằng hữu thật là coi trọng tiểu nhân quá, từ nay trở đi,chỉ cần Sở công tử hạ lệnh một lời,bọn tiểu nhân dù vào biển lửa cũng không dám chối từ!”

Sở Dịch nghe thấy buồn cười, lòng nghĩ:

-“Hai tên này điều hoạt đa nghi,mình nếu như tỏ thái độ dễ dãi quá,ngược lại khiến bọn chúng nghi ngờ.Chỉ có đánh trúng tim đen,thao túng bọn chúng trong tầm tay, coi chúng như hay con cờ tốt.”

Liền đó, sắc mặt hắn biến đổi, lạnh lùng nói:

-“Mấy lời giải thích nghe cũng thuận tai đấy, chỉ là không biết đã nói với lão tặc Lý Huyền bao nhiêu lần rồi,lại còn dám đến đây nói tiếp với ta?Ta nếu như tin được bọn người, đã không xứng với mấy chữ mắt sáng như đuốc, soi sáng từng chân tơ đó?”

Hai người Đinh lục nương hai người hoảng hốt đến xưng cũng không dám, chỉ trỏ trời trỏ đất là liên tiếp phát độc thệ.

Sở Dịch chỉ cười lạnh không nói,nhân lúc bọn chúng không để ý, moi ra hai con giun đất từ đất bùn dưới chân.

Sau đó, hắn giả vờ trầm ngâm một lúc, với xoè tay ra, lạnh nhạt nói:

-“Tốt, nếu bọn người đã quyết ý cải tâm,theo ta đối phó với Lý Tư Tư,thì hãy nuốt hai con trùn ”Cửu độc tam thi ” này đi,từ nay về sau, nếu còn hai lòng, ta sẽ cho bọn người sống không bằng chết, không ra người không ra quỷ!”

Ánh trắng sáng chiếu trên bàn tay hắn,hai con trùn lúc phình to lúc thu nhỏ xoay tròn quanh nhau.Con lười thò đầu đến xem xét, lập tức thu đầu lại,kêu lên thất thanh, tựa hồ rất kinh hãi.

Đinh lục nương hai người vừa kinh nghi vừa sợ hãi, lòng nghĩ, chưa từng nghe thấy cái gọi là “Cửu độc tam thi ”trùn,chắc là hung trùng thời thái cổ thất truyền đã lâu,lâu đến nỗi không phân biệt được với những loại trùn khác,nếu thật như thế, thật làm người hoảng sợ

Hai người trù trù một lúc, cuối cùng cũng không hạ được quyết tâm,bị mục quang như cười mà không của Sở Dịch lướt qua,lông tóc dựng ngược, nghiêng rằng, bốc lấy con giun, nuốt thẳng vào bụng,rồi phủ phục dập đầu nói:

-” Công tử tại thượng, tiểu nhân từ nay gan óc lầy đất, cũng nghe lời sai khiến của công tử.”

Đường Mộng Yếu từ xa nhìn thấy thế vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không kìm được, thở phào một hơi.

Sở Dịch ha ha cười nói:

-“Gan óc lầy đất thì không cần, ”Cửu độc tam thi trùn” thích ăn nhất là óc với máu gan, bọn người nếu dám chống lệnh thì công, nó sẽ tự nhiên không tha món khoái khẩu đó.

Ngừng một lúc,hắn dương mày nói:

-” Trước mắt ta có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng muốn các người hoàn thành.Hạn cho bọn người trước khi mặt trời lên, cứu hai vị nương tử của ta ra từ tay Lý Tư Tư.Bọn nàng nếu thiếu một cọng tóc, hắc hắc, thì các cứ tự cầu may mắn đi.”

Đinh Lục nương cùng Lý Mộ Đường sắc mặt đại biến, liên tục dập đầu nói:

-” Chúa công minh giám! Yển cô nương cùng Tiêu cô nương không ở trong tay Lý Tư Tư.Đêm qua sau khi người đi rồi, chúng tôi theo mệnh lệnh của Lý yêu nữ tới Tề vương phủ bắt giữ hai vị tiên tử, không ngờ bị tuệ nhân hai nàng nhìn xuyên thấu,mở đường thoát khỏi trùng vây, không rõ tung tích.Bọn chúng tôi tìm kiếm cả đêm mà không thấy chút tin tức nào.

Sở Dịch rất mừng, hòn đá đè nặng trong tim kể như được dỡ bỏ, nhin không được ha ha cười nói:

-” Hay thật. quả nhiên không hổ là nương tử của ta!”

Con lừa đứng ở một bên cũng hí lên hoan hỉ, ngẩng đầu khịt mũi, tựa hồ như nó cũng cảm thấy vui mừng.

Đinh lục nương hai người vội không bỏ lỡ thời cơ tán thưởng Tiêu,Yển hai nàng thông minh thế nào, trầm tĩnh lãnh đạm ra sao,nào là trí dũng song toàn, nào là trọng tình trọng nghĩa,nào là mạnh không có nhược điểm, làm bọn chúng tâm phục khẩu phục sát đất.

Sở Dịch lúc này tâm tình khoái trá, tuy biết chỉ là nịnh bợ, nhưng nghe cũng rất êm tai, cười nói:

-“Nếu hai nàng đã trốn thoát, các người mau tiếp tục tìm ra họ đang ở đâu,thêm vào động hướng của Lý Tư Tư, báo cáo một lượt với ta khi ta quay lại Trường An.Giờ thì lăn đi cho ta.”

Hai người như vừa được đại xá, đồng thanh dập đầu vâng dạ, đứng lên nhanh chóng rút khỏi bờ nhai,lại hành đại lễ, rồi mới chạy như bay xuống núi.

99. Chương 99

Sở Dịch trong lòng khoái trá, thở phào một hơi lớn.

Gió lạnh thổi đến,mồ hôi trên lưng dính vào y phục,khiến hắn mát lạnh.

Vừa mới đứng dậy, hắn đột nhiên cảm thấy đau thấu tim, lập tức trước mắt tối đen,kim tinh nhảy múa,lăn ra bất tỉnh.

Trong lúc hốt hoảng, hắn cảm thấy xung quanh nóng như lửa như,đau đớn đến tận xương,dường như bị tra tấn nơi núi đao biển lửa.

-“Sở công tử! Sở công tử!”

dường như có một âm thanh dịu dàng không ngừng hô hoán bên tai hắn,xa xăm tựa như truyền về từ thiên đường.

Âm thanh đó như rất quen thuộc, lại như xa lạ, giống như làn gió xuân thoảng qua tim,thổi từng trận gió mát dập dìu,làm hắn bỗng quên đi đau đớn, muốn trầm say vào âm thanh đó.

Trên mặt hắn thấy mát, một giọt, hai giọt...như mưa liên tiếp rơi không ngừng rơi trên gò má hắn, mát lạnh đến tận tim.

Tiếp đó, u hương phả vào mũi, hai cánh hoa mềm mại ả ướt nhẹ áp lên đôi môi khô nẻ của hắn, một vật mềm mại thơm ngọt trơn tuột khe tách răng hắn ra,tổng một vật tròn xoay mát lạnh vào trong cổ họng.

Vật đó ngọt ngào như mật, trong mát tựa như suối,dần tan trong bụng hắn, cảm giác nóng như thiêu đốt trong thể nội lập tức biến mất.

Trước mắt sáng lên, hần đường như mình đang trôi nổi trong biển mây bồng bềnh không bến bờ, trước mắt có một người con gái, dịu dàng nhìn hần, khuôn mặt cười mông mông lung lung như ảo ảnh nơi sóng nước, nhìn không rõ.

Hần vươn hai tay, những muồn sờ vào khoé miệng đang cười của nàng, khuôn mặt đó đột nhiên như nhẹ làn khói, như hơi nước tan đi, trong tay chỉ nắm được vài giọt nước mắt phát sáng lấp lánh, rồi bốc hơi thành sương dưới ánh dương quang trong khoảnh khắc.

Có những lúc, hần dường như nhớ ra người ấy là ai, nhưng lại lập tức quên mất.

Hần những muồn gọi nàng, nhưng lại không phát ra tiếng, những muồn mở to mắt để nhìn cho rõ, nhưng da mắt lại dường như trĩu nặng, giống như tam sơn ngũ nhạc đang đè lên, mọi thứ hỗn hỗn độn độn, khiến cho hần thấy như mình đang chìm dần từng chút một vào biển mây vô biên vô tận...

Dần dần, hần giống như muồn ngủ thiếp đi, lại giống như là vừa mới tỉnh dậy

Mơ mơ hồ hồ không biết qua bao nhiêu thời gian, đột nhiên cảm thấy trong bụng đói cồn cào, rất khó chịu.

Sở Dịch ” a ” lên một tiếng, đột nhiên ngồi dậy, thét lên:

-” Đói chết ta rồi”

-“Sở công tử! người tỉnh lại rồi à!”

Bên tai hần truyền lại thanh âm Đường Mộng Yếu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, rồi cả tiếng ô ô hoan hỉ cao vút của con lừa.

Quay đầu nhìn lại, bầu trời đầy rắng mây sắc sỡ, Đường Mộng Yếu trong y phục màu lục, đứng tại cửa động, tiểu dung thanh lệ động nhân, ánh tịch dương còn sót lại dát ánh vàng lấp lánh lên thân nàng, lung linh làm hần hoa mắt.

Mao lư hí lên vui mừng chạy vào trong động, cúi thấp đầu, trái cọ phải dụi lên thân hần, rất là thân mật.

Sở Dịch buồn quá, ha ha cười to, bụng liền theo đó kêu lên ục ục, giống như rất nhiều con ếch xanh cùng kêu lên trong bụng hần.

Đường Mộng Yếu nhin không được, mỉm cười nói:

-“Sở công tử đã mười một ngày không ăn uống gì rồi, đói như thế cũng phải...”

-“Mười một ngày?”

Sở Dịch kinh ngạc, nhớ đến sự việc trước đó, sợ hãi nghĩ

-“Không lẽ ta đã hôn mê đến mười một ngày sao?”

Đường Mộng yếu gật đầu, trong đôi mắt đẹp bi hi giao nhau, nhét một viên cao dược màu tím đen vào trong tay hần, nói:

-“Sở công tử, đây là ”ngũ chi bách hoa cao” của tề phái, người dùng tạm cho đỡ đói.

Đạo môn tu chân vì trường sinh thành tiên. tịch cốc phục thực (*), không ăn ngũ cốc tạp lương*, lấy hoa quả, cao dược để sống. Vách phái đều có tiên đan cao dược độc môn mật chế.

Ngũ chi bách hoa cao của Thượng Thanh môn tương truyền là thái cổ Cô xạ tiên tử chế ra, lấy linh chi, phục linh, địa hoàng, cầu kỳ, cam thảo v.v.. doc truyện tại . hơn một trăm loại tiên thảo kỳ hoa, nghiền nát mà chết, nổi danh thiên hạ.

Sở Dịch cảm ơn tiếp lấy, đột nhiên lạnh người, nhớ đến mình thi triển ” Ngọc thạch câu phân đại pháp, rõ ràng đã từng chấn đoạn kinh mạch toàn thân, sao lúc này lại không hề đau đớn chút nào?

Ngưng thần xem xét, chỉ thấy kỳ kinh bát mạch của hần đã hồi phục như cũ, khí huyết lưu thông tự do,” a” lên một tiếng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, kỳ quái nói:

-” Đường tiên tử, kinh mạch của ta...sao lại hồi phục rồi? là nàng đã cứu ta sao?”

Đường Mộng Yếu mỉm cười nói:

–“Sở công tử bị Lý chân nhân cùng Sở Cuồng Ca hợp lực đả thông thành thân tán tiên, lại dung hợp chân nguyên của hai vị tiền bối, thoát thai hoá cốt, kỳ kinh bát mạch vốn có một năng lực tự hồi phục rất mạnh.”Thượng thanh ngưng thần lộ” của bốn phái bất quá chỉ có hiệu quả phụ liệu mà thôi.

“Thượng thanh ngưng thần lộ” là tu chân đan lộ do Mao sơn Ngu phu nhân tự tay điều chế, Sở Dịch sớm đã nghe tiếng, không ngờ công hiệu thần diệu đến thế, chỉ trong mười một ngày ngắn ngủi, hồi phục lại toàn bộ kinh mạch đã bị chấn thương đứt vỡ của hắn.

Hắn vừa vui mừng vừa cảm kích, tung người nhảy xuống khỏi phiến đá, cung kính hành lễ nói:

–“Đa tạ Đường tiên tử ban được cứu giúp!”

Đường Mộng Yếu mặt trở hồng, tránh người sang một bên, thấp giọng nói:

–”Sở công tử đã quá nặng lời. Nếu không phải được Sở công tử mấy lần ra tay tương cứu, Mộng Yếu khó sống được đến ngày hôm nay. Đồng tuyền chung nạn, uống nước nhớ nguồn, chỉ mấy viên đan lộ, có đáng là gì?”

Sở Dịch thấy nàng ngưng ngưng, tim đập mạnh, ho khan một tiếng cười nói:

–“Nếu là như thế, ta không khách khí nữa”

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bên ngoài cửa động rừng thông dày đặc xanh ngắt, xa xa rặng núi nhấp nhô, đỉnh núi phủ tuyết cao vút hiểm trở, dưới ráng chiều ánh bạc toả ra tứ phía, tráng lệ phi phàm.

–“Đúng rồi, chúng ta đang ở đâu đây?”

Đường Mộng Yếu trả lời: xem tại

–“Sở công tử yên tâm, đây là Thái Bạch sơn, cách xa Hoa sơn, Lý Tư Tư không thể tìm tới đây được. Đợi người an dưỡng khoẻ rồi, mới quay lại Trường An cũng không muộn...”

Sở Dịch trong lòng trầm xuống, thất thanh kêu lên:

–“Hồng rồi, qua mười một ngày, không hiểu tình hình ở Trường An chao đảo, biến thành thế nào rồi! Đường tiên tử, chúng ta phải quay lại kinh thành.”

Đúng lúc hắn xoay người định ra khỏi động, trọng thương mới khỏi, chân khí không thông, chân vấp một cái, chỉ thấy mùi hương phả vào mũi, tay chạm phải cái gì mềm mại, ngã đứng vào lòng Đường Mộng Yếu.

Đường Mộng Yếu a lên một tiếng, ngưng đến mặt đỏ hồng, nhắm mắt lại, thân hình mềm nhũn, không biết làm gì mới phải, lồng ngực phập phồng kịch liệt

Sở Dịch quần bách, mặt đỏ rần tê tê, muốn rút người ra, nhưng ngửi thấy mùi hương thanh u của cơ thể nàng, liền lấy vòng eo mềm mại...hồn phách bay lên mây, cả người như bị pháp thuật đông cứng lại, không thể động đậy.

Con lừa nghiêng đầu, mở to hai mắt, dường như không hiểu họ làm gì, qua một lúc, dường như nhìn không được nữa, nó mới thất thanh kêu “a u a u” một tràng to, chân dậm dậm trên đất, đuôi lắc lư hoan hỉ.

Đường Mộng Yếu bờ mi khẽ run, mặt hồng mọng như quả cà chua chín, tránh nhẹ sang một bên, thấp giọng nói:

–” Sở công tử, người...người tuy kỳ kinh bát mạch đã liền, nhưng chân khí chưa hồi phục hoàn toàn, dục tốc bất đạt, phải nghỉ ngơi vào ngày mới được...”

Âm thanh như tiếng muỗi kêu, vài từ nghe không rõ.

Sở Dịch đối với vị thượng thanh tiên tử đơn thuần lương thiện này vốn có thiện cảm, lại dung hợp nguyên thần của Sở Cuồng Ca, tính tình trở thành phong lưu không câu nệ, đêm đó dưới Trầm Ngư Uyên môi chạm môi, nếu không phải là trong giờ phút nguy hiểm, lại đang lo lắng cho Yến, Tiêu hai người, thì khó bảo đảm hắn không có lòng bậy bạ

Lúc này thấy đôi môi anh đảo của nàng mềm mại tươi mát, tim đập thành thành, tình cảnh lúc đó như hiện lại, khí huyết xông lên, không thể không chế, ép người nàng vào tường đá, cúi người xuống hôn.

Đường Mộng Yếu run rẩy, mở to đôi mắt đẹp, kinh ngạc vừa mê loạn nhìn chăm chăm vào hắn, những muốn đẩy hắn ra, nhưng dường như mất hết khí lực, mềm nhũn như bông.

Mùi hương lan tỏa, Sở Dịch tham lam hút lấy đầu lưỡi ngọt ngào, dường như hận không thể hút luôn cả linh hồn của nàng qua nụ hôn ấy.

Khoảnh khắc đó, Đường Mộng Yếu ý loạn tình mê, chút chống chọi cuối cùng cũng phút chốc sụp đổ, nàng nhắm hai mắt lại, mặt hồng như say, như con dê chờ bị giết, mặc cho hắn cuồng bạo mà ôn nhu khinh bạc.

Nghe thấy nàng ư hư hỗn hển, Sở Dịch tình dục thiêu đốt, nhịn không được thò tay vào trong y phục nàng, vuốt ve thân thể nóng như lửa. Mỗi lần vuốt ve, lại thấy nàng như bị điện kích, run rẩy không ngừng.

Nhưng khi tay hắn lướt xuống dưới, Đường Mộng Yếu đột nhiên giật mình, hoàn hồn lại, thất thanh kêu lên: “Không được!” rồi đẩy mạnh hắn ra.

Sở Dịch đứng lên, đầu đang nóng bừng như bị đổ nước lạnh, lập tức tỉnh lại. Sợ hãi nghĩ: “Sở Dịch ơi Sở Dịch, người làm cái gì thế này! Nàng là chương môn Thượng thanh môn, xuất gia tu chân, lại vừa mới cứu người, thế mà người dám khinh bạc, hành động như thế có khác gì với bọn người trong ma môn nào?”

Hai người đứng sững nhìn nhau một lúc lâu, trên mặt đỏ hồng, đều thấy hổ thẹn, muốn nói điều gì, mà nói không nên lời.

“Bốp” Sở Dịch vừa ngưỡng vừa thẹn, tự mình tát mạnh một cái, cười khổ nói:

– “nhất thời trong lúc hồ đồ, mạo phạm Đường Tiên tử, tội đáng muôn chết! Nếu như còn dám đường đột, xin tiên tử cứ cho ta một kiếm là được, không cần khách khí!”

(biết người ta không dám đâm rồi mới dùng khổ nhục kế... ôi đàn ông! ^^;)

Đường Mộng Yếu lòng đau như bị vật nhọn đâm vào, nhất thời hơi thở cũng như nghẹn lại, mắt thoáng đỏ, qua một lúc lâu mới thấp giọng nói:

– “Người không phải là thần tiên, sao có thể không sai được? Sở công tử là đường đường quân tử, Mộng Yếu tử mình cũng không thể trách người.

Chỉ là Mộng Yếu đã xuất gia tu chân, không dám có ý niệm tình dục, mong công tử lượng thứ.”

Một lời vừa dứt, nàng không dám nhìn hắn, cúi đầu đi ra khỏi động.

Bên ngoài động huyễn quang chói mắt, chiếu lên mặt nàng cay cay, nước mắt sém trào ra mi mắt.

Con lừa thấy nàng chạy qua bên cạnh, thấp giọng kêu ô ô trong cổ họng, tiến lên trước vài bước, rồi lại dừng lại quay mình, cặp mắt đáng thương nhìn Sở Dịch, đuôi nhẹ ngoe nguẩy.

*tích cốc phục thực: tránh ăn ngũ cốc mà ăn thuốc của đạo gia,

*tạp lương: Trong các giống thóc lúa trừ lúa tẻ lúa nếp ra, ngoài ra đều gọi là tạp lương

100. Chương 100

Đêm đó hai người không nói một lời, không dám nhìn nhau, chỉ ăn chút quả tươi hái về cùng với ngũ chi bách hoa cao, ai nấy tự mình vận khí trong động rồi ngủ.

Thái Bạch sơn rất cao so với mặt biển, hai người vì tránh cường địch, ẩn trong núi cao hiểm cốc, không dám đốt lửa sưởi ấm. Gió núi thổi mạnh, không khí lạnh lẽo, nhưng họ cũng chỉ có thể vận khí chống lạnh.

Trong đêm tối, Sở Dịch nghe tiếng cuồng phong gào rú, từng trận qua rừng từng xào xạc, nhớ lại những sự việc đã phát sinh mấy ngày này, lòng như sóng triều nhấp nhô, không thể ngủ được.

Quay đầu lại lên nhìn, bên ngoài động ánh trăng sáng trắng, khúc xạ vào trong động qua làn sương tuyết như bạc, Đường Mộng Yếu dựa mình vào góc động, tóc xanh phất phờ, y phục phần phật, nhìn từ sau lưng trông thật mềm yếu mà cô độc.

Cổ họng hần như bị vật gì chặn lại, không biết mình đang buồn hay vui, yêu nàng hay thương hại, chỉ muốn ôm nàng vào lòng, nhưng hần không dám.

Khoảng cách chỉ có mấy trượng, nhưng tưởng như hai người bị chắn ngang bởi ngân hà rộng lớn với những chòm sao vời vợi.

Sau đó, hần thu liễm tinh thần, nghĩ sang chuyện khác. Trước mắt đột nhiên thoáng qua khuôn mặt cười của Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình, trong lòng rung động, không biết hai nàng giờ đang ở đâu? không biết có phải là đang lo lắng tìm kiếm hần không.

Lại nghĩ, Tiên phật đại hội sắp đến, trước mắt trong thành Trường An nghĩ chắc đang có tam giáo cửu lưu cùng nhau hội tụ, các môn các phái ai cũng có mộng riêng, không hiểu sẽ phát sinh biến cố gì.

Lý Tư Tư là thân thủy hỏa thần anh, giờ lại có được Ngọc Hành kiếm, thu được Chu tước thất tước, thực mạnh khó mà đoán được. Lại thêm những yêu ma chưa hiện thân trong ma môn Ngũ đế tứ mẫu, có thể nói quần ma loạn vũ, yêu khí xung thiên.

Hần đơn thương độc mã, thân hoài dị bảo, thân phận phức tạp, là cái đích ọi mũi tên nhắm tới. Sau khi quay lại Trường An, không biết phải xoay sở thế nào với đạo phật các môn, thuyết phục họ chung sức chống lại yêu ma, vẫn lại cơn sóng lớn.

Sở Dịch càng nghĩ càng tâm phiền ý loạn, bỗng nhiên nhớ tới trong truyền thuyết, Hoàng đế có khắc một đoạn tu chân bí kíp lên mỗi Hiên viên lục bảo, hợp nhất lại sẽ thành hiên viên tiên kinh mà ai ai cũng mơ ước.

Lúc ở trong Tần hoàng lăng cung, hần đã xét ra trên lục bảo có nổi lên những văn tự thần bí bé như muỗi, rất khác so với thái cổ văn tự những mặt phổ của ngũ tộc, nghĩ chắc đó là những đoạn bí quyết.

Từ đó tới nay, hoặc là bận đến xoay vòng vòng, hoặc là mệt suýt chết, không có thời gian tham cứu, không bằng cứ lấy thời gian tĩnh dưỡng này mà xem xét nghiên cứu kỹ xem sao.

Sau đó hần lấy thiên địa hồng lô cùng những cái hiên viên lục bảo khác ra, đặt trước mặt. Các bảo vật phát ra hào quang lấp lánh, chiếu sáng lẫn nhau.

Sở Dịch nhưng thần nhìn kỹ, những văn tự nổi ấy trông rất kỳ quái, giống như triện mà không phải triện, dường như cố ý sáng tạo ra mặt ngũ. Khổ công ngồi đoán một lúc, hần cũng chẳng tham thấu được, không khỏi cảm thấy thất vọng, bàn tay kim không được vỗ nhẹ lên mặt đất một cái.

“Phốc” một tiếng, bụi nhẹ bay lên, trên mặt đất hiện lên một dấu tay mờ mờ.

Sở Dịch giật mình, nảy ra một ý:

-”Đúng rồi, coi đất là sách, thì những văn tự nổi lên này cũng giống như bản khắc để in ấn. Trên bản khắc chữ nào cũng được khắc từ phải qua trái, tự nhiên khó hiểu rồi.

Trong lòng mừng muốn nổ tung, suýt nữa thì phát ra tiếng kêu, sau đó hần đem thiên địa thần lô đặt ngang, cần thân lặn qua trên đất một lần. đọc truyện tại . Trên mặt đất quả nhiên hiện lên một hàng ký tự, cùng những ký tự trong ngũ tộc bí quyết không khác chút nào.

Sở Dịch bình định lại hô hấp, ngưng thần xem kỹ một lúc, tâm tình cuồng khởi kích động lúc trước từng chút từng chút trầm tĩnh lại.

Nguyên là những văn tự khắc trong thiên địa thần lô, trừ những hoá tộc chân khí bí quyết hần đã đọc trên hoá tộc mặt phổ ra, chỉ là những phương pháp, tâm đắc làm thế nào để chế tạo thần binh, luyện hoàn được, không hề có mặt phổ chân kinh nào khác.

Sau đó, hắn theo phương pháp đó, khắc những chữ trên thái cổ hồ phù lên nền đất, xem xét kỹ lưỡng.

Trên đó ngoài những yếu quyết của kim tộc ra, lại có một thiên “Linh tê ngự thú đại pháp chi tâm, tâm tương ấn quyết” do hỏa tộc Chúc Dung viết. mới nhất ở

nếu không phải ngày đó đã từng học qua, nhìn thấy ngự thú kỳ thư, Sở Dịch chắc phải vui mừng lắm, nhưng giờ hắn đã đọc qua rồi, không khỏi có chút thất vọng.

Hắn không từ bỏ, tiếp tục đem Hà đồ long phù, Thái âm nguyên chân đỉnh, Càn khôn nguyên hồ lần một lượt.

Không ngờ những bí quyết trên đó, trừ những yếu quyết tu hành chung chung của thủy tộc, mộc tộc, cùng thổ tộc ra chỉ có “Chiêu hồn phong thần quyết”, “Ký tề song tu tổ nữ chân kinh”, “Khí bình lương ngự pháp” đều là những thái cổ bí thuật hắn đã sớm biết.

Sở Dịch rất thất vọng, lòng nghĩ:

-“Xem ra phải đoạt đủ lục bảo, mới có thể xem được ảo bí ”Hiên viên tiên kinh” chân chính

Khoé mắt liếc qua, đột nhiên hắn thấy “Ngũ hành tương sinh, tuần hoàn hổ kích, ngũ khí tương khắc, thứ đệ nhi tiêu. ngũ hành sinh tiêu chuyển hoá, tuần hoàn không ngừng, vũ trụ vạn vật sinh tử đều quy về đạo lý này....”

Sở Dịch đột nhiên lạnh người, nhưng câu này rõ ràng chưa nghe thấy bao giờ, vì sao hắn chỉ liếc qua lại đọc kinh quyết rõ ràng trôi chảy đến như thế, tim đập thình thịch, vội vã ngưng thần xem kỹ lại.

Nhưng xem lại vài ba lượt, những câu đó bỗng nhiên bay hơi như không khí, không thể tìm lại được,

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa kỳ lạ, không lẽ đó chỉ là ảo giác, trong lòng bất cam, tiếp tục xem kỹ. Qua một lúc lâu, hắn mới giật mình, cuối cùng cũng tìm ra manh mối.

Thì ra những kinh văn trong Hiên viên lục bảo được hắn khắc đều đặn trên nền đá, có năm hàng kim mộc thủy hỏa thổ tu chân tổng quyết từ trái qua phải, xếp thành một hàng, nếu như đọc theo hàng dọc, thì chính là những kinh văn đó không nghi ngờ gì.

Nhưng nếu xếp lại với nhau, đọc từ trái qua phải, năm thiên mật quyết nối đầu cuối với nhau, hợp lại thành một bản. Những câu kinh quyết hắn chưa từng thấy qua ấy từ đó mà ra.

Sở Dịch vui mừng, đọc theo hàng ngang, quả nhiên ngũ khí thông suốt, thành một đoạn văn.

Thiên này có tên là “Vũ trụ ngũ hành tương hoá đại pháp”, pháp này xưng là do thái cổ thần đế Thần Nông sáng tạo, nói làm thế nào để lợi dụng đạo lý ngũ hành tương dung tương khắc, đem chân khí trong cơ thể tùy tâm sở dục biến hoá ngũ hành thuộc tính, từ đó đạt đến thiên nhân hợp nhất, tới cảnh giới không có gì không làm được.

Sở Dịch càng xem càng kinh tâm, mồ hôi chảy trong ròng, không ngờ thiên hạ lại có một kỳ công như vậy.

Hắn sau khi tu hành cả ngũ tộc pháp thuật, tuy đã thông ngộ đạo lý ngũ hành tương khắc, nhưng chưa từng nghĩ qua ngũ hành chân khí lại có thể hoá thành lẫn nhau, càng chưa từng nghĩ qua làm thế nào cảm ứng được biến hoá của vũ trụ ngũ hành, tự mình tu luyện, tiêu điều tam giới.

Đột nhiên hắn nghĩ:

-“Đúng rồi, ngày đó ta lấy Ngọc thạch câu phân đại pháp cải biến kinh mạch đem chân khí thuộc mộc của Lăng Thanh Vân vào cơ thể, lập tức chân khí thuộc hỏa của thể nội tăng lên mấy lần...đó không phải chính là cùng ”Ngũ hành tương hoá” dị khúc đồng công* hay sao? Chỉ là Ngọc thạch câu phân đại pháp đó thật quá bá đạo, hại người hại mình, mà phương pháp ngũ hành tương sinh tương hoá chép trên mật phổ này lại bách lợi vô hại.

Khoảnh khắc đó hắn như được khai hoá, dường như nhìn thấy ánh sáng hi vọng, đột nhiên thâm nhập vào một thiên địa mới mỹ diệu mà hắn chưa từng tưởng tượng qua. Chân hải, cuồng hỉ, mê loạn, bội phục như nước triều xông lên trong lòng, hưng phấn kích động hận không thể đứng lên hú dài.

Chỉ là đạo lý của pháp quyết, tuy giảng giải những điều cao thâm ấy thật dễ hiểu, nhìn qua là nhớ, nhưng liên quan đến phương pháp tu hành cụ thể lại cao thâm huyền ảo.

Sở Dịch tuy thiên tư tuyệt cao, lại đã lĩnh ngộ được tinh yếu của pháp thuật ngũ tộc, nhưng nhất thời cũng khó tham ngộ hết, có quá nhiều chi tiết đặc biệt rất mâu thuẫn với nhau, không biết giải thích ra sao.

Nhưng hẳn biết quyết này bác đại tinh thâm, mỗi câu mỗi chữ đều có đạo lý của nó, nhìn tựa như vô lý, chẳng qua là do tu vi của mình trước mắt chưa đủ mà thôi. Đợi đến ngày sau nước đổ đầy ngòi, tất cả mọi nghi hoặc đều có thể tự mình nghênh đào phá giải. Giờ nếu như miễn cưỡng tu luyện chỉ sợ sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Vì thế hẳn không gấp gáp, đem những phần còn mờ miết lại một lần nữa trên đất, từ từ lĩnh hội.

Dù là như thế, cũng có lợi rất nhiều, những pháp thuật của ngũ tộc hẳn học trước kia dần dần dung hợp quán thông.

Sau đó hẳn theo như những lời chỉ dẫn trên pháp quyết, theo tuần tự ngũ hành tương sinh vận chuyển chân khí, tuần hoàn lưu chuyển trong thể nội ngũ thuộc kinh mạch.

Một lúc sau, chân khí quả nhiên càng lúc càng cường mạnh đầy đủ, cuộn cuộn bất tuyệt, kinh mạch toàn thân thông suốt ấm áp, khó nói hết thư thái đến thế nào

dị khúc đồng công: khác phương pháp nhưng cùng công hiệu

101. Chương 101: Nguyên Tiêu Đăng Hội(p1)

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ, như si như say, trong lúc bất tri bất giác, trăng sáng từ từ lặn về phía tây, phía đông mặt trời ló dạng, thế là đã qua một đêm.

Một đêm này, Đường Mộng Yếu tâm sự trùng trùng, suy nghĩ muôn vàn chuyện, đến quá canh ba mới mê mê hồ hồ đi vào giấc ngủ.

Trước bình minh, nàng nghe tiếng lừa hí tỉnh lại, quay đầu nhìn lại phía sau, vẫn thấy Sở Dịch vẫn ngồi xếp bằng y như cũ, lông mày lúc nhíu lúc giãn, dường như đang suy nghĩ gì đó, mới biết là cả đêm hẳn không hề ngủ.

Thấy hẳn thân phủ hồng quang, tinh thần phấn chấn, những đường đỏ ẩn hiện lấp lánh nơi kinh lạc, dường như qua một đêm vết thương đã hoàn toàn bình phục, Đường Mộng Yếu không khỏi thầm thấy kỳ quái.

Không đợi nàng hỏi, Sở Dịch đã tự mình đứng lên, quay đầu cười nói:

–“Tiên tử, tôi đã khôi hoàn toàn rồi, ngày mai là mười sáu, chính là ngày tiên Phật đại hội khai mạc, không thể chần chờ được nữa, chúng ta lập tức phải khởi hành quay lại Trường An thôi!”

Trường An ở phía đông bắc của Thái Bạch sơn, cách nhau ba trăm dặm, với cước bộ của hai người, chỉ hơn một thời thần là đến nơi.

Nhưng giữa thanh thiên bạch nhật, tai mắt rất nhiều, hai người không muốn dẫm thảo kinh xà, chỉ đành hóa trang thành tiêu phu, mua một cỗ xe ngựa ở làng dưới chân núi, giả làm xe chở than, dùng lừa kéo, không nhanh không chậm phi về hướng Trường An.

Trên đường đi, trời quang nắng trong, núi sông tráng lệ, gió sớm từ từ thổi tới, làm người như trút bỏ mọi lòng trần. Đường Mộng Yếu tuy áo vải trăm gô, nhưng khó dấu được vẻ mỹ lệ, hòa quyện vào mỹ cảnh xung quanh.

Sở Dịch trong lòng khoan khoái, cười nói thoải mái, chuyện hôm trước đã quên lên chín tầng mây.

Dần dần, tâm tình khẩn trương của Đường Mộng Yếu cũng lắng xuống, mỉm cười nói chuyện, khôi phục về tự nhiên. Nhưng mỗi khi quay đầu lại nhìn đỉnh núi Thái Bạch phủ tuyết đang dần xa, bỗng nhiên nàng cảm thấy như mộng, từ nơi sâu thẳm trong lòng dâng lên chút mất mát buồn bã khó nói nên lời.

Ra đến quan đạo, ngựa xe đi lại càng lúc càng nhiều, tam giáo cửu lưu, trang phục khác nhau, rất đông đạo sĩ, hòa thượng, hầu hết đều đi đến Trường An tham gia Tiên Phật Đại Hội.

Hai người ngừng thần nghe ngóng, mới biết thì ra đêm nay chính là tiết nguyên tiêu, hoàng đế theo như kiến nghị của Tề vương, tại Trường An mở yến mời tất cả tiết sứ của các phiên bang, ban cho khánh chúc, quân dân hoan hỉ, cũng tính là sự kiện mở màn cho thịnh hội sẽ được khai mạc ngày hôm sau.

Sở Dịch cùng Đường Mộng Yếu nhìn nhau, trong lòng phát lạnh.

Vô luận là Lý Huyền hay chính bản thân hần cũng chưa từng tấu thỉnh cái gọi là: "nguyên tiêu bách quốc khánh yến" này. Không cần nói cũng biết, Tề vương này nhất định là do Lộc Lực đại tiên giả mạo chứ chẳng sai.

Trong sổ sử tiết các nước có không biết bao nhiêu ma môn yêu nhân, Lý Tư Tư có ý chiêu mời "Bách quốc khánh yến", cứ theo tâm địa ả mà phán đoán, chắc là muốn kích động đạo, phật, ma các phái. Đợi bọn chúng đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, nàng ngồi hưởng ngư ông đắc lợi, sau đó mới chuyển tâm đối phó với hần.

Sở Dịch nhíu mày nghĩ:

- "Thời gian khẩn bách, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, ta phải làm cho đạo phật các phái tin vào lời nói của ta, hợp lực đối phó ma môn? Cho dù bọn họ toàn bộ tin ta, cũng khó bảo đảm Tề Vũ Tiêu, Ngọc Hư Tử bọn giải đối tham lam đó không thấy bảo vật mà đổi ý, không chẳng những hàng yêu phục ma, mà ngược lại quay lại đối phó với bản thân ta..."

Suy nghĩ một lúc, nhớ tới Đinh lục nương cùng Lý Mộ Đường, nảy ra một ý:

- "Đúng rồi, ta hà tất phải đem thân phận thật sự của mình ra, chỉ cần đêm nay trước mặt người trong thiên hạ, mượn miệng hai tên đó vạch mặt Lộc Lực đại tiên, tiện thể bức Lý Tư Tư cùng bọn yêu ma hiện nguyên hình. Lúc đó không cần ta ra tay, đạo phật các phái tự nhiên phải kiếm công trước mặt hoàng thượng, hợp tác chống địch.

Trong khoảnh khắc đó, hần đã định sẵn một kế hoạch chi tiết, nét ưu tư hiện giữa đôi mày bị quét sạch, trên mặt lộ xuất một tia cười, thúc giục giầy quá lớn:

- "Kỳ lân nhi, chạy mau lên! Đến kinh thành ngắm hoa đăng, xem kịch hay!"

Lừa hí lên một tiếng, tung nhanh bốn vó, kéo theo chiếc xe lặc lự chạy nhanh như bay về phía trước.

Đường Mộng Yếu cười yêu kiều, thấy hần nghĩ ra được kế hoạch, nỗi bất an trong lòng cũng tan đi như mây khói. doc truyện tại . mới nhất ở

...o0o...

Vào lúc hoàng hôn, xe lừa của họ cuối cùng cũng tiến vào thành Trường An.

Trường An thời Tây Đường có Tiêu cấm, mỗi ngày vào buổi tối, khắp thành nổi lên trống hiệu, đại môn của tất cả các phố phường đều bị đóng chặt, trừ kim ngô vệ đi tuần tra ra, không cho bất cứ ai đi lại trên phố. Người dám phạm vào dạ cấm, lập tức bị bắt giữ, bị trừng phạt nghiêm minh.

Nhưng mỗi năm chỉ có mỗi tiết nguyên tiêu là ngoại lệ.

Mỗi năm vào mười bốn, mười lăm, mười sáu tháng một, ba ngày nguyên tiêu, bách tính có thể vui chơi cả đêm, thường đèn chơi tết, vì thế, không khí vui vẻ của ba ngày này còn vượt xa đêm trừ tịch.

Trong thành ngựa xe như nước, người như sóng triều, bốn phía huyền náo tiếng cười nói, vô cùng náo nhiệt.

Sở Dịch cười trên xe lừa, thuận theo dòng người từ từ tiến lên phía trước. Hai người từ đỉnh núi phủ tuyết hiểm trở một lần nữa trở lại kinh thành lần này, đều có cảm giác như đã cách xa nó một kiếp.

Lừa đường như cảm thấy rất hưng phấn,nhìn đông ngó tây, hí lên ô ô không ngừng, làm cho người đi trên đường theo nhau nhìn nó.

Hai người đến Tây thành, bán đi xe than, lại mua y phục mới, cười lừa đi tìm khách sạn trú chân.

Không ngờ hôm qua là ngày thứ nhất của tiết nguyên tiêu, trong kinh thành đã sớm đầy du khách đến thưởng đèn,khách sạn đâu đâu cũng đầy chật,họ không dễ dàng gì tìm được một lữ quán nhỏ ở Diên Khang phường để trú.

Ăn xong cơm chiều, Sở Dịch hai người giả làm hai thiếu niên thư sinh từ nơi khác đến kinh thành, tìm hỏa kế nghe ngóng tin tức, hỏi về đăng hội đêm nay.

Hỏa kế nọ sắc mặt tươi tỉnh,cười nói:

-“Nhị vị khách quan có nhân phúc đấy.Đêm nay hoàng thượng ở đại nhai bên ngoài An Phúc phường cử đăng hoa đại hội, cùng văn võ bá quan,phiên sứ các nước thường đẳng.Chỉ là những tửu lâu,trà quán ở gần đó đã sớm bị bao hết,trên phố giờ chắc đâu đâu cũng đứng đầy người rồi, hai vị nếu còn chậm trễ nữa, e rằng chẳng chen vào đám đông được đâu.”

Sở Dịch nhớ tới việc Sở Cuồng Ca trước lúc chết ủy thác lại cho hắn,lại hỏi tiếp:

-“Ở bên ngoài An Phúc môn có gốc thiên niên ngân hạnh nào không?”

Hỏa kế cười đáp:

-” Đương nhiên là có rồi!Nhánh cây đó gọi là “Hứa nguyện thụ”.Mỗi năm đăng hội đều có rất nhiều người viết nguyện vọng của mình trên đèn lồng, treo lên cành cây,nghe nói chỉ cần đèn lồng sáng đến ngày hôm sau, nguyện vọng nhất định thành hiện thực.Công tử muốn cầu sĩ đồ, hay cầu nhân duyên?”

Sở Dịch mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một hòn bạc,đặt vào tay hỏa kế nói:

-”Người đến Bắc Khúc phường Nghi Xuân viện tìm nữ nhân được gọi là Đinh lục nương,nói với cô ta đêm nay giờ Dậu, Sở công tử đợi cô ta ở dưới gốc hứa nguyện thụ,không gặp không về.

Hỏa kế cầm lấy hòn bạc, mặt mày rạng rỡ vang lời dõng dạc,trong lòng thầm nghĩ:

-“Con bà nó, tên tú tài nghèo đó hủ lậu quá,muốn tìm loại nữ tử chốn hoan trường đó, việc quái gì phải treo đèn hứa nguyện?Chỉ cần có bạc trắng giờ ra, là cô nàng thấp lùn đèn,tự mình lao đến rồi!”

Đường Mộng Yếu tìm đập thành thành, cảm thấy có chút khẩn trương nói:

-“Sở công tử, người muốn để Đinh lục nương giúp người đối phó Lý Tư Tư sao?Nhưng giờ đã qua mười hai ngày, nói không chừng ả ta đã sớm phát hiện ”Cửu độc tam thi” trùng đó là giả rồi.Vạn nhất ả lại quay đầu giúp Lý Tư Tư hại người, há không phải là muốn phòng cũng không phòng được hay sao?”

Sở Dịch điềm nhiên nói:

-“Tiên tử cứ yên tâm, Đinh lục nương bản tính đa nghi sợ chết,qua mười hai ngày thái bình không sao,ả ta lại càng thấy bất an,chắc chắn không dám hoài nghi chuyện thật giả của cổ trùng.Mà cho dù có hoài nghi, ả quyết cũng không dám đem tính mạng của mình ra mạo hiểm đâu.”

Ngừng lại một lúc, hắn đứng lên cười nói:

-“Tiên tử,nàng nghĩ xem ta phải hứa cái gì nguyện cái gì bây giờ?Nếu còn không đi,sẽ chẳng còn cành nào trống cho chúng ta treo đèn lồng nữa đâu.”

Hai người để lừa lại nhà ngựa của khách điếm,cùng nhau ra khỏi cửa,đi bộ về hướng đại nhai bên ngoài An Phúc phường.

102. Chương 102: Nguyên Tiêu Đăng Hội(p2)

Pháo nổ đi đùng, trống kèn huyền ảo. Phóng mắt nhìn ra xa, thấy đâu đâu cũng treo đèn lồng ngũ sắc, mỹ lệ chói mắt, chiếu bầu trời đêm nhuộm màu tím hồng rực rỡ.

Trên đại nhai là cả một biển người, chen chen đẩy đẩy, so với ban ngày còn đông vui náo nhiệt hơn nhiều.

Nam nữ lẫn lộn, không phân già trẻ giàu nghèo, đều đổ ra phố. Có nhiều người mặc y phục kỳ quái, mang mặt nạ đầu thú, tay cầm đuốc, cười nói đi về phía trước.

Lại có những nam nhân mặt trát phấn, mặc y phục nữ nhân, người đeo ngọc bội, cổ mang châu ngọc ẻo lả đi trên phố, mặt nhân hoành phi, làm đội trên từng tràng huýt sáo chầm chọc.

Sở Dịch hai người đều lần đầu được thấy tiết nguyên tiêu ở kinh thành, cũng chưa từng thấy qua cảnh nhộn nhịp thế này, cảm thấy rất mới mẻ, sánh vai cười cười nói nói, vừa đi vừa nhìn.

Càng tiến về phía bắc, người càng đông, tiếng tơ trúc cổ nhạc càng lúc càng thêm huyền ảo.

“Đùng đùng” liên thanh, pháo hoa bắn lên trời, nổ tung giữa không trung, hóa thành những hình thù sắc sỡ khác nhau, kéo mọi người ngẩng cổ lên ngắm nhìn, trầm trồ không dứt.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng hoan hô, hò hét, hai người nhìn về hướng ấy, chỉ thấy các đó không xa có một tòa lầu cao trăm trượng mắc đầy đèn lồng sắc sỡ đung đưa, treo đầy châu ngọc kim ngân, phát ra những tiếng đình đình trong gió. Đèn lửa khéo thay xếp thành long, phụng, hổ, báo, rất nhiều hình thái. Gió đêm thổi tới, những con mành thú ấy dường như theo gió mà nhảy múa.

Không đợi hai người xem kỹ, từ phía bên phải lại truyền về một tràng hoan hô rầm rĩ. Chỉ thấy trước cửa ngõ có một tòa đài cao, vũ nhạc Quy Tư nổi lên êm tai, mấy mỹ nữ mặc Hồ phục tay cầm đèn lồng, xoay tròn rất nhanh, biểu diễn khúc hồ toàn vũ lưu hành đương thời.

– “Thải xa của Phiên sứ đến rồi!”

Lại nghe thấy tiếng vài hài tử hét lạnh lạnh, dòng người phía trước như sóng rẽ sang hai bên, hai người không phòng bị, sém chút nữa thì bị đám đông tách lách.

Sở Dịch lạnh người, cố ý vươn tay nắm chặt bàn tay Đường Mộng Yếu, nói: “Cẩn thận!” rồi kéo nàng lại bên người hẳn.

Đường Mộng Yếu nét mặt thoảng đỏ, thấy hẳn hồn nhiên không phát giác. Nàng vẫn nắm chặt lấy tay mình không bỏ, cảm thấy bối rối, muốn rút tay ra, nhưng thân lại như trúng bùa không động đậy được.

Nàng thầm nghĩ:

– “Bỏ đi, hẳn chắc gì đã có lòng. Nếu giờ ta rút tay ra, lại chứng tỏ ta nghĩ linh tinh, khiến hẳn cười ta mất.”

Khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, sau đó nàng không để ý nữa, tiếp tục nắm tay hẳn đi về phía trước.

Dòng người rẽ ra như sóng, sáu con bạch tượng đeo dây ngũ sắc, treo đèn lồng, không chậm không nhanh mở đường tiến về phía trước.

Trên lưng mỗi con voi có ngồi bốn thiếu nữ Nam man, mang vàng đeo ngọc, cười khanh khách tung về phía dòng người hai những đóa hoa ngũ sắc, kéo theo từng tràng hoan hô xáo động.

Đi sau đội voi là mấy mươi cỗ thải xa, có cái trang trí thành thuyền, có cái thành Hoa quả sơn...do Tây thành tuần mã kéo, từ từ tuần hành, cực kỳ mỹ lệ tráng quan.

Trên mỗi cỗ thải xa có ngồi sứ đoàn của một phiên bang, có mỹ nữ đi kèm, đèn lồng ngũ sắc đung đưa, lúc hướng về biển người mỉm cười hành lễ, lúc dùng thứ Hán ngữ lơ lớ hướng tới quần chúng xung quanh vẫy gọi, làm họ cười phá lên cười không dứt, theo nhau hành lễ trả lại.

Hai người nhìn không được, nhìn nhau mỉm cười, nhất thời như quên mất nhiệm vụ hung hiểm đang làm, chìm say trong đại điển hoan lạc ngày lễ.

Đến đại nhai ngoài An phúc môn, trước mặt bừng sáng,hỏa đăng như tinh hà lung linh, cùng với pháo hoa đầy trời chiếu sần lấn nhau,cảnh vật so với trước trắng lẹ hơn trăm lần.

Cả một con phố chen đầy bách tính, vai kề vai, chỉ có thể đẩy lấn nhau mà nhích từng bước một lên phía trước,tiếng hoan hô làm tai muốn lủng.

Đường Mộng Yếu ” A ” lên một tiếng, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói:

-“Sở công tử,cái cây đó chắc là hứa nguyện thụ!”

Sở Dịch quay đầu nhìn xa,chỉ thấy xa xa một cây ngân hạnh đứng chọc trời, quanh thân có một đăng luân khổng lồ cao hai mươi trượng.Hai bên quần những giải lụa ngũ sắc trang trí,kim ngân châu ngọc treo ở giữa, tinh xảo tuyệt luân,xảo diệu thiên công.

Trên đăng luân có treo mấy vạn lồng hoa đăng, rực rỡ sáng ngời, phản chiếu lấn nhau,làm khởi lên vạn đạo hào quang xông lên trời,tưởng như là kim ngân hoa thụ nơi thiên giới,chiếu đến người mắt chói thần mê, không thể nhìn gần.

Đường Mộng Yếu sóng mắt lấp lánh, mỉm cười nhìn chăm chăm Ngân hạnh thụ, ánh trăng, ánh đèn, pháo hoa...theo nhau chiếu sáng lên khoe miệng tươi cười của nàng, sao mà thanh lẹ, sao mà động nhân.

“Hỏa thụ ngân hoa hợp,tinh kiều thiết tỏa khai,ám trần tùy mã khứ,minh nguyệt trực nhân lai...”*

Sở Dịch hô hấp như ngừng lại,bỗng nhiên nhớ lại những câu thơ mà Sở Cuồng Ca đọc trước lúc lâm tử, trong dòng cảm dâng lên một nỗi buồn bã không tên.

Năm đó đêm đó, dưới ánh hoa đăng lung linh của cây ngân hạnh này,có phải Sở Cuồng Ca cùng Niêm Hoa đã gặp nhau lần đầu không?

Một nụ cười của Niêm Hoa,ngiên nước nghiêng thành, tỏa sáng thế nào, mà khiến Sở Cuồng ca,một kỳ nhân của ma môn, cuồng phóng không chịu câu thúc là thế, phong lưu lãng tử là thế,phải đến chết cũng không quên?

Chỉ tiếc người xưa giờ đâu mất,chỉ còn đào hoa cười đón gió xuân.Giờ này đêm nay, nào còn có ai nhớ đến những chuyện xảy ra tại nơi này năm xưa ấy.

Còn hắc thì tiền đồ mênh mênh, hung cát khó lường, năm sau không biết có còn có thể ngắm cảnh này được nữa không.

Cho dù hắc có thể thoát được đại kiếp, an nhiên không sao đi chăng nữa,một trăm năm sau, ngân hạnh còn đó, hỏa đăng vẫn như xưa, liệu có ai còn nhớ tới hắc chăng?

Trong khoảnh khắc, giữa biển người náo nhiệt huyền náo,Sở Dịch sóng lòng dâng cao, một nỗi buồn không tên trào lên trong lòng hắc.

Hắc bỗng nhiên hiểu vì sao có quá nhiều người muốn có “Hiên Viên tiên kinh” như vậy.Nếu như có thể cùng người mình yêu trường sinh bất lão,vĩnh viễn cùng nắm tay thưởng lãm mỹ cảnh thiên hạ, thì còn có gì hạnh phúc bằng...

-“Sở công tử, người đang nghĩ cái gì vậy?”

Đường Mộng Yếu quay đầu lại,thấy hắc ngẩn ngơ xuất thần,không khỏi ngạc nhiên hỏi.

Sở Dịch hồi thần lại, mỉm cười, lắc đầu nói;

-“ta đang nghĩ hẹn ước cùng Đinh lục nương gặp ở dưới Hứa nguyện thụ này, quả là một sai lầm.Nơi đây người đông thế này, muốn tìm một người, cũng không biết tìm đến lúc nào...”

Lời nói vừa dứt chỉ nghe thấy vang lên một tiếng ” đồng”, từ thành lâu của hoàng thành phía xa xa truyền lại tiếng trống như sấm,tiếp theo đó là tiếng tù hiệu thổi dài, tiếng kim la chói tai, mọi người đều hướng về nơi ấy hoan hô.

Trên hoa đăng cao đài bên ngoài An Phúc phường, pháo hoa bắn ra tứ phía, cùng nhau xòe nở, vài trăm mỹ nữ kim khôi ngân giáp, tay cầm ngọc qua ngừ đi ra, liệt trận biến hóa, theo tiết tấu của cổ nhạc mà lúc hát lúc múa, làm dân chúng khen hay không ngừng.

Nhạc vũ bách hí của Hoa Đăng đại hội chính thức khai mạc.

Sở Dịch ngưng thần nhìn từ xa, chỉ thấy trên thành lầu đại điện đèn đước rực rỡ, bá quan phân hàng, vũ cơ phiến phiến, cử hành nguyên tiêu thịnh hội, trong đó cũng có không ít đạo phật tông sư.

Đường Nguyên tông ngồi trên long ỷ, mặt mang theo nụ cười mỉm, ngón tay theo tiết tấu nhạc mà gõ lên bàn, lúc thì cùng văn võ quan viên chỉ điểm thi họa, lúc bình phẩm mỹ cảnh hoa đăng hội bên dưới thành lầu. Nhìn ông bình thần nhẹ nhõm, giống như đã thoát khỏi sự giận dữ bị thương mất đi Ngũ phi mười mấy ngày trước.

Bên trái bên phải ông có ngồi một nam một nữ, nói cười thoái mái, chính là “Lý Huyền” cùng Lý Tư Tư! Khoảng cách rất xa, Sở Dịch tuy có hỏa nhãn kim tinh, nhưng cũng không nhìn ra điểm sơ hở nào của Lý Huyền giả mạo.

Sở Dịch cơn tức xông lên, cười lạnh một tiếng, thầm tự phát thệ:

“Yêu nữ, đêm nay không bề vỡ cái mặt nạ của ngươi ra, Sở mỗ thề không làm người!”

Sau đó, hắn không vội vàng, vẫn nắm tay Đường Mộng Yếu, di chuyển về hướng thiên niên ngân hạnh thụ.

Hắn ngẫm thi pháp thuật, chân khí cổ vũ, thân mình trơn như lươn, xuyên qua đám đông tiến nhanh về phía trước, trong chớp mắt đã đi đến bên dưới cây ngân hạnh.

Ngân hạnh thụ đứng tựa vào tường của Phụ Hưng phường, dưới chân cây có một cái đài để dẫm lên, bên trên treo đầy đèn lồng các màu các loại, dưới đài có rất nhiều người vây quanh, huyền não thương thảo mặc cả với chủ đài.

Sở Dịch ngưng thần, nhin không được cười nói:

– “Một cái đèn lồng năm lượng bạc! Bọn gian thương đúng là lợi dụng thời cơ. Xem ra người nghèo khó có thể nguyện được rồi.”

Bên cạnh có một người nghe thấy, phẫn nộ nói:

– “Đúng rồi, bọn gian thương cùng kim ngô vệ câu kết với nhau, một đêm kiếm được mấy vạn lượng bạc... ôi giời... phía sau, đừng có đẩy tôi...”

Mắng thì mắng thế, chứ người mua cũng không ít. Sở Dịch bỏ ra một trăm lượng bạc, mua cái bình để liên hoa đăng to nhất, lại mua một ngọn song ngừ đăng cho Đường Mộng Yếu.

Đường Mộng yếu đỏ mặt, thầm nghĩ:

“Sao hắn lại đưa ình song ngừ đăng? Không lẽ hắn muốn ám chỉ tới điển cố ”Tương nhu dĩ mặt” sao. Tim đập thình thịch, hồ loạn viết lên mấy chữ Thiên hạ thái bình, rồi để thương nhân giúp nâng treo lên. đọc truyện tại . Truyện được tại

Sở Dịch suy nghĩ một lúc, khua bút viết nhanh, “Hỏi gió xuân, tương tư là gì” trên liên hoa đăng, trong lòng thầm cầu nguyện:

– “Nguyện cho người có tình được trường trường cửu cửu, Sở Thiên Đế kiếp sau không phải chịu khổ tương tư.”

Bình để liên hoa đăng từ từ được treo lên cao, đèn lồng tỏa sáng, như hai đóa liên hoa hồng phấn trôi nổi giữa từng không, lập tức thu hút nhiều người nghehnh đầu lên ngắm, trầm trồ không ngớt.

– “Sở Cuồng Ca, ngươi quả nhiên đã đến”

Từ trong đám đông bỗng truyền lại một tiếng hét lạnh lạnh, âm thanh thanh thoát, như sơn tuyết róc rách.

..

Xuất xứ: Trang tử.đại tông sĩ.

Nguyên văn; ở con suối, cá gặp nước cạn, hà hơi ẩm cho nhau, giúp nhau lúc khó khăn, không bằng quên đi nước hồ.cũng giống như đạo Khen Nghiêu chê kiệt, không bằng quên đi cả hai:

ú

Diễn cố;Có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động,Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp.Đối với hai con cá mà nói,tình huống lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có thiên địa thuộc về bản thân chúng, cuối cùng, bọn chúng quên mất dòng sông.Mỗi con ở một phương,sống hạnh phúc,quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình

Con cá quên được,có khi có thể sống hạnh phúc, còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao.Con người đối với tình cảm cũng như thế, tương nhu dĩ mật, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác,“tương nhu dĩ mật làm người cảm động, nhưng ”tương vong giang hồ” quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua, cũng là một hạnh phúc.

Ở đây Đường Mộng Yếu tưởng Sở Dịch ngầm biểu ý,bảo nàng và hần như hai con cá kia, quên đi thì tốt hơn, nên mới đau lòng như thế.

103. Chương 103: Nguyên Tiêu Đăng Hội(p3)

Sở Dịch giật mình, hô hấp ngừng lại, suýt nữa thì phát ra tiếng kêu.

Cách đó vài trượng, một bạch y nữ tử vừa kinh ngạc vừa giận dữ nhìn hần chăm chăm,chính là Tô tiên tử mà hần tình cờ gặp ở Từ Ân tự.

Từ đêm đó gặp mặt lần đầu, Sở Dịch đối với nàng kính như tiên nhân,khuynh đảo lòng hần,từ ngày đó mỗi lần nhớ tới, hần đều thấy bàng khuâng, khó lòng quên được.

Lúc này gặp lại, trong lòng vui mừng muốn nổ tung, nhất thời quên hết mọi thứ, buột miệng cười nói:

-“Tiên tử,thì ra là nàng! không ngờ chúng ta lại được gặp lại dưới hứa nguyện thụ.”

Trên mặt bạch y nữ tử nọ xuất hiện một vầng hồng kỳ dị,đầu mày nhíu lại. ngắt lời quát to:

-“Dâm tặc vô sỉ, mau nạp mạng!”

Ngân quang bạo vũ,bất nhiên phát như thiểm điện đánh tới Sở Dịch.

Đường Mộng Yếu thất thanh gọi:

-“Sở công tử cẩn thận!”

Mọi người kinh hô rầm rĩ, không hiểu chuyện gì phát sinh, theo nhau tản ra.

Sở Dịch lạnh người, giờ nơi đây quần hùng tụ tập, tai mắt rất nhiều, nếu như bị người phát giác thân phận của hần, thì thật rất phiền!Cho dù hần có thể chạy thoát, thì cũng tạo thành một trường hỗn loạn, thương thế vô số.

Giờ chỉ có một kế là khoải đao loạn trảm, bình định vụ náo động này trước khi nó lan rộng ra.

Lập tức, hần nắm lấy tay Đường Mộng Yếu, như điện chớp ôm vào lòng, đồng thời ngậm “hỗn độn vô hình châu” vào miệng, một vầng ánh sáng nhạt lóe lên, lóe mắt hần đã ẩn đi thân hình, biến mất không thấy đâu nữa.

Kỳ biến phát sinh, mọi người không ai không trừng mắt há mồm.

Bạch y nữ tử vừa kinh ngạc vừa giận dữ, quay trái quay phải, chỉ thấy tiếng Sở Dịch từ phía sau lưng nàng cười nói:

-“Đánh là thân, mắng là yêu, Tiên tử chỉ gặp ta một lần, mà đã muốn giết ra....ai, thật là ơn của mỹ nhân là khó nhận nhất.”

Nàng giật mình, muốn quay người lại phòng bị thì cảm thấy một luồng chân khí mạnh mẽ, như lũ đổ xuống núi ầm ầm cuộn đến. Nàng chưa kịp phòng bị, cảm thấy bối tâm tê tê, hai tay, hai chân như bị điện kích, trong chớp mắt đã bị hấn phong bế kỳ kinh bát mạch.

Bên tai nghe hơi ẩm phả tới, lại nghe Sở Dịch cười hi hi truyền âm nói:

-“Phóng hạ đồ đao, lập địa thành thân. Tiên tử, nơi đây phong cảnh đẹp thế này, hay là chúng ta cùng bái đường dưới hứa nguyện thụ đi.”

Thoại âm chưa dứt, phía trước lóe qua một vầng ánh sáng, thân hình của chính nàng cũng biến mất khỏi tầm mắt.

Thấy chỉ trong chớp mắt, ba người sống sờ sờ đó bỗng nhiên biến mất không thấy đâu, dân chúng huyền não, nhìn bốn phía, có người thét rằng: Bạn đang đọc chuyện tại

-“Đúng rồi, là thần linh của hứa nguyện thụ. Chắc bọn họ đều là thần tiên từ trên trời xuống!”

Mọi người nhao nhao phụ hoa, kinh ngạc mừng rỡ như điên, hướng tới gốc ngân hạnh thụ quỳ xuống, không ngừng dập đầu cầu nguyện.

Rất nhiều bá tính lúc trước tiếc tiền không mua đèn, giờ cũng nhao nhao lên tranh dành lấy cho được một cái đèn lồng, làm cho đám thương nhân mặt mày tươi rói, cười không đóng miệng lại được.

-“Con bà nói, tự nhiên lại thành có lợi cho bọn gian thương”

Trên nhánh cây trên đỉnh cây ngân hạnh đứng đưa, Sở Dịch ngồi trong Thuận Thiên chung, thấy tình hình bên dưới, vừa tức vừa buồn cười.

Có Thuận Thiên chung cùng Tử Quan thần kính tương hỗ che chắn, đừng nói đến bách tính bên dưới, cho dù là đạo Phật cao thủ cũng nhìn không ra thân ảnh của hắn, nghe không được âm thanh của hắn.

Cúi đầu nhìn xuống lòng, chỉ thấy một bạch y nữ tử mặt đỏ hồng, hận thù trừng mắt nhìn hắn, mi mắt có mấy giọt nước mắt rơm rớm, càng nhìn càng rung động lòng người.

Sở Dịch mềm lòng, từ trong ngực lôi ra một quả bạch đồng hộ hoa linh than rằng:

-“Ô tiên tử, ta chẳng qua chỉ muốn lấy cái đỉnh đang của nàng làm kỷ niệm thôi, nàng làm gì phải hận ta như thế? bỏ đi, trả lại nàng đây...”

Đường Mộng Yếu ở bên cạnh nghe mà chẳng hiểu gì, liếc thấy cái hộ hoa linh, mặt mày biến sắc, lại nhìn cây phát trần một lúc, thất thanh nói:

-“Í, đây không phải là Hộ hoa linh cùng Bất nhiễm phát của Nam Hải Từ Hàng Tịnh Trai sao?”

-“Từ hàng tịnh trai?”

Sở Dịch giật mình, không lẽ nữ tử này là Niêm Hoa đại sư có tình duyên thâm sâu với Sở Cuồng Ca sao?

Nghĩ đến đó, trong đầu đột nhiên lóe lên một dung mạo nữ nhi thanh lệ như hoa, có chút không giống nàng, liền lắc đầu:

-“Không, nàng không phải là Nam hải thần ni. Vậy nàng là ai? Hay là đệ tử của bà?”

Nghe thấy bốn chữ Nam hải thần ni, thân hình yêu kiều của Bạch y nữ tử khẽ rung lên, trong mắt chứa đầy thần sắc đau thương đến tuyệt vọng.

Đường Mộng Yếu bỗng nhiên nhớ tới một người:

-“Đúng rồi,cô họ Tô,lại không phải nữ ni, nhất định là Thanh liên hoa Tô Mạn Như trong Tứ vong hoa rồi”.

Dưới trướng Niêm Hoa đại sư có bốn đệ tử, được mọi người xưng là “Nam Hải tứ vong hoa”,trừ niên kỷ nhỏ nhất là Tô Mạn Như ra, ba người còn lại đều là nữ ni.

Tô Mạn Như niên kỷ chỉ độ hai mươi, nhưng bằng tuyết thông minh, tu vi rất mạnh, trong sư môn chỉ kém “Hong Liên hoa” Niêm Như,được xem là chưởng môn tương lai của Từ Hàng Tịnh trai,được Niêm Hoa đại sư cực kỳ quý mến.Cũng vì nàng có vẻ đẹp lạnh lùng nên được thiên hạ xưng là “Đạo phật song xu” cùng với Đường Mộng Yếu. Chỉ là nàng rất ít khi xuất hiện ở trung thổ, nên có cảm giác thần bí.

Sở Dịch tìm đập thành thành, không còn hoài nghi nữa,ngẫm đến mình không ngờ mình được cùng “tuyệt sắc song xu” mà mọi người đều ngưỡng mộ cùng ngồi trên một cành cây, nhin không được có phần đắc ý.

Liền đó hần ôm nàng thật chặt một cái, thấp giọng mỉm cười nói:

-”Ngã phật từ bi, Tô tiên tử, ta giúp nàng giải khai huyết đạo,nhưng nàng không được dùng Sư tử hồng của phật gia,làm kinh động những người xung quanh.Nếu không xảy ra cuồng loạn,ngành vạn người đâm đạp lên nhau,nơi vui vẻ này biến thành trường tu la mất.

Hần búng tay một cái, Bạch y nữ tử Tô Mạn như ” A” lên một tiếng, thở ra một hơi, run giọng hận thù nói:

-”Dâm tặc vô sỉ, muốn giết cứ giết,cần gì phải giả vờ? Sư tôn ta đối với người... đối với người... người sao lại đối đãi như thế với bà ta? Người... Người... doc truyện tại . đúng là vô sỉ tuyệt tình.

Trong lúc kích động, ngôn từ không có thứ tự,ngực phập phồng, những giọt nước mắt như trân châu lã chã rơi xuống.

Lòng Sở Dịch trầm xuống,cảm thấy không hay, nói:

-“Ta đối với sư tôn của nàng ra sao? Cái gì mà vô sỉ tuyệt tình?”

Tô Mạn Như hít sâu một hơi, lạnh lùng đáp:

-”Khen cho người còn dám tự phụ là thiên hạ đệ nhất cuồng nhân!hôm đó dám dùng trò vô sỉ thấp hèn đó ám sát sư tôn ta, giờ lại không dám làm không dám nhận sao?

Sở Dịch cùng Đường Mộng Yếu thất thanh nói:

-”Cái gì? Niêm hoa đại sư đã viên tịch rồi sao? Đó là chuyện lúc nào?

Nam Hải thần ni võ công cao tuyệt,lại rất có uy vọng,hần vốn còn hi vọng dành được sự ủng hộ của bà, đối phó với ma môn,giờ đây lại mất đi một cường viện nữa rồi!”

Tô Mạn Như thấy bọn họ vừa kinh ngạc vừa thất vọng,thần tình không giống như đang giả dối,nhú mảy lại, nhìn chằm chằm Sở Dịch một lúc, vằng vặc hồng trên mặt từ từ giảm đi,lạnh lùng nói:

-“Tốt thôi,người đã không chịu thừa nhận, ta cùng người đối chất!”

Ngừng một lúc, nói:

-”Mười chín ngày trước, có một nam tử đến Từ Hàng Tịnh trai,đem một xâu niêm châu màu đỏ hồng giao cho Niêm Như sư tỷ,thỉnh tỷ ấy chuyển lại cho sư tôn.Sư tôn của ta bể quan tu hành trong Bồ Đề tháp đã sáu năm,không hề tiếp khách, không biết vì sao, vừa thấy qua xâu niêm châu đó đã đổi ý,mời hần gặp riêng.

Qua một ngày một đêm,không thấy sư tôn truyền gọi,cũng chẳng thấy nam tử đó đi ra, bọn ta sinh nghi,hợp lực mở cửa tháp,mới phát hiện sư tôn đã viên tịch, nam nhân đó thì tông ảnh không thấy đâu,ngay đến Thiên cơ kiếm phong tàng trong tháp cũng không cánh mà bay...”

-“Thiên cơ kiếm...”

Sở Dịch hai người thất thanh kinh hô, vạn lần không ngờ một trong bắc đầu thần binh mà người trong đạo môn truy tìm khắp nơi lại dấu trong phật môn thánh địa Từ Hàng Tịnh Trai.Giờ hần mới biết hung thủ vì cái gì mà đến.

Tô Mạn Như cười lạnh nói:

-“Thiên cơ kiếm năm đó sư tôn tìm thấy trên đỉnh Thiên Đô của Hoàng Sơn, trừ đệ tử bốn môn, chỉ có Sở Cuồng Ca người là biết, không phải giả vờ?”

Nói đến đó, thanh âm dường như nghẹn đi.

Nàng thù hận trượng mắt nhìn Sở Dịch, bậm môi nói:

-“Phía sau lưng sư tôn có in một dấu chưởng, da thịt cháy xém, kỳ kinh bát mạch đều bị chấn đoạn... Thử hỏi trong thiên hạ này ngoại trừ người ra, còn ai có ”Thái Ất Ly Hỏa đao? Không ngờ người vì Hiên Viên lục bảo, mà nhẫn tâm hạ độc thủ với sư tôn!”

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa giận dữ, miệng đắng chát. Nàng nói không sai, trong thiên hạ hiện nay, còn ai có thể tìm đến Từ Hàng tịnh trai thần bí là thế, làm Niệm như tâm lặng như nước, lại đang bế quan phá lệ gặp mặt? Còn ai có thể sử dụng hỏa khí đao có uy lực kinh người như thế, chỉ một chưởng đã giết được Nam Hải thần ni, một trong Phật môn cửu đại bồ tát?

Nếu không phải hần thời gian đó cùng Sở Cuồng Ca như hình với bóng, nghe những lời này, chắc cũng không tránh khỏi nghi ngờ ông.

Nhưng ai lại biết rõ chuyện của Niệm Hoa cùng Sở Cuồng Ca như lòng bàn tay như vậy? Vì sao Niệm Hoa trước nay rất trí tuệ mà không nhìn ra chân giả?

Sở Dịch chợt nhớ ra, lấy râu niệm châu đỏ hồng của Sở Cuồng Ca từ trong túi Càn khôn nhất khí ra, nói:

-“Tiên tử, râu niệm châu người đó mang theo có phải giống râu này không?”

Ánh trắng sáng tỏ, những chiếc đèn lồng treo trên cây tỏa ánh lung linh, râu niệm châu nọ do ba mươi sáu hột không cùng chất liệu râu thành, tử trần châu, mã não châu, san hô châu, cốt châu... dưới ánh hào quang ngũ sắc, phát tán một vàng hồng đỏ như mộng ảo, chiếu mặt hai cô gái càng thêm phần kiều diễm.

Tô Mạn Như vừa kinh ngạc vừa giận dữ, run giọng nói:

-“Không sai, chính là râu niệm châu này! Giờ người còn dám không thừa nhận nữa không?”

Sở Dịch nghiêm chỉnh nói:

-“Tiên tử, nàng đến Trường An mười mấy ngày, chắc cũng đã nghe qua những việc phát sinh ở đây? Tại hạ họ Sở tên Dịch, vốn là thư sinh từ Mân Đông lên kinh dự thi, do cơ duyên xảo hợp, khiến cho nguyên thần của Sở Cuồng Ca cùng Lý chân nhân rơi vào trong mình tại hạ, từ đó bị đạo Phật ma các phái bao vây truy đuổi khắp nơi, không có lúc nào rảnh rỗi, làm sao mà đến Nam hải Từ Hàng Tịnh Trai mư hại lệnh sư được chứ?”

Tô Mạn Như không vì thế mà động tâm, nhún mày lạnh giọng nói:

-“các người đại chiến đạo Phật các phái ở Chu tước môn là việc xảy ra hai mươi một ngày trước, với tu vi của lưỡng đại tán tiên, trong hai ngày, sao lại không thể từ Trường An đi tới nam hải được?”

Sở Dịch thấy nàng từ đầu tới cuối không tin, chỉ thầm thở dài, đánh bài ngựa:

-“Ô tiên tử, mười chín ngày trước, vì cứu ta thoát ly khỏi hiểm cảnh, bình định đại kiếp, Sở thiên đế cùng Lý chân nhân đã tự hi sinh thân mình, thai hóa dịch hình, đến hồn phách cũng chẳng còn, dám hỏi làm sao đến Nam hải đây?”

Tô Mạn Như giật mình, thất thanh nói:

-“Người nói gì... Sở Cuồng Ca chết rồi sao?”

Sở Dịch cười khổ đáp:

-“Không sai. Bấm ngón tay tính lại, hình như chết cùng ngày sư thái viên tịch.”

Sự tình đến đây, hần cũng không còn ý che dấu, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất, đem mọi việc phát sinh một tháng nay rành rọt cứng cỏi kể lại một lượt.

Tài nói chuyện của Sở Dịch vốn rất giỏi, khi hắn nói, những sự tình phức tạp nhiều biến hóa đã diễn ra bỗng trở nên đơn giản rõ ràng, mà kinh tâm động phách.

Đường Mộng Yếu chăm chú lắng nghe, đến những đoạn khẩn trương thì nín thở, tim đập thình thịch. Tuy đã biết kết quả, nhưng cũng không kìm được lo lắng, chỉ khi nghe đến đoạn hắn đuổi theo thanh phù trùng đến Hoa Sơn, gặp được mình mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở Dịch ngừng một chút, mới ảm đạm nói:

–“Tô tiên tử, nguyện vọng cuối cùng của Sở thiên đế trước lúc chết, là muốn ta giúp ông ở cây Ngân hạnh này treo một lồng bình để liên hoa đăng. Ông đối với lệnh sư tình thâm như biển, đến chết không quên, làm sao nhẫn tâm hại lệnh sư được?”

Tô Như Hoa bần thần không nói, quàng mắt đỏ hồng, một lúc sau mới thấp giọng nói:

–“ma môn yêu nhân hà tiện gian xảo, nghĩ một đằng nói một nẻo, lời nói của các người ai biết đâu là thật đâu là giả. Huống chi, Sở Cuồng Ca tính tình hẹp hòi khích động, yêu quá hóa hận, có chuyện gì mà không làm cho được?”

Tuy nói như thế, như khẩu phong cũng đã có phần chuyển biến.

Mây nàng nhú lại, than rằng:

–“nếu như quả đúng như người nói, xâu niệm châu này là sao? Không lẽ thiên hạ còn một xâu niệm châu khác giống hệt như nó sao?”

–“Đúng thế!”

Sở Dịch trầm giọng nói

“Năm đó lúc Sở thiên đế cùng Niêm hoa đại sư tình còn nồng, phí hết tâm sức tìm cho ra ba mươi sáu cặp tình nhân châu, xâu thành hai xâu niệm châu, mỗi người giữ một cái, ngụ ý hai người vĩnh viễn không quên nhau. Những hạt châu này tuy chất liệu không tương đồng, nhưng cứ hai cái một kết thành đôi, là vật vô cùng quý hiếm khó gặp trong thiên hạ, dù là đôi nào cũng không thể tìm được hạt thứ ba.”

Đường Mộng Yếu lòng nghĩ:

–“Đúng thế, phụ thân của Sở thiên đế Sở Triều Vũ là thiên đế của ma môn, lại là thừa tướng đương triều, thế lực thông thiên nên mới làm được. Chữ đối là người khác, làm sao tìm được kỳ châu như thế?”

Sở Dịch nói:

–“Nhưng lệnh sư cuối cùng vẫn là đệ tử phật môn, làm sao có tư tình nam nữ được? Sư tổ nàng biết chuyện này, rất tức giận, chia rẽ đôi uyên ương. Sau đó, thân phận ma môn của Sở Triều Vũ bị bại lộ, đạo phật các phái đều đến phủ vây bắt. Lệnh sư trước mặt mọi người, đem xâu niệm châu này trả lại cho Sở thiên đế, biểu thị ân đoạn nghĩa tuyệt...”

Tô Mạn như chưa từng nghe qua việc của Sư tôn, nhưng chuyện tình yêu của Niêm Hoa cùng Sở Thiên đế ngày đó chấn động thiên hạ, oanh oanh liệt liệt, nàng cũng biết được ít nhiều, liền hừ một tiếng nói:

–“Nói như vậy, hai xâu niệm châu đó đều trở về tay Sở Cuồng Ca hay sao?”

Sở Dịch lắc đầu nói:

–“Nguyên thần của Sở thiên đế tuy đã hòa nhập vào ta, nhưng ta cũng chỉ biết được một đoạn hồi ức chấp nối của ông thôi. Nếu như ta nhớ không sai, xâu chuỗi đó đã sớm bị Tiêu Thái Chân cướp lấy, vốn không ở trong tay ông.”

–“Tiêu Thái Chân?”

Đường Mộng Yếu giật mình, thất thanh nói:

–“Tiêu Thái Chân đối với Niêm Hoa từ trước tới nay hận đến thấu xương, không lẽ là bà ta làm?”

Nhưng nàng lập tức lắc đầu nói:

-“Nhưng theo như Sở công tử nói,Tiêu Thái Chân thật không có thời gian đi tới tận Nam Hải.Hơn nữa Niêm Hoa đại sư nếu quả do bà giết,thì trước khi chết đã nói với Sở công tử rồi.”

Sở Dịch mỉm cười nói:

-“Người sắp chết nói lời thật.Tiêu tiên thiên có di ngôn lại, bảo ta đi tìm Niêm Hoa đại sư,hợp lực phá tan âm mưu của ma môn,ta nghĩ tuyệt không phải là bà.Đợi ta tìm được Văn Tình, hỏi xem Tiêu tiên thiên đã đưa xâu niệm châu ấy cho ai,chúng ta mới có manh mối mà tìm ra hung thủ thực sự.”

Tô Mãn Như nghe thế nửa tin nửa ngờ,trong lòng rất phiền, lại nhướn mày nói:

-“Đều là lời nói một phía của người, ta không thấy tận mắt, tin thế nào được?”

Sở Dịch điềm nhiên nói:

-“Tiên tử yên tâm, đêm nay ta nhất định cho người chính mắt xem được kịch hay,trừ đi mọi nghi ngờ.”

Hắn ngưng thần nhìn tứ phía, trong lòng không khỏi có chút hồi hộp,thầm nói:

-“Không lẽ Lý tư Tư đã biết sự việc đêm nay?”

Đúng vào lúc này, nghe thấy có tiếng tiếng huyền não, hoan hô như sấm nổ,có người thổi tù hiệu ô ô, cao thanh hét lớn:

-“Tứ hải nhất thống, bách di hàm phục,Một trăm linh tám vị quốc sứ hiến cống lễ lên hoàng thượng.”

Sở Dịch nảy ra một ý,dương mày cười nói:

-“Bỏ đi, diễn viên không tới,ta đành đi tìm vậy.Đường Tiên tử, nàng bồi tiếp Tô tiên tử, ở đây mở to mắt đợi,ta đi.”

104. Chương 104: Mọc Cánh Khó Thoát

Tiếng pháo đi đùng, trống nhạc huyền não.

Bạch tượng kêu ô ô,dẫn đầu mười chiếc phiến quốc ngũ thải xa từ từ đi vào đại nhai bên ngoài An Phúc môn,biển người rẽ sang hai bên nhường đường,tiếng hoan hô rung trời chuyển đất. doc truyện tại . Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chams

Không đợi hai nàng trả lời,Sở Dịch đột nhiên đứng lên, ẩn đi thân hình,lãng người phóng đến chỗ đoàn thải xa.

Đầu người nhấp nhô,đền lửa lắc lư trong gió, chỉ một thoáng chốc, hắn đã đến xe của nước Chân Tịch.

Sứ giả của Chân Tịch quốc là một lão đầu đen gầy, râu dài,đang tươi vẫy tay với dòng người bên ngoài cửa sổ,bỗng nhiên cảm thấy một trận cuồng phong cuộn đến trước mặt,bên tai có giọng cười nói:

-“Sứ tiết đại nhân, cho ta mượn thân ngài dùng một chút.”

Trong miệng thấy mát, dường như có một hòn ngọc tròn nào đó đã lăn vào miệng hắn.Vị sứ tiết nọ rất kinh ngạc,trợn mắt líu lưỡi,biểu tình lập tức đông cứng lại.

Phó sứ hai bên trông thấy hắn há mồm không đóng lại,không khỏi kỳ quái nói:

-“Nguyên đại nhân, ngài làm sao thế?”

Vị Chân Tịch đại sứ nọ muốn nói, nhưng thấy đầu lưỡi cứng lại,trong đầu vang lên một tiếng “viu”,hôn hôn trầm trầm giống như người mộng du, không nhớ được việc gì,lơ mơ thấy chính mình ha ha cười nói:

-“Không có gì,ta nghĩ đến giờ đang trên đường đến gặp thiên tử Đại Đường,cao hứng quá mà thôi.”

Sở Dịch vừa nhét vào miệng hắn một hạt ngọc gọi là “Nhiếp hồn châu”, là bảo vật của thái cổ thủy tộc đại thần, có thể nhập vào hồn phách người, thao túng người đó, nhưng thần tình, ngữ khí so với bình thường không hề khác chút nào, không thể nhìn ra.

Một chiêu đắc thủ, Sở Dịch phi nhanh thái cổ Kim tộc “Toàn chân kính” dẫu vào ngực đại sứ Chân Tích.

Sau đó hắn thần không biết quỷ không hay phi thân lướt đi, quay lại đỉnh cây ngân hạnh, thoả mái ngồi bên cạnh nhị nữ, cười nói:

– “Tôi tiên tử cứ bình tĩnh đừng nóng vội, kịch hay sắp bắt đầu rồi.”

Giữa biển người hoan hô, thả xa từ từ tiến lên, đi vào thành lâu phía dưới An Phúc môn.

Pháo hoa bay tứ phía, pháo nổ ù ù ù ù. Sứ tiết các nước từng người một xuống xe, dưới sự hộ vệ của Kim ngô vệ, đường hoàng xuyên qua cung môn, lần lượt leo lên đại điện trên thành lâu.

Đường Mộng Yếu không hiểu Sở Dịch muốn làm gì, thấy hắn cười hi hi nhàn hạ, lòng lại càng khẩn trương hiếu kỳ, liền ổn định hô hấp, chăm chú nhìn.

Các vị sứ tiết tiến vào đại điện, hướng đến Đường Nguyên tông bái lạy rồi ngồi vào chỗ.

Một gã thái giám béo trắng ngậm:

– “Mời sứ tiết Trảo Oa Mã Đả Lam (java madalan, không hiểu nước nào) Quốc Bang Bang tiến hiến cống phẩm lên Đại Đường hoàng đế.”

Trảo Oa sứ giả đen gầy thấp bé vội vã đứng lên, dâng hoàng thượng một hộp vàng cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, quỳ xuống, to giọng nói:

– “Xin cho phép tôi chúc chuyển kính ý chí cao của nữ vương Mã Đả Lam quốc đến Đại Đường hoàng đế! Thanh Cách Lệ Ti bảo kiếm này là bảo vật trấn quốc của nước tôi, nữ vương đem nó tấn hiến lên hoàng đế điện hạ, hi vọng điện hạ dùng nó trấn yên trời gian, bảo vệ hòa bình cùng hưng vinh của Đại Đường.”

Mọi người thấy hắn giọng điệu quái lạ, chắc là không biết tiếng Hán, tuy trước khi đến đã được ai dạy học thuộc lòng, nhưng nghe vẫn làm người nghe muốn phì cười. Bá quan trên điện nhin không được, nhưng cũng không dám cười ra tiếng, chỉ đành cúi đầu dẩu dẩu.

Đường Nguyên tông mỉm cười nói:

– “Thiên hạ thái bình, giờ cần hiền thần lương tướng chứ không phải là thần binh lợi khí. Dù sao cũng muốn cảm tạ mỹ ý của nữ vương, thanh kiếm này trẫm xin nhận. Thỉnh Bang Bang sứ tiết chuyển lời cảm tạ của trẫm tới nữ vương.”

Nghe đến câu này, Sở Dịch hơi giật mình, gật gù hưởng ứng:

– “Hoàng đế nói không sai, muốn thiên hạ hòa bình, chỉ một mình pháp bảo thần binh thì vạn lần không đủ. Một mình ta dù có sức thần thông, thu đủ Hiền Viên lục bảo, cũng không thể một tay chống trời. Giờ việc cần thiết nhất, là phải nghĩ ra phương pháp, đoàn kết các lực lượng có thể đoàn kết...”

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi, vị Bang Bang sứ tiết nọ cúi đầu lĩnh thưởng, cảm tạ thoái lui.

tiếp theo là Phiếu quốc v.v.. các sứ tiết phiên bang nối tiếp nhau quỳ bái, tiến cống lễ vật.

Lễ vật không cái nào không là thiên hạ kỳ trân, mỗi lần quan truyền thanh thông báo cáo ra, lập tức bá tính dưới thành lâu lại trầm trồ xuýt xoa không dứt.

Quan truyền thanh lại ngậm:

– “Mời Sứ tiết của Chân Tích Nguyễn Đạo Khiêm tiến hiến cống lễ lên Đại Đường hoàng đế!”

Sở Dịch mỉm cười, miệng lầm bầm niệm mấy từ, dùng pháp thuật từ xa điều khiển sứ tiết Chân Tích.

Nguyễn Đạo Khiêm lập tức đứng lên phía trước, quỳ xuống dập đầu, hai tay dâng cao Toàn Chân kính, cao thanh nói:

-“Đại Đường hoàng đế điện hạ, Quốc vương tề quốc lệnh ti sứ hiến lên một cái chiếu yêu thần kính, hi vọng hỗ trợ hoàng đế điện hạ phân rõ trung, gian, quan sát rõ ràng!”

Mấy Chân Tích đại sứ khác trợn mắt há mồm, ngạc nhiên vô cùng. Bọn họ rõ ràng nhớ rõ cống lễ là Vô hạ Bích Ngọc, sao bỗng nhiên lại hóa thành một cái thanh đồng kiếng? Trong lòng hồ nghi lắm, nhưng không dám nói ra tiếng.

Lý Huyền giả mạo ha ha cười nói:

-“Nguyễn quý sứ nói thế là sai rồi. Điện hạ của chúng tôi có Hỏa nhãn kim tinh, chẳng cần chiếu yêu kính, cũng có thể phân biệt rõ trung, tà.”

Đường Nguyên tông cười nói:

-“Trẫm làm gì mà có Hỏa nhãn kim tinh? Bồn triều Thái Tông hoàng đế từng nói:”lấy đồng làm gương, có thể chỉnh được mũ áo, lấy sứ sách làm gương, có thể biết hưng suy, lấy người làm gương, có thể biết được mất.”Nguyễn quý sứ mang tới kính này nếu thật có khả năng chiếu ra yêu tà, thì đó là cái gương thứ tư của trẫm.

Quần thần nhao nhao gật đầu mỉm cười. Lúc này đám quần thần trên điện đều đã được Sở Dịch tuyển chọn lại, rất ít gian thần, nếu sự việc này diễn ra trước lúc đổi người, chỉ sợ sẽ tạo nên sóng gió.

Nguyễn Đạo Khiêm dập đầu nói:

-“Đại Đường hoàng đế điện hạ chứng dám, cái chiếu yêu kính này là thượng cổ thần vật, đích xác có khả năng chiếu ra nguyên hình của yêu tà. Điện hạ nếu không tin, xin cho thử một lần, nói không chừng trên điện, lại có ẩn tàng gian thần yêu tà cũng nên...”

Đường Mộng Yếu, Tô Mạn Như hai người giật mình, đột nhiên hiểu ra dụng ý của Sở Dịch, mượn lời sứ tiết phiên bang, ép Lộc Lực đại tiên phải lộ diện.

-“Nói bậy”

“Lý Huyền” nhú mày, vỗ án quát:

-“Giờ đây thiên hạ thái bình, mỗi quan viên nơi đây ai cũng là người hiền đức, là rường cột của quốc gia, làm gì có gian thần yêu tà? Chỉ bằng vào một gã phiên di, lại dám trước thiên triều đại điện nói linh tinh phỉ báng! Bất hẩn cho ta!”

Trống nhạc tắt ngấm, tiếng pháo cũng ngừng, mọi người không ngờ Lý Huyền đột nhiên nổi giận, thoáng chốc mọi thứ đều yên tĩnh lại.

Kim ngô vệ dưới điện rầm rầm vâng lệnh, bước lớn đi lên.

Sứ đoàn Chân Tích sắc mặt biến thành trắng bạch, cả người run lẩy bẩy, chỉ có Nguyễn Đạo Khiêm quỳ đó bất động, không hề suy chuyển.

-“Chậm đã!”

Đường Nguyên Tông xua tay, cười nói:

” Thắt đệ, Nguyễn quý sứ là sứ tiết của nước Chân Tích, không biết lễ nghi của Đại Đường. Hẳn chẳng qua là muốn trẫm xem thần lực của Chiếu Yêu kính mà thôi, không hề có ác ý.”

Nguyễn Đạo Khiêm dập đầu nói:

-“Điện hạ thánh minh! Cái chiếu yêu kính này có thể hoàn nguyên chúng sinh bách tượng, làm cho yêu ma phải hiện nguyên hình. Ti sứ nghe nói Tề vương trung thành dũng cảm, được quần thần quý mến, trong lòng cũng sinh kính ngưỡng. Nếu Tề vương đã không tin uy lực của thần kính, sao không tự mình soi, sẽ biết chân giả ngay mà.”

Quan viên cả điện không ai không ngạc nhiên, nhìn nhau nghi hoặc, không ngờ một Tích Chân sứ tiết nhỏ lại lại dám cãi lại Tề Vương quyền thế cao vợi! Đây đúng là nghe con không biết sợ hổ, con rắn mà tham nuốt lợn.

Những võ quan có quan hệ tốt với Lý Huyền còn tức giận hơn, không nhìn được muốn vỗ tay lên án đứng lên chỉ trích, nhưng lại sợ chọc giận hoàng đế, nên đành nắm chặt nắm đấm, ngửa đầu uống từng ngụm rượu to.

Lý Tư Tư sắc mặt thoảng biến đổi, đôi mắt đẹp mở to, dường như rất hứng thú nhìn Nguyễn Đạo Khiêm, trong mắt lóe lên thần sắc cổ quái, khanh khách cười nói:

-“Thú vị thật, thú vị thật, không ngờ Nguyễn quý sứ từ Nam di phiên bang, lại biết cách nói vòng vo của người Hán chúng ta. Thất ca, vị quý sứ này nhất định là vì chuyện cũ năm đó huynh cầm quân đánh phiên di, ám chỉ huynh là loạn thế yêu ma đó mà.”

Lý Huyền ngửa đầu uống cạn một ngụm mỹ tửu, đứng lên ha ha cười nói:

-“Được! Bồn vương hôm nay trước mặt hoàng thượng cùng thiên hạ bách tính, tự soi lòng dạ, tỏ rõ mình quang minh chính đại!”

Sở Dịch mỉm cười đó, trầm nghĩ:

-“Yêu nữ ấy chắc lấy Lộc lão đầu đó giả thành ta. hắc hắc, xem các người còn đắc ý được bao lâu.”

Hắn ngưng thần tụ ý, thấp giọng niệm chú.

Nguyễn Đạo Khiêm đứng lên, cung kính đem chiếu yêu kính bỏ vào trong tay Lý Huyền.

Ánh mắt cả điện đều tập trung lên người Lý Huyền, Đường Mộng Yếu tim đập thình thịch, vừa kỳ vọng, vừa khẩn trương.

Trăm họ dưới phố không nghe được trên đại điện nói gì, chỉ đoán hình như có việc gì đường đột, quay đầu ghé tai, nhao nhao thảo luận, không ngừng nhong đầu lên nhìn ngó.

“Lý Huyền” nọ đem chiếu yêu kính quay một vòng, chiếu thẳng vào mặt mình, ha ha cười nói:

-“Điện hạ xem rõ đi, Thần đệ một lòng trung thành, trời đất chứng giám, huống gì cái kính chiếu yêu còn con này?”

Trong kính thanh quang lóe lên, chiếu thẳng lên khuôn mặt hắn, sáng sủa dao động. Qua một lúc, bích quang dần dần tan đi, gương mặt hắn không hề thay đổi, vẫn chiếu như vậy trong gương.

-“Sao lại như vậy được? ”

Sở Dịch giật mình kinh ngạc, nhất thời đến chú quyết cũng quên mất không niệm.

Tô Mạn Như nhú mày, cười lạnh nói:

-“Sở công tử, người còn nói được gì nữa không?”

Nàng phòng mồm định hô hoán thì thấy cổ họng tê tê, kinh mạch đã bị Sở Dịch phong trụ, chỉ đành trợn trừng đôi mắt đẹp, hận thù nhìn chằm chằm hai người.

Đường Mộng Yếu vừa kinh ngạc vừa hấp tấp, nói:

-“Ô tiên tử, Sở công tử không hề nói dối cô, Lý Huyền quả thật là ma môn Tử Vi đại đế, đã chết rồi, đây là Lộc lực lão quái...không biết, không biết vì sao lại...”

Sở Dịch nghĩ ra, vỗ tay nói:

-“Đúng rồi! Nhất định là Lý Tư Tư biết chúng ta chạy thoát, đoán chắc sẽ quay lại lật tẩy bọn chúng, nên mới đi trước một bước, tìm một người bình thường cực giống Lý Huyền giả mạo làm hắn. Hắc hắc, hay ột chiêu ”Rút củi dưới đáy nồi, lấy đào thay mận“. Chúng ta đã xem thường con yêu nữ này quá rồi”.

105. Chương 105: Mọc Cánh Khó Thoát (p2)

Trên điện đèn lửa lấp lư,Lý Tư Tư thu ba lấp lánh,yêu kiều cười nói:

-“Nguyễn quý sứ,giờ người hài lòng chưa? Tề vương thân ngay không sợ bóng xéo,sợ gì cái chiếu yêu kính,nhưng cái mình không muốn, đừng có đổ vào tay người, các hạ dùng chiếu yêu kính khiêu khích quân thần Đại Đường, cô gia đối với ý đồ của người rất có hứng thú.” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Bọn võ quan nhao nhao lên phụ họa.

Lý Huyền cười nói:

-“Công chúa nói không sai,người Hán chúng ta có một câu nói:”Nhận mà không trả là phi lễ.“Nguyễn quý sứ đã dùng chiếu yêu kính phân rõ trung gian của bốn vương,bốn vương cũng phải trả lại mới được”

Dứt lời,hắn cầm chiếu yêu kính xoay lại, chiếu thẳng về hướng Nguyễn Đạo Khiêm.

Thanh quang lóe lên,Nguyễn Đạo Khiêm vẫn không hề thay đổi.

Lý Tư Tư nhú màu,cảm thấy rất ngạc nhiên, mắt sáng lên, quét nhìn tứ phía dò xét,dường như đoán được Sở Dịch trốn ra khỏi Trầm Uyên Ngư, giờ đang ở gần đây.

Nhưng biển người mênh mênh, như dò kim đáy bể,không biết nơi nào mà tìm.

Sở Dịch không nhịn được cười:

-“Lý Tư Tư ơi là Lý tư Tư, ta coi thường người, người cũng quá coi thường ta rồi.Người đánh ta trả, giờ xem như hòa vậy.”

Trong đại điện, mọi người nhìn nhau, thần sắc cảnh giới.

Đường Nguyên tông mỉm cười:

-“Được rồi, cười đùa đến đây là đủ rồi,Nguyễn quý sứ hiến bảo, một tấm lòng chân thành, trẫm rất vui mừng...”

-“Điện hạ!”

Lý Tư Tư bỗng nhiên đứng dậy,cười nói:

-“Chiếu yêu kính kia nếu thật có thể chiếu ra yêu ma mới là hàng thật giá thật.Thất ca cùng Nguyễn quý sứ đều là trung thần nghĩa sĩ,làm sao nhìn ra uy lực của kiếng?Nên để cho các vị sứ tiết ẩn chứng một lượt, không họ lại bảo Chân Tích quốc đem đồ giả đến tiến cúng cho hoàng thượng,làm trò cười cho thiên hạ thì sao?”

Thu ba lưu chuyển, nàng nhếch miệng lên cười:

-“Thất ca,lần trước huynh trong phủ bắt được một con yêu tinh còn gì? tiện thể dẫn đến đây, xem chiếu yêu kính có chiếu ra nguyên hình của ả không, để điện hạ cùng bá quan, sứ tiết được biết thần lực của kính?”

Lý Huyền vỗ tay cười nói:

-“Đúng rồi,nếu không nhờ công chúa nhắc, bốn vương cũng quên mất.”

Nói đến đó, từ ngực rút ra một cái ngọc bình tỏa ánh bích lục,nhẹ nhàng lắc một cái, từ đó lập tức tuôn ra một đạo bạch quang.

Quang ảnh như sóng,dần dần hóa thành hình một người nằm trên đất,áo trắng như tuyết,thanh lệ như họa, chính là Yến Tiểu Tiên.

-“Tiên muội!”

Sở Dịch trong lòng đại chấn, vừa kinh ngạc vừa tức giận,đến hô hấp cũng muốn ngừng, không ngờ nàng cuối cùng cũng lọt vào tay của Lý Tư Tư?Còn Tiêu vân Tình thì sao? không biết sống hay chết?

Chiêu này của Lý Tư Tư rất thâm độc, biết chắc hắn đang ở quanh đây,nên có ý lấy Yến Tiểu Tiên ra dụ hắn.Sở Dịch biết rõ như thế, nhưng vẫn không nhịn được muốn xông ra, bỏ mặc tất cả cứu nàng.

Đại thần cả điện há mồm líu lưỡi,ngẩn ngơ nhìn chằm chằm Yến Tiểu Tiên,không ai không bị nhan sắc của nàng thu hút,một thời gian,ngay đến những vũ cơ đang biểu diễn cũng như vì sao gặp trăng sáng, mờ nhạt thất sắc.

“Lý Huyền” đặc ý nói:

-“Điện hạ, người còn nhớ đêm đó trong dạ yến ở Khang vương phủ,có tên yêu tặc bắt Ngũ nương nương cùng thần đệ đi?”

Nghe đến ba chữ “Ngũ nương nương”, ánh mắt Đường Nguyên Tông liền lóe lên thần sắc bi thống,gật đầu trầm giọng nói:

-“Trẫm nhớ rồi, người đó tự xưng là Tần Hoàng chuyển thế, lấy tính mạng các người uy hiếp trẫm,bức trẫm mở tiên phạt đại hội sớm hơn.Nếu không phải vì người này,Ngũ nương cũng đâu bị Lý Mộc Phủ yêu nhân hại!”

-“Điện hạ nói rất đúng,đây chính là người thân của cái gọi là Tần hoàng chuyển thế, là hung thủ gián tiếp hại chết Ngũ nương nương đó...”

Lý Huyền giả mạo cười lạnh lẽo nói tiếp:

-“Chẳng qua, thiên lý báo ứng luân hồi,trời già có mắt,để con yêu tặc này rơi vào tay bốn vương!Điện hạ xem đây!”

-Chiếu Yêu kính trong tay hoa lên,một luồng thanh quang đánh thẳng lên mình Yến Tiểu Tiên.Bích quang ngời sáng, Yến Tiểu Tiên hét lên đau đớn, co rút, chớp mắt biến thành con hồ ly trắng như tuyết, cuộn người rên rỉ.

Đại điện huyên náo, tiếng kinh hô không ngừng.

Đường Nguyên tông kinh hãi nói:

-“Quả là một con hồ ly tinh!”

Lập tức ngài xoắn tít lông mày, trầm giọng nói:

-“Thất đệ, người vừa mới nói con yêu hồ này là người thân của tần hoàng chuyển thế nọ, quả thật có chuyện này sao?”

-“Chính xác là như vậy”

Lý Huyền giả mạo đặc ý:

-”Điện hạ có biết vì sao tên yêu tặc này ép chúng ta bắt đầu tiên phạt đại hội sớm không?

Đường nguyên tông nhíu mày nói:

-“Thất đệ biết chuyện gì,mau nói đi!”

“Lý Huyền” nói đồng dục:

-“Tên đó ngày đó lúc bắt thần đệ,từng khoác lác,nói rằng không đợi được tiên phạt đại hội,để tiêu diệt đập phạt các phái, đoạt Hiên Viên lục bảo.Một khi hắn thu đủ lục bảo, có thể tái tạo đại nghiệp của Thủy hoàng,nhất thống thiên địa tam giới!”

Đường Nguyên Tông rất giận, vỗ bàn quát lớn:

-“Cuồng đồ...hắn dám...!”

Chúng nhân lạnh người,không dám nói câu nào.Tu đường ẩn nhẫn của hoàng đế vốn rất cao, hôm nay lại là yến hội mời sứ tiết phiên bang,thể mà không ông kìm được nổi giận,đủ thấy trong lòng phần hận đến mức nào.

Đạo phật quần hùng ngồi hai bên điện không ai không động dung, Tề Vũ Tiêu đứng lên nói:

– “Điện hạ, Vương gia nói không sai. Yêu nghiệt ma môn như tên này, dã tâm như lang sói, ai cũng phải tru chi. Ngày đó nếu không phải ngày đó hắc bắt Ngũ nương nương cùng Tề vương làm con tin, trên dưới Thanh Thành phách dã tử chiến cùng hắc rồi. Mai ngày nếu hắc còn dám đến, bản đạo nguyện vì điện hạ tranh phong.

Các đạo phật tông sư như Ngọc Hư tử, Pháp Tướng cũng theo nhau đứng dậy phụ họa:

– “Hàng yêu phục ma là bổn phận của người tu chân, nguyện nghe điện hạ sai khiến!”

Đường Nguyên tông sắc giận đã giảm, vuốt râu cười nói:

– “Tốt lắm! đắc đạo được nhiều người giúp, thất đạo được ít người theo. Có bao nhiêu thần tiên, bỏ tất hợp lực giúp đỡ, yêu tặc đó dù có bản lãnh thông thiên nhập địa, cũng chỉ có một đường chết mà thôi!”

Lý Tư Tư yêu kiều nói:

– “Điện hạ, thần muội nghe nói yêu tặc tuy lãnh huyết vô tình, nhưng với con hồ ly tinh này lại rất chung thủy. Nó đã hại chết Ngũ nương nương, chỉ bằng chúng ta đem con yêu hồ này làm vật tế lễ cho đạo phật đại hội ngày mai, một là an ủi linh hồn của ngũ nương nương trên trời, hai là lấy đó hiển thị đại đường ta phát dương thiên địa chính khí, quyết tâm quét sạch yêu ma. Thế nào?”

Sở Dịch càng nghe càng giận, lòng nghĩ:

– “Bỏ đi, dù sao không làm một, làm sao làm tiếp hai, cứ trước mặt đạo phật các môn nói hết toàn bộ sự việc, đối chất cùng con nữ yêu đó. Chỉ cần có thể cứu được Tiên muội, mạo hiểm một chút cũng chẳng sao?”

Đường Mộng Yếu thấy hắc bóp chặt nắm đấm lách cách, gân xanh nổi lên, không biết vì sao rất lo lắng, nắm lấy tay hắc, thấp giọng nói:

” Sở công tử, người đừng xung động. Không biết con yêu nữ đó có âm mưu gì khác không, giờ mà ra mặt, chẳng những không cứu được Yến cô nương, chỉ sợ còn làm hỏng đại sự nữa.”

Sở Dịch lạnh người, liền nghĩ:

– “Đúng rồi, ta có thể dùng Nhiếp hồn châu điều khiển hồn phách của Nguyễn Đạo Khiêm, Lý Tư Tư làm sao không thể? Nếu như giờ ta nhảy ra đối chất, Tiên muội lại bị ả khổng chế, nói ra như lời không phân rõ trắng đen, thì ta há không phải có trăm cái miệng cũng không giải thích được, vĩnh viễn không có cơ hội chuyển mình sao?”

Liền đó, hắc cố nhịn cơn giận, cười nói:

– “Đường tiên tử yên tâm, sập bẫy một lần, khôn cả đời, ta làm sao trúng hiểm kế của yêu nữ đó chứ? Còn thời gian một đêm, xem cuối cùng ai là người cười!”

Trong điện, mọi người nghị luận xôn xao, Đường Nguyên tông gật đầu nói:

– “Thập cửu muội nói rất hay. Trùng gian tức là làm việc thiện, đối với loại yêu ma gian tà này, vạn lần không được coi nhẹ. Con yêu hồ này tạm thời giao cho kim vệ trông chừng kỹ lưỡng...”

“Điện hạ!”

Lý Huyền giả mạo lắc đầu, mỉm cười mở miệng nói:

– “Yêu tặc thần thông quảng đại, nếu như nửa đêm vào cung cứu yêu hồ, kim ngô vệ làm sao mà đối kháng được? Theo thần đệ thấy, cứ giao yêu hồ cho Đại Bi phương trượng, giam ở dưới Cửu Trọng địa ngục trong Từ Ân tự. Yêu tặc nếu dám đến, nhất định không có đường về.”

Mọi người huyền não, theo nhau nhìn về phía một lão hòa thượng mày trắng râu dài.

Lão hòa thượng cúi người chấp tay nói:

– “A di đà phật, vương gia nói rất đúng. Thái tử cùng Ngũ nương nương bị hại chết trong bổn tự, tội trách của Từ Ân tự quá nặng. Điện hạ từ bi quảng đại, không hề giáng tội, tặng chúng bổn tự không ai không cảm

tạ ân đức này,ngày đêm đều muốn lấy công chuộc tội.Lần này yêu tặc nếu còn giẫm vào trong bốn tự, lão nạp tuyệt không cho hắn đào thoát.

Bọn người Tề Vũ Tiêu nghe thế hoảng hốt, không cam tâm bị Từ Ân tự nuốt hết công lao, cũng nhao nhao tiến lên xưng danh,thề sẽ giúp Từ Ân tự bắt sống Tần Hoàng chuyển thế.

Đường Nguyên tông long nhan đại hỉ,nhất nhất phê chuẩn, cười nói:

-”Bỏ đi, đêm nay việc chủ yếu, là yến tiệc khánh chúc sứ tiết các nước, cùng thưởng hoa đèn,không nên vì một con yêu hồ làm mọi người mất hứng.Đội yến hội kết thúc, các vị đưa nó đến Từ Ân tự cũng không muộn.

Lập tức,tiếng trống nhạc lại nổi, tơ trúc vang lừng,nghe thường mỹ nữ bắt đầu múa,bá quan nói cười vui vẻ,nâng cốc chúc nhau, cao thủ đạo phật các phái cũng ngồi xuống trở lại.

Yên hoa sáng lạn,tiếng pháo đì đùng,nhạc vũ bách hỉ là bắt đầu lại, người người hoan hô bất tận, khôi phục lại không khí hoan hỉ náo nhiệt trước đó.

Sở Dịch giờ không còn lòng dạ nào mà xem nữ, lập tức đứng dậy nói:

-“Việc không chậm trễ được nữa,nhân lúc bọn họ còn chưa động thân, chúng ta tới tiềm phục trong Từ Ân tự trước.” . doc truyện tại .

106. Chương 106: Mọc Cánh Khó Thoát (p3)

Sở Dịch ôm theo Tô Mạn Như, ẩn đi thân hình, cùng Đường Mộng Yếu phóng về phía đông nam.

Cuồng phong phả vào mặt,tiếng trống hiệu, tiếng âm nhạc, tiếng cười nói huyền ảo, càng lúc càng nhỏ dần, dần dần không nghe thấy nữa.

Trường An thành nam vốn không phồn hoa như thành bắc,đêm nay lại là đăng hội nguyên tiêu,bách tính đều như nước đổ về An Phúc môn,khiến cho nơi này ngược lại càng thêm vắng vẻ.

Ánh trăng như sương tuyết, chiếu sáng tứ phía bên dưới.Đường phố trống trải, không một bóng người,chỉ có vô số đèn lồng treo đầy trên góc mái dọc đường,đón gió đung đưa, cực kỳ tráng lệ.

Dưới trời đêm xanh thẫm, Đại Nhạn tháp hiện ra sừng sững.Từ xa nhìn lại,biển đèn chiếu sáng lung linh làm nền,khiến nó càng thêm hùng vĩ mà tĩnh mịch.

Ba người thể như điện, bay qua Già Lam điện, chớp mắt phi lên đỉnh Đại Nhạn tháp.

Vừa mới vào trong tháp, lòng Sở Dịch trầm xuống, cảm thấy bất diệu,nghe thấy một tiếng cười nói:

-“Sở công tử, bần đạo đã đợi lâu lắm rồi!”

Trước mắt bỗng nhiên kim quang nổi lên,“viu viu” kịch hưởng. doc truyện tại . Sở Dịch ba người bị kim quang chiếu tới,chớp mắt hiện lại thân hình,hai cổ chân khí một trái một phải, như lời điện hưởng về hắn đánh tới.

Cổ chân khí bên trái sắc nhọn cương mãnh,thuộc mệnh kim,chân khí bên phải không ngừng sinh trưởng,thuộc mệnh mộc,đều vô cùng cường mãnh,chắc phải trên cấp tấn tiên.

Sở Dịch lạnh người,quát to một tiếng,đẩy hai người Đường Mộng Yếu,Tô Mạn như về phía sau,xoay mình đá một cước,tiếp cổ chân khí phía bên phải.

“Bùng!”

Quang mang bạo phát, chân phải Sở Dịch dường như muốn rụng, một cổ khí lăng thâm nhập vào thiếu dương đan kinh từ chân, cuộn cuộn chạy tới, đẩy hắn văng ra phía sau.

Sở Dịch linh quang hoắc thiểm,mượn thể xoay tròn xoắn ốc,đem chân khí thuộc mệnh mộc của nó chớp nhoáng dẫn nhập lên thiếu dương tâm kinh ở tay.Thiếu dương tiểu tràng kinh ở tay là kinh mạch thuộc hỏa.Ngũ hành mộc sinh hỏa, thể nội nhiệt khí xông lên, chân khí cuộn cuộn xoáy, xông ra khỏi song chưởng.

“Oành”

Xích quang nộ vũ, hai đạo Thái Ất ly hỏa đao thoát khỏi tay,chính diện đánh vào đạo chân khí bên tay phải,làm quang ba lan toả.

Sở Dịch thấy miệng ngồn ngọt,suýt chút nữa thổ ra một ngụm máu tối,xoay mình lùi nhanh về phía sau.

Người nọ kinh dị “r” lên một tiếng,quát:

-“hay ột chiêu ”mượn hoa hiến phật!”

Vốn lúc đó, Sở Dịch đã sử dụng bí quyết ngũ hành tương hóa trong ngũ hành phổ.Tuy đó chẳng qua chỉ là chiêu “mượn khí tương sinh” cơ bản nhất, không thể đem chân khí mệnh mộc hóa thành chân khí trong cơ thể hần, lại vận dụng chưa thuần thực, nhưng uy lực đã rất kinh người.

Sở Dịch loạng choạng lùi một bước,mới có thể trụ mình đứng lại, trong lòng không khỏi vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.Định tình nhìn lại chỉ thấy trong tháp có đứng một nam một nữ đạo nhân.

Đạo sĩ mặt trắng râu dài,có vẻ hào phóng không chịu câu thúc, mặc một bộ đạo bào xanh giặt đến bạc màu, có nhiều vết vá, đeo một thanh thiết kiếm hoen gỉ lỗ chỗ chéo qua vai, mặt cười tươi, đang rất hứng thú nhìn hần ước lượng.

Phía bên trái là một đạo cô tóc trắng như tuyết, nhưng da dẻ mịn màng trơn láng như ngọc,không biết đã bao nhiêu tuổi,khuôn mặt tú lệ,thúy y phần phật, tay trái cầm một cái thạch ấn kim quang lấp lánh, tay phải ngược lại nắm một thanh mộc kiếm xanh đậm,dáng vẻ thanh nhã trầm tĩnh.

-“Sư tôn!”

Đường Mộng Yếu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nước mắt trào khỏi bờ mi,tiến lên phía trước quỳ xuống, mếu máo nói: Bạn đang xem tại - .

-“Đồ nhi bất hiếu,không hoàn thành mệnh thầy, ngược lại liên lụy sư tôn chịu oan khó giải...”

-“Ngu phu nhân!”

Sở Dịch thất kinh, không ngờ đạo cô trẻ đẹp như tiên thiên này lại là đạo môn đệ nhất nữ chân đã gần hai trăm tuổi.

Kim thạch ngọc ấn trong tay bà, chắc là trấn môn chi bảo của Thượng Thanh phái “thất ngọc nữ ấn”,không lạ có thể phá được pháp lực của Hỗn độn châu,bất hần hiện nguyên hình.

Còn thanh mộc kiếm nọ, chắc là trầm hương kiếm chế từ rễ cây dâu của thái cổ đông hải.

Ngu phu nhân nhìn chằm chằm Đường Mộng Yếu,mắt đầy vẻ thương mến, lắc đầu,dịu dàng nói:

-“Hài tử ngọc, đó là kiếp số trời định,sư tôn cũng không cách nào tránh được, nói gì đến con?”

Đạo sĩ nọ cười nói:

-“Đường a đầu, sư tôn ngươi không hề trách ngươi, chỉ lo lắng ngươi cùng tên ma môn lãng tử Sở Cuồng Ca bị bắt ở một nơi,tổn hại danh dự danh tiết mà thôi.”

Đường Mộng Yếu hồng đôi má,liếc nhanh Sở Dịch một cái, thấp giọng nói:

-“Cổ sư thúc, Sở công tử không phải là Sở Cuồng Ca.Nếu không phải mấy lần hần ra tay cứu giúp, Mộng Yếu hôm nay không gặp được hai người nữa rồi!”

Sở Dịch giật mình, tiêu sái hành lễ:

-“Thì ra tiền bối là Thanh Thành phái Tây Tâm đạo nhân Cố Kinh Tiên, chẳng trách thần thông đến thế!”.

Trong lòng nhẹ lại, Cổ Kinh Tiên cùng Ngụ phu nhân đều là những đạo môn danh nhân có phong phạm của bậc trưởng giả, ngay đến Tiêu Thái Chân trước lúc chết, cũng bảo hần phải kiếm hai người trợ giúp. Giờ đây chính là lúc đem mọi chuyện làm sáng tỏ, là cơ hội tốt cùng bọn họ hóa địch thành bạn.

Cổ Kinh Tiên mỉm cười nói:

– “Các hạ thân hoài nguyên thần của đạo ma lương đại tán tiên, vừa chính vừa tà, bản đạo phải gọi ngươi là Sở thiên đế hầy là Lý đạo huynh đây?”

Sở Dịch cười nói:

– “Bồ đề vốn không phải cây, minh kính không có đài. Vốn không phải là một, sao phải ngại trần ai? *Giờ là Lý Chí Nghi hay là Sở Cuồng Ca, còn quan trọng gì nữa?”

“A di đà phật, không ngờ Sở thí chủ cũng có tuệ căn, thiện tai thiện tai”

Phía sau bỗng nhiên truyền lại một giọng nói hờn hậu.

Sở Dịch lạnh người, quay đầu nhìn lại, Đại Bi phương tượng dẫn theo Nga Mi Tuệ Từ sư thái, Cửu Hoa Sơn Pháp Tướng, Ngọc Hư Tử, Tề Vũ Tiêu mấy mươi người, đang rồng rắn chạy tới.

Chúng nhân thần tình khác nhau, đang trừng trừng nhăm nhe nhìn hần, mắt dường như muốn phun lửa.

Sở Dịch lạnh người, thâm hô không xong, không ngờ mình thận trọng như thế, vẫn rơi vào gian kế của Lý Tư Tư.

Yêu nữ đó đoán biết hần trốn ở xung quanh An Phúc môn, cố ý trước mặt mọi người nói ra Yến Tiểu Tiên được đưa tới Từ Ân tự, dụ hần đến sớm một bước, tự sa vào lưới.

Trước mắt, những người ở đây không ai không là tuyệt đỉnh cao thủ của đạo phật các môn, cùng Sở Cuồng Ca, Lý Chí Nghi không ít thì nhiều cũng đều có tranh chấp, bốn tính phần lớn là tự tư tham lam, thấy bảo vật là nổi lòng tham. Nếu bọn họ vì cả việc công việc tư, cùng bao vây công kích, thì dù hần có ba đầu sáu tay cũng khó mà chống trả được.

Sở Dịch giãn dữ, ha ha cười nói:

– “Không phân xấu tốt, trợ giúp kẻ gian. A di đà phật, không ngờ lão hòa thượng ngươi lại không có tuệ căn! thiện tai thiện tai!”

Thân hình hoa lên, muốn xông ra cửa sổ, thì bị Cổ Kinh Tiên lảng người chặn trước mặt, cười nói:

– “Đã đến rồi, thì ở lại chút chứ. Sở công tử, phật kệ còn chưa nghe xong, sao lại đi vội thế?”

Bóng người lấp loáng, thân binh loạn vũ, trong khoảnh khắc, mọi người tầng tầng lớp lớp vây quay hần.

Đại Bi phương tượng thở dài một hơi, nói:

– “A di đà phật, Cho dù ngươi có thể xông ra khỏi Đại Nhạn tháp, có thể thoát khỏi Từ Ân tự, cũng khó ra khỏi thành Trường An được, Sở thí chủ, đêm nay ngươi mọc cánh cũng không thoát rồi.”

Chú thích

Bồ đề vốn không phải cây, minh kính không có đài. Vốn không phải là một, sao phải ngại trần ai

Đây vốn là một câu trong đạo phật

Phật nói rằng, thân thể con người vốn là một gốc cây trí tuệ giác ngộ.

Tâm linh con người giống một đài kính trong sáng.

Phải không ngừng mài dũa phủi bụi cho nó, thì nó mới có thể từ bỏ mọi bụi trần ô nhiễm, quay về với vẻ trong sáng vốn có.

Bởi vậy bồ đề vốn không phải cây, gương sáng cũng chẳng cần phải có đài.

Mọi vật vốn chỉ là hư không

thì làm sao nhiễm bụi trần được.
(thâm sâu quá, dịch xong mình cũng cóc hiểu....)

107. Chương 107: Đại Nhạn Chi Minh(p1)

Cuồng phong lồng lộng, ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu vào trong tháp.

Bóng người nhấp nhô, hào quang của thần binh pháp bảo lấp lánh, ngang dọc bắn về phía lồng chân khí hộ thể của Sở Dịch, “đình” một tiếng giòn tan, cạ xát với nhau làm bắn ra muôn ngàn tia sáng huyền lệ.

Đường Mộng Yếu nóng nảy, đứng lên chắn trước mặt Sở Dịch thét lên:

–“Sư tôn, Sở công tử không phải người xấu, người đừng bắt huynh ấy...Cố sư thúc, Đại bi phương trượng, các người bắt lầm người rồi, Lý Huyền, Lý Tư Tư mới là ma môn yêu loại...”

Nàng ôn nhu đạm nhả, vốn không giỏi dùng từ, trong lúc khẩn cấp, hoảng hốt cầu tứ phía, không biết phải khuyên giải thế nào.

Sở Dịch ha ha cười nói:

–“Đường Tiên tử, đa tạ nàng khuyên giải dùm ta. Đáng tiếc, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, nàng nghĩ bọn họ quả thật là vì công lý chính nghĩa mới bắt ta sao? Cẩn thận nói nữa, nàng lại biến thành đồng đảng của Sở mỗ đây!”

Ngu phu nhân nhú mày nói:

–”Mộng Yếu, con mau lui ra. Người này tuy từng cứu tính mệnh con, nhưng người trong ma môn gian ngoan nhiều mưu mẹo, không chừng hấn cứu con có ý đồ khác? Huống chi đạo ma bất lương lập, chúng ta sao có thể vì chuyện riêng mà làm hỏng chuyện công.

Tề Vũ Tiêu mỉm cười nói:

–“Đường chương môn, lệnh sư nói đúng đấy. Ngày đó, thiên hạ đều đồn đại cô và Sở Cuồng Ca câu kết làm loạn, nhờ mọi người hợp lực biện bạch mới thoát khỏi tội danh. Không lẽ giờ cô lại muốn tự mình nhảy vào biển lửa nữa sao?”

Đường Mộng Yếu nghe mà như không nghe, run giọng nói:

–“Sư tôn, Sở công tử tuyệt không phải hạng người đó! hấn...hấn...vì cứu Mộng Yếu năm lần bảy lượt không màng đến tính mạng, con sao có thể vì danh tiết của mình, bỏ mặc hấn được?”

Sở Dịch trong lòng ầm ập, to giọng nói:

–“Đường tiên tử, nàng có tâm ý như thế là đủ rồi. Sở Mỗ quen được người như cô, thật là tam sinh vạn hạnh!”

Trong đám đông một một giọng cười quái lạ vang lên:

–“Thì ra không những là đồng mệnh duyên ương, mà còn có duyên tam sinh nữa! Không lạ lại không màng tính mạng, danh tiết chẳng cần, bảo hộ tình lang như thế.”

Đường Mộng Yếu vừa ngượng vừa nóng nảy, má hồng như lửa, nước mắt không kiềm được rơm khỏi bờ mi.

Nàng đối với sư tôn trước nay rất nghe lời, cực kỳ cung kính, bị bà trách móc như thế, trong lòng vừa thất vọng vừa ủy khuất, chỉ muốn tránh đi, nhưng mắt thấy Sở Dịch chỉ có một mình, tim như bị ai cắn xé, không thể cất chân đi được.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng tù hiệu ô ô, kim la leng keng, dưới tháp có tiếng người hô lớn:

–“Hoàng thượng ngự giá!”

Qua một lúc sau, quả nhiên thấy Đường Nguyên tông, Lý Tư Tư cùng tùy tùng hộ giá, men theo cầu thang xoắn ốc từ từ đi lên đỉnh tháp.

Mọi người cùng hô vạn tuế, nhưng lại sợ Sở Dịch thừa cơ chạy mất, tư thế không đổi, ngay đến thị tuyến cũng không dám dời đi nơi khác.

Nhìn thấy Sở Dịch hăm thân trong trùng vây, Lý Tư Tư mắt sáng lên, khoe miệng nhếch lên nụ cười vui mừng đặc y, yêu kiều nói:

-“Thất ca, huynh xem kỹ rồi chứ, ngày đó người bắt giữ huynh và Ngũ nương nương, có phải tên yêu tặc này không, đừng để oan uổng cho người tốt.”

Tên “Lý Huyền” nọ vỗ tay cười nói:

-“Đúng là hần! Điện hạ, tên yêu tặc này hóa thành tro, thần đệ cũng nhận ra!”

Sở Dịch lửa giận xông lên đầu, hóa thành hào khí cuồng dã, ha ha cười nói:

-“Hay cho tên ngậm máu phun người, vừa ăn cướp vừa la làng! Lý Tư Tư, người đặt ra cái bẫy này, không phân trắng đen, dù chúng ta tàn sát lẫn nhau ư? hắc hắc, bọn họ đều là do ta bắt, người trong thiên hạ đều là kẻ địch của ta đây, không lẽ các người bắt được ta sao?”

Lý Tư Tư “í” lên một tiếng, cười khanh khách nói:

-“Điện hạ, cô gia ở thâm cung, một bước không ra khỏi cửa, không ngờ cái chức yêu ma lại đến phần muội, mà lại còn được phong bầu nữa chứ. Ai, nếu muội lắm mưu lược kẻ sách như thế, điện hạ sao không phong muội làm đại tướng quân đi.”

Mọi người cùng ha ha cười lớn.

“Lý Huyền” đặc ý vỗ tay nói:

-“Thua đến nơi rồi còn ngoan cố, thú cùng đường còn dám hống to. Đại Bi phương tượng, lôi đầu con hồ ly tinh đó ra đây, nếu hần còn dám không đầu hàng, lập tức cho nó hồn phi phách tán!”

Đại Bi phương tượng chấp tay nói: “A di đà phật!”, ống tay áo phất lên một cái, bạch quang lóe lên, Yến Tiểu Tiên mềm như bún ngã lăn trên đất.

Mặt nàng trắng như tuyết, tóc mây rối bù, đôi mắt đẹp bị thương nhìn Sở Dịch, nước mắt long lanh, muốn nói điều gì, mà nói không ra tiếng.

“Tiên muội!”

Sở Dịch như bị đánh mạnh vào đầu, không thể hô hấp.

Sau khi thu liễm tinh thần, hần nổi giận phừng phừng, trong lòng thầm tự thề:

“Vô luận thế nào, ta cũng phải cứu được Tiên muội!”

Tâm tư xoay chuyển, khổ sở tìm cách đối phó.

Đường thái tông từ từ đi lên phía trước, lạnh lùng nói:

-“Yêu nghiệt, làm nhiều điều bất nghĩa ắt chịu quả báo. Người có ngày hôm nay, cũng đều là do tự làm tự chịu. Các vị thần tiên bỏ tất, còn không động thủ?”

Lời nói chưa dứt, trong tháp bóng người nhấp nhোáng, thần binh loạn vũ, sát khí lăng lệ tung hoành.

Sở Dịch lạnh toát người, cất tiếng hú to, nhanh như thiểm điện cúi người xông lên, nắm lấy Yến Tiểu Tiên ôm vào lòng, tay phải đã sớm thuận thế rút ra Thiên xu kiếm, bích quang nộ vũ thành một cái lồng như quang cầu, xông ra ngoài cửa sổ bay đi.

Đảo mắt liếc qua, cảm thấy ngạc nhiên, Đại bi phương tượng, Ngu phu nhân, Cổ Kinh Tiên mười mấy người không ai đuổi theo, ngược lại đứng tụ tập tại một góc khác, vây đến một giọt nước cũng không lọt.

Nhìn kỹ lại,hắn thấy Lý Tư Tư,Lý Huyền nằm mềm nhũn dưới chân quần hùng, trên thân đầy các loại binh khí,không thể động đậy,chớp mắt đã bị khóa hết kinh mạch.

Kỳ biến phát sinh, Sở Dịch tròn mắt lú lười,không hiểu chuyện gì đang xảy ra, một lúc lâu không hề có phản ứng.

Đường Mộng Yếu, Tô Mạn Như hai người trợn tròn hai mắt, vừa kinh ngạc, vừa hồ loạn.

Lý Tư Tư vừa kinh ngạc vừa giận dữ trừng mắt nhìn mọi người, quát hỏi: tại

-“Các ngươi bị điên à,sao không mau thả chúng ta ra, bắt yêu ma đó đi!”

Chỉ nghe thấy Đường Thái Tông lãnh đạm nói:

-“Ai là yêu ma, thập cửu muội trong lòng hiểu rõ nhất.Trẫm đã nói rồi, làm nhiều điều bất nghĩa tất có quả báo.Lưới trời tuy thưa mà khó lọt,ngươi có thể trốn được một lúc, sao có thể trốn được suốt đời?”

Khuôn mặt thanh tú của Lý Tư Tư biến sắc, Lý Huyền nọ sắc mặt lại càng trắng bệch,răng ra vào nhau lách cách,uy phong vừa rồi biến đi đâu mất.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa vui mừng,vỗ tay cười nói:

-”hay thật hay thật, thì ra là điện hạ thánh minh,đã sớm biết rõ mọi chuyện,làm lần này tôi phí công lo lắng.!”

Lý Tư Tư trừng mắt,lắc đầu run giọng nói:

-“Điện hạ, người đừng nghe lời yêu nhân hãm hại, trúng kế ly gián!Muội ở thâm cung, một lòng hướng đạo,làm sao là yêu ma gì đó được?Điện hạ,oan uổng quá!”

Mặt tỏ ra vẻ khổ sở đáng thương,nước mắt lăn chả,khóc không thành tiếng.

Đường Nguyên tông trầm giọng nói:

“Được rồi, người đã tự nhận mình oan uổng, để ta gọi nhân chứng ra,cùng người giáp mặt đối chứng,tránh để ngày sau có người nói trẫm nghe lời nói nhảm, huynh đệ tương tàn.”

Đại Bi phương tượng nói:

-”A di đà phật, mời hai vị thí chủ ra đây,hiện tại cuối cùng đã có thể ra được rồi.

Ông từ trong tay áo lấy ra một cái bình ngọc tinh trắng sáng trơn tru,lắc nhẹ một cái, hào quang lóe lên, hai người từ đó tuôn ra.

-“Tiên muội! Tình nhi!”

Sở Dịch giật mình,kinh ngạc vui mừng muốn phát điên.

Hai người thanh lệ tuyệt luân,thuần chân mà yêu mị,nụ cười như hoa,đang hoan hỉ nhìn hắn,chính là Yến Tiểu Tiên cùng Tiêu Văn Tình.

Sở Dịch lạnh người, vậy Yến Tiểu Tiên mà hắn đang ôm trong lòng là ai?

Suy nghĩ chưa dứt, bỗng thấy Yến Tiểu Tiên cười khanh khách nói: . doc truyện tại .

108. Chương 108: Đại Nạn Chi Minh(p2)

-“Cô cô?”

Sở Dịch kỳ quái,cúi đầu nhìn xuống, Yến Tiểu Tiên trong lòng sóng sánh lay động, dần dần biến thành một khuôn mặt xinh đẹp yêu mị khác,hắn kinh ngạc, vội thả nàng lại xuống đất.

-“Đại ca!”“Sở lang!”

Chưa kịp đứng lên, nhị nữ đã vui mừng đổ nhào vào lòng hấn, ôm hấn thật chặt.

Mùi hương mềm mai, búi tóc chạm vào cổ buồn buồn, cảm giác lúc đó thật quen thuộc mà ngọt ngào. Cách xa một thời gian, mà hắt tưởng như đời đời kiếp kiếp.

Sở Dịch buồn vui lẫn lộn, chỉ muốn cười thật to, nhưng nước mắt lại ầm ập trào trên gò má. Hấn nói không ra lời, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực của mình, ôm thật chặt hai người vào lòng, vĩnh viễn không rời xa.

Mọi người đứng một bên, kẻ mỉm cười, người kinh hãi, ghen tị thần tình muôn vẻ.

Đường Mộng Yếu cũng người nhìn họ, miệng mỉm cười, vừa hoan hỉ, lại vừa khổ sở.

Cách nàng gần một trượng là Tô Mạn Như kinh mạch vẫn chưa được giải, mềm nhũn ngồi dựa vào tường, lông mày nhíu lại, khuôn mặt đỏ hồng, nhắm mi mắt lại.

Lý Tư Tư kinh hãi giận dữ đan xen, tuyệt vọng, hận thù đều dâng lên trong lòng, đột nhiên cười khanh khách nói:

-“Thì ra hai con yêu nữ các người không chết, lại được dấu trong miếu hòa thượng? Chẳng trách ta lật tung cả thành Trường An lên cũng không tìm được các người!”

Yến Tiểu Tiên tâm tình vui vẻ, thè lưỡi, cười khanh khách nói:

-“Giờ mới biết, có phải muộn quá không? Đúng là tam sự hậu gia cát lượng*, dấu không lại một gã thợ giày?”

Nắm lấy cánh tay Sở Dịch, nàng cười hi hi nhìn hấn nói:

-“Đại ca, đêm đó sau khi huynh đi rồi, yêu nữ phái Đình lục nương dẫn theo mấy tên binh tôm tướng cua* đến bắt bọn muội. May mà Tiêu tỷ tỷ tinh ý, nhìn ra chân nường của bọn chúng, cả đêm đào thoát khỏi Tề vương phủ...”

Tiêu Văn Tình nắm lên cánh tay còn lại của Sở Dịch, mỉm cười nói:

-“Bọn thiếp trốn đông trốn tây ở Trường An vài ngày, dò thám tin tức chàng. Sau đó mới phát giác Lý Huyền trở về không phải là chàng, đoán chàng đã trúng kế của con yêu nữ nó, Yến muội muội lo lắng như lửa đốt, không biết khóc bao nhiêu...”

Yến Tiểu Tiên “phì” một tiếng cười nói:

-“Tỷ khóc ít hơn muội sao? Nhân lúc người ta không chú ý lén lau nước mắt bao nhiêu lần rồi?

Thấy bọn nàng không hề để ý đến mọi người xung quanh, biểu lộ chân tình, Sở Dịch càng cảm thấy ngọt ngào cảm động, sau đó hấn không ngại ngùng nữa, ôm hai nàng vào lòng, dịu dàng hôn lên khóe mắt.

Nhị nữ mặt đỏ hồng, cười yêu kiều, trong lòng vui sướng ngọt ngào không tả xiết.

Tiêu Văn Tình tiếp tục nói:

-“Nhìn thấy Tiên Phật đại hội càng lúc càng đến gần, mà chàng không có tin tức, chúng thiếp nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng quyết định, so với khổ sở chờ đợi, phản khách thành chủ, phản công một kích có phải tốt hơn không. Ngay đêm đó bọn thiếp thâm nhập vào Từ An tự, kể tất cả với Đại Bi phương trượng.

Yến Tiểu Tiên nói:

“Lúc đó bọn muội vốn có ý quyết tử, lòng chỉ nghĩ, không thành công, cũng thành nhân, chỉ muốn cùng bồi táng với đại ca. Cũng may là Đại Bi phương trượng công minh đại nghĩa, cảm thấy sự thể trọng đại, dẫn theo bọn muội đêm đó nhập hoàng cung, khởi đầu cùng Hoàng thượng...”

Lý Tư Tư khanh khách cười lớn nói:

-“Thì ra là như thế! Điện hạ, ngài luôn miệng nói cốt nhục thân tình quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên thế gian, không ngờ lại tin lời nói nhảm của hai con yêu nữ đó, mà không tin vào muội tử thân sinh của mình!”

Lý Nguyên tông lắc đầu, trầm giọng nói:

-“Trong những huynh đệ tỷ muội trăm có, trăm thương yêu tín nhiệm nhất là người cùng thất đệ. Không ngờ...không ngờ bọn người lại lừa trăm thâm nhất! Nếu không phải chính mắt trăm nhìn thấy, chính tai trăm nghe thấy, thực không dám tin tất cả mọi chuyện phát sinh!”

Ngừng một lúc, ngài đồng dục nói tiếp:

-“Hôm đó trăm nghe hai vị cô nương nói xong, vốn không muốn tin. Vì thế mới thỉnh Đại Bi phương tượng cùng Cổ đạo trưởng bắt Đinh lục nương cùng Lý Mộ Đường đối chất. Không ngờ những gì bọn chúng cung khai, so với hai vị cô nương còn nhiều hơn...!”

Sở Dịch “a” lên một tiếng thầm nghĩ:

-“Không lạ Đinh lục nương không đến phò ước, thì ra đã sớm bị giam trong ngục thất từ lâu rồi.”

Đường Nguyên tông lại nói tiếp:

-“Tuy là như thế, nhưng trăm vẫn không muốn tin, nghe nói Sở công tử cùng Đường tiên tử bị người hại, trốn trên Hoa sơn, trăm lại thỉnh bọn người Cổ đạo trưởng lên Hoa sơn tìm kiếm, đáng tiếc là không tìm được gì.”

“Những ngày đó, trăm đêm không thể ngủ, lúc nào cũng nghĩ đến việc của người, rất hi vọng những điều bọn họ nói đều là giả, rất hi vọng người vẫn là muội tử đơn thuần hoạt bát của trăm trước kia...Đáng tiếc, việc không như nguyện ý, người đã không còn là thập cửu muội mà trăm từng biết nữa rồi!”

Giọng ông càng lúc càng thấp xuống thê lương, nói đến đó, nghẹn ngào không thể nói thêm được nữa.

Lý Tư Tư chỉ cười không nói, đôi mắt chứa bao thần sắc phẫn hận, bi thương, thê lương, đau khổ...đan xen, không biết là đang nghĩ gì.

Đại Bi phương tượng than:

-” A di đà phật, Tiên Nghi công chúa, hoàng thượng đối với người đã rất nhân đức, tuy chứng có xác thực, nhưng ngài cũng không nhẫn tâm động thủ. Nếu không phải đêm này người tự lộ thân phận, bức “Cửu hồ yêu” hóa thành Yến cô nương, dụ Sở công tử ra, hoàng thượng chỉ sợ đã không hạ nổi quyết tâm.”

Tiêu Văn Tình yêu kiều nói:

-“Đúng thế, người biết trong đám phiên bang sứ giả đó, không thiếu tai mắt của ma môn, vì thế mới cố ý ép cửu hồ yêu trước mặt bọn chúng diễn màn hí kịch, đem Yến muội muội giả mạo đó giam tại Từ Ân tự, muốn dụ Sở lang tới, rồi lại lấy Sở lang làm mồi, dụ cho đạo phật các phái tàn sát lẫn nhau...”

Yến Tiểu Tiên cười nói:

-“nếu như ta đoán không sai, giờ đây xung quanh Từ Ân tự, chắc đã bố trí đầy yêu nghiệt của Ma môn các phái, muốn nhân lúc đạo phật các phái lưỡng bại câu thương, thu dọn tàn cuộc, cướp đoạt ”Hiền Viên lục bảo, nhưng bọn chúng không ngờ rằng, đằng sau còn có ngư ông chưa lộ diện là người nữa!”

Tiêu Văn Tình mỉm cười nói:

-“Đáng tiếc người quên mất, hoàng thượng anh minh thần võ, làm sao dung túng cho người làm loạn, vì thế mới tương kế tựu kế, lừa tai mắt ma môn, ngầm bố trí cạm bẫy, đợi người tự mình chui vào lưới...”

-“Ai, không ngờ người không những là thủy hỏa chi thân, có Ngọc Hành thần kiếm, mà còn có những người hầu trung thành nữa...”

Yến Tiểu Tiên thở dài một hơi, cùng Tiêu Văn Tình giống như người song ca, tiếp tục nói:

-“Nếu không phải vì muốn bắt được người mà không làm kinh động đến phục binh ma môn ở bên ngoài, thì đâu có ủy khuất đại ca bị kinh động như vậy...í, đúng rồi, người đã tận tâm tận sức tìm ra được Ngọc Hành kiếm, sao không lấy ra đây cho chúng ta đại khai nhãn giới?”

Lý Tư Tư dường như lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, yêu kiều cười, bình thản nói:

-“nếu như thủy hỏa thần kiếm thật sự ở trên mình ta, bọn người làm sao bắt được ta?”

Sở Dịch nghe đến đó, cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện.Trong lòng hắn rất khoái, nhin không được ha ha cười nói:

-“Lý Tư Tư ơi là Lý Tư Tư, người đúng là tự ình thông minh, không ngờ mua dây trói mình.Đấy chính là ”Trời tác nghiệt,chỉ có thể hận,tự tác nghiệt,không thể sống“!”

Lý Tư Tư hi hi cười nhìn chằm chằm Sở Dịch,dịu dàng nói:

-“Ngốc ạ,người tưởng thế này đã là toàn thắng sao?cuộc chiến giờ mới chỉ bắt đầu thôi.”

Sóng mắt lưu chuyển,nàng liếc nhìn ra bầu trời đêm đen ngòm bên ngoài,từ từ nói:

-“Tiểu hồ ly đoán không sai, hiện giờ ma môn các tông các phái đều tiềm phục xung quanh Từ Ân tự,chỉ đợi tín hiệu của ta, lập tức sẽ nhào lên giành phần.Còn nếu như không nhìn thấy tín hiệu của ta,người đoán xem bọn họ sẽ làm gì nào?”

Yến Tiểu Tiên nhếch miệng cười nói:

-”Người cứ yên tâm, người có thể bắt cô cô ta biến hóa thành hình dạng của ta, không lẽ ta không thể nhờ bà biến thành người sao?Cửu vĩ hồ thiên biến vạn hóa,người đoán xem bọn yêu ma bên ngoài có nhận ra không?”

Rồi nàng cố ý hạ thấp giọng, ra vẻ thần mật nói:

-“Còn người á, thôi đành ủy khuất tạm thời giả làm cô cô ta,đợi trong cửu trọng địa lao một đêm,Đến sáng mai có bị thành vật tể lễ hay không, còn phải xem hoàng thượng có niệm tình thủ túc hay không đấy!”

Lý Tư Tư thần sắc thoáng biến đổi,kim không được đưa mắt liếc nhìn Đường Nguyên tông.

Đường Nguyên tông xem như không nhìn thấy, đồng dục nói:

-“các vị thần tiên bồ tát, trăm mỗ ”Tiên Phật đại hội“, vốn là có ý phát dương chính nghi, tru diệt tà ma.Bọn yêu ma đó đã dám tới,các vị không cần khách khí với bọn chúng.Vô luận đêm nay cũng được,ngày mai cũng được, đến một giết một, đến hai giết hai,cho đến khi Đại đường khôi phục lại thành một thế giới thanh bình! Công đức của chư vị, trăm ghi khắc trong tâm, thiên hạ bách tính tất cũng nhớ mãi không quên!”

Quần hùng đồng thanh đáp:

-”Điện hạ khách khí rồi, hàng yêu phục ma vốn là bổn phận của bọn thần,nguyện làm như thế.

Đường Nguyên tông xoay người lại, mục quang lấp lánh nhìn thẳng vào Sở Dịch,mỉm cười nói:

-“Sở công tử, đại kiếp lần này,cũng nhờ người phát hiện ra toàn lực vân hồi,không những giúp trăm chính chu triều cương,trừ đi bao nhiêu gian tà yêu ninh, còn giúp trăm hợp lực đạo môn các phái,đoàn kết chống giặc.Tề vương người làm rất tốt, đúng là cánh tay phải của trăm,công lao rất lớn.Theo trăm thấy, ngôi vị vương gia,nên để cho người tiếp tục làm.”

Yến Tiểu Tiên a lên một tiếng, cùng Tiêu Văn Tình nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Tuy hai nàng không màng vinh hoa phú quý, nhưng ngôi vị vương gia do hoàng đế thân chinh ban cho, thật là khen thưởng chí cao,làm hai người rất cảm động.

Sở Dịch thấy quá đường đột, ngạc nhiên nói:

-“Điện hạ..tôi..tôi” xem tại

Đường Nguyên tông cười nói:

-“Ý trăm đã quyết, người không nên chối từ.Ngày đó trời xanh phái người tham gia yến hội ở Tề vương phủ,cứu trăm một mạng,sau đó người lại hóa thành Tề vương,tru diệt phản đảng,đảm đương quốc sự...có thể cho thấy người là quý nhân phúc tướng của Đại Đường,cùng Tề vương có duyên phận khó giải.Đó chính

là cái gọi là thiên ý bất khả phạm.Trẫm là thiên tử, tự nhiên phải thuận thiên hành sự.Hi vọng người có thể tiếp tục giúp đỡ trẫm, đồng lòng hiệp lực, cho thiên hạ thái bình, bách tính an khang.”

Sở Dịch lòng như sóng triều, không ngờ lại lộng giả thành chân, một lúc lâu, hắn không biết là nên thụ nhận hay là nên cự tuyệt.

Đại bi phương trượng mỉm cười nói:

–“A di đà phật,hoàng thượng nói không sai.Trời xanh đã tuyển người nhận trách nhiệm, quyền lực càng cao,trách nhiệm càng lớn.Sở công tử, tâm địa người thiện lương, mưu kế bách xuất,có tài trị quốc an bang,lại có năng lực hàng ma phục yêu,nếu có phước làm phúc cho thiên hạ,thì đúng là may mắn của chúng sinh.”

Nghe đến mấy câu “Trời xanh đã tuyển người nhận trách nhiệm, quyền lực càng cao,trách nhiệm càng lớn”,Sở Dịch thoáng giật mình,lòng lay động thâm nghĩ:

–“Ngày đó ta lên kinh dự thi, không phải là vì thực hiện hoài bão trị quốc an bang sao.Trước mắt quần ma nhăm nhe, nguy cơ tứ bề,trách nhiệm này ta phải gánh.Đợi sau khi bình định được đại kiếp rồi,thoái chức trong thành công cũng được...”

Liền đó,hắn dương mày cười nói:

–“Điện hạ đã ban thưởng như thế, Sở mỗ từ chối không bằng nghe lệnh.Từ nay về sau thề dốc cạn sức mình, không phục kỳ vọng của hoàng thượng!”

Đường Nguyên tông ha ha cười nói:

–”Hay quá, trẫm mất đi một Tề vương, hôm nay lại có được một Tề vương.Từ nay trở đi, người chính là ngự đệ của trẫm.

Bọn thái giám vội vã kỳ xuống cao giọng hô vạn tuế,cung chúc Tề vương thiên tuế.

Yến Tiểu Tiên hai người vui mừng, miệng cười như hoa,Cổ kinh tiên, Ngu phu nhân, Đường Mộng Yếu thì giật đầu mỉm cười.

Tề Vũ Tiêu,Ngọc Hư Tử trái lại nhìn nhau, dấu không được vẻ uất hận thất vọng.Sở Dịch một khi là vương gia, bọn chúng nếu không công nhiên tạo phản khó ép hắn giao ra Hiên viên lục bảo được.

Sở Dịch nhìn mặt bọn chúng, thấy buồn cười lắm,nhưng lại nghĩ:

–“Bọn chúng hôm nay không bức ta giao ra Hiên viên lục bảo,tàn sát lẫn nhau, chẳng qua là vì ma môn yêu nhân đang vây bên ngoài, bị tình thế ép buộc.Nhưng nếu cứ để bọn chúng ai cũng có lòng riêng, khó đồng tâm đánh bại ma môn được?Nhiệm vụ cấp bách giờ là,sử dụng tất cả những phương pháp có thể, để cho trên dưới một lòng quyết chí...”

Liền đó, hắn ho khan một tiếng nói:

–” Liên quan đến Tiên phật đại hội ngày mai, thần đề đột nhiên nghĩ ra một kế hoạch, không biết có thể thực hiện không?”

Đường Nguyên tông cười nói:

–“Ngự đệ cơ biến bách xuất, nhất định là hảo kế, mau nói đi.”

Sở Dịch nói:

–“Ma môn quần ma bao vây kinh thành, chắc là đang đợi chúng ta vì Hiên viên lục bảo mà tàn sát lẫn nhau, ngồi hưởng cái lợi ngư ông. doc truyện tại . Chỉ cần thần đệ không hiện thân, đạo phật các phái không có nội gian, bọn chúng chắc không khinh cử vọng động.Vì thế thần đệ kiến nghị dùng cách của chúng đối phó với chúng,dùng Hiên Viên lục bảo dụ bọn chúng hiện thân,đến lúc bọn chúng cá chết lưới tan, chúng ta mới tung thiên la địa võng, một lần gom trọn bọn chúng.”

Đường Nguyên tông rất hưng phấn nói;

–”Dám hỏi làm sao dùng Hiên viên lục bảo dụ bọn chúng hiện thân.

Quần hùng đạo phật nghe thấy bốn chữ Hiên viên lục bảo,lập tức giương mắt giông tai lên nghe ngóng.

Sở Dịch nói:

-“Trước tiên xin bệ hạ hãy thả tin đồn, nói thần đệ tiềm nhập Từ Ân tự giải cứu Yến Tiểu Tiên,đã bị đạo phật các phái hợp lực khống chế.Điện hạ muốn đem Hiên viên lục bảo thưởng cho quần hùng,nhưng người thì đông mà phần thưởng thì ít, vì thế mới lấy Hiên viên lục bảo làm phần thưởng cho quốc sư,ai làm bá chủ của Tiên phật đại hội sáng mai, người ấy sẽ thành Quốc sư đại đường,thu được cả lục bảo...”

Đường Nguyên Tông rất vui,cười nói:

-“Diệu kế!như thế, không sợ yêu ma quỷ quái không đưa chân vào tròng, xuất đầu lộ diện cho đánh nhau ta sống người chết!”

Lý Tư Tư khanh khách cười lớn nói:

-”Hay ột kế nhìn tranh vẽ bánh cho đỡ đói,ngắm mai cho đỡ khát!Điện ha, người thân là quân chủ có biết cái hại của thất tín với dân lớn thế nào sao?Nếu như hấn tẩm máu chiến đấu, cuối cùng diệt được yêu ma, trở thành quốc sư,lại nắm được Hiên viên lục bảo...lúc đó ta thật có hứng thú coi tình huống khẩn trương đến mức nào..!”

Sắc mặt bọn Tề Vũ Tiêu lập tức có chút biến đổi.

Sở Dịch cười nói:

-“Lý Tư Tư,người không phải hao phí tâm cơ,ly gián bọn ta. Đạo cầm quân phải có mưu mô,đối với địch nhân tất nhiên phải có tình báo giả...”

Mục quang chuyển đi, từ từ quét sang đạo phật quần hùng,nói từng chữ một:

-“Sở dĩ có thể đứng trên Đại Nhạn tháp này,lập trọng thế với các vị,ai có thể giúp ta tru diệt yêu ma, bình định đại kiếp, phong trần tứ linh nhị thập bát túc, đợi đến ngày ta thu được lục bảo, nhất định đem Hiên viên tiên kinh chia sẻ cùng người đó, nếu trái lời thề, sẽ bị trời phạt ngũ lôi đánh xuống, vạn kiếp không được siêu thoát!”

Mọi người giật mình, không một tiếng động,

Qua một lúc,Cổ Kinh Tiên mới ho nhẹ một tiếng, ha ha cười nói:

-“Hay quá! Người nhanh nhẹn,nói chuyện cũng mau! Không quản người là Sở Cuồng Ca hay là Lý Chí Nghi,đều là người lời hứa giá nghìn vàng,Cổ Kinh Tiên này tin người!”

Nói rồi ông tiến lên phía trước vỗ mạnh tay vào tay hấn nói to

-“Từ nay về sau, chỉ cần là chuyện hàng yêu phục ma, Cổ mỗ nghe lời người sai khiến!”

Quần hùng xôn xao, sau đó Đỗ Thải Thạch,Ngu phu nhân, Tề Vũ Tiêu theo nhau cùng hấn vỗ tay kết minh, ai đẩy tinh thần lên ặt cười vui vẻ,không còn sự nghi hoặc trùng trùng trước đây, so với cảnh tượng ai nấy ngậm cảnh giác lúc trước,thật là khác nhau một trời một vực.

Yến Tiểu Tiên hai người đứng bên cạnh Sở Dịch,nhìn nhau cười, trong lòng hoan hỉ mà kiêu hãnh

Đường Nguyên Tông cũng tiến lên vỗ tay với hấn,cười nói:

-”Trăm quả nhiên không nhìn nhầm người.Có được hiền đệ thế này,trăm có thể kê cao gối mà ngủ rồi!Chuyện ở đây ủy thác cho khanh,trăm còn nhiều việc, phải về cung nghỉ ngơi,dưỡng đủ tinh thần,xem ngày mai các người đồng tâm hiệp lực, tru diệt yêu ma.

Chú thích

*ba việc về Gia cát Lượng ở đây là:

1-Sự tích kết nghĩa lều tranh.

2-Sự tích Ngủ trượng Nguyên

Ngũ trượng nguyên là một mảnh đất địa thế hiểm trở trong phạm vi thi trấn Bảo Khê núi Kỳ Sơn. Thời tam quốc, Gia Cát Lượng cùng Tư mã Ý đối trận tại đây, sau đó khổ lao thành bệnh, chết tại Ngũ trượng Nguyên. Người đời coi đây là trận chiến cuối cùng của ông.

3- Qua lưu tử(để hột lại)

Gia Cát Lượng không những là một trang giả, còn là một người trồng dưa hấu rất có tài. Tương Dương có một quy củ:”Đi vào vườn dưa hấu, có thể ăn quả, nhưng không được mang hạt về,tương truyền quy củ đó là do Gia cát lượng năm đó lưu lại.

Chủng dưa hấu của Gia cát Lượng vừa to, vừa ngọt, không chua. Phàm là khách đến đây hay người qua đường đều đến đây thưởng thức. Nông dân quanh vùng thường đến chỗ ông học hỏi kinh nghiệm trồng dưa, ông không hề giữ lại mà nói với bọn họ giống dưa hấu này cần trồng tại vùng đất cát, hạt có thể dùng làm bánh hoặc ép dầu. Rất nhiều người đến hỏi ông về giống dưa này, nhưng không hề chú ý đến hạt dưa, thất vọng quay về. Hai năm sau, vườn dưa lại mở, nhưng trên đó có ghi một cái bảng:”Cứ ăn dưa, nhưng phải lưu lại hạt.”

Gia cát Lượng lấy hạt rửa sạch, đem cho nông dân quanh vùng. Giờ đây giống dưa to, vỏ mỏng, vị ngọt rất nổi danh ở Cổ Gia hồ, trường phong châu, Tiểu Phiên châu ở lưỡng ngạn sông Hán Thủy. Một vài địa phương vẫn còn giữ lại quy củ (Ăn dưa giữ hạt” này.

cả ba sự tích đều nói về công cán, tài năng của Gia cát lượng.

tam sự hậu Gia cát lượng chỉ những Gia cát Lượng “dỏm” “tiên tri” khi việc đã rồi, đầu không lại một tên thợ làm giày.

******binh tằm tướng cua: chỉ những binh lính yếu ớt, chẳng làm được việc gì

109. Chương 109: Đại Nhạn Chi Minh(p3)

Đường Nguyên tông dưới sự hộ vệ của bọn người Đỗ Thái Thạch, ngạo nghễ quay lại Hưng khánh cung.

Lý Tư Tư bị đẩy xuống Cửu trọng địa lao, do cao đồ của Đại Bi phương tượng Tuệ Năng cùng Tuệ Ngộ canh phòng nghiêm mật, đợi sau Tiên Phật đại hội sẽ truy hỏi nơi đầu Ngọc Hành kiếm cùng Tử vi tinh bản.

Sở Dịch phái người đi khắp nơi phao tin mình bị bắt, cùng đạo ma quần hùng thương nghị chi tiết các kế hoạch cho ngày mai, sao cho tổn thương ít nhất, mà một lưới bắt trọn ma môn yêu loại.

Đến khi mọi thứ được an bài thỏa đáng thì đã là canh ba. Mọi người ai nấy đều đi nghỉ ngơi, hoặc nhắm mắt dưỡng thần, hoặc xếp bằng điều khí, chuẩn bị cho đại chiến sắp tới.

Sở Dịch vươn vai, tâm tình nhẹ nhõm. Quay đầu nhìn lại, hần liếc thấy Tô Mạn Như một mình đứng dựa vào cửa sổ, bạch y bay phấp phật, mắt huyền thoáng chớp chăm chú nhìn hần, tim đập thình thịch, liền đứng lên, đi đến chỗ nàng.

Tô Mạn Như mặt thoáng ửng hồng, quay đầu lại, giả vờ không nhìn thấy hần.

Sở Dịch cười hi hi nói:

-“Tô tiên tử, giờ cô tin ta chưa?”

Tô Mạn Như khẽ nhún mào, thấp giọng nói:

-“Sư tôn tuy không phải là do Sở Cuồng Ca hại, nhưng hần cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Nếu không phải sư tôn đối với hần thủy chung khó quên tình, thì đầu bị một xâu chuỗi đánh lừa chứ?”

mắt nàng đỏ lên, lệ châu muốn trào ra.

Sở Dịch lòng rung động, hận không thể ôm nàng vào lòng, lấy tay gạt nước mắt cho nàng, vỗ yên nỗi bi thương trong tim nàng,

Mắt liếc qua, thấy Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình đang sánh vai nhau ngồi dựa vào tường, như cười như không nhìn hần, lương tâm trời dậy, vội vã lùi lại một bước, ho khan một tiếng nói:

-“Tô tiên tử cô yên tâm, lệnh sư là người Sở thiên đế yêu nhất, cho dù vì ông hay là vì cô, ta cũng dốc hết toàn lực, điều tra cho rõ chuyện này.”

Hần quay người vỗ tay, gọi Tiêu Văn Tình hai người đến, nghiêm mặt nói:

-“Tình nhi, nàng có nhớ Sư tôn nàng từng từ tay Sở thiên đế đoạt được một xâu niệm châu không?”

Tiêu Văn Tình liếc nhìn Tô Mạn Như một cái, khoe miệng mỉm cười nói:

-“Làm sao không nhớ được? Mỗi lúc sư tôn nhớ đến Sở thiên đế, thường lấy ra, vừa nhìn, vừa bần thần rơi lệ...”

Sở Dịch nói:

-“”Thế nàng có nhớ bà ta đã đưa xâu niệm châu đó cho ai không?”

Thoại âm chưa dứt, từ phía sau bỗng truyền lại tiếng Đại Bi phương tượng thở dài nói:

-“A di đà phật, Tiêu cô nương đừng có trêu Sở vương gia nữa. Xâu niệm châu đó từ lâu lắm rồi đã rơi vào tay lão nạp, lúc đó gia gia của Tiêu cô nương chắc còn chưa ra đời, làm sao mà cô thấy qua được?”

-“Ồ trong tay phương tượng?”

Mấy người Sở Dịch nhìn nhau, lòng rất ngạc nhiên, không lẽ hòa thượng diện mạo từ bi này lại có liên quan đến cái chết của Niêm Hoa đại sư sao?

Đại Bi phương tượng than:

-“Tô cô nương, cô có biết vì sao trước khi lệnh sư viên tịch, vẫn dùng ngón tay viết lên nền đất ba chữ:”Đại Nhạn tháp” không? Không phải vì hung thủ cùng Đại nhạn tháp có liên quan gì, mà là vì những gì đã xảy ra trong tòa tháp này, bà đến chết cũng không thể quên được.”

Tô Mạn Như vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, nhú mày nói:

-“Thỉnh phương tượng nói rõ ra?”

Đại bi phương tượng từ từ nói:

-“Đó là chuyện xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Năm đó trong lúc Niêm hoa đại sư cùng sư tỷ người vân du trung thổ, từng trú trong tệ tự. Ngày mười lăm tiết nguyên tiêu, Niêm Hoa đại sư dưới gốc hứa nguyện thụ lần đầu gặp Sở Thiên đế, từ đó rẽ tình bén sâu, chém cũng không đứt. Lúc bọn họ còn nồng thắm, thường bí mật gặp mặt trên Đại Nhạn tháp. Vì đó đối với bà mà nói, Đại Nhạn tháp này, là mảnh đất kiếp này vĩnh viễn khó quên...”

Tô Mạn Như thu ba lưu chuyển, nhìn chăm chú hàng thơ viết trên tường, thấp giọng ngâm:

-” vẫn xuân phong, tương tư thị hà vật? Hải giác thiên nhai, thiên ti vạn lý, toàn thị diên cuồng liễu như... Bài thơ này, là do bọn họ lúc đang yêu nhau lưu lại sao?”

Đại Bi phương tượng lắc đầu, trong mắt lóe lên thần sắc bi thương chán nản, thấp giọng nói:

-“bài thơ này thật ra là do lệnh sư khắc lên đêm đó...Đêm đó cùng đêm nay có chút giống nhau, cũng là một đêm trăng tròn, trên Đại nhạn tháp này tập trung mấy mươi cao thủ tuyệt đỉnh của đạo phật các phái, tất cả cả đêm đợi một người. Nhưng người đó không phải là Sở vương gia, mà chính là Sở Thiên đế lúc còn thanh niên...”

Sở Dịch ngạc nhiên, trong đầu đột nhiên lóe lên một bức tranh mơ hồ, trăng tròn, tòa tháp cao, tiếng ca, huyết chiến...đường như hần còn nhớ rất rõ, lại dường như đã quên mất từ lâu.

Đại Bi phương tượng nói:

-“Lúc đó Sở thiên đế đã luyện thành ”Thái Ất ly hỏa đao!,chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, đã chiết chết mười mấy cao thủ cấp tẩn tiên của các phái Thanh Thành,Long Hồ, Nga Mi,uy chấn thiên hạ, thành người trong ma môn mà sau này ai ai cũng muốn trừ.” Thái Ất thiên đế“Hắn đến Đại Nhạn tháp này, là để gặp một người.Tuy hắn biết đạo phật các phái tập trung ở đây đều là cừu gia,tuy hắn biết chuyến đi này hung đa cát thiểu, nhưng hắn cuối cùng vẫn đến...”

Tô Mạn Như run lên, thấp giọng nói:

-“Người đó là sư tôn của tôi?”

Đại Bi phương tượng gật đầu nói:

-“Không sai.Mọi người trong thiên hạ đều nói Sở Thiên đế đi vào ma đạo.. doc truyện tại . đều là do lệnh sư mà ra.Năm đó phụ thân của Sở Thiên đế bại lộ thân phận ma môn,bị đạo phật các phái vây công, lệnh sư theo mệnh lệnh của sư tỷ,trước mặt quần chúng cắt đứt với Sở Thiên đế, làm hắn bị đả kích lớn.Về sau, hắn năm lần bảy lượt xin lệnh sư cho được nói chuyện một lần nữa, nhưng đều bị sư tỷ bà ngăn cản.Sở Thiên đế vốn là người chí tình,dễ đi đến cực đoan,thấy lệnh sư tuyệt tình như thế, tự mình phát cuồng,rơi vào ma đạo càng lúc càng sâu...”

Thấy Tô Mạn như thần tình ảm đạm,muốn nói lại dừng, Sở Dịch vội nói:

-“Đại sư nói thế sai rồi.Niêm Hoa đại sư nếu thật sự tuyệt tình như thế, đã không bị trên trộm đó sát hại...”

Thoại âm chưa dứt, bị Yến Tiểu Tiên véo ột cái,đầu đến thấu tim rách phổi, vội vã ngậm miệng lại (sợ vợ thế à @.@)

Đại Bi phương tượng tiếp tục:

-“Cho đến lúc Sở thiên đế lấy được ”Thái Ất nguyên chân đỉnh” thiên hạ đều mong mỏi, đạo phật các phái ép Từ Hàng Tịnh trai, lấy Niêm Hoa đại sư làm mối, trong Đại Nhạn tháp thiết lập trùng vây.Đêm ấy,Ta trùng hợp cùng với lệnh sư,ngồi trong phòng nơi đỉnh tháp.Nàng sắc mặt trắng bệch, đi tới đi lui,mỗi lần bên ngoài có chút động tĩnh gì, là lại tâm phiền ý loạn,nhề nhẹ run rẩy.

Đến canh hai, Sở thiên đế tới.Hắn đứng trên góc máy của Đại hùng bảo điện,lớn giọng nói:

-“Tuyệt Liên Hoa,nàng có nhớ năm đó tiết trung thu, cũng trên Đại Nhạn tháp này,ta vì nàng làm một bài ca không?Đến giờ ta vẫn còn nhớ từng chữ lời bài hát ấy.”

Nói đến đó,hắn lớn tiếng bắt đầu hát...”

Đại Bi thiên sư ngẩng đầu lên, bần thần nhìn chăm chú lời thơ nọ, thấp giọng đọc: xem tại

Hỏi gió xuân tương tư là sao hỡi

Chân trời góc bể, vạn mối ngàn tơ

Ai ai sao cũng rối bời đảo điên

Nghìn núi vạn sông lại một năm

Én về lại mái hiên, người xưa nơi đâu hỡi

Đời người ly hận như cây cỏ

Càng đi xa,lại càng nhớ nhung thêm

Tình cờ gặp, lúc mai vàng mưa đỏ

Có làm được gì đâu chỉ một lần.

Chỉ hận thân này không phải cá lội

Một dòng sông nước xuân

Miên miên theo hướng biển đông.”

(” vẫn xuân phong, tương tư thị hà vật?

Hải giác thiên nhai, thiên ti vạn lữ, toàn thị diên cuồng liễu như.

Vạn thủy thiên sơn hựu nhất niên, diêm tiền quy yển, tri phủ, y nhân tiêu tức?

Nhân đạo ly hận như xuân thảo, canh hành canh viễn hoàn sanh,

thiên hựu phùng, mai tử hoàng thời vũ,

chấm nại đắc, giá thứ đệ!

Chỉ hận thử thân phi du ngư,

nhất giang xuân thủy,

miên miên lưu hướng đông hải khứ?? ”)

Giọng ông đàm âm thấp trầm, giống như giọng người chưa từng đọc qua thơ tình nam nữ, nghe không hỏi có chút miễn cưỡng, nhưng người nghe đều cảm thấy sóng lòng cuộn khởi, dâng lên từng trận bi khổ không tên.

Đại Bi phương tượng kể tiếp:

–“Lúc này quần hùng mai phục xung quanh nhao nhao xông ra, như cuồng phong mưa vũ tới tấp đánh vào hãn. Chớp mắt, Sở Thiên đế đã bị thương mấy chỗ, những hãn không hề để ý, vừa xoay người chống đỡ, vừa hét to...”

“Niêm Hoa đại sư đứng bên cửa sổ, cả người run rẩy, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt bà, nước mắt lăn tăn, khóe miệng mấp máy, dường như muốn hô hoán điều gì, nhưng lại không hề phát ra chút âm thanh nào. Ta lúc đó lòng sinh lo lắng, chỉ sợ bà đột nhiên xông ra khỏi Đại Nhạn tháp, cùng Sở Thiên đế trốn chạy, vì thế giám sát bà chặt chẽ, không dám lơ là lúc nào...”

Sở Thiên đế lúc hát lúc gián đoạn hát lên bài ca đó, những vết thương trên thân ngày một nhiều, nhưng hãn vẫn thủy chung không hề có ý chạy trốn. Niêm Hoa đại sư vừa nghe, vừa khóc không ra tiếng, vươn tay dùng đầu ngón tay khắc bài thơ này lên vách đá. Mỗi nét bút đều họa rất sâu, ngón tay bị rách, máu tươi từng dòng nhỏ rơi xuống đất, nhưng bà không hề phát giác...”

Sở Dịch chăm chú nhìn, quả nhiên thấy trên vách đá còn lưu lại dấu vết lờ mờ, trong lòng u ám.

Yến Tiểu Tiên hứ lên một tiếng, cau mày nói:

–“Bà ta đã yêu Sở Cuồng Ca như thế, sao không xông ra ngoài chạy trốn theo ông? khắc chữ lên trên đá này thì có ích gì? để hậu nhân nhìn thấy thương cảm sao?”

Đại Bi phương tượng mỉm cười, nụ cười mang theo vài phần khổ sở, đáp:

–“Niêm hoa đại sư viết xong mấy câu này, cũng người nhìn một lúc lâu, tựa hồ không hề nghe thấy những âm thanh bên ngoài. Đột nhiên, bà thấp giọng nói:

–“Sở lang, sở lang, vì sao chàng không hiểu cho lòng ta chứ?”

Sau đó xoay người lao mình nhảy ra ngoài cửa sổ. Ta cứ tưởng bà muốn bỏ trốn, định ngăn lại, nhưng lại phát giác bà đâm đầu xuống, rơi thẳng xuống đất...”

Mọi người thất thanh kêu lên.

Tiêu Văn Tình than:

–“ Bà ta không dám cãi mệnh thầy, nhưng lại không chịu được khi thấy tình lang bị thẩm sát ngay trước mắt, vì thế mới tự sát để biểu lộ tâm ý.”

Sở Dịch hơi run lên, nhớ đến tình cảnh trong vòng vây của đạo phật quần hùng, Đường Mộng Yếu che trước mặt hãn, khổ sở cầu xin, nhìn quay đầu nhìn về phía nàng.

Trong đêm tối, đôi mắt dịu dàng cũng nàng cũng đang nhìn về phía hãn, giống như hai hòn xuân thủy, lấp lánh rung động lòng người.

Lòng hãn chấn động, như bị cái gì đóng đầy tâm phế, ngọt ngào, chua xót, đau thương, không thể hít thở.

110. Chương 110: Tiền Trần Vãng Sự 1

Trong Đại Nhạn tháp, ánh trăng như tuyết, mọi người trầm mặc nghe Đại Bi phương tượng thấp giọng kể chuyện xưa, dường như quay lại đêm trăng rất lâu về trước ấy.

Tô Mạn Như thần sắc hoảng hốt, tâm tư thốn thức:

-“Sư tôn nói người tu đạo, kỳ nhất là ‘tình kiếp tâm ma’, không ngờ bà tu hành hơn một trăm năm, tự mình cuối cùng cũng không độ qua được tình kiếp”

lòng nàng đau khổ chua xót, mắt không khỏi hồng lên.

Đại Bi phương tượng lắc đầu nói:

-“Lúc đó lão nạp nào biết tại sao Niêm Hoa đại sư lại tìm đến cái chết, mắt thấy bà rơi xuống, lòng khẩn cấp, lập tức xuất ra ‘Đại Bi bát’ bay tới đỡ bà lên...”

Mọi người nghe đến ba chữ ‘Đại Bi bát’, thần sắc đều có chút chấn động. Bát này trong “phật môn thập tứ pháp khí” đứng hàng thứ bảy, năm đó Đại Bi phương tượng cũng nhờ vào nó mà đánh bại Lôi Đình đại đế của Ma môn, uy chấn thiên hạ.

Đại Bi phương tượng kể tiếp:

-“Nghe thấy lão nạp kinh hô, đạo phật quần hùng đang quyết đấu dưới chân tháp đều nhìn sang, Sở thiên đế kinh hãi thất sắc, trong lúc phân tâm bị thần khí của bọn người Từ Hàng sư thái cùng đánh trúng, máu tươi phun trào, ngã xuống Đại Hùng bảo điện...”

”Mọi người đều hoan hô, muốn bắt hấn lại.

Không ngờ chính lúc đó, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh lướt chéo xuống, đoạt lấy “Đại Bi bát” đang xoay tròn trong không trung, nhanh như chớp chế ngự Niêm Hoa đại sư, bay lên đỉnh tháp, khanh khách cười nói:

-“Lão ni cô, nếu ngươi còn dám làm tổn thương đến một sợi tóc của Sở Lang, ta sẽ chặt hai tay hai chân của đồ nhi ngươi, sau đó bán ả vào Bắc khúc thanh lâu...”

Sở Dịch lòng chấn động, buột miệng nói:

-“Tiêu Thái Chân!”

Đại Bi phương tượng thở dài nói:

-“Không sai, người vừa đến chính là Tiêu Thái Chân nữ thí chủ. Mọi người đều tập trung tinh thần vào đánh, không ai phát hiện ra bà đã tiềm phục trong tự từ lúc nào. Ai, bà ta lúc đó niên kỷ còn trẻ, mà tu vi đã kinh thể hại tục, có thể cưỡng đoạt ”Đại bi bát của lão nạp mà không hề bị thương chút nào, không lạ mấy năm sau, có thể thành nhân vật tông sư nhất lưu của Ma môn.

Ngừng một chút, ông lại nói tiếp:

-”Lão nạp chỉ sợ bà ta làm hại Niêm Hoa đại sư, không dám vọng động. Từ Hàng sư thái vừa kinh ngạc vừa tức giận, nhất thời không biết làm thế nào cho tốt, ngược lại Sở Thiên đế lại rất lo lắng, kêu lên:

-“Tiêu Thái Chân, cầu xin muội đừng làm nàng bị thương!”

Không biết lấy đâu ra khí lực, hần đột nhiên bứt khỏi đám người phi lên trời, xông về phía Tiêu Thái Chân...”

”Tiêu Thái Chân cười nói:

“Sở lang ơi Sở lang, ni cô này đối với chàng bạc tình như thế, sao chàng còn cam tâm vì nàng ta tìm vào chỗ chết chứ! Được rồi! ta muốn lấy mạng ả đây, xem chàng cứu được ả không!”

Nói đến đây, bà quả nhiên lật tay vỗ một chưởng vào hậu tâm của Niêm Hoa.

Niêm Hoa đại sư khẽ ngậm một một tiếng, mặt lập tức trở thành trắng như tuyết, nhưng bà dường như không hề cảm giác, hai mắt si dại nhìn chăm chăm Sở Thiên đế, nước mắt lăn chả rơi xuống, khoé miệng thoáng cười.

Tô Mạn Như cắn môi, đầu mày nhăn tít lại, ngón tay không kìm được run rẩy. Nàng tuy biết giữa sư tôn cùng Sở Cuồng Ca tình nghiệt sâu nặng, nhưng chưa từng nghe bà nói bẽ chuyện cũ, giờ này được nghe, thấy khổ sở cùng cực.

Đại Bi phương tượng nói tiếp:

-“Không đợi lão nạp kịp hành động gì, Tiêu tiên thiên đã cấp lấy Niêm Hoa phi về phía tây, cùng Sở Thiên đế một trước một sau, chớp mắt bay ra trăm trượng. Lúc đấy mọi người mới như tỉnh mộng, hô hoán ngự phong đuổi theo.”

Niêm Hoa đại sư trước mắt lão nạp bọ Tiêu tiên thiên cướp đi, ngay đến “đại bi bạt” được sư phụ truyền lại cũng lọt vào tay bà, lão nạp lòng nóng như lửa, chỉ đành cố gắng đuổi theo.

“Nhưng thuật ngự phong của Tiêu tiên thiên độc bộ thiên hạ, ít người theo kịp, bà phi hành rất nhanh, không lâu sau, khoảng cách với bọn ta càng lúc càng xa. Qua thêm nửa thời thần nữa, trừ lão nạp ra, chỉ còn Sở thiên đế, Từ Hàng sư thái, Trương Túc Trương chân nhân vài người là vẫn còn có thể miễn cưỡng theo kịp...”

Sở Dịch ngày đó đã chính mắt nhìn thấy thuật ngự phong của Tiêu Thái Chân, dù là hấn cưỡi phong hoá song luân, cũng không truy được, thật đúng là kinh thần hải quý. hấn thâm nghĩ:

-” Những người khác thì khỏi nói, nhưng Sở Thiên đế trong lúc trọng thương, lại có thể đuổi theo không bỏ cuộc như thế, nếu như phải vì trong lòng ông rất yêu Niêm Hoa đại sư, chắc không thể làm được? Nhưng ông kiệt lực cố gắng đến vậy, cũng khó có thể duy trì lâu...”

Vừa nghĩ đến đây, đã nghe Đại Bi phương tượng nói:

-”truy đuổi theo nửa thời thần nữa, Sở thiên đế đột nhiên rẽ sang, hướng về phía Nam mà bay. Bọn ta lúc đó đều nghĩ hấn trọng thương khó chống đỡ, cuối cùng cũng bỏ mặc Niêm Hoa để tự cứu mình. Từ Hàng sư thái do dự một chút, cuối cùng tiếp tục truy đuổi theo bóng Tiêu tiên thiên xa xa.

Tiêu Văn Tình thở phào một hơi, than rằng:

-“Sở thiên đế chắc là đã giác ngộ, sư tôn tôi bắt Niêm Hoa đại sư cố nhiên là để hả giận, nhưng chủ yếu là vì giúp hấn thoát khỏi vòng vây đào sinh. Chỉ cần ông giữ được tính mệnh chẳng cần tìm sư tôn, sư tôn cũng tự mình đến tận cửa tìm.”

Đại Bi phương tượng mỉm cười nói:

-“Tiêu cô nương quả nhiên thông minh. Lão nạp ngu độn, lại truy thêm vài dặm nữa, mới nhớ ra chi tiết đó, liền quay đầu lại truy theo Sở thiên đế.”

”Sở thiên đế lúc đó tuy thần công cái thế, nhưng đang thụ trọng thương, phi hành càng lúc càng chậm, không lâu sau, lão nạp đã đuổi được tới nơi.

Lão nạp vì không muốn đả thảo kinh xà, ẩn đi thân ảnh, âm thầm theo dõi hấn, thủy chung vẫn duy trì cự ly trăm trượng.”

“Đến lúc trời sáng, chúng tôi đi càng lúc càng sâu vào biên giới Thổ Phiên. Thảo nguyên mênh mênh, vàng mặt trời dần dần nhô lên từ phía sau, chiếu thiên địa thành một phiến vàng sáng lạn...”

”lão nạp từ bé sống bao nhiêu năm trong tự, chưa từng thấy qua cảnh đẹp tráng lệ như thế, cho đến bây giờ ký ức vẫn còn như mới đây. Nhưng Sở thiên đế dường như quen thuộc nơi ấy lắm, hấn rẽ đông quẹo tây, tự do di chuyển giữa những đỉnh núi cao vút.

Sở Dịch chợt nhớ ra, xen miệng vào:

-“Đúng rồi, ông ta nhất định là tới A Ni Mã Khanh sơn tìm Tiêu tiên thiên.”

-Không sai.”

Đại Bì phương trượng gật đầu,

-” chỉ tiếc lão nạp đi theo hẩn tìm khắp nơi trên A Ni Mã Khanh sơn, cuối cùng vẫn không thấy bóng Tiêu thiên tiên đầu.

“Sở thiên đế cả người loang lổ vết máu, thần tình cuồng loạn, không ngừng hét to gọi tên Niêm Hoa đại sư cùng Tiêu thiên tiên, âm thanh của hẩn vang vọng giữa những đỉnh núi phủ đầy tuyết, nhưng không có ai trả lời.”

“Đến lúc hoàng hôn, Sở thiên đế cuối cùng cũng tuyệt vọng, hẩn đứng trơ trọi giữa những đỉnh núi tuyết, nhìn bốn phía, trong mắt, hoảng sợ, bi thống, hối hận bao nhiêu thần sắc đan xen, thân hình run nhè nhẹ trong gió lạnh, rồi đột nhiên ngồi sụp xuống, khóc như một đứa trẻ...”

Mọi người đều có chút kinh ngạc, không ngờ Sở Cuồng Ca cuồng ngạo là thế, cũng có lúc yếu đuối như vậy.

Yến Tiểu Tiên nắm chặt lấy tay Sở Dịch, lòng vừa thê lương vừa ngọt ngào, thầm nghĩ:

-“Thiên địa mênh mông, người yêu sống chết khó đoán, không lạ Sở thiên đế lại thương tâm đến thế. Đại ca, ngày đó muội đến Hoa sơn tìm huynh, tìm khắp nơi cũng không thấy huynh đâu, cảm giác ruột gan như bị cắn xé đó, huynh có biết hay không?”

Đại Bì phương trượng than:

-”A di đà phật, lão nạp từ bình sinh chưa từng thấy một nam tử thân cao bảy thước khóc thương tâm như thế, tuy biết hẩn là một ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng cũng không khỏi sinh lòng thương hại.

Ai, Ngã phật từ bi, hẩn tuy sát nghiệp quá nặng, nhưng đối với một người con gái có thể si tình như thế, nghĩ cũng không phải là người máu lạnh.”

”Trong lúc đang lão nạp không biết làm gì cho phải, đột nhiên có một giọng cười giòn của nữ tử vang lên:

-“Giữa thanh thiên bạch nhật, một người đàn ông khóc hu hu như vậy, không thấy ngượng sao?”

”Sở Thiên đế thất thanh kêu lên:

-“Thái Chân!”

hẩn cuống cuống nhảy lên, vui mừng như cuồng.

”Lão nạp nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy bên vách núi có một thiếu nữ Ba Tư đứng đón gió, tóc vàng mắt xanh, đẹp đến làm người ta không dám nhìn.

Sở thiên đế nhìn thấy không phải là Tiêu thiên tiên thì rất thất vọng, nhú mày nói:

-“Cô là ai? có phải Thái Chân phái cô tới không?”

”Thiếu nữ Ba Tư nọ nhìn chằm chằm Sở thiên đế, cười nói:

-“Thì ra ngươi nhận nhầm ta là yêu nữ Tiêu Thái Chân? thế cũng tốt...đúng rồi, ngươi nhất định là giống đại ca ta, bị con yêu nữ đó mê hoặc đến chết đi sống lại, đúng thế không...”

Nghe đến đó, bọn người Tuệ Từ sư thái, Tề Vũ Tiêu mặt đều biến sắc, buột miệng nói:

-“Cực quang điện mẫu!”

Cực quang điện mẫu vốn là em song sinh của Ma môn Lôi Đình Đại đế Lôi Khuyết, cùng xưng là Lôi công điện mẫu, vốn là quý tộc Ba tư.

Lôi Khuyết năm đó si mê Tiêu Thái Chân, vì bà, thậm chí không tiếc dùng Ngũ lôi đại pháp oanh kích Nga Mi, một kiếm phá vỡ Xá Xích Bích của Thanh Thành sơn, oanh oanh liệt liệt, thiên hạ đều biết.

Đại Bì phương trượng chấp tay lại nói:

-“A di đà phật, các vị đoán không sai, thiếu nữ nọ chính là ma môn Cực quang điện mẫu.Lão nạp lúc đó còn ít hiểu biết, nào có biết được thân phận của cô ta, càng không biết cô ta đến A ni Ma Khanh sơn này, là vì muốn giết Tiêu tiên tiên, cắt đứt si niệm của Lôi đế...”

“Sở thiên đế càng không nói câu nào, Điện mẫu càng hứng thú, cô ta ngồi bên cạnh hắn, nói một câu lại tiếp một câu liên tục, dường như không bức được hắn nói chuyện thề không nghĩ.”

“Lão nạp trốn trong thủy động nơi tuyết phong, một lòng muốn đợi Tiêu tiên tiên, đoạt lại Đại Bi Bạt, cứu Niêm Hoa sư thái, đành phải bình tức liêm thần,yên lặng ngồi xem...”

”Trăng sáng lên cao, rồi lại lặn về phía tây, một đêm đã qua mà Tiêu tiên tiên vẫn không đến,về giận dữ hoảng sợ của Sở thiên đế càng lúc càng lắng xuống, Điện mẫu cười nói:

-“Ngốc à, ta thấy ả không đến đâu,ngươi bỏ cuộc đi...”

”Sở thiên đế không còn nhận được nữa, quát lên:

-“câm miệng”

Hắn đứng bật dậy,những muốn rời khỏi,nhưng thân hình loạng choạng,rồi đột nhiên ngã lăn xuống sườn núi.Ai... hắn nội thương rất nặng, lại còn hành một ngày một đêm, chịu gió rét lâu như vậy, hàn lạnh nhập cốt,lúc này tinh thần thể chất đều mệt nhọc, không thể chi trì được thêm.”

”Điện mẫu kinh ngạc, khua tay ra ôm lấy hắn, cười nói:

-“Đường đường là nam nhi bảy thước, lại yếu đến mức nhiễm phong hàn, thật là đáng cười...”

nói đến đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, thất thanh kêu lên:

-“Ai da, ngươi sao thụ nhiều vết thương thế?”

Giọng đại bi phương tượng trầm âm, ngữ điệu không nhanh không chậm,trong lúc kể bất tri bất giác nhại lại ngữ khí thiếu nữ của Điện Mẫu, có chút hoạt kê.

Nhưng mọi người lúc này đều tập trung vào câu chuyện,không ai cảm thấy tức cười.

Đại bi phương tượng nói tiếp:

-”Sở Thiên đế không kiên nhẫn nói:

-“Bỏ ta ra...”

trong lúc vùng vẫy, tay...a di đà phật.. doc truyện tại . đập trúng vào ngực của điện mẫu. điện mẫu vừa thẹn vừa giận, dãi tai đỏ hồng,sắc giọng nói:

-“Ngươi mà còn làm loạn nữa, ta đẩy ngươi lăn xuống núi đấy.”

Mọi người kỳ lạ, lòng đều nghĩ:

-”Ả ma đầu đó nói như thế thì không phải là giận, không lẽ ả thích Sở Cuồng Ca?Không ngờ Sở Cuồng Ca không những là địch của vạn người, còn được vạn người mê,dáng vẻ tuy bệnh thoi thóp mà vẫn lạnh lùng của hắn có thể làm đường đường Điện Mẫu cũng phải mê mẩn.

Đại Bi phương tượng nói:

-”Sở thiên đế mặt trắng xám, toàn thân run rẩy, phỏng mồm muốn nói gì đó, nhưng không nói ra được câu nào, hiển nhiên hàn độc đã công vào tâm phế.

Điện Mẫu mặt ửng hồng,ôm lấy hắn muốn thả xuống,nhưng lại do dự không quyết,liếc thấy băng động lão nạp đang ẩn, mắt sáng lên, đột nhiên nhẹ nhàng lướt tới.

”Lão nạp kinh ngạc,tưởng cô ta đã phát hiện ra,định ra khỏi động. Nào ngờ cô ta lại ôm Sở thiên đế vào trong động, cẩn thận nhẹ nhàng đặt hắn vào mảng tường khuất gió,vừa truyền chân khí cho hắn, vừa lăm bầm một mình:

-“Ai, Lôi Minh Châu ta bình sinh giết người vô số,hôm nay lại đi cứu người, nếu để lan truyền ra ngoài, bị người cười thối mũi mắt...”

Đại Bi phương trượng nói:

-”Lão nạp nghe thấy câu đó, trong lòng rất kinh ngạc, lúc bấy giờ mới biết thì ra cô ta là Cực quang điện mẫu.Trong lúc kinh ngạc, lại nghe cô ta kêu lên ngạc nhiên,cầm lên một cái hồng ngọc tiểu đỉnh cao khoảng nửa thốn nói:

-“Thái Ất nguyên chân đỉnh! Người là Sở Cuồng Ca?”

Điện Mẫu mở tròn hai mắt, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Sở Cuồng Ca,cười ha ha nói:

-“Thì ra người là thần môn đệ nhất phong lưu lãng tử trong đồn đại.hắc hắc,có thể làm Tiêu Thái Chân cùng Niêm hoa vì người tìm sống tìm chết,ta tưởng phải là người như thế nào, không ngờ chỉ là hư danh, chẳng qua người chỉ thế này.”

”Sở Cuồng Ca lạnh lùng nhìn cô ta không trả lời, Điện mẫu hua qua hua lại Thái Ất nguyên chân đỉnh trong tay cười nói:

-“Đại ca đối với con yêu nữ Tiêu Thái Chân đó một lòng yêu thương, chỉ tiếc là ả chẳng thèm để mắt tới,cả đời đối với người không quên.Thế cũng tốt, để ta giết người rồi,chặt đứt rẽ tình cho yêu nữ, đó,không chừng ả hồi tâm chuyển ý,chịu ở chung với ca ta cũng nên.Đội hai người đó động phòng hoa chúc rồi, ta mới dùng cái đỉnh này cấm cho người một nén hương.”

”Cô ta thu hồi Phong lôi điện quang luân, cười nói:

-“trong lòng ta đúng thật là có chút hiếu kỳ về người, ả ni cô đó tốt chỗ nào, sao làm cho người thần hồn điên đảo đến thế? Tiêu Thái Chân trong mắt anh ta là ngọc ngà vô giá, thế mà sao trong mắt người, không bằng một cọng cỏ dại.”

”Sở Cuồng Ca lạnh lùng nói:

-“Muốn giết cứ giết,đừng nói nhiều!”

Điện mẫu khanh khách cười, dịu dàng nói:

-“Ta giờ lại đổi ý rồi,ta không những không giết người, mà còn bắt người quên đi ni cô đó, quên đi Tiêu yêu nữ, quên đi tất cả nữ nhi trong thiên hạ, chỉ yêu một mình ta, cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho ta...”

”Sở thiên đế ngạc nhiên, giống như nghe thấy một chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ, ha ha cuồng tiếu nói:

-“Sở mỗ bao năm vì tình mà khổ, sống không bằng chết,đã sớm là một gã tình nô.Nếu người có thể dùng yêu pháp cho ta đi Tuyết Liên Hoa, thì cho dù ta làm nô lệ cũng có tổn hại gì đâu.”

”Điện mẫu mặt lại ửng hồng,cười khằng khặc nói:

-“Tiêu yêu nữ, tiểu ni cô đúng thật là những nữ nhân ngu xuẩn,nếu như bọn họ biết được người trong lòng bọn họ thành nam nô trong bốn cung,chỉ sợ tức đến nổ phổi mất thôi”

Nói đến đó, từ trong ngực lôi ra một hoàn đỏ như máu, không hề giải thích, nhét thẳng vào bụng Sở Cuồng Ca.”

”Sở thiên đế chân khí hư nhược, không có sức chống cự, không tự chủ được nuốt hoàn thuốc đó vào bụng.Ông khạc khạc mấy cái, vừa kinh ngạc vừa tức giận,lạnh lùng nói: Text được lấy tại

-“Yêu nữ, người cho ta ăn cái gì đây?...”

Còn chưa nói xong,mặt đã biến thành đỏ hồng,hơi thở nặng nề, trong mắt dục hoả phun trào.

”Điện Mẫu hi hi nhìn hắc, vươn tay xoa nhẹ lên khuôn mặt hắc, dịu dàng nói:

-”Hoàn được đó gọi là Thiên trùng huyết lộc đan,nghe nói là dùng một ngàn loại dâm trùng trộn lẫn với tinh huyết của ngẫu huyết lộc chế thành, người đoán xem ăn vào sẽ xảy ra chuyện gì?

Nói chưa dứt, y phục trên thân thể cô ta đột nhiên rơi cả xuống đất.

Quần hùng nghe thấy “Thiên trùng huyết lộc đan”, trên mặt đều hiện lên thần sắc xấu hổ cổ quái, những nữ nhân như Tô Mạn Như lại càng đỏ mặt.

Thứ thuốc này do Thái cổ Tây hải lộc nữ sáng tạo, lưu truyền mấy ngàn năm, là xuân dược có dược tính mãnh liệt đệ nhất thiên hạ, ngay đến bồ tát uống vào cũng phải hoàn tục.

Đại Bi phương trượng than:

–“A di đà phật, với tuổi lão nạp năm đó mà nói, nhìn thấy cảnh tượng đó, sự rung động chặt vật trong lòng khó mà tả được, nhất thời không biết làm thế nào cho phải, đành phải tiếp tục ẩn mình trong góc động nhắm mắt lại. Để phòng nguy hiểm đột nhiên đến mà mình không biết, lão nạp không dám bịt cả hai tai, vì thế, những hơi thở hỗn hển, những tiếng rên... bao nhiêu tiếng động kỳ quái đều vang vào trong tai...”

Lúc đó lão nạp thật không dễ dàng gì trừ đi mọi tạp niệm, trong lúc đang tĩnh tâm nhập định, đột nhiên nghe thấy ngoài động truyền lại một tiếng hét như kinh lôi, tiếp đó lại nghe thấy thanh âm của Tiêu Tiên thiên, lạnh lùng nói:

–“Lôi Khuyết, nếu người còn dám không biết sống chết đi theo ra nữa, đừng trách ta không khách khí!”

111. Chương 111: Tiền Trần Vãng Sự 2

Đèn lửa bập bùng, lúc sáng lúc tối, tiếng bước chân vang vọng không ngừng.

Địa đạo âm u tối đen, những vẫn giữ được không khí sạch sẽ, không có mùi lạ.

Bọn họ đi thẳng một đường, tăng chúng hộ vệ dọc đường nhìn thấy Đại Bi thiền sư, đều cúi đầu chấp tay, tránh đường cho họ.

Địa lao của Từ Ân tự sâu chín tầng, ngã rẽ ngang dọc thông nhau như mê cung, nhưng chỉ có một cửa ra, vốn dùng để giam cầm những yêu ma tà sĩ hung cùng cực ác, vì thế còn được gọi là “Tu la địa ngục”.

Tường trong địa lao được huyền băng hỗn kim hiếm có của Bắc Cương chế thành, dày đến bốn xích, cứng rắn không gì bằng, lại có quần tầng tầng lớp lớp hộ vệ, có thể nói rắn chắc như kim thang*.

Sở Dịch vừa đi, vừa ngẫm so sánh với Tàn lãng địa cung dưới chân Chung Nam sơn. Nơi đây, xét về hình dáng thì không hùng vĩ tráng lệ bằng, nhưng nói về kiên cố xảo diệu thì không kém mấy.

Mọi người rẽ đông quẹo tây, xuyên qua vài cái cửa ngầm cực kỳ ẩn mật, mới đến tiền trạm trước cửa mật lao. Huệ Năng, Huệ Ngộ thủ ở bên ngoài cửa cẩn thận lấy ra mấy cái chìa khoá đồng, mở bốn cái khoá hợp kim không lộ ra.

Tiếng “kèn kẹt” vang lên, cánh cửa lao nặng nề dần dần được mở ra.

Chỉ thấy Lý Tư Tư toàn thân bị trói bằng xích hợp kim, không động đậy ngồi tựa trên nệm cỏ, cười hi hi nhìn mọi người, thần sắc tự do ưu nhã, dường như đã đoán được bọn họ tất sẽ đến.

Tô Anh Anh mắt đỏ lên, giận dữ nói:

–“yêu nữ! mau đem giải dược giao ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Nàng muốn dùng lực giằng khỏi tay Cổ Kinh Tiên, muốn xông lên trên, nhưng lại bị tay ông nắm chặt.

Lý Tư Tư cười nói:

–“Tiểu a đầu, cổ độc không có độc, thì làm gì có thuốc giải. Trương chân nhân sống hay chết, hoàn toàn phụ thuộc vào một ý nghĩ của ta. Người nếu muốn hấn bình an vô sự, thì nên đối với ta khách khí một chút.”

Tô Bạch Thạch thần sắc vi biến, đang định nói thì Tô Mạn Như đã lấy ra xâu niệm châu, lạnh lùng nói:

-“Yêu nữ,hung thủ trộm râu niệm châu này, sát hại sư tôn ta, có phải là người không?”

Lý Tư Tư yêu kiều cười, không khẩn trương, cũng không quá chậm nói:

-“Đúng thì sao, mà sai thì sao? Niệm Hoa lão ni xuất gia đã mấy mươi năm, vẫn không quên được tình nam nữ,có thể nói chết cũng đáng,trách ai đây?”

-“Câm mồm”

Tô Mạn Như giận đến cùng cực, mắt liếc qua, thấy bọn người Tề Vũ Tiêu như cười như không,thần sắc cổ quái, giống như ở một bên xem náo nhiệt, trong lòng vừa bi thương vừa phẫn hận, tay phải nắm chặt phất trần,phất run nhẹ nhẹ, suýt chút nữa muốn khua tay đánh ra.

Sở Dịch tiến lên phía trước một bước, chắn trước mặt nàng, dương mày nói:

-“Lý Tư Tư,kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.Người đã mất đi đại thế, giờ chỉ là một tù nhân, hà tất còn ngoan cố không linh động như thế,không bằng kết thúc chuyện này, giải cứu Trương chân nhận, lấy công chuộc tội, có khi chúng ta có thể cầu xin hoàng thượng, tha cho người một mạng...”

-“Tha cho ta một mạng?”

Lý Tư Tư mày liễu nhướng cao, đột nhiên khanh khách bật cười.

-“Sở công tử, đa tạ người khoan dung đại lượng như thế.Chỉ tiếc là từ lúc người giết đi thất ca của ta,Lý Tư Tư này đã thành cái thi thể biết đi, sống không bằng chết rồi!”

Dưới ánh nến, nàng cười như cành hoa rung động, trong đôi mắt đẹp ánh lên đôi giọt nước mắt, vừa bi phẫn, vừa hận nộ, lại có vẻ thương tâm sâu khổ.Dứt cơn cười,nàng mới nói tiếp:

-“thường nói thiên cổ gian nan nhất là chết,đó chỉ là vì người chưa gặp phải lúc thương tâm.Như giờ đây,thế gian còn có gì làm ta lưu luyến? Nếu đã không luyến tiếc cuộc sống, vật vờ như một cô hồn dã quỷ,không bằng đem thế gian này biến tu la địa ngục!”

“oang”

Lời nói vừa mới dứt, trong địa đạo đột nhiên vang lên một tiếng kinh lôi điếc tai,mấy hoà thượng đứng ở bên ngoài bỗng thấy trước mắt tối đen, ngã lăn ra đất.

Tiếng gầm cuộn cuộn, chấn động thiên địa.Ngay đến Sở Dịch cùng vài người khác chân khí dồi dào,cũng bị rung đến khí huyết xông lên, hô hấp khó khăn,trong lòng đều thầm kinh hãi không hiểu:

-“Đêm trăng sáng như thế này, sao lại đột nhiên có sấm?”

Chính lúc mọi người đang cảm thấy không xong,thì nghe thấy âm thanh một nam tử ha ha cuồng tiếu vọng đến vành tai:

-“Đại Bi lão ngốc lự,lâu nay thế nào?”Ngũ lôi thiên hoả” của bốn vương so với phật môn Sư tử hồng của người thì thế nào?”

-“Lôi Khuyết!”

Sở Dịch giật mình, mắt nhìn thấy Lý Tư Tư cười khanh khách vừa vui mừng vừa đắc ý, chợt hiểu ra,bao nhiêu nghi hoặc trước đây đều có lời giải, thất thanh nói:

-“Đúng rồi, hung thủ giết Niệm Hoa đại sư là Lôi Khuyết!”

Một lời vừa nói ra, mọi người lập tức ngẩn người,hiểu ra tất cả.

Tiêu Văn Tình biến sắc nói:

-“Không sai! trong thiên hạ, chỉ có Ngũ lôi thiên hoả của Lôi Khuyết mới có thể sánh ngang với Thái Ất ly hoả đạo.Niệm Hoa đại sư da thịt cháy xém,kinh mạch đứt đoạn, chắc là được hấn ban cho!”

Lôi Khuyết đối với Tiêu Thái Chân si mê như cuồng, tuy mấy mươi năm bám đuôi bà, đều bị cự tuyệt nhưng từ đầu tới cuối si tâm không đổi.

Lý Tư Tư biết được tâm tư Lôi Khuyết, trộm đi râu niện châu, giao cho hắc, xúi dục hắc lấy nó làm mồi, giết đi Niệm Hoa, trộm Thiên xu kiếm, làm Tiêu Thái Chân vui lòng.

Với tính tình hung bạo trước nay của Lôi Khuyết, tuy không cam tâm đánh lén người khác, nhưng chỉ cần có thể dễ ngọt được Tiêu Thái Chân, cho dù có phải đi vào biển lửa, hắc cũng không có nửa phần do dự

Lý Tư Tư khanh khách cười to nói:

-“Sở lang quả nhiên thông minh lanh lợi, không lạ có thể một lần lại một lần hoá hiểm thành an. Chỉ tiếc tiếc trăm sự hậu Gia cát lượng, đầu không lại nửa gã thợ giày, huống chi là muôn vạn anh hào của Thần môn? Lần này dù người có ba đầu sáu tay, cũng bị chặt hết thôi!”

Thoại âm chưa dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng tù hiệu bang lên, tiếng trống âm âm, tiếp theo đó là tiếng thú hống chim kêu vang trời, hợp cùng với vô số tiếng hò hét, lẫn trong đó dường như có tiếng kêu thảm thiết của quần tăng, nối tiếp nhau không dứt.

Lúc này, phía trên có tiếng hô rung trời, bụi đất rơi lả tả, cả địa lao bắt đầu rung lên nhè nhè, dường như thiên quân vạn mã đang xông tới.

Mọi người không ai không biến sắc, không lẽ ma môn quân yêu quả thật đã nhện không được, liên thủ tấn công?

Lôi Khuyết lớn tiếng cười nói:

-“Lão lừa trọc, mũi trâu đã nghe cả rồi chứ, mau giao ra Tiên Nghi công chúa cùng với tên tiểu tử họ Sở, nếu không bốn vương thiêu cả nơi này thành than.

Tô Mạn Như mặt trắng bệch như giấy, tức giận bi phẫn, thân hình yêu kiều nhện không được phát run, đột nhiên hét lớn:

-“Yêu ma, trả lại tính mệnh cho sư tôn ta”

Bạch ảnh loé lên, nắm lấy Lý Tư Tư xông ra ngoài.

Sở Dịch thất thanh nói: Truyện được tại

-“Tô tiên tử cẩn thận!”

Hắc sợ nằng bị làm sao, lập tức nhanh chân đuổi theo sau.

Quần hùng hoặc lo cho an nguy của hai người, hoặc lo Hiên viên lục bảo bị người khác đoạt mất, cũng không nghĩ được nhiều, nhao nhao hô hoán đuổi theo ra.

Thông đạo bên ngoài cửa địa lao quanh co nhiều lối rẽ, cuối cùng thông tới một khoảng đất trống bên cạnh Già Lam điện, quần hùng nối tiếp nhau tung mình không xông ra, hạ xuống nóc đại điện.

Chưa kịp dừng vững, đã thấy cuồng phong phả vào mặt, một mùi xú khí nồng liệt xông mà vào mũi, làm người ta muốn ói.

Yên Tiêu Tiên thất thanh nói:

-“thế này là sao?”

Sở Dịch phóng nhãn nhìn, chỉ thấy yêu khí đầy trời, tứ phương bát phương đều là mây đen đè nặng xuống, cuộn cuộn thổi, như cuồng triều bức xuống, kèm theo đó là từng tràng tiếng hú sắc nhọn chói tai.

Mọi người ngưng thần nhìn kỹ, lạnh người kinh hãi, nhất thời không nói ra lời. Đám mây đen đó không ngờ chính là ngàn vạn hung cầm yêu diệu kết tụ lại mà thành.

Tiếng tù hiệu thổi càng mạnh, tiếng trống càng dồn dập, trộn lẫn với nhau thành một tiết tấu vừa yêu tà vừa cấp bách, làm màng nhĩ của mọi người đau muốn thủng, không nghe rõ được những âm thanh náo loạn khác.

Ngàn vạn con yêu diệu như đã được huấn luyện kỹ, thuận theo tiết tấu tiếng trống hiệu đang càng lúc càng nhanh, lúc xoay tròn tự lại, lúc sà xuống phi nhanh, biến hoá vô cùng.

Tiếng tù hiệu biến đổi, cùng tiếng trống âm âm đổ xuống, bầy chim kêu lên những tiếng sắc nhọn quái dị, kết thành từng đội nhanh như chớp sa xuống, phun ra vô số hoả diễm.

“Viu viu viu”

Những đạo hồng quang như mưa phá không gào rú, bay ngang dọc, khi rơi xuống biến thành liệt hoả phun trào, khói đen cuộn cuộn bay lên.

Lúc này vốn là Tiết nguyên tiêu, nhà nhà đều treo đèn, lại thêm cuồng phong cuộn thổi, thể lửa càng lúc càng mau, như củi khô bắt lửa, phòng ốc theo nhau đổ sụp xuống.

Nhìn ra tứ phía, chỉ thấy đầy thành ánh lửa xông lên trời, âm âm từng trận.

Dân chúng hoảng loạn bỏ chạy, hoặc là tự đâm đập lên nhau, hoặc là bị nuốt trọn trong biển lửa, không ít người bị bầy chim sa xuống, cắp lên không rồi thả rơi xuống, tiếng hô thảm không ngừng vang lên, thương tâm vô cùng.

Kinh thành vốn phồn hoa tráng lệ, trong chớp mắt biến thành tu la quỷ thành. . doc truyện tại .

112. Chương 112: Đạo Cao Nhất Xích 1

Đèn lửa bập bùng, lúc sáng lúc tối, tiếng bước chân vang vọng không ngừng.

Địa đạo âm u tối đen, những vẫn giữ được không khí sạch sẽ, không có mùi lạ.

Bọn họ đi thẳng một đường, tăng chúng hộ vệ dọc đường nhìn thấy Đại Bi thiền sư, đều cúi đầu chấp tay, tránh đường cho họ.

Địa lao của Từ Ân tự sâu chín tầng, ngã rẽ ngang dọc thông nhau như mê cung, nhưng chỉ có một cửa ra, vốn dùng để giam cầm những yêu ma tà sĩ hung ác, vì thế còn được gọi là “Tu la địa ngục”.

Tường trong địa lao được huyền băng hỗn kim hiếm có của Bắc Cương chế thành, dày đến bốn xích, cứng rắn không gì bằng, lại có quần tầng tầng lớp lớp hộ vệ, có thể nói rắn chắc như kim thang*.

Sở Dịch vừa đi, vừa ngẫm so sánh với Tần lăng địa cung dưới chân Chung Nam sơn. Nơi đây, xét về hình dáng thì không hùng vĩ tráng lệ bằng, nhưng nói về kiên cố xảo diệu thì không kém mấy.

Mọi người rẽ đông quẹo tây, xuyên qua vài cái cửa ngầm cực kỳ ẩn mật, mới đến tiền trạm trước cửa mật lao. Huệ Năng, Huệ Ngộ thủ ở bên ngoài cửa cẩn thận lấy ra mấy cái chìa khoá đồng, mở bốn cái khoá hợp kim không lồ ra.

Tiếng “kèn kẹt” vang lên, cánh cửa lao nặng nề dần dần được mở ra.

Chỉ thấy Lý Tư Tư toàn thân bị trói bằng xích hợp kim, không động đậy ngồi tựa trên nệm cỏ, cười hi hi nhìn mọi người, thần sắc tự do ưu nhã, dường như đã đoán được bọn họ tất sẽ đến. . doc truyện tại . Bạn đang đọc chuyện tại

Tô Anh Anh mắt đỏ lên, giận dữ nói:

-“yêu nữ! mau đem giải được giao ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Nàng muốn dùng lực giằng khỏi tay Cố Kinh Tiên, muốn xông lên trên, nhưng lại bị tay ông nắm chặt.

Lý Tư Tư cười nói:

-“Tiểu a đầu, cổ độc không có độc, thì làm gì có thuốc giải. Trương chân nhân sống hay chết, hoàn toàn phụ thuộc vào một ý nghĩ của ta. Người nếu muốn hấn bình an vô sự, thì nên đối với ta khách khí một chút.”

Tô Bạch Thạch thần sắc vi biến, đang định nói thì Tô Mạn Như đã lấy ra xâu niệm châu, lạnh lùng nói:

-“Yêu nữ, hung thủ trộm xâu niệm châu này, sát hại sư tôn ta, có phải là ngươi không?”

Lý Tư Tư yêu kiều cười, không khấn trương, cũng không quá chậm nói:

-“Đúng thì sao, mà sai thì sao? Niêm Hoa lão ni xuất gia đã mấy mươi năm, vẫn không quên được tình nam nữ,có thể nói chết cũng đáng,trách ai đây?”

-“Câm mồm”

Tô Mạn Như giận đến cùng cực, mắt liếc qua, thấy bọn người Tề Vũ Tiêu như cười như không,thần sắc cổ quái, giống như ở một bên xem náo nhiệt, trong lòng vừa bi thương vừa phẫn hận, tay phải nắm chặt phất trần,phát run nhẹ nhẹ, suýt chút nữa muốn khua tay đánh ra.

Sở Dịch tiến lên phía trước một bước, chắn trước mặt nàng, dương mày nói:

-“Lý Tư Tư,kẻ thức thời là trang tuần kiệt.Người đã mất đi đại thế, giờ chỉ là một tù nhân, hà tất còn ngoan cố không linh động như thế,không bằng kết thúc chuyện này, giải cứu Trương chân nhận, lấy công chuộc tội, có khi chúng ta có thể cầu xin hoàng thượng, tha cho người một mạng...”

-“Tha cho ta một mạng?”

Lý Tư Tư mày liễu nhướng cao, đột nhiên khanh khách bật cười.

-“Sở công tử, đa tạ người khoan dung đại lượng như thế.Chỉ tiếc là từ lúc người giết đi thất ca của ta,Lý Tư Tư này đã thành cái thi thể biết đi, sống không bằng chết rồi!”

Dưới ánh nến, nàng cười như cành hoa rung động, trong đôi mắt đẹp ánh lên đôi giọt nước mắt, vừa bi phẫn, vừa hận nộ, lại có vẻ thương tâm sâu khổ.Dứt cơn cười,nàng mới nói tiếp:

-“thường nói thiên cổ gian nan nhất là chết,đó chỉ là vì người chưa gặp phải lúc thương tâm.Như giờ đây,thế gian còn có gì làm ta lưu luyến? Nếu đã không luyến tiếc cuộc sống, vật vờ như một cô hồn dã quỷ,không bằng đem thế gian này biến tu la địa ngục!”

“oang”

Lời nói vừa mới dứt, trong địa đạo đột nhiên vang lên một tiếng kinh lôi điếc tai,mấy hoà thượng đứng ở bên ngoài bỗng thấy trước mắt tối đen, ngã lăn ra đất.

Tiếng gầm cuộn cuộn, chấn động thiên địa.Ngay đến Sở Dịch cùng vài người khác chân khí dồi dào,cũng bị rung đến khí huyết xông lên, hô hấp khó khăn,trong lòng đều thầm kinh hãi không hiểu:

-“Đêm trăng sáng như thế này, sao lại đột nhiên có sấm?”

Chính lúc mọi người đang cảm thấy không xong,thì nghe thấy âm thanh một nam tử ha ha cuồng tiếu vọng đến vành tai:

-“Đại Bi lão ngốc lư,lâu nay thế nào?”Ngũ lôi thiên hoả” của bốn vương so với phật môn Sư tử hồng của người thì thế nào?”

-“Lôi Khuyết!”

Sở Dịch giật mình, mắt nhìn thấy Lý Tư Tư cười khanh khách vừa vui mừng vừa đắc ý, chợt hiểu ra,bao nhiêu nghi hoặc trước đây đều có lời giải, thất thanh nói:

-“Đúng rồi, hung thủ giết Niêm Hoa đại sư là Lôi Khuyết!”

Một lời vừa nói ra, mọi người lập tức ngẩn người,hiểu ra tất cả.

Tiêu Văn Tình biến sắc nói:

-“Không sai! trong thiên hạ, chỉ có Ngũ lôi thiên hoả của Lôi Khuyết mới có thể sánh ngang với Thái Ất ly hoả đao.Niêm Hoa đại sư da thịt cháy xém,kinh mạch đứt đoạn, chắc là được hấn ban cho!”

Lôi Khuyết đối với Tiêu Thái Chân si mê như cuồng, tuy mấy mươi năm bám đuôi bà, đều bị cự tuyệt nhưng từ đầu tới cuối si tâm không đổi.

Lý Tư Tư biết được tâm tư Lôi Khuyết, trộm đi xâu niệm châu, giao cho hắn,xúi dục hắn lấy nó làm mồi,giết đi Niêm Hoa,trộm Thiên xu kiếm, làm Tiêu Thái Chân vui lòng.

Với tính tình hung bạo trước nay của Lôi Khuyết, tuy không cam tâm đánh lén người khác, nhưng chỉ cần có thể dễ ngọt được Tiêu Thái Chân, cho dù có phải đi vào biển lửa, hấn cung không có nửa phần do dự

Lý Tư Tư khanh khách cười to nói:

-“Sở lang quả nhiên thông minh lanh lợi, không lạ có thể một lần lại một lần hoá hiểm thành an. Chỉ tiếc tiếc trăm sự hậu Gia cát lượng, đầu không lại nửa gã thợ giày, huống chi là muôn vạn anh hào của Thần môn? Lần này dù ngươi có ba đầu sáu tay, cũng bị chặt hết thôi!”

Thoại âm chưa dứt, đột nhiên nghe thấy tiếng tù hiệu bang lên, tiếng trống âm âm, tiếp theo đó là tiếng thú hồng chim kêu vang trời, hợp cùng với vô số tiếng hò hét, lẫn trong đó dường như có tiếng kêu thảm thiết của quần tăng, nối tiếp nhau không dứt.

Lúc này, phía trên có tiếng hô rung trời, bụi đất rơi lả tả, cả địa lao bắt đầu rung lên nhè nhè, dường như thiên quân vạn mã đang xông tới.

Mọi người không ai không biến sắc, không lẽ ma môn quân yêu quả thật đã nhện không được, liên thủ tấn công?

Lôi Khuyết lớn tiếng cười nói:

-“Lão lừa trọc, mũi trâu đã nghe cả rồi chứ, mau giao ra Tiên Nghi công chúa cùng với tên tiểu tử họ Sở, nếu không bốn vương thiêu cả nơi này thành than.

Tô Mạn Như mặt trắng bệch như giấy, tức giận bi phẫn, thân hình yêu kiều nhện không được phát run, đột nhiên hét lớn:

-“Yêu ma, trả lại tính mệnh cho sư tôn ta”

Bạch ảnh loé lên, nắm lấy Lý Tư Tư xông ra ngoài.

Sở Dịch thất thanh nói:

-“Tô tiên tử cẩn thận!”

Hấn sợ nàng bị làm sao, lập tức nhanh chân đuổi theo sau.

Quần hùng hoặc lo cho an nguy của hai người, hoặc lo Hiên viên lục bảo bị người khác đoạt mất, cũng không nghĩ được nhiều, nhao nhao hô hoán đuổi theo ra.

Thông đạo bên ngoài cửa địa lao quanh co nhiều lối rẽ, cuối cùng thông tới một khoảng đất trống bên cạnh Già Lam điện, quần hùng nối tiếp nhau tung mình không xông ra, hạ xuống nóc đại điện.

Chưa kịp dừng vững, đã thấy cuồng phong phả vào mặt, một mùi xú khí nồng liệt xông mà vào mũi, làm người ta muốn ói.

Yên Tiêu Tiên thất thanh nói:

-“thế này là sao?”

Sở Dịch phóng nhãn nhìn, chỉ thấy yêu khí đầy trời, tứ phương bát phương đều là mây đen đè nặng xuống, cuộn cuộn thổi, như cuồng triều bức xuống, kèm theo đó là từng tràng tiếng hú sắc nhọn chói tai.

Mọi người ngưng thần nhìn kỹ, lạnh người kinh hãi, nhất thời không nói ra lời. Đám mây đen đó không ngờ chính là ngàn vạn hung cầm yêu điều kết tụ lại mà thành.

Tiếng tù hiệu thổi càng mạnh, tiếng trống càng dồn dập, trộn lẫn với nhau thành một tiết tấu vừa yêu tà vừa cấp bách, làm màng nhĩ của mọi người đau muốn thủng, không nghe rõ được những âm thanh náo loạn khác.

Ngàn vạn con yêu điều như đã được huấn luyện kỹ, thuận theo tiết tấu tiếng trống hiệu đang càng lúc càng nhanh, lúc xoay tròn tụ lại, lúc sà xuống phi nhanh, biến hoá vô cùng.

Tiếng tù hiệu biến đổi, cùng tiếng trống âm âm đổ xuống, bầy chim kêu lên những tiếng sắc nhọn quái dị, kết thành từng đội nhanh như chớp sa xuống, phun ra vô số hoả diễm.

“Viu viu viu”

Những đạo hồng quang như mưa phá không gào rú, bay ngang dọc, khi rơi xuống biến thành liệt hoả phun trào, khói đen cuộn cuộn bay lên.

Lúc này vốn là Tiết nguyên tiêu, nhà nhà đều treo đèn, lại thêm cuồng phong cuộn thổi, thể lửa càng lúc càng mau, như củi khô bắt lửa, phòng ốc theo nhau đổ sụp xuống.

Nhìn ra tứ phía, chỉ thấy đầy thành ánh lửa xông lên trời, ầm ầm từng trận.

Dân chúng hoảng loạn bỏ chạy, hoặc là tự đâm đập lên nhau, hoặc là bị nuốt trọn trong biển lửa, không ít người bị bầy chim sa xuống, cắp lên không rồi thả rơi xuống, tiếng hô thảm không ngừng vang lên, thương tâm vô cùng.

Kinh thành vốn phồn hoa tráng lệ, trong chớp mắt biến thành tu la quỷ thành.

113. Chương 113: Đạo Cao Nhất Xích 2

Sở Dịch vừa kinh hãi vừa tức giận. Cảnh tượng lửa cháy kinh thành mười mấy ngày trước hẳn đã từng tận mắt chứng kiến, nhưng đó chẳng qua chỉ là tác hại của một con Dực hoả xà làm loạn, so với cảnh tượng hỗn loạn do hàng vạn con hung cầm tàn sát như trước mắt, quả mà một trời một vực.

Ánh lửa bùng bùng, nhuộm đỏ mặt quần hùng. Việc xảy ra quá đột nhiên, ai ai cũng chỉ biết trợn mắt há hốc nhìn, không biết làm gì cho phải.

Lúc này, ngay đến Tô Mạn Như cũng quên mất mối thù của sư tôn, sững người nắm lấy Lý Tư Tư, hải hùng nhìn xung quanh.

Chính lúc này, chợt nghe thấy một giọng cười ngọt ngào yêu mị cười nói:

–“thường nói có bạn từ phương xa đến, sao có thể không vui. Hôm nay có bao nhiêu hảo bằng hữu từ tứ hải bắt hoàng đến đây chúc mừng Tiên Phật đại hội, các vị đều là chủ nhà, ngược lại âu sầu nhíu mày không tiếp thế sao?”

Mọi người như tỉnh cơn mộng, theo nhau nhìn về hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một lục y thiếu nữ đứng sững trên đỉnh tháp, y phục phát phơ, đôi mắt xanh trong như nước, thân hình yêu kiều, đẹp không tả xiết, làm người ta nhìn đến mất hồn.

Tiêu Văn Tình thất thanh kêu lên:

–“Phiên Phiên!”

Lục y thiếu nữ dáng vẻ vừa ngây thơ vừa phong tình này chính là người đứng cùng nàng trong “thiên sơn tam nữ” Tiêu Phiên Phiên.

Phiên Phiên sững mắt đưa, liếc qua Tiêu Văn Tình một cái, rồi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Sở Dịch, trong mắt ánh lên ngọn lửa thù hận bi nộ, khanh khách cười giòn nói:

–“Sư tỷ, tỷ đại thù không báo, hại chết sư tôn, lại thành vợ của tình lang cũ của sư phụ, trong lòng còn có vẻ khoái hoạt nhỉ?”

Tiêu Văn Tình thoáng biến sắc mặt, thoáng qua thần sắc bị thương, muốn nói điều gì nhưng nói không nên lời.

Sở Dịch biết đáy lòng nàng thủy chung vẫn cảm thấy áy náy với Tiêu Thái Chân, liền tiến lên nắm chặt tay nàng, cao giọng nói:

-”Phiên Phiên cô nương, tại hạ không phải Sở thiên đế,sư tôn cũng không vì tôi mà chết,bà trước lúc lâm tử, đã xoá sạch mọi ân oán với Sở thiên đế,không còn vướng bận gì nữa,còn có di nguyện, bỏ tôi về sáng, cải tà quy chính.

Âm thanh chưa dứt, phía trước hướng bên phải vang lên hai tiếng cười như chuông bạc:

-”Không ngờ Sở thiên đế sau khi chuyển thế, phong lưu không giảm,giờ lại nhảy ra làm hộ hoa sứ giả.Thương hương tiếc ngọc như thế, thăm nào già trẻ đều ăn,thu cả sư lẫn đồ...ai...không biết có còn nhớ tỷ muội Liên Hương Tích Ngọc chúng ta không?

Theo tiếng nói nhìn lại, trên mái thiên vương điện có đứng hai tỷ muội song sinh thanh diễm kiều mị,đầu quần khăn ngũ sắc, miệng cười như hoa,trên người đeo dây vật trang trí bằng kim ngân ngọc thạch,kêu lên những tiếng đình đang.

Hai thiếu nữ Nam Man này một người ngẩng đầu thỏ một cái tù hình nguyệt nha trắng nhạt,một người cười khanh khách hông đeo một cái trống da, tiếng trống hiệu quý dị cấp xúc đó là do nàng phát ra.

Chắc là người tự xưng “cổ nhạc mâu điền, phù thú song toàn” tỷ muội Lăng Khung công chúa.

Tiếng cười của hai nàng chưa dứt,xung quanh vào lên những tiếng hồng như dờn non lấp bể.,rung trời phá mây.

Mọi người quét mắt nhìn tứ phía,giật mình kinh hãi.Giờ họ mới phát hiện trên mái những lầu các xa gần trong Từ Ân tự từ bao giờ đã xuất hiện vô số nhân ảnh,tụ tập dày đặc, ít ra cũng phải mấy ngàn người.

Sở Dịch ngưng thần tra xét, Nam Cực Tiêu Diêu đại đế, Đông Hải Cửu khổ thiên tôn, Bắc Cực lão tổ...đều đứng trong bọn đó,mỗi người ở một phương, nhắm nhe nhìn, vây chặt bọn họ.

Trừ Kim Mẫu đang bế quan tu luyện, Bích Hà nguyên quân và những người hành tung bất định như Thanh Đế, Điện Mẫu, quần ma hung thú đều tụ tập ở đây cả.

Còn về phía họ, mấy ngày nay, quần hùng đạo phật các môn đến kinh thành tham gia tiên phật đại hội tuy cũng có vài nghìn, nhưng lại phân tán trong thành Trường An

Giờ tập trung trong Từ Ân tự tuy đều là nhất lưu tu chân, nhưng một người địch thế nào được năm sáu trăm người, thanh thế không thể bằng ma môn quần yêu.Nếu như xảy ra ác chiến, phần thắng cực thấp.

Lý Tư Tư sóng mắt long lanh, khanh khách cười nói:

-”Đáng tiếc đáng tiếc, tính toán của Sở vương gia thành công cóc rồi, không những chẳng hại được ai, ngược lại tự chui đầu vào răng hổ miệng sói.Giờ mọi người đều đã đến đây, theo ta thấy, Tiên Phật đại hội hay là cử hành đêm nay đi.

-“A di đà phật”

Đại Bi phương tượng nhú đôi mày trắng,trầm giọng nói:

-“Công chúa là vương thất đại đường,trăm họ đều là con dân của người, công chúa sao nhẫn tâm dẫn sói vào nhà, đồ thần sinh linh.”

Lý Tư Tư còn chưa kịp trả lời, phía tây đột nhiên vang lên một tiếng cười ha ha như sấm:

-“lão trọc, Phật tổ không phải nói đời là biển khổ vô biên, tứ đại giai không sao? nếu đã là như thế, bọn ta giúp những con người tội nghiệp ấy không phải chịu khổ chịu nạn,há không phải là công đức vô lượng sao? người còn phản nản gì nữa?”

Người vừa nói thân cao chín thước, tóc vàng mắt xanh,râu vàng mọc tua tủa lộn xộn,trên mặt có một vết sẹo đao màu đỏ xuyên từ mày đến khoé môi, nhún nhúm rung động theo tiếng cười của hắn,thần sắc hung ác khó tả xiết.

Hắn ngẩng đầu ngạo nghễ đứng trên lầu chuông,oai phong như thiên thần,mỗi khi nói một câu, quả chuông bên cạnh lại vi vu cuồng chấn,như oanh lời cuộn cuộn, nhìn dung mạo đó, không nghi ngờ gì chính là Lôi Khuyết.

Cửu nhân nhìn nhau, ai đẩy mắt đỏ lên. doc truyện tại . nguồn

Tô Mạn Như bị hận xông lên, ngực phập phồng kịch liệt, ném Lý Tư Tư trên đất định xông lên, cùng hắn quyết một trận tử chiến, thì bị Sở Dịch nắm chặt tay nàng, khiến không thể động đậy.

Nàng vừa tức giận vừa vừa nóng lòng, nhả đôi mày lại quát:

-" buông tay ra!"

Bàn tay Sở Dịch như khoá sắt nắm chặt tay nàng không buông, hắn thấp giọng nói:

-"Tiên tử, địch nhân có chuẩn bị mà tới, người đông thế mạnh, không khinh thủ vọng động được. Đợi những tu chân khác trong thành tới, toàn lực phản công cũng không muộn.

Hắn lòng sáng suốt, biết Ma môn lần này toàn lực tới tấn công, mục tiêu không phải là hoàng đế, cũng không phải dân chúng trong thành, càng không phải là để giải cứu Lý Tư Tư mà là nhằm nhe Hiên Viên lục bảo trên người hắn.

Liền đó, hắn ha ha cười to nói:

-"Lôi Khuyết, ủng hộ cho người tự nhân là vô địch thiên hạ, chỉ dám bắt nạt những cụ già em nhỏ tay không tác sát, không sợ thiên hạ cười chê sao! Oan có đầu, nợ có chủ, người không phải là muốn lấy được Hiên viên lục bảo sao? Người không phải là muốn giết Sở thiên đế tiết hận sao? thế thì cứ xông tới đây là được, việc gì phải làm khổ bách tính!"

Lý Tư Tư dương mày khanh khách cười to nói:

-"Không ngờ nguyên thần của Sở Cuồng Ca lại chuyển thể trên thân bồ tát, chỉ tiếc là trên thân bồ tát bùn qua sông*. Sở tiểu tử, người hại chết thất ca ta, tội đáng muôn chết, ngày đó ta để người trốn thoát trên Hoa sơn, đúng là lão tặc thiên không có mắt, đêm nay người không còn may mắn thế nữa đâu, đừng nói là cứu ai, cho dù được như lão mũi trâu Trương Túc, kéo dài được hơi thở thoi thóp, cũng là có phúc tám đời rồi..."

-"yêu nữ câm miệng!"

Tô Anh Anh quát lớn, không nhẫn nại được nữa, thanh quang loé lên, không màng mọi sự bạt kiếm đâm vào tim nàng lút cán.

Mọi người thất kinh, không kịp ngăn cản.

Lý Tư Tư run nhè nhẹ, quay đầu lại nhìn chằm chằm Tô Anh Anh kinh ngạc, mắt loé lên thần sắc cổ quái phức tạp, môi anh đào hé mở run run, hốt nhiên muốn nói gì, nhưng chỉ có thể thổ ra một ngụm máu đỏ hồng, phun loang lổ lên khắp y phục của nàng.

Tô Anh Anh toàn thân run rẩy, nghiêng răng nói:

-"Yêu nữ độc ác tàn nhẫn như người chết không hết tội! Chỉ cần người chết đi, cổ trùng trong cơ thể Cửu Cửu ta sẽ không phát tác nữa, có làm oan hồn chết uống cũng yên bình"

nàng rút mạnh thanh kiếm ra, máu tươi theo đó phun trào.

Mây Lý Tư Tư nhú lại, rồi dần dần giãn ra, run rẩy mềm nhũn ngã lăn ra đất, không còn động đậy nữa. Hai má nàng vẫn ửng hồng, mắt mờ dần, sững người nhìn bầy chim đang bay trên trời cao, khoé miệng ngưng lại đáng vẻ như cười như không, như hoan hỉ, mà cũng giống như đang đau khổ.

Đạo ma quần hùng nhìn nhau, tất cả đều ngơ người ra, không ngờ yêu nữ một thời lại chết không minh bạch dưới kiếm một tiểu nha đầu như thế.

Bọn người Tề Vũ Tiêu đều không cam lòng, theo nhau tra xét thân thể nàng, nhưng nàng không còn chân khí, hồn phi phách tán, cho dù Biển Thước tái thể cũng không thể cứu được.

Nghĩ đến người giờ đã chết, không thể truy ra Ngọc hành kiếm giờ ở đâu, bọn Ngọc Hư tử đều rất tức giận, không ai không đành mặt nhìn Tô Anh Anh, nếu như không tự trọng thân phận mình, thì đã sớm mở miệng mắng to rồi.

Sở Dịch tuy rất hận Lý Tư Tư, nhưng tận mắt thấy nàng ngọc nát hương tan, lòng không khỏi dâng lên nỗi đau lòng khổ sở không tên.

Nhưng lúc này tình thế nguy cấp, không có thời gian nghĩ nhiều, hắn liền thu liễm tinh thần nói:

-“Bọn yêu ma các ngươi nghe rõ đây, lưới trời tuy thưa mà khó lọt, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, Nếu còn chấp mê bất ngộ, thì yêu nữ này là tấm gương cho các ngươi!”

Lôi Khuyết mắt loé tinh quang, ha ha cười nói:

-“Chết đến nơi rồi, còn dám khoác lác! Tiểu tử, lòng nhẫn nại của bốn vương có hạn, nếu còn không giao ra Hiên Viên lục bảo, ta cho ngươi bồi táng cùng bọn thảo dân đó!”

Sở Dịch quát:

-“Họ Lôi kia, nếu có gan thì cùng ta đánh một trận phân cao thấp, nếu ngươi thắng ta, ta lấy hai tay dâng Hiên viên lục bảo cho ngươi, còn nếu không đầu lại ta, thì mau rút về Ba Tư đi!”

Hắn ngầm có chủ ý, chỉ cần Lôi Khuyết động thủ, sẽ cười phong hỏa luân xung khỏi trùng vây, dẫn dụ yêu ma đến chỗ đất trống, tránh làm liên lụy mọi người

Người em Tích Ngọc trong Lăng Khung tỷ muội vừa gõ trống, vừa khằng khặc cười nói:

-“Sở vương gia, người đừng phí tâm tư khích tướng nữa, muốn cứu bách tính trong thành không khó, chỉ cần ngươi giao ra Hiên viên lục bảo thôi. Bằng không đợi Lôi đế tức lên, thì đám dân như con kiến cọng cỏ đó cả xương cũng chẳng còn đây..”

Thoại âm chưa dứt, đạo môn quần hùng đều phần nộ, hung hăng mắng:

-“Con bà nó, cóc ghẻ ăn thịt thiên nga! Hiên viên lục bảo là bảo vật chúng ta dễ dàng đem cho bọn yêu ma các ngươi sao?”

Phiên Phiên trừng đôi mắt xanh, nhìn chằm chằm Sở Dịch cười hi hi nói:

-“Sở vương gia, ta biết người đọc nhiều kinh sách, tâm địa thuần lương, không giống như mấy lão mũi trâu giả vờ trong sạch ấy. Huống chi, cho dù ngươi không nghĩ cho người trong thiên hạ, cũng không thể không nghĩ ột người? Bà sống hay là chết, Trường An còn hay diệt đều dựa vào một ý nghĩ của ngươi thôi.”

Nói rồi, tay ả vỗ nhẹ một cái, tránh người sang một bên, vài yêu nữ Tiên Thiên môn mang một thôn phụ trung niên lên lầu trống, đẩy mạnh bà xuống sàn.

Ánh lửa hồng rọi chiếu trên khuôn mặt bà, hai mắt trong veo kinh sợ nhìn mọi người xung quanh, ngấn nước chưa khô, những sợi tóc bạc bay loạn theo làn gió, bờ môi run run, không nói ra được lời nào.

Chú thích: nê bồ tát qua giang: chỉ thân người thân mình cũng lo không xong, còn muốn cứu người khác

114. Chương 114: Đạo Cao Nhất Xích 3

Đầu Sở Dịch kêu ông một tiếng, thân hình chao đảo, ngực như bị vật nặng đánh trúng, nhất thời không thể hô hấp. Qua một lúc hắn mới thấy nghe thấy tiếng mình khàn đi, run rẩy gọi:

-“mẹ! mẹ!”

Thôn phụ nộ giật mình, thất thanh kêu lên:

-“Dịch nhi, Dịch nhi, là con đó à?”

Mọi người lạnh người, giờ mới biết thôn phụ đó là mẫu thân của hắn.

Tiêu Văn Tình, Yến Tiểu Tiên mặt hoa thất sắc, lòng trầm xuống, nắm chặt lấy tay Sở Dịch, chỉ sợ hắn sợ quá hóa loạn, nóng lòng mất khống chế.

Sở thị nhìn xung quanh một lượt, rồi mới thuận theo âm thanh nhìn về khuôn mặt lạ lùng của hắc, thấp giọng “a” lên một tiếng, vừa kinh ngạc vừa mơ hồ, nhũn mày run giọng nói;

-”Người...người có thật là Dịch nhi không? đã xảy ra chuyện gì? sao...sao con biến thành hình dạng đó.

Sở Dịch xa nhà đã mấy tháng,lúc nào cũng muốn gặp lại mẫu thân, nhưng không ngờ lại gặp trong lúc này, trong hoàn cảnh này! hắc cố nhịn bi thương phần nộ,run giọng nói:

-“Mẹ, là con! là con...Dịch nhi bất hiếu,không đến đón mẹ sớm, hại mẹ... doc truyện tại . hại mẹ rơi vào tay bọn yêu nữ đó!”

Phiên Phiên yêu kiều cười, phẩy tay lấy ra một cái lục phách dịch, quay tròn trên bàn tay búp măng,địu dàng nói:

-“Sở vương gia, bách thiện hiếu đứng thứ nhất.Ta biết người trước nay rất có hiếu, vì thế mới giúp người đem mẹ người đến kinh thành.Ai,người giết chết sư tôn ta,ta lại lấy đức báo oán như thế, người không cảm ơn ta sao?”

Ngọc dịch phi chuyển, bích quang chói mắt, khe đặt lên cổ của Sở thị, chỉ cần dùng lực một chút,hậu quả khó mà lường được.

Sở Dịch kinh hãi phần hận,lưng đầy mồ hôi, lạnh đến tận xương, chỉ tay quát:

“Tiêu Phiên Phiên! người dám đụng đến một cọng lông của mẹ ta, Sở mỗ thề sẽ băm người ra thành vạn mảnh!”

Phiên Phiên sòng mắt đùng đưa, khanh khách cười nói:

-“Tính mệnh lệnh đường nằm trong tay người,liên quan gì đến ta? Chỉ cần người giao Hiên viên lục bảo ra,sau đó tự đoạn kỳ kinh bát mạch của mình, ta đảm bảo lệnh đường sống lâu trăm tuổi,thọ tỷ nam sơn.”

Tề Vũ Tiêu thần sắc thoáng biến đổi, cất cao giọng nói:

-”Vương gia vạn lần không nên nghe theo yêu cầu của yêu nữ này! Hiên Viên lục bảo một khi lọt vào trong tay ma môn, chúng sinh thiên hạ tất sẽ gặp họa kiếp!Chim vỡ tổ, sao còn trứng,nước mất rồi,nói gì đến nhà.

Bọn Ngọc Hư tử cũng nhao nhao lên can ngăn:

-“Không sai! Tự cổ chính tà bất lưỡng lập,trời không thể chung với đất, vương gia không nên vì chuyện tư làm hỏng chuyện công, vì cái nhỏ để mất cái lớn!”

Những đạo lý đó làm sao Sở Dịch không hiểu,nhưng mắt nhìn mẹ trong cảnh nguy hiểm, trong lòng sớm đại loạn, không biết làm thế nào cho phải.

Lôi Khuyết cất giọng cười lớn nói:

-“Bọn người ai cũng ình là quân tử đạo mạo cao, vì bản thân phi tiên đắc đạo, không màng đến sống chết của người khác,miệng thì nói toàn những lời đường hoàng sáng sủa, mà thực ra chỉ nhằm nhe Hiên viên lục bảo.Đúng thật là ác tâm con bà nó!”

Ma môn quân yêu nhao nhao theo đó phản biện chế nhạo, thể như nòi nước sôi, lập tức âm thanh của quần hùng bị át đi.

Lăng Khung Tích Ngọc cười nói:

-”Sở vương gia,nói thật với người, đền này đến đây trừ hơn một vạn tinh anh của Thần môn các tông ra,ngươi quỷ xà thần, hung cầm thần thú đều đến đủ,đám chim người thấy ở đây, bắt quá chỉ một,hai phần mười là thối.

Lăng Khung Tích Hương hạ tù xuống,cười nói tiếp:

-“Ngoài ra, Thổ phồn, Đại Thực,Nam Chiếu...liên quân bảy nước đã đồng loạt triển khai, công thành chiếm đất, nếu như không có điều gì bất ngờ,không ngoài bảy ngày sẽ cho quân đến dưới thành.Kẻ thức thời là tuân kiệt, huống chi người vốn là Sở thiên đế chuyển thế,hà tất phải hợp chung với đám người tiểu nhân đối trá này, tự nhận lấy diệt vong?”

Trong lúc nói, tiếng trống,tù hiệu của hai người càng lúc càng dồn dập, quả nhiên quá điều yêu cầu càng lúc càng đông từ xa bay đến,che kín bầu trời, tiếng quang quác vang lên không ngừng bên tai.

Trong tiếng ầm ầm, còn có thể nghe thấy tiếng như tiếng của sư tử gầm cộp hú nối tiếp nhau,không biết là chính xác tiếng kêu của loài thú nào, như từ bốn phía vọng lại, khí thế dời núi lấp biển, càng lúc càng gần.

Quần hùng lạnh người,đến lúc này, đáy lòng ai cũng không khỏi dâng lên chút sợ hãi.

Cổ Kinh Tiên bước lớn lên trước, vận đủ chân khí, cao giọng hét lớn; Bạn đang xem tại - .

-“Các vị đạo hữu cao tăng trong thành Trường An,đại địch trước mắt,cùng chung kẻ thù, chúng ta hãy xóa bỏ thành kiến môn phái, tề tâm hiệp lực, trảm yêu trừ ma, cùng qua trường đại kiếp này!”

Âm thanh của ông cao vút hùng hồn, xuyên qua tiếng ồn ào, truyền đi thật xa,từng chữ rõ ràng, âm vang trong kinh thành.

Không lâu sau, khắp nơi trong thành vang lên vài âm thanh trả lời:

-“Đồng tâm hiệp lực, trảm yêu trừ ma! Đồng tâm hiệp lực, trảm yêu trừ ma!”

Lúc đầu chỉ là vài tiếng đơn lẻ, nhưng sau đó càng lúc càng nhiều,tiếng nọ nối tiếp tiếng kia,âm vang khắp trời mây.

“Đinh” một tiếng, Ngọc Hư tử rút ra “Thiên hình” kiếm,che trước người Sở Dịch dương mi quát:

-“Mọi người kết thành kiếm trận bảo vệ Sở vương gia,nhất thiết không thể để cho Hiên Viên lục bảo rơi vào tay yêu nhân!”

Quần hùng tinh thần phấn chấn, theo nhau hú dài, rút thần binh pháp bảo ra.Quang mang lấp lánh, kiếm khí xung thiên, khoảnh khắc đã kết thành lưỡng nghi kiếm trận, hộ vệ Sở Dịch ở trung ương.

Tiếng ầm ầm vang lên từng trận, hỏa quang loạn vũ,hai bên đều tuốt gươm gươm gươm,chỉ chực xông vào nhau.

Phóng mắt nhìn ra xa,trong ánh lửa khắp thành lấp lóe hiện ra vô số đạo kiếm quang nông sâu khác nhau,như bầu trời đầy sao, vô cùng tráng lệ.

Sở Dịch không hề phát giác, trong đầu mê loạn.

Cách đó mười trượng, khuôn mặt kinh hoàng,hoang mang chẳng biết làm sao của mẫu thân như dần dần loang ra,hóa thành bao nhiêu kỷ niệm ngày xưa đọng đưa trước mắt hắn,quay cuồng hòa lẫn với nhau cùng hiện lên trong đầu óc hắn.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới đôi mắt như cười của mẹ khi bà ngồi dưới ánh nến, vừa may áo vừa dịu dàng nhìn hắn;hắn nhớ tới bóng lưng vừa cô đơn mà lại vừa gầy yếu trải dài trên đất khi bà mang theo gánh củi trên sơn đạo lúc chiều tà.

Hắn nhớ tới dáng lưng cong như cây cung khi bà cúi người đứng trên ruộng những ngày nắng chói chang, hắn nhớ đôi bàn tay bà ngồi bên sông giặt áo dưới ánh trăng vàng vạc...

Hắn nhớ những giọt nước mắt thấm ướt gối khi bà quay lưng thầm khóc,để rồi trước mắt hắn, bà vĩnh viễn mang nụ cười như vầng thái dương ấp áp.

Hắn nhớ bà tuy nghe không hiểu những kinh thư hắn đọc,nhưng lại kiêu ngạo vì hắn;nhớ ngày hắn đỗ cuộc thi thứ nhất, bà đã khóc, nhớ đến đến những lời bà nói:“hài tử, có một ngày con quang tông diệu tổ, an bang trị quốc...”

Trong một lúc đó, hắn bỗng nhiên nhớ lại bao nhiêu chuyện cũ đã lâu không nhớ lại, trong cuộc đời hắn, đây là lần đầu tiên hắn giật mình phát giác những vết nhăn trên khoé mắt vầng trăng mẹ, bàn tay mềm mại mịn màng trong ký ức giờ đã nhăn nheo,ngay cả búi tóc từng đen nhánh giờ đã lấm tấm mấy sợi bạc...

Khoảnh khắc ấy, cảm kích, đau khổ, yêu thương, phần nộ, sợ hãi, bao cảm giác trộn lẫn với nhau xông lên trong hắn, giống như cuồng phong ép xuống từ mọi phía,làm cho hắn càng lúc càng nghẹn ngào, khiến hắn càng lúc càng mê loạn, đau đớn mà ngột ngạt.

Đôi mắt xanh của Phiên Phiên nhìn hấn không chớp,cười hi hi nói:

-”Sở vương gia, ta không dễ dàng gì thuyết phục thần môn các phái có người một cơ hội hiển thị lòng hiếu thảo của mình,người đừng có dễ mất, lệnh đường sống hay chết, người định đoạt mau lên, lòng nhẫn nại của mọi người không tốt lắm đâu.

Tay nàng ấn nhẹ,thúy quang của lục phách dịch lóe lên, rạch một đường máu hồng trên cổ Sở thị,nếu còn ấn thêm chút nữa, lập tức hồn phi phách tán.

Sở Dịch tim phổi tức giận đến muốn nổ tung, cả người run rẩy, không lẽ hấn trợn mắt nhìn người hấn yêu thương nhất, lo lắng nhất của mình chết trước mắt hấn sao?

So với bà mà nói, Hiên Viên lục bảo có là cái gì? trường sinh bất lão có kể là gì? cho dù thêm thiên hạ chúng sinh nữa, cũng có kể là gì?

Nhất thời trong lòng rối loạn,tưởng chừng muốn sụp đổ, cuối cùng, hấn không kiềm chế được nữa,hét lên:

-“Ngừng tay! Chỉ cần người thả mẹ ta! người muốn gì ta cũng cho người!”

Bốn phía lập tức trở nên yên lặng không tiếng động

Mọi người tưởng như bị phép trời thân, không thể động đây, trên mặt người kinh ngạc vui mừng, kẻ kinh hãi tức giận.Ngàn vạn ánh mắt đều tụ lại trên thân Sở Dịch, chỉ đợi hấn nói một câu nữa.

Sở thị cũng người chăm chăm nhìn Sở Dịch, qua một lúc, thần sắc kinh sợ hoang mang lúc trước dần tan đi, trên mặt bà dần hiện lại nụ cười ấm áp thân thuộc, nhẹ giọng nói:

-“Hài tử ngọc, năm người tám tuổi,mẹ lên núi đón củi ngã bị thương,con khóc nói sau khi lớn lên sẽ báo hiếu ẹ thật tốt, không để mẹ phải chịu khổ sở gì...con còn nhớ mẹ đã nói gì không?”

-“Hài nhi nhớ.”

Sở Dịch gạt đầu, nước mắt hoen mờ mi, thị tuyên hấn trở nên mơ hồ:

-“mẹ nói chỉ cần lớn lên con giống như cha con, làm một người tốt, làm một nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa,vì bách tính tạo phúc,điều đó đối với mẹ...đối với mẹ là báo hiếu tốt nhất.”

Tim hấn đau xót như vỡ ra,cổ họng vật gì chẹn lại, nói đến đây nghẹn ngào không nói thêm được nữa.

Sở thị mỉm cười, dịu dàng nói:

-“Con ngoan,me biết con tuyệt không làm mẹ thất vọng.Con biến thành người khác cũng được, không làm quan cũng được, chỉ cần con lúc nào cũng ghi nhớ, chỉ cần con làm đúng với lương tâm mình, mẹ cũng vui lắm rồi!”

Bà mỉm cười nhìn thẳng vào hấn, nước mắt trượt rơi trên gò má,ánh mắt vừa hoan hỉ, vừa kiêu ngạo, thấp giọng nói:

-“me thường nghĩ, không biết mẹ tu bao nhiêu kiếp,bồ tát mới ẹ một người con ngoan như con.Chỉ tiếc ông trời đã định,từ nay mẹ không thể chăm sóc con.Hi vọng kiếp sau,chúng ta vẫn là mẹ con.”

Nói đến câu cuối cùng, bà cười tươi, đột nhiên lao mình về phía trước.

“Phập”

Lục hồn dịch theo âm thanh đâm vào cổ họng bà, máu tươi phun trào.

“mẹ...”

Sở Dịch trong đầu như có tiếng sấm, dường như có nghìn vạn thiên lôi cùng đánh trúng hấn, thiên địa quay cuồng, hấn muốn xông lên phía trước, nhưng hai chân như bị đổ chì không thể xê dịch chút nào;những muốn há mồm gào thét, nhưng giống như bị cầm không phát ra được âm thanh nào, nước mắt như nước vỡ bờ,chớp mắt tất cả đều trở nên mơ hồ.

Cuồng phong gào rú, trên bầu trời xám đen nặng nề,bầy chim quang quác bay lượn, dường như hoan hô, dường như gào khóc.

Mọi người ngạc nhiên bất ngờ, nhất thờ đều đứng ngây người, không biết làm thế nào cho phải.

Phiên Phiên sững người nắm lấy cây Lục Hồn phách, mặt ửng hồng, thần sắc cổ quái, đột nhiên khanh khách cười to, nước mắt thi nhau tuôn trào:

-“Người hại chết sư tôn ta, giờ thì ta tự tay giết chết mẹ ngươi, kể như hòa!”

Nàng vung chân đá thi thể Sở thị không sai không lệch về phía trước mặt Sở Dịch, khanh khách cười nói:

-“Trả cho ngươi! Giờ ngươi cuối cùng đã biết mất đi người kính yêu nhất, tư vị thế nào rồi.”

Sở Dịch từ từ quy xuống bên thi thể mẫu thân, toàn thân run rẩy, đầu óc trống rỗng, không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết, cũng không suy nghĩ được nhiều. Hắn muốn vươn tay vuốt lên thân thể đầy máu của bà, nhưng tay run lẩy bẩy, không có một chút khí lực nào.

Ngay đến nữ bình thường giỏi giao thiệp nói năng lanh lẹ, đến lúc này, cũng không biết làm thế nào để an ủi ái lang.

Lôi Khuyết ở một bên thấy thế đã sớm không nhẫn nại được, mày rậm dương lên, quát lên như sấm:

-“Mọi người nghe đây; thần môn thiên thu đại nghiệp, đều trông vào đêm nay. Ai có thể giết được tên tiểu tử họ Sở này, đoạt về Hiên Viên lục bảo, thần môn các tông sẽ tôn người đó lên làm thần đế, nếu trái lời thề, thiên lôi đánh xuống, giống như cái cây này!”

Tay phải chỉ ra, ”oang” một tiếng rung chấn, một đạo điện quang từ không trung rơi xuống, lập tức cây cổ thụ không lồ ngàn năm trong sân chùa bị chẻ làm hai, lửa cháy phừng phừng.

Nam Cực Tiêu Diêu đại đế ”bốp” một tiếng, thu lại cây chiết phiến, cười dài nói:

-“Vì trùng hưng thần môn, ta không thể nhân nhượng. Sở tiểu tử, nạp mệnh đi!”

Lần đầu tiên hắn phi thân lên, xông về hướng Sở Dịch.

Quần yêu thấy Sở Dịch thất hồn lạc phách, lòng nghĩ lúc này không động thủ, còn đợi đến lúc nào? liền đó nộ hồng ầm ầm như bạo phá, tranh nhau sọt mắt phần xông lên phía trước.

Cổ Kinh Tiên quát:

“Bày trận! Âm dương lưỡng nghi, cần khôn vô cực!”

“Viu Viu Viu Viu”

thời khắc này kiếm khí tung hoành, vang lên những âm thanh xé gió. Thanh Thành, Ngao sơn đạo sĩ phân biệt kết thành âm dương kiếm trận, di chuyển như con thoi, phối hợp chỉnh tề, dần hình thành một thái cực đồ án.

Phật môn quần tăng cùng tu chân các môn phái khác thủ bên trong, phân biệt từng nhóm kết thành “Phật môn tứ không trận” cùng “Đạo môn lục hợp trận” thường thấy, bảo vệ Sở Dịch tầng tầng lớp lớp, nước cũng không lọt.

Ba đại trận pháp này là thông dụng nhất, có thể nói là nguồn gốc của các loại trận pháp, độc môn trận pháp của đạo Phật các phái không cái nào không sinh ra từ nó, xem thì đơn giản, thực ra thì biến hóa vô cùng, uy lực càng kinh người.

Nói thì chậm, diễn biến thì rất nhanh, Tiêu Diêu đại đế dẫn đầu xông đến, Nam đầu lục kiếm nhấp nhô loạn vũ, như ngân hà đổ xuống, khí thể vạn quân đổ vào vòng sáng của kiếm trận.

“Bùng bùng!”

những âm thanh chói tai vang lên, sóng khí nổ tung, vài đạo sĩ kêu lên đau đớn, trường kiếm bị chấn vỡ, miệng phun máu tươi, bắn người rơi trên mái nhà, chắc là không sống nổi.

Ngọc Hư tử quát lên một tiếng, lập tức dẫn theo vài đạo sĩ bổ sung vào chỗ trống, kiếm trận quang mang đại thịnh, chấn Tiêu Diêu đại đế vắng ngược lên không, kéo theo những tia máu nhân nhật.

Dường như cùng một lúc, vô số nhân ảnh phân loạn nhấp nhô, hướng về phía thượng không của kiếm trận xông đến.

Máu thịt tung tóe, tiếng hô thảm không nguôi, trong chớp mắt, ma môn có mấy mươi người bị kiếm trận giết, như mưa rơi lả tả xuống đất, bị kiếm trận cắt thành bùn thịt.

Nhưng có trọng thưởng, tất có người liều mạng. Quần yêu sĩ khí như cầu vồng, trước ngã sau lên, dưới sự xuất lĩnh của bọn Tiêu Diêu đại đế, Hỏa Hảo diệu thiên tôn... đầu lĩnh các môn, phát động từng vòng từng vòng như nước mãnh công.

Tiếng tù thối dài, tiếng trống dồn dập, xung quanh Từ Ân tự, đầy trời hung cầm quái diệu như phát điên lượn vòng vòng, lúc lên lúc xuống, tàn bạo cuốn đi mọi thứ như cuồng phong bạo vũ.

Đâu đâu cũng vậy, hỏa phong gào rú, ngọn lửa trùm trời, không biết bao nhiêu bá tính chôn thân trong biển lửa, không khí đầy mùi huyết tinh nồng nặc, mùi hôi của xương thịt bị cháy xém, làm người không thở nổi.

115. Chương 115: Tiên Ma Đấu Pháp

Hàn phong cuộn thổi, máu tươi văng tứ phía, quang mang huyền lệ bùng phát, chiếu cho người ta không mở được mắt ra.

Nhân ảnh trùng trùng, những phần cơ thể bị cắt đoạn không ngừng bay ra từ kiếm trận, tiếng bi hô quái khương bất tuyệt bên tai.

Ma môn các phái từ bốn phương tám hướng luân phiên mãnh công, ai nấy cũng đều tận sức, muốn đột phá kiếm trận trước người khác, giết chết Sở Dịch, đoạt lấy Hiên viên lục bảo.

Đạo phật các phái cùng chung cừu địch, liều chết chống lại. Song phương biểu thị sĩ khí, ngưng tụ toàn bộ sức lực chưa từng thi triển trước đây, một lòng chiến đấu, tình huống cực kỳ thảm liệt.

Lôi Khuyết to giọng cười nói:

–“Hay ột Tiên Phật đại hội hiếm có khó gặp! Côn luân đấu pháp trăm năm trước, Nga Mi luận kiếm sáu mươi năm trước, xem ra đều không bằng tiên Phật thịnh hội đêm nay! Đại Bi lão lừa trọc, ta cùng người đầu đã hơn một trăm năm, đều không phân được kết quả, sao không nhân đêm nay kết liễu, bổn vương đưa người về Tây thiên, thành chính quả!”

“Bùng!” một tiếng, y phục cổ động, hai đạo bạch quang từ tay áo bắn ra, như hai luồng điện xông lên trời cao, chiếu ra những luồng quang mang chói lòa, chiếu đến trời đất trắng xóa một màu, vạn vật như bạc.

–“Khuyết liệt!”

Mọi người lạnh người, phía ma môn quần yêu lập tức nổ lên những tràng hoan hô rung trời lở đất.

Chỉ nghe thấy tiếng chớp đùng đoàng vang lên, chấn động điếc ta, che lấp đi mọi tiếng hô hoán.

Bầy chim kinh hô loạn vũ, tỏa ra bay trốn, mười mấy con kền kền gần đó bị chấn đến rách tim phổi, kêu thảm theo nhau rơi xuống đất.

“Khuyết liệt song kiếm” tương truyền là do viễn cổ Kim tộc đại thần Thạch Di chế ra, phân hợp tự do, có thể cảm ứng kim thuộc linh khí của thiên địa, sinh ra lôi điện, điều khiển mưa gió, vì thế mà đứng đầu Ma môn thập đại thần binh, uy chấn thiên hạ.

Lôi Khuyết y phục cuộn bay phần phật, chân khí xoáy tròn, bắt quyết thét to:

–“Phong hổ vân long, tạt!”

“Đinh...”

Rồng ngâm chói tai, song kiếm tạo ra điện mang đầy trời, rồi đột nhiên hóa thành hình dạng ngân long, bạch hổ, một trái một phải, cưỡi trên luồng sáng mãnh liệt chói mắt, điện chớp đi đùng bắn xuống dưới.

Quần hùng hô hấp nghẹn lại, chỉ thấy một cổ sát khí lăng lệ như cuồng phong vũ tới, lòng cảm thấy kinh hãi, vội ngưng thần tụ khí, toàn lực chống cự.

Mấy tiếng lách cách nổi lên, quang mang của Lôi Khuyết chỉ còn cách hơn mười trượng, khí quang của lưỡng nghi kiếm trên dần bị ép thu nhỏ lại, có hơn hai mươi người không chịu được, tiếng “ô da” vang lên liên tục, trường kiếm bị chấn bay thoát khỏi tay, ngã ngối xuống đất.

Đại Bi phương trượng than:

“A di đà phật, Lôi thiên đế hà tất chấp mê bất ngộ, bức người ta khổ sở thế làm gì?”

Tay áo rộng của ông phất ra, “oang” một tiếng, một đạo kim quang tầng tầng lớp lớp xông lên, lập tức tụ thành một khí quang hình bàn tay cực đại, phóng lên trời.

“Như lai đại thủ ấn!”

Lúc này đến phiên bọn người trong ma môn thất thanh kinh hô.

Như lai đại thủ ấn của Từ Ân tự tương truyền do Già Ma Ni năm xưa sáng tác ra, được Đường Tam Tạng truyền nhập trung thổ, tuy là binh khí không hữu hình, nhưng cũng là vua của các loại khí binh trong thiên hạ, ngay đến mãnh liệt như Thái Ất Ly hỏa đao của Sở Cuồng Ca cũng không thể tranh phong cùng nó.

Chỉ là đại thủ ấn sát khí quá nặng, có giáo huấn từ bi của phật môn, nếu không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt không dễ dàng sử dụng.

Mấy mươi năm nay, Đại Bi phương trượng tuy đã mấy lần cùng Lôi Khuyết đấu pháp thuật, song chưa từng sử dụng qua thứ pháp thuật này. Nhưng lúc này tình thế cấp bách, ông không thể đắn đo nhiều.

“Bùng”

Khuyết Liệt song kiếm chạm mạnh vào Kim quang thủ ấn, khiến cho hào quang mạnh mẽ lóe lên, rồi lập tức vỡ tung thành sóng sáng đầy trời. doc truyện tại . Bạn đang xem tại - .

Mọi người đều hoa mắt, khí huyết nhộn nhạo, nhất thời không nhìn thấy gì rõ ràng, chỉ lơ mơ thấy được một cơn sóng sáng màu tím hồng cực đại nhanh chóng lan ra tứ phía, khiến cả bầu trời đêm lập tức biến thành màu hồng đào, đại điện dưới chân rung động mãnh liệt.

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tràng đùng đoàng muốn thủng lỗ tai, khí lăng nộ vũ, một vùng sáng như sóng nước huyền ảnh bay ra tứ phía.

Hỏa phong rực cháy khắp trời, tăng chúng yêu nhân đứng xung quanh gần đó theo nhau kinh hô lùi lại, những người chậm chân không tản ra kịp, bị sóng khí quét trúng, cả người bắt lửa, kêu thảm thiết.

“Đang”

Khuyết Liệt song kiếm vi vu chấn động, bay xông lên trời, hồng quang đầy trời lập tức bị thu hẹp lại, chui vào bên trong đại thủ ấn, kim quang bùng lên.

Lôi Khuyết cả người chấn động, bị thối lui về phía sau hai bước, cổ họng thấy ngòn ngọt.

Đại Bi phương trượng đứng vững vàng không động, chỉ là mặt có chút xanh xám, nhưng cũng dần dần khôi phục lại huyết sắc.

Đạo Phật quần hùng vui mừng, biết rằng lần độ chưởng vừa rồi Đại Bi phương trượng chiếm được thế thượng phong, đồng thanh hoan hô, có người hét lên:

“Con khỉ già Ba tư kia, biết điều thì mau lăn về Hoa quả sơn đi! nếu không bị ngũ chỉ sơn của Như Lai phật tổ ép xuống, ngươi biến thành nước tương khỉ bây giờ...”

Lôi Khuyết lửa giận xông lên đầu, phun nộ máu dâng đến miệng ra khỏi họng, ha ha cuồng tiếu nói:

-“Như lai đại thủ ấn thì ra chỉ có thế này! lão lừa trọc, cứ xem xem ngươi có thể chế trụ được thiên lôi địa hỏa của bốn vương không!”

Miệng mấp máy,mười ngón tay cấp tốc phi đạn biến hóa.

“oang long long”

Từ trong đám mây đen đột nhiên lóe lên một mười mấy đạo thiểm điện,đều đánh vào Khuyết Liệt thần kiếm, đồng thời xuất hiện một khối bạch quang cực đại như quả cầu gai,nổi từ đầu kiếm lên trời cao, như một cây cột trụ trời bằng bạc,khoảnh khắc xuyên nhập đỉnh đầu của Lôi Khuyết.

Mọi người huyên náo kinh hô,một khi bị ngũ lôi đánh vào đỉnh đầu,dù là người sắt cũng bị thiêu đốt.

-“Thiên lôi địa hỏa!”

Bọn người Ngọc Hư tử, Tề Vũ Tiêu đồng tử như thu nhỏ lại, trong lòng khơi lên một cỗ nộ hỏa.

“Thiên lôi địa hỏa” thoát thai từ thái cổ Thần Tiêu ngũ lôi, lấy thần binh hút lấy lôi điện kim linh, nhập vào kinh mạch, đạt đến thiên nhân kiếm hợp nhất,từ đó mà phát động được uy lực thần sâu quỷ khóc.

Nhưng do pháp thuật này tổn thương kinh mạch của bản thân người dùng rất lớn, chỉ một chút không thận trọng,có thể bị lôi đình đánh gục nên chỉ đứng thứ hai trong “Cửu đại lưỡng thương pháp thuật.”

Năm xưa Lôi Khuyết từng dùng chiêu thức này xả Xá Xích Bích của Thanh Thành phái làm hai, khiến Thanh Thành tứ đại kiếm phái phải chịu sỉ nhục. Nhưng cũng vì một trận chiến đó, nguyên khí của hắn tổn thương lớn, sau đó mười năm không bước chân vào trung nguyên.Giờ đây hắn một lần nữa dùng chiêu này,chắc là đã quyết ý liều chết,chiến đấu đến cùng.

Chỉ thấy Lôi Khuyết hồng to một tiếp,tóc tai bay phồng lên, toàn thân kim quang bạo xạ, chưởng tâm trương lên, hai khối quang cầu màu trắng bạc cuộn cuộn phi chuyển.

Rồi hắn vung hai tay,hai quả quang cầu đột nhiên biến lại thành Khuyết Liệt song kiếm quang mang vạn trượng, hướng đại bi phương trượng phóng tới

“Viu viu viu”

Tiếng xé gió vang lên, kiếm quang tứ xứ,như pháo hoa đầy trời,trong khoảnh khắc bùng lên hỏa diễm phừng phừng,Khuyết Liệt song kiếm như hai con hỏa long quấn lấy nhau,nộ hồng xoay tròn...thanh thế so với trước kia mười phần có dư.

Trong tiếng kinh hô,gào thét, Đại Bi phương trượng chấp đôi bàn tay lại, rồi từ từ đẩy mạnh ra,trong không trung,đạo kim quang ẩn thủ khổng lồ mở ra, rồi lại gấp lại, giống như một bàn tay Như Lai khổng lồ, nắm chặt lấy hai con hỏa long.

Đại Bi phương trượng khê chao đảo, mây râu bay loạn,da thịt như nước giữa cuồng phong, sóng sánh không ngừng,cả khuôn mặt dần dần biến thành màu tử kim,nhưng hai tay vẫn như bàn thạch không động đậy.

Trong đôi mắt xanh của Lôi Khuyết u quang lóe lên, vết sẹo trên mặt có dúp lại chuyển động theo điệu cười,không tả được trông hung ác đáng sợ đến mức nào,bạch quang trên thân càng lúc càng mạch, cuộn cuộn phi vũ,không ngừng đổ vào Khuyết Liệt song kiếm.

Mọi người bình tức ngưng thần, yên lặng lại,mọi ánh mắt đều không chớp tụ trên Như lai đại thủ ấn.

Tiếng cuồng phong, tiếng hỏa diễm, tiếng chim ô ô, tiếng kêu bi thảm khắp nơi nơi.. họ cái gì cũng không nghe thấy, chỉ nghe thấy duy nhất một thứ, đó là tiếng tim đập càng lúc càng nặng của chính mình.

“Bùng....” kim quang thủ đó khi lồi khi lõm,rồi bị xé thành vô số kẻ hở, vạn đạo ngân quang từ đó bắn ra ngoài.

Tiếng “cách cách” nhẹ vang lên,cà sa tăng bào rách ra, Đại Bi phương trượng hừ một một tiếng, thu lại hai tay,kim quang thủ ẩn dần dần tan mất.

Sấm chớp đi đùng,bạch quang chói mắt, Khuyết Liệt thần kiếm hô khướt xông lên,suốt qua kiếm trận như cuồng phong, song song đánh vào lòng đất,

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, trời rung đất lở, mặt đất vỡ ra một khe nứt lớn, vô số đạo hồng quang tử diễm từ khe hở đó phun trào ra ngoài.

Ngàn vạn mảnh gạch xanh bay vỡ tứ tán, những phiến đá khổng lồ từng khối từng khối loạn vũ, điện đường phòng ốc xung quanh như được làm bằng hồ giấy với bùn, lập tức đổ sụp xuống, bụi đất cuồn cuộn.

Đạo phạt quần hùng cảm thấy hẫng dưới chân, kinh hoảng kêu lên, theo nhau ngã xuống, kiếm trận lập tức đại loạn, mười mấy tu chân chân khí yếu ớt bị khí lăng bức thổ máu ngã về phía sau, chết tại đương trường.

Gạch gỗ bay tứ tung, địa hỏa xông trời, Từ Ân tự khoảnh khắc biến thành một biển lửa.

Mọi người gào thét tháo chạy, nguy hiểm vô vùng, chỉ một chút không cẩn thận, sẽ bị gạch gỗ bắn trúng, xương gãy thịt nát, hoặc là không để ý, lọt vào khe nứt, bị liệt hỏa đốt cháy thành tro.

-“Phượng trọng! Phượng trọng!”

mắt thấy đại bi phương trọng mặt trắng như giấy, hơi thở yếu ớt, chúng tăng vừa kinh hoảng vừa đau lòng, thay nhau truyền chân khí cho ông.

Cổ Kinh Tiên, Ngu phu nhân mọi người nhìn thấy đều kinh hãi, không ngờ không gặp chỉ mười mấy năm ngắn ngủi, tu vi của Lôi Khuyết lại tinh tiến như thế, đường đường phạt môn đệ nhất nhân cũng bị hấn đánh bại, mà bại một cách thê thảm.

Đại Bi phương trọng cũng không đỡ được hai hiệp, phóng mắt trong thiên hạ này, còn có ai là địch thủ của hấn đây! Nghĩ đến đây, trong lòng quần hùng không ai không rét run.

Trong lúc hỗn loạn, lại nghe tiếng Lôi Khuyết ha ha tự mãn cuồng tiếu nói:

-“Lão lừa trọc à lão lừa trọc, người cũng có hôm nay! người cũng có hôm nay! người cũng có...”

Hấn trong đời lần đầu đánh bại Đại Bi phương trọng, trong lòng hoan hỉ như cuồng, nói đến câu cuối cùng, cười thêm mười mấy tiếng, đột nhiên oa lên một tiếng phun ra một ngụm máu tươi lớn, ngồi bệt xuống đất.

Ma Môn quần yêu đang hoan hỉ lập tức biến sắc, đồng thanh kinh hô.

Tề Vũ Tiêu đại hỉ, thầm nghĩ:

-“Thì ra hấn chẳng qua là cổ đấm ăn xôi, giờ không ra tay, còn đợi lúc nào nữa?”

“Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, trong quần hùng tam giáo, hấn kỳ nhất là Lôi Khuyết cùng Đại Bi phương trọng, giờ đây hai người này đấu nhau lưỡng bại câu thương, chính là cơ hội tốt để chiếm tiện nghi.”

Chính lúc hấn muốn động thân xông ra, chỉ nghe thấy Tô Mạn Như run giọng thét to:

-“yêu ma chó càn rỡ, thì giết sư không đợi trời chung, hôm nay không phải ta chết thì người chết!”

Thoại âm chưa dứt, Ngọc Hư tử cũng lăng người vọt lên, quát lớn:

-“năm đó Thanh thành đấu kiếm, thắng bại chưa phân, hôm nay chúng ta phải kết thúc!”

thanh quang chói mắt, “Thiên hình” như điện uốn cầu vòng bắn về phía Lôi Khuyết.

Tề Vũ Tiêu nào cam bị ai tranh công, quát lên:

-“Lôi lão quái, nổi nhục Xá Xích Bích khó quên, hôm nay Tề mỗ xin được chỉ giáo thêm lần nữa.”

Nói xong, phi thân xoay người, “Xích tiêu” kiếm tử quang kịch bạo, như vạn đạo hào quang, nhuộm hồng cả bầu trời đêm.

Trong nháy mắt, đương thế đạo môn lưỡng đại tẫn tiên, một trái một phải cùng xông đến.

Ma môn quần yêu huyền não, nhao nhao lên mắng:

-“Con bà nó, lão mũi trâu thừa lúc người ta nguy cấp, đúng là vô sỉ”

Nhưng mắng thì mắng vậy, chứ ngoài mấy trăm yên nhân Ba Tư xông lên cản trở, chẳng ai động một tay áo, cũng chẳng muốn mạo hiểm.

Tô Mạn Như ngó người, lòng thấy rất trù trừ. Nàng tuy hận Lôi Khuyết đến tận xương, nhưng thấy lấy ba đổi một, thắng cũng không oai, tuy là vì sự tôn bảo thú, nhưng lại làm tổn hại thanh danh của Từ Hàng tịnh trai. Nghĩ đến đây nàng nghiêng rằng, dừng chân không tiến lên trước nữa.

116. Chương 116: Tiên Ma Đấu Pháp 2

Bích quang điện vũ, Bích Tiêu như cầu vồng, hai đạo nhân ảnh xanh nhạt lướt qua.

Mấy mươi đệ tử Lôi Đình môn liên tục kêu thảm, đầu người phi vũ, máu tươi bắn vọt tận lên trời, như điều rơi lả tả xuống đất.

Lôi Khuyết đang ngồi xếp bằng ngược đầu lên, đôi mắt xanh bùng lên hung quang, cười nói:

–“Trời tác nghiệt, chỉ có thể giận, tự mình tác nghiệt, không thể sống! hai lão mũi trâu các ngươi muốn tìm chết, bốn vương thành toàn cho các ngươi!”

Hai tay hắn phất ra, ngẩng đầu hồng to, mười mấy đạo thiểm điện loé lên, đánh vào đỉnh đầu của hắn. Lôi Khuyết chấn động kịch liệt, máu tươi phun ra như vòi, toàn thân lại nổi lên ngân quang hừng hực chói mắt.

“Bùng Bùng!”

Hai đạo ngân quang kiếm mang như sao chổi đuổi theo trăng, mạnh mẽ phi vũ, không sai không lệch đụng vào chính diện “Thiên hình”, “Xích Tiêu”, giữa không trung nổ tung thành tầng tầng sóng sáng huyền lệ chói mắt.

Lôi Khuyết chỉ khẽ dao động, ha ha cuồng tiếu nói:

–“hạt châu to bằng hạt gạo cũng dám toả sáng! Thiên hình, Xích tiêu hiệu xưng là đạo môn thập đại thần binh, theo bốn vương thấy, chẳng qua chỉ đáng dùng để cắt tiết gà thôi! Để cho các ngươi nhìn cho rõ, thế nào mới gọi là thiên hạ đệ nhất thần binh!”

Đột nhiên hắn bay vọt lên trời, quanh thân quang mang cuộn cuộn loé lên, chỉ quyết phi vũ, Khuyết Liệt gầm rú, hướng về phía Ngọc Hư tử, Tiêu Vũ Tiêu như cuồng phong bạo vũ công kích hung mãnh, đưa hai người bao phủ trong hiểm cảnh khó thoát.

Quần yêu hoan hô, kêu lên:

–“Giết mũi trâu! giết mũi trâu!”

Đạo phật quần hùng không ai không kinh hãi, vốn tưởng rằng một chiêu “Thiên lôi địa hỏa” đó đã hút cạn chân nguyên của hắn, không ngờ vẫn còn dư lại để dùng tiếp, càng không ngờ có thể một đòn đánh lui hai đại tán tiện

Từ hiệu càng lúc càng cao, tiếng trống dồn dập.

Dưới sự điều khiển chỉ huy của Lăng Khung tử muội, đầy trời hung cầm ác quỷ a a quái hồng, xoay tròn bay lượn, theo nhau phi vọt lên trời, như mây đen tụ lại. Đến chỗ chỗ cao nhất, đàn chim đột nhiên cất tiếng kêu nhọn hoắt lao mạnh xuống, thế như bão tố, muôn nghìn hoả cầu ầm ầm bắn ra, như lưu tinh mật tập, lôi đình vạn quân.

“oanh, Oanh”

Những tiếng nổ vang lên, khí lăng bùng phát, trường kiếm bị chấn bay vọt lên trời. Mười mấy đạo sĩ, tăng nhân không kịp phòng bị, lập tức bị liệt hoả thiêu thân, thét lên lăn lộn trên mặt đất, xung quanh lập tức khởi lên hoả diễm phừng phừng.

Những người xung quanh muốn đến diệt lửa, nhưng không ngờ hít phải khói đen theo gió thổi đến, mũi họng dường như bị sâu bọ cắn, lập tức cảm thấy bất diệu, vội vàng thoái lui về phía sau.

Vừa mới lui lại mấy bước, bọn họ thấy hỏa diễm thiêu đốt vào tim, đau không chịu đựng được, theo nhau cất lên tiếng hống bi thảm, ngã gập trên đất, cuồng loạn cầu xé cổ họng của mình, mặt vụn vụn tím đen, chớp mắt thôi rửa tận xương, vô cùng đáng sợ.

Cổ Kinh Tiên thấy bọn quái đản phun lửa đỏ cánh đen vuốt trắng, trên đầu có cái mào thịt màu đỏ, đột nhiên tỉnh lại, thất thanh thét nói:

-“Thi hỏa diêu! mọi người hay bình trụ hơi thở lại!”

-Cũng là lão mũi trâu người có kiến thức!”

Chỉ nghe thấy Lãng Khung tỷ muội khanh khách cười:

-”đây chính là Nam Cương Thi hỏa diêu bị phong ấn cả ngàn năm, giờ bọn chúng lại ngàn dặm xa xôi đến tận đây, chắc là đang đói lắm, các vị đừng có cứng đầu lấy đá chạy đá với bọn chúng, nếu không chỉ sợ cơ hội thi giải thành tiên cũng không có đâu.

Mọi người không ai không kinh hãi.

Loại chim này tương truyền là thái cổ nam cương quái đản, vì ăn thi thể, hung tàn bạo sát, phun ra hỏa diễm mạnh vô cùng, có thể thiêu chết người lập tức, sau khi thiêu hết da thịt, lại sản sinh một loại khói đen gọi là “viêm thi hỏa độc”, người cùng gia súc hít phải, sẽ bị độc ăn mòn xương thọt, tất tử vô nghi.

Chỉ là loại hung diêu này đã bị Hoàng đế phong ấn tại Nam hoang, sao cách mấy ngàn năm đột nhiên lại tỉnh giấc? Không lẽ chuyện này cùng nhị thập bát tú được giải ấn có liên quan gì đó sao?

Nghĩ đến đó, quần hùng trong lòng đều lạnh toát, lập tức đầu lúng vào nhau kết thành một khối, kiếm quang mặt tập phi chuyển, đánh tan những quả cầu lửa không ngừng rơi từ trên trời xuống.

Chính lúc này, “oang” một tiếng lớn, tường bắc của tự viện đột nhiên đổ sụp xuống, mùi tanh nồng nặc, thú hống như cuồng, hơn một trăm con mãnh thú xông đến.

Mười mấy tu chân đứng sát tường không kịp phòng bị, liền bị đàn quái thú tràn qua, kêu lên thảm thiết, bị chúng xé thành muôn mảnh.

Tiếp đó là tường đông, tường nam... nối tiếp nhau đổ xuống, khói bụi cuộn cuộn, vô số sư tử hổ báo sài lang gào hống xông vào, lẫn trong đó còn có vô số thái cổ hung thú chưa nhìn thấy bao giờ.

Ma môn sĩ khí dâng cao, hò hét, như nước triều đổ đến.

Bọn yêu nhân này không biết uống kỳ dược gì, hoặc là dùng yêu pháp gì, dường như không hề sợ “Niêm thi hỏa độc”, cùng với bọn hung cầm mãnh thú cũng giống như có quy ước ngầm nào đó, không xâm phạm nhau, kẻ vai sát cánh, phát động công kích hung mãnh trên mọi phương vị.

Bọn người Cổ Kinh Tiên, Ngu phu nhân dù sao cũng đều là những tán tiên tông sư, cả đời trải qua nhiều phong ba bão tố, gặp biến cố cũng không kinh hoảng, liền ra lệnh cho đệ tử mỗi người mỗi phương vị, liều chết bảo vệ Sở Dịch cùng Đại Bi thiền sư.

Nhưng trận pháp vốn là phải bốn phía bình ổn, tâm niệm hợp nhất. Trận pháp càng lớn cố nhiên uy lực càng mạnh, nhưng cũng vì thế mà càng khó khống chế. Hướng chỉ giữa đạo phật các phái vốn có khế hở, không ai không có tư tâm. Lúc này trận cuộc đại loạn, lòng người không đồng, muốn phát huy uy lực của trận pháp, quả là không dễ.

Vạn cầm bao phủ trên đầu, đàn thú như cuồng, nhân ảnh nhấp nhô, sát thanh chấn động tầng không. Trong khoảnh khắc, Lưỡng Nghi kiếm trận đại loạn.

Chỉ thấy đao quang, kiếm mang... thi nhau lóe lên, phản chiếu ánh lửa cháy bừng bừng, chiếu hoa mắt người.

Máu thịt bắn tứ phía, có lúc bay lên cả một đầu người, quay tròn lông lốc trong không trung, rồi lập tức bị khí lãng đánh bổ tung thành bột.

Bị tiếng trống cùng mùi máu tanh kích thích, đàn thú hống lên xông vào kiếm trận, con sau nối tiếp con trước, thể như cuồng phong. Phía trước không ngừng có hổ báo bị đẩy văng ra, hoặc là bị chém thành vạn đoạn.

Bầy chim từ bốn phương tám hướng xông xuống, bị kiếm quang quét qua, như đá rơi lả tả xuống đất, lông cánh tan tác, kêu toáng lên không dứt.

Có những lúc hỏa đoạn xông phá vào kiếm trận, lập tức tàn lửa bay tứ phía, khói đen mù mịt, quần hùng liên tục kêu thảm, kiếm trận cũng theo đó mà loạn.

Tiếng gió, tiếng trống, tiếng quang quát, tiếng thú hống, tiếng hô hoán, tiếng kêu thảm, tiếng binh đao chạm vào nhau...bao nhiêu âm thanh ầm ầm hỗn tạp chói tai, làm người ta phiền muộn nóng nảy, không nghe rõ được thứ gì nữa.

Trong lúc hỗn chiến, chỉ có tiếng cuồng tiếu của Lôi Khuyết là cuộn cuộn như sấm, mỗi tiếng đều nghe rõ ràng.

Cổ Kinh Tiên quay đầu lại, xuyên qua đàn chim dày đặc, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy đôi mắt xanh đen của hãn giữa trời đêm, khí lãng tung bay, huyền quang bạo phát, ba người Lôi Khuyết như đèn kéo quân vù vù loạn chuyển, miệt mài chiến đấu.

Lôi Khuyết khi cười khi tức giận mắng chửi, Khuyết Liệt song kiếm mềm mại phi chuyển, tùy ý tung hoành, cuồng mãnh như thiểm điện, như sấm lớn, như thiên hà đổ xuống đầy trời.

Ngọc Hư tử, Tề Vũ tiêu hai người bị ép phải thối lui liên tục, trên mặt thần sắc kinh hãi tức giận pha trộn, quang mang của “Thiên hình”, “Xích tiêu” song kiếm càng lúc càng bị áp đảo, bị đánh mà không có lực hoàn thủ, thậm chí đến thời gian để lấy pháp bảo khác cũng không có.

Cổ Kinh Tiên lạnh người, thầm nghĩ:

“Lôi lão quái đúng là điên rồi! Vì đoạt lấy Hiên viên lục bao, không tiếc tự tổn hại kinh mạch bản thân, phát động “Thiên lôi địa hỏa” đến tầng cao nhất. Cứ theo tình hình này, Ngọc Hư tử hai người nếu không dùng pháp thuật lưỡng thương để tăng thêm chân khí, quyết không phải là đối thủ của hãn, một khi bị Lôi Khuyết làm tổn hại thanh danh vốn có, hậu quả khó mà lường được.

Liền đó ông hạ quyết tâm, thầm nghĩ:

“Bỏ đi! Việc này quan hệ đến thiên hạ chúng sinh, cho dù lấy nhiều đánh ít, thắng cũng chẳng hay ho gì, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Chính lúc ông định lặn người xông lên, cùng hai người Tề Vũ Tiêu vây đánh Lôi Khuyết, thì nghe thấy phía trước bên phải vang lên một tiếng “oàng”, một nhân ảnh như gió xông lên, tiến về phía Sở Dịch, khắp nơi sóng sáng bạo phát, bọn đạo sĩ Thanh Thành thét lên thảm thương, theo nhau ngã về phía sau.

Người vừa xông đến chính là Tiêu Diêu đại đế.

Cổ Kinh Tiên lòng trầm xuống, đích đông ta ít, lo được bên này mất bên kia, nếu như Phương Thái Trăn thừa cơ cướp được Hiên Viên lục bảo, kết quả đúng thật là vạn kiếp bất phục.

Không đắn đo nhiều nữa, ông kêu lên một tiếng, “Tẩy Tâm” kiếm lăng không vẽ một đường vòng, một đạo kim quang cắm chú như điện chớp phi vũ, lập tức ép Tiêu Diêu đại đế phải thoái lui vài bước.

Rồi ông cất cao giọng nói:

“Ngu phu nhân, tôi đối phó ma đầu này, Sở vương gia giao cho bà!”

Ông xông lên phía trước, “tẩy tâm” kiếm quang như thủy ngân trút xuống, thiên hà cuộn cuộn, đẩy Phương Thái Trăn ra khỏi kiếm trận.

Tiêu Diêu đại đế nhẹ nhàng tránh khỏi, cười nói:

“Cổ lão đạo, vượn cổ ra thì cũng một đạo, rết cổ vào cũng chỉ một đạo, sao còn như thú vào đường cùng đánh mãi làm gì?”

Chiết phiến trong tay hãn rung lên, Nam Đẩu lục kiếm bay vòng tròn quanh nhau, rồi đột nhiên hợp thành một thanh quang kiếm khổng lồ, cuồng mãnh công tới Cổ Kinh Tiên.

Sương gió rào rít, cái lạnh thấu xương, mọi người xung quanh đều ngừng thở, chỉ nghe thấy một loạt tiếng lách cách giòn tan, trên người đã kết một tầng băng mỏng, nhanh chóng lan ra, trong lòng sợ hãi hoảng hốt, không kịp cất tiếng kinh hô đã biến thành người tuyết cột băng, không thể động đậy.

Nam đầu lục kiếm chí âm chí lạnh, một khi bị đâm trúng, huyết dịch toàn thân sẽ bị kết băng mà chết, vì thế mới có câu ngạn ngữ:” Nam đầu hoàng tà thiên hạ hàn”.

Lúc này Phương Thái Trăn công kích mãnh liệt, càng kích phát thêm uy lực của nó đến mức chí cao.

Băng tinh loạn vũ phủ vào mặt, ngay đến Cổ Kinh Tiên trên thân cũng phủ một lớp sương trắng dày nhàn nhạt, ông không khỏi lạnh người, ngừng thần chiến đấu, không dám lơ là chút nào.

Đến lúc này, trừ bốn người Pháp Tướng, Tuệ Từ sư thái, Đỗ Thái Thạch, Bất Không đã đi theo hộ vệ hoàng đế ra, trong các cao thủ tuyệt đỉnh còn lưu lại Từ Ân tự, Đại Bi phương trượng, Trương Túc, trọng thương hôn mê, Tề Vũ Tiêu, Ngọc Hư tử hoàn toàn lọt vào thế hạ phong, Cổ Kinh Tiên thì đang khổ chiến...

Quần long vô thủ, cao thủ cấp tán tiên đức cao trọng vọng chỉ còn có một mình Ngu phu nhân, các phái nghe theo mệnh của bà, tằm máu chiến đấu.

Qua một hồi khổ chiến, thấy ma môn yêu nhân càng lúc càng đông, hung thú yêu điều giết không hết, liên tục không dứt, thế mà thủy chung vẫn không thấy viện binh đến, đạo Phật quần hùng không khỏi dần dần tuyệt vọng.

Ma môn quần yêu sĩ khí như cầu vồng, hò hét nhau tiến lên.

Đạo Phật quần hùng ngược lại từng chút một bị đẩy lùi về sau, không ngừng co cụm vào giữa.

Ngu phu nhân thanh y bay phần phàn, bình tĩnh không vội vã, từ đầu tới cuối không hề lùi một bước, “trầm hương” kiếm quang cuộn cuộn, như gió rít qua ngàn vách đá, sóng xanh giao động, khiến quần yêu không dám tiến lại gần.

Mất thấy tình trạng lưỡng nghi kiếm trận càng lúc càng loạn, Ngu phu nhân “Thất ngọc nữ ẩn” kim quang quét tới, đánh vài con thi hỏa điều đang lao xuống thành bột vụn, lại lấy ra một lệnh kỳ màu xanh, quát nói:

– “Các phái ai nấy tự mình bố trận, hỗ trợ lẫn nhau, theo lệnh kỳ của tôi hoán đổi vị trí, không được phân tán ra.”

Quần hùng biết bà giỏi về diễn binh bố trận liền hưởng ứng, lúc chiến lúc chạy, dưới sự chỉ đạo của sư trưởng các phái, nhanh chóng tổ hợp độc môn trận pháp, tầng tầng lớp lớp hộ vệ bốn người Sở Dịch ở trung ương, các nhóm lại một hỗ trợ dựa vào lẫn nhau, phân mà không tán, lập tức thu được hiệu quả.

Quần hùng tu chân đối với trận pháp của bốn phái cực kỳ thuần thục, lại hợp trận cùng sư huynh sư đệ đồng môn nên phối hợp thêm ăn ý nhuần nhuyễn, nhìn toàn cục thì chia nhỏ ra, nhưng uy lực lại tăng lên.

Dưới sự chỉ huy thống nhất từ lá cờ trên tay Ngu phu nhân, bọn họ nhanh chóng biến đổi vị trí, biến hóa khó đoán, rất mau cũng cố được trận cước.

Từ xa nhìn lại, đạo Phật quần hùng như những bánh xe cuộn cuộn phi chuyển, lúc tung hoành giao thoa, công kích toàn diện, lúc thu nhỏ lại như khối sắt, đến nước cũng không lọt. đọc truyện tại . Cho dù ma môn quần yêu người đông thể mạnh, mãnh cầm hung thú công kích không ngừng, cũng không thể đột phá được chút nào.

Cuồng phong phủ đến, mùi hôi thối xộc vào mũi, trên đất chất đầy tử thi, bị dòng người, đàn thú dẫm nát bét.

Máu tươi lênh láng như sông, cuộn cuộn chạy vào khe nứt, bị thiêu nóng bốc hơi thành hồng vụ mênh mênh, hòa cùng màu xanh đen của khói độc... tất cả như một cơn ác mộng,

Giữa dòng người cuộn cuộn, chỉ có mình Sở Dịch không hề quan tâm đến xung quanh, ngẩng ngốc nhìn thi thể mẩu thân trên đui, như hòn đá, không hề động đậy.

Yến Tiểu Tiên, Tiêu Vân Tình hai người quỳ bên cạnh hắn, trông vừa đau đớn vừa khổ sở, quầng mắt hồng lên, lặng lẽ vận khí phong bế vết thương cho Sở thị, nhẹ lau đi những vết máu trên người bà.

Dưới ánh trăng sáng, ánh lửa bập bùng giao nhau chiếu sáng, khuôn mặt mẫu thân hắn lúc trắng như sương tuyết, lúc hồng như hòa đào, khoe miệng còn ngưng kết lại nụ cười, yên tĩnh an tường, dường chỉ chìm trong giấc ngủ sâu. tại

Nhưng lần này, bà sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nghĩ đến đây, Sở Dịch toàn thân run rẩy, rồi đột nhiên như tỉnh dậy sau cơn ác mộng, những đau đớn hắn cố ghìm trong lồng ngực thoáng chốc bùng phát, cầu xé lòng hắn, như sóng lớn, như cuồng triều xông lên cổ họng.

Chính lúc này, không trung đột nhiên truyền lại tiếng Lôi Khuyết quát to:

-“Mũi trâu kia, bò lẩn ra cho ra”

Khuyết Liệt quang mang phình lên, thoáng chống trường lên đến hơn mười lần.

“Oang” một tiếng cực lớn, sóng sáng cổ vũ, bầu trời trắng toát, “Xích tiêu”, “Thiên hình” song kiếm bay vọt lên trời.

Ngọc Hư tử, tề Vũ tiêu đông thanh hứ lên một tiếng, không trụ vững được, miệng thổ máu tươi thành vòi, ngã rơi về phía sau. “Bùng Bùng” vài tiếng liên tiếp, đụng vào hai tòa đại điện đang bốc cháy phừng phừng, khiến nó đổ sụp xuống.

Quần hùng thất thanh kinh hô, không ngờ bằng sức của lưỡng đại tán tiên, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ nghe Lôi Khuyết ha ha cuồng tiếu nói:

-“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Thống khoái, con bà nó thống khoái quá! lão mũi trâu, ngươi cũng mau biến đi”

Điện quang lóe lên, xẹt qua ngang trời, Khuyết Liệt song kiếm tỏa ra ngân quang cuộn cuộn, hướng về phí Cổ Kinh Tiên như nhanh chớp bắn tới.

Những đạo sĩ Thanh Thành kinh hãi, hét lên:

-“Sư phụ cẩn thận!”

những muốn lao tới cứu nhưng không kịp nữa.

Cổ Kinh Tiên lòng trầm xuống:

“mạng ta thế là xong rồi!”

Lúc này binh khí của ông cùng Tiêu Diêu đại để đang đối đầu, khí quang cổ vũ, đấu chân khí đến lúc khẩn cấp, nào còn dư sức để đỡ một kiếm này. Cho dù có thể nhảy lên may mắn tránh được Khuyết Liệt, cũng nhất định bị Nam đầu lục kiếm đâm trúng.

Nói thì chậm, thực tế rất nhanh, Tô Mạn Như hét lên một tiếng, xoay người xông đến, hộ hoa linh kêu đình đình, phát ra một đạo bạch quang chói mắt, đánh tới thanh Khuyết Liệt kiếm bên tay trái.

Cũng gần như đồng thời, “Thất ngọc nữ ấn” của Ngu phu nhân kim quang bạo phát, chớp mắt vỗ vào Khuyết Liệt kiếm bên tay phải.

“Bùng”, khí lãng vãn vũ, thạch ấn, đồng linh đều phá mây xông đến.

“Cheng”

Khuyết Liệt kiếm kiếm rung lên, song song biến đổi đường đi, bay sượt qua thân Cổ Kinh Tiên, “lách cách mấy tiếng”, con xát khiến y phục ông lập tức bắt lửa, suýt nữa thì cháy lên.

Tô Mạn Như kêu nhẹ một tiếng, mặt trắng xám, kinh mạch chấn động, ngã bay về phía sau mười trượng.

Ngũ Phu nhân thoáng chao đảo, khi huyết nhộn nhạo, nhất thời chân khí không vận hành thông suốt được, sắc mặt vi biến, đủ biết tu vi so với hắn còn kém xa.

Lôi Khuyết cười to nói:

–“Diêm vương muốn ngươi canh ba chết, sao để cho ngươi sống đến canh năm!”

Khuyết Liệt song kiếm lại quay gấp lại, như phong lôi gầm rú, một lần nữa bắn về phía Cổ Kinh Tiên.

Cổ Kinh Tiên lạnh người, nhất thời không suy nghĩ được nhiều, quát to một tiếng, chân khí cổ vũ, miễn cưỡng chấn lui Tiêu Diêu đại đế.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, hai người cùng “oa” lên, phun ra một ngụm máu tươi, rơi về phía sau.

Chính lúc này, Sở Dịch thấy đau đớn, hận nộ như cuồng triều trào lên mãnh liệt, xông đến tạt óc, trong khoảnh khắc không thể tự khống chế, khua tay cất giọng hú to.

”Bùng một tiếng, y phục rách ra, quanh người xích quang cổ vũ, nơi hai cánh tay phát ra, hai đạo tử khí cuộn cuộn xoay tròn, cuồng loạn bắn ra, không sai lệch đánh vào khuyết liệt song kiếm.

“Đinh” một tiếng, lập tức đánh bay nó ra,

Cái phát tay đó của hắn tựa hồ đã dùng hết sức lực toàn thân, hai đạo khí lăng đó dư lực chưa tiêu hết, âm âm giao tạp, đánh bọn chim đang lao xuống máu thịt bầy nhầy, kêu thảm bay trốn.

Sở Dịch ngẩng đầu hú dài không thôi, tiếng nộ hồng cuộn cuộn như sấm, xé rách trời mây. Khuôn mặt vốn tuần tú của hắn vặn vẹo biến hình, sát khí lăng lệ, trông hung ác đáng sợ khó tả.

Ma môn quần yêu màng nhĩ muốn vỡ ra, khí huyết nhộn nhạo, mười mấy người đứng gần hắn nhất ôm đầu kêu thảm, máu tươi phun ra từ thất khiếu, run rẩy như cuồng.

Những người khác sắc mặt đại biến, lạnh đến tận gan, không tự chủ được nhao nhao thoái về phía sau, thế công đại loạn,

Ngay đến đám hung thú đang vây ở vòng ngoài cũng cất tiếng hồng thảm, con lăn lộn trên đất, con di chuyển hỗn loạn.

Đạo phát quần hùng vừa kinh hãi vừa vui mừng, sĩ khí đại chấn, thuận thế phản kích. Kiếm mang như ngân hà loạn chuyển, hùng dũng cuộn đến, trong khoảnh khắc giết mấy mươi yêu nhân chưa kịp thoái lui về phía sau, cứu bọn người Cổ Kinh Tiên, Tề Vũ Tiêu từng người một vào trong trận.

Bầy chim kinh hoảng bay đảo đảo đầy trời, tứ phía biến thành tĩnh lặng, tiếng nộ hồng vang vọng không ngừng.

Sau khi hồng xong, nỗi đau của Sở Dịch cũng giảm bớt một phần, nhưng lửa giận trong lòng lại càng phừng phừng thiêu đốt, y phục phấp phới, đứng sừng sững trên đất, mục quang lạnh lùng quét về phía ma môn quần yêu, như tự nhủ với mình từng chữ một rõ ràng nói:

–“Mẹ, hôm nay là tiết nguyên tiêu, để hài nhi lột da bọn yêu ma này, làm thành vạn cái hoa đăng, tế vong linh mẹ trên trời!”

117. Chương 117

Trong ma môn có rất nhiều người từng chịu khổ sở trong tay Lý Chí Nghi cùng Sở Cuồng Ca, vẫn nhớ như in tình hình ngày đó trên đỉnh Hoa Sơn, Sở Dịch trái kiếm phải đao, đại khai sát giới.

Chỉ vừa mới nghe thấy hắn nộ hồng như sấm, đã cảm thấy sợ hãi, giờ đây lại bị ánh mắt lạnh lùng oán độc của hắn liếc tới, da gà nổi lên, không tự chủ được tiếp tục lùi ra xa.

Lôi Đình đại đế ha ha cười to nói: Nguồn tại

-“Hay lắm! hay ột vạn ngọn đèn lồng! Sở Cuồng Ca ơi Sở Cuồng Ca,nghiệt duyên của người cùng lão dân ni Liên Hoa bắt đầu từ tiết nguyên tiêu, cũng nên kết thúc trong tiết nguyên tiêu.Hôm nay Lôi mỗ cho người xuống âm phủ cùng ả đoàn viên thưởng đèn...”

-“yêu ma cầm mõm!”

Tô Mạn Như thấy cừu nhân mắng chửi sư tôn, giận đến cả người run rẩy, hận không thể đứng lên cùng hắn quyết một trận tử chiến, nhưng kinh mạch tê rần, vận khí không được, vừa thương tâm lại vừa hận nộ, mặt trắng như tuyết, nước mắt lăn chã rơi.

Sở Dịch lửa giận phừng phừng, tiến lên phía trước một bước, lạnh lùng nói:

-“Họ Lôi kia,ân oán giữa người và Sở Cuồng Ca, hôm nay phải do ta chúng ta kết liễu.Giữa ta và người, chỉ có một người được nhìn thấy mặt trời ngày mai thôi!”

Yến Tiểu Tiên,Tiêu Văn Tình cùng biến đổi sắc mặt, níu tay áo hắn, nhăn mày nói:“Đại ca...” muốn nói gì lại thôi.

Lôi Khuyết là nhân vật tuyệt đỉnh đứng thứ nhất thứ hai trong ma môn, lúc này lại sử dụng lưỡng thương yêu pháp, uy lực tăng gấp bội, liên tiếp đánh bại ba tuyệt đại ca thủ của đạo phật,ngạo mạn hiếu chiến,gần như là thiên hạ vô địch.

Sở Dịch bây giờ đánh cùng hắn, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Với trí thông minh tuyệt đỉnh của hắn, nếu đổi là lúc bình thường,chưa chắc đã mạo hiểm như thế.Nhưng giờ mẫu thân mới mất,bi hận giao nhau, ngọn lửa cừu hận đã sớm che mờ lý trí.

Sở Dịch dương mi cười lạnh nói:

-“Muội tử, Tình nhi an tâm, từ xưa tà bất thắng chính, tên ma đầu này dùng gian kế hãm hại Niêm Hoa đại sư, giết đi vô số quần hào đạo phật,bách tính vô tội, tội nghiệt ngập trời. doc truyện tại . Hôm nay ta nếu không xé thây hắn thành vạn đoạn, thề không làm người!”

Thoại âm chưa dứt,“đỉnh!” một tiếng, Thiên Xu kiếm vọt lên không bay lượn, long ngâm bất tuyệt,như cầu vòng màu xanh vắt ngang trời, chiếu mây râu của quần hùng nhuộm một màu ngọc bích.

“Thiên xu kiếm!”

Tiếng kinh hô vang lên, quần hùng không rời mắt, nín thở nhìn chằm chằm vào thanh kiếm, đáy lòng vừa ghen tị vừa kính sợ.

Lôi Khuyết trừng cặp mắt xanh lên, tinh quang thiểm động, thoáng qua thần sắc cuồng hỉ mà kích động, cười lớn nói:

-“Hay ột tên tiểu tử cuồng vọng vô tri! Muốn đem ta xe thành vạn đoạn? hắc hắc,người chẳng qua được chút thành tựu như hôm nay là nhờ được chút tiện nghi, thôn tính nguyên thần Sở Cuồng Ca cùng lão mũi trâu họ Lý,thêm vào cái vận chó của người may mắn lấy được Hiên Viên ngũ bảo,người tưởng người là Hoàng đế tái thế chắc?”

Nói đến đó, sắc mặt hắn trầm xuống, lạnh lùng quát:

-“Đừng nói đến người, hôm nay cho dù Hoàng đế có tự mình đến đây,bốn vương cũng giết chết không tha!”

Chỉ quyết bắn nhẹ, Khuyết Liệt song kiếm ngân quang bạo xạ,lấp lóe bất định, hỏa diệm so với Thiên xu kiếm còn lớn hơn gấp mười lần.

Quần hùng lạnh người,ma môn yêu nhân thì mặt nổi lên vẻ hoan hỉ, hoan hô rộ lên, chỉ bằng khí quang của thần binh hai người, cũng biết được mạnh yếu ra sao, thắng bại dường như đã định.

Nhị nữ sắc mặt trắng đến không còn chút huyết sắc, vừa lo lắng lại vừa hoảng sợ, muốn can hắn, nhưng biết lúc này cho dù nói gì cũng chẳng có hiệu quả,đàngh ngậm miệng không nói, tránh làm cho Sở Dịch bị phân tâm.

Hai người nhìn qua nhau, trong đầu đều lóe lên một ý nghĩ:

”Tổ lật rồi, sao còn quả trứng nào lành lặn! nếu như hấn có bề gì bất trắc, bọn họ cũng quyết không thể sống nổi!”

Nghĩ đến đây liền bỏ qua sinh tử, trong lòng ngược lại thấy bình tĩnh, cùng thả lỏng tay hấn, dịu dàng nói:

–“Đại ca cẩn thận!”

Sở Dịch nhẹ gạt đầu với hai nàng, lửa giận trong lòng hóa thành đầu chí phùng phùng, cười lạnh nói:

–“lão già phiên bang kia, người tự cao tự đại như thế, không sợ bị người khác cười thối mũi sao! Sở mỗ chỉ là một tên thư sinh, đích xác không có bản lĩnh gì, nhưng giết gà cần gì đến dao mổ trâu? mấy tên đầu trâu mặt ngựa con con như ngươi, để ta thu thập là được rồi!”

Nói xong câu cuối cùng, chân khí toàn thân cổ vũ, bay vọt lên trời, Thiên Xu kiếm lúc khai lúc hợp, bích quang cuộn cuộn nô vũ, hướng về phía Lôi Khuyết như mưa sa bão táp mãnh liệt công kích đến.

Đại Bi phương trượng trầm giọng nói:

–“Sở vương gia cẩn thận! Lôi để hút linh lực của sấm chớp, chân khí mãnh liệt, không nên liều mạng đánh bừa...”

Thoại âm chưa dứt, “bùng” một tiếng, ngân quang, lục mang phân tán đầy trời, Sở Dịch xoay mình ngã về phía sau đến mấy mươi trượng.

Mọi người đều cất tiếng kinh hô, bọn Yến Tiêu Tiên lại càng hoa dung thất sắc, tim suýt nữa thì bay ra ngoài.

Lôi Khuyết ha ha cười lớn nói:

–”Xú tiểu tử khẩu khí lớn thế mà ra chỉ chịu được có thế này sao, ra ngươi còn chẳng bằng hai lão mũi trâu lúc này.

Không đợi Sở Dịch bình tĩnh lại, hấn ngự kiếm bay đến, phản công sấm sét.

Mọi người đều ngừng tay không đánh, theo nhau nghển cổ lên nhìn. Đàn chim bay đầy trời cũng kêu lên quàn quang, bay vòng vòng trên bầu trời xa xa, đàn thú chỉ gầm gào, không tiến lên phía trước.

Ngân quang tung hoành, song kiếm thế như cơn lốc điện chớp, chấn Sở Dịch hổ khẩu tê rần, xương cốt như muốn nứt ra, lòng lạnh toát nghĩ:

–”tên này trong ngũ hành vốn thuộc kim, giờ đây lại mượn lực sấm chớp, chân khí càng cường mạnh, chỉ sợ đã vượt cảnh giới địa tiên! Trong ngũ hành kim khắc mộc, chân khí của ta không đủ, nếu như dùng thiên xu kiếm đấu cùng hấn, há không phải là lấy sở đoản của mình đấu với sở trường của người ta sao.

Nghĩ đến chi tiết này, sự cuồng nộ vừa mới vừa xong đã giảm đi rất nhiều, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ tiếp:

–“Cổ nhân có nói, lên đến đỉnh, tất sẽ suy thoái rồi kìa!” Giờ đây kim linh của Lôi lão yêu đang thịnh, không dễ đối địch. Nhưng “thiên lôi địa hỏa” của hấn hại người hại mình, không duy trì được lâu. Đã không có thể dùng sức độ, chỉ bằng lợi dụng các loại pháp bảo mệnh hỏa, dụ hấn quay vòng vòng, đến khi hấn kiệt sức, mới phản kích toàn diện!”

Liền đó hấn quát to một tiếng, ngự kiếm đánh bật phi kiếm bên tay phải, thuận thế từ túi càn khôn lôi ra hỏa tặc “Minh vương thuẫn” để chống lại thanh kiếm bên tay trái đang lao tới như cuồng phong.

“bùng bùng” mấy tiếng liên tiếp, hồng quang chói lòa, xích đồng ngọc thuẫn đó lập tức bị Lôi Khuyết đánh thủng một lỗ nhỏ, kiếm mang xuyên vào, làm y phục Sở dịch kêu rền rẹt mấy tiếng, bị xé một mảng lớn.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Sở Dịch chân dẫm phong hỏa luân bay lượn trong không trung, hai đạo tử mang xoay tròn nô vũ, lại lấy Nhuyễn ma quyền cùng Ly Hỏa thần thương của hỏa tộc, song song đánh về phía Lôi Khuyết, quang mang đầy trời.

Thấy Sở Dịch như bướm vờn hoa bay vòng vòng xung quanh Lôi Khuyết, pháp bảo thần binh dùng không hết. Đạo Phật quần hùng vừa kinh ngạc, vừa ghen tị, một lần nữa cảm thấy có hi vọng, nhao nhao hô hoán trợ oai cho hắn.

Lôi Khuyết mặt tuy không đổi, nhưng trong lòng không khỏi kinh hãi, ý nghĩ khinh địch cũng tiêu biến mất.

Mới vừa rồi hắn liên tiếp đánh bại ba tuyệt đỉnh cao thủ của đạo Phật, cuồng tính đại phát, nghĩ chỉ trong trăm hiệp là có thể đánh bại được Sở Dịch.

Không ngờ tiềm lực của tên tiểu tử này cao như thế, lại cực kỳ bền bỉ, pháp khí thần binh nhiều vô số kể, võ công chiêu thức đa dạng vô cùng, đã bài lần bị hắn bức vào hiểm cảnh, lại dùng thứ chiêu thức chưa từng thấy qua, biến nguy thành an, khiến hắn nghiến răng kèn kẹt, tức muốn vỡ phổi mà chẳng làm gì được.

Liên đó, hắn ngưng thần tụ khí toàn lực mãnh công. Khuyết Liệt ngân quang bùng phát, như tơ tằm làm kén, mạnh mẽ như cuồng triều đổ xuống, trói Sở Dịch quang lồng khí quang dày đặc, không nhìn thấy nhân ảnh.

Khuyết Liệt song kiếm liệt danh là ma môn đệ nhất thần binh, tự nó đã sắc bén vô bì, lại được Lôi Khuyết sử dụng, càng thêm nguy hiểm.

Thần binh thuộc mệnh hỏa của Sở Dịch tuy nhiều, nhưng không cái nào địch được Khuyết Liệt, thường thường cứ đánh được ba hiệp, lại bị nó chém hỏng, phải thay cái mới.

Trong lòng Sở Dịch thầm lo lắng:

–“Có thể cùng Khuyết Liệt tranh phong, e rằng chỉ có Thiên Xu kiếm, nhưng nó lại thuộc mộc, bị Khuyết Liệt khắc chế...”

Nhưng ngay lập tức, hắn nảy ra một ý:

–“Đúng rồi, ngũ hành mộc sinh hỏa, sao ta không lấy Thiên Xu kiếm làm vật trung gian để phát Thái Ất ly hỏa đao”

Nghĩ đến đây, Sở Dịch tinh thần phấn chấn, thu Thiên Xu kiếm lại vào trong tay, nắm chặt lấy nó mặc niệm bí pháp hắn “Khí binh lưỡng ngự quyết” đã luyện trôi chảy thuần thục.

Chân khí thuận theo ý nghĩ lưu chuyển, hỏa thuộc chân khí cuộn cuộn không ngừng đổ vào trong kiếm, khiến thân kiếm viu viu rung chuyển, muốn thoát ra khỏi tay.

Đột nhiên, Sở Dịch cất tiếng hú vang, Thiên Xu kiếm bích quang cổ vũ, “oanh” một tiếng trướng lên một đạo ly hỏa khí đao dài mấy mươi trượng, đánh cho Khuyết Liệt song kiếm bay toát loạn.

“Khí Binh lưỡng ngự đại pháp!”

Mọi người huyền não, ngay đến bốn người Đại Bi phương trượng, Ngọc Hư tử, trên mặt cũng có thần sắc ngạc nhiên kinh dị.

Tu chân tu luyện đến cấp tiên nhân, đều có khả năng “lấy khí ngự binh”, giết người ngoài trăm trượng. Trong đó nổi danh nhất là Phi kiếm thuật của phái Thanh Thành, Ngọc Hư tử từng lấy chân khí ngự “Thiên hình”, giết yêu ma ở ngoài mười dặm, vì thế mà được xưng là thiên hạ đệ nhất phi kiếm.

Nhưng đương kim thiên hạ, không ai có thể giống như Sở Dịch sử dụng “Khí binh lưỡng ngự”, trước tiên lấy chân khí để điều khiển thần binh, sau đó lại dùng thần binh kích phát khí đao, hai thứ kích thích lẫn nhau, tuần hoàn không ngừng, đem uy lực của thần binh cùng khí đao song song kích tăng đến cực đại.

Loại khí binh lưỡng ngự thuật này tương truyền là do Hoàng đế sáng tác, nhưng nó đã thất truyền mấy nghìn năm không ngờ hôm nay lại một lần nữa xuất hiện ở nhân gian.

Lôi Khuyết ỉ lên một tiếng, kinh ngạc, phần nộ giao thoa, ngạo mạn nói:

–“Tiểu tử, quả nhiên có chút năng lực, chẳng trách lại dám cuồng ngạo đến thế!”

Sát khí dâng lên trong đôi mắt xanh, quát:

–“Chỉ tiếc là cho dù ngươi tu luyện thêm tám trăm năm nữa, cũng không phải là đối thủ của bốn vương!”

Chỉ quyết biến ảo,niệm nhanh mật ngữ.

Khuyết Liệt song kiếm bay như điện kích,đuổi nhau như hình với bóng, thanh thế càng lúc càng lừng lẹ, ngân quang điện vũ, như pháo hoa nổ nhau,từ xa nhìn lại, giống như lưu tinh đầy trời,vô cùng trắng lẹ.

“Khí binh lưỡng đại pháp” cực kỳ cao thâm, cần tập trung hết tinh thần, chỉ cần phân tâm một chút, uy lực lập tức giảm sút.

Sở Dịch một chiêu thành công, đang thầm vui mừng, khí đao đột nhiên thu lại quá nửa, lại bị Khuyết Liệt song kiếm đánh đến chống đỡ không kịp.

Sở Dịch tuy từng tập qua “khí binh lưỡng ngự đại pháp” một đoạn thời gian, nhưng đây là lần thứ nhất ứng dụng những gì đã học, Thái Ất ly hỏa đao lúc dài lúc ngắn, lúc mạnh lúc yếu, cực kỳ bất ổn định.

Nhưng sau vài trăm hiệp, khí đao cùng Thiên Xu kiếm đã hợp hai thành một, chân khí thông suốt, quang điểm xông lên trời cao, càng lúc càng cường mãnh lừng lẹ,dần dần điều khiển tự nhiên thuần thực.

Đường Mộng Yếu hai má đỏ hồng, đôi mắt đẹp không chớp chăm chú nhìn thân ảnh hấn trên không từ đầu đến cuối,tảng đá trong lòng lúc được tháo xuống,lúc lại đè nặng trong tim, tim đập thình thình, rất là khẩn trương, không hề chú ý đến một cặp mắt từ cách đó một xích đang nhìn mình.

Nhìn thấy ái đồ bồn chồn vò sợi dây trang trí cán kiếm,lúc thở phào, lúc khẩn cấp, Ngu phu nhân đầu mày nhíu lại,nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đó nàng không màng tất cả cầu xin cho Sở Dịch,giận giữ, ưu tư, đau lòng, thương tiếc...như phiên giang đảo hải xông lên đầu, ngũ vị giao tạp, mặt không khỏi trầm xuống.

Mười mấy năm nay bà coi tiểu đồ như con, một lòng bồi dưỡng cho Ngao sơn tông một người chưởng môn, kỳ vọng đối với nàng rất lớn,vượt xa những môn sinh đặc ý như Yến Ca Trần, Lý Ngưng Phiến,không ngờ nàng lại vì lo lắng ột nam nhân mà thất thổ đến thế!.

118. Chương 118

Sở Dịch hôn hôn trầm trầm,cơ thể như bị thiêu đốt,đau đớn muốn nứt ra,giống như đã chết, bị đẩy vào núi đao biển lửa,lại giống như đang dăng vãn giá vủ,trôi nổi bồng bềnh trong cơn ác mộng không bờ bến.

Mơ hồ không biết bao lâu, đột nhiên,một ngón tay lạnh như băng tẽ miệng hấn ra, đổ vào một ngụm nước suối mát lạnh, thấm tận tâm tì, khiến thần trí hấn tỉnh lại,“a” lên một tiếng ngồi dậy.

Chung quanh là vách động lạnh lẽo,bị bóng tối bao trùm.

Bên ngoài cửa động, cảnh đêm thê lương mờ ảo,tuyết lớn theo nhau rơi, gió lạnh mang theo hoa tuyết gào rít cuộn vào trong động, mang theo tiếng dã thú hú gọi bi thương,thổi hấn lạnh đến thấu xương,nổi da gà.

Đầu óc hấn lúc này mờ mịt, nhất thời đến mình là ai,đang ở đâu cũng không nhớ ra.

Đột nhiên từ phía sau truyền lại một tiếng cười ngọt ngào giòn tan:

-“Sở lang yên tâm, đây là Thiên Sơn tuyết lĩnh, cách Trường An đến mười vạn tám ngàn dặm, bọn chúng cho dù có thông thiên nhân, thuận phong nhĩ, cũng không tìm thấy chúng ta đâu.”

Chỉ thấy cách hơn trượng bên tay phải có một hoàng y thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi đang đứng sờ sờ ở đó, tay trái cầm đèn, tay phải cầm ột cái bình ngọc màu xanh lam, đang hi hi nhìn hấn.Ánh lửa bập bùng, chiếu khuôn mặt nàng đỏ hồng, trông thông minh diễm lệ động lòng người khó tả xiết.

Sở Dịch ngạc nhiên nói:

-“Ô cô nương?”

Chính lúc hần định hỏi nàng vì sao đến Thiên Sơn, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, bỗng nhiên thấy đôi mắt nàng yêu mị hữu tình, câu hồn đoạt khách, cùng khuôn mặt tú lệ ngây thơ có vẻ không tương xứng, dưới ánh sáng của ngọn đèn thêm phần quái dị...

-“Nguyên thần ký thể đại pháp!”

Sở Dịch giật mình, trong khoảnh khắc, những sự việc đã phát sinh như đèn kéo quân lướt nhanh qua trong đầu hần, tất nhiên, hần cũng nhớ ra nàng là ai.

Hần nhảy dựng lên, quát nói:

-“Lý Tư Tư, mau từ thân thể Tô cô nương lặn ra đây! nếu không đừng trách ta không khách khí...”

Thoại âm chưa dứt, hần thấy đan điền đau như ai xé, chân khí toán loạn, lập tức ngã bịch xuống đất, đau đến trước mắt hiện kim tinh, cả thân hình tê rần vô lực.

“Bỏ tất bần qua sông, tự thân mình lo không xong, còn làm hộ hoa sứ giả cái gì?”

“Tô Anh Anh” gập người cười, nhìn chằm chằm hần, thở dài nói:

-“Ngốc ạ, không có ”Ngũ đức chi thân” mà dám luyện ”ngũ hành tương hóa đại pháp”, người chán sống rồi sao? Người nói đi, tự vị giờ có dễ chịu hay không?”

Sở Dịch dùng niệm lực thăm dò, cảm thấy kinh hãi. Giờ hần mới phát hiện trong kinh mạch trống không, chân khí hần có được đều kết tụ ở đan điền, hỗn độn rồi tung thành một búi.

Hần chỉ hơi vận chân khí, lập tức thấy đau đớn muốn chết, mồ hôi to bằng hạt đậu chảy đầm đìa, tựa hồ đến thở cũng nghẹn lại, vừa kinh ngạc vừa tức giận, quát nói:

-“yêu nữ” người đã dùng yêu pháp gì, người thật độc ác!”

Lý Tư Tư phì lên một tiếng, thu lại ngọc bình vào trong ngực áo, cười nói:

-“quả là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng tốt của người khác”, sớm biết như thế, cô gia không phí công sức dùng ”hồn thiên nhất khí châu” cứu người, để mặc kệ cho người kinh mạch đứt đoạn, hồn phi phách tán.”

Lý Tư Tư cười yêu kiều, tiếng cười giòn tan uyển chuyển, nhất cử nhất động rõ ràng là của Tô Anh Anh, nhưng mắt mi lại phong tình cuốn hút, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười đều nghiêng nước nghiêng thành, làm người ta điên đảo thần hồn.

Sở Dịch nghiêng răng nói:

-“Yêu nữ, thì ra ngày đó người lưu lại Tô Anh Anh không giết, đã sớm tính toán sẽ lợi dụng nhục thể của nàng, làm chỗ ký thể nguyên thần.”

-Giờ người mới biết, có muộn quá không?”

Lý Tư Tư cười khanh khách nói;

-“Năm đó ta vì vội vã tu luyện thủy hỏa thần anh, làm tổn thương nhâm đốc nhị mạch, lại thêm từng bị Ngọc Hành kiếm đâm trúng huyền khố, tổn thương nguyên chân ít nhiều, nếu như không đổi nhục thể, sớm muộn gì cũng nguyên thần thoát khố, thoát xác thành tiên...”

Thở dài một hơi, ả vuốt ve gò má của “chính mình”, thản nhiên nói:

-“may mắn ông trời không bỏ rơi ta, đúng lúc lại đưa Tô a đầu đến bên ta. Tô cô nương này mặc dù hơi ngốc một chút, nhưng không ngờ lại giống như cô gia, là thân thủy hỏa song đức cực kỳ hiếm gặp...à, trời đá sai khiến thế, còn trách ai được.”

Sở Dịch cố nhịn phần nộ, lạnh lùng nói:

-“Vì thế người cố ý chọc giận nàng giết người, thuận thể thi triển:”Nguyên thần ký thể đại pháp“, ký thể trên thân thể nàng, để mọi người cứ tưởng người quả thật đã chết, không cảnh giác. Đợi đến lúc bọn ta đấu nhau lưỡng bại câu thương, người mới xuất hiện nguyên hình hưởng tiện nghi...”

Nói đến đó, trong lòng có chút nghi ngờ:

-Cho dù Lý Tư Tư và Tô Anh Anh kinh mạch cực kỳ giống nhau đi chăng nữa, sao có thể trước mắt mọi người mà nguyên hồn ký thể được, hơn nữa làm cho Tô Anh Anh không hề chống cự một chút nào.

Giải sử Tô Anh Anh lúc đó có chút chống cự, bài xích, bao nhiêu tán tiên cao thủ có mặt ở đương trường sao lại không nhận ra.

Lý Tư Tư như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, nhếch miệng mỉm cười nói:

-“Tiểu a đầu đó đã sớm bị ta hạ ”xà cổ đan“, giống như con rối trên dây, mặc cho ta bài bố, cũng không hề phản kháng.Kỳ thực cô gia không muốn ký thể lên thân nó sớm như thế, nhưng cũng là bị người ép đến tuyệt cảnh, đành phải thuận nước đẩy thuyền, tương kế tựu kế...”

ngừng một chút, trong đôi mắt giảo hoạt có lóe lên tia đắc ý, nói:

-“may mà ta cẩn thận,nửa thành trước đã dẫn thông nhâm đốc nhị mạch của nó, lại đem Ngọc Hành kiếm dấu trong huyền khố của nó.Nếu không làm sao trong hơn nửa thời thần ngắn ngủi dung hợp hết tất cả, phát huy được tám thành uy lực, giết các người ứng phó không kịp?”

Nghe đến đây, Sở Dịch đã hiểu rõ đầu đuôi, không lạ lúc đó tìm khắp trên thân thể ả, cũng không tìm thấy Ngọc Hành kiếm.

Nghĩ tới mình năm lần bảy lượt bị con yêu nữ này giỡn trong tay, hắn thấy trong miệng đắng ngắt,khó bình cơn giận.

Trong lòng còn dè nặng nỗi lo an nguy của bọn Yến tiểu Tiên, nhưng lại không thể hỏi rõ, cố ý hừ lên một tiếng, cười lạnh nói:

-“Người giảo hoạt, biết đạo ma vì tranh giành Hiên Viên lục bảo, ắt không nói đến chuyện tín nghĩa, vì thế có ý để trai cò đấu nhau, người ở giữa thịt cả hai.Hắc hắc, chỉ tiếc là người giờ đây bị bị cả hai phía truy đuổi, thành cái đích ọi mũi tên, cho dù đi đến chân trời góc biển, cũng không có một ngày yên ổn...”

-“Chu tước bay cao, vạn vật đồ thán,bằng vào bọn chúng thì làm gì được cô gia?”

Lý Tư Tư đi vòng vòng quanh người hắn, vừa cười khanh khách ngắt lời nói.

-”nếu như không phải cái cô gia muốn là Hiên Viên lục bảo,không có hứng thú với bọn chúng, thì giờ đừng nói đến tính mạng của lũ lừa trọc, mũi trâu đó, mà đến long ý vương vị cũng thuộc về ta rồi. doc truyện tại . Text được lấy tại

Lòng Sở Dịch dờ dạc hơn một chút, ả vợ vờ thoát thân như vậy, chắc không kịp ra tay giết người, bọn Yến Tiểu Tiên lại cơ trí giỏi ứng biến, chắc sẽ không sao.

Sau đó, hắn vừa phụ họa cùng ả, vừa thâm cố nhin đau, cố thủ đan điền, đợi lúc ả đến gần, sẽ toàn lực công kích.

Lý Tư Tư dường như hiểu tâm tư của hắn như lòng bàn tay, cười khanh khách nói:

-“Sở lang, người tốt nhất đừng có động đây gì, cô gia khó khăn lắm mới bức được chân khí của người quay lại khí hải, trong bảy bảy bốn mươi chín ngày nhất định không được vọng động chân khí, nếu không ngũ hành tương khắc, kinh mạch đứt đoạn, thì dù thần tiên cũng khó cứu được người.Đến lúc đó không phải làm cho người ta đau lòng sao?”

Sở Dịch ngẫm vận chân khí, quả nhiên thấy đau đến khắc cốt ghi tâm, biết lời ả nói không phải là giả, giận quá hóa cười nói:

-“Yêu nữ, muốn giết cứ giết, làm mau đi, hà tất phải mè nheo khóc chuột thế làm gì? hắc hắc, ngay đến Cự Linh Thạch cũng không dè chết được ta, chỉ sợ người cũng chẳng có tài hoa đó”

Đột nhiên từ xa vọng lại một giọng lạnh lẽo mà cười diềm thúy kiêu mị:

-“Người yên tâm,ả quyết sẽ không giết người đâu.Trước mắt người là thân thể tán tiên trăm năm khó gặp, nếu người chết đi, ả biết tìm được thân thể nào tốt hơn để cho Lý Huyền tá thể sống lại đây?”

119. Chương 119

Sở Dịch giật mình, quay đầu nhìn về hướng tiếng nói, chỉ thấy một lục y thiếu nữ khoảng mười một mười hai tuổi mềm nhũn nằm ở góc động tối đen, nụ cười ngọt ngào, đôi mắt xanh trong như nước, khuôn mặt oán độc lạnh lùng, chính là Tiêu Phiên Phiên.

Hắn hơi ngạc nhiên, thầm cảm thấy kỳ dị:

-Lý Tư Tư vì sao lại đem Tiêu Phiên Phiên cùng hắn tới Thiên Sơn? với tâm cơ gian xảo của à, không bao giờ làm việc gì không có mục đích, không lẽ trong đó còn có ý đồ khác?

Lý Tư Tư mỉm cười, mặt quang sáng lên nhìn chằm chằm vào hắn, dịu dàng nói:

-”Thiên lý báo ứng, tuần hoàn không ngừng. Sở lang, thất ca ta vì ngươi mà chết, giờ cũng nhờ ngươi mà được sống lại, đó thật là rất công bình, có đúng không?”

Lời nói âm nhu uyển chuyển, nhưng lại mang theo hàn ý không tên, khiến Sở Dịch không khỏi rùng mình, liền đó, hắn ha ha cười nói:

-“hay thật hay thật! Lý Huyền lão tặc đã sớm bị ta phanh thây thành vạn đoạn, để ta xem ngươi cho hắn ký thể trọng sinh thể nào...”

Lý Tư Tư khanh khách cười giòn nói:

-”Sở lang à sở lang, ngươi quá xem thường thất ca ta! cơ thể con người bất quá chỉ là một đồng da thịt, chỉ cần hồn phách vẫn còn, làm sao không sống lại được?”

Nói đến đây, nàng từ tay áo lấy ra Tử Vi tinh bàn, lại lấy ra một cái nhẫn thanh đồng thủy lục ngọc thạch, khảm vào ngón tay út, từ từ xỏ vào cái lỗ ở trung tâm Tử Vi tinh bàn.

-“thiên la giới!”

Phiên Phiên sắc mặt vi biến, trong đôi mắt đẹp chứa đầy bi phẫn hận nộ.

Cái nhẫn đồng đang tỏa ánh quang lấp lánh đó, chính là tín vật Thiên Sơn chương môn ngày đó Tiêu Thái Chân trao lại cho Sở Dịch, chắc là lúc hắn hôn mê, bị Lý Tư Tư cướp mất cùng với những báu vật khác.

Lý Tư Tư khanh khách cười nói:

-“Nhìn thấy thiên la giới, như thấy chương môn. Tiêu a đầu, còn không mau bái kiến tân chương môn?”

Tinh bàn xoay chuyển, kẽ rung lên vù vù, một đạo ánh quang từ chiếc nhẫn bắn ra, trên đỉnh đầu lan tỏa thành một khối lục sắc quang cầu khổng lồ, bao bọc ả vào chính giữa.

Trên Tinh bàn đột nhiên xuất hiện vô số điểm lục quang yếu ớt, đung đưa như làn gió nhẹ, như lá cỏ nhấp nhô, dần dần tập trung lại một điểm, hóa thành hình ảnh một người lơ mơ màu lục nhạt.

Sở Dịch nghe lòng trầm xuống, trong đầu lóe lên một ý nghĩ:

-“Hồng rồi! Không lẽ nguyên thần của Lý Huyền còn ở trong Tử Vi tinh bàn?”

Hắn liền nhìn kỹ, nhân ảnh đó mặt mũi rõ ràng, dường như đang cúi đầu trầm ngâm, quả nhiên chính là Lý Huyền! Nhất thời hắn như rơi vào vực lạnh. mồ hôi lạnh tỏa ra đầm đìa.

-“Nhìn rõ chưa?”

Lý Tư Tư giơ má ửng hồng quynh rũ, khanh khách cười lớn nói:

-“Nếu không phải thất ca cơ trí, trước lúc chết đem nguyên thần của bản thân phong ấn trong thần khí, ta lại có thể cảm ứng được linh lực của huynh ấy? làm sao có thể mau chóng xác định thân phận giả mạo của người nhanh như vậy? cốt cổ phải trừ tận gốc, ai bảo ngươi đắc ý không chú ý? đó đúng là mình làm mình chịu, còn trách ai được.”

Đến lúc này, ả mới có thể đem mọi chuyện đầu đuôi lâu nay nói ra, trong lòng cảm thấy sáng khoái chưa từng thấy, cười như cánh hoa rung linh, lệ cũng không ngừng rơi lã chã.

Sở Dịch vừa kinh hoàng vừa tức giận, thầm tự mình hối hận. Nếu sớm biết như thế, ngày đó dù có phải đem tử Vi tinh bàn hủy đi một lượt, cũng tuyệt đối không để cho Lý Huyền lão ma đầu đó có cơ hội chuyển mình. đọc truyện tại . mới nhất ở

Lý Tư Tư nhẹ nhàng vuốt ve Tử Vi tinh bàn, trong miệng lẩm bẩm mấy câu, đem thiên địa thần lô, càn khôn nguyên khí hồ, thái âm nguyên chân đỉnh, thái cổ hồ phủ, hà đồ long phiến thu nhỏ lại, lần lượt khảm lên trên tử vi tinh bàn.

Tử Vi tinh bàn lần này tỏa ra muôn vạn đạo ngân quang, tung hoành nhấp nháy trong chu vi của lồng sáng lục sắc, giống như một bầu trời đầy sao, lung linh chói mắt, rực rỡ chiếu sáng.

Sở Dịch cùng Tiêu Phiến Phiến nín thở, bị thần quang của tinh đồ thu hút, mắt chói thần mê, nhất thời không nói được lời nào.

Thiên cổ áo bí, được dấu trong tinh đồ này.

Trong động trở nên yên tĩnh không tiếng động, Lý Tư Tư si mê nhìn vào ảo ảnh phiêu hốt bất định của Lý Huyền, như buồn như vui, khuôn mặt cười được bao phủ bởi một vàng sáng huyền lệ, lung linh như hình ảnh qua kính vạn hoa, không thể nắm bắt.

Một lúc sau, nàng mới mở miệng thở dài, dịu dàng nói:

–“Thất ca, huynh có nhìn thấy không? Huynh tốn mấy mươi năm tâm lực, chỉ muốn tìm đủ Hiên Viên tinh đồ cùng lục bảo, cuối cùng cũng tìm đủ rồi. Đợi muội tìm được năm thanh thần binh, giải khai ”hiên viên tiên kinh” sau đó cùng huynh tu luyện thành tiên, từ này đời kiếp kiếp, mãi không phân ly...”

Sở Dịch hứ lên một tiếng, chính muốn thuyết thoại, đột nhiên phát giác vị trí của ba vì sao Thiên Tuyền, Thiên quyền, Diêu quang cực kỳ kỳ quái, đều không hề suy chuyển nằm yên một chỗ, lại nằm đè lên nhau, một ý nghĩ lóe lên:

–“Không lẽ Thiên Tuyền, Thiên Quyền, Diêu Quang ba thanh kiếm này được dấu ở cùng một chỗ sao...”

Tim hắn đập tình thịnh, ngưng thần quan sát, Tử Vi tinh bàn như mô hình chín châu rộng lớn, trên có khắc đầy những đồ án sông núi, mà Thiên Tuyền, Thiên Quyền, Diêu Quang vị trí ba vì sao này đang phát sáng, dường như đều ở khu vực Bắc hải.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, chuyển sang tìm vị trí của hai vì sao Khai Dương, Thiên cơ trên quầng sáng của tinh bàn.

Hắn đột nhiên giật mình, suýt nữa thì phát ra tiếng kêu thất thanh, vị trí Thiên cơ tinh chiếu sáng, không ngờ lại ở vùng phụ cận của Thiên Sơn sơn mạch.

Chính lúc này, điểm sáng biểu hiện Thiên Cơ tinh lấp lánh trên tử vi tinh bàn bắt đầu chuyển động, tỏa ánh sáng màu chanh lung linh, từng chút từng chút một di động về phía vị trí của Tử Vi tinh bàn.

Phiến Phiến í lên một tiếng, nhin không được kỳ quái nói:

–“Đó là chuyện gì thế?”

Lý Tư Tư mắt sáng lên, mặt mày tươi tỉnh, cười nói:

–“Tuyệt diệu! ả ta cuối cùng cũng đến!”

liền đó ả tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay út, đem Tử Vi tinh bàn, Hiên Viên lục bảo thu vào trong ngực áo, ánh bích quang trong động lập tức tắt ngấm.

Sở Dịch giật mình, tuy không biết người ả đang đợi là ai. nhưng chắc chắn cùng thiên cơ kiếm trong bắc đầu thần binh có quan hệ rất lớn....hắn chợt nghĩ ra, buột miệng nói:

–“Cực quang điện mẫu! Người người đang đợi là Cực quang điện mẫu sao!”

Lý Tư Tư sửng người, khanh khách cười nói:

-“Hay ột Sở vương gia thông minh lanh lợi, may mà cô gia đã nắm chắc phần thắng trong tay, nếu không phải cùng người đối địch, đúng thật là một việc huynh hiểm đấy.Bỏ đi...người cứ ngồi yên đấy xem màn kịch hay sắp diễn đi.”

Nàng phất cánh tay trần, khí lãng vô vũ, một lần nữa phong lại kinh mạch của Sở Dịch.

Thử nghĩ,Tử Vi tinh bàn có thể cảm ứng được Hiên Viên lục bảo, Thiên cơ tinh di động, có nghĩa là có ai đó đang cầm nó đi đến đây.

Lôi Khuyết giết chết Nam hải thần ni,đoạt được Thiên Cơ kiếm, lúc chết thần kiếm lại không có trên người hắn, chỉ có một khả năng, chính là hắn trước đó đã giao nó cho Cực quang điện mẫu.

Cứ theo đó mà suy đoán, người đang tới chắc là Lôi Minh Châu vô nghi.

Quả nhiên, qua một lúc sau, bên ngoài động đột nhiên lóe lên tiếng điện chớp sấm nổ,chiếu tứ bề một màu xanh tím, chỉ nghe thấy một giọng nữ tử vang vọng bên tai:

-”Tư Tư muội tử, muội hẹn tỷ đến đây, tự mình vì sao lại trốn chui trốn nhủi như thế? Mấy năm rồi không gặp, tỷ tỷ quả thật nhớ muội lắm, mau ra đây,để tỷ tỷ xem người ngày càng xinh đẹp thế nào rồi nào.

Âm thanh ngọt ngào dịu dàng, nói theo hán ngữ dù có chút không giống, nhưng thanh thoát uyển chuyển, có một sức mê hoặc khó tả, khiến người ta mê mẩn.

Sở Dịch lúc này chân nguyên bế tắc, định lực rất kém, nghe thấy thần hồn mê mẩn, mặt nóng như thiêu đốt, suýt nữa thì cất tiếng đáp lời.

Lý Tư Tư lật tay nắm lấy Ngọc Hành kiếm, tay cầm đèn lồng đi ra khỏi động, khanh khách cười nói:

-“Lôi tỷ tỷ,muội ở đây chờ tỷ đã một ngày một đêm, sao giờ mới tới?Tỷ giờ mà nhìn mặt muội, chỉ sợ nhận không ra thôi...”

Thoại âm chưa dứt, gió lạnh cuộn tới, thổi đèn lồng tắt ngấm, một đạo nhân ảnh như điện xông vào trong động, í lên một tiếng cười nói:

-“Tư Tư muội tử quả nhiên phản lão hoàn đồng, càng lúc càng trẻ lại,thật là làm người ta ghen tị chết đi được.”

Người xoay người nhẹ nhàng hạ xuống đất, làn da cùng y phục đều trắng như tuyết, tóc vàng như lửa, là một thiếu nữ ba tư tuyệt sắc.Đôi mắt xanh lục như nước xuân gợn sóng,khóe miệng như cười như không, trong dáng yêu mị lả lơi lại mang theo vẻ cô ngạo khó tả.

Sở Dịch bị nàng ta liếc nhìn, hấp hấp nghẹn lại,tim đập thình thình, thầm nghĩ:

-“Bà ta là Cực quang điện mẫu sao? sao lại nhìn quen mắt như thế?”

Liền đó, hắn nhớ tới câu chuyện đêm đó Đại bi phương tượng nói, thầm nghĩ:

-“Đúng rồi! quan hệ giữa Sở thiên đế cùng yêu nữ này nhất định không bình thường, vì thế Lý Tư Tư mới cố ý lấy ta làm môi, bức bà giao thiên cơ kiếm ra.”

Quả nhiên nghe Lý Tư Tư cười nói:

-“Lôi tỷ tỷ,tỷ nhận không ra muội cũng không sao, nhưng nếu như tỷ không nhận ra hai người này, mới thật là không được.”

Lôi Minh Châu liếc nhìn Sở Dịch một cái, người run rẩy nhẹ, trên mặt lướt qua thần sắc cổ quái, pha trộn giữa kinh ngạc, phẫn nộ, yêu thương, khổ hận, bi thương,khanh khách cười nói:

-“Sở lang, thì ra là chàng! gần đây nghe nói chàng thai hóa dịch hình,ký thể lên người một gã tú tài nghèo,không ngờ lại biến thành bộ dạng này!Người trước thường nói ta ”Minh châu ám đầu“, có thể coi như lời tiên đoán cho hôm nay!”

Lý Tư Tư nhếch mép cười nói:

-”Xem ra gã bạc tình lang này có hóa ra tro tỷ tỷ cũng nhận ra.Chỉ là hấn đối với tỷ tỷ nhẩn tâm cũng đành, lại còn không niệm tình cũ, giết chết Lôi đình đại đế...tên đàn ông phụ tình bạc nghĩa như thế, đáng bị ngàn đao loạn trảm.

Lôi Minh Châu đôi gò má ửng hồng, cười khanh khách nói:

-“Tư Tư muội tử, ngươi không tiếc mạo phạm thiên hạ, mang theo hấn ngàn dặm xa xôi đến Thiên Sơn, chẳng lẽ chỉ để giúp Minh Châu tỷ tỷ trả thù thôi sao? Vô công bất thụ lộc,cái đại lễ này tỷ tỷ không dám nhận.”

-“Tỷ tỷ tự nhiên biết muội muốn gì mà.”

Lý Tư Tư thản nhiên cười, thò tay cách không tóm lấy Tiêu Phiên Phiên đưa ra phía trước.

“Nếu như tên bạc tình lang đó không đủ đổi lấy Thiên Cơ kiếm, vậy muội thêm vào a đầu này, thế nào?”

-“Cô ta?”

Lôi Minh Châu ngạc nhiên, khanh khách cười lớn nói:

“Bổn cung tuy đối với Tiêu Thái Chân chẳng có hảo cảm, thường muốn bắt ả thay đại ca giải hận cho đỡ tức,nhưng giờ ả đã chết rồi, còn mấy tên binh tằm tướng cua này ta cần để làm gì?”

Lý Tư Tư mỉm cười, không dễ đáp lại, mà dịu dàng nói:

-“tỷ tỷ, tỷ còn nhớ hay không ngày mồng tám tháng giêng bảy mươi sáu năm về trước? Lúc đó Sở thiên đế bị đạo môn truy đuổi, đến trốn ở Đoạn tình cốc trong Thiên Sơn tuyết lĩnh, tỷ bế theo đứa con gái vừa mới chào đời không lâu, vượt ngàn dặm xa xôi đến đó, những muốn gã bạc tình lang ấy nhận con gái mình...”

-“Nữ nhi?”

Sở Dịch lạnh người, vừa kinh ngạc vừa hiểu kỳ:

“Không lẽ Sở thiên đế cùng yêu nữ này có cốt nhục sao?Nếu là như thế, sao chưa từng nghe thấy người ta đề cập đến?”

Hấn khê liếc qua, thấy Lôi Minh Châu sắc mặt đại biến, liền hiểu chuyện đó không phải giả.

Lại nghe Lý Tư Tư thở dài, nói tiếp:

-“Không ngờ tên bàng tình lang đó lòng như sắt thép, hấn không những không nhận, còn lạnh lùng chế diễu, đuổi mẹ con tỷ ra khỏi cửa.Đêm đó cũng giống đêm nay,cuồng phong gào rú,tuyết lớn cuộn bay.Thiên địa mênh mênh, chỉ một mình tỷ cô đơn lẻ loi ôm lấy đứa nhỏ, vừa bi thương, vừa tức giận, chẳng biết đi đâu, cuối cùng đành tạm thời tránh tuyết trong nham động giữa khe núi...”

“Đến nửa đêm, tỷ vừa mới thiếp đi ngủ, bên ngoài động đột nhiên xông vào một nhân ảnh, cướp lấy nữ nhi tỷ đang ôm trong lòng, lại thuận thế một chưởng đánh tỷ trọng thương, đào thoát mất...”

”Tỷ nhịn đau cố gắng truy đuổi, chỉ tiếc thương thế quá nặng, khoảng cách càng lúc càng xa,chỉ đành trừng mắt nhìn người đó xông đến bờ vực, ném đứa con gái của tỷ xuống khe núi.

Sở Dịch thất thanh thấp giọng a lên một tiếng, vừa kinh ngạc vừa hãi hùng.

Lý Tư Tư quay đầu lại than:

-“Sở lang, năm đó ngươi nếu người đã tuyệt tình như thế, giờ hà tất giả vờ mèu khóc chuột làm gì? Năm đó Lôi tỷ tỷ lòng đau như cắt,không màng tất cả đi xuống bên dưới tìm tứ xứ, vẫn không tìm thấy thì thế...trong lúc tuyệt vọng, chỉ đành vừa khóc vừa quay lại Tuyệt tình cốc tìm người, nhưng người lại nghĩ tỷ ấy bày kế lừa người thương hại, không tin bỏ mặc tỷ ấy, thậm chí phát tay áo rời khỏi Thiên sơn,một đi không trở lại...”

Sở Dịch trong đầu cuồng loạn,hồ hấp ghen lại, trước mắt như lướt nhanh qua hình ảnh giống như đã từng thấy qua,Lôi Minh Châu với khuôn mặt đầy nước mắt,tiếng khóc khổ sở đau đớn...hình ảnh đó hiện đi hiện lại. khiến lòng hấn không khỏi đang lên nổi áy náy,thê lương không tên.

Một trận gió lạnh rít gào cuộn tới, ánh đèn bập bùng chiếu sáng khuôn mặt Lôi Minh Châu trắng bệch như tuyết, như lạnh thấu xương, nhìn không được bắt đầu run lấy lấy, nhưng rồi nàng rất mau khôi phục lại dáng vẻ bình thường, khanh khách cười nói:

-“Chuyện xưa đó còn nhắc lại làm gì? Ta đã sớm quên rồi.”

-“Thật thế sao?”

Lý Tư Tư hai mắt long lanh nhìn chằm chằm vào nàng, mỉm cười nói:

-”Lôi tỷ tỷ, thế thì mấy mươi năm nay, tỷ vì sao không ở hoàng cung Ba Tư, lại ẩn cư ở Thiên Sơn tuyết lĩnh này làm gì? Tỷ tìm trên dưới mọi góc ngách của thiên sơn này, có tìm được mảnh xương nào của đứa nhỏ chưa?”

Lôi Minh Châu trong đôi mắt xanh lóe lên sát cơ, hi hi cười nói:

-“Tư Tư muội muội vì sao đối với việc của bổn cung lại rõ như lòng bàn tay thế? Không lẽ năm xưa người cướp con của ta đi, là người sao?”

Lý Tư Tư cười nói:

-“tỷ tỷ, muội cùng tỷ trước nay không thù oán, cướp con của tỷ để làm gì? Nhưng muội biết người cướp nó đi là ai, không những như thế, muội còn biết đứa bé ấy không chết, giờ đang ở đâu...”

-“Người nói cái gì?”

Lôi Minh Châu sắc mặt biến đổi, to giọng quát:

“người ấy là ai? con ta đâu? Con ta giờ đang ở nơi nào?”

Trong lúc kích động, lời thoại còn xen lẫn vài câu tiếng ba tư không rõ nghĩa, đến giọng nói cũng biến thành cổ quái.

-“Cừu nhân của tỷ đã chết rồi. Nhưng con gái của tỷ...”

Lý Tư Tư mỉm cười, đưa Tiêu Phiêu Phiêu ra nói tiếp:

-“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

120. Chương 120: Hỗn Độn Thần Thú

Sở Dịch thân mang trọng thương, không thể vận khí, đành trừng mắt đứng một bên quan chiến, bỗng nhiên nghe thấy từ vách núi phía xa xa truyền lại tiếng cười giòn tan của Lý Tư Tư:

-“Ngu phu nhân, Lôi tỷ tỷ, con nghiệt súc này chịu đói mấy ngàn năm, mấy a đầu đó chẳng bỏ đánh rằng nó đâu. Các người đã thả nó ra, làm chuyện tốt làm đến cùng, nên học theo Bồ tát xẻ thịt nuôi hổ. Cô gia còn có việc trên mình, thứ lỗi không thể bồi tiếp.”

Sở Dịch lạnh người quát lớn:

-“Con yêu nữ đó muốn đến Bắc Hải kiếm Bắc đầu thần binh, mọi người vạn lần không thể ả thoát!”

Bọn người Ngu phu nhân, Lôi Minh Châu trong lòng lo lắng, giờ bọn họ người đông thế mạnh, Lý Tư Tư đang thụ trọng thương, là cơ hội tốt để diệt trừ ả, một khi ả khỏe lại, thu đủ lực bảo, hậu quả thật khó lường.

Bọn họ không dẫn đo được nhiều, theo nhau vòng qua hỗn độn thú, lắng mình theo hướng vách núi tây nam đuổi theo.

Hỗn độn thú đang rất đói, lại vừa mới nuốt được mấy thượng thanh tu chân, tính hung hãn của nó bị kích thích mạnh, hồng to lên một tiếng, xúc tu tỏa ra tứ phía. Năm nữ tu chân chạy chậm, lập tức bị nó cuốn lấy

người, kinh hoảng thét to, cuồng loạn khua kiếm chặt chém xú xu của nó, xì xì mấy tiếng, dịch nhót xanh đen lập tức bắn ra đầy thân, không thể thoát được.

Ngu phu nhân không biết làm sao, chỉ đành quay người hạ xuống, trầm hương kiếm tung hoành phi vũ, liên tục chém đoạn mấy sợi xú tu, cứu được ba người, còn hai người bị hung thú cuốn vào trong bụng, cất tiếng thét thảm thiết chói tai, chắc không sống được.

Bọn người Tô Mạn Như cũng theo nhau quay lại tương cứu, duy chỉ có Lôi Minh Châu không dừng lại chút nào, ôm lấy Phiên Phiên, đuổi theo như bay.

Hỗn nguyên thú ô ô nộ hồng, thu mình thóp lại, trương cái mồm lớn đỏ như máu ra, phun cuồng phong cuộn cuộn, tương dịch mang mùi máu tanh nồng phả vào mũi.

Mọi người hô hấp nghẹn lại, bị gió tanh phả đến khiến khí huyết nhộn nhạo, khó chịu vô cùng, trong lòng lạnh toát, biết trong đó có độc, liền nhịn thở cố sức chống cự.

Mắt thấy thân thể hỗn độn thú hồng quang lấp lánh, không ngừng co lại, rồi đột nhiên phồng lên, Sở Dịch cảm thấy không hay, vội quát:

-“Mọi người cần thận, nó muốn hút chúng ta vào trong.”

Thoại âm chưa dứt, thân hình hỗn độn thú đột nhiên phình to, miệng chồm lại, xú tu cuộn tỏa, một xoáy khí cường mãnh xoanh tròn lập tức hình thành, hút mọi thứ xung quanh vào trong bụng.

Bọn nữ chân không kịp phong bị, cả người cả kiếm bị hút vào trong, kinh hô bất tuyệt, khoảnh khắc có mười mấy người bị cuốn vào trong bụng nó.

Yến Tiểu Tiên cùng Tiêu Văn Tình cũng không trụ được, một trái một phải nắm lấy Sở Dịch, bị lốc xoáy hút xoay vòng vòng, lao vào giữa cái miệng đỏ ngầu đầy xú tu của quái thú.

Tiêu Văn Tình trong lúc nguy cấp nẩy ra một ý, thét lớn:

-“Sở lang bám lấy, vạn lần không được thả tay ra”

Lúc bị hút đến cửa miệng hỗn độn thú, tay phải nàng rút ra Ngọc thước “phỉ lãnh thúy”, mặc niệm “thiên tỏa địa khấu quyết” đâm vào phần thịt mềm của nó.

Cũng đồng thời, Yến Tiểu Tiên dùng hết toàn lực, cắn vào đó thanh Thanh Ly hỏa.

Bích quang đại thịnh, hợp nhất thành một, cắn vào khoe miệng quái thú.

Ba người nhờ đó mà không bị hút vào trong, treo lủng lẳng bên mép quái vật. doc truyện tại . mới nhất ở

Hỗn độn thú đau đớn cuồng hú, thít trong cổ họng rung lên, dịch vị hôi tanh nóng bỏng lập tức như bão tố phun ra ngoài.

Những tu chân bị hút theo đằng sau bọn họ, bị gió tanh phả trúng mặt đẩy bắn ra, hét lên kinh hoàng, người ngã đập vào vách đá, trọng thương hôn mê, kẻ bị rơi xuống vực sâu, được Ngu phu nhân cùng Tô Mạn Như đỡ lấy.

Đường Mộng Yếu lòng hoảng loạn thét lớn:

-“Sư tôn, mau cứu Sở công tử!”

Tình thế cấp bách, nàng không màng an nguy của bản thân, lục y phát phơ, khua Xuân Thủy kiếm xông về phía Hỗn độn thú.

Ngu phu nhân mặt hơi trầm xuống, thét lên một tiếng thanh tao, hai tay áo cuộn xoay, trầm hương kiếm bích quang bạo phát, biến hóa thành một con ly long, uốn lượn bay lên, cuốn chặt lấy hỗn độn thú, cuồng hồng cần nào lưng nó.

Hỗn độn thú bị cần đau, xông lên trời đánh tới.

Khí lãng xông lên tứ phía, đá núi đổ sụp, băng tuyết lông lung lả tả rơi xuống, hóa thành màn vân vụ mờ mờ.

Tô Mạn Như cùng Đường Mộng Yếu một trái một phải cùng xông tới, muốn cứu ba người từ miệng yêu thú, nhưng mỗi lần đều bị sóng khí đẩy ra, không thể tiến lại gần.

Lôi Minh Châu vốn đã xông đến đỉnh núi, nghe thấy tiếng kinh hô của Đường Mộng Yếu, nhin không được quay đầu lại.

Từ xa nhìn lại, Hỗn độn thú cùng thanh ly long đang cuốn lấy nhau, bay lượn gào rú trong tuyết vụ, mồm lớn há ra, lơ mơ có thể thấy ba người Sở Dịch treo trên đó, đung đưa chực rơi xuống, nguy hiểm vạn phần.

Lòng nàng chợt trầm xuống, trước mắt hiện ra khuôn mặt cao quý mà cuồng bá ngạo mạn của Sở Cuồng Ca, nhớ lúc hắn đứng trong ánh hoàng hôn rực rỡ, nụ cười sán lạn vô tà, nhớ tới lúc hắn ha ha ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, thần tình vừa thương tâm vừa tuyệt vọng, nhớ tới lúc hắn lòng như sắt thép, thần sắc lạnh lùng tuyệt tình, nhớ đến vừng chuyện cũ nàng đã cố gắng quên đi mà không lúc nào quên được.

Thân hình nàng thoảng chao đảo, như bị vật gì đánh phải, đau đớn trong lòng, tưởng như không thở nổi.

Phiên Phiên nhú mày nói:

-“Ừi, bà không phải muốn đuổi sao, Lý Tư Tư ôm theo Hiên Viên lục bảo chạy mất rồi kìa!”

Lôi Minh Châu giật mình, quay đầu nhìn lại, bóng lưng Lý Tư Tư càng lúc càng nhỏ, dần biến mất trong gió tuyết mênh mông.

Nàng thoảng do dự, muốn nhắc chân đuổi theo, nhưng không bước được một bước, lòng đau như bị ai cắn xé, nước mắt long lanh che mờ mi mắt.

Lúc này nàng mới phát hiện, thì ra mình từ đầu tới cuối đều không thể quên được tên nam nhân bạc tình đó. Tình cảm lắng lại theo thời gian, canh cánh bên lòng nàng, không phải chỉ là cừu hận, chẳng qua là nàng không dám đối diện với sự thật mà thôi.

“ầm ầm ầm”

Từ xa truyền lại tiếng cự chấn, trời long đất lở, khí lãng bạch sắc như mây tầng tầng xông lên, lơ mơ nghe thấy tiếng nữ đệ tử của Thượng Thanh đệ phái vừa hét vừa khóc:

-“Sư tôn! Sư tôn!”

Lôi Minh Châu mím môi, đặt Phiên Phiên xuống trên hòn đá lớn bên núi nói:

-“Con ngoan, mẹ đi một chút rồi về, con phải đợi mẹ ở đây, không được đi đâu đấy nhé.

Nói rồi không đợi nàng trả lời, nhảy lên như điện kích xông xuống phía hiệp cốc.

Khí lãng cuộn cuộn, tuyết vụ mênh mông.

Lôi Minh Châu ngưng thần nhìn tứ phía, chỉ thấy Ngu phu nhân tựa vào vách đá, nửa người thân khảm lên vách núi lõm, mặt trắng bệch, khoe miệng rỉ máu tươi, rõ ràng đã bị hỗn độn thú đánh trọng thương, hơi thở yếu ớt.

Đường Mộng Yếu, Yến Ca Trần cùng bảy tám Thượng Thanh nữ đệ tử vây lấy xung quay, khóc lóc thảm thiết,

Bên ngoài mây trượng, Tô Mạn Như y phục phát phơ, bay vòng vòng xung quanh hỗn độn thú, du đấu không ngừng.

Hỗn độn thú gầm rú, giương đôi cánh lớn, đẩy nàng không ngừng thoái lui về phía sau. Muốn vịn xúc tu vươn ra khua loạn, cuốn lấy ba người Sở Dịch đang bị treo bên mép, quấn chặt như rắn, chỉ chực bóp chết bọn họ.

Sở Dịch ba người mặt mày tím tái, đầu lưỡi dần thè ra, bị nó quấn đến khó hô hấp, y phục rách bươm, cả người tím bầm, đầy những vết máu hồng đen, đung đưa lên cao cực kỳ nguy hiểm, nhưng từ đầu tới cuối vẫn bám lấy thân binh không chịu buông.

Lôi Minh Châu thấy thế, tim như bị ong chích, lửa hận xông lên đầu quá lớn:

-“Súc sinh mau chịu chết!”

Phong Lôi điện quang luân giao thoa bạo phát, âm âm đánh lên da bụng của hỗn độn thú, khiến nó lật bốn cẳng lên trời, hồng lên giận dữ.

Nhìn thấy nàng quay lại, Sở Dịch hơi ngạc nhiên, vui mừng đến nỗi muốn há miệng cười to, nhưng lại biến thành ho khan liên tục, mặt tím tái, mồ hôi to như hạt đậu cuồn cuộn toát ra.

Yến Tiểu Tiên hai người trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng cổ quái.

Lôi Minh Châu mặt hơi đỏ, hứ lên một tiếng nói:

-“Họ Sở kia, người nghĩ bổn cung cứu người ư? Người hại mẹ con ta phân ly bảy mươi sáu năm, giết đại ca ca, thù sâu như biển, bổn cung phải tự tay giết người trả hận!”

Nói xong, nàng bay lên không trung, lướt qua xúc tu cùng cánh của hỗn độn thú, thẳm biện pháp quyết, thét lớn:

-“Thiên cao địa quảng, như ý tùy hình, nhanh!”

Một thanh loa toàn thanh đồng cơn đánh vào miệng của nó.

“bùng”

Loa toàn thanh đồng cơn vừa bay vừa biến thành lớn, đến lúc chống vào miệng đang há của quái thú, lại càng biến lớn hơn.

Miệng lớn của hỗn độn thú biến dạng, ngậm lại không được, hống kêu ô ô tức giận, muôn vạn xúc tu tất cả đều cuốn lấy thanh đồng cơn, cuồng bạo lắc nó, nhưng đồng cơn như mọc rễ bám vào da thịt, không hề động đậy chút nào.

Bọn Sở Dịch được xúc tu thả ra, a lên một tiếng, hít từng hơi lớn. Không khí xung quanh lúc này cho dù có mùi tanh của con thú cũng trở nên rất ngọt ngào.

Chưa kịp hoàn hồn, đã nghe Lôi Minh Châu quát lớn:

-“Còn không mau lăn ra đây”

Ba người toàn thân bị Tư Hà Tiêu cùng Bất nhiễm phát của Tô Mạn Như cuốn lấy, đẩy ra ngoài.

Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình không chậm trễ, thẳm niệm pháp quyết, cố gắng rút thần khí ra, thuận thế nắm lấy Sở Dịch xông ra ngoài.

Hỗn độn thú tức giận, quanh thân hồng quang bạo vũ, chỉ nghe mấy tiếng lách cách, loa toàn thanh đồng cơn bị nó bẻ thành hai đoạn.

Yến Tiêu hai người lảng mình nhảy ra kịp, còn Sở Dịch chỉ chậm một chút, đã thấy trước mắt tối đen, cái miệng khổng lồ của yêu thú ngậm lại, nhốt hẳn bên trong, cách cách mấy tiếng nhẹ, phát trần cùng tử hà tiêu cùng bị gãy đoạn.

“Đại ca”

Trong tiếng kinh hô của Yến Tiểu Tiên, ngàn vạn xúc tu của yêu thú thể như thiên quân, tầng lớp quần lên thân thể hắn.

Sở Dịch thấy miệng tanh ngọt, máu tươi cuồng phún, không tự chủ được ngã ngửa ra sau, trôi tuột xuống theo cổ họng của nó, nhiệt khí tanh hôi lập tức như sóng lớn phủ vào mặt.

Trong lúc cuồng loạn, Sở Dịch vô thức quờ quạng, nắm được nửa thanh thanh đồng cơn, cố ý dùng lại chiêu cũ, hét to một tiếng, nắm lấy thanh đồng cơn đâm mạnh một cái.

Trong gianh giới sinh tử, không biết từ đâu trong người hắn xuất hiện khí lực kinh người, phập một tiếng, cắm sâu phải bốn xích có dư, khiến hắn dừng lại không rơi xuống nữa.

Hỗn độn thú cuồng hống, lắc lư kịch liệt, thanh đồng côn đó vốn là thượng cổ thần binh, tuy nó đã bị gãy, nhưng vẫn sắc nhọn cứng rắn phi thường, Sở Dịch treo trong cổ họng quái thú, lắc lư đung đưa, khiến hấn kinh hoàng nhưng không hề nguy hiểm.

Chỉ là những vết thương trong người không ngừng thiêu đốt, bị nhiễm độc phong từ dạ dày hỗn độn thú phun ra, như ngạn vạn con kiến cắn xé, đau đớn khó chịu.

Nhưng trong lòng hấn hiểu rõ, lúc này chỉ cần thả lỏng một chút, lập tức vạn kiếp bất phục, đành cắn răng chịu đựng, mặc kệ cho hỗn độn thú lắc lư thế nào, cũng thà chết không chịu buông tay khỏi đoạn thanh đồng côn, không hề ngơi nghỉ, khổ sở nghĩ kế thoát thân.

Mắt đảo nhìn tứ phía, hấn phát hiện dưới chỗ hấn treo một chút, trên vách thịt màu hồng tươi có một động đạo rộng chừng nửa trượng, không ngừng co bóp chuyển động, nghĩ chắc là đường hướng tới tâm phế của yêu thú. Lập tức, hấn nghĩ đến một kế hoạch mạo hiểm.

Lúc này hấn vọng động chân khí, phá đi thể quân bình yếu ớt trong thể nội, ngũ hành chân khí tụ tập trong khí hải bắt đầu muốn chuyển động, một khi nó bộc phát ra, dù có trăm ngàn hỗn thiên nhất khí châu cũng chẳng cứu được hấn nữa.

Sở Dịch nghiêng răng, lòng nghĩ:

-”mặc kệ, đằng nào cũng chết, không bằng cho con súc sinh này chết chung.

Nghĩ rồi hấn không chần chừ, cố gắng leo xuống phía dưới, thuận tay rút nửa đoạn thanh đồng côn ra, xoay người lướt vào thông động đến tim của hỗn độn thú.

Vừa nhảy trong trụ vững được thân mình, đan điền hấn như phiến giang đảo hải, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ hành chân khí cùng lúc xông ra, càng lúc càng mãnh liệt, giằng xé ngũ tạng lục phủ hấn như muốn vỡ vụn ra.

Sở Dịch sắc mặt trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu toát đầy người, hấn tay ôm bụng, cố nhịn cơn đau, dọc theo huyết quản đỏ hồng bò lên phía trước.

Rê ngoặt một lúc, trước mắt sáng lên, chỉ thấy một quả tim khổng lồ đang thành thạch, thành thạch co bóp, hồng quang chói lóa. Mấy sợi huyết quản giống những cánh tay không lồ cuộn vào nhau, tựa dây leo cuốn xung quanh quả tim, khung cảnh này hấn chưa từng thấy qua, giống như một cơn ác mộng.

Sở Dịch hét to một tiếng, dùng hết sức lực, đâm mạnh thanh đồng côn vào quả tim này.

Bích quang lóe lên, oang một tiếng, quả tim trương phồng, bung ra một khối khí lãng chói mắt.

Hỗn độn thú gầm lên dữ dội, tiếng như kinh lôi.

Sở Dịch nghe đầu mình ù lên, ngã ra phía sau, ngũ hành chân khí trong đan điền như thiên lôi địa hỏa, hùng dũng xông ra, xương cốt, kinh mạch, phủ tạng, ý thức của hấn như bị xé thành ngàn mảnh.

Hấn đau đớn hống lên, cuồng loạn quơ cào xung quanh, tình cờ quờ được một sợi huyết quản, vô ý thức cắn chặt lấy nó nhịn cơn đau.

“Phập!”

Huyết tương xông vào cổ họng hấn nóng bỏng, máu tươi tanh đắng như nước lũ trôi vào trong bụng mang theo liệt hỏa phùng phùng vào cơ thể.

121. Chương 121: Tình Vi Hà Vật

“Oang”

Đôi cánh khổng lồ của hỗn độn thú quét sượt qua mọi người, khí lẫm như cuồng phong tấp mạnh vào vách đá, khiến cho đá núi nổ tung, tuyết đổ sụp xuống, vài thượng thanh đệ tử thét lên thảm thiết, ngã bay về phía sau, máu thịt bầy nhầy.

-“Đại ca! đại ca!”

Yến Tiểu Tiên cùng Tiêu Văn Tình muốn chồm đến mà kinh mạch tê rần, hô hấp nghẹn lại, đến ngón tay cũng không động đậy được, đành trừng mắt nhìn hung thú nuốt hẳn vào trong, nước mắt đầm đìa, lòng đau như cắt, khóc nói:

-“Ô tiên tử, Lôi thánh mẫu, cầu xin hai người cứu huynh ấy ra!”

Lôi Minh Châu khổ khẩu tê rần, phong lôi điện quang luân vũ vũ kịch chấn, tựa hồ muốn bay vượt ra khỏi tay, khí huyết nhộn nhạo, trong lòng dâng lên nỗi kinh hãi hoảng sợ chưa từng thấy. đọc truyện tại . Nhưng bà nhìn thấy người xưa táng thân trong bụng quái vật, bi phần nộ hận dâng lên đè nén mọi cảm khác xuống, quát to: Bạn đang đọc chuyện tại

-“Súc sanh, hôm nay không giết ngươi, bốn cung thề không làm người!”

Liền đó bà cắn nhẹ đầu lưỡi, phún ra một tia máu, mặc niệm lương thương pháp quyết.

“ầm ầm ầm”

Trong không trung lóe lên vô số kinh lôi cuộn cuộn, muôn ngàn đạo điện mang như ngân xà loạn vũ, đổ xuống đầu bà, chiếu trời đất bừng sáng!”

-“Thiên lôi địa hỏa!”

Mọi người mấy ngày trước vừa thấy uy lực của ngũ lôi pháp thuật, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hi vọng.

Hỗn độn thú cuồng hồng, mắt vẫy lấp lánh khiến thân hình tròn thung lũng của nó bỗng phát sáng, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào, bốn cánh dang rộng, hưởng điện mầu mãnh liệt xông tới.

Cuồng phong cuộn thổi, băng tuyết bắn tung lên trời.

Lôi Minh Châu trong mắt xuất hiện sát cơ, y phục toàn thân phồng lên, quát lớn:

-“tôn phong ly hỏa, một lôi kim điện, tạt!”

Hai tay giao thoa phi vũ, chỉ quyết biến hóa, hướng nó búng mạnh ra.

Phong lôi điện quang luân hào quang bùng phát, oang một tiếng biến hóa thành một long một hổ, bay lượn trên không, gầm rú đánh mạnh vào hai bên sườn hỗn độn thú, quang lẫm nổ tung đầy trời.

“ngao ô”

Hỗn độn thú trương lớn mõm, xúc tu búng mạnh tới, dường như trong chớp mắt trương to hơn mười lần.

Long hổ song thú nộ hồng lên thảm thiết, bị đánh vụn vụn, chấn bay ra xa, ngân quang lóe lên, biến trở lại lại lôi điện song luân, xoay tròn phi vũ, “hô” một tiếng bay trở lại trong tay Lôi Minh Châu.

Lôi Minh Châu hự lên một tiếng, tiên huyết phun trào, hai tay vang lên những tiếng lách cách, xương bàn tay vỡ nát, toàn thân run rẩy.

“viu viu” mấy tiếng, muôn vạn đạo ngân quang phá cơ thể chui ra, Lôi Minh Châu ngã bay ra sau, chạm mạnh vào vách đá cứng rắn, rồi mới rơi xuống.

“Mẹ”

Phiên Phiên không còn khống chế được nữa, nước mắt như mưa, không màng thân mang trọng thương, khóc lớn phi đến, khua tay ôm lấy Lôi Minh Châu, bay về phía liệt động nơi vách núi bên phải.

Hỗn độn thú cuồng hồng đuổi theo, trương mõm không lồ đẩy máu ra, xúc tu phi vũ, muốn nuốt hai mẹ con nằng vào trong.

Bỗng nhiên thân hình nó co rút, ngừng khựng lại, một vụn con mắt như trời ra, kinh hãi cổ quái nhìn hai người, phát ra những tiếng thét thê lệ thảm thiết.

Nước bọt tanh hôi như mưa rào phun lên người Phiên Phiên, khiến nàng vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, ôm chặt lấy mẫu thân hét lớn, hai tay nắm lấy lục phách dịch, dùng hết sức đâm và bụng yêu thú.

Yêu thú hồng lên cổ quái, đột nhiên như quả bóng da xì hơi, bắn ra ngoài, vô quy tắc văng đi tứ xứ, va đập lung tung, phát ra từng trận hú thảm thiết cuồng bạo mà đáng sợ

Mọi người vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, không biết xảy ra chuyện gì, lòng hồi hộp ngăn người nhìn nó chăm chăm.

Tô Mạn Như lơ mơ đoán được đại khái, cao giọng nói:

-“Con nghiệt súc đó đã thụ trọng thương, mọi người mau đồng tâm hiệp lực, dùng lương nghị kiếm trận đối phó nó!”

Ngón tay búng ra, thanh đồng kiếm bay vọt lên trời, rồi nghiêng nghiêng đâm xuống, kiếm mang chói lòa.

Yến Ca Trần cùng mười mấy nữ chân còn lại đồng thanh hưởng ứng, theo nhau ngưng thần niệm quyết, vận khí ngự kiếm, kết thành lương nghị kiếm trận đơn giản, quang mang lấp lánh, công kích hỗn độn thú mãnh liệt.

Con yêu thú này giống như đã mất khả năng chống cự, bị hồng loạn lên, máu đen bắn ra tứ phía, như con ruồi xanh bay vòng vòng va đập lung tung trong hiệp cốc.

Thân hình khổng lồ của nó không ngừng bị thu nhỏ, cuối cùng bèo nhèo như đồng bùn rơi xuống đất, đập mạnh vào đáy cốc, khiến cho cả rừng núi rung chuyển, băng tuyết rơi lả tả.

Mọi người đuổi theo đến đó, mắt thấy hỗn độn thú như quả núi nhỏ nằm yên trên đất, không hề động đậy, mới cẩn thận tiến đến gần nó, dùng kiếm gầy nhẹ thăm dò phản ứng.

Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình hai người thét lớn:

-“Đại ca!” “Sở lang”

Hai nàng xông lên phía trước, không màng tất cả dùng kiếm đâm vào bụng hỗn độn thú, cổ hết sức rạch ra.

Con quái thú này da dày thịt chắc, cả người toàn vảy cứng rắn như giáp sắt. Thanh ly hỏa cùng Phỉ lãnh thúy của hai người tuy là đạo môn thần binh, nhưng phí mất một lúc lâu, mới rạch được một vết dài tầm ba trượng.

Dịch vị màu xanh vàng lục bụi bắn ra, nhiệt khí cuộn cuộn, mùi hôi tanh phả vào mũi. Dịch vị chảy ra đến đâu, chỗ đó lập tức vang lên mấy tiếng lục bụi, khói xanh tỏa ra, đá xung quanh bị tan chảy toàn bộ.

Mọi người ngửi thấy mùi ấy, đầu váng mắt hoa, khó chịu buồn nôn, trong lòng không ai không phát lạnh, bất giác lùi lại vài bước.

Dịch vị của Hỗn độn thú không những nóng như dung nham, lại là vật chí độc trong thiên hạ, có thể làm tan chảy vạn vật. Sở Dịch bị nó nuốt vào trong bụng đã hai ba tuần hương, e rằng đến xương cốt cũng chẳng còn mấy hạt.

Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình sắc mặt trắng bệch, vừa dùng vải bịt mũi, vừa tiếp tục dùng thần binh rạch bụng tìm kiếm, nước mắt lã chã tuôn rơi, từng hạt rơi xuống thi thể hỗn độn thú, lập tức bốc hơi thành những làn hơi nước li ti.

Mọi người thấy tội nghiệp, cũng tiến lên giúp bọn họ cùng rạch bụng tìm kiếm, nhưng thanh đồng kiếm bình thường vừa chạm phải dịch thể của hỗn độn thú, đã xì xì mấy tiếng, khói đen bốc lên, mũi kiếm nhanh chóng bị ăn mòn không bao lâu sau chuyển thành màu vàng, vỡ vụn thành từng mảnh.

Chỉ có Phiên Phiên ôm lấy Lôi Minh Châu, khóc đến mắt đỏ hồng như hoa đào, không thèm quan tâm đến mọi thứ xung quanh,

Trong khoảnh khắc ấy,nàng không còn chút hoài nghi,sự dè dặt ban đầu, oán hận, ủy khuất tất cả đều tan biến, chỉ còn lại nỗi bi thương hối hận vô tận.

Lôi Minh Châu toàn thân đau đớn, nhưng lòng lại vui mừng hạnh phúc khó tả, run rẩy vươn tay, xoa nhẹ đầu con gái, nước mắt trào mi, mỉm cười nói:

-“Con ngoan, con ngoan, cuối cùng con cũng nhận mẹ rồi sao?”

Phiên Phiên khóc nói:

-“Mẹ, nữ nhi đương nhiên là nhận mẹ rồi!Con lúc trước không nên nói với mẹ như vậy, con con”

Nói đến đây nghẹn ngào, nhất thời không nói được thêm, chỉ òa lên khóc như hoa lê trong mưa.

Lôi Minh Châu bờ mi run run, giọt nước mắt trào ra khỏi mắt, mỉm cười nói:

-“Hài tử ngốc, con là con của mẹ, nói cái gì cũng có quan trọng gì đâu? Mẹ bao nhiêu năm tìm con khắp chân trời góc biển, chỉ mong được nhìn thấy con, nghe tiếng nói của con, giờ cuối cùng đã gặp được con rồi, chết cũng cam lòng.”

Phiên Phiên khóc nói:

-“Mẹ không được chết! mẹ, mẹ đừng chết! mẹ con ta không dễ dàng gì gặp lại nhau,con không ẹ chết”

Nói rồi ôm chặt lấy Lôi Minh Châu, chỉ sợ thả lỏng tay một chút, bà sẽ rời khỏi nàng đi mất.

Lôi Minh Châu vui buồn lẫn lộn, mỉm cười nói:

-“Hài tử ngốc, đời người được trăm năm,sinh lão bệnh tử, ai có thể tránh được.Mẹ sống đã hơn một trăm năm, tuy trường sinh bất tử, nhưng từ trước đến nay không hề được vui vẻ,ngược lại hôm nay là ngày mẹ được mở lòng nhất.Cho dù có chết đi, cũng không uổng một đời.”

Phiên Phiên càng nghe càng thương tâm, sụt rùi khóc lớn, nghẹn ngào không nói nên lời.

Lôi Minh Châu thu ba lưu chuyển,nhìn chằm chằm thi thể hỗn độn thú nằm lù lù không động đậy cách đó mấy trượng, trong lòng thoáng đau đớn, thấp giọng đó:

-“Người ấy đi rồi, vạn vật giai không,đó là tám chữ năm đó cha con khắc trên đỉnh Thiên Sơn này.Hắn trọn đời chỉ yêu có một người, cho dù là mẹ, cho dù là sư tôn con, trong mắt của hắn, đều chỉ là hư không mà thôi.”

Phiên Phiên trong lòng bi nộ thống khổ, nhìn thi thể hỗn độn thú hứ lên một tiếng, hận thù nói:

-“hắn không phải là cha con! Ác nhân bạc tình bạc nghĩa như thế chết cũng đáng! Nếu không vì hắn, mẹ đâu phải chịu đau khổ bao nhiêu năm? mẹ con ta đâu phải phân ly hơn bảy mươi năm?”

Lôi Minh Châu lắc đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười bi thương, bình thản nói:

-“Hài tử,mẹ đã hận hắn bảy mươi mấy năm,nhưng đến bây giờ mới hiểu,không phải là hắn bạc tình với mẹ, mà là tim hắn vốn không thể dung một người đàn bà nào khác.”

Ngừng một chút, bà thấp giọng nói tiếp:

“Ngày đó khi mẹ yêu cha con, cũng như vậy, không màng đến ai khác.Hắn giận mẹ cũng vậy, mắng mẹ cũng vậy, không lý tới mẹ cũng vậy,mẹ từ đầu đến cuối vẫn không bỏ được hắn.Năm đó trên thiên sơn tuyết lĩnh này, sau khi sư tôn con mang con đi mất, mẹ nghĩ là từ đây sẽ hận hắn đến tận xương, thể nhưng, không một ngày mẹ quên hắn được!”

Phiên Phiên khẽ run rẩy, bỗng nhiên nhớ tới Tiêu Thái Chân cũng từng trước mặt nàng nói qua những lời tương tự như vậy, trong lòng nổi sóng, chua xót đắng cay giao thoa, kìm không được liếc nhìn thi thể hỗn độn thú.

Lôi Minh Châu nhìn nàng hiền hòa, trên khuôn mặt trắng bệch ửng lên chút hồng,thấp giọng nói:

-“Cũng giống như vừa nãy, mẹ vốn muốn mang theo con đi kiếm Hiên Viên lục bảo, tu thành tiên kinh, từ đây trường sinh bất tử, mãi không phân ly. Nhưng nhìn thấy hắc bị nguy hiểm, thì không cầm lòng được. Ài... người xưa đã mất, vạn vật giai không, hắc chết rồi, dù mẹ trường sinh bất tử, cũng còn gì hứng thú?”

Phiên Phiên nước mắt nói:

-“Mẹ, mẹ đừng nói thế! Huống chi cha đã chết lâu rồi, hiện giờ chẳng qua là một tiểu tử họ Sở mà thôi, mẹ cần gì phải hi sinh tính mạng cứu hắc chứ?”

Trong đôi mắt đẹp của Lôi Minh Châu khẽ lóe lên thần sắc ảm đạm, lắc đầu nói:

-“Chỉ cần nguyên thần của cha con một ngày còn ở trong thân thể tiểu tử họ Sở, ngày đó cha con vẫn chưa chết. Hài tử, con mau tới giúp bọn cứu tên tiểu tử đó ra đi!”

Nói rồi, bà cố sức vươn tay đẩy Phiên Phiên.

Phiên Phiên nước mắt lã chã, gạt đầu đồng ý, phi thân đến bên cạnh hỗn độn thú.

122. Chương 122: Tình Vi Hà Vật 2

Hỗn độn thú bị rạch ra một vết lớn, nội tạng tung ra ngoài, dịch vị nóng bỏng cuộn cuộn sủi bọt, từ dạ dày chảy ra, đốt tan chảy thi thể nó. Mùi tử thi bị thiêu cháy bốc đầy trời, hòa với mùi hôi tanh của thể dịch, làm người khó mà chịu đựng được.

Những người khác đều từ bỏ, thối lui sang một bên, chỉ có Yến Tiểu Tiên cùng Tiêu Văn Tình vẫn ôm hi vọng, vừa gạt nước mắt, vừa không ngừng lật tung dạ dày quái thú tìm kiếm.

Phiên Phiên nghiêng rằng, chính lúc định tới gần giúp thì liếc thấy một chỗ trên thân hỗn độn thú khẽ chuyển động, nàng giật mình, nhú mày nói:

-“Đó là cái gì thế!”

Mọi người nhìn về phía đấy, chỉ thấy tim hỗn độn thú còn khẽ động đập, lơ mơ nghe thấy tiếng rên rỉ yếu ớt vọng lại.

Yến Tiểu Tiên cùng Tiêu Văn Tình giật mình, chạy vội về phía ấy, khua kiếm rạch nhẹ.

“Phốc” một vòi máu bắn lên, quả tim không lồ tung lên, lăn qua một bên, tiếng một người ho mạnh vọng lại, rồi một bàn tay thò ra, từ từ khua khoắng bên ngoài.

Khuôn mặt anh tuấn đầy máu nhỏ tong tong thò ra, không phải Sở Dịch thì là ai.

-“Đại ca”

Hai người mừng đến phát cuồng, chỉ muốn cười to, nhưng không kìm được lại òa lên khóc, muốn nhào lên bên hắc, mà người như bủn rủn mất hết khí lực, đầu vầng mắt hoa, đầu gối mềm nhũn, ngồi quỵ trên mặt đất.

Mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội chạy đến kéo Sở Dịch ra.

Sở Dịch mặt mày tím tái, ho liên tục, máu tanh tím đen không ngừng từ miệng hắc phun ra ngoài.

Ài này đều lo lắng, nghĩ hắc bị nội thương, ho ra máu không ngừng, chỉ có Tô Mạn Như là thở phào, bình tĩnh nói:

-“Yên tâm, hắc chỉ là uống quá nhiều máu của hỗn độn thú mà bị sặc thôi.”

Nói rồi nàng dùng tay vỗ nhẹ lên lưng Sở Dịch, hắc oa lên một tiếng thổ ra vài ngụm lớn máu tươi nữa, sắc mặt mới dần dần bình thường trở lại, hô hấp cũng đều hơn.

Mọi người nhẹ cả người, giờ mới biết vì sao vừa xong hỗn độn thú đột nhiên phát cuồng và chạm lung tung như thế, không hề có chút lực kháng cự nào.

Không ngờ con hung thú đó muốn ăn Sở Dịch, lại ngược lại bị hấn cắn tâm tạng huyết quản, nuốt mất một lượng máu lớn, cuối cùng cuồng loạn mà chết, đúng là đáng đời.

“Đại ca!”

Yến Tiểu Tiên ôm lấy Sở Dịch, tưởng như vừa cùng hấn cách biệt âm dương, nhin không được òa lên khóc.Tay vừa chạm vào người Sở Dịch, thấy người hấn khi lạnh như băng, lúc nóng như lửa, nàng kinh hãi hỏi:

–“Đại ca, huynh làm sao thế”

Sở Dịch răng va vào nhau lộp cộp, mồ hôi tuôn đầm đìa, qua một lúc mới run giọng nói:

–“máu đó là máu của hỗn độn thú?”

Tiêu Văn Tình biến sắc, thất thanh nói:

–“đúng rồi, máu của hỗn độn thú so với dịch vị của nó còn độc hơn mấy phần, Sở lang, chàng uống nhiều như vậy, mau thổ ra đi!”

Sở Dịch lắc đầu,lấp bắp nói:

–“Không không, uống máu nó ta thấy thoải mái hơn nhiều, cho ta uống nữa đi.”

Mọi người đều kinh ngạc, Lôi Minh Châu thì hơi sững người, rồi khanh khách cười,hỗn hển nói:

–“Thì ra là như thế! Ý trời, mọi chuyện đều là ý trời! Trong cơ thể Sở tiểu tử có ngũ hành chân khí, xung khắc lẫn nhau, tính mạng vô cùng nguy hiểm.Nếu như người khác uống phải máu của hỗn độn chắc chết không sai, nhưng hấn uống vào, thì lại là trong họa được phúc!”

Yến Tiểu Tiên mắt sáng lên, hiểu ra mọi chuyện, vỗ tay nói:

–“Đúng rồi! Hỗn độn thú là thần thú thuộc thổ trong ngũ hành, tâm huyết tuy độc, nhưng lại là vật khó kiếm có thể trung hòa ngũ hành, đại ca uống máu của nó, có thể điều hòa ngũ hành, bồi bổ kinh mạch!”

Lôi Minh Châu cười nói:

–“không chỉ là bồi bổ kinh mạch, ngũ hành chân khí trong cơ thể hấn sẽ hợp lại thành một, sau khi hấn trị lành thương thế,thiên hạ này người có thể làm địch thủ của hấn, chỉ sợ chẳng có mấy người.”

Mọi người bấy giờ mới hiểu ra,lòng thầm lấy làm kỳ, không ngờ trên đời lại có việc trùng hợp như thế. nguồn Ngu phu nhân thở dài một hơi, thấp giọng nói:

–“Mọi sự trên đời đều có thiên ý.Sở vương gia cát nhân thiên tướng, gặp nạn hóa cát,chắc là quý nhân do trời phái đến, giúp người trong thiên hạ vượt qua đại kiếp.”

Tiêu Văn Tình, Yến Tiểu Tiên nhìn nhau mỉm cười,lòng vui mừng khó tả, đắc ý vươn tay cầm buồng tim hỗn độn thú đưa cho Sở Dịch,hấn cầm lấy sợi huyết quản,hút một hơi lớn, cái lạnh cũng dần dần bớt đi.

Đường Mộng Yếu đứng lẫn trong mọi người nhìn hấn chăm chăm hấn, khuôn mặt ửng hồng, khoe miệng khẽ mỉm cười, hòn đá nặng treo trong tim bấy giờ mới được đặt xuống.

Ngu phu nhân nhìn thấy thế, khẽ lắc đầu,cổ gồng tụ lại chân khí, cao giọng nói:

–“Thương thanh chúng đệ tử nghe đây.”

Thượng thanh nữ đệ tử đi theo chỉ còn lại mười mấy người,theo nhau quỳ xuống bên bà.

Ngu phu nhân thần nhiên nói:

–“Sư tôn nguyên chân đã tận, chỉ sở khó qua được đêm nay”

–“Sư tôn”

Các nàng đều biến sắc,nước mắt như mưa,mấy đệ tử tuổi nhỏ nhất không kìm được òa lên khóc.

Ngu phu nhân khẽ xoa tay nói:

-“Thiên mệnh đã định, các con đừng đau lòng quá. doc truyện tại . Trước mắt thiên hạ đại loạn, chúng sinh trong cơn hạo kiếp,các con phải đoàn kết, đồng lòng diệt yêu trừ ma, khôi phục lại thanh bình cho thế giới.”

Ai nấy sứt sùi vâng lời, Ngu phu nhân lại nhìn sang Đường Mộng Yếu, trầm giọng nói:

-”Mộng Yếu, trong đệ tử bốn môn, sư tôn đối với con là kỳ vọng nhiều nhất, vì thế mới sớm truyền chức chương môn cho con, để con tu luyện.Nhưng con trần tâm chưa dứt,tơ tình chưa đoạn, đừng nói là chấn hưng Thượng Thanh môn, cho dù là thanh tâm quả dục để tu luyện trường sinh cũng khó.

-“Sư tôn”

Sắc mặt Đường Mộng Yếu chuyển hồng tạn mang tai, rồi lại biến thành trắng bệch, không dám ngẩng đầu lên.

Ngu phu nhân điềm đạm nói:

-“Hữu tâm trồng hoa hoa không thành, vô tâm cắm cành liễu mọc cây.Con tu chân đã mười mấy năm, không ngờ chịu không được mười mấy ngày thử thách.Hoặc là sư tôn đã bức con thái quá.Chuyện trên thế gian này, phải thuận theo tự nhiên,không thể cưỡng cầu được.”

Đường Mộng Yếu mím môi, nước mắt rưng rưng, trong lòng rối loạn, mục quang kìm không được thấu qua mi mắt, khẽ liếc nhìn Sở Dịch đang đứng cách đó mấy trượng.

Ngu phu nhân khẽ nhíu mày, mắt lóe lên vẻ tức giận. Thất vọng, thương hại, lo lắng bao nhiêu thần sắc pha trộn trong lòng, bà thở dài nói:

-“Bỏ đi, không phải hạt bần đào, hà tất phải trồng ở Côn Lôn?Ngôi vị chương môn của con, giờ giao cho Yến sư tỷ.Từ nay về sau, con không còn là đệ tử của Thượng thanh phái nữa.”

-“Sư tôn”

Đường Mộng Yếu toàn thân run rẩy, ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn về phía Ngu phu nhân, không hiểu vì sao bà lại đột nhiên tuyệt tình như vậy, đuổi nàng ra khỏi sư môn.

Thượng Thanh đệ tử nghe thấy thế kinh ngạc, theo nhau quỳ xuống dập đầu, đồng thanh nói:

-“Xin sư tôn nghĩ lại”

Ngu phu nhân bình thản đáp:

-“Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời.”

Bà từ trong ngực áo lấy là thất ngọc nữ ấn, giao cho Yến Ca Trần, nghiêm giọng nói:

-“Ca Trần nghe lệnh.Sau khi con tiếp nhận ngôi vị chương môn, mau chóng thống lĩnh đệ tử trong phái đến Trường An,đem tin tức này báo cáo thiên hạ, chấn hưng Thượng Thanh, đoàn kết đạo phật các phái, cùng đến bắc hải trừ diệt ma nữ Lý Tư Tư, bình định đại kiếp.”

Yến Ca Trần dập đầu nhận lệnh, tiếp lấy Thất Ngọc nữ ấn.

Chúng đệ tử Thượng Thanh phái đồng thanh hô lớn:

-“Bái kiến chương môn!”

Theo nhau quỳ xuống trước mặt nàng dập đầu bái kiến.

Đường Mộng Yếu mặt trắng như tuyết, nước mắt long lanh, sững người quỳ trên mặt đất, nàng tưởng như mình đang trong giấc mộng, phiêu phiêu hốt hốt, không dám tin những việc đang diễn ra trước mắt.

Cho đến lúc nghe xong câu cuối cùng, thân hình run rẩy, lúc bấy giờ mới hồi tỉnh lại, phủ phục trên đất khóc lớn:

-“Sư tôn! Mộng Yếu không làm chưởng môn cũng không sao, nhưng thỉnh sư tôn đừng đuổi Mộng Yếu ra khỏi sư môn”

Ngu phu nhân lắc đầu, nhắm mắt lại, chuyển giọng dịu dàng nói:

-“Hài tử ngọc, không phải là sư tôn đuổi con, chỉ là thiên ý như thế, duyên phận đã định, con vốn không thuộc về Ngao sơn. Sau khi ta đi rồi, con hãy làm những điều mình muốn, không nhất định phải thành tiên hay không, chỉ cần đạm bạc thanh tĩnh, được sống những ngày bình an...”

Âm thanh bà càng lúc càng nhỏ, nói đến câu cuối cùng, thì không còn nghe thấy nữa.

Ngày ấy sau cuộc chiến ở Trường An, chân khí của bà tiêu hao rất nhiều, đêm nay đấu với Hỗn độn thú lại bị thương nhâm đốc nhị mạch, đã sớm như ngọn đèn cạn dầu, lúc này an bài xong mọi thứ, không còn lo lắng gì, cuối cùng cũng an bình hóa vũ đăng tiên.

Đường Mộng Yếu chờ một lúc không thấy bà nói thêm gì, lòng kinh hãi, run giọng gọi:

-“Sư tôn?”

Nàng liên tiếp gọi mấy câu, nhưng Ngu phu nhân thủy chung vẫn nhắm mắt mỉm cười, yên lặng không nói gì, mới thấy không ổn, thất thanh khóc lớn.

123. Chương 123: Tình Vi Hà Vật 3

Mọi người kêu lên bi thảm.

Lôi Minh Châu ở bên cạnh đột nhiên khanh khách cười nói:

“Tử khứ hà sở đạo, thác thể đồng sơn a”*(1), Ngu Thanh Mi à Ngu Thanh Mi, người tu luyện hơn một trăm năm, không ngờ hôm nay lại phải cùng bốn cung đồng táng hơn Thiên Sơn Hỗn độn cốc! Đạo cũng vậy, Ma cũng vậy, sinh tử luân hồi, nào ai có thể tránh được?”

Thượng thanh nữ đệ tử trong lúc đau đớn, nghe thấy thế, cảm thấy ngứa tai, vài đệ tử trẻ tuổi đứng bật dậy bật kiếm, giận dữ quát:

-“yêu nữ cầm mồm”

Phiên Phiên vốn không ưa gì bọn họ, nghe thấy thế tức giận, sắc mặt trầm xuống, chắn trước mặt mẹ, lạnh lùng nói:

-“Người mắng ai là yêu nữ!”

Một Thượng thanh nữ chân máu nóng bốc lên đầu, quát lại:

-“Người là yêu nữ, mẹ người là yêu nữ, cả nhà bọn người đều là yêu ma nghiệt chủng.”

Phiên Phiên đại nộ, đôi mắt xanh lam xuất hiện sát cơ, khanh khách cười lớn nói:

-“Được! ta là yêu nữ, các người là tiên tử, hôm nay để ta xem tiên tử sống lâu hơn, hay ma nữ sống dai hơn!”

Nói rồi giương tay, bích quang bạo vũ, thanh Thanh đồng nguyệt nha sản vũ vũ quay tròn, như điện phóng về phía Thượng Thanh nữ chân.

Thượng Thanh đệ tử không ai không huyền não mắng chửi, kiếm phong phi vũ, phá trời theo nhau bắn ra, sau khi đầy bay Nguyệt nha sản, kiếm quang như lưu tinh phi vũ, tiếp tục lao về phía Phiên Phiên.

-“Kiếm hạ lưu nhân”

Tô Mạn Như hơi chần chờ, không biết có nên ra tay cứu hay không, thì đã nghe thấy Sở Dịch cao giọng quát, nhẹ nhàng lướt lên trước, đầu ngón tay bắn ra liên lục, thanh quang tung hoành, khiến làn kiếm xoay tròn, những thanh kiếm không sai lệch quay ngược trở lại tay Thượng Thanh đệ tử.

Bọn họ thấy hấn đứng sừng sững, sắc diện hồng nhuận, thần thái sáng láng, dường như thương thế đã khôi phục phần lớn, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, không ngờ máu của hỗn độn thú lại có thần lực như thế.

Yến Ca Trần đầu mày khễ nhừ lại, ẩn đi sắc mặt giận dữ nói:

–“Sở vương gia, con yêu nữ này không những đã giết chết lệnh đường, còn phạm vô số tội nghiệt, có thể nói thập ác bất xá. Ngài sao còn giúp đỡ ả? Thế so với làm điều bạo ngược có gì khác biệt?”

Lôi Minh Châu khanh khách cười nói:

–“Tiểu a đầu nói linh tinh cái gì đấy. Nó là con gái của Sở Cuồng Ca, cũng có thể tính là có nửa phần cốt nhục với Sở tiểu tử. Cha giúp con gái, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không lẽ lại giúp bọn đạo cô chẳng thân thích gì như bọn ngươi sao?”

Sở Dịch lờ đi như không nghe thấy, mỉm cười nói:

–“Các vị tiên tử, hàng yêu trừ mà là trách nhiệm của đạo môn, nhưng nhân từ hiếu sinh lại là cái đức của thiên địa. Phiền Phiền tuy làm nhiều điều ác, nhưng ta nguyện ý tha thứ cho nàng, mọi người đuổi cùng giết tận, không bằng cho nàng một cơ hội sửa mình. Huống chi đại kiếp trước mắt, cần phải đoàn kết tất cả mọi người, cùng đối phó với yêu nữ Lý Tư Tư, là tất phải chém giết lẫn nhau, vọng động can qua?”

Yến Ca Trần uất ức nói:

–“Sở vương gia đã một lòng bảo hộ ả như thế, chúng tôi cũng không còn gì để nói. Tình thế khẩn cấp, sự mệnh trên người, xin cáo từ.”

Nói rồi khề hành lễ, ôm theo thi thể Ngu phu nhân, phiêu hốt bay ra ngoài cốc.

Thượng Thanh đệ tử phần nộ trừng mắt nhìn Phiền Phiền một cái rồi theo nhau thu kiếm vào vỏ, xoay người đi theo Yến Ca Trần.

Đường Mộng Yếu định đuổi theo, nhưng nhớ ra mình đã bị đuổi khỏi sư môn, mắt đỏ hồng, cắn môi dừng bước, lặng người không biết đi đâu.

Nghĩ tới sư tôn đã chết, thiên hạ tuy lớn, nhưng không có chỗ nào cho nàng dung thân, trong lòng đau khổ khó kìm, nước mắt trào qua khóe mắt.

Duy chỉ có Lôi Minh Châu là khanh khách cười, giống như đang vui vẻ sảng khoái khó tả, đợi bọn họ đi xa rồi, mới dương đôi mày thanh tú, bích nhân long lanh nhìn chằm chằm Sở Dịch, như cười như không nói:

–“Sở tiểu tử, ngươi bảo vệ nó được một lần, có bảo vệ nó được suốt đời không? Nếu như ngày khác lại có tên mũi trâu, lừa trọc nào ép bức nó, ngươi có bảo vệ được nó không?”

Phiền Phiền mặt thoáng đỏ, hận thù trừng mắt nhìn Sở Dịch, cướp lời:

–“Ai cần hấn bảo vệ? hấn chẳng phải là cha của con, có quan hệ gì với con.”

Sở Dịch cao giọng đáp:

–“Tiền bối cứ yên tâm, nàng là con gái của tiền bối cùng Sở thiên đế, lại là đệ tử của Tiêu thiên tiên, Sở mỗ tự nhiên có trách nhiệm bảo hộ. Nhưng có một điều kiện, từ nay về sau nàng không được làm chuyện vi phạm đạo nghĩa, thương thiên hại lý nữa.”

Phiền Phiền cau gắt nói:

–“cái gì gọi là việc vi phạm đạo nghĩa, thương thiên hại lý? Ngươi không cho ta làm, thì ta không được làm à? Ngươi tưởng ngươi là ngọc hoàng đại đế chắc?”

Tiêu Văn Tình mỉm cười, dịu dàng nói:

–“Phiền Phiền sư muội, sư tôn đem ngôi vị trưởng môn Thiên Sơn phái truyền cho hấn, lời của trưởng môn, muội có thể không nghe sao?”

Phiền Phiền nhú mày, định cãi lại, thì nghe thấy Lôi Minh Châu vẫy tay nói:

–“Hài từ, con qua đây, mẹ có chuyện nói với con.”

Bà ghé vào tai nàng truyền âm, không biết nói gì, chỉ thấy mặt Phiên Phiên ửng hồng, liếc nhìn Sở Dịch một cái, dậm chân sẵng giọng nói: “mẹ..!”

Lôi Minh Châu cười khanh khách, không nói nhiều nữa, quay đầu nói với Sở Dịch:

– “Tiểu tử, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Từ nay ta giao con gái ta cho người đấy.”

Sở Dịch sững người, cảm thấy trong câu nói đó có pha chút ẩn ý, nhin không được quay đầu nhìn về phía Phiên Phiên.

Chỉ thấy Phiên Phiên hai má đỏ hồng, thần tình vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, quay mặt đi không dám nhìn hắn.

Lôi Minh Châu tâm nguyện đã thành, không còn gì vướng bận, bà ngẩng đầu lên, khúc khích cười nhìn bầu trời đêm với những bông tuyết phiêu diêu bay theo gió, ánh mắt dần biến thành mộng lung phiêu hốt, thấp giọng nói như trong mộng:

– “Xưa ta đi, liễu xanh ngan ngát, nay ta về, mưa tuyết bay bay*. Sở lang à Sở lang, khi chàng sống đối với mẹ con thiếp lạnh khốc vô tình, không ngờ sau khi chết đi, ngược lại ký thể trên một người đáng tin cậy biết lo lắng cho người khác như vậy. Không hiểu hôm nay gặp lại nơi địa phủ, chàng có đối đãi với thiếp tốt hay không?”

Đôi mắt xanh như nước xuân gợn sóng long lanh, khuôn mặt hồng lên càng lúc càng diễm lệ, khoé miệng cười như hoa nở, rồi đột nhiên bà khựng lại, không động đậy nữa, chỉ còn nước mắt trượt ra khỏi khoé mắt, từng giọt thấm trên nền đất, lan tỏa thành đóa hoa nước như có như không.

Phiên Phiên giật mình, thấp giọng gọi:

– “mẹ?”

Trời đất như xoay chuyển, thị tuyền trở nên mơ hồ, nàng muốn khóc, nhưng khóc không ra tiếng, bi thương như sóng triều gào thét, khoảnh khắc cuốn nàng chìm trong đó, đến hơi thở cũng như nghẹn lại.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đều nghĩ mình là một cô nhi mất cả cha mẹ, nằm mộng cũng mơ tới hơi ấm gia đình, có một người mẹ yêu thương, có một tuổi thơ vui vẻ hạnh phúc.

Đêm nay nàng dường như có được tất cả, nhưng rồi chỉ trong khoảnh khắc, mọi thứ đều tan biến.

Từng cơn gió lạnh leo phả lên người nàng, hơi lạnh thấm tận xương, khiến nàng run rẩy.

Nàng quỳ bên cạnh mẫu thân, nắm chặt lấy tay bà, đầu óc trống rỗng.

Hoa tuyết bay lất phất, một bông, rồi hai bông rơi trên vai nàng, rơi trên khuôn mặt còn đọng nét cười của Lôi Minh Châu... tuyết trắng xóa bao phủ mọi thứ.

Từ xa nhìn lại, họ giống như hai người tuyết được khắc trên băng, không hề động đậy, trừ hai dòng nước mắt long lanh trào xuống hòa tan băng tuyết, cùng với tiếng khóc nghẹn ngào nàng cố nén trong đau tột cùng.

Sở Dịch đứng lặng bên cạnh nàng, trong lòng thương cảm khó tả xiết, muốn nói lời an ủi, nhưng lại không biết nói gì mới phải.

Tô Mạn Như áo trắng phất phơ, đứng lặng một lúc lâu, mới điềm đạm nói:

– “Sở công tử, nội thương của người chưa hoàn toàn bình phục, nên tĩnh dưỡng ở đây vài ngày. Tôi đến bắc hải trước tìm tung tích của yêu nữ đó, nếu như có tin, sẽ dùng “nam hải báo hỉ điều” truyền tin cho công tử.”

Nói rồi nàng không đợi hắn trả lời, nhẹ nhàng lướt đi, đạp mây bay về phía bắc.

Sở Dịch không muốn để nàng đi, nhưng chỉ đành nói với theo:

– “Tô tiên tử, Lý Tư Tư nham hiểm ác độc, cô nên cẩn thận!”

Nhìn theo bóng nàng dần nhỏ dần, cuối cùng biến mất sau rừng núi tuyết, hẳn mới thu mắt lại, thấy Tiêu Văn Tình cùng Yến Tiểu Tiên như cười như không nhìn mình, cảm thấy hơi có lỗi, mặt nóng bừng, có tật giật mình, vội quay đầu sang hỏi Đường Mộng Yếu:

-“Đường tiên tử, cô có dự định gì không?”

Đường Mộng Yếu mắt hồng lên, lắc đầu thấp giọng nói:

-“Tôi cũng không biết nữa.Đợi diệt trừ hết yêu ma rồi mới tính.”

Mắt nàng ảm đạm, thần tình cô đơn, trông đau đớn đáng thương khó nói nên lời.

Sở Dịch lòng áy náy, cảm thấy thương hại nàng, nhưng thấy Yến Tiểu Tiên hai người cứ khúc khích nhìn lẫn, lời nói đến trượt đến miệng đành nuốt lại, ho khan một tiếng nói:

-”không sai, yêu ma chưa diệt, nói gì đến chuyện cá nhân?Đợi ngày thiên hạ thái bình, ngũ hồ tứ hải,có chỗ nào không thành nhà được?”

Yến Tiểu Tiên phì cười nói:

-“Đường tỷ tỷ,vạn vật đều là đạo, nơi nào cũng có thể tu chân.Sư tôn tỷ đã không muốn tỷ xuất gia tu đạo,tỷ hoàn tục tu đạo cũng thể thôi.Hay là đi cùng với chúng tôi, trừ diệt yêu ma, cùng ngộ đạo tu chân, có được không?”

Đường Mộng Yếu hơi sững người, rồi đột nhiên như hiểu ra ý của nàng, ngượng đến đỏ cả hai tai, quay đầu không dám nhìn bọn họ. doc truyện tại . Đúng lúc chưa biết nên trả lời thế nào, nàng nhìn thấy trong dạ dày hỗn độn thú có cái gì lấp lánh phát sáng, giật mình,buột miệng nói:

-“Đó là cái gì?”

Sở Dịch quay đầu lại, chỉ thấy trong tương dịch màu vàng xanh bốc hơi nghi ngút, có một cái thanh đồng tiểu đỉnh cao tầm ba thốn, trong bầu trời đêm đầy tuyết lấp lánh tỏa ánh sáng màu xanh biếc lẫn ánh vàng.

Tiêu Văn Tình đi lên phía trước, dùng “phỉ lãnh thúy” khều cái đỉnh đó lên,tò mò nói:

-“Cái đỉnh này thật kỳ quái, ngăm trong dạ dày hỗn độn thú mà không hề hoen gỉ chút nào,không hiểu là nó làm bằng chất liệu gì.”

Mấy người Sở Dịch vây quanh nàng,ngưng thần quan sát.

Chỉ thấy trên ba chân của cái thanh đồng đỉnh nọ phân biệt khắc “Thiên”, “địa”, “nhân” ba văn tự thái cổ, trên thân bình bên ngoài có khắc rất nhiều đồ án hung thú kỳ quái, bên trong có một khối bích quang nhàn nhạt, cuộn cuộn lấp lánh, nghiêng cũng không rơi ra,nếu nghe kỹ, có thể nghe thấy một âm thanh tựa như tiếng phong lôi hô khưư.

Yến Tiểu Tiên hơi thở ngen lại, lòng không hiểu sao thấy hồi hộp, chỉ cảm thấy cái thanh đồng tiểu đỉnh này nhìn rất quen mắt, dường như đã thấy ở đâu rồi, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn không nhớ nổi là ở đâu.

Sở Dịch cầm cái đỉnh xoay đi xoay lại, trầm giọng nói:

-”Cái đồng đỉnh này hình dáng quái dị,lại ở trong bụng hỗn độn thú, không lẽ là thần khí của vị tiên nhân nào đó thời thượng cổ, bị hỗn độn thú nuốt mất?”

Yến Tiểu Tiên giật mình, đột nhiên nhớ lại hồi bé, mẹ nàng từng nói qua vài câu thần bí, lập tức như ma sai quỷ khiến, buột miệng đọc lại:

-“lăng lăng kiền khôn hạo hạo kỳ nhân tứ thiên xuân thu thập vạn anh hồn”

Thoại âm chưa dứt, cái thanh đồng tiểu đỉnh nọ rung lên trong tay Sở Dịch, tỏa bích quang chói mắt

Mọi người đều kinh ngạc, ai nấy đều sững sờ.

Sở Dịch trầm giọng hỏi:

-“Muội tử, muội vừa niệm cái gì đấy?”

Yến Tiểu Tiên sắc mặt trắng như tuyết, thần tình hốt hoảng, qua một lúc sau mới từ từ nói:

-“Muội cũng không biết,muội hồi bé từng nghe mẹ đọc qua mấy đoạn văn, nói là muội phải nhớ cho kỹ, sau này tất có chỗ dùng.Không biết vì sao, muội nhìn thấy cái thanh đồng đỉnh này, trong đầu đột nhiên nhớ lại mấy đoạn văn ấy.”

Sở Dịch cùng mọi người nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc,lờ mờ đoán được trong cái thanh đồng đỉnh này nhất định có ẩn giấu một bí mật lớn, liền đó, hần nín thở ngưng thần nói:

-“nếu là như thế, muội niệm toàn bộ ra thử xem nào.”

Trong lòng Yến Tiểu Tiên đột nhiên xông lên một nỗi sợ hãi không tên, nắm chặt lấy tay Sở Dịch,định thần niệm lại một lần nữa:

-“lăng lăng kiền khôn hạo hạo kỳ nhân tứ thiên xuân thu thập vạn anh hồn ngũ tộc thần thú tam giới chi môn”

Thanh đồng nọ thúi quang bùng phát, vù vù rung chấn,khối bích quang trong lòng đỉnh rung động, “hô” một tiếng theo ngữ điệu tiết tấu của Yến Tiểu Tiên dần dần nổi lên,tiếng gào rú thấp trầm mà chói tai, giống như phong lôi cuộn cuộn nộ hồng, lại giống như mang theo tiếng ai đó hoặc con thú nào đó rít gào.

Yến Tiểu Tiên càng niệm càng nhanh, thanh đồng đỉnh rung động càng lúc càng mạnh, rồi đột nhiên nó rời khỏi tay Sở Dịch bay lên cao ba trượng, trôi nổi giữa tầng không, xoay tròn gấp rút, bắn ra vạn đạo thanh quang.

Mọi người giật mình, hàn ý lan tỏa trong cơ thể, đến Phiên Phiên đang như người tuyết bất động cũng nhin không được ngẩng đầu lên nhìn.

“Oang”

Thanh đồng đỉnh bích quang cổ vũ, đột nhiên bắn vọt lên trời, trong không trung hóa thành những đồ tượng khiến mọi người há mồm trợn mắt.

Chú thích

1.

Thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc dĩ ca Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Tử khứ hà sở đạo, thác thể đồng sơn a”

Đây là hai câu cuối trong bài “Văn ca” của Đào tiềm(còn gọi là Đào Uyên Minh).

ý nói cảnh người thân đưa tang chưa hết sầu bi, người khác lại hát, người chết chẳng nói được gì, chẳng qua gửi thân ở núi Lăng, cuối cùng hòa tan trong núi,

Bài thơ đang tả quá trình đưa tang, đột nhiên lại tả sang người đưa tang..Nhìn trên hình dáng bia mộ có thể biết thân phận của người được chôn,cuối cùng kết luận:

“Chết rồi còn nói được gì, táng thân trên cùng một ngọn núi”.

Ý tứ là người sau khi chết còn nói được gì,thi thể phó thác cho tự nhiên, hóa thành một nắm đất dưới chân núi,vô luận là đại quan quý nhân, hay là dân thường bách tính, không ai tránh khỏi.Bài thơ thể hiện cái nhìn khoáng đạt lạc quan chưa từng có xưa nay của Đào Uyên Minh.

Hoang thảo hà mang mang, bạch dương diệc tiêu tiêu

Nghiêm sương cửu nguyệt trung, tổng ngã xuất viễn giao

Tứ diện vô nhân cư, cao phần chánh tiêu?.

Mã vi ngưỡng thiên minh, phong vi tự tiêu điều

U thất nhất dĩ bế, thiên niên bất phục triều

Thiên niên bất phục triều, hiên đạt vô nại hà

Hướng lai tương tống nhân, các tự hoàn kỳ gia.

Thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc dĩ ca

Tử khứ hà sở đạo, thác thể đồng san a.

Dịch ý:(không tìm được link, mà cũng chẳng có tài dịch thơ, thôi ai có hứng thú thì đọc tạm vậy.

Đồng hoang sao mênh mênh,rặng bạch dương xào xạc

Trong sương lạnh tháng chín, tiễn người ra ngoại thành

Bốn phía không bóng người,mộ phần sao tiêu điều.

Ngựa ngẩng lên trời hí, gió vì đâu hoang lạnh

U thất đã đóng rồi, ngàn năm không mở lại

NGàn năm không mở lại, hiễn đạt thì có làm sao

NGười đến đưa tiễn, ai cũng còn gia đình riêng.

Người thân cứ buồn, người khác cứ vang ca.

Chết rồi biết nói gì, táng thân cùng một núi.

2.Xưa ta đi,liều xanh ngan ngát, nay ta về, mưa tuyết bay bay

hai câu thơ của một tác giả vô danh trong kinh thi.

“tích ngã vãng hĩ dương liễu y y.kim ngã lai tư vũ tuyết phi phi”

Bài thơ là lời người xuất chinh hồi tưởng ngày ra đi, dương liễu phát phơ,đến lúc về mưa tuyết đã rơi đầy trời.Miêu tả thời gian trôi qua từ xuân sang đông với những nhớ thương của người ra trận.

Các bạn có thể tìm hiểu kỹ hơn phân tích thơ theo link

124. Chương 124: Bắc Minh Hữu Ngư

“Bùng”

Thanh đồng đỉnh tỏa thanh quang chói chang đầy trời, khiến hiệp cốc nhuộm một màu xanh nhạt.Hàn phong thổi mạnh, hoa tuyết theo nhau rơi, trong ánh sáng xanh tựa như những chiếc lá phiêu lãng trong gió.

Trên không trung bích quang cổ vũ, rồi đột hóa thành huyễn ảnh một thiếu nữ thanh lệ tươi tắn, mắt hạnh ngân ngấn nước,thương tâm nhìn thẳng vào một người, nước mắt thành dòng lã chã rơi, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười buồn bã.

-“Tiên muội!”

Sở Dịch giật mình, mọi người cũng thất thanh kinh hô, vừa kinh ngạc vừa kỳ quái.Người con gái trong huyễn ảnh sao giống Yến Tiểu Tiên y hệt.

Đưa mắt nhìn sang, hắn thấy sắc mặt Yến Tiểu Tiên trắng bệch, nhúu mày sững người không nói, khuôn mặt tràn đầy thần sắc kinh hãi mơ hồ,không hiểu nguyên do.

Sở Dịch chợt lóe lên một ý nghĩ:

-“Cái thanh đồng đỉnh này là vật thượng cổ,làm sao có thể chiếu ra khuôn mặt của Tiên muội được?không lẽ...”

Trong khoảnh khắc hắn mơ hồ nhớ tới cái gì đó, nhưng lại cảm thấy điều đó quá khó tin.

Còn không đợi mọi người hồi thần lại, huyễn ảnh nữ tử đó bỗng bình như sóng, từ từ biến thành một huyễn cảnh mỹ lệ khác lạ, biển khơi thành thị như lướt qua trên từng không, biển ảo liên tục.

Rồi họ thấy một đại lục mệnh mông, tàn dương như máu, cỏ mọc cao, như sóng rạp mình dập dờn theo từng ngọn gió, muôn vạn hung cầm áp mình cấp tốc bay là là trên mặt đất, hung thú cuồng bôn, xem lẫn vô số kỵ binh, thể như bài sơn hải đảo.

Tuy không nghe thấy âm thanh, nhưng hình ảnh hiện lên sinh động, cả thiên địa trên đó dường như bắt đầu rung chuyển.

Trên bình nguyên cờ quạt dương lên từ tứ phía, đại quân như sóng triều xông lên chém diệt, khoảnh khắc biến nơi đó thành một trường thảm sát bi tráng tanh mùi máu.

Quần thú hồng lên, người nghiêng ngựa ngã, cờ rạp theo nhau gãy xuống, tiến đá như mưa, hung cầm đầy trời trúng trên lá tả rớt xuống, khoảnh khắc thấy chất đầy núi, máu chảy đầy đồng, thiên địa mệnh mông biến thành một phiến hồng tươi chói mắt.

Kỳ sơn dị thủy, hung cầm yêu thú, cùng bao nhiêu khuôn mặt sống động đều đưa lướt qua trước mắt, rồi vội vã tán loạn vỡ tan, như một cơn ác mộng.

Mọi người càng xem càng kinh dị, hô hấp ngừng lại, mắt lóa thần mê, không nói được câu gì.

Bọn họ tuy đều kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng thấy qua chiến trường thảm liệt bi tráng như thế, không những thế, điều làm bọn họ chấn động nhất, là muôn ngàn hung cầm mãnh thú chưa hề thấy qua.

Ma mót lông dài, tê giác xanh, báo mọc cánh, sư tử, chim cánh rồng....không con nào không là những loại chim thú hiếm thấy chỉ có trong truyền thuyết, vô số những chiến sĩ đang dũng mãnh chiến đấu, ai nấy đều mặc những trang phục kỳ dị, tưởng như đến từ thời viễn cổ hồng hoang.

Sở Dịch tim đập thành thịch, trầm nghĩ:

-"Không lẽ những huyễn ảnh thật sự chiếu lại hình ảnh của trận chiến thái cổ? Những hình ảnh này đã bị phong ấn trong thanh đồng đỉnh mấy ngàn năm, sao giờ mới được giải phóng ra? Những pháp quyết Tiên muội niệm rất cuộc là cái gì? Trong thanh đồng đỉnh này còn ẩn giấu những bí mật gì nữa?"

Suy nghĩ chưa dứt, đột nhiên thấy chúng nữ đồng thanh kinh hô, chỉ nhìn thấy trong không trung dần hiện lên hình ảnh thiên địa hồng lô.

Bên cạnh lò lửa, một nam tử tuấn tú hoàng bào long úy đang ngồi xếp bằng, y phục bay phấp phất, chỉ quyết phi vũ, bảy thanh thần kiếm hình dạng khác nhau lăng không quay tròn, rồi lần lượt chui vào trong lò.

Yến Tiểu Tiên đầu vai run nhẹ, thấp giọng nói:

-"Đúng rồi, đó chắc là Hoàng đế đang luyện Bắc Đẩu thần binh!"

Sở Dịch vươn tay dịu dàng nắm lấy tay nàng, kéo nàng vào trong lòng, cảm thấy đầu ngón tay nàng lạnh như băng, tự hấn cũng không khỏi rùng mình. Từ đáy lòng hấn, nỗi bất an dâng lên càng lúc càng mạnh lên, như một cái lồng sương mơ hồ nặng nề bao trùm lấy hấn, khiến hấn thở không được.

Huyễn ảnh đột nhiên biến đổi, chiếu sang rừng Hoa sơn hùng vĩ.

Nam tử mang hoàng bào vương úy nọ đứng trên đỉnh Liên Hoa phong, khoa tay áo bắn ra Thiên xu kiếm hoành không phi vũ, lờ mờ nổi lên hư ảnh một con lục giác thanh long gào rú bay lên, rồi thanh mang thu lại vào giữa hai ngọn núi, nó biến thành Thương long linh hũng vĩ liên miên.

Tiếp đó, lần lượt xuất hiện hình ảnh Hoàng đế đến Côn Lô, Nam cương dùng "Khai Dương kiếm" cùng "Ngọc hành kiếm" phong ấn Bạch hổ, Chu tước.

Xem đến đây, trong lòng mọi người đều không còn hoài nghi. Thanh đồng đỉnh nhất định là Thượng cổ thần khí, vì thế mới ghi được bao nhiêu sự việc phát sinh thời thái cổ, cách mấy nghìn năm, một lần nữa chiếu lại cho bọn họ.

Bích quang trong không trung tầng tầng lung linh, dần hóa thành tuyết nguyên minh mang, băng dương trải dài, chính là Bắc Hải cực địa.

Hoàng đế cười sòng lướt đến, chân đạp trên mặt băng. đọc truyện tại . Một con quái thú không lồ tựa rắn, tựa rùa gầm hồng xung thiên, cười lên sòng lớn, bị ông dùng ba thanh thần kiếm bắn trúng, lập tức bị hồng rơi xuống đất, hắc quang lóe lên, vùng vẫy một lúc rồi hóa thành một quần đảo như con rùa khổng lồ.

-“bắc hải quy xà đảo!”

Tiêu Văn Tình sắc mặt vi biến, thất thanh nói:

-”Không lẽ đảo đó là do Huyền Vũ hóa thành sao? Ba thanh thần kiếm còn lại đang ở trên đó sao?”

Mọi người giật mình, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Quy Xà đảo là một đảo núi lửa cực kỳ bí mật trên Bắc Hải băng dương, đảo hình dáng giống quy xà, trên đó mọc rất nhiều kỳ hoa độc quả, tương truyền là nơi Thái cổ thần vu luyện chế đan dược, được xem là một trong những hiểm địa của thiên hạ.

Tiêu Văn Tình, Phiên Phiên năm đó từng theo Tiêu Thái Chân lên đảo hái “Vô ưu thảo”, không cẩn thận ăn phải độc quả, cử tử nhất sinh, ấn tượng rất sâu sắc, không ngờ ba thanh thần kiếm cuối cùng được giấu trên đó.

Đôi mắt xanh của Phiên Phiên bừng lên lửa giận, nghiêng răng nói:

-“Nếu là như thế, còn đợi gì nữa? Bọn ta phải chanh chóng lấy được thần binh trước Lý Tư Tư, thả huyền vũ thần thú ra, giết ả vì mẹ báo thù!” tại

Thoại âm vừa dứt, thanh đồng đỉnh vù vù rung động nhẹ, bích quang tắt ngấm, rơi trở lại vào trong tay Sở Dịch.

Sở Dịch cầm lấy đỉnh đồng, lòng nặng nề như đeo đá, cảm thấy có quá nhiều điều không thỏa đáng, nhiều nghi vấn không giải được. Nhưng lúc này tình thế nguy cấp, cho dù biết là núi đao biển dẫu, cũng không thể không đi.

Nghĩ đến đó hào tình nổi lên, ha ha cười nói:

-“không sai! Trời đã để chúng ta đêm nay gặp hỗn độn thú, để Tiên muội giải khai được huyền ảnh trong thanh đồng, có thể nói là đang giúp chúng ta! Chúng ta cùng đến Bắc hải, giết yêu nữ đó không kịp trở tay!”

Mọi người sau đó tìm vài cây đại thụ làm quan tài, đào đá đắp mộ, lấy đá làm bia, an táng cho Điện mẫu.

Phiên Phiên nhìn mẫu thân nhập thổ, những bi thương nàng cố kiềm chế lại như nước lũ tràn đê, thất thanh khóc một hồi. Mọi người thấy thế, liên tưởng đến tình cảnh của mình, không khỏi cảm thấy thương tâm, trầm mặc không nói.

Sau khi thu xếp xong, năm người bọn họ cười gió bay về phía đông bắc.

Trong năm người, trừ Đường Mộng Yếu, những người khác đều nội thương chưa khỏi, hoặc là chân khí giảm sút, tu vi không được như trước, vì thế không dám phi hành với tốc độ quá nhanh.

Qua vài trăm dặm sau, chân khí dần dần thông suốt, họ mới tăng tốc.

Núi tuyết nhấp nhô, trắng sáng lặn về phía tây, bọn họ bay dọc theo những đỉnh núi cao thấp, thân ảnh phiêu hốt như đàn nhạn.

Lúc này là đầu năm, cái lạnh mùa xuân còn vương lại.

Vượt qua Thiên Sơn, phía đông bắc là một phiến hoang mạc, ánh dương vừa lên, gió lạnh thấu xương, hoàng sa mông lung phủ đến, khiến mặt bọn họ đều đau rất.

Qua giữa trưa. hoang mạc cuối cùng cũng hết, bọn họ xuyên qua thảo nguyên minh mông, lá cỏ dập dờn, vài con dê lẻ loi đang ăn cỏ, thỉnh thoảng lăm mơi gặp mấy túp lều cũ nát tiêu điều, bay phấp phật trong gió.

Đi không ngừng nghỉ hơn bốn thời thần, Phiên Phiên, Tiêu Văn Tình hai người chân khí không đủ, thở hổn hển, không thể đi tiếp được.

Bọn họ đành dừng lại nghỉ trên bên hồ, đến trang trại gần đó mua sữa cùng thịt cừu, ăn uống đầy đủ, tự mình ngồi điều tức nghỉ ngơi một lúc rồi mới tiếp tục lên đường.

Càng đi lên phía đông, làng mạc, dê cừu càng hiếm, mặt trời dần lặn về phía tây, cỏ dại đung đưa, chỉ còn mấy con ưng lượn vòng tròn giữa tầng không, quang cảnh bị thương tịch tịch khó tả.

Đến hoàng hôn, bọn họ tới bên ngoài An Bắc đô hộ phủ, ráng chiều như máu, trên thành lầu cờ liễn phấp phới, trừu tiếng gió ra, không nghe thấy chút âm thanh nào khác.

An Bắc đô hộ phủ là trọng trấn phía Bắc của Tây đường, quản lý các bộ lạc Hồi hột, có tinh binh năm vạn thường trú, xung quanh thiết lập vài biên tập (thị trấn vùng biên), thương nhân tụ tập, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng đi suốt trên đường, bọn họ thấy xung quanh lạnh lẽo, không hề gặp một thương đoàn nào, lòng đã thầm thấy kỳ quái, thời khắc này nhìn thấy thành lâu cô tịch phía xa xa, thành môn mở rộng, càng cảm thấy bất diêu.

Lúc vào trong thành, dự cảm bất tường quả nhiên đã ứng nghiệm. Tứ xứ tường vỡ ngói đổ, cây cháy gạch vỡ, giống như đã bị đại quân lướt qua tàn phá, bại trận thảm thương.

Phố phường trống không không một bóng người, càng không nói đến quân thủ thành.

Chỉ còn một con mèo đen lẻ loi đứng trên cột nhà gãy đổ nghiêng, nghe tiếng bước chân, cong người thủ thế, dương đôi mắt xanh cảnh giác trừng trừng nhìn bọn họ.

Từ phía nam gió lạnh thổi đến, mang theo mùi máu tanh cháy khét nồng đặc.

Con mèo xù lông, kêu lên một tiếng thảm thiết, nhảy khỏi cột nhà đổ, biến mất vô ảnh vô tung trong ráng chiều.

125. Chương 125: Bắc Minh Hữu Ngự (2)

Sở Dịch giết mình, cùng mọi người chạy về hướng nam.

Qua góc phố, hẳn thấy mấy trăm con chim kền kền nháo nhác, kêu oang oác quái dị, như mây đen bay vòng vòng trời.

Mọi người hít vội một hơi không khí, Đường Mộng Yếu a lên một tiếng kinh ngạc.

Quảng trường đầy xác người chết nằm san sát, già trẻ nam nữ, thậm chí có cả đứa bé chỉ vài tháng tuổi cũng gặp thảm cảnh.

Những người đó hoặc là bị tên bắn chết, hoặc là bị chặt đầu, có người bị moi tim mổ bụng, ruột gan, nội tạng dầm máu trải trên nền đất, trong giá lạnh kết thành những phiến băng hồng.

Trên cây xung quanh đó có cắm một hàng trường mâu, trên đó còn treo đầu những nữ tử, mặt kinh hãi bị phần, nhìn thấy mà thương tâm.

Phía dưới hàng mâu là vô số thi thể nữ nhân không đầu nằm ngang dọc trên đất, trên mình đầy vết tím bầm, thậm chí bị cắt mất đầu vú, hạ thể máu đen ngưng kết, dường như sau khi chịu gian nhục, mới bị chém đầu lấy vui.

Làm người phát run nhất là mấy trăm đứa trẻ bị trói chặt như bánh nếp, xếp thành tháp ở chính giữa quảng trường, đặt trên than củi thiêu sống. Da thịt cháy đen, những đứa trẻ ấy đè lẫn lên nhau, không nhận ra được tử thi của ai với ai nữa.

Sở Dịch vừa kinh hãi vừa tức giận, cổ họng dường như bị ai bóp nghẹt. Ngay đến bọn Phiên Phiên vốn hành sự tàn độc, cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng tàn nhẫn bạo ngược đến thế, trong lòng thâm kinh sợ.

Tiêu Văn Tình cúi người xem xét thương tích của các tử thi, nhíu mày trầm ngâm đó:

-”Loại đao, cung tên này chỉ bộ tộc Hồi Hột mới có, đa phần là những bộ tộc Hồi Hột phụ cận đã làm ra chuyện này. Nhưng các bộ tộc Hồi Hột trước nay đều thần phục triều đình, sao đột nhiên lại làm loạn tàn sát như vậy?”

Sở Dịch lửa giận phừng phừng khó trấn áp, nắm chặt tay đấm bức tường đá bên cạnh nát như bột phấn, nghiến răng nói:

-“Năm vạn quân trấn thủ trong thành đã đi đâu rồi? Sao lại để cho bách tính bị người Hồi Hột xâm lăng tàn sát như vậy?”

Thoại âm chưa dứt, bỗng nghe Yến Tiểu Tiên í lên một tiếng:

-“Ồ đằng kia có một người còn sống!”

Từ trong đám thi thể, họ tìm được một trung niên văn quan, bên ngực trái bị một tiễn, mặt không còn huyết sắc, chỉ còn vài hơi thở mong manh.

Được Sở Dịch truyền chân khí một lúc, văn quan nọ “oa” lên một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi, từ từ mở mắt ra, cất tiếng như muỗi kêu thì thào:

-“Các...các người là ai? Có phải man... man tử, sĩ khả sát bất khả nhục... doc truyện tại . nhục, mau mau động thủ đi.”

Sở Dịch trầm giọng nói:

-“Cô gia là Tề vương thánh thượng mới phong, phụng chỉ tới Bắc cương tuần tra, ở đây đã phát sinh biến cố gì?”

Văn quan nọ nghe thấy hần xưng là Tề vương tân nhiệm, bán tín bán nghi, nhưng mệnh ông đã chẳng còn lâu, thì còn để ý chuyện hần là giả hay thật làm gì, liền đó hỗn hển cố gắng kể từ đầu tới cuối một lượt.

Thì ra hôm đó sau đại loạn Tiết Nguyên Tiêu ở Trường An, Đường Nguyên Tông kinh hãi sinh bệnh, Khang vương Lý Triệu Thọ được phong làm thái tử, cùng con gái của Trung Thư lệnh Bùi Vĩnh Khánh, Vương phi Bùi Ngọc Hoàn ngày đêm chăm sóc hầu hạ bên cạnh.

Bùi Ngọc Hoàn thụ long ân, Bùi Vĩnh Khánh đương nhiên cũng theo đó được nở mày nở mặt, thuận thế độc bá triều cương, trừ khử những người chống đối, bãi chức những tiết độ sứ có quan hệ với phe cự thái tử.

Chính vào lúc đó, phiên quân các nước Thổ Phiên, Nam Chiếu đột nhiên xâm phạm trung thổ, các nơi xuất hiện vô số yêu nhân hung thú, khiến triều thần chán nản, các phiên trấn cũng vì thế mà xáo động, quân sĩ bỏ ngũ, nhất thời nội ngoại cùng loạn.

Ba ngày trước, U Yến tam trấn tiết độ sứ Trữ Phúc Hải cùng với Bình Lô binh mã sứ Thạch Tư liên minh mưu phản, hiệu xưng “Thanh quân trắc, an thiên hạ”, trước tiến nhập kinh thành giết cha con Bùi Vĩnh Khánh, sau đó mới diệt phiên bang loạn quân.

Phản quân Trữ Thạch thế như chẻ tre, vài ngày ngắn ngủi đã đánh hạ ba mươi mấy thành, tin tức truyền đến Trường An khiến thiên hạ chấn động. Rất nhiều thẩm trấn, tiết độ sứ có thù oán với Bùi Vĩnh Khánh, hoặc là phản kháng tiêu cực, che dấu cho phản quân, hoặc là gia nhập vào đó, thừa cơ củng cố địa bàn của mình.

Các bộ lạc Hồi Hột hay tin, thừa nước đục thả câu, đánh phá các biên trấn, bạo loạn khắp nơi.

An Bắc đô hộ phủ Đại Đô hộ Lý Trung một bề cùng Bùi Vĩnh Khánh có hiềm khích, một bề sợ uy lực của phản quân, vì thế phía bắc gặp tao loạn, phía nam không có sức tiếp trợ, đành thu quân chống lệnh, yên lặng quan sát tình thế.

Phó đô hộ Trương Tinh Ngọc xuất binh làm phản, chết họ Lý, sau đó thống lĩnh quân đội nam hạ đợi lệnh vua, An Bắc đô hộ phủ chỉ còn hơn tám trăm quân sĩ bảo vệ, mau chóng bị các bộ tộc Hồi Hột đánh bại, quét sạch chẳng còn manh giáp.

-“Bùi Ngọc Hoàn?”

Sở Dịch chợt nhớ ra ngày đó ở Khang vương phủ đã thấy qua thiếu nữ tuyệt sắc đó, lập tức hiểu ra.

Dám nghĩ từ lúc đó, lão hồ ly Bùi Vĩnh Khánh đã sớm bày sẵn thế cờ, cố ý nhân lúc hoàng thượng tới Khang vương phủ, lấy sắc dụ hoặc, vì tương lai hiền con gái để đoạt long ân.

Ai ngờ các phương đều mượn thời cơ, đấu nhau sống chết,cuối cùng còn trai tương tranh, để cho ngư ông được lợi. Kết quả triều dã ly tâm, thiên hạ đổ vỡ.

Nghĩ đến đó, hắn không khỏi nghiến răng, chỉ muốn ngay lập tức quay lại kinh thành trị lão tặc ấy một trận.

Tiêu Văn Tình dường như biết hắn nghĩ gì, thấp giọng nói:

-”Sở lang, trước mắt thiên hạ đại loạn, hạo kiếp đang đến gần,nếu như không mau chóng đến Quy Xà đảo tìm ba thanh thần binh, ngăn cản Lý Tư Tư,không biết sẽ còn phát sinh chuyện gì nữa! Đợi chúng ta bình định yêu ma, mới quay lại tính sổ với lão hồ ly đó cũng không muộn.

Viên văn quan nọ nghe thấy ba chữ “Quy xà đảo”, đột nhiên rúng động,lắm bẩm nói:

-“Quy xà đảo? Quy xà đảo? Không hiểu ở chỗ nào? sao chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, có nhiều người đề cập đến như vậy?”

-“Ông nói gì”

Sở Dịch lạnh người, nắm chặt lấy đầu vai ông,trầm giọng hỏi:

-“Ông đã nghe những ai đề cập đến?Bọn họ hỏi xong đi về hướng nào?”

Viên văn quan bị hắn bóp vai đau buốt tận xương,khuôn mặt trắng xám, suýt nữa thì ngất đi.

Sở Dịch vội thả lỏng tay ra.

Văn quan nọ than đau mấy tiếng rồi mới hốt hển nói:

-“Mấy ngày trước khi thành bị phá, có những quái nhân yêu nữ phục trang kỳ dị từ đại lục đi qua đây, dừng chân tại mã trạm,từ điểm hỏi đường đến Quy Xà đảo.Thám tử cho đó là ám hiệu của địch nhân nên có thông báo cho tôi.”

Bọn Tiêu Văn Tình nghe ông tả trang sức y phục của mấy người đó, không ai không biến sắc.Bọn chúng đều là yêu nhân trong Kim Mẫu môn, Thanh đế môn,Tiêu Diêu Môn của Ma môn.

Không ngờ tin tức về nơi hạ lạc của ba thanh Bắc Đẩu thần binh đã đến tai bọn chúng, vì thế mới truy tìm thẳng được đến đây.

Tiêu Văn Tình nhíu mày nói:

-“Hồng rồi! Những tên khác không nói, Thanh đế môn bách hoa sứ từ đông doanh tới, rất quen thuộc địa hình Bắc Hải này, chỉ sợ sẽ nhanh chóng tìm ra Quy Xà đảo”

Sở Dịch nói:

-“Trận chiến trên đỉnh Hoa Sơn, ta may mắn thắng được Thanh đế,hắn đồng ý suốt đời tuyệt không bước chân vào trung thổ, không lẽ giờ lại nuốt lời?”

Nhớ tới uy phong hung ác khó đo lường của Thanh đế, trong lòng hắn không khỏi phát lạnh.

Yến Tiểu Tiên lắc đầu nói:

-”Con người Thanh đế tuy hung cuồng ngạo mạn,độc ác vô tình, nhưng một lời nói ngàn vàng, chắc sẽ không nuốt lời.Lần này thống lĩnh bách hoa sứ đến tìm thần binh, có lẽ là Bích Hà nguyên quân.

Phiên Phiên hứ lên một tiếng,đắc ý trước tai họa của hắn, trừng mắt nhìn Sở Dịch nói:

-“Bích Huyết Chúc Thanh Hà,Đan tâm tể bách hoa.Lão yêu bà ấy năm đó bị Từ Hàng Tĩnh trai đánh cho tơi bời hoa lá,lần này dám quay lại, chắc đã luyện thành yêu pháp tà công gì đó,tôi tìm tiểu ni cô của người báo thù rồi.” tại

Sở Dịch trong lòng lo lắng, Tô Mạn Như một thân một mình tới Bắc hải, nếu như gặp phải Bách hà Nguyên quân cùng bọn hoa yêu của Thanh đế môn, thì thật là cực kỳ nguy hiểm.Nghĩ rồi hần bật dậy nói:

-“Việc không chậm trễ được nữa, chúng ta phải khởi hành thôi.”

Bọn họ an bài cho viên văn quan, tiếp tục bay về phía đông bắc.

Càng bay lên phía bắc, thời tiết càng lạnh hơn.Thảo nguyên cũng dần dần biến thành tuyết nguyên trắng xóa, cuối cùng chỉ còn những rặng núi cao vút, với những cánh rừng thông xào xạc nhuộm bạc.

Nơi đây không có bóng người, cừu dê cũng tuyệt tích.Thỉnh thoảng mới thấy một đàn hươu phóng vút qua phía dưới, phía sau là mười mấy con chó sói hùng hổ đuổi theo.

Chim kêu liêu lạc,vài con ưng xanh chấp chới khởi phục trên trời, giống như mời gọi đoàn lũ khách không mời từ xa tới như bọn họ.

Mấy người Sở Dịch đi cả ngày lẫn đêm, nhiều nhất cũng chỉ dám nghỉ hai ba thời thần, rồi lại tiếp tục lên đường.

Thương thế của Sở Dịch hồi phục rất nhanh, sau ba ngày đêm kỳ kinh bát mạch đã lành hẳn, chân khí dồi dào rung mãn, phi nhanh như điện.Ngược lại bọn yển Tiểu Tiên thể lực không đủ, bay càng lúc càng chậm.

Cho đến đêm hôm đó, nhìn đàn hươu đang phi nhanh trên tuyết nguyên bên dưới,Sở Dịch mới nảy ra một ý, cười nói:

-“Bọn ta đúng thật là ngốc thật, có bao nhiêu xa phu ngay trước mắt thế này mà không biết dùng, cứ phải khổ sở đi cả ngày lẫn đêm làm gì!”

Liền đó bọn họ chặt cành tùng làm xe trượt, bắt mấy mươi con hươu hoang làm vật kéo, hần cùng mấy cô gái nằm trên xe trượt chóp mắt một chút.

Đến sáng hôm sau, bọn họ được nghỉ ngơi đầy đủ,tinh thần thoải mái,mới bỏ xe trượt, thả đàn hươu, tiếp tục cưỡi gió bay đi.

Cứ lập đi lập lại như vậy, ban ngày thì gấp rút bay, ban đêm chế ra mấy cỗ xe trượt đơn giản, cưỡi hươu phi nhanh về phía bắc, không quá ba ngày năm người đã đến bên Trầm Long hồ Bắc Cương.

Trắng sáng vằng vặc trên không, mặt hồ kết một lớp băng dày, nhuộm bạc lấp lánh, giống như một tấm gương vô biên vô tận.Xung quanh là rừng cây rậm rạp bị tuyết che phủ, cuồng phong thổi qua, làm cuộn lên những phiến sương tuyết trắng xóa.

Tiêu Văn Tình thư thả nói:

-“Từ Trầm Long hồ đi về hướng bắc thêm hơn trăm dặm nữa là đến Bắc hải.Nếu như không có việc bất ngờ, rạng sáng ngày mai, chúng ta có thể đến Quy Xà đảo.”

Thoại âm chưa dứt, từ trên không trung truyền lại một tiếng chim kêu thanh thoát như giọng cười thiếu nữ.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ phía xa bên mạn bắc, có một con quái đểu cánh sắc sỡ đuôi hồng đang kêu cách cách bay vòng tròn trên không, tiếng kêu càng lúc càng thê lương thảm liệt, rồi đột nhiên vọt xuống, không ngừng mổ như điên như cuồng lên mặt băng.

-“Nam hải báo hi điều!”

Sở Dịch chấn động, không lẽ Tô Mạn Như quả thật gặp phải việc ngoài ý muốn, bị vây khốn trong băng hồ sao? Liền đó, hần cùng mấy cô gái tung mình bay đến.

Mặt hồ đóng một tầng băng cứng rất dày,báo hi điều tuy mỏng vừa dài vừa sắc, nhưng sà xuống mổ đến mấy mươi lần,cũng chỉ làm nứt ra một vết rộng tầm nửa thốn.

Sở Dịch như điện lao đến, không hề chậm trễ, mặc niệm ” Luyện kim xích phong quyết” của hỏa tộc”,đầu ngón tay khẽ bung ra

“Bùng!”

Mặt băng lập tức vỡ ra một lỗ lớn.

Báo hỉ điều rít lên một tiếng sắc nhọn, không màng tất cả xông qua lỗ băng chui vào trong nước.

Mọi người thốt lên kinh dị, nghĩ nó thể nào cũng bị nước hồ lạnh buốt chìm chết, không ngờ con chim này bay vào nước, lông cánh lập tức thu lại, thân hình như con thoi, bơi lội nhanh chực cá, chớp mắt đã chẳng thấy tung tích đâu.

Sở Dịch trầm giọng nói:

-“Xem ra nó vội đi tìm Tô Tiên tử rồi! Hồ này nước rất lạnh, chân khí các nàng còn chưa hồi phục, không thể mạo hiểm.Chúng ta chia quân làm hai đạo, ta đi theo Báo Hỉ điều dò xét, còn các nàng đến Quy xà đảo trước tìm nơi hạ lạc của Bắc đẩu thần binh”.

Nói rồi hần không đợi các nàng trả lời, phốc một tiếng như cá lao xuống mặt nước, vội vã đuổi theo báo hỉ điều.

-“Đại ca!”

Yến Tiểu Tiên cảm không được, trong lòng lo lắng,kìm không được cảm thấy có chút ghen tuông, dậm chân nói:

-“Hừ, còn nói là báo hỉ điều vội vàng, muội thấy nóng vội nhất là hần ấy chứ!”

Tiêu Văn Tình khẽ cười nói:

-“Yến tiểu muội, Sở lang nói đúng đó, chia làm hai đường, ai làm việc nấy, thể mới không làm chậm trễ việc chính.”

Nói rồi kéo tay nàng, cùng Đường Mộng Yếu, Phiên Phiên tiếp tục bay về hướng Bắc hải

126. Chương 126: Bắc Minh Hữu Ngư 3

Nước trong hồ lạnh thấu xương, dù Sở Dịch chân khí hùng hồn, khi mới vừa vào nước cũng không khỏi cảm thấy run rẩy.

Nước xanh lam trong vắt, tầm nhìn không hề trở ngại, một đàn cá như đám mây bạc bơi đến trước mặt hần, rồi đột nhiên phân tán ra.Phóng mắt nhìn lại, loại cá này chỉ nhỏ bằng cái muôi nhỏ, thi nhau bơi xung quanh thân hần,lóng lánh ánh bạc chói mắt.

Sở Dịch dùng hỏa nhãn kim tinh quét nhìn tứ phía, liền thấy Báo hỉ điều đang bơi nhanh về phía đông.

Liền đó hần vận khí trong đan điền, ngưng thần tụ khí, thầm niệm “tỵ thủy chân quyết” như cá bơi đuổi theo nó.

Tốc độ của quái điều này rất nhanh, với tu vi của Sở Dịch, mà qua nửa nén nhang mới đuổi theo được nó, cùng nó bơi song song.

Thủy tảo dung đưa, trong nước ánh sáng mờ lung.Đột nhiên đáy nước trước mặt dốc xuống, một bóng đen lù lù vô biên hiện ra, chắc là một liệt động khổng lồ.

Khoảng cách trên dưới rất lớn, thủy lưu cuộn cuộn chảy vào trong, hình thành một cái xoáy nước cường mãnh vô cùng, thuận theo khe động cuộn cuộn chảy về phía đông.

Sở Dịch còn chưa kịp định thần, đã bị xoáy nước cuốn vào trong, lông tóc toàn thân đột nhiên thu lại, hô hấp không được, lòng thầm hoảng sợ nghĩ:

-“Không ngờ nơi đây cũng có chỗ to lớn thế này, dưới đáy hồ sao lại còn có một hiệp cốc địa động to đến thế!”

Dòng chảy cuộn cuộn, trước mặt hẳn là những hòn đá ngầm sắc nhọn gồ ghề dày đặc đứng nhấp nhô. Đàn cá bị cuốn vào thủ thế không được, đập mạnh lên vách đá cứng, để lại muôn ngàn vảy bạc lánh lừng lờ trong nước

Sở Dịch lạnh người, liên tiếp đánh ra mấy chưởng vào đám đá ngầm hẳn sắp va vào.

Không ngờ nham thạch đó kiên cố như huyền thiếc, bị hẳn dùng sức lớn như thế đánh vào, cũng không hề nhúc nhích, ngược lại còn chấn hổ khẩu hẳn đau buốt, kinh mạch tê dại! Hẳn vô cùng kinh hãi, chỉ đành mượn lực phản chấn, bơi vòng sang một bên tránh.

Mắt nhìn thấy Báo hỉ điều rẽ trái quẹo phải, di chuyển tự do, hẳn nảy ra một ý, nhớ tới “nhân thế lực đạo” được nói tới trong thái cổ ngũ hành bí phổ, liền cố gắng thả lỏng toàn thân, cho chân khí tùy ý di chuyển. Toàn thân hẳn phiêu diêu như lá rơi, trôi nổi theo làn sóng, không hề bị thương tích chút nào.

Cái liệt động đó cực lớn, thông thẳng tới lòng đất, ngẩng đầu nhìn lên, ngay đến mặt hồ cũng chẳng còn thấy được nữa, chỉ còn bóng đêm mênh mang cùng vô số thủy tao lả lướt phập phù theo sóng.

Mùi hôi tanh càng lúc càng nồng, dường như từ phía dưới xông lên, làm người muốn ói. Trăm trượng phía trước, thủy lưu cuộn cuộn, lại hình thành thêm một vùng xoáy cuồng mãnh hơn nữa.

Sở Dịch bị vùng xoáy ấy cuốn lấy, phiêu diêu lướt sát vào thành động, đưa tay ra sờ, cảm thấy trơn mềm dị thường, không hiểu là loại bùn đá gì. Rồi hẳn giật mình, trong đầu lướt qua một ý nghĩ khiến hẳn kinh hãi:

-“Không lẽ đây không phải là một cái địa động?”

Hẳn tự khí bùng ngón tay ra, “bục ” một tiếng, khí tiễn bắn vào bức tường động màu nâu hồng, một tia máu bắn ra, tường động giống như một sinh vật sống, không ngừng thu nhỏ về phía sau.

Chính lúc này, hẳn thấy mắt hoa lên, một vật đỏ hồng mềm mại phương viên ngàn trượng từ phía dưới đột nhiên nhô lên, lơ lơ có thể nghe thấy tiếng ô ô như sấm. Mặt nước chấn động, vỗ vào màng nhĩ khiến hẳn khó chịu đựng.

Sở Dịch lạnh người, sờ soạng nắm lấy báo hỉ điều, thi triển trầm long quyết của thủy tộc, chân khí trầm vào đan điền, thế như tiềm long trầm hải, xông lên phía trước bên phải, lướt qua khoảng trống giữa vật đỏ hồng mềm mại nọ cùng tường động.

Dù là như thế, ngực hẳn vẫn bị đợt sóng lớn vỗ tới, tâm phé đau muốn vỡ, cổ họng tanh ngọt, chịu không được phun ra một ngụm máu tươi, lòng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi:

-“Đây là quái vật gì, sao lại có sức mạnh như vậy?”

Khóe mắt liếc sang nhìn, quái vật đỏ hồng mềm nhũn đó không đầu không não, chỉ có một khối, trải dài mấy ngàn trượng, giống như một đầu lưỡi khổng lồ.

-“Đầu lưỡi!”

Sở Dịch chợt nghĩ ra, không lẽ hẳn đang ở trong miệng một con cá hay một sinh vật biển khổng lồ nào?

Ngưng thần xem xét bốn phía, chỉ thấy ở phía rất xa, đám nham thạch sắc nhọn nhấp nhô như rừng vừa xong trên dưới giao thoa, từ từ khép lại, quả nhiên là ngàn vạn cái răng cá.

Sở Dịch hít vội một hơi không khí, không hiểu đây là cá gì, sao lại lớn đến thế! Đông hải long kinh so với nó cũng chẳng bõ dánh răng.

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên hẳn nghe thấy một âm thanh trầm trầm nói:

-“Bắc mình có một con cá,gọi là côn, độ lớn của côn, không biết là mấy nghìn dặm.Tôi vốn tưởng đó chẳng qua là giả thuyết của Trang tử, không ngờ ở Bắc hải này lại có một con côn lớn như vậy.Cổ nhân không lừa chúng ta.”

-“Tô tiên tử!”

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa vui mừng, quay lại nhìn theo hướng tiếng nói, chỉ thấy một bạch y nữ tử nhẹ nhàng bơi trong nước, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào hắn, trên tay cầm phát trần trắng như tuyết, chính là Tô Mạn Như mà hắn khổ công lo lắng.

Báo hỉ điều vậy cánh kêu lên vui mừng, vùng khỏi tay hắn bơi về phía nàng.

Thấy nàng bình yên không sao, Sở Dịch như bỏ được tảng đá trong lòng, vui vẻ đến nỗi nhất thời quên mất mình đang ở trong hiểm cảnh, truyền âm nói:

-“Tô tiên tử cô không sao chứ? Sao lại đến đây?”

Sắc mặt Tô Mạn Như thoáng biến đổi, truyền âm nói:

-“Cẩn thận!”

Thoại âm chưa dứt, từ phía sau một cơn sóng khổng lồ truyền tới, đầu lưỡi khổng lồ của côn ngư vỗ mạnh xuống, Sở Dịch lạnh người, không dám nghĩ linh tinh, cố sức lật tay vỗ một chưởng, khí lẫm cổ vũ, phản lực lớn ngoài sức tưởng tượng của hắn, khiến cả người tê rần,bắn về phía hàng răng khổng lồ sắc nhọn giao thoa phía xa xa đằng sau.

“Viu viu”

Lúc này ngân quang loạn vũ, phát trần của Tô Mạn Như vươn ra, cuốn lấy hông hắn kéo lại về phía nàng.

Sở Dịch mượn lực ấy, xoay tròn phi nhanh, tránh khỏi hàm răng nhọn hoắt trong gang tấc, thâm kêu nguy hiểm thét nói:

-“Mau chạy đi!”

Rồi hắn nắm lấy tay áo nàng,muốn bơi ra khỏi miệng côn ngư.

Không ngờ Tô Mạn Như cuộn tròn tay áo,giữa hắn lại, lắc đầu truyền âm nói:

-“Không được! Lý Tư Tư đã bơi vào trong bụng côn ngư này rồi!”

-“Lý Tư Tư?”

Sở Dịch chấn động, thất thanh kêu lên

-“Hồng rồi, con yêu nữ có Tử Vi tinh bàn dẫn đường,không lẽ ba thanh Bắc đẩu thần binh được giấu trong bụng côn ngư này sao?”

Thì ra Tô Mạn Như truy theo Lý Tư Tư đến đáy hồ này, trong lúc kịch chiến, cả hai bị côn ngư tiềm phục trong đáy hồ nuốt vào.

Lý Tư Tư dường như đã sớm có phòng bị, lập tức bơi vào trong bụng côn ngư.Tô Mạn Như chính lúc đang do dự không biết có nên đuổi theo hay không, thì gặp Sở Dịch đi đến, thế nên mới có chuyện như vừa rồi.

Đúng lúc này, họng côn ngư phát ra những tiếng ô ô rầm rừ, cái lưỡi khổng lồ như bài sơn hải đảo cuộn vỗ xuống,lực đạo lần này thật kinh người, cách xa trăm trượng, hai người Sở Dịch vẫn bị sóng lớn mang theo làn gió tanh đẩy lui về phía sau.

Sở Dịch nghiêng răng, dương mày nói:

-“Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con? Tô Tiên Tử, chúng ta cứ vào bụng nó một phen coi sao!”

Chuyển mắt nhìn, họng con cá khổng lồ này ít ra phải có phương viên trăm trượng, giống như một khe sâu không lồ, nước hồ bị nó nuốt vào đến nơi đó, hình thành một vùng xoáy mạnh vô cùng,tứ phía âm âm xoay chuyển, thanh thể kinh người.

Phía bên dưới đen thui, hoa sóng phun trào như những cái răng trắng lạnh lẽo, nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Sở Dịch trong lòng thoáng qua một tia hàn ý, cười nói:

-“Không ngờ hôm trước vừa mới từ bụng hỗn độn thú thoát thân được, hôm nay đã phải chui vào bụng cá, không lẽ Sở mỗ ăn thịt cá quá nhiều, giờ bị báo ứng hay sao?”

Tô Mạn Như mỉm cười nói:

-“Sở vương gia là người trời phái xuống, phúc lớn mạng lớn, một con côn ngư thì có làm gì được ngài? Nó không phải chịu chung số phận với hỗn độn thú đã là vạn hạnh rồi.”

Sở Dịch sững người, không ngờ nàng lại nói đùa với hắn, ha ha cười nói:

-“Có lời nói may mắn của tiên tử, dù là núi đao biển dầu, Sở mỗ cũng coi như bình địa! Đi nào!”

Rồi không để nàng nói thêm, hắn nắm lấy tay nàng, như thiểm điện lướt qua lưới côn ngư, vọt vào cổ họng nó.

Tô Mạn Như bị hắn nắm chặt tay, đầu ngón tay tê rần như bị điện kích, a lên một tiếng, gò má thoáng hồng, muốn vùng ra, nhưng cả người mềm nhũn, tưởng như không còn chút khí lực nào, trong lòng bỗng trào dâng một nỗi hồi hộp không tên.

Nàng vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, chính lúc định đẩy hắn ra, thì nghe thấy hắn nói:

-“Đường Tiên tử nắm lấy tay tôi, đừng có bỏ ra. Bể khi tỵ thần, tôi có thể đem không khí trong nước thấu qua kinh mạch, truyền đến trong phổi của nàng!”

“bang”

Trong lúc nói, chưởng phong hắn quét mạnh, chân khí xoay tròn phi chuyển, quanh thân hiện lên một lồng khí hộ thân màu bích lục, cuộn cuộn rẽ sóng, tạo thành một bức tường nước cao chừng mười trượng.

Giọt nước theo nhau rơi như mưa, mùi tanh hôi bức nhân. Hai người xoay tròn, lồng khí bị sóng lớn phía dưới kích trúng, lồi ra lõm vào, dường như muốn vỡ tung.

Ruột của côn ngư phát ra mùi hôi nồng nặc, khiến Tô Mạn Như thấy rất khó chịu, đầu mày không kìm được khẽ nhíu lại, ngưng thần tỵ khí, niệm tị thủy quyết, không nói chuyện nữa.

Nàng tuy không sợ đầm rồng hổ huyết, nhưng tính tình thanh cao thích sạch sẽ, đối với vật hôi thối bẩn thỉu rất úy kỵ, tránh còn không kịp, vì vậy vừa rồi mới lưỡng lự mãi không theo sau Lý Tư Tư vào bụng cá.

Sở Dịch biết tâm ý của nàng, vừa không ngừng truyền không khí thông qua cổ tay đến tâm mạch nàng, vừa thầm nghĩ:

-“Đáng tiếc là tất cả pháp bảo có được đã bị yêu nữ Lý Tư Tư đoạt mất, nếu như còn trong mình, thì đã không phải khổ sở tránh nước bẩn thế này.”

Đột nhiên hắn nhớ tới cái thanh đồng tiểu đỉnh trong bụng hỗn độn thú, liền lấy nó ra, nhiệm nhanh pháp quyết, quát:

-“Càn khôn vô cực, thu nhỏ như ý. Lớn lên!”

Không ngờ tam túc đỉnh đồng không hề động đậy, Sở Dịch thay đổi vài loại pháp quyết, vẫn không có hiệu quả, trong lòng thấy rất hiếu kỳ:

“Không lẽ cổ đỉnh này chỉ nghe những pháp quyết của Tiên muội thôi hay sao?” Nguồn tại

Liền đó hắn bắt chước những lời Yến Tiểu Tiên đã tụng trước đó:

-“lăng lăng kiền khôn, hạo hạo kỳ nhân, tứ thiên xuân thu, thập vạn anh hồn ”

Thoại âm chưa dứt, thanh đồng đỉnh bích quang bạo xạ, đột nhiên biến thành ột trượng, xoay tròn không ngừng, ôm lấy hai người vào trong, như điện rơi xuống dưới. . doc truyện tại .

127. Chương 127

Gió lạnh gào thét, giữa bầu trời xanh đen, vài bóng nhạn phương bắc đang rải cánh lượn, vừa lóe lên đã biến mất.

Lúc này là thời khắc tối nhất trước bình minh, sao Mai sáng lơ mờ, biển băng bao la mờ mịt, ráng sớm đỏ tía nổi lên tầng tầng lớp lớp, vừa đẹp đẽ vừa trắng lè.

Bốn người Tiêu Văn Tình xiêm y lất phất, nhanh chóng hạ xuống tảng băng nổi, nhìn ra xa bốn phía xung quanh, trời biển nổi liền, sóng gió dập dềnh, làm gì có nửa bóng đảo nào?

Phiên Phiên vừa sợ vừa lấy làm lạ, nói: " Kỳ quái! Quy xà đảo rõ ràng là ở đây, tự nhiên sao lại biến đi đâu mất?"

Yến Tiểu Tiên cau mày nói: " Tiêu tỷ tỷ, hay là thời gian đã qua lâu quá rồi, các người cũng không nhớ chắc chắn?"

Tiêu Văn Tình lại chăm chú nhìn vào la bàn trong tay, lắc đầu nói: "Cách hồ Trầm Long về phía đông bắc một trăm hai mươi lăm dặm là thôn Khắc Nhĩ Lai Đôn, lại cách ngư thôn này về phía đông sáu mươi dặm chính là đảo Quy Xà. Năm ấy ta cùng Phiên Phiên muối tử ở trên đảo ăn phải cỏ độc, chính sư tôn đã mang chúng ta đến thôn khắc nhĩ lai đôn chữa trị, chắc chắn không nhớ nhầm đâu"

Khoảng hai giờ trước, bốn người chính xác là đã đến thôn Khắc Nhĩ Lai Đôn, toàn bộ dân cư ngư thôn này đều là người Thiết Ngạc Luân, tuân thủ di huấn tổ tiên, các đời đều sinh sống dưới chân núi Khắc Nhĩ Lai Đôn, không đi đâu ra ngoài. Vì vậy địa điểm này, không thể nào sai được.

Đường Mộng Yếu trầm ngâm nói: " Hay là bởi vì núi băng ở Bắc hải bị tan chảy, nước biển dâng cao, ngập mất đảo Quy Xà rồi?"

Phiên Phiên cười lạnh nói: " Nói hươu nói vượn. Núi Xà phong ở Quy xà đảo cao cả vạn trượng(1), nếu nước biển có thể làm ngập được nó, chín châu sớm đã thành bãi nước rồi"

Đường Mộng Yếu đỏ mặt, không nói lời nào.

Yến Tiểu Tiên đối với nàng không có tí hảo cảm nào, thấy nàng khiển trách Đường Mộng Yếu, trong lòng càng bất bình, lông mày nhướng lên, cười nói: "Cũng chưa chắc, bắc hải thường xuyên có sóng thần, Quy phong lại là núi lửa, nói không chừng có ngày núi lửa phun, động đất sóng thần, đánh sập Xà phong thành núi cụt đầu(2) cũng nên. Chỉ có mấy đứa ngốc mới vẫn dựa vào đó mà tìm(3), ở lại đây mà mò kim đáy bể"

Phiên Phiên giận dữ, cách cách cười nói: " Hồ ly tinh, người nói ai ngốc ngếch?" Lục phách dịch xoay xoay trên đầu ngón tay, trong con ngươi màu xanh lam sát khí lóe lên.

Yến Tiểu Tiên cười dài nói: "Ngay cả lời mắng chửi của ta cũng nghe không ra, vậy không phải ngu ngốc chứ là cái gì? Tiểu yêu nữ, ngày ấy trên Hoa Sơn, người bị cha người hút đi hơn phân nửa chân nguyên, bây giờ chỉ sợ ngay cả cá cũng giết không được, hoàn tại ta diện tiên thủy tiên bắt khai hoa, trang thậm yêu toán?"

Mắt thấy nhị nữ kiếm bạt cung giương, chỉ chực bùng phát, Tiêu Văn Tình chuyển thân vào giữa, ôn nhu nói: "Phiên Phiên muối tử, nàng chỉ là đang đùa chơi mà thôi, người đừng nóng giận. Đại địch sắp đến, người một nhà sao lại xích mích với nhau, vì Sở lang, nói bớt đi một câu"

Phiên Phiên mặt đỏ bừng, cả giận nói: "Ai cùng với nàng ta là người một nhà? Họ Sở kia cùng ta không thân không thích, sao ta lại phải nể mặt hắn? Người vì tiểu tử thú vị đó, đã sớm phản bội sư môn, chính là nói giúp hồ ly tinh này, cần gì làm ra vẻ người tốt?"

"Phản bội sư môn?" Yến Tiểu Tiên lè lưỡi, cười nói " Xem ra có người đã quên thân phận của mình là gì rồi. Tiêu Thái Chân thu nàng ta làm đồ đệ, bắt quá là muốn hại mẹ con nàng ta tương tàn, báo thù tiết hận, nàng ta lại còn cảm ân đức, thật là hạ tiện đáng khinh"

Phiên Phiên mấy ngày liên tiếp trải qua biến cố trọng đại trong đời, đau thương phức tạp, tâm tình xấu tới cực điểm, nghe nàng nói mỉa mai như vậy, lửa giận phùng phùng, không kiềm chế được nữa, quát: "Cầm mồm!"

Tay ngọc vung lên, ánh sáng xanh lục bùng phát, Lục phách dịch kêu vo vo bay vòng qua Tiêu Văn Tình, hướng tới ngực Yến Tiểu Tiên phóng đi.

Chúng nữ thất thanh kinh hô, đang muốn ra tay cứu giúp, bỗng thấy một luồng sáng tím chọt lóe, như cầu vồng vắt ngang trời, "Đang!" Lục phách dịch nhất thời bị chém làm hai đoạn, văng lên trời, rơi ra xa, vào giữa sóng nước mênh mông.

Tứ nữ kinh ngạc không hiểu, định thần nhìn lại, đạo ánh sáng tím nọ sớm đã biến mất tăm. đọc truyện tại . Lục phách dịch là một trong tám mươi một pháp bảo tu chân, cứng rắn như huyền thiết, rốt cục là thần binh gì lại có thể lợi hại đến như vậy? xem tại

Phiên Phiên kinh sợ đan xen, xoay người nhìn chung quanh, kêu lên: "Là ai? Mau đi ra! Lấp ló ló không dám nhìn người à?"

Lời còn chưa dứt, trong bóng tối, ánh sáng tím lại lóe lên, hướng tới cổ họng nàng bắn đến nhanh như điện.

"Cẩn thận!" lúc này Tiêu Văn Tình, Đường Mộng Yểu đã có phòng bị, cùng kêu lên, "Xuân thủy lưu", "Phỉ lãnh thúy" đồng thời ra khỏi vỏ, bích quang thúy mang đan vào nhau bay tới, mãnh liệt đánh vào đạo ánh sáng tím quái dị nọ.

"Đang đình đình!" nhị nữ trước mắt tối sầm, hổ khẩu tê rần, cùng ngã ngược về sau. "Xuân thủy lưu", "Phỉ lãnh thúy" văng lên cao, đạo tử mang chỉ hơi biến đổi đường đi, rồi lại lập tức quay về hướng cũ.

Tử quang lóa mắt, can đảm giai hàn. Phiên Phiên kinh hãi, nhất thời quên cả né tránh.

Sinh tử trước mắt, Yến Tiểu Tiên vứt hết phân biệt tốt xấu qua một bên, kêu lên: "Đồ ngốc còn không né ra!" nghiêng người lao tới, rút "Thanh ly hỏa" ra, hết sức vung lên.

Nói cũng kỳ quái, thân ảnh Yến Tiểu Tiên vừa đến, đạo tử quang lập tức "Hưu" một tiếng, đổi hướng bay lên trời, tại không trung nhanh chóng lượn tròn vài vòng, rồi đột nhiên biến mất.

Chúng nữ chấn kinh, đạo tử quang này đang lao tới mãnh liệt, thế không thể cản, nếu không phải cố ý tránh Yến Tiểu Tiên, Phiên Phiên hẳn đã ngọc nát hương tan rồi.

Gió lạnh từ sau thổi đến, tiếng gió vù vù từ phía sau lưng Phiên Phiên truyền thẳng vào tâm phách, đột nhiên nàng cảm thấy hoảng sợ, rung mình, nhìn Yến Tiểu Tiên, thấp giọng nói: "Đa tạ!"

Tiêu Văn Tình trong lòng vô cùng kinh nghi, thấp giọng nói: "Người này ngự khí vi binh, sát nhân vô hình, tu vi sâu không lường được, lại không biết là ai? Yến muội muội, người có biết binh khí có đạo tử quang này không? Cũng không biết sao hắn lại cứu người?"

Yến Tiểu Tiên cũng như trong đám mây mù, đang muốn nói, đột nhiên nhìn sóng lớn mãnh liệt trên biển phía trước, hơi nước văng lên, bạch quang lấp lánh, mở ra một đóa hoa sen thật lớn, rồi sóng nước lại tiếp tục nổi lên bốn phía, đổ quỳên, mẩu đơn, sơn trà, nghênh xuân xa gần lộn xộn, bọt sóng văng tung tóe.

Đồng thời ngay lúc đấy, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng ca dậm dật hư vô mờ mịt, mấy trăm đầu người từ trong sóng nước từ từ trôi lên.

Mỗi người đều hướng mặt lên trời, thần dung kiều mỹ, lụa mỏng che thân, trên eo đeo dây lưng bảy sắc, thêu đủ các kiểu hoa, hoặc tổ nhĩ thanh tú, hoặc hào nhoáng diễm lệ, tựa như tinh linh ở biển.

"Thanh Đế môn, Bách hoa sứ giả!" tứ nữ trong lòng chấn động, cùng kêu lên thất thanh

Từ trận đánh sáu trăm năm trước ở đài Hiên Viên, Ma Môn bị đạo môn các phái hợp lực đánh bại, tan rã, Thanh Đế môn bị bức chạy sang sứ Phù Tang(Nhật Bản), rất ít khi xuất hiện ở Trung Nguyên.

Cho đến tám mươi năm trước, Thanh Đế cùng Bích Hà Nguyên Quân song song luyện thành ma công yêu pháp, quét ngang chín châu, Thanh Đế môn mới một lần nữa quật khởi, uy chấn thiên hạ.

Thanh Đế môn Bách hoa sứ giả tương truyền là hoa yêu ở Phù Tang, bị Thanh Đế thu phục, trở thành môn đồ. Tiếng ca như tiếng trời, trong bất tri bất giác có thể mê hoặc tâm chí, giết người vô hình.

Hai mươi bảy tên đệ tử của Thanh Thành kiếm phái năm đó đó là bị tiếng ca của Bách hoa sứ giả đánh vỡ kinh mạch, cương hóa thành người đá, oanh động nhất thời.

Nhưng rồi sau đấy, Thanh Đế cùng Bích Hà Nguyên Quân lại đều bị Sở Cuồng Ca cùng Nam Hải thần ni đánh bại, khiến cả hai vô cùng nhục nhã, đồng thời lui về Đông Doanh, Bách hoa sứ giả cũng tuyệt tích trung thổ từ đấy.

Nghĩ không ra cách hơn mười năm, tứ nữ rốt cục tại bắc hải băng dương này gặp được Thanh Đế môn hoa yêu trong truyền thuyết.

Yến Tiểu Tiên xoay người nhìn bốn phía, băng hải mênh mông, băng nổi dập dờn, nở đầy các loại danh hoa dị thảo, tranh đẹp khoe xinh, ngũ sắc phô bày.

Chúng hoa yêu lựa mông phát phơ, đập trên các đóa hoa lướt trên sóng, tiếng ca dụ hoặc, sóng mắt, điệu cười yêu mị đến tận xương tủy, làm cho người ta mê mẩn, tinh thần, ý chí đều biến mất.

Tứ nữ thấy vậy, trong lòng cũng nhin không được đập thành thịch, không khỏi lạnh mình.

Tiêu Văn Tình xé gấu áo, che lỗ tai lại, truyền âm nói: “Đám yêu nữ này am hiểu nhiếp tâm đại pháp, toàn bộ lại ở cùng một chỗ, uy lực cực đại. Ngần vạn lần dừng nhìn mắt họ, dừng nghe họ hát, nếu không chỉ sợ kinh mạch đứt đoạn, hóa thành người đá!”

Lập tức lấy ra Thất sát cầm, nói: “Thừa dịp Bích Hà Nguyên Quân còn chưa tới, ta trước tiên dùng Thất sát cầm phá nhạc trận của họ, tất cả lập tức đồng loạt phá vòng vây phía tây.”

Tay áo dài phát lên, mười ngón lướt nhẹ, “Khanh” một tiếng vang lên, tiếng đàn như cuồng phong nổi dậy, lời đình liên tấu, nhất thời át mất tiếng ca của đám hoa yêu.

Yến Tiểu Tiên chư nữ nút chặt lỗ tai, ngưng thần tụ khí, chỉ chờ Bách hoa sứ giả loạn tiết tấu, lập tức động thủ.

Tiếng đàn dữ dội, cao vút tận mây. Trong bóng tối, mơ hồ có thể thấy được từng đạo ánh sáng xanh mờ từ cầm huyền phát ra, lan ra bốn phía nhanh như chớp, tạo thành một đóa hoa lập lòe chói mắt.

Tiêu Văn Tình am hiểu nhạc đạo, lại được chân truyền toàn bộ từ Tiêu Thái Chân, nghiên cứu “Thiên ma âm đại pháp” gần hai mươi năm, phóng nhãn khắp thiên hạ, có thể cùng nàng so sánh trong lĩnh vực này tuyệt đối không đến năm người.

“Nhiếp tâm thuật” này của hoa yêu bản chất chính là “Vạn chúng nhất tâm, chúng chí thành thành”, hợp lại một chỗ, uy lực cố nhiên cực đại, nhưng nếu là lấy một chọi một, sao có thể là đối thủ của nàng?

Vì thế chỉ chốc lát, tiếng ca của Bách hoa sứ giả dần dần suy yếu, thậm chí xuất hiện vài tiếng lạc điệu.

“Thực được sứ”, “Mộc miên sứ” là những hoa yêu chân khí hơi yếu, sắc mặt trở nên trắng bạch, khóe miệng nhiều máu, toàn thân run nhè nhẹ.

Tứ nữ mừng rỡ, đang định sóng vai vọt lên, chợt nghe một tiếng ca vang từ xa vọng đến, lạnh lẽo, uyển chuyển.

Tiêu Văn Tình đầu ngón tay run lên, “Đình!” Cầm huyền nhất thời đứt đoạn, nàng “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hơi thở rối loạn, mềm nhũn ngã ngồi xuống tảng băng trôi.

” Tiêu tỷ tỷ!” Yến Tiểu Tiên vừa sợ vừa giận, vội vàng ôm lấy nàng, Phiền Phiền nhị nữ chuyển mình che chở hai bên.

Chỉ nghe tiếng ca nọ vang vang liên tục không dứt, từ từ hóa thành tiếng cười mềm mại, dễ nghe: “Hải thượng sinh bách hoa, đông phương vũ bích hà. Bốn cung hộ giá lai trì, thánh nữ vạn thịnh thứ tội.”

Chú thích

(1): nguyên văn: vạn nhận- nhà Chu định tám thước là một nhận (chừng sáu thước bốn tấc tám phân bảy giờ).

(2): nguyên văn: đoạn đầu phong

(3): nguyên văn: khắc chu cầu kiếm- Sách Lã thị xuân thu: nói về một người ngồi thuyền, bắt cần đánh rơi thanh kiếm xuống nước, và khắc dấu vào thuyền để đánh dấu chỗ rút kiếm, để lúc trở về sẽ căn cứ vào dấu vết đó để mò lại thanh kiếm. Nghĩa bóng: Nói về người cố chấp, đầu óc hẹp hòi nhưng chỉ cho ý kiến của mình là đúng, không chịu suy xét, tìm hiểu sự việc.

128. Chương 128: Ma Môn Thánh Nữ

Phía đông vầng mặt trời đỏ hồng xé mây đen xuất hiện, ráng đỏ hòa ánh vàng lộng lẫy trải khắp trời, băng dương vạn lý tỏa ánh sáng long lanh chói mắt, cực kỳ diễm lệ.

Tiếng cười như chuông bạc không ngừng vang lên, một nhân ảnh xanh nhạt phiêu hốt lướt đến, khoảnh khắc đã đến bên ngoài mười trượng, bích y phần phật, áo quần tung bay, phong tư thanh thoát như tiên nữ.

Bọn hoa yêu theo nhau đập sóng cúi mình, hô lên như hát:

-“Cung nghênh nguyên quân thánh giá!”

-“Bích hà nguyên quân!”

Bọn Yến Tiểu Tiên lạnh người, nữ ma đầu ấy cuối cùng cũng đến, nhìn kỹ lại, bọn họ không khỏi vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, thất thanh nói:

-“Bùi Ngọc Hoàn!”

“Bích hà nguyên quân nọ” tóc mây búi nghiêng, miệng cười như hoa, sóng mắt long lanh, da thịt mịn màng trong suốt dưới ánh mặt trời tỏa một tầng kim quang mờ nhạt, càng làm nàng đẹp đến làm người không rời mắt được.

Người đó chính là người kiều diễm tuyệt trần trong Khang vương phủ, ái phi của Khang Vương, con gái của Bùi trung thư Bùi Ngọc Hoàn.

Bọn người Tiêu Văn Tình đều rất thông minh, liền hiểu ngay mọi việc liên quan. Không ngờ đạo, phật, ma các phái đấu nhau chết đi sống lại, để Thanh đế môn ngồi hưởng lợi ngư ông, chiếm hết tiện nghi, không ai không hận đến nghiến răng.

Đường Mộng Yếu tức giận, run giọng nói:

-“yêu nữ, người lừa bọn ta đến khổ!”

Tay áo dài cuộn xoay, xuân thủy lưu bích quang nộ vũ, xả thân đánh tới Bích hà Nguyên quân.

Mao Sơn thượng thanh phái cùng Khang vương quan hệ khá sâu, từ trước đến nay đều ngầm ủng hộ Khang vương tranh ngôi đoạt vị, Bùi Ngọc Hoàn thậm chí từng đến Thượng Thanh thái chân cung tu hành.

Ai ngờ Mao sơn phái bất tri bất giác đã dưỡng họa nuôi hổ, thành công cụ a môn lợi dụng, vì thế sự ngưng ngừng phần nộ của nàng hơn xa những người khác.

Bích Hà nguyên quân yêu kiều cười nói: mới nhất ở

-“Là các ngươi tư mình bị lợi tích làm mờ tâm trí, có mắt không trông, trách được ai? Bỏ đi, Ngụ lão thái thái muốn làm hộ quốc thiên sư, đợi sau khi ta lên ngôi vua rồi, truy phong cho ả là được rồi.”

Tay như hoa lan bắn nhẹ, một đạo tử quang bạo phát xoay tròn, lập tức chắn Đường Mộng Yếu ngã bay ra sau.

Mọi người hoa dung vì biến, tử quang đó chính là khí binh thần bí đã đánh lui Tiêu Văn Tình cùng Đường Mộng Yếu lúc trước, cứu Yến Tiểu Tiên.

Tiêu Văn Tình trong chột nhớ lại những lời sư tôn nói lúc trước, buột miệng nói:

-“Tử hà thiên binh! Người đã luyện thành tử hà thiên binh sao?”

Vừa rồi dùng tiếng đàn đấu pháp, kinh mạch nàng đã bị tổn thương, chân khí loạn chuyển, mới nói một câu, mồ hôi đã toát đầm đìa, không thể nói tiếp.

Bích Hà nguyên quân khúc khích cười nói:

-“Đúng thế, đều là nhờ Ngu lão phu nhân ngày đó đem ”Thượng Thanh nguyên khí quyết!” mật truyền của Mao sơn dạy lại cho ta tu hành, còn tự mình chỉ điểm, chỉ lo lắng ta thân thể yếu nhược, không thể sinh con được cho Khang vương. Nếu không bổn cung đầu thế dung hợp sở trường của hai phái, tiến bộ nhanh chóng, chỉ trong vòng hai năm đã luyện thành Tử hà thiên binh?”

Tử hà thiên binh thoát thân từ Thái cổ tử hỏa thần binh, chỉ là tử hỏa thần binh phải lấy hỏa thuộc chân khí tu luyện thành khí binh, còn cái còn lại lấy mộc thuộc chân khí làm căn bản, kết hợp nguyên lý ngũ hành mộc sinh hỏa, chuyển hóa thành hỏa thuộc chân khí cường mạnh. Pháp này sau thời chiến quốc đã thất truyền, không ngờ lại bị ma nữ này luyện thành.

Đường Mộng Yếu giận đến cả người run rẩy, không màng kinh mạch đang tê rần, chính định tấn công lần nữa, thì từ xa truyền lại một âm thanh quát lớn:

-“yêu nữ người dám...!”

Thanh quang thiên diệu, một đạo khí tiên cuộn cuộn xoay chuyển, nhanh như thiểm điện bắn về phía Bích Hà nguyên quân.

-“Đỗ sư thúc!”

Đường Mộng Yếu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, khí tiên đó chính là “Thanh vân tiên” uy chấn thiên hạ của Thanh thành Đỗ Thái Thạch. Các nàng đều quay đầu nhìn lại.

Bích hà nguyên quân cười nói:

-“Đom đóm cũng dám tranh sáng cùng nhật nguyệt! Chỉ một tên Đỗ Thái thạch nho nhỏ, thì làm nên đại sự gì?”

Tay áo cổ vũ, tử quang âm âm bạo phát, hình thành một mũi tên không lồ bay ngang trời, cùng “Thanh Vân tiên” đối đầu, sóng khí nổ tung, tạo thành muôn vàn đạo hào quang đầy trời.

Phiên Phiên í lên một tiếng, đôi mắt xanh chưa đầy thần sắc hoan hỉ, khanh khách cười nói:

-“Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát, người coi cho rõ đi, người mới đến không phải chỉ là lão mũi trâu họ Đỗ!”

Âm thanh chưa dứt, phía tây vang lên một tiếng hú dài, cao vút hùng hồn, vang vọng không ngừng.

Yến Tiểu Tiên vui mừng, vỗ tay nói:

-“Phật môn sư tử hồng! Đại bi phương tượng đến rồi!”

Thuận theo âm thanh nhìn lại, nàng cảm thấy thoáng thốt vọng, chỉ thấy một hoàng y nữ ni đạp sóng lướt tứ, xa xa phía đằng sau có mấy mươi nữ ni cô.

Người mới đến không phải là Đại bi phương tượng, mà là người tề danh cùng Nam hải thần ni, Nga mi Tuệ Từ sư thái.

Tiếp đó, lại nghe thấy tiếng hô vang lên nối tiếp nhau vang lên từ tứ phía.

Dưới ánh dương quang chói mắt phản chiếu qua những tầng băng khổng lồ, họ thấy những vô số nhân ảnh từ xa đến gần nhỏ xíu như kiến, đang từ tứ diện bát phương xung quanh cực nhanh lướt đến.

Phóng mắt lại nhìn, trừ những yêu ma hung ác như Phương Thái Trấn, Bắc cực lão tổ, Đông hải cứu khổ thiên tôn ra, còn có Cửu Hoa Sơn pháp tướng đại sư, Hưng Thiện Tự Không pháp đại sư, Thanh Thành Tề Vũ Tiêu, Ngọc Hư Tử cũng đang lướt đến.

Yến Tiểu Tiên tinh thần phấn chấn cười nói.

-“Thế mới gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc, kẻ cười sau cùng mới là kẻ cười thoải mái nhất. Yêu nữ, tính toán của ngươi hỏng rồi!”

Bích Hà nguyên quân yêu kiều cười khúc khích nói:

-“Xem ra thánh nữ điện hạ còn chưa biết ai là địch, ai là bạn rồi. Đợi cô lọt vào tay mấy gã lừa trọc, mũi trâu ấy rồi sẽ biết mùi vị thế nào, còn không mau theo bốn cung chạy đi!”

Bích ảnh lóa lên, thân hình như điện kích, xông tới nắm lấy tay Yến Tiểu Tiên.

-“Thánh nữ? Không lẽ ả gọi mình là thánh nữ?”

Yến Tiểu Tiên vừa kinh ngạc vừa kỳ quái, định lật tay thoát khỏi ả, nhưng cảm thấy kinh mạch tê rần, bị ả phong trụ yếu huyệt, hai chân chợt hẫng, bị yêu nữ cắp bay vọt lên không.

Ba người Tiêu Văn Tình kinh hãi thét lên:

-“Yêu bà thả tay ra”

Bọn họ xông lên cứu, bị ả thuận tay vỗ một cái, đều ngã bay ra đằng sau.

Bọt sóng đầy trời, bọn hoa yêu cười hoa bay lên, tiếng ca vắng vắng phiêu hốt, theo sau Bích Hà nguyên quân lướt về phía đông, từ xa mà nhìn, giống như từng đám mây ráng ngũ sắc.

-“Bỏ ta ra!”

Yến Tiểu Tiên kinh ngạc phần nộ giao thoa, không ngờ ả lại bắt một mình mình.

Nếu như muốn bắt con tin, hiếp bách Sở Dịch, thì bắt ba nữ nhân kia của hấn cũng được vậy. Mở miệng ra là gọi nàng là “thánh nữ”, thế là thâm ý gì? Nàng như đi trong sương mù, không biết lý giải thế nào.

Quay đầu nhìn lại, thấy đạo phật ma các phái từ bốn phía truy đến, gần nhất là Tuệ Từ sư thái, khoảng cách không quá ba trượng. Bay theo sát sau bà là Đỗ Thái Thạch cùng Bất Không đại sư.

Tuệ Từ sư thái quát nói:

-“yêu nữ, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, hà tất phải chấp mê bất ngộ như thế!”

Tiếng rồ rít gào, quang mang màu chanh bùng phát, một con cá gỗ bằng hoàng đồng vi vu xoay tròn, đánh tới Bích Hà nguyên quân, chính là Diệt khổ mộc ngư đứng thứ sáu trong phật môn thập đại thần binh.

Bọn hoa yêu bố trận giữa không trung, như chủng tinh ứng nguyệt hộ vệ Bích Hà nguyên quân ở chính giữa, trăm ngàn đóa hoa phi vũ trên trời, cực kỳ tráng lệ.

“Oanh” một tiếng lớn, cánh hoa tán loạn, bị Diệt khổ mộc ngư đụng trúng, mười mấy hoa yêu phun máu tươi, rơi xuống bên dưới, thế trận đại loạn.

Bích Hà nguyên quân không hề dừng lại, cắp lấy Yến Tiểu Tiên bay như gió, bỏ lại bách hoa sứ ở phía sau.

Đỗ Thái Thạch cùng Bất Không một trái một phải truy tới, quát lớn:

-“yêu nữ, người ta nói chưa đến hoàng hà tâm chưa bỏ cuộc* ta xem người phải nói là đến bắc hải rồi, cũng vẫn đành phải bỏ cuộc.”

Bạch quang bùng lên, hàn khí đại tác, trăm yêu kiếm dưới ánh mặt trời vẽ một đường cong chói mắt như điện bay đến hậu tâm của ả.

Cũng chính lúc này, “Chu ma tứ phương quyết” của Bất Không pháp sư cũng tử quang nộ bạo, hóa thành một con tử long nhe răng múa vuốt, gầm rú bay lượn, quét đến bên hông Bích Hà nguyên quân.

Một đạo một tăng này tu vi đều xuất thần nhập hóa, không hề kém Bích hà nguyên quân. Trong lúc nguy hiểm như thế, ả tự nhiên không dám ngạnh tiếp, cười nói:

–“Lão mũi trâu, lừa trọc kia, các ngươi hợp sức đối phó phụ nữ yếu đuối, không sợ người trong thiên hạ chê cười sao? Đợi ta về đến kinh thành, nhất định bẩm tấu hoàng thượng đem bọn ngươi băm thành vạn mảnh, lăng trì thị chúng.”

Ả đột nhiên chuyển hướng gặp người, vừa kịp tránh “chu ma tứ phương quyết” sượt qua bên người; lại xoay người phất tay áo, một đạo tử quang như cái chùy khổng lồ đánh tới mũi kiếm Trảm yêu.

“Bùng” một tiếng, tử hà thiên binh nổ tung, khí quang cuộn lên, đánh Trảm Yêu bay chệch lên phía trên, Bích Hà nguyên quân thì thuận thế xoay người, bay hạ xuống phía dưới.

Yến Tiểu Tiên dường như bị tam sơn ngũ nhạc kích trúng ngực, trước mắt tối đen, miệng thấy tanh ngọt, thổ ra một búng máu tươi.

Đường Mộng Yêu từ xa nhìn thấy thế, vừa kinh ngạc vừa khấn trương, thét nói:

“Đồ sư thúc cẩn thận, đừng làm bị thương Yến Tiểu Tiên!”

Yến Tiểu Tiên trong lòng âm áp, rất cảm kích, lại nghe thấy Bích hà nguyên quân khanh khách cười nói:

–“Tiểu đạo cô, ngươi không nghe bọn chúng nói gì sao? Bọn chúng từ ngàn dặm xa xôi đến đây, là muốn lấy tính mạng của thánh nữ.”

Yến Tiểu Tiên lạnh người, cảm thấy bất diệu, chính lúc định hỏi chuyện này, chỉ thấy một âm thanh lạnh lùng từ phía xa quát lên:

–“Nhỏ cở tận gốc, không được mềm lòng. Để con yêu hồ ầy rơi vào tay ma môn, làm hại thiên hạ, không bằng bây giờ cứ giết ả đi là xong.”

Thanh âm đó lạnh lùng thấu xương, khiến nàng nổi da gà, chính là của Ngọc Hư tử sát kiếp nặng nhất đạo môn.

Yến Tiểu Tiên hít một hơi không khí, tức giận nói:

–“Lão mũi trâu hôi thối, ngươi nói linh tinh cái gì đấy.”

Thoại âm chưa dứt, bên phải sát khí lăng lệ, “Thiên Hình” kiếm thanh quang như điện, bắn mạnh tới thiên linh cái nàng.

Bích hà nguyên quân khanh khách cười nói:

–“Thánh nữ, cô nghe rõ chưa? Người muốn giết cô là mấy lão tặc đạo lừa trọc ấy, bổn cung đến để giúp cô thoát khỏi đây thôi.”

Trong lúc nói, Tử hà thiên bích xoay tròn bay lượn, đánh bay thiên hình, ả ngự phong lướt tới, như quỷ mị ôm lấy Yến Tiểu Tiên xuyên qua giữa đám thần khí.

*bất đao hoàng hà tâm bất tử:

thành ngữ, ý nói chưa đạt được mục đích chưa bỏ cuộc, chưa đi đến đường cùng chẳng còn chỗ để đi thì quyết không chịu bỏ cuộc. . doc truyện tại .

129. Chương 129: Ma Môn Thánh Nữ²

Sóng cuộn đầy trời, từng khối băng loạn vũ, những lão ma đầu như Nam cực tiêu diêu đại đế, Bắc cực lão tổ cưỡi mây lướt đến nơi, theo nhau gọi:

–“Nguyên quân, sự việc liên quan đến hưng vong của thần môn, mau đem thánh nữ cho bọn ta cùng hộ vệ.”

-“Con bà nó,lão bà bà ngươi muốn lập công đầu cũng không nên đem tính mạng thánh nữ ra mạo hiểm chứ, mau giao thánh nữ ra đây!”

“Rầm” một tiếng,khí lãng cổ vũ, Bắc cực lão tổ cùng Bất Không giao thủ một chiêu, lập tức bị “Chu ma tứ phương quyết” đánh, “oa” lên một tiếng, khó khăn thoái lui về phía sau.

Nhân ảnh giao thoa, quang lãng bạo xạ,người của đạo phật ma các phái vừa truy theo không thôi, vừa đấu nhau kịch liệt.

Trong khoảnh khắc đã có người mấy người kêu thảm, ngã bay xuống bằng hải.

Bích Hà nguyên quân khanh khách cười nói:

-“Thế mới đúng chứ! Thần môn đệ tử các vị nếu muốn kiến lập kỳ công, thì phải đoàn kết hỗ trợ lẫn nhau mới đúng.”

Bộ pháp ả phiêu hốt quỷ dị, như cánh bước xuyên hoa bay ra khỏi đám người.

Pháp Tương đại sư trầm giọng nói:

-“A di đà phật, nữ thí chủ dừng bước!”

Hai tay khẽ rung lên,Tứ không bát kim quang bùng phát, đột nhiên biến thành cái bát lớn phương viên mười trượng,như trời che đất úp thẳng xuống đầu Bích hà nguyên quân.

Trong sóng lớn phun đầy trời, Yến Tiểu Tiên hơi thở nghẹn lại, chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực lớn đến khó tưởng tượng như dòng xoáy vu vu xoay chuyển, ý phục cùng mái tóc dài của nàng bị thổi bay tung lên, nếu như không có Bích Hà nguyên quân ôm lại, bản thân nàng cũng sớm bị hút bay lên trời rồi.

Mấy đệ tử ma môn xông tới bên cạnh “a” lên một tiếng kinh hô thất thanh, bị kéo bật lên trời, nháy mắt bị hút vào trong bát, máu tươi phun loạn, kêu lên thảm thiết, lập tức biến mất không thanh tích.

Bích Hà nguyên quân lạnh người, cố gắng chống cự, cười nói:

-“Người xuất gia một lòng từ bi, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng phù đồ, lão lừa trọc ngươi lại ra tay thâm độc thế?Thế hóa ra ”Tứ đại giai không” có nghĩa là đem sinh linh trong thiên hạ giết sạch đi à?”

Nói đến câu cuối cùng, trên mặt lục quang lóe lên, sát cơ xuất hiện, kiêu thanh quát:

-“đã thế, bổn cung cũng phải vay mượn trả đũa,tiền ngươi về tây thiên!”

“oang” một tiếng, tay áo bay phần phật, tử hà thiên binh phát hào quang chói mắt ười mấy trượng, bắn tới ngực Pháp Tương.

Chân khí hai người không phân cao thấp, cự ly lại không quá hai mươi trượng,phương pháp vây nguy cứu triệu này chẳng khác gì lấy mạng đổi mạng.Nếu Pháp Tương không thu lực bảo vệ mình, thì có thể giam ả vào trong bát, nhưng cũng cứu tử nhất sinh.

Pháp Tương mặt biến sắc, lập tức xoay người thu chuồng, tứ không bát phong lôi nộ hồng, như thiểm điện xoay tròn, húng tử hà thiên binh vào trong.

“Bùng” một tiếng, khí lãng cuộn cuộn, Tứ Không bát bắn vọt lên trời.

Bích Hà nguyên quân, Pháp Tương đều chấn động, thoái lui về phía sau.

Vài đạo sĩ truy theo cùng bách hoa sứ bị khí lãng lan ra quét trúng, hứ một tiếng cũng không kịp, bị chém thành mấy đoạn, máu thịt bay đầy trời.

-“Yêu nữ chạy đi đâu!”

Bọn Tuệ Từ sư thái, Ngọc Hư Tử, Đỗ Thái Thạch xông ra được trùng vây, theo nhau đuổi đến, kiếm khí tung hoành, quang mang loạn vũ, vây ả ở trung tâm.

Bích Hà nguyên quân liên tiếp gặp cường địch,lại vừa mới đổi đầu lương bại câu lương, chân khí khó liên tục,khoảnh khắc đã chịu vài chỗ trọng thương, máu tươi phun trào, cho dù nguy hiểm, nhưng vẫn bảo vệ Yến Tiểu Tiên, sợ nàng bị thương.

Chính lúc này, chỉ nghe một tiếng gào như lôi đình cuồng hống, làm màng nhĩ mọi người muốn vỡ, khí huyết nhộn nhạo.

Theo âm thanh nhìn lại, trên biển gió tanh thổi đến, sóng lớn cuộn lên tận trời, một con bạch hổ khổng lồ từ băng dương vọt lên, há lớn miệng đầy máu, cất tiếng gào hống.

Cái đuôi khổng lồ quét qua, một đường kim quang sáng chói uốn vòng cung lừng lừng không bay đến, khiến mười mấy người gần đó bị đánh nát thân.

–“Bạch hổ thần thú! Bạch hổ thần thú!”

Bọn người trong ma môn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sĩ khí lên cao, hét gọi:

“là Kim Mẫu! Kim Mẫu đã đến rồi!”

Sắc mặt bọn Tuệ Từ sư thái thoáng biến đổi, ngưng thần nhìn tứ phía, nhưng không thấy có người hiện thân.

Kim mẫu nguyên quân vốn bị xưng là ma môn đệ nhất yêu nữ, tu vi hơn xa Tiêu Thái Chân, Bích Hà nguyên quân cùng Điện Mẫu.

Tương truyền bà vốn là nữ nô thổ phiên, sau đó trong núi Côn Lôn nhặt được một thanh Ngọc Thắng đao, trên đó có lưu lại bí phổ của Thái cổ Tây vương mẫu, sau khi tu thành kỳ công yêu pháp, tự mình lập phái.

Người đàn bà này tính tình nham hiểm nhẫn tâm, có thù tất báo, sau khi tu thành ma công, đã giết sạch cả nhà chủ nhân trước kia, những người đã từng khinh mạn vũ nhục bà cũng bị giết chẳng để lại một người. Năm đó từng một mình tung hoành thiên hạ, tổng cộng mấy mươi cao thủ các phái hợp sức hàng phục bà không được, ngược lại bị giết năm người, trọng thương mười mấy người, hung danh truyền khắp thiên hạ.

May là bà tuy hung tàn âm độc, nhưng tính tình cô ngạo tự đại, trước nay không hề qua lại với những yêu nhân ma môn khác. Trừ Lăng khung tử muội ra, những môn hạ đệ tử khác đều rất ít xuất hiện ở trung thổ.

Từ khi bà vô tình lấy được Khai Dương kiếm trong Bắc đẩu thần binh, càng ẩn cư ở Côn Lôn, bế môn tu luyện, ngay đến đệ tử thân tín cũng ít khi biết được tin tức gì, không ngờ hôm nay, lại đột nhiên cười Bạch hổ trong tứ linh thần thú, hiện thân ở Bắc hải.

Còn chưa đợi mọi người hoàn hồn, cuồng phong nổi lên, bạch hổ thần thú hống lên giận dữ nhảy mạnh xuống phía Bích Hà nguyên quân.

Cự ly rất gần, Pháp Tương đại sư cùng Bất không không kịp tránh, đành xoay người vọt lên, quát lớn:

–“Nghịch súc chịu chết!”

Con Bạch hổ nộ kim quang nộ phóng, thế như bão tố, Bất không pháp sư bị nó đập ột cái, như điều đứt dây ngã bay về phía sau.

Tứ Không bát của pháp tương bị đuôi hổ quật xuống, vù vù cuồng chấn, tự hồ nắm không được, hấn vội vàng phi thân tránh né, một lần nữa cùng Bất không pháp sư giao thoa mãnh công, nhưng tư thế rất khó coi.

Quần hùng kinh hãi, bên ma môn chúng nhân lại hoan hô không dứt.

Ngọc Hư tử quát nói:

–“Không thể để cho nghịch súc đoạt lấy yêu hồ!” Truyền được tại

Kiểm quang lừng lẹ như điện, một lần nữa như cuồng phong bạo vũ hướng Yến Tiểu Tiên tấn công tới.

Bọn người Đỗ Thái Thạch, Tuệ Từ sư thái cũng không dám chậm trễ, quát gọi:

–“Yến cô nương, sự việc liên quan đến thiên địa đại kiếp, lê dân chúng sinh, chúng tôi không thể tự chủ được, không còn cách nào khác!”

Nói rồi theo nhau lừng người tấn công tới.

Bích Hà nguyên quân một bề cố gắng chống đỡ, một bề khanh khách cười nói:

-“hay ấy câu đường hoàng ”việc không thể tự chủ được!“Đến việc giết người mà cũng nói đạo đức đại nghĩa, đúng thật là người giả tạo hết chỗ nói mà!”

À tuy ma công cái thế, nhưng thế đơn lực cô,lại phải bảo vệ Yến Tiểu Tiên, dưới sự toàn lực vây công của mấy tuyệt đỉnh cao thủ đạo thủ đạo phật, làm sao có thể chống đỡ được.

Đánh được vài hiệp, Bích hà thần binh phập một tiếng vỡ tan,vai trái, chân phải đều bị kiếm khí xuyên qua, ngực thì bị diệt khổ mộc ngư đánh trúng, máu tươi cuồn phún.

Yến Tiêu Tiên bị chấn đến kinh mạch tê rần, muốn ngất đi, trong lòng vừa kinh hãi vừa buồn khổ nghĩ:

-“Không lẽ ta thật sự phải chết trong tay mấy lão tặc đạo gốc ni này hay sao?”

Ý niệm chưa hết, đã nghe thấy một âm thanh lạnh lẽo nói:

-“các người làm loạn Côn Lôn thì thôi, giờ lại còn dám đả thương thần môn thánh nữ, bổn cung há dễ dàng bỏ qua thế được sao?”

“oang” một tiếng lớn, bốn bề kim quang vạn đạo, sóng dâng cuộn cuộn, vọt lên trên ấy mười trượng,chấn mấy đạo phật đệ tử vây phía trên liên tiếp kêu thảm,bắn vọt lên trời.

Ngọc Hư tử, Tuệ Từ sư thái hừ một tiếng, thân hình khê dao động, đồng thời thoái lui về phía sau, vừa kinh ngạc vừa tức giận, quát nói:

-“Cam Nam Trác Mã, quả nhiên là người!”

Yến Tiểu Tiên giật mình, Cam Nam Trác mã chính là tên tây tạng của Côn Lôn Kim Mẫu.

Một đạo nhân ảnh xuyên qua làn nước vọt đến bên cạnh Yến Tiểu Tiên, vai phải bị nắm chặt, một trảo thủ như khóa sắt chế trụ năng, đoạt ra bên ngoài.

Bích Hà nguyên quân oa lên một tiếng, phun ra một ngụm lớn máu tươi, cố gắng giữ năng không bỏ, hỗn hển nói:

-“Trác Mã tỷ tỷ, Thánh nữ là do bổn cung cứu được, tỷ nếu như cố ý cưỡng đoạt như vậy, bổn cung sẽ cho nàng một chương, tất cả cùng chết.”

Người đó cười lạnh nói:

-“Người nếu dám khinh cử vọng động, bổn cung cho người hồn phi phách tán.”

Ngữ điệu tuy lạnh lẽo thấu xương, nhưng tay lại hơi lỏng ra.

Yến Tiểu Tiên chuyển mắt đến nhìn, một nữ nhân tây tạng áo đen đang lạnh lùng nhìn nàng, tóc trắng như tuyết, mặt quang khiết như băng, hai mắt đẹp như thu thủy, nhưng làm người nhìn thấy phát lạnh, không dám nhìn thẳng, chính là Kim mẫu không nghi ngờ gì nữa.

Chéo phía sau lưng bà là một thanh bạch đồng kiếm hình dáng cổ kính, kim quang tỏa bốn phía, tay phải nắm một thanh đạo hình ngọc trắng tỏa ánh lục nhật, dài độ một xích, khí mang lấp lánh, nghĩ chắc là thần khí “Thiên chi lệ” do Tây vương mẫu trong truyền thuyết lưu lại.

Bọn Ngọc Hư tử nhìn thấy thanh kiếm phía sau lưng bà, mắt như muốn phun lửa, quát nói:

-“yêu nữ! Mau giao ra Khai dương kiếm cùng hồ ly tinh, tự trói hai tay, nếu không người bị hồn phi phách tán chính là người đó!”

Khóe miệng Kim mẫu khê nhếch lên một tia cười lạnh, không lý tới bọn họ, đôi môi khê mấp mấp niệm nhanh mấy pháp quyết,Khai Dương kiếm trong vỏ kêu đình đình như long ngâm bắt tuyệt

Bạch Hổ thần thú ứng theo kiếm thanh nộ hồng, bay phốc lên phía trước, liên tiếp đánh lui Pháp Tương, Bất Không, sau đó chuyển thân phủ phục dưới chân bà,kêu lên ô ô, để cho Kim Mẫu cùng Bích Hà nguyên quân phiên thân ngồi lên.

Đạo Phật quần hùng vừa kinh hãi vừa tức giận, theo nhau vây lại xung quanh hô hoán:

-“yêu nữ chạy đi đâu! Còn không mau bò ra đây chịu chết!”

-“trên núi Côn Lôn không tìm thấy người, là mạng người lớn, giờ người đã tự tìm đường chết, đạo gia thành toàn cho người!”

Chỉ nghe “oang” một tiếng lớn, phía xa xa hồng hồng quang xung thiên, lại có tiếng âm nhạc réo rắt, tiếng tù hiệu cao vút.

Mọi người lạnh người, quay đầu nhìn theo hướng ấy, chỉ thấy trên băng dương mệnh mang, buồm trắng phần phật, cờ ngũ sắc phất phơ, không biết từ đâu có nhiều thuyền hạm xuất hiện như vậy.

Những thuyền hạm ầu lớn nhỏ có hơn một trăm chiếc, chiếc thuyền đi đầu có trang bị mũi phá bằng phép, hai bên thuyền gia cố thêm một vòng lan can hộ vệ, chính là loại chuyên môn dùng cho băng hải du tặc.

Trên mỗi lá cờ đều có thêu một con thanh long, gương nanh múa vuốt, oai phong lẫm lẫm.

-“Phù tang thanh long hạm đội!”

Quần hùng kinh hô thất thanh, bên ma môn thì nổi lên tiếng hoan hô không ngớt.

Khuôn mặt trắng xanh của Bích Hà nguyên quân hiện lên vẻ hoan hỉ, khanh khách cười nói:

-“Thánh nữ diện hạ, đây mới gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc, kẻ người sau cùng mới là kẻ cười thoải mái nhất. Hồi sau sẽ là một vở kịch hay đây!”

Đường Mộng Yếu ngưng thần nhìn về phía xa, chỉ thấy ở mũi con thuyền to nhất có đứng một người, thanh bào bay trong gió, râu dài phất phơ, chính là ma môn Thanh đế hôm đó suýt nữa giết chết Sở Dịch trên Hoa sơn.

Lòng nàng trầm xuống, trước mắt quần ma tụ tập, đạo phật các phái thì muốn giết Yến Tiểu Tiên trừ hậu hoạn, chính nàng cũng lòng rối bời, không ngờ lão ma đầu ấy lại đúng lúc khẩn cấp nhất đến cho tình thế thêm loạn.

Trong lúc kinh hãi hoảng loạn, nàng nhắm mắt lại, thầm tự nói với mình:

“Sở công tử à sở công tử, giờ huynh đang ở đâu? Mau đến cứu Yến cô nương đi!” . doc truyện tại .

130. Chương 130: Ma Môn Thánh Nữ3

“Bùng”

Trong động một cột lửa bốc lên trời, cỗ nhiệt khí hùng dũng khó miêu tả ập đến sau lưng Sở Dịch, thế bất khả đương.

-“Lý Tư Tư”

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa tức giận, lập tức tập trung chân khí, cố gắng xoay người đánh trả, hử khẩu tê rần, bị khí lãng đẩy bay ra phía sau, đập vạch lên vách đá, “xoẹt” một tiếng, y phục rách toang bất lửa.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy bốn phía lửa cháy phừng phừng, Tô Mạn Như bị Lý Tư Tư chế trụ, không động dậy được.

Yêu nữ này cầm ngược Ngọc Hành Kiếm, nhẹ nhàng đứng bên cạnh nàng, mặt tươi rói, khanh khách cười nói:

-“Xú tiểu tử, ta còn lo lắng hỗn độn thú nuốt người rồi, không ngờ mạng người lớn thật. Xem như ông trời giúp ta, đã định người biến thành thất ca ta, có chạy cũng chạy không được.”

Sở Dịch bị thủy hỏa thần binh của ả đánh lén, kinh mạch đau đớn, toàn thân tê rần, sém chút nữa đứng không được.

Sau khi uống máu hỗn độn thú,ngực hành chân khí trong cơ thể hần toàn toàn hợp nhất, tu vi tăng nhiều,lại thêm Lý Tư Tư cố ý lưu lại nhục thể hần, làm chỗ ký thể cho Lý Huyền, không dùng hết sức, nên kỳ kinh bát mạch đều không sao.

Liền đó hần tự hết chân phí,phiên thân nhảy lên, ha ha cười nói:

-“Sở dĩ được trời ban trọng nhiệm, phải từ diệt yêu ma các người, tự nhiên gặp nạn hóa may, gặp hung hóa cát!”

Hai tay rung lên,hoa múa tay áo rộng như cuồng phong, lập tức dập hết hỏa diễm xung quanh

Lý Tư Tư lòng có chút giật mình, nhưng mặt vẫn như cũ, cười như hoa xuân hé nở:

-“Không ngờ mấy ngày không gặp, chân khí của người lại tiến bộ lớn như vậy.Hay thật, hay thật, đến khi thất ca sống lại, sẽ đỡ tốn không ít công sức!”

Sở Dịch dương mày cười nói:

-“Đang lo tìm người không được, người lại tự mình đến, ngược lại làm cho ta đỡ tốn không ít công sức mới đúng.Hay thật, hay thật.”

Chân bước lên phía trước, chân khí trong tay xoay tròn cổ vũ, như lập tức muốn cùng cả phân cao thấp.

Lý Tư Tư đẩy Tô Mạn Như lên phía trước, khanh khách cười nói:

-”Con vẹt học nói theo, chẳng thú vị gì.Ài, ta đã sớm theo sát các người rồi, ai bảo các người bận tâm tình cười nói, ngay đến người sống sờ sờ lớn đùng như ta cũng nhìn không ra?Giờ tính mệnh người trong lòng rơi vào tay ta, trách được ai?”

Hai người Sở Dịch mặt nóng lên, Tô Mạn Như vừa ngượng vừa xấu hổ, lạnh lùng đáp:

-“Yêu nữ, người muốn giết cứ giết,không cần phải hồ ngôn loạn ngữ!”

-“tiểu nha đầu, bị ta nói trúng tâm tư, ngượng quá hóa giận à?”

Lý Tư Tư khẳng khái cười, dịu giọng nói:

-“Người yên tâm, người là người tên tiểu tử đó thích,hần nếu còn nghe được nói được, ta đâu nỡ nhân tâm bẻ hoa chứ?”

Trong lúc nói chuyện, tay chuyển xuống đặt tại hậu tâm của Tô Mạn Như,chỉ cần dùng chút sức, hậu quả khó mà lường được.

Sở Dịch biết yêu nữ này nham hiểm độc ác, bị bức đến lòng khẩn trương,chỉ sợ làm tổn thương đến tính mệnh Tô Mạn Như, không dám tiến lên phía trước, đành đổi đề tài cười nói:

-“Không có việc gì chẳng đến Tam bảo điện, yêu nữ, người đi một mạch đến đây, cuối cùng muốn làm gì?Vừa nãy người nói với ta nữ tử ấy đang đợi ma môn thiên đế, là ý gì?” nguồn

Lý Tư Tư cười nói:

-“Cái ta muốn tất nhiên là bắc đầu thần binh,không lẽ vì muốn náo động phòng của các người sao?”

Thu ba lưu chuyển, khê liếc bức tượng đá một cái, yêu kiều nói:

-“nếu ta đoán không sai, nữ nhân trong bức tượng đá này chính là vợ của Thần môn thiên đế trong truyền thuyết.Hiên Viên lục bảo một khi thu về đủ, Thiên đế có thể chuyển thể hồi sinh.Nàng ta khổ sở ở đây chờ đợi bốn nghìn năm, là vì đợi giây phút này, người đã đồng tình với nàng ta như thế, sao nhẫn tâm làm nàng ta thất vọng?”

Sở Dịch chợt hiểu ra, ha ha cười nói:

-“Thanh long khiêu, Bạch hổ hồng, Chu Tước Huyền Vũ chấn cửu châu.Thiên Hoa lạc, Thiên đế Tô,tam thập tam thiên biến sắc, thì ra người không những muốn thu đủ lục bảo, mượn thân thể ta cho Lý Huyền sống lại, còn muốn hần hợp nhất làm một với nguyên thân ma đế,chiếm được tiện nghi!”

Lý Tư Tư nhếch mép cười nói:

-“Coi như ngươi không quá ngu dốt.”

Trong đôi mắt đẹp của ả quang mang lấp lánh, giọng chuyển nhu thuận nói:

-“Sở lang, người vốn dung hợp được nguyên thần Sở Thiên đế, tại từ Tiêu Thái Chân kế thừa ngôi vị chưong môn Tiên Thiên, cũng kể như người trong Thần môn. Thần môn mấy nghìn năm nay như nắm cát rời, nội đấu không ngừng, hoàn toàn không có Thiên đế, Thần hậu chính thức. Hôm nay nếu như ta có thể trùng hưng, thống nhất tam giới, đó không phải là chuyện tốt hay sao?”

Ả hôm đó bị hỗn độn thú cùng bọn người Mao sơn thượng thanh vây công, trọng thương chưa khỏi, vừa rồi đánh lén Sở Dịch không có kết quả, biết tu vi hẳn không giảm, ngược lại còn tăng, nên cũng tăng thêm vài phần úy kỵ, tuy ả có pháp bảo thần binh, nhưng vị tất đã dễ dàng hàng phục hẳn.

Thời gian khẩn bách, đạo phật ma tam giáo không biết bao giờ tới nơi, nếu như đấu đến lưỡng bại câu thương, thành công sắp tới nơi bị hủy, chỉ bằng lấy tình cảm uy hiếp, lấy lợi dụ dỗ, để Sở Dịch cùng ả kết đồng minh, tránh đi việc không hay.

Sở Dịch mỉm cười nói:

-“Nếu như ta không đáp ứng thì sao?”

Lý Tư Tư khẽ híp mắt lại, sát cơ đạo tặc, thở dài một hơi nói:

-“Thế thì ta đành nhẫn tâm giết người trong lòng ngươi, rồi thả Chu tước ta, đốt ngươi thành tro. Tuy cũng thấy tiếc, nhưng chỉ cần thu đủ lục bảo, có được ”Hiên viên tiên kinh“, thế nào chẳng tìm được phép tế thân, để cho đại ca sống lại, ngươi nói có đúng không?”

Sở Dịch cố ý trầm ngâm một lúc, lẩm bẩm nói:

-“Ta nếu như tiếp tay với ngươi, có thể thu được lục bảo, có được tiên kinh, tiêu diêu thành tiên, xưng bá tam giới; nếu đối địch với ngươi, không những không cứu được Tô tiên tử, tính mạng mình cũng nguy hiểm. doc truyện tại . nói như vậy, lợi hại được mất, há không phải rõ ràng quá rồi sao”

Lý Tư Tư nghĩ hẳn đã động lòng, thâm vui mừng, thản nhiên nói tiếp:

-“Không sai! Kẻ thức thời là tuấn kiệt, Sở lang là người thông minh, để tu đạo cầu tiên, trước mắt là cơ duyên ngàn năm khó gặp, sao có thể bỏ qua phí phạm như vậy?”

Tô Mạn Như hoảng hốt nhú mày mà nói:

-“Quân tử mộ đạo, là cầu theo đường chính. Sở vương gia nhất định không được nghe lời dụ hoặc của yêu nữ, lạc vào tà ma ngoại đạo.”

Cổ họng tê cứng, bị Lý Tư Tư chế trụ huyết đạo, lập tức không thể nói tiếp được. Trong lúc khẩn cấp, đôi mắt đẹp vừa lo lắng khẩn trương vừa quan tâm nhìn chăm chăm Sở Dịch, đôi má đỏ hồng, mỹ lệ động nhân.

Sở Dịch lòng như mọc cánh, đành đóng kịch thành thật, than thở:

-“Tô tiên tử, cô nói không sai, nhưng cô gia đối với cô trước nay một lòng thâm tình, làm sao nỡ nhẫn tâm để cô bị tổn thương một cọng lông nào? Huống chi nếu có thể sớm thu đủ lục bảo, thống nhất tam giới, cũng có thể giúp chúng sinh tranh khỏi bị đồ thán, công đức vô lượng. So sánh lợi hại, Sở mỗ đành phải thuận theo ý trời thôi.

Thần sắc nghiêm chỉnh, cao giọng nói:

-“Tiên nghi công chúa, nếu ngươi bảo đảm không làm tổn thương một cọng tóc Tô tiên tử, Sở mỗ nguyện cùng ngươi thu trọn lục bảo, nhất thống thần môn, nếu như nuốt lời, ngũ lôi oanh đỉnh, vạn thể không được siêu sinh.”

Tô Mạn Như thần sắc trở nên trắng bệch, hận thù trùng mắt nhìn Sở Dịch một cái, rồi quay đầu đi, nước mắt lưng tròng, vừa thất vọng lại vừa thương tâm.

Lý Tư Tư đại hỉ, khanh khách cười nói:

-“một lời đã định, tứ mã nan truy.Nếu như người khẳng khái giúp ta một tay, ta thề sẽ cùng người cộng hưởng ”Hiên viên tiên kinh“, cùng đăng tiên giới!”

Sở Dịch lòng nghĩ:

-“Yêu nữ, ta nói là Sở mỗ, thiên hạ người họ Sở rất nhiều, chưa chắc là Sở Dịch ta,người đừng có tin là thiệt.Mà giả thuyết, cho dù là ta, ta chỉ đáp ứng thu đủ lục bảo, nhất thống ma môn, đến lúc đó, ta không giết người, giúp người thoát xác thành tiên,sao giải được hận.”

Lý Tư Tư nào biết trong lòng hần nghĩ gì, chỉ cười nói:

-”Sở lang,ta và người liên thủ,đáng lẽ ta nên lập tức thả người trong mộng của người mới phải, nhưng trước mắt tình thế khẩn cấp, vì tránh phát sinh những chuyện không đáng, đành phải để nàng chịu ủy khuất, ở trong phạm vi bảo hộ của ta vậy.

Nói đến đó, ả lấy Tử Vi tinh bàn ra, dò xét tứ phía.

Qua một lúc, thiên tuyến, thiên quyền, điều quang ba vì sao trên tinh bàn đột nhiên quang mang lấp lánh, vi vu một tiếng hợp lại thành một bó ánh sáng,chỉ thẳng đến hòn đá sau lưng Sở Dịch.

Ba người lòng đều khẩn trương, Sở Dịch không chút chậm trễ, tập trung toàn lực, vỗ mạnh lên tường đá.

“Bùng”, khối đá bị đẩy bay, bùn đất như mưa,lập tức nứt ra một khe nứt lớn.

Từ khe nứt đó quang mang lấp lánh,quả nhiên có ba thanh huyền thiết cổ kiếm đen xì khó nhận ra, bị cắm vào đến tận chuôi.

Trên chuôi kiếm có khắc hai hàng cổ triện nhỏ, bích quang lơ lửng, chiếu rõ lên mặt tường đá mấy chữ “Thiên tuyến”, “Thiên quyền”,“điều quang!”

Lý Tư Tư vừa kinh ngạc vừa vui mừng, chính lúc định tiến lên, Sở Dịch đã nhanh nhẹn nắm lấy ba thanh kiếm, từng cái một rút ra, cười nói:

-“Công chúa, ta và người đã liên thủ, giúp đỡ lẫn nhau, ba thanh thần binh này phải do bổn vương bảo quản mới đúng chứ.Đợi từ tay Kim mẫu đoạt được thanh Khai dương kiếm còn lại, là thu đủ lục bảo, xem được ”Hiên viên tiên kinh rồi”.

Thoại âm chưa dứt, “ầm” một tiếng, cả một mặt tường đồ nhiên đổ sụp xuống, đất đá mù mịt,lộ xuất một động quật ẩn dấu đằng sau.

Trong động hào quang tỏa tứ phía, chiếu đến ba người không mở to mắt được, lơ lơ có thể nhìn thấy trên vách động có khắc một hàng chữ cổ lớn:

“Người vào bên trong, chính là Xi Vương môn hạ.Thiên địa luân hồi, xuân thu thay đổi, hoàn toàn phục thuộc vào một suy nghĩ của người.Nước đổ đi khó thu lại,xin hãy suy nghĩ kỹ hăng vào.”

131. Chương 131: Quyển 9 Xi Vương Môn Hạ

Ba người Sở Dịch vừa kinh hãi vừa hiếu kỳ, không ngờ trong động có động, nơi này còn có một thế giới khác.

Lý Tư Tư thần thờ nhìn chằm chằm vào động,nhất thời như quên mất Bắc đẩu thần binh, lẩm bẩm nói:

-“Xi Vương môn hạ? Xi vi vu môn hạ?”

Ả niệm đi niệm lại vài lần, thân ảnh chợt lóe lên, cấp theo Tô Mạn Như, bay thẳng vào trong động.

Sở Dịch giật mình, gọi với theo:

-“Chậm đã!”

Hắn tính vươn tay cản lại, nhưng không kịp, lòng nghĩ:

-“Không biết trong động có huyền cơ gì? Bỏ đi bỏ đi, dù là thiên la thập điện, hôm nay cũng phải vào một phen”

Nghĩ rồi hắn cũng tung mình nhảy vào trong động.

Trong động cao ráo thâm u, trống rỗng, ngoài một quả trứng đá xanh đen đường kính chín trượng thì chẳng có gì khác. Vạn đạo hòa quang chính là từ bên trong quả trứng đá nọ phát ra, ánh sáng rực rỡ, lung linh làm người chói mắt.

Ngưng thần xem xét, lơ mơ có thể thấy trong hòn đá dường như có một nhân hình, đang ngồi xếp bằng, chậm chậm xoay tròn, nhìn có chút quỷ dị.

Lý Tư Tư cấp lấy Tô Mạn Như, đi đi lại lại quanh quả trứng vài vòng ngắm nghía, huyền quang chiếu trên khuôn mặt ả, thần tình khó đoán, tựa như cuồng hỉ, mà cũng giống như đang hoảng sợ. Đột nhiên, ả khanh khách cười lớn:

-“Trên Bích lạc dưới Hoàng tuyền, thì ra ngươi trốn ở đây? Thất ca, muội tìm thấy rồi, muội tìm thấy rồi!”

Sở Dịch lòng chợt động, hàn ý nổi lên:

-“Không lẽ người trong trứng chính là Ma đế Xi Vưu? Truyền thuyết của Ma môn là thật? Một khí nhị thập bát túc được giải khai, Xi Vưu sẽ một lần nữa sống lại sao?”

Mồ hôi lạnh toát đầm đìa trên lưng, toàn thân nhất thời như đông cứng lại.

-“Sở lang, không ngờ ta với ngươi hợp lực, sự tình lại lập tức biến thành thuận lợi thế này! Đây đúng thật là ý trời mà.”

Lý Tư Tư chuyển người qua, mặt hồng như say, cười khúc khích nói tiếp:

-“Chắc là người đã đoán ra rồi, cái bị phong trấn trong quả trứng đó, chính là nguyên thần của Xi Vưu! Chìn cần người đem Thất ca và nguyên thần của Thiên đế dung hợp vào trong cơ thể, có thể lập tức trở thành Thần Môn thiên đế từ cổ chí kim không ai có thể địch lại. Cơ hội tốt ngàn năm có một như vậy, người còn đợi gì nữa?”

Sở Dịch chấn động, đột nhiên tỉnh lại:

-“Đúng rồi, ta còn đợi gì nữa? Nhân lúc Nguyên thần Xi Vưu còn chưa tỉnh lại, mau chóng hủy diệt tận gốc nó đi!”

Liền đó hắn ngưng thần tụ khí, mặc niệm pháp quyết, quát nói:

-“Di sơn tụ thạch, Thiêu trời xé đất, tạt!”

Chân khí hùng dũng xuất khỏi tay, Thiên tuyền, Thiên quyền, Diêu quang, tam kiếm như phong lôi nộ hồng, như điện bắn về phía quả trứng.

Cũng đồng thời, bốn vách tường ầm ầm nứt ra, đá lớn sụp xuống, như mưa sao băng cuộn cuộn tập trung lại, cuốn quanh tam kiếm, thế như lôi đình vạn quân đánh mạnh vào quả trứng.

-“Ầm Ầm!”

Mảnh đá bay loạn, huyền quang bạo phát, Sở Dịch thấy mắt hoa lên, ngã bay về phía sau, thối lui bay tám trượng mới miễn cưỡng đứng lại được. Định thần nhìn lại, hòn đá ấy vẫn không hề suy chuyển chút nào.

Lý Tư Tư vừa kinh ngạc vừa tức giận, quát nói:

-“Xú tiểu tử, ngươi muốn làm cái gì đấy! Với mới phát thề xong, giờ lại hối hận rồi sao?”

Tay phải rung lên, Ngọc Hành kiếm huyền quang bạo xạ ”Ồ nha”, Chú tước phá kiếm xông ra, bay tròn trên đầu ả kêu lên sắc nhọn, thủ thế chỉ muốn xông lên.

Sở Dịch thu hồi tam kiếm, cười nói:

-“Ta chỉ đáp ứng cùng người thu đủ lục bảo, thống nhất thần môn, không hề nói qua cùng nguyên thần Xi Vưu dung hợp cái gì.Nếu thả hấn ra, ta làm sao làm được Thần môn thiên đế?” nguồn

Lý Tư Tư giãn dữ nhìn hấn một lúc, rồi đột nhiên khanh khách cười rộ lên:

-“Xú tiểu tử, vừa rồi ta cùng người thề kết minh, chẳng qua là không muốn giết người, để người lại cho Thất ca ta ký thể.Giờ người đã cố tình man trá như thế, ta đành phải nhẫn tâm chia cắt uyên ương thôi.”

Thoại âm chưa dứt, Chu tức kêu lên sắc nhọn,như cuồng phong xông đến trước mặt Sở Dịch.

Gió nóng phả vào mặt, liệt hỏa bùng lên khắp nơi, y phục trên mình Sở Dịch lập tức bắt lửa, tai, mũi, họng như bị lửa thiêu đốt, bóng rập đến tận phế phổi, lòng phát lạnh, niệm nhanh “Hồi phong phản hỏa quyết”, chân khí toàn thân liên tục cổ vũ, đẩy lui những đợt hỏa lãng đang xô tới.

Tiếp đó, hấn thuận thế thối lui về phía sau, quát lớn một tiếng, ba thanh thần binh lăng lệ phi vũ, đánh thẳng đến ngực, cổ của Chu tước.

Con cự đầu này không thềm tránh,hú lên một tiếng quái dị, lưỡi dài thụt thè, phun ra hỏa cầu, lập tức đẩy ba thanh kiếm bay đi, đôi cánh quét ngang,lông cánh như những trường đao sắc nhọn, đâm về phía hông Sở Dịch.

Nó biến thể rất nhanh, khí lãng mạnh mẽ, hơn xa nhân vật cấp tấn tiên của đạo môn.

Sở Dịch nổi tính hiếu thắng, quát nói:

-“Nghịch súc, xem ta cánh của người cứng, hay ”Thái Ất ly hỏa đao của ta lợi hại!”

Chân khí xông lên từ đan điền,chuyển sang tay phải, hóa thành một khí đao đỏ hồng dài bảy tám trường, xoay tròn chém đến.

“Bùng”

Khí lãng nổi lên, rồi nổ tung, phân tán ra tứ phía, Sở Dịch hổ khẩu rách ra, đầu ngón tay lẫn cánh tay phải tê rần, liên tục thối lui về phía sau,miệng không kìm được khen một tiếng:

-“Hảo cảm thú!”

Chu Tước không hề làm sao,cất tiếng kêu nhọn, bốn móng như bay, bước lớn về phía trước.

Con hung đầu này là Thái cổ tứ linh hung thú, ngày đó trên đỉnh hoa sơn thi triển uy lực một lần, đã thiêu Trầm Nguyên Ngư thành một cốc núi khô cạn, nếu không phải Lý Tư Tư cùng hấn đều ở trong động, không dám làm mạnh, sợ dẫn lửa vào người, thì chỉ sợ hấn đã thành một đám đất cháy đen rồi.

Dù là như thế, nhưng những nơi Chu tước đi qua, hỏa diễm phừng phừng như bài sơn đảo hải, bức Sở Dịch khó lòng chống cự,liên tục thoái lui, nếu không phải nhờ vào ba thanh thần kiếm mệnh thủy hộ thể, thì tình cảnh còn khó coi hơn nữa.

Tô Mạn Như đứng một bên tim đập mạnh, khẩn trương đến thở không ra hơi, muốn giúp hấn một tay, nhưng kinh mạch bị phong bế, không thể động đậy, ngay đến âm thanh cũng không thể thoát ra được.

Lý Tư Tư trừng mắt nhìn nàng một cái, khanh khách cười nói:

-“Tô tiên tử không cần vội, đợi tình lang của nàng cháy thành bộ xương đen, ta sẽ đốt nàng cùng với hấn một chỗ, từ nay trong chàng có thiếp, trong thiếp có chàng, mãi mãi không phân ly nữa.”

Tô Mạn Như mặt đỏ hồng tức giận.

Lý Tư Tư không lý tới nàng,từ trong ngực áo lấy ra Thiên địa hồng lô, phóng to lên một trượng, rồi lại lấy thái ất nguyên chân đỉnh đặt vào trong lò.

Sau đó ả lấy Tử Vi tinh bàn để vào trong đỉnh, bi hỉ giao thoa nhìn chằm chằm nó một lúc, thấp giọng nói:

-“Thất ca,huynh nhẫn nhịn một chút, rất mau thôi là có thể chuyển thể thành Thần đế rồi.”

Ả xoay người, đôi môi anh đào mấp máy nhanh, quát nói:

-“Tiên san di thạch, tậ!”

Quả trứng cách không bay lên, rơi thẳng vào trong Thái ất nguyên chân đỉnh.

Tiếp đó ngón tay khê bung ra, một đạo xích quang lóe lên, trung hồng lô lập tức bùng hỏa diễm bùng bùng.

Sở Dịch thầm kêu không hay, một khi để yêu nữ đó đem nguyên thần Lý Huyền dung hợp với nguyên anh của Xi vu, rồi giải phóng hẳn ra, hậu quả thật khó lường! Nhưng lúc này hẳn đang bị Chu tước áp chế, đến sức hoàn thủ cũng chẳng có, càng không nói đến chuyện thoát thân cản trở Lý Tư Tư.

Chính lúc lòng như lửa đốt, khóe mắt đột liên liếc thấy trên Diêu quang kiếm có khắc mấy triệu văn thượng cổ, hẳn liền nhớ ra, nhin không được ha ha cười nói:

-“Đúng rồi, ta sao mà ngốc thế! Trong tay có sài đao, lại cứ dùng tay không đón củi!”

Hắn ngưng thần tụ khí, niệm nhanh giải ấn pháp quyết trên kiếm, ba thanh kiếm “đỉnh đỉnh” không ngừng,lập tức hợp nhất lại thành một.

”Oang một tiếng vang động, hắc quang bạo vũ, một khối hắc ảnh nộ hồng xông ra khỏi kiếm, cùng chu tước không ngừng va đập vào nhau.

Cả động quật dường như muốn nổ tung, Sở Dịch khí huyết nhộn nhạo, người không tự chủ được ngã ra sau, Lý Tư Tư, Tô Mạn Như cũng phiên thân thối lui vài trượng.

Khối hắc ảnh ấy nặng nề rơi xuống đất, cất tiếng quái hống, chấn cho đất đá rơi lả tả, khiến cả trời mù mịt.

Hỏa quang hồng chói trong Thiên địa hồng lô chiếu lên thân thể nó, hình dáng như một con rùa lớn dài ba trượng, trên có một cái đầu dài quái dị như măng xà, lắc lư trên cao.Đỉnh đầu có mào bảy sắc, mắt hồng như máu, trong miệng răng nanh lởm chởm, lưỡi dài xì xì thè thụt, trong cực kỳ hung bạo.

-“Huyền vũ thần thú!”

Lý Tư Tư sắc diện thoáng biến đổi, khanh khách cười nói:

-”Sở lang, ngươi đã ăn phải tim sắt rồi sao, lại dám đối phó với ta.

Được, được, được, ta giết ngươi trong mộng của ngươi trước, xem ngươi lòng dạ sắt đá thế nào!”

Tay ả khê dương lên, vỗ mạnh vào thiên linh cái của Tô Mạn Như.

Sở Dịch kinh hãi quát lớn:

-“Dừng tay!”

Hắn phi thân vọt lên, chân khí hùng dũng, âm thanh cuộn cuộn như sấm.

Lý Tư Tư khí huyết nhộn nhạo, đầu vầng mắt hoa,bàn tay bị lệch đi vài thốn, quét sượt qua vai phải Tô Mạn Như.

Tô Mạn Như kêu lên một tiếng đau đớn, mặt trắng xám, muốn ngất đi.

Lý Tư Tư chính lúc muốn ra tay tiếp, thì trước mắt hắc quang nộ hồng, thiên tuyền, Thiên quyền, Diêu quang tam kiếm ầm ầm vọt đến, ả không dám liều lĩnh, khua kiếm chống đỡ, rồi nhẹ nhàng thoái lui về phía sau, khanh khách cười nói:

-“Có niềm vui mới, liền quên mất tình cũ, chiêu nào chiêu đấy đều lấy tính mạng người ta, Sở lang chàng quả thật là lòng như sắt thép, làm người ta sợ đến răng va vào nhau lập cập.”

Sở Dịch vội vã hạ thân, giải khai kinh mạch cho Tô Mạn Như, trầm giọng nói:

-“Tô tiên tử, cô không sao chứ?”

Tô Mạn Như nhin đau lắc đầu, chính lúc định nói, đột nhiên thấy trong đầu ù lên,cổ họng nghẹn lại, chân tay lẩy bẩy, hôn trầm giống như trong mộng, mọi thứ xung quanh đều trở nên phiêu miểu mơ hồ, khuôn mặt lo lắng của Sở Dịch trước mắt dao động, cũng chẳng nghe thấy hắn nói gì, không nhớ ra hắn là ai.

Sở Dịch thấy hai má nàng đỏ hồng, sưng người nhìn chăm chăm bản thân, mắt,mơ hồ trống tổng, trông rất cổ quái,chỉ nghĩ nàng bị Lý Tư Tư làm tổn thương kinh mạch, lòng lạnh toát, vội vã đặt hai tay lên đầu vai nàng, liền miên truyền chân khí vào.

Trên mặt Lý Tư Tư lóe lên một tia âm lạnh, mặc niệm pháp quyết, rồi đột nhiên quát lên:

-"Giết hắn đi!"

Tô mạn Như thân thể khẽ run lên,như ma sai quỷ khiến một chưởng đánh mạnh vào ngực Sở Dịch, khoảng cách hai bên chỉ một xích, hắn đang tập trung toàn bộ tinh thần truyền chân khí, làm sao có thể chống cự được? lập tức máu tươi mun trào, ngã bay ra ngoài vài trượng.

Nốt một phần nửa trước khi đi ngủ.hehe . doc truyện tại .

132. Chương 132: Quyển 9 Xi Vưu Môn Hạ 2

Tô Mạn Như " A " lên một tiếng thất thanh, lập tức tỉnh lại, gọi thất thanh:

-"Sở vương gia!"

Chính lúc muốn tiến lên, lại thấy đầu óc ù đi, chỉ nghe một âm thanh sắc nhọn không ngừng vang vọng trong đầu:

-"Giết hắn đi, giết hắn đi, giết hắn đi!"

Thần trí nàng lập tức trở nên hỗn loạn, mê mê hồ hồ khua phát trần, đánh mạnh xuống nam tử trên đất.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nhin đau xoay mình né tránh, khóe mắt liếc sang, thấy Lý Tư Tư đang cười khúc khích đứng một bên, môi anh đào lẩm bẩm, như đang niệm gì đó, lòng lập tức hiểu ra, quát nói:

-"Yêu nữ, ngươi hạ cho nàng loại cổ trùng gì rồi?"

Lý Tư Tư thần nhiên cười, nhu thanh đáp:

-"năm đó khi ta ở Nam Cương, vì đối phó Phục Hi lão tổ, bắt chín trăm chín mươi chín loại độc trùng, dưỡng thành "lục thần cổ",bắt đặc dĩ lắm mới sử dụng.Hôm nay vì bọn người, đành phải đem bảo bối ấy ra sử dụng.Sở lang, ngươi thấy ta đối đãi với ngươi có tốt không?"

Sở Dịch giận quá hóa cười:

-"Tốt lắm, tốt lắm, ơn một giọt nữa, ta nhất định sẽ đem cả dòng suối báo đáp!"

Nói rồi hắn cúi người xuống, luồn qua nách Tô Mạn Như,lật tay nắm lấy mạch môn nàng, định chế trụ kinh mạch nàng lần nữa.

Lý Tư Tư "a" lên một tiếng, cười nói:

-"Đúng rồi, sém chút nữa quên không cảnh cáo ngươi.Lục thần cổ trừ có khả năng chế thần thức ra, còn có thể nhanh chóng theo khí huyết toàn thân lưu chuyển.Nếu như phong trụ kinh mạch cô ta, chỉ một lúc thôi, người trong mộng của người sẽ khí huyết bạo loạn, ngọc nát hương tan."

Sở Dịch lạnh người, bán tín bán nghi,Tô Mạn Như lại chuyển mình phản công, khiến hắn đành thả tay ra, phiên thân thoái lui.

Lý Tư Tư khanh khách cười lớn, nói không hết hoan hỉ khoái trá đến mức nào, vừa vũ động quạt ba tiêu, tăng thêm hỏa lực cho thiên địa hồng lô, vừa niệm ngự cổ pháp quyết.

Trong động ánh lửa lấp ló, bóng người xuyên qua lượn lại.Tô Mạn Như tấn công càng lúc càng nhanh, mỗi chiêu đều tập trung toàn lực, muốn đặt hắn vào chỗ chết nhanh chóng.

Sở Dịch không dám chế phục, cũng không thể làm tổn hại nàng, chỉ có thể né tránh, bị động cùng cực. Tâm mạch hẳn là đang bị thương, chân khí không thông, bị nàng công đến như cuồng phong bạo vũ, né tránh cật lực, một lúc sau đã thụ vài vết thương, máu tươi loang lổ.

Huyền Vũ thần thú ngửi thấy mùi máu, hung tính đại tác, tròn mắt huyết hồng lăm le nhìn trừng trừng Tô Mạn Như, thấp giọng hồng lên, chỉ trực vỗ đến.

Sở Dịch thâm hô không hay, nếu quái thú này quan tâm bảo vệ chủ, tự mình tấn công lên Tô Mạn Như, chỉ sợ đến cả hắn cũng khó mà cứu được. Lại nghĩ:

–“đem họa dẫn đi nơi khác, cắt nguồn tiết lưu. Chỉ cần mượn lực Huyền vũ, giết yêu nữ này, cổ trùng vô chủ, tự nhiên không thể làm loạn nữa!”

Nói rồi hắn hú dài một tiếng, chiếu theo ngư thú quyết khắc trên kiếm, quát: “Bắc cực tinh chuyển, Huyền vũ duy chiêm, Ngộ hải điền hải, ngộ san bình san!” (Sao bắc cực chuyển động, chỉ bằng một cái liếc mắt của Huyền vũ, gặp biển lấp biển, gặp núi san phẳng núi)

Tam kiếm rin rít phá không, xoay tròn nộ chuyển, bắn mạnh về phía Lý Tư Tư

Huyền Vũ thần thú quay đầu hồng lên, theo kiếm chồm đến, bị Chu tước vươn cánh chặn lại, lập tức hai con loạn đấu, khó mà phân giải.

Hai đại hung thú này đều liệt trong Tứ linh, ngũ hành tương khắc, sức lực tương đương, nay gặp gỡ trong đường hẹp, lập tức như thiên lôi câu động địa hỏa, liên tiếp hồng lên giận dữ, chấn tai muốn điếc. đọc truyện tại . Mỗi lần chạm kích, khí lãng tỏa ra bốn phía không có cái nào không cuộn cuộn mãnh liệt, tường đá đổ sụp, cự thạch như mưa rơi xuống.

Sở Dịch ba người như bị đặt trong mặt biển nổi sóng giận dữ, lão đảo phiêu hốt, vừa xuyên qua lách lại tránh làn khí lãng cùng phi thạch, vừa đi vòng quanh thiên địa hồng lô đấu nhau không ngừng, kinh hiểm vô cùng.

Chu tước cuồng tính đại phát, hót lên một tiếng sắc nhọn, hỏa đạn phun ra, liên tiếp không ngừng bắn lên thân huyền vũ, hỏa quang xông lên, khiến tứ phía lập tức biến thành biển lửa đầy trời.

Lớp đất đá trong thạch động vị vỡ tan, để lộ thịt của cá côn, bị liệt hỏa thiêu cháy, tức thời bốc lên mùi khét.

Thân rùa của Huyền vũ bị nó oanh tạc như thế, cũng vị nứt ra vài đường nhỏ, đau đớn hồng lên, từ trong miệng phun ra những cột nước lớn, chạm vào hỏa cầu, lập tức khiến nó đông kết thành băng, rơi xuống đất vỡ tan.

Sở Dịch nãy ra một ý, ha ha cười nói:

–“Đa tạ huyền vũ huynh chỉ điểm!”

Chân đạp vũ bộ, chuyển thân lướt quanh Tô Mạn Như, khẩn cấp niết quyết quát nói:

–“Thiên thủy địa khí, tụ kết thành băng!”

Băng hàn chân khí xông ra từ tay, rin rít kịch hưởng, lập tức biến nàng thành người băng.

Ngưng băng quyết này thượng cổ thủy tộc pháp thuật, có thể khiến nhiệt độ cơ thể nhanh chóng hạ xuống, đông kết thành băng, nhưng không làm tổn thương đến kích mạch. Như thế có thể trấn trụ được Tô Mạn Như, lại có thể bảo vệ nàng chu toàn, có thể nói là một cách viên mãn.

Chính lúc này, hỏa lãng chu tước phun ra ngày càng kịch liệt hơn, hỏa diễm trong hồng lô càng lúc càng mạnh, lưới lửa xanh tím cuồng loạn quần lấy thái âm nguyên chân đỉnh, khiến nó từ thanh đồng bị bùng thành màu đỏ chói phát quang.

Quả trứng trong đỉnh vu vu loạn chuyển, hào quang rực rỡ, nhân ảnh trong đó theo đó chuyển động càng lúc càng mau, bốc lên từng tia khói xanh.

Lý Tư Tư vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không thêm để ý tới Sở Dịch nữa, toàn lực quạt lửa, vừa niệm tụng “tam muội dung kim quyết!”. Tử Vi tinh bàn dán chặt lên quả trứng, kêu đình đình những tiếng giòn tan, từng chút từng chút một khảm lên trên đó.

Sở Dịch thấy thế lạnh người, quát nói:

–“Muốn chuyển thế sống lại, đợi một vạn năm nữa đi!”

Nói rồi hắn cố hết sức, đẩy ba thánh kiếm đập mạnh lên đáy thiên địa hồng lô.

“đang” một tiếng lớn, đồng lô đổ nghiêng, quả trứng cùng Tử vi tinh bàn lăn ra ngoài, hỏa diễm phun trào lan tỏa.

Lý Tư Tư vừa kinh ngạc vừa giận dữ, lạnh người vọt đến.

Sở Dịch chính lúc định phi thân đến đoạt lại, thì liếc thấy xung quanh Tô Mạn Như hỏa diễm phừng phừng, băng tuyết nhanh chóng bị tan ra, linh quang lóe lên, lấy cái thanh đồng đỉnh lấy được từ trong thân thể Hỗn độn thú ra, niệm:

–”lăng lăng kiền khôn, hạo hạo kỳ nhân, tứ thiên xuân thu, thập vạn anh hồn. Ngũ tộc thần thú, tam giới chi môn” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Hắn định đợi nó biến to, sẽ úp lên thân thể Tô Mạn Như, dùng nó bảo hộ nàng.

Không ngờ pháp quyết vừa mới niệm xong, đồng đỉnh nọ đột nhiên vù vù cuồng chấn, hổ khẩu tê tần, vượt khỏi tay hắn bay về phía quả

trứng.

“đang” một tiếng, nó áp lên trên quả trứng nọ, bích quang tỏa ra chói lòa, khiến hắn không mở mắt ra được.

“Lách cách cách”

Những tiếng giòn tan vang lên, quả trứng lập tức nứt ra vài trăm khe nứt nhỏ, bích quang khê cổ động, rồi oang một tiếng vỡ tan ra. Đồng đỉnh bay vọt lên trời, có tiếng một người cất tiếng hú lớn, như sấm động bên tai.

Hai người Sở Dịch hô hấp như nghẹn lại, khí huyết nhộn nhạo, như bị cuồng phong cuốn qua, sóng lớn bài kích, không tự chủ được cùng ngã bay ra phía sau, rơi mạnh xuống đất, toàn thân tê rần.

Trong bụi đất cuộn cuộn, hỏa quang phừng phừng, chung quanh một màu tím hồng rạng rỡ, cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không rõ. Lờ mờ có thể nghe thấy Chu Tước, Huyền Vũ hồng lên kinh hô, giống như đang kinh hoàng sợ hãi khó tả xiết.

Không biết qua bao nhiêu lâu, bụi đất dần lắng xuống, hỏa diễm cũng nhỏ hơn, bọn hắn thấy một người đàn ông hùng vĩ thân cao chính thước ngẩng đầu đứng ở chính giữa, cả người không mạnh vải, cơ bắp cuộn cuộn, làn da màu cổ đồng dưới ánh lửa chiếu lấp lánh vàng sáng mờ mờ.

Chỉ là hắn đứng xoay lưng lại bọn họ, nhất thời không biết khuôn mặt thế nào.

Người nọ, không lẽ chính là Thái cổ ma đế trong truyền thuyết sao?

Trong động im phăng phắc, trừ tiếng lửa lách tách nổi lên, ba người Sở Dịch không tử chủ được đều nín thở, tim dường như cũng như ngừng đập, bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Ngay đến lưỡng đại thần thú Huyền Vũ, Chu tước mới vừa rồi hung bạo là thế, giờ cũng như mất đi thần khí.

Một con nằm phủ phục trên đất, lưỡi dài thè thụt, cổ họng phát ra những tiếng ô ô thấp trầm như bọ đờ, còn lại đến phát ra tiếng cũng không dám, thu đôi cánh lại, cụp đầu đứng đó, như con bò câu lúc sợ hãi.

Người nọ đứng sừng sững như ngọn núi, không hề động đậy, mắt nhìn chăm chăm đồng đỉnh trong tay, dường như đang xuất thần nghĩ ngợi điều gì, qua một lúc, mới từ từ xoay người lại.

Ánh lửa sáng rực rỡ chiếu trên thân hình hắn, soi rõ từng chút một.

Ba người Sở Dịch hít một hơi lương khí, đó là hình dạng một khuôn mặt sao.

133. Chương 133: Quyển 9 Xi Vưu Môn Hạ 3

Khuôn mặt người này đầu đầu cũng lỗ chỗ, một vết sẹo dài méo mó kéo từ trán bên phải sang gò má bên trái, chỗ vốn là sống mũi sụp xuống để lộ một lỗ trống,,tranh nanh đáng sợ khó tả xiết.

Trên lồng ngực hắn vừa dài vừa rộng có một vết sẹo cực sâu,kéo từ vai trái xiên chéo qua sườn phải,da thịt cuộn cuộn,dày đặc những vết nứt như sợi tơ màu vàng nhạt.

Nhìn kỹ thêm, hông phải,đùi trái, hai chân, cả người hắn cũng có mấy mươi vết sẹo, ngang dọc giao nhau, khiến người nhìn thấy giật mình,cả người giống như bị cắt thành mấy mươi đoạn, rồi lại được khâu lại.

Người đó nghễnh cổ đứng bẽ nghề, liếc nhìn thần tình kinh ngạc quái dị của ba người, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt, cả khuôn mặt lập tức biến thành sinh động hắn lên, kiêu ngạo,khinh bỉ, ngạo mạn mang theo vài phần thê lương.

Cho dù là mãnh thú tầm thường, lúc được thả từ trong lồng ra cũng hung cuồng khó địch, hà huống chỉ là đệ nhất ma thần bị cầm tù những bốn nghìn năm.

Lý Tư Tư bị mục quang lẫm liệt của hắn quét đến, lòng phát sợ, cả người nổi da gà, đầu gối mềm nhũn, lập cập quỳ xuống đất, miễn cưỡng cười nói:

-“Thần môn đệ tử Lý Tư Tư bái kiến Thiên đế!Thiên đế sống lại, thiên hạ đều vui, đệ tử cũng hân hạnh vô cùng!”

Trong lúc sợ hãi, âm thanh của ả lạc đi run rẩy. doc truyện tại . Bạn đang đọc chuyện tại

Người đó như gỗ đá không chút biểu hiện nào nghiêng đầu nhìn ả, mày dương lên, thần nhiên nói:

-“Hân hạnh vô cùng? Thì ra người đem Kiều mỗ thả vào trong đỉnh thiêu, cũng là vì dụng ý ấy đó hả?”

Thanh âm của hắn thấp trầm hỗn hậu, nghe rất êm tai, chỉ là ngữ điệu cổ quái,cách phát âm cắn chữ rất đặc biệt, hoàn toàn không giống tiếng địa phương các nơi, chắc là ngôn ngữ thượng cổ.

Lý Tư Tư run giọng nói:

-“Thiên đế minh giám, đệ tử chỉ muốn mượn thần lực của Thiên địa hồng lô, trợ giúp Thiên đế sớm phục sinh, tuyệt không hai lòng.”

-“Người nói thế, thì hồn phách trong tinh bàn cùng người không hề có quan hệ sao?”

Tay người nọ khoắc trong lô, nắm lấy tử vi tinh bàn,rồi xoay vòng vòng ở đầu ngón tay,hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm ả, khóe miệng như cũ đeo nụ cười mỉa nhàn nhạt.

Lý Tư Tư sắc mặt trắng như tuyết, tâm loạn như ma, môi anh đào run run, mấy lần muốn nói lại ngừng, cuối cùng chỉ khe khẽ lắc đầu.

Người nọ thần nhiên nói:

-“Đã là như thế, lưu lại hắn để làm gì?”

Hai tay đặt lên Tử Vi tinh bàn khẽ xoay chuyển

“Phập” một đạo thanh quang thoát ra, tuôn vào liệt hỏa đang phừng phừng cháy trong thiên địa hồng lô, quang mang bạo vũ,tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên.

-“Thất ca!”

Lý Tư Tư thét lớn, nước mắt long lanh trào ra,ả chồm người đứng dậy, không màng tất cả lao về phía thiên địa hồng lô.

Người nọ tay phải phách không phẩy một cái, Lý Tư Tư lập tức bị chặn lại, cảm thấy dường như một ngọn núi vô hình đang đè lên mình, mặc cho ả cố gắng vùng vẫy thế nào, hô hoán thế nào cũng không thể tiến thêm chút nào nữa, chỉ đành nhìn quanh thanh quang kia trong ngọn hỏa diễm càng lúc càng ảm đạm, nghe tiếng thét bi thương không ngừng vang lên.

Qua một lúc, thanh quang nọ cuối cùng cũng bị tiêu hủy hoàn toàn, tiếng thét nọ cũng vang vọng trong động rồi dần tan mất.

Khi tay người nọ thả lỏng ra, Lý Tư Tư ngồi phịch trên mặt đất, mục quang trống rỗng thần thờ, nước mắt lã chã rơi xuống, không ngừng lẩm bẩm gọi

-“Thất ca, thất ca”

Âm thanh thấp nghẹn, toàn thân run rẩy, như mất hết toàn bộ khí lực.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa hãi hùng, trăm cảm giác giao thoa, đối với huynh muội họ, hẳn tuy hận thấu tận xương, nhưng tận mắt nhìn thấy Nguyên thần Lý Huyền bị diệt, Lý Tư Tư đau khổ không muốn sống, trong lòng hẳn cũng dâng lên một cảm giác đau lòng thương hại không tên.

Người đáng hận cũng có chỗ đáng thương. Thế gian ít nhiều có những nữ nhân si tình, xét cho cùng, họ cũng không qua được nỗi khổ duyên ương.

Người đó lạnh lùng nói:

-“Làm nhiều chuyện bất nghĩa tất gặp quả báo. Cái tên tà ma bé nhỏ như người, làm việc ác tạo nghiệt thì thôi đi, lại dám tự xưng là Thần môn đệ tử, lấy danh nghĩa là Xi Vưu đệ tử, không việc nào không làm bởi nhọ thanh danh ta, chết cũng không hết tội.”

Sở Dịch lòng chấn động, người đó quả nhiên là Thượng cổ ma đế Xi Vưu!

Nhưng nghe lời hắn nói, dường như đối với việc của mà môn có điều không bằng lòng, khó tránh làm người cảm thấy bất ngờ.

-“Câm mồm!”

Lý Tư Tư đột nhiên tỉnh lại thần trí, ngẩng đầu lên, đôi mắt cuồng loạn phần nộ trừng lên nhìn hắn, nghiến răng nói:

-“Ngươi là Xi Vưu cũng mặc kệ, Bàn Cổ cũng mặc kệ, ngươi giết Thất Ca của ta, ta phải giết ngươi, vì huynh ấy báo thù!”

Liền đó ả bật dậy, trong tiếng hét chói tai, kiếm quang nộ vũ, hỏa lãng như sóng triều, hướng tới người nọ công kích cuồng loạn.

Xi Vưu mặt không chút tình cảm, không thèm tránh né, đột nhiên đưa tay vỗ một cái.

“Oanh”

Hồng quang đầy động đột nhiên tiêu biến, Ngọc hành kiếm cắm trên tường đá.

Lý Tư Tư hét thảm một tiếng, ngã bay về phía sau, một đạo tử quang thoát khỏi thân ả, bùng bùng trong không trung, rồi biến hóa thành hình dạng vốn có của ả.

Sở Dịch kinh hãi, yêu nữ này tu thành “Thủy hỏa thần anh”, đã vượt qua cảnh giới tấn tiên, tuy thụ thương làm thực lực hao tổn, nhưng cũng không dễ đối phó.

Không ai tưởng được, người nọ chỉ thuận tay ra một chưởng, cũng đánh ả nguyên thần xuất khiếu.

Nguyên thần Lý Tư Tư dao động như lửa, cất tiếng thét bi thảm, xông vào nhục thể bất động trên đất của Tô Anh Anh, muốn quay lại mượn thân tái chiến.

Xi Vưu búng đầu ngón tay, đem thanh đồng đỉnh nọ ném lên cao, thần nhiên nói:

-“Kiềm mỗ đã ở trong đỉnh đó bốn ngàn năm. Ngươi đã tự xưng là thần môn đệ tử, thì cũng nên ở trong đó vài ngàn năm mới đúng.”

Một tiếng “viu” khe vang lên, nguyên thần Lý Tư Tư như làn khói sương màu tím, thu vào trong đỉnh, tiếng thét chói tai cũng im bật. Đồng đỉnh “coong” một tiếng rơi xuống đất, lăn đến dưới chân Sở Dịch.

Sở Dịch cúi người nhặt cái đỉnh đồng đó lên, đáy lòng ngũ vị giao tạp dâng lên, không ngờ Lý Tư Tư tính đi toán lại, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế! Nhất thời, hắn không biết là nên buồn hay vui, cay đắng hay ngọt ngào.

Bao nhiêu nghi hoặc trước đó, giờ phút này đều sáng tỏ, hắn lắc đầu cười khổ nói:

–“Thì ra nguyên thần của người trước giờ bị phong ấn trong đồng đỉnh. Cái ở trong quả trứng kia, chẳng qua là nhục thể của người được khâu lại. Ta hao phí bao nhiêu tâm lực, muốn thu được lục bảo, bình định đại kiếp, cản trở người sống lại, không ngờ lại nghìn dặm xa xôi, tự tay đưa người đến trong bụng cá côn, lại tự tay giải khai phong ấn, hợp nhất linh hồn và thể xác của người, giúp người sống lại.”

Càng nói, hắn càng thấy hoạt kê hoang đường, thế sự vô thường, bi khổ giao thoa, nhin không được ha ha phá lên cười to.

Xi Vưu mục quang lấp lánh nhìn chằm chằm vào hắn, thần sắc cổ quái, ngạo nghễ cười nói:

–“Tiểu tử, việc người sinh ra trên đời, lên kinh dự thi, giữa đường cứu được hồ nữ. Nàng lại vì người báo ân, giúp người khi cử, cùng với người bị cuốn vào đạo ma phân tranh, thoát thai hoán cốt, thành tán tiên, sau đó đến Tần Lăng, lấy được dị bảo, tu luyện ngũ thuật pháp thuật, quay lại Trường An, đấu với bọn yêu ma đó rồi cuối cùng đến đây, tất cả, người nghĩ chỉ là cơ duyên xảo hợp sao?”

Sở Dịch lạnh người, trong đầu lóe lên một ý niệm hắn không dám tin, trầm giọng nói:

–“Người nói cái gì? Không lẽ tất cả đều trong tính toán của người? Không lẽ Tiểu Tiên thật sự là đời sau của người cùng Ma Môn Thánh nữ, nàng quen biết ta, yêu ta, đều chẳng qua là vì muốn lợi dụng ta sao?”

Nói đến câu cuối cùng, lòng hắn như vạn đao cắn xé, hơi thở nghẹn lại.

Xi Vưu ngó người ra, rồi ha ha cuồng tiếu nói:

–“Tiểu tử, thì ra kiến thức của người, chẳng qua chỉ đến như vậy thôi! Tiểu Tiên đích thực là cháu đời thứ sáu mươi chín của ta, nhưng người nghĩ nó thật sự biết hết những chuyện này sao? Bằng vào sức một mình nó, có thể an bài mọi chuyện êm đẹp thế này sao? Đừng nói là nó, thế gian này không ai có khả năng bố trí đến kín như áo trời, giọt nước cũng không lọt thế này.”

Sở Dịch bị hắn cười nhạo như thế, lòng trái lại lại thấy nhẹ nhõm, lòng xông lên cảm giác xấu hổ. Tiểu Tiên đối với hắn tình thâm nghĩa trọng, đến tính mạng cũng chẳng màng, hắn lại sinh nghi ngờ nàng, thật là rất không phải.

Liền đó hắn định thần, cười lạnh nói:

–“Người nói vậy nghĩa là sao? Không lẽ Sở mỗ xuống đời này, cùng Tiểu Tiên gặp gỡ, cho đến tất cả những chuyện đã xảy ra, đều là thiên ý, để cứu người sống lại một lần nữa sao?”

Xi Vưu cười đắc ý, thần nhiên nói:

–“Thiên thu chỉ là một giấc mộng, thế sự vốn chỉ là một bàn cờ, mọi sự đều tự có thiên ý, nào có riêng gì người, ta? Nguyên thần của Kiều mỗ bị phong ấn trong cơ thể hỗn độn thú, nhục thân bị dấn trong bụng côn ngư, đều là có người đã tính toán chính xác, để bốn ngàn năm sau ta có thể sống lại. Nhưng người đó cho dù có bản lãnh thông thiên như thế, cũng làm sao có thể tính toán chuẩn xác mọi chuyện phát sinh bốn ngàn năm sau? Đó chỉ có thể là thiên ý mà thôi.”

–“Người nói người đó là ai?”

Sở Dịch kìm không được quay đầu lại nhìn bức tượng nữ nhân bên ngoài động nói:

–“Không lẽ là vị ma môn thánh nữ đó?”

Xi Vưu quay đầu lại nhìn thạch nữ nọ, khuôn mặt như buồn như vui, khẽ mỉm cười, không đồng ý cũng không phủ nhận, xoay người bước từng bước lớn đến bên nàng.

Tình nhân thụ âm vang xào xạc, quả hồng rụng đưa, từ xa nhìn lại, bức tượng nữ nhân ấy mỉm cười ngồi một bên, trong ánh sáng mờ ảo, thần tình vừa ôn nhu, vừa tinh mịch mỹ lệ, dường như nàng chưa từng ngủ, chỉ mãi ngồi đợi hân đến tận bây giờ.

Bốn ngàn năm xuân thu thay đổi, vật chuyển sao dời, biển cạn đá mòn, tình nhân thụ khai hoa kết quả, nhưng nàng thủy chung vẫn đợi thời khắc này. Chỉ đáng tiếc nàng không nhìn thấy được.

Cảm giác lâng lâng khi về lại cố hương sau nhiều năm xa cách, mùi vị gần một bước chân mà xa thăm chân trời, vượt qua khoảng cách hai mươi triệu năm Xi Vưu tưởng như là một đời. Mà khoảng cách giữa họ, đâu chỉ dừng lại ở đời đời kiếp kiếp.

Đến lúc này, hân cuối cùng cũng cúi người xuống, vuốt nhẹ lên khuôn mặt kiều diễm như ngày nào của nàng, khoe miệng muốn thăm gọi tên nàng mà cổ họng như bị cái gì chặn lại.

Ngọt ngào, đau xót, thê lương, bi hỉ, hạnh phúc đan xen thành một khối nhu tình dâng lên trong lòng hân, chặn cổ họng hân lại, thấu tim nhập cốt, khiến hân không thể nào hít thở.

Bàn tay hân xoa lên khối đá lạnh lẽo cứng rắn ấy, mà tưởng như vẫn là làn da ấm mềm trơn mịn ngày xưa, bờ mi nhắm chặt ấy, đôi tai bé nhỏ dễ thương ấy, cả bờ môi ngọt ngào ưu mỹ ấy đều sống động như thật, tưởng như mới chỉ ngày hôm qua.

Hân rời lên khuôn mặt ấy, những muốn nhìn kỹ hơn nữa, nhưng thị tuyến bỗng biến thành mơ hồ, từng giọt nước mắt lăn qua má, giống như liệt hỏa thiêu đốt hân.

Nam nhân Kiều gia có thể đổ máu không rơi lệ, nhưng bốn ngàn năm rồi, bao nhiêu nhớ nhung, bi thương tích tụ trong lòng hân như dòng nước lũ mùa xuân cuộn cuộn tràn đê, dù là mình đồng da sắt, dù là tam sơn ngũ nhạc, dù là bản thân hân, cũng không thể chống lại những đau đớn liên miên trào lên trong lòng như vậy.

”Thiếp ở Côn Lôn sơn,

chàng trú nơi đông hải.

Cách nhau xa ngàn dặm,

gặp nhau trong giấc mơ.

Cá bơi truyền tin tức,

xuân thủy gửi tương tư.

bao nhiêu lệ đã rơi,

hỏi chàng nào có biết?”

Trong lúc mơ hồ, dường như hân nghe thấy lại mấy câu ca xưa cũ. Trong sóng biển lay động, ánh lửa chớp chồn, dường như hân lại được gối lên đùi nàng, nhìn thấy khuôn mặt nàng cười, nghe thấy tiếng nàng hát khe khẽ bên tai.

Hân dường như nghe thấy gió biển, nghe thấy tiếng tim đập, nghe thấy tiếng càn cười nói:

-“Ngốc ạ, chàng có biết nước biển vì sao lại mặn không? Đó là vì mỗi giọt đều là nước mắt của thiếp nhớ chàng.”

Đến thời khắc này hân mới biết, không một giọt nước mắt nào chảy đến được đông hải, nó ngưng kết trên khuôn mặt nàng, lắng đọng qua bốn nghìn năm tuế nguyệt, hóa thành tinh thạch, cất dấu sâu nơi đáy lòng hân, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi không bao giờ tan đi.

134. Chương 134: Địch Hữu Nan Phân(1)

Lúc này hỏa diễm trong động đã tắt hẳn, đá vỡ vương đầy trên mặt đất, không gian cô tịch.

Chu tước, Huyền Vũ một đứng một quỳ, đôi mắt xanh, mắt hồng đảo song sọc nhìn tứ phía, không dám tỏ vẻ gì, chỉ thỉnh thoảng cất mấy tiếng ô ô, thái độ rúm ró đến đáng thương.

Sở Dịch dặt hai tay lên hậu tâm Tô Mạn Như, hơi trắng bốc lên, quang quyết dần dần tan đi.

Qua thời gian một tuần hương, hai má nàng càng lúc càng hồng, thân hình khẽ run lên, đột nhiên oa lên một tiếng thổ ra một ngụm lớn tương dịch màu xanh thẫm, hơi đến nhức mũi.

Một con rết loang lổ bảy sắc cổ lết ra khỏi bãi dịch, lão đảo xiêu vẹo đi được vài bước rồi đột nhiên cuộn co lại thành một khối, không động đậy được nữa.

Tô Mạn Như ói mửa một hồi, thở hổn hển, đôi mắt mơ hồ dần trở nên sáng hơn, thấp giọng nói:

–“Sở vương gia, đa tạ người!”

Nàng nhắm mắt lại tiếp tục ngồi điều tức.

Cổ trùng đã ra, Sở Dịch như thoát khỏi gánh nặng, chuyển sang thăm dò kinh mạch của Tô Anh Anh vẫn hôn mê bất tỉnh.

Cô bé này kinh mạch bình thường, chỉ là hôn mê bất tỉnh. Chắc là sau khi bị Lý Tư Tư chiếm lấy thân xác, liên tục phải bôn ba, khổ lao thái quá, nhất thời nửa khắc khó mà tỉnh lại định lại.

Quay đầu nhìn lại, Xi Vưu vẫn ngồi ôm bức tượng, ngẩng đầu thần thờ nhìn bức tường đầy chữ, không hề động đậy, từ đầu tới cuối không lý đến ba người. Sở Dịch lòng vừa nghi hoặc vừa kỳ quái, không biết là ma đầu này định làm gì.

Không biết vì sao, đối với ma môn thiên đề hung ác cùng cực trong truyền thuyết này, hắn cảm thấy kính sợ hơn là khinh bỉ, nghĩ đến thạch nữ này đối với Xi Vưu một mực chung tình, trong lòng không khỏi cảm thương.

Nhưng hắn lại nghĩ, ma đầu này là “ma môn thánh nữ”, quan hệ với Xi Vưu rất sâu sắc, tự nhiên cũng không phải loại tốt lành gì, hắn đồng cảm với cô ta như vậy, có chút vu hủ như Đông Quách tiên sinh.

Liền đó, hắn đứng lên, cao giọng nói:

–“Xi Vưu! Chính tà bất lưỡng lập, Sở mỗ thả ngươi ra, vốn đã là một sai lầm lớn. doc truyện tại . hôm nay dù phải đổi cả tính mạng, cũng phải kéo ngươi cùng chết.

Nói đi nói lại vài lần, Xi Vưu dường như mới nghe thấy, quay đầu lại dương mi ngạo nghễ cười nói:

–“Chính tà bất lưỡng lập? Nói như thế, ngươi là chính, còn ta là tà rồi?”

Sở Dịch trầm giọng nói”

–“Công đạo ở lòng người, chính tà tự có ý trời, không cần ta phải nói ra?”

Xi Vưu đứng lên ha ha cười ta nói:

–“thế sao, vậy thì dám hỏi cái gì gọi là ”chính“? Cái gì gọi là ”tà“? Cái gì gọi là ”công đạo“? Cái gì gọi là ”thiên định“? Cứ theo ngươi thấy, thế gian hiện nay, cái gọi là đạo phật chính môn mới là chính sao? Bọn họ đại biểu cho công đạo sao?”

Sở Dịch sững người, nhớ tới những việc bọn người Lý Mộc Phủ, Trương Tư Đạo, Tề Vũ Tiêu đã làm, trù trừ nói:

–“Sông lớn cuộn cuộn, khó tránh khỏi có bùn cát chìm bên dưới. Trong đạo phật các môn, khó tránh khỏi có con sâu làm rầu nồi canh.”

Xi Vưu chặn lời hắn cười nói:

-“Vậy thì ma môn tả đạo đều là ”tà” sao? Nếu là như thế,tiểu tử ngươi sao lại cùng với Ma môn yêu nữ, hậu nhân của Xi Vưu tay gối môi kẻ? Sao lại cùng tiếp nhận chức vị môn chủ Thiên sơn, tự cam lòng rơi xuống hố sâu, giúp các nàng đối phó đạo phật các phái?”

Sở Dịch mặt nóng lên, nói:

-”Có sâu trong nồi canh,tự nhiên cũng có hoa sen gần bùn mà không nhiễm mùi bùn.Huống chi các nàng tuy từng làm sai, nhưng bản tính thiện lương, có lòng hối cải,dù có tỳ vết cũng không che mờ được bản chất như ngọc, các hạ sao có thể nhận xét thiên lệch như thế được?

Xi Vưu thần nhiên nói:

-” Hay ấy từ nhận xét thiên lệch! Nhưng trong mắt người trong thiên hạ, ngươi thu nạp những yêu nữ ấy, không ai không giết người vô số, thập ác bất xá? Sao chỉ bằng miệng lưỡi trơn tru của người lại biến thành người tốt,là ngọc có chút vết tì? Ngươi làm như thế, còn gì gọi là công đạo nữa?”

Ngừng một chút, hần mỉm cười nói:

-“Xét cho cùng,ngươi chẳng qua chỉ là một gã ma môn tiểu bối háo sắc thiên vị mà thôi, lại còn dám tự xưng là ”chính đạo“,trước mặt tổ sư gia của ngươi bày đặt khoa trương đại nghĩa.”

Sở Dịch bị hần bức đến cứng họng.cật bản đến dù có lý cũng khó mà biện bác, chỉ “hừ” lên một tiếng,phủ nhận nói”

-“Chính tà đúng sai, tự có công luận.Sở mỗ đường đường chính chính, không thẹn với lòng,hà tất phải tranh cãi vô vị với ma đầu như ngươi làm gì?”

-“Công luận?”

Xi Vưu ha ha cười lớn nói”

-“Tiểu tử,ngươi đọc bao nhiêu kinh sách, không lẽ còn không biết cái gì gọi là ” thắng làm vua, thua làm giặc” hay sao?Cái gọi là công luận chẳng qua chỉ là mượn miệng thiên hạ, bôi đen thành trắng”

Sở Dịch thoáng giật mình, đột nhiên hần nhớ lại những lời hần nói trước khi hủy diệt nguyên thần Lý Huyền:

-“làm nhiều điều bất nghĩa ắt có quả báo.Mấy tên tà ma nho nhỏ, ở thế gian làm ác tạo nghiệt thì thôi đi, lại còn dám tự xưng là thần môn đệ tử, lấy danh hiệu của Xi Vưu ta,không phải là bôi nhọ thanh danh ta sao, chết không hết tội!”

Trong lòng hần đại chấn, bỗng nhiên dâng lên một ý nghĩ hần chưa từng nghĩ quá.Lời đồn đại vốn đã không đáng tin.Mà lịch sử được viết bằng đao kiếm, vốn còn không bằng lời đồn.

Thái cổ đại hoang cách đây bốn ngàn năm rồi, đến Tư Mã Thiên cũng không dám mù quáng bình luận, thế nhân bằng cái gì mà định đoạt ai chính ai tà, ai đúng ai sai?

Cái gọi là công luận mà từ trước đến nay hần tin vào, liệu có đúng là sự thật trong lịch sử?

-“Chúng ta không tin thiên thu công luận, không lẽ tin lời nói một chiều của ma đầu như ngươi sao?”

Lúc này, Tô Mạn Như đang điều hòa chân khí, bỗng bừng mở mắt, đứng dậy điềm đạm nói:

-“Sở vương gia, một khi để ma đầu này ly khai khỏi đây, thiên địa đại kiếp sẽ không còn cơ hội vãn hồi nữa.Nói nhiều cũng vô ích, mau động thủ thôi.”

Bạch ảnh lóe lên, xông thẳng đến Vi Vưu, Bất nhiễm phát kim quang bạo phát, như ngân hà cuộn cuộn, lưu tinh đầy trời.

Sở Dịch lạnh người, gọi với theo:

-“Tiên tử, cẩn thận”

Hần rút Thiên quyền tam kiếm, niết quyết ngự khí, vội theo sau.

Xi Vưu tiêu sái nói:

-“Tiểu a đầu, người nghĩ mình là nữ oa tái thế chắc định thử lấy tay vá trời sao?”

Hữu thủ hấn vỗ một cái, từ chưởng tâm bắn ra vạn đạo bích quang, lách cách âm hưởng không ngừng, Tô Mạn Như không kịp phản ứng cả người như vị muôn vàn dây leo quấn lấy, vùng vẫy không được, vừa kinh hoàng vừa phần nộ.

-“Vạn hác xuân đằng nhiều!”

Sở Dịch lạnh người, đó là lưỡng thương đại pháp cực kỳ hung hiểm của Mộc tộc, hại người hại mình, thế mà khi Xi Vưu sử dụng lại, lại nhẹ nhàng tự nhiên, không hề tổn thương người dùng!”

Nhưng không nghĩ linh tinh thêm được, hấn cao giọng quát:

-“Thả nàng ra!”

Tam kiếm hồi chuyển, phá không bay lượn, rồi đột nhiên nổ tung thành một khối bạch quang hùng hực, cắt đứt toàn bộ dây leo, thế thế vươn mình ôm lấy Tô Mạn Như, lùi ra xa mười trượng.

Xi Vưu khẽ sững người, kỳ quái nói:

-“Trảm phong quyết?”

Thì ra Sở Dịch trong lúc vội vã đã sử dụng “Trảm phong quyết” năm đó Kim thần Thạch Di tự mình sáng tạo, lấy Kim thuộc chân khí điều khiển thủy tộc thần binh, kích thích lẫn nhau, liên miên bất tuyệt, cùng Đoạn lăng đao của thủy tộc Du hiệp Khoa Hãn cùng xưng song tuyệt.

Nhìn thì có vẻ đơn giản, thực ra nó cực kỳ khó thi triển, nếu không phải Sở Dịch nuốt được máu Hỗn độn thú, ngũ hành chân khí trong cơ thể dung hợp lại với nhau, lại lợi dụng sự lợi hại của Bắc Đẩu thần binh, thì đừng mong chặt được dây leo bằng chân khí của Xi Vưu.

Xi Vưu hai mắt tỏa tinh quang, cười nói:

-“Hảo tiểu tử! Thạch Di nếu biết người chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi học được thuật này, chỉ sợ hấn phải từ trong quan tài chui ra tìm gặp người mất. Đến đây đến đây, để ta xem xem, qua bốn nghìn năm, thiên hạ xuất hiện được nhân vật anh hùng nào nào!”

“Viu”

Tai phải hấn khua lên, chân khí cuộn cuộn phi chuyển, hóa thành một bích quang khí đao dài hơn mười trượng, vỗ thẳng xuống mặt Sở Dịch.

Hàn quang chói mắt lập tức phủ tới trước mặt, Sở Dịch không dám chậm trễ, huy động toàn lực, tam kiếm xoay tròn giao thoa thành xoắn ốc, làm nảy lên khí lăng cuộn cuộn, ầm ầm chém ngang ra.

“Đang” một tiếng lớn, ba thanh kiếm theo nhau bay vượt đi, khí lăng cuồng bạo, Sở Dịch như bị trúng sấm sét, trước mắt tối đen, máu tươi cuồng phún, ngã bay ra ngoài mười trượng.

-“Sở vương gia!”

Tô Mạn Như lòng trầm xuống, bay lao đến bên cạnh hấn, nhìn thấy mặt hấn trắng như giấy, mồ hôi đầm đìa, nói không ra lời, chỉ có thể hồn hồn nhìn mình cười khổ, hai mắt chợt hồng lên, nước mắt suýt chút nữa thì tuôn trào ra ngoài, muốn nói lại ngừng.

Sở Dịch thấy nàng quan tâm hấn như vậy, trong lòng vui mừng, sự đau đớn trên toàn thân chợt trở bay biến đến không đáng nói tới, hấn hít một hơi sâu, bật người đứng dậy, ha ha cười lớn nói:

-“Hay ột Vạn mộc bốn lời đao! Đến đây đến đây, để ta xem xem đại ma đầu của bốn ngàn năm trước làm được gì ta nào!”

Hấn lăng người chop lấy túi càn khôn của Lý Tư Tư rơi trên đất, lấy ra Thiên Xu kiếm, muốn tự khí phản công, bỗng nhiên thấy đan điền đau đớn, hấn a lên một tiếng, mồ hôi đổ đầm đìa, ruột gan như bị ai cắn xé, ngay đến hơi thở cũng trở nên hỗn hỗn không thông.

Xi Vưu ha ha cười nói:

-“Tiểu tử, người có thể chịu được một đao của Xi Vưu này, có thể nói là đương thế khó gặp rồi.Chẳng qua người vốn không phải ngũ đức chi thân, thì hà tất miến cưỡng tu luyện ngũ hành hợp nhất? cho dù người thực sự muốn tu luyện ngũ hành phổ, chỉ ít cũng phải cần tám trăm năm, dục tốc bất đạt,cứ vọng động ngũ hành chân khí, giờ người ném khổ đầu rồi đấy.”

Tô Mạn Như lạnh lùng nói:

-“Sở vương gia, ngài đừng ma đầu này nói lăng nhăng.Ngài sau khi thai hóa dịch hình, đã sớm biến thành thân tán tiên ngàn năm khó gặp, lại thôn phục được tâm huyết của hỗn độn thú, còn có cái gì không thể dung hợp được?”

Xi Vưu liếc xéo nàng một cái, ngạo mạn nói:

-“Tiểu a đầu, người ngay đến một đao của ta cũng chịu không được, còn hống hách cái gì? Thường nói ”muốn luyện đan, trước phải luyện lò“.Tiểu tử, chân khí, thần thức trong thân thể người bần tạp quá, tuy uống được máu hỗn độn thú, ngũ hành hợp nhất,nhưng kinh mạch, khí hải, huyền khố không thể chịu được.Giống như đạo lý nước lũ tràn đầy, nhưng sông thì vẫn như cũ,ắt sẽ có ngày vỡ đê?”

Sở Dịch lạnh người,vài ngày nay khi tự dưỡng thương luyện khí, hẳn thường thấy đan điền, kinh mạch hơi đau, nhưng hẳn cho đó là vì thương thế mới khỏi, chưa hoàn toàn thông suốt.Nhưng hôm nay nghe giảng giải thế, hẳn mới hiểu ra đạo lý này, không tự chủ được buột miệng hỏi:

-“Thế có cách nào bổ cứu được không?”

Lời nói chưa dứt, hẳn đột nhiên nhớ lại đối phương là địch nhân, mặt nóng lên, sửa giọng nói:

-“Mà cho dù có thể thì có làm sao nào?”

Xi Vưu mỉm cười, thản nhiên nói:

-“Tiểu tử, người giờ như quả bóng da không ngừng được bơm khí nào, đợi khi thức hải cùng kinh mạch của người không dung nạp được ngũ hành chân khí nữa, chân khí trào ra sẽ xâm nhập vào huyền khố, đem Nguyên anh mà người không dễ dàng gì dung hợp được đánh tan ra.Hắc hắc, mùi vị thần thức cuồng loạn, bốn ngàn năm nay ta thưởng thức cũng nhiều rồi,không hiểu người có muốn được tôi luyện giống ta một phen không?”

Sở Dịch hít một hơi lương khí, hẳn biết Xi Vưu không nói sai, chân khí như nước, cơ thể là bình đựng,đầy quá ắt sẽ trào.Một khi chân khí trong thể nổ tung lên, chính bản thân hẳn cũng không khống chế được, hậu quả không dám tưởng tượng.

Hai mắt Xi Vưu tròn tròn nhìn chăm chăm vào hắn, thản nhiên nói:

-“Giờ nếu như người ngoan ngoãn bắt đầu điều khí dưỡng mạch, ta sẽ truyền cho người một pho ”triệu tịch lưu” chân quyết, cải biến kinh mạch, làm rộng khí hải, qua tám, mười năm nữa, có khi người có thể thực sự sử dụng được ngũ hành chân khí, hợp nhất một thể đấy.

-“Triệu tịch lưu?”

Lòng Sở Dịch chấn động, trong “ngũ hành phổ”,hắn dường như đã từng thấy qua giới thiệu liên quan đến chân quyết này, khi tập pháp quyết này, ý như nhật nguyệt,khí như sóng triều, có thể tùy ý cải biến kinh mạch, thần ảo vô cùng.Chỉ tiếc trong ngũ tộc kinh thư không viết pháp quyết này, chưa có duyên được thấy,lúc này nghe Xi Vưu đề cập đến pháp quyết này, không khỏi động lòng.

Nhưng hắn lại nghĩ:

-“Yêu ma này lấy lợi dụ dỗ, mình sao cam bị trúng kế!”

Liền đó hắn loại trừ tạp niệm, ha ha cười nói:

-“Tổ lật rồi, trúng sao lành? Sở mỗ nếu không thể giết được người, bình định đại kiếp, sao còn mặt mũi sống trên đời này?Nói cho ngắn gọn lại, thì hôm nay không phải người chết thì là ta chết.”

Nói đến đó hắn miến cưỡng ngưng tụ chân khí, bước lên phía trước, nhưng đan điền đau đớn, kinh mạch trương phồng, mới bước đi, mồ hôi lại nhỏ xuống đầm đìa, cực kỳ đau đớn.

Xi Vưu ngạc nhiên, ha ha cười nói:

-“Tiểu tử, ngươi đến một đao của ta cũng chịu không được, lấy gì để đổi mạng với ta? Ta thấy ngươi thả tả ra, nên mới có ý cứu ngươi một mạng, ngươi lại cứ khẳng khẳng tìm chết thể sao?”

Sở Dịch nói từng chữ một:

-“Đại trượng phu có việc không làm, có việc nhất định phải làm. Không thể trăm yếu trừ mà, thì sống cũng như chết. Dù ta có chết, cũng không uống sinh ra kiếp này!”

Lời nói như chém đinh chặt sắt, không trừ chừa chút nào.

Tô Mạn Như nghe thấy thế, sống lòng nhấp nhô, nhu tình cuộn cuộn, nhin không được nắm lấy tay hắn, cao giọng nói:

-“Không sai! Xả mệnh vì nghĩa, vốn là đạo tu chân. Sơ vương gia, Tô Mạn Như có thể cùng ngài chiến đấu, cùng xuống hoàng tuyền, cũng không uống sinh ra kiếp này!” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Sở Dịch chấn động, quay đầu lại nhìn nàng.

Nàng tựa hồ như nhận thấy trong lời nói của mình có vấn đề, hai má đỏ hồng như say, nhưng không tránh né, đôi mắt như thu thủy sang trong chín chăm chăm hắn, khóe miệng nở nụ cười mỉm như có như không.

Thần tình ôn nhu dịu dàng hắn chưa bao giờ thấy qua.

Sở Dịch lòng khích động, hai người nhìn nhau mà cười, bị hỉ giao thoa. Khoảnh khắc đó, bao nhiêu đau đớn hoảng sợ đều tiêu tán theo mây khói, hắn ngẩng đầu hú dài, Thiên Xu kiếm đình một tiếng, bích quang bạo trướng, long ngâm bất tuyệt.

-“Lời nguyện sinh tử, cùng chàng đã hẹn, đôi bóng song song, bên nhau đến già”

Xu Vưu chấp tay sau lưng, ha ha cuồng tiếu, khóe mắt trào ra một hàng lệ nóng:

-“tốt tốt, để ta thành toàn cho các ngươi”

Thoại âm chưa dứt, chỉ nghe oang một tiếng lớn, đỉnh đồng vù vù cuồng chấn, bay lên không trung.

Sở Dịch không kịp phòng bị, chỉ thấy bích quang chói mắt, mọi thứ xung quanh dường như méo mó đi, đầu hắn ong lên, toàn thân như bị tam sơn ngũ nhạc cùng đè xuống, mấy lần muốn nổ tung.

Thiên vạn huyền ảnh, vô số âm thanh như cuồng triều sóng dữ theo nhau ập đến khiến hắn không kịp nhìn kỹ, trước mắt kim tinh loạn thiểm, khí huyết nhộn nhạo, hôn mê bất tỉnh.

135. Chương 135: Dịch Hữu Nan Phân(2)

-Sơ vương gia? Sơ vương gia?

Hôn mê không biết bao lâu, Sở Dịch lơ mơ nghe thấy một âm thanh nhẹ nhàng êm tai, như gió xuân phảng phất truyền đến bên tai, quanh quẩn không ngừng. Hắn giật mình, bừng mở hai mắt.

Ánh mặt trời chói mắt, bóng cây đung đưa.

Chỉ cách đó một xích, Tô Mạn Như cúi người chăm chú nhìn hắn, hai má đỏ hồng, đôi mắt huyền vừa lo lắng vừa nôn nóng nhìn hắn, thấy hắn tỉnh dậy, mới thở phào, che dấu không được sự vui mừng trên khuôn mặt.

Sở Dịch thấy tim đập mạnh, đột nhiên nhớ tới những việc xảy ra trước đó, a lên một tiếng ngồi bật dậy.

Ngoảnh cổ nhìn xung quanh, chỉ thấy vách núi hung vĩ, từng xanh cao vút, hần đường như bị vắt ngang trên một cảnh từng, bên dưới sóng xanh dập dờn, khí trắng bốc lên, chính là một hồ suối nước nóng khuôn viên trăm trượng.

Gió lạnh thổi tới, mùi hương lạ phả vào mặt, trên vách núi bốn bề vô số hoa dại đang đung đưa nhấp nhô, lộng lẫy như dải lụa. Bích đàm long lánh tỏa sáng, thổi lên những áng mây trắng bao trùm mặt hồ xanh.

Đập vào mắt là một cảnh êm ả trữ tình, mỹ lệ như tiên cảnh.

Sở Dịch vừa kinh ngạc vừa kỳ dị, ngạc nhiên nói:

-Đây là đâu? Chúng ta không phải đang ở trong bụng cá còn sao? Vì sao lại đến đây? Xi Vưu tên ma đầu đó đâu rồi?

Tô Mạn Như lắc đầu nói:

-Tôi cũng không biết nữa. Chỉ nhớ đỉnh đồng đột nhiên bùng lên hào quang, rồi khi tỉnh dậy, đã thấy mình ở trên cảnh từng này rồi. Phải rồi, đan điền của ngài còn đau không?

Sở Dịch giật mình, ngưng thần kiểm tra, kinh mạch không chỗ nào không hoàn hảo, chân khí sung mãn, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì, trong lòng càng kinh hãi mơ hồ, không thể hiểu được.

Tô Mạn Như khẽ run rẩy, thấp giọng nói:

-Không lẽ chúng ta đã chết rồi, giờ đang ở tại thiên giới sao?

Sở Dịch lòng khẩn trương, một nỗi sợ hãi thấu tim dăng lên, rồi lại từ từ dịu đi, ha ha cười nói:

-Nếu như nơi đây thật sự là thiên giới, thì chết có gì đáng sợ? Có thể cùng tiên tử đăng lên cực lạc, còn gì phải hối tiếc?

Nhưng nghĩ đến việc Xi Vưu phục sinh, thiên hạ đại kiếp chưa trừ, Yến Tiểu Tiên, Tiêu Văn Tình không biết sống chết ra sao, trong lòng không khỏi thấy đau đớn, tiếng cười lập tức dừng lại.

Tô Mạn Như mặt nóng bừng, không biết là ngượng, là buồn, hay là vui, muốn nói chuyện, nhưng lại nghĩ vạn sự đã trở thành không, nói gì cũng đâu còn ý nghĩa.

Nàng quay đầu nhìn sóng biếc như gương bên dưới, phản chiếu bóng hình hai người, khe khẽ lặn tẩn, phân rồi lại hợp lòng dăng lên một cảm giác lạ lùng, bản thần không nói.

“Cách”, một âm thanh giòn tan vang lên, cảnh từng họ đang ngồi dường như không chịu được sức nặng của hai người, đột nhiên gãy lìa.

Hai người cùng kêu lên, liền phi thân, nhón nhẹ gót chân, sau mấy lần nhảy lên rơi xuống trên vách nhai cao vút, sánh vai vọt lên đỉnh núi.

Cuồng phong phả vào mặt, thị tuyến trở nên thông thoáng hơn.

Trời xanh vạn dặm, biển trời như nối tiếp nhau, tứ xứ một phiến trắng xóa, băng nổi ngang dọc, thỉnh thoảng mới có một cơn sóng biếc lộ ra, ánh sang lung linh, khiến người chói mắt.

Bọn họ đang ở trên một hòn đảo giữa băng dương vời vợi.

Tà áo hai người bay phần phật, cúi đầu nhìn xuống, phía ngoài đỉnh núi tuyết tích đầy, kỳ phong quái thạch xen lẫn nhau, dưới chân núi mới có một chút màu xanh, đều là của cỏ rêu thuộc loại cây bụi.

Bên phía đông, một đỉnh núi cao nhìn trượng cô độc vươn lên khỏi mặt đất, nhìn từ phía xa, giống như một con rắn lớn đang nghiền đầu thè lưỡi.

-Quy Xà đảo.

Sở dịch đại chân, hình dạng đảo này hoàn toàn tương đồng với Quy Xà đảo ngày đó thanh đồng đỉnh chiếu ra.

Hai người nhìn nhau, vừa kinh ngạc, kỳ quái, vừa vui mừng, sém chút nữa thì cất tiếng hoan hô.

Nơi đây không phải là thiên giới,thế là bọn họ chưa chết!Chỉ là vì sao từ bụng cá còn lại đến được Quy Xà đảo, bọn họ vẫn vậy, nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Qua một lúc, đột nhiên nghe thấy từ phía sau bức tường trước mặt phía tay phải truyền lại một tiếng kinh hô:

-Sư tôn, yêu nữ đó quả thật đến đây!

Chỉ nghe thấy một âm thanh quát khê quát: Bạn đang xem tại - .

-Nói nhỏ thôi, đừng để người ta nghe thấy.

Âm thanh nói sau thấp trầm êm tai, nghe rất quen thuộc,nhưng Sở Dịch nhất thời không nhớ ra là của ai. đọc truyện tai . Trong lòng hiếu kỳ,hắn liền nắm tay Tô Mạn Như, niệm quyết ẩn thân, phóng tới vách đá bên phải.

Chỉ thấy đá núi lớn nhón bị một cây tuyết tùng che khuất,dưới cây tùng có hai lục y đạo đồng đứng,đang cẩn thận tra xét cái gì đó.

Đứng bên cạnh đó là một thanh y đạo sĩ thanh tú đỉnh bạt,khăn búi đầu phát phơ,y phục tung bay, chính là một trong thanh thành tứ tiên Tề Vũ Tiêu.

Sở Dịch đối với tên đạo sĩ giả tạo hẹp hòi này không có hảo cảm, nhưng lúc này vừa sống sót sau nạn lớn,nhìn thấy hắn, như nhìn thấy cổ nhân, cảm thấy thân thiết khó tả.

Trong lòng hắn vui mừng, chính lúc định hiện thân hỏi cường viện của đạo ma các phái đã đến hay chưa,chỉ nghe thấy hắn trầm giọng nói:

-Xem ra con yêu nữ này đang hôn mê bất tỉnh, mau dùng hàng long tác xuyên qua xương tỳ bà của ả, sau đó cắt hết gân tay gân chân, chấn đoạn kỳ kinh bát mạch đi!

Sở Dịch lạnh người, không nghĩ tên tiểu nhân này lại nhẫn tâm đến thế.

Hắn đang không biết yêu nữ mà Tề Vũ Tiêu nói đến là ai, thì thấy hai đạo đồng cung kính vâng lệnh, diu một hoàng y thiếu nữ tú lệ tuyệt luân từ dưới gốc tùng ra.

-Tô Anh Anh.

Sở Dịch kinh ngạc, kìm không được phát ra tiếng nói, giờ mới hay nàng ấy cũng được chuyển từ bụng cá còn tới nơi này.

Tề Vũ Tiêu biến sắc quát nói:

-Là ai!

Tử quang bùng lên, Xích tiêu kiếm như ráng cầu vồng phi vũ, bắn tới nơi Sở Dịch ẩn thân.

Sở Dịch hay tay xoay tròn, xuất ra một khối bích quang khí cầu, đánh bay Xích Tiêu kiếm, ha ha cười nói

-Là gia gia người.

Hắn cùng Tô Mạn Như phi thân nhảy ra.

Tề Vũ Tiêu nhìn thấy hắn, vừa kinh ngạc vừa giận dữ,thu về Xích Tiêu kiếm, liếc Tô Mạn Như một cái, rồi đột nhiên nhếch miệng cười ám muội khinh bỉ, thản nhiên nói:

-Tôi tưởng là ai, thì ra là Sở vương gia đại giá quang lâm,mọi người đều lo lắng cho an nguy của vương gia,không ngờ vương gia còn có tâm trạng nhả hứng cùng Tô tiên tử ở đây phong lưu khoái hoạt.

Tô Mạn Như mặt đỏ hồng, lạnh lùng nói:

-Tề chân nhân là tông sư một phái, nói năng xin hãy thận trọng.

Tề Vũ Tiêu lật tay nắm lấy chuôi kiếm, bước đến trước mặt Tô Anh Anh mỉm cười nói:

-Hách hách, Tô tiên tử là tông sư một phái, với hành động trình tiết của mình cũng nên tự trọng, còn dám chỉ trích Tề mỗ sao?

Sở Dịch thấy hần càng nói càng phóng túng, trong mắt sát cơ nổi lên thì đoán được Tề Vũ Tiêu nghĩ Tô Anh Anh vẫn còn bị Lý Tư Tư mượn thân, vì muốn độc chiếm Hiên Viên lục bảo mới không tiếc ra vẻ mặt dày, gây chia rẽ để động thủ cùng bọn họ.

Liền đó, Sở Dịch ha ha cười nói:

-Không ngờ Tề chân nhân tu hành mấy mươi năm, lại có mắt không trông như thế, chuyện đạo nghĩa nhìn không rõ thì thôi đi, ngay đến một đứa bé gái nằm trên đất có phải là yêu hay không cũng nhìn không ra, không lạ Thanh Thành phái như mặt trời xuống núi, càng lúc càng không có hi vọng.

Tề Vũ Tiêu mỉm cười nói:

-Vương gia nói thế có ý gì?

Sở Dịch cười nói

-Lý Tư Tư đã sớm bị bốn vương đánh cho nguyên thần xuất khiếu, tan thành mây khói rồi. Hiên viên lục bảo đã thành vật trong túi bốn vương. Nếu không ta lại để nó nằm trên đất. để người đến hưởng tiện nghi thế sao?

Mắt Tề Vũ Tiêu thoáng qua một tia hoài nghi, Tô Mạn Như lạnh nhạt nói:

-Thanh Thành sơn không phải là có “Nhật nguyệt thái huyền kính” sao? Nếu người không tin, sao không lấy kính ra chiếu một phen?

Tề Vũ Tiêu chần chờ một lúc, mới từ trong tay áo lấy ra một xích đồng kính to khoảng nửa xích, chiếu lên thân thể Tô Anh Anh.

Kim quang lóe ra. xương cốt, gân mạch trên cơ thể nàng đều hiện lên trong kính, lơ mơ thấy một khối sáng màu lục nhạt trong huyền khiếu, không thấy vật gì khác.

Hai đạo đồng nọ nhìn nhau, kinh hãi thất vọng, thấp giọng nói:

-Sư tôn, quả nhiên không có.

-Câm miệng.

Tề Vũ Tiêu đột nhiên quát lớn, mặt hồng lên, cười lạnh nói:

-Các người sử dụng thuật che mắt, muốn làm mờ mắt đạo gia, lừa bắt lấy con yêu nữ đó đi sao? Tinh Phong, Minh Nguyệt, mau phê đi xương tì bà của con yêu nữ đó, chặt hai chân hai tay, nghe sư phụ phát lệnh!

Sở Dịch nộ khí xông lên, ha ha cười lớn nói:

-Mũi trâu người, ta thấy người bị mỡ lợn che mắt tim, phổi chó che mắt mắt rồi! Trương Túc Trương chân nhân cùng người tuy không phải đồng môn nhưng theo bối phận mà luận, Tô cô nương cũng được kể là cháu của người, người vì Hiên viên lục bảo, nhẫn tâm hãm hại hậu bối không nơi nương tựa, đúng là chó lợn cũng không bằng.

-Bớt nói lời thừa đi.

Tề Vũ Tiêu vốn thanh tuấn tú nhả bỗng biến thành nhăn nhoe đáng sợ, con mắt hiểm ác trừng lên nhìn hai người Sở Dịch, hung ác nói:

-Nếu như người nói thật, người đã là người thiện lương thế, sao không đem hiên viên lục bảo ra đổi lấy cái tiểu mệnh của a đầu này? Nếu đã không chịu giao ra, thì đó không phải là nói dóc dẫn thì là cái gì?

Trong mắt Tô Mạn Như lửa giận bùng bùng, lạnh lùng nói:

-Đại kiếp đến gần, không nghĩ làm sao để tề tâm hiệp lực, cùng chia hoạn nạn, mà toàn làm ra những việc đê tiện hạ lưu. Danh dự đạo môn đều là bị loại người bại hoại như người làm nhục, không lạ đến tên ma đầu đó cũng không xem các người ra gì.

Tề Vũ Tiêu dữ dằn nói:

-Đó gọi là vừa ăn cắp vừa la làng, người làm thiên hạ chính phải ngượng không biết là ai? Trước đây có Niêm Hoa cùng Sở Cường Ca thông gian dâm loạn, ngày nay có tiểu ni cô cùng Sở tiểu tử câu kết với nhau.

-Vô sỉ

Tô Mạn Như không thể nhẫn nại được nữa, phi thân vọt lên, phát trần nô vũ, vạn đạo ngân quang chụp xuống đầu Tề Vũ Tiêu.

Tề Vũ Tiêu phát mạnh tay áo, khí lãng cổ vũ, đánh phát trần trật ra, quát nói:

-Thanh phong, Minh Nguyệt, còn không động thủ đi.

Tay phải hắn chỉ quyết biến ảo, Xích Tiêu kiếm như ráng mặt trời xông lên, cầu vòng đỏ vắt ngang trời, chớp mắt đã phản thủ vi công, ép Tô Mạn Như liên tiếp thối lui.

Hai đạo đồng nô không dám trái lệnh, cầm một sợi xích bạc, mỗi người cầm một đầu, hướng xương tỳ bà của Tô Anh Anh dâm tới.

-Chấp mê bắt ngộ, chết không hết tội.

Sở Dịch giận quá hóa cười, nhún chân nhảy lên, đầu ngón tay khê búng, hai đạo khí tiễn phá không bắn ra, Thanh Phong, Minh Nguyệt cùng hứ lên một tiếng, yếu huyết đều bị phong bế, mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Tay trái Tề Vũ Tiêu lẳng không tìm kiếm, nắm được hàng long tác vào trong tay, ngân quang phi vũ, trối lầy Tô Anh Anh, thuận thế vọt lên trời bay về phía tuyết linh bên tay trái.

Sở Dịch quát lên:

-Xuống đây

Tay phải xuất ra, chân khí trương lên, đột nhiên biến thành một khí thuần màu đỏ hồng dài hơn chín trượng, liệt hỏa phùng phùng, phá không bắn thẳng đến ngực bụng của Tề Vũ Tiêu.

Chiêu ấy của hắn thoát thai từ “Tử hỏa thần binh” của hỏa tộc, lửa tuy chưa đến nơi, nhưng uy lực đã cực kỳ kinh người.

Tề Vũ Tiêu khua kiếm chống lại, oang một tiếng, khí lãng bạo phát, cổ họng thấy tanh nhộn nhạo, Xích tiêu vượt khỏi tay bay đi, trong lòng rất kinh hãi:

-Tiểu tử này sao biến thành lợi hại như thế

Lợi dụng hắn chân khí không đủ, tư thế không đối được, Tô Mạn Như quét ngang phát trần, móc lấy Tô Anh Anh, đoạt lấy nàng.

Tề Vũ Tiêu phiên thân hạ xuống, những muốn đoạt nàng lại, nhưng mắt thấy hồng quang chói mắt, khí lãng bức nhân, đòn toàn lực mãnh công của Sở Dịch đã đến nơi, bức hắn tay chân hoảng loạn, liên tiếp thoái lui.

Ngày đó sau khi Sở Dịch thai hóa dịch hình, tuy đã bước vào cảnh tán tiên, lại các nhiều pháp bảo hộ thể, nhưng kinh nghiệm lâm địch không đủ, lại không biết kích hóa chân khí trong cơ thể thế nào, lúc quyết đấu cùng những cao thủ già dặn như Tề Vũ Tiêu, Ngọc hư tử, lúc đầu tuy có chiếm được thượng phong, nhưng thời gian dài cũng không chiếm được nhiều tiện nghi.

Thế mà lúc này giao thủ, Sở Dịch giống như người khác. Tề Vũ Tiêu chỉ cảm thấy chân khí hắn hùng hồn bất tuyệt, khí thế như sóng trào, thâm bất khả trắc, những chiêu thức tuyệt diệu được xuất ra bất tận, hắn chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua.

Cho dù hắn dùng hết sức phá giải, cũng khó đối chiêu, từ đầu tới cuối bị ép đến không thở nổi, sự kinh hãi trong lòng thật là khó tả.

Hắn không biết trong lòng Sở Dịch cũng kinh hãi chẳng kém gì hắn.

Trước đây lúc ở trong bụng cá côn, hắn đến bước lên một bước kinh mạch cũng bị thiêu đốt, thế mà bây giờ lại liên mạch kích thích lẫn nhau, kinh mạch toàn thân hoàn toàn không có chút cảm giác đau đớn nào.

Không những thế, theo sự lưu chuyển của chân khí, kinh mạch toàn thân cũng tự động co giãn biến hóa, chân khí tùy ý di chuyển, cực kỳ kì diệu.

Trong đầu hần dấy lên một ý nghĩ:

-không lẽ Xi Vưu tên ma đầu đó đã tu chỉnh mở rộng kinh mạch ta ra sao?

Lòng hần đại chấn, nhưng lại cảm thấy ý nghĩ đó kỳ dị quá thể, khó mà tin được.

Hần chỉ phân thân một chút, quang diễm của khí đao liền yếu đi.

Tề Vũ Tiêu làm sao bỏ qua cơ hội ít ỏi này, quát to một tiếng, Xích tiêu kiếm tử quang lập lòe, vẽ một đường con xéo phản kích, đẩy bay khí bính bên tay trái hần, đâm thẳng vào huyệt trái hần.

Sở Dịch lạnh người, liền lập tức lật người chéo đi, khí quang bạo vũ, hóa thành một cái vòng sáng đỏ hồng, đón lấy nắm chặt xích tiêu kiếm lại.

“cách”

Hồng quang rung chuyển, bàn tay Sở Dịch đau đớn, rách ra một đường máu tươi, lập tức dung hợp với vòng sáng, trung trùng lớp lớp vây lấy mũi kiếm, khiến nó không thể động đậy được chút nào.

Tề Vũ Tiêu vừa kinh ngạc vừa giận dữ, cố sức đoạt kiếm lại, hô hấp nghẹn lại, đột nhiên cảm thấy một lực xoáy khổng lồ từ nơi mũi kiếm xoắn lại, khiến hần hổ khẩu tê rần, toàn thân chấn động, chân khí trong kinh mạch cuộn cuộn bất tuyệt đổ ra ngoài.

“Hấp chân đỉnh lô đại pháp”

Hần ruột gan lạnh toát, cất tiếng hí lên kinh hãi, thoại âm chưa dứt, cả cánh tay bị xoắn lại, “lách cách cách”, da thịt rách ra, xương trắng lòi ra ngoài, cả thân hình theo hình xoắn ốc loạn chuyển xoay tròn, hần thét lên thảm thiết không ngừng.

Sở Dịch ngạc nhiên, không ngờ mình trong lúc bất tri bất giác lại sử dụng tà thuật của Sở Cuồng Ca.

Nhưng lơ mơ trong đó, hần cảm thấy có cái gì bất đồng, giống như “Luyện thần hóa chân đại pháp” do Xi Vưu sáng tạo nên đã được đề cập đến ngũ tộc pháp thuật.

Hần lạnh người, thả lỏng bàn tay ra, Tề Vũ Tiêu bùng lên một tiếng rơi nặng nề xuống đất, da thịt toàn thân nứt ra, máu tươi lênh láng, những chỗ nối của các đầu xương đều gãy chĩa ra ngoài, thảm liệt vô cùng.

Tô Mạn Như kinh hãi nhìn Sở Dịch một cái, thấy hần đang sững người nhìn bàn tay phải mình, kinh dị khó giải.

Trong bụng cá còn, sau khi bị Xi Vưu dùng đỉnh đồng đánh ngất đi, chuyện gì đã xảy ra? Vì sao hần giống như được thoát thai hoán cốt một lần, thậm chí đột nhiên học được một thượng cổ tuyệt học chưa từng thấy qua.

136. Chương 136: Chỉ Thủ Bồ Thiên

Trong lúc Sở Dịch đang mơ hồ không hiểu tại sao, Tô Anh Anh đang nằm dưới gốc tùng đột nhiên ngồi dậy, dụi hai mắt ngẩn ngơ nhìn bốn phía nói:

-Đây là đâu? Đại ca tôi đâu.

Thấy nàng đã tỉnh, hai người Sở Dịch thở phào một hơi, liền đem mọi chuyện thuật lại một lượt cho nàng.

Tô Anh Anh nghe, lúc phẫn nộ, lúc cao hứng hồi hộp, đến đoạn cuối nghe được Tề Vũ Tiêu muốn xâu dây qua xương tỳ bà của mình, lập tức tức giận đến nhảy dựng lên, chống hông quát:

-Úy, mũi trâu thối, bản cô nương cùng người vô oán vô thù, người lại đối xử vậy với ta, thật là xấu xa mà!

Nàng không hề khách khí đá cho hần vài phát.

Chân khí Tề Vũ Tiêu bị hút đi phần lớn, kinh mạch đứt đoạn, đã sớm thành phế nhân, bị nòng đá trúng phổi, đau đến mồ hôi đầm đìa, ho khan kịch liệt.

Hắn ngẩng đầu lên, gương hai mắt oán độc nhìn Sở Dịch, hỏn hển nói:

-Tiểu tử, ngươi tự mình cam lọt vào ma đạo, học yêu pháp hại người đó, tự có báo ứng! Hắc hắc,đợi bọn yêu ma giết hảo muội muội yêu quý của ngươi, thả Xi Vưu ra,mùi vị đó chắc là hay lắm đấy.

Sở Dịch lạnh người,nắm lấy cổ áo hắn quát:

-Ngươi nói cái gì.

Tề Vũ Tiêu sắc mặt tím tái, nanh ác cười nói:

-Hồ ly tinh muội tử của ngươi sẽ chết nhanh thôi! Đạo phật các phái đã thành tù nhân trong ngục, thịt trên thớt của ma môn.Đợi Xi Vưu trùng sinh hiện thế, ngươi có Hiền viên lục bảo như thế, chỉ có một đường chết mà thôi!

Sở Dịch cảm thấy bất diệu, quát to vấn hỏi,nhưng hắn không nói gì nữa, chỉ hỏn hển cuồng tiếu không ngừng.

Sở Dịch vừa kinh hãi vừa tức giận,vỗ cho hắn một chưởng ngắt lịm,chuyển mình giải khai huyết đạo cho hai đạo đồng, trầm giọng hỏi:

-Cuối cùng đã phát sinh chuyện gì? Mau thành thật nói ra,ta tha chết cho bọn ngươi!

Thanh Phong, Minh Nguyệt kinh hoàng, lập cập kể hết mọi chuyện ra.

Hai người mỗi người một câu, nói chẳng đâu vào đâu, ba người Sở Dịch nghe nói một hồi lâu, mới hiểu được đại khái.

Thì ra sau đại loạn tiết nguyên tiêu ở Trường An, đạo phật các phái phái thám tử ra tứ phía, tìm tin tức của Lý Tư Tư.

Bọn người Tề Vũ Tiêu, Ngọc Hư Tử đều đoán có nhiều khả năng nhất là Lý Tư Tư đến núi Côn Lôn,doạt Khai Dương thần kiếm từ tay Kim mẫu, liền theo nhau truy đến Thổ Phồn.

Đến trên đỉnh Côn Lôn, đạo phật mấy mươi môn phái hợp lực đại chiến phiên tăng Thổ Phiên cùng Kim Mẫu môn, tuy tiêu diệt được quần ma, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được nơi hạ lạc của Lý Tư Tư.

Chính lúc đang hoang mang không có kế sách gì, đột nhiên trong không trung xuất hiện hình ảnh một thị trấn lâu các khổng lồ.

Tiếp đó hình ảnh chuyển sang chiếu về trận đại chiến Khôi Hoàng thời viễn cổ, tiếp đó đến Hoàng đế luyện thần binh, phóng thả lục bảo, thu phục tứ linh thần thú, thiên hạ thái bình.

Tiếp đó lại xuất hiện một nữ tử rất giống Yến Tiểu Tiên,ngồi trên đỉnh Xà Phong của Quy Xà đảo, trong tay cầm Hiền Viên lục bảo, phía dưới có vạn người quỳ lạy, tung hô hò hét. doc truyện tại . Theo miệng của bọn họ mà đoán, chắc là đang hô hai chữ ” Thánh nữ” Bọn đang xem tại - .

Rồi bỗng nhiên bầu trời tối đen, thiên cầu thôn thực (nhật thực).Vị thánh nữ nọ đem Hiền Viên lục bảo nọ nhẩy vào khe nứt trong xà phong.

Lập tức quả núi đổ sụp xuống, sóng lớn dâng đầy trời, từ trong đó xuất hiện một nam tử to lớn xấu xí.Mọi người đều quỳ lạy, tứ linh thần thú không con nào không thần phục hắn.

Sở Dịch nghe đến chỗ đó liền hiểu ra.

Viễn cảnh thị trấn biển đó chính là những huyền ảnh mà thanh đồng đỉnh phát ra, không ngờ xa tận Côn Lôn cũng có thể nhìn thấy được.Chỉ là ngày đó hắn không hề nhìn thấy cảnh tượng tẻ lẽ ngày nhật thực cuối cùng đó.

Chiếu theo những gì bọn chúng ta lại,nam tử xuất hiện cuối cùng trong đoạn huyền ảnh đó,gống y hệt Xi Vưu mà hắn đã tận mắt nhìn thấy. Không lẽ việc Xi Vưu sống lại, quả thật là ý của ông trời đã sớm có chủ định sao? Nghĩ đến đây,hắn không khỏi thất vọng,không cam lòng.

Thanh Phong nói:

-Ma môn đệ tử trên núi Côn Lôn nhìn thấy những hình ảnh đó, đều hoan hô, sĩ khí đại chấn, nói cái gì lời sấm thành sự thật, hôn phách Xi Vương được an táng trong lòng Xà Phong sơn, chỉ cần lấy tính mệnh của Ma môn thánh nữ, thêm vào Hiên viên lục bảo, cùng tế vong hồn ma đế, Xi Vương sẽ trùng sinh chuyển thế.

Minh Nguyệt nói tiếp:

-Các vị sư trưởng của đạo môn nghe vậy, vừa phần nộ lại vừa sợ hãi, không màng tìm Lý Tư Tư cùng Kim Mẫu nữa, theo nhau đến Quy Xà đảo. Bọn họ đều muốn tìm được Thánh nữ trước ma môn, giết chết nàng đi, cản trở Xi Vương sống lại.

Nói đến câu “Giết chết nàng đi”, tiểu đạo đồng lập cập liếc mắt nhìn Sở Dịch, thanh âm không tự chủ được run lên.

Sở Dịch lòng lạnh toát, cuối cùng cũng biết ý tứ âm độc vui mừng trước cái họa của người khác của Tề Vũ Tiêu. Hắn thu liễm tâm thần, trầm giọng nói:

-Sau đó thì sao? Nàng vì sao lại lọt vào trong tay ma môn.

Thanh Phong nói:

-Chúng tôi đến Bắc Hải, không tìm được Quy Xà đảo, ngẫu nhiên gặp đạo phật đệ tử từ bốn phương bát hướng đổ đến, cũng như rất rất nhiều ma môn yêu loại. Thì ra bọn họ ai cũng nhìn thấy huyền ảnh đấy, không hẹn mà cùng tới đây.

Minh Nguyệt xen lời:

-Mọi người vừa tìm Quy Xà đảo và tung tích của Yến cô nương, vừa cùng yêu nhân ma môn huyết chiến. Vừa tìm vừa đánh, vừa đánh vừa tìm, cũng không thu hoạch được gì.

Cho đến hoàng hôn ba ngày trước, Bích Hà nguyên quan của Ma môn tìm thấy Yến cô nương đầu tiên, mọi người đều nhao lên, đánh một trận lớn.

Thanh Phong nói:

-Mất thấy sắp bắt được Yến cô nương rồi, thì ai ngờ Kim mẫu đột nhiên xuất hiện, tiếp đó là Thanh đế thống lĩnh Thanh Long hạm đội đến. Chúng tôi người ít không địch lại địch động, kịch chiến nửa ngày, tử thương cực nhiều, Tuệ Từ sư thái, Pháp Tương đại sư, Đỗ sư bá, Ngọc sư thúc đều thất thủ bị giam cầm.

Minh Nguyệt liếc nhìn Tề Vũ Tiêu đang hôn mê một cái, rồi mới ngáp ngừng nói:

-Thế là Sư tôn nói, giữ được núi xanh, lo gì không có củi đun, dẫn theo bọn ta trốn đều đây. Sau đó truy theo ma môn yêu nghiệt, chờ cơ hội cứu mọi người, rồi tính chuyện phản công.

Tô Anh Anh phì một tiếng nói:

-Cái gì “giữ được rừng xanh, lo gì không có củi đun”, ta thấy mà ham sống sợ chết mới đúng! Tên mũi trâu thú đó truy theo ma môn, cũng chẳng phải có lòng tốt gì, nhiều lắm là muốn mượn nước lớn mò cá, tranh đoạt Hiên Viên lục bảo mà thôi.

Thanh Phong, Minh Nguyệt thần sắc khó coi, nhìn nhau một cái, rồi mới tiếp tục nói:

-Ma môn yêu nghiệt tìm kiếm ở Bắc Hải ba ngày ba đêm, thủy chung vẫn không tìm được Quy Xà đảo, cho đến buổi chiều hôm qua, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn như sấm, trên mặt biển bốc lên một cơn sóng lớn cao hơn trăm trượng. Ma môn yêu nghiệt nghĩ đây là ám hiệu của Xi Vương, liền xuôi thuyền xuống phía nam, đi thêm vài trăm dặm, quả nhiên nhìn thấy Quy Xà đảo.

Minh Nguyệt nhú mày nói

-Quy Xà đảo đó thật là kỳ quái, sư tôn tôi ba năm trước từng đến đảo này hái thảo dược, nhưng lần này cũng chính đảo đó, vị trí dường như lại di động về phía đông nam đến hơn nghìn dặm, không lạ chúng tôi mãi vẫn không tìm ra.

Thanh Phong nói:

-Sư tôn tôi nói, Lý Tư Tư con yêu nữ đó nhất định đã nhìn thấy ảo ảnh, tuyệt không bỏ lỡ cơ hội tốt trở thành đệ nhất công thần của ma môn, vì thế mới dẫn theo bọn ta lên lên đảo, tìm tung tích của yêu nữ đó, không ngờ ngẫu nhiên gặp Tô cô nương.

Sở Dịch nghe vậy không nhẫn nại được nữa, quát nói:

-Giờ tình thế ra sao rồi? Nếu như bọn họ muốn lễ tế trên đảo, sao chẳng trông thấy nửa bóng người? Yến cô nương giờ ở đâu? Người của đạo phật các phái bị giam ở đâu?

Hai đạo đồng bị hấn quát hỏi như sấm liên thanh, sợ hãi rụt cổ lại, vội vàng nói:

-Yêu nghiệt ma môn coi đảo này là thánh địa, không dám tự tiện đi lung tung, vì thế đều tụ tập ở vịnh phái nam của xà phong đợi thời cơ. Chỉ đợi ngày nhật thức hết, sẽ đem Yến cô nương của sư trưởng của đạo phật các phái cùng giết sạch, bỏ vào trong khe nứt ở Xà phong.

Sở Dịch lạnh người, hai tay vỗ một cái, chế trụ kinh mạch hai đạo đồng này một lần nữa, đứng lên nói:

-Việc không thể chậm trễ được nữa, chúng ta lập tức đi cứu bọn họ ra.

-Chậm đã!

Tô Mạn Như nhìn thẳng vào hấn, điềm đạm nói:

-Sở vương gia, Ma môn người đông thế mạnh, ngay đến những đại cao thủ của đạo phật các phái như Tuệ Từ sư thái, Pháp tướng đại sư cũng đấu không lại, chỉ bằng vào hai người tôi và ngài, cứ đi như vậy, làm sao cứu họ ra được?

Tô Anh Anh tròn hai mắt nói:

-Ai nói chỉ có hai người các người? Còn có bốn cô nương nữa!

Sở Dịch không nhịn được cười, sự vội vàng hấp tấp cũng lập tức dịu lại quá nửa, gật đầu nói:

-Tô tiên tử nói không sai, lo lắng ắt loạn. Trước mắt địch ta chênh lệch, chỉ có thể dùng trí, không thể lỗ mãng hành sự.

Hấn suy nghĩ một hồi, bồi hồi trầm ngâm, nhắm nhắm nói:

-Dùng binh trước dùng mưu. Có phương pháp nào, để không chém giết, mà cũng bắt được bọn yêu nghiệt đó giao Tiểu tiên ra đây?

Tô Mạn Như nói:

-Người có thể khiến bọn yêu nghiệt đó cúi đầu nghe lệnh, chỉ có một người.

Sở Dịch giật mình, nhìn nàng một cái, lập tức nghĩ ra, tâm ý tương thông, buột miệng nói:

-Xi Vưu

Hấn đắc ý ha ha cười nói:

-Diệu kế! thật là diệu kế! Bọn yêu nghiệt đó căn bản không biết Xi Vưu đã phục sinh, bốn vương chỉ phải thâu thiên hoán nhật, lấy nó khống chế nó là được!

Liền đó hấn mặc niệm pháp quyết “Bảy mươi hai biến”, xương cốt lách cách kêu, sau một trận đau đớn, hấn biến thành hình dạng hùng vĩ của Xi Vưu.

Tô Mạn Như nhìn không được mỉm cười nói:

-Tuy còn chút ít không giống, nhưng cũng được tám chính phần, bọn yêu nghiệt đó phân biệt không ra đâu. Ừm, đã có Ma để phục sinh, ta cùng Lý Tư Tư đành bó tay chịu trôi thôi.

Tô Anh Anh nghe thấy nói về nàng đóng giả Lý Tư Tư, cảm thấy rất hứng thú, liên tục vỗ tay khen ngợi. Liền đó theo lời chỉ dạy của Sở Dịch, ghi nhớ tính tình ngôn ngữ của Lý Tư Tư trong lòng, diễn luyện lại nhiều lần.

Tính nài vón thông minh, giỏi việc bắt chước, không sâu sau đã học cử chỉ thần thái của Lý Tư Tư giống như đúc.

Sở Dịch rất yên tâm, liếc nhìn Tề Vũ Tiêu đang hôn mê một cái, cười nói:

-Ma môn yêu nghiệt đối với ta hận đến tận xương, cái vị đầu xương đều bị lộ ra này, đúng ta là hợp nhất rồi.

Liền đó hần phong bế kinh mạch của Tề Vũ Tiêu, biến thành hình dạng mình, trói gô hần lại, cặp dưới nách, cười nói:

-Đi thôi.

Ba người niệm quyết ẩn thân, cười gió bay đi, bám vào tường phía bắc Xà phong phi lên đỉnh núi.

137. Chương 137: Chỉ Thủ Bỏ Thiên (2)

Trên đỉnh núi cuồng phong thổi mạnh, tuyết từng nhấp nhô, đá lớn lổn nhổn, phía trung ương quả nhiên có một liệt động cực lớn, tối đen sâu không nhìn thấy đáy.

Phía bắc của liệt động đã xây tế đài bằng huyền thạch, chín trụ hương khổng lồ khói bốc nghi ngút, bay tán loạn theo từng đợt cuồng phong cuộn đến.

Bốn phía có đặt chín cái đỉnh khổng lồ, lửa cháy phừng phừng, nước sôi cuộn cuộn, khí trắng bốc lên. Trừ những thứ đó ra không có vật gì khác, cũng chẳng có nửa bóng người.

Sở Dịch đến bên bờ nhai, ngưng thần dòm xuống dưới.

Chỉ thấy sóng băng dập dềnh, lấp lánh chói mắt, dọc theo bờ đảo hình nguyệt nha có đậu mấy mươi chiến hạm, cờ bay phần phật, người băng con kiến chạy đi chạy lại, cực kỳ huyền ảo.

Bên ngoài mạn thuyền của ba chiến hạm phía trung tâm có thả xuống vô số xích sắt, trói dày đặc ba bốn trăm người, đều bị thả vào trong băng dương, chỉ lộ đầu ra, nhấp nhô theo từng cơn sóng.

Phóng mắt nhìn, đó đều là đạo phật cao thủ các phái. Băng thủy của Bắc hải lạnh thấu xương, bọn họ kinh mạch bị phong bế, toàn thân bị chới chới, dù có một thân thần công cũng không có chỗ thi triển, bị lạnh đến mặt xanh xám, run rẩy bầy, trên mặt kết một tầng băng mỏng.

Sở Dịch nín thở nhìn quanh, lòng chợt trầm xuống, bọn Tiêu Văn Tình, Đường Mộng Yểu, Phiên Phiên cũng bị tù trong băng hải, mặt trắng như tuyết, mi dài khép chặt, trông rất khổ sở đáng thương.

Hần lửa giận xông lên, vài lần không nhìn được, nắm chặt lòng bàn tay, tiếp tục tìm thân ảnh Yến Tiểu Tiên, nhưng thủy chung không tìm được. Chắc nàng đã bị giam ở một nơi cực kỳ ẩn mật, đợi lúc tế lễ mới hiện thân.

Tô Mạn Như quan sát kỹ lưỡng tình hình xung quanh vài lần, ghi nhớ kỹ trong lòng, đối chiếu với kế hoạch đã định một lần, gật đầu nói

-Sở vương gia, động thủ đi.

Sở Dịch tích tụ lửa giận trong lòng, chỉ đợi câu nói này. Hần nắm lấy Tề Vũ Tiêu, cất tiếng hú dài, từ đỉnh Xà phong vọt lên không, tay phải vỗ một chuông, bích quang cuộn cuộn, đá núi dưới chân nổ tung, văng ra tứ phía.

Cũng đồng thời, Tô Anh Anh cầm theo Tô Mạn Như lẳng không phi vũ, vọt ra ngoài nhai, cùng Sở Dịch một trước một sau nhẹ nhàng hạ xuống bên dưới.

Mọi người phía dưới nghe thấy âm hưởng, không ai không huyền ảo, theo nhau chạy ra mạn thuyền, ngẩng đầu nhìn lên.

Tiếng gió vù vù, y phục phần phật.

Thế Sở Dịch vọt xuống cực kỳ mau, vốn còn ở cao hơn Tô Anh Anh hơn hai mươi trượng, thế mà khoảnh khắc đã xẹt qua năng, như điện chớp hạ xuống chiến hạm khổng lồ nơi trung tâm.

“Bùng”, thân thuyền lún xuống hai trượng có dư, nhưng không hề lắc lư, từ từ nổi lên.

Sở Dịch giơ tay trái lên, ném mạnh Tề Vũ Tiêu xuống boong thuyền.

Tề Vũ Tiêu lặn tròn ra xa, đầu khê nghiêng đi để lộ dụng mạo đã được biến hóa. Vài ma môn đệ tử tinh mắt nhìn thấy lập tức thất thanh hét lên:

-Là Sở Tiểu tử, hần sao lại bị đánh thành ra như thế.

Tù nhân trong nước nghe nói Sở Dịch bị bắt, cũng hồng lên.

Bọn Tiêu Văn Tình biến sắc, thất thanh hô gọi, muốn quay đầu lại nhìn cho rõ, nhưng không thể động đậy được, hoảng hốt đến nước mắt lặn tròn quanh bờ mi.

Những ngày gần đây, Sở Dịch phá Tần Lăng, náo Trường An, liên tiếp phá vỡ âm mưu của Ma môn, đã sớm nổi danh thiên hạ, không ai không biết, trong lòng ma môn chúng nhân, đã trở thành một kinh địch nghe tiếng phải đau đầu.

Nhưng không ngờ hần lại bị người thần mật đó bắt giữ, bị ném xuống trước mặt bọn chúng như nắm cơm. Ma môn quần hùng không ai không huyền náo, vừa kinh ngạc vừa bội phục, nhao nhao lên nói:

-Dám hỏi các hạ là ai? Là người nào trong Thần môn của chúng ta.

Sở Dịch khoanh tay sau lưng, lạnh lùng bề ngễ nhìn mọi người, không nói một lời, thái độ lãnh mạc ngạo mạn của Xi Vũ hần học được cả mười phần.

Trong tiếng huyền náo, Tô Anh Anh cấp Tô Mạn Như nhẹ nhàng nhảy lên thuyền, bắt chước tư thế của Lý Tư Tư, cung kính bái phỏng, nói lớn:

-Thần môn đệ tử Lý Tư Tư bái kiến thiên đế! Thiên đế sống lại, là khánh phúc của thiên hạ, đệ tử hân hạnh vô cùng!

Một lời vừa nói ra, như sấm nổ giữa trời quang, tứ phía bỗng trở nên yên tĩnh, không có âm thanh nào.

Mọi người trợn mắt há mồm, ngơ ngẩn nhìn Sở Dịch, một lúc sau vẫn không phản ứng gì.

Qua một hồi, mới có người thét lên:

-Đúng là ngài rồi! Là thiên đế điện hạ! Ông ta cùng Thiên đế trong ảo ảnh đó giống nhau như một.

Hần kính sợ, thanh âm run rẩy, không dám nói lại, chỉ quỳ xuống lạy trên đất, lắp bắp dập đầu nói:

-Thiên đế phục sinh, là khánh phúc của thiên hạ.

Ma môn chúng nhân giờ mới như tỉnh mộng, theo nhau bái lạy, hô hoán không ngừng.

Bọn ma môn này đa phần là lũ quỷ trá đa nghi, nếu đổi lại là bình thường, chỉ bằng diện mạo giống nhau, chưa chắc đã dễ dàng coi là thật.

Chỉ là lúc này nơi đây, bọn chúng vốn một lòng đợi Ma đế phục sinh, tâm lý vì diệu, giờ đột nhiên trước mắt thấy người đó xuất hiện, đánh cho tử địch Sở Dịch thảm như thế, lại có Lý Tư Tư ngoan độc gian xảo là thế cũng đối với hần cúi đầu nghe lệnh, lúc nào cũng cung kính, vì thế mới không nghi ngờ.

Bọn ma môn đầu lĩnh Lăng Thanh Vân, Kim Mẫu, Bích Hà nguyên quân, Phương Thái Trăn đang ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi, nghe tiếng hô hoán không ai không chấn động, theo nhau đổ ra xem.

Sở Dịch ngang nhiên đứng ngạo ngễ, nhìn nhất thế ma môn yêu nhân quỳ xuống dưới chân, tung hô vạn tuế, trong lòng thống khoái khó tả.

Mục quang chuyển đi, hần thấy bọn Lăng Thanh Vân từ phía xa xa ngạc hiên nhìn chăm chăm mình, liền lạnh lùng nói: xem tại

-Các người là ai, trông thấy quả nhân, còn chưa quỳ xuống.

Bị nhân quang lạnh giá như băng của hắc quết qua, bọn người Bắc Cực lão tổ, Hỏa Diệu thiên tôn nổi da gà, hai chân mềm nhũn, không tự chủ được quỳ xuống hô:

-Vãn bối tham kiến Thiên đế.

Phương Thái Trần, Bích Hà nguyên quân không chần trừ nữa, cũng quỳ bái trên đất.

Duy chỉ có Kim Mẫu, Lăng Thanh Vân hai người không hề động đậy, vừa kinh hãi vừa nghi hoặc ước chừng hắc, trừ chừ không quyết. Trong lòng bọn chúng dường như cảm thấy có gì không thỏa đáng, nhưng ngưng thần xem xét, lại cảm ứng được chân khí trong cơ thể người này thâm bất khả trắc, chỉ sợ vạn nhất hắc đúng thật là Xi Vưu, bọn họ gặp đại họa.

Sở Dịch dương mảy, càng tỏ uy phong. đọc truyện tại . đột nhiên hắc liếc thấy dung mạo của Bích Hà nguyên quân, lập tức sững người, vừa kinh ngạc vừa giận giữ.

Khoảnh khắc hắc hiểu ra thế lực của ma môn đã xâm nhập vào triều dã rất sâu, ngay đến Khang vương phi cũng có thân phận yêu nữ, không lạ Bùi Vĩnh Khánh sau khi có quyền thế, chỉ trong mười mấy ngày gần gũi đã có thể phá cho thiên hạ đại loạn.

Lăng Thanh Vân thấy hắc thần tình kỳ dị, lòng nghi ngờ càng tăng, chấp tay lại nói:

-Các hạ nếu thật sự là Thiên đế trùng sinh, bọn chúng tôi đương nhiên cung nghênh thánh giá, cúi đầu thần phục. Nhưng ngày đó xem cảnh thánh đế xuống trần, trước tiên phải có thiên cầu thôn nhập, sau đó biển réo núi lở, thiên đế mới có thể sống lại. Không phải là Lăng mỗ cố ý doand bừa, nhưng sự việc quan hệ trọng đại, không dám khinh xuất.

Tô Anh Anh không đợi hắc nói xong, khanh khách cười nói:

-Lăng lão nhi, người có gan lớn đấy, dám ở trước mặt thiên đế ngạo mạn vô lễ như thế! Thiên tôn chỉ cần dùng một ngón tay út cũng có thể bắt gọn tiểu tử họ Sở cùng tiểu ni cô này, người nghĩ mình có thể chịu được mấy ngón tay của ngài đây?

Sắc mặt nàng trầm xuống, thả mạnh Tô Mạn Như xuống nước, lạnh lùng nói:

-Bất luận là ai, nếu còn dám bất kính với đế tôn, sẽ như tiểu ni cô này bị thả vào nước cho cá ăn.

Kim Mẫu điềm đạm nói:

-Tiên Nghi công chúa thông minh đại nghĩa như vậy, chắc sau khi nhìn thấy thiên đế, đã sớm tiến hiến Hiên viên lục bảo lên thiên đế rồi? Cam Nam Trác Mã Oa sống ở Côn Lôn, không biết chuyện thế gian, có thể thỉnh thiên tôn đưa ra Hiên Viên lục bảo, để Cam Nam Trác Mã Oa được khai nhãn được không? Đó cũng là để mọi người tâm phục khẩu phục.

Kim Mẫu đối với Lý Tư Tư còn nhiều nghi kị, đoán rằng yêu nữ nọ biết Thiên tôn sắp phục sinh, cố ý tìm một kẻ giả mạo lừa gạt, muốn đoạt Khai Dương kiếm từ tay bà, thu đủ Hiên viên lục bảo, điều khiển thiên tử ra lệnh chư hầu, lợi dùng hoàng đế bù nhìn để lên làm ma môn thái thượng hoàng.

Bà đoán với cá tính của Lý Tư Tư, ắt sẽ không đem Hiên Viên lục bảo mà ả khổ sở tìm kiếm đưa vào tay người khác, cho dù đối phương có là thiên đế trùng sinh, vì thế mới cố ý thử cật vấn.

Sở Dịch thâm hô không hay, ha ha cuồng tiếu nói:

-A đầu, người có thân phận gì? Sao dám đòi quả nhân Hiên viên lục bảo? hắc hắc, muốn xem tận mắt bảo vật thì không khó, chỉ cần người vừa quỳ vừa đi, đem Khai Dương kiếm dâng cho quả nhân là được!.

Kim mẫu nghe lời nói ấy, trong lòng càng chắc chắn “Thiên đế” này là bù nhìn của Lý Tư Tư, trong ánh mắt sát cơ bùng lên, lạnh lùng cười một tiếng nói:

-Cam Nam Trác Mã Oa có thần khí quý hiếm như Khai Dương kiếm, nguyện tiến hiến cho đế tôn xem.

Tạng y cổ vũ, tay phải như hoa lan xòe nở, từ chưởng tâm vọt lên cái một bạch đồng kính tròn, ngân quang điện vũ, nhắm thẳng đến mặt Sở Dịch.

Sở Dịch khẽ giật mình, quang mang lóe lên, khuôn mặt dao động như sóng nước đập dềnh một lúc rồi trở về nguyên trạng, vẫn là khuôn mặt vừa méo mó vừa anh hùng của Xi Vưu.

Kim mẫu sững người, Sở Dịch ha ha cười lớn nói:

-A đầu, giờ ngươi đã tin chưa.

Hắn sớm có chuẩn bị, biết được ma nữ này ắt dùng “Chân huyền kính” kiểm chứng thân phận mình, vì thế mới ngưng thần tụ khí, mặc niệm “bất biến ứng vạn biến” trong “thất thập nhị biến quyết”, để bà không có khe hở nào mà lợi dụng.

Mọi người huyền não, không ai còn nghi ngờ gì nữa.

Nhất thời, có người hoảng sợ, có người kinh nộ, có người thét lớn:

-Cam Nam Trác Mã, còn không mau quỳ xuống tạ tội với thiên tôn!

Lập tức những tiếng phụ họa vang lên từ tứ phía.

Sắc mặt Kim mẫu thoảng biến đổi, lòng nghĩ: “Không lẽ hắn thực sự là thiên tôn sống lại sao?” Khí thế cũng dịu lại ba phần.

Chính lúc đang chần chờ có quỳ xuống thỉnh tội hay không, bàn tay khẽ run, ngân quang của “chân huyền kính” chiếu chệch sang, không sai lệch chiếu đúng vào thân thể Tề Vũ Tiêu.

Lách cách mấy tiếng, quang ba kịch hưởng, Tề Vũ Tiêu hiện lại diện mạo vốn có.

Mọi người ngạc nhiên, nhao nhao lên nói:

-Í, đây không phải là lão mũi trâu họ Tề sao?”

-“Nếu đây không phải là Sở tiểu tử, thì Sở tiểu tử ở đâu?”

Bọn chúng vừa kinh ngạc vừa kỳ quái, nhốn nháo không thôi.

Kim mẫu liền hiểu ra, quát nói:

-Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!

Bà tập trung chấn khí, thần quang của “Chân huyền kính” thế như sét đánh không kịp bưng tai, một lần nữa như điện chiếu lên người Sở Dịch.

Quang ba lan ra tứ phía, Sở Dịch lần này không kịp phòng bị, lập tức lộ nguyên hình.

Lăng Thanh Vân dương mày, giận quá hóa cười nói:

-Tiểu tử thôi, thì ra là người giả thần giả quỷ.

Mọi người trong ma môn không ai không huyền não, nhất thời tình thế chuyển cấp bách, kiếm khí tung hoành, thần binh loạn vũ, tầng tầng lớp lớp vây Tô Anh Anh cùng Sở Dịch

138. Chương 138: Chỉ Thủ Bỏ Thiên (3)

Bị nhìn thấu, Sở Dịch đành cất giọng cười lớn nói:

-Không sai, chính là Sở gia gia của ngươi đây! Bọn tôn tử các người từ ngàn dặm xa xôi đến đây cúi đầu thỉnh an gia gia, qua nhiên là có lòng hiếu thuận, rất tốt, rất tốt.

Mấy người Tiêu Văn Tình, Đường Mộng Yểu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, đạo ma quần hùng đang bị thả trong nước băng cũng như vỡ được phao cứu sinh, theo nhau kêu lên hoan hỉ.

Tiêu Văn Tình cao giọng nói:

-Sở lang, Yến muội muội bị Lăng Thanh Vân giam trong “tử ngọc chung” trong thuyền hạm chủ lực, chàng mau đi cứu muội ấy ra đây.

Lời nói chưa dứt, đã thấy huyết đạo sau lưng ầm lên, kinh mạch đã được giải khai.

Nàng kinh ngạc, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tô Mạn Như ở dưới nước khẽ mỉm cười, đưa tay lên miệng, ra hiệu đừng kêu lên, thân ảnh như cá bơi xuyên qua nàng, lại đến bên cạnh bọn người Đường Mộng Yếu, Phiên Phiên giải khai kinh mạch cho bọn họ.

Các hàng hoan hỉ, liền quây lại một khối, vùng vẫy thoát khỏi dây xích, lặn vào trong nước, giải cứu những phật đạo quần hùng khác.

Bọn người ma môn đang tập trung sự chú ý lên người Sở Dịch, Tô Anh Anh, không một ai phát giác.

Quần ma tuy hung hãn hò hét, nhưng khiếp sợ uy phong của Sở Dịch, không ai dám tiến lên trước một bước, đợi Kim mẫu cùng các lãnh đạo ma môn khác động thủ mới nhao lên loạn đao cùng chém xuống.

-Thiên đường có lối không đi, địa ngục vô môn lại cứ tiến vào.

Lăng Thanh Vân bước lên phía trước, đắc ý cười nói:

-Tiểu tử, không ngờ ngươi cùng Lý Tư Tư lại cấu kết với nhau, xem hôm đó bị ả hại còn chưa đủ thảm sao? Sở Dịch cười nói:

-Ta tưởng là ai mà nhìn quen mắt thế, thì ra là bại tướng dưới tay Lăng lão nhi, đêm đó trên Hoa Sơn, Sở gia gia nhường không ngươi ba đao, ngay đến cọng tóc ta cũng không chạm tới được, vốn nghĩ ngươi sẽ ngoan ngoãn lặn đi càng xa càng tốt, không ngờ ngươi còn mặt mũi làm nên việc ngày hôm nay.

Lăng Thanh Vân sắc mặt biến đổi, Tô Anh Anh khanh khách cười nói:

-Lão yêu quái, Sở đại ca sao cùng Lý Tư Tư kết minh được? Con yêu nữ đó đã bị đánh đến hồn phi phách tán, giờ đến lượt ngươi đây.

Mọi người nghe thấy thế huyền não một trận, không ngờ Lý Tư Tư tính toán kỹ như vậy, ngược lại uống mạng.

-Cá trong lưới, thịt trên thớt, Lăng đế tôn hà tất phải cùng bọn chúng phí lời.

Bích hà nguyên quân không nhẫn nại được, chuyển mình khanh khách cười nói:

-Xú tiểu tử, mau mau giao ra Hiên viên lục bảo, quỳ xuống chịu chết.

Từ trong tay ả tử quang bạo phát, Tử Hà thiên Binh hóa thành một đạo khí đao dài vài trượng, dẫn đầu cướp đường phóng về phía Sở Dịch.

-Chậm đã.

Tay trái Lăng Thanh Vân khua lên, Bích quang cuộn vũ, chặn đứng tay nàng, lạnh giọng nói:

-Tính mệnh tên tiểu tử này là của quả nhân, đợi quả nhân lấy đầu hắn rồi, các ngươi đến cướp Hiên viên lục bảo cũng không muộn.

Ngày đó trên Lạc Nhạn phong, hắn liên tiếp đánh ba đao vào Sở Dịch không có sức có sức chống cự mà không giết được hắn, lại bị ép phải giữ lời cả đời không được bước chân vào trung thổ, trong lòng sớm coi đó là một sự sỉ nhục lớn. Hôm nay cừu nhân gặp lại, mắt đỏ hồng, hận không thể chính tay mình trả thù rửa hận, nay lại thấy hắn nói ra chuyện này trước mọi người, càng giận không át đi được, sao có thể để người khác đánh trước mình.

Sở Dịch ha ha cười to nói:

-Lão thất phu, ngươi muốn tự chuốc lấy nhục, ta đành thành toàn cho ngươi thôi. Chẳng qua, không tử viết “có đi mà không có lại là phi lễ”, lần trước ta không động tay chấp ngươi ba đao, lần này ngươi có phải là nên nhường ta ba đao hay không? xem tại

Thoại âm chưa dứt, người trong Thanh đế môn theo nhau há mồm há mắt nhìn:

-Xú tiểu tử ngươi mơ mộng hão cái gì đấy.

-Con bà nó, để tôn cùng ngươi đơn chiến, đã tính được là cầu vạn của ngươi may mắn lắm rồi, nếu không tiểu tử ngươi đã bị phanh thây thành vạn mảnh, đến cọng lông cũng tìm không ra rồi.

Tô Anh Anh phì lên cười, lớn tiếng nói:

-Sớm biết lão yêu quái đó không có gan rồi! Sở đại ca,huynh để cho hần chiếm tiện nghi đi, nếu không hần chẳng chịu được một đao của huynh, trước mặt mọi người ô hô ai tai,lúc đến diêm vương điện còn mặt mũi nào nữa.

-Ai nói quả nhân không dám.

Lăng Thanh Vân mặt xám như sắt, ngắt lời nói:

-Tiểu tử, quả nhân hôm nay không hoàn thủ, nhường ngươi ba đao.

Bích Hà nguyên quân sắc mặt khê biến đổi, nhú mày nói:

-Để tôn hà tất phải khách khí với tên tiểu tử này? Giết chết hần,đoạt Hiên viên lục bảo mới là trọng yếu.

Mọi người nhao nhao phụ họa,khuyên hần đừng trúng kế khích tướng của Tô Anh Anh.

Lăng Thanh Vân trước nay cuồng tạo tự đại, cực kỳ coi trọng mặt mũi,những người xung quanh càng nói, hần càng thấy phần nộ, liền quát lớn:

-Câm mồm!

Mặt hần thanh quang lấp lánh, sát khí lăng lệ, từng chữ một nói:

-Đây là ân oán cá nhân giữa ta và Sở tiểu tử,nếu ai dám can thiệp, đừng trách quả nhân hạ thủ vô tình.

Bị âm thanh như lôi đình của hần chấn động, ma môn chúng nhân không ai không giật mình, im lặng không tiếng động

Điều đó trúng ý Sở Dịch, hần ha ha cười to nói:

-Hay thật hay thật,thế mới đúng là chưởng phái Phù Tang Thanh Đế chứ! Ngươi đã dám cá cược như thế, Sở mỗ há có thể không bồi tiếp sao?

Tay phải khua lên, bạt Xích Tiêu Kiếm của Tề Vũ Tiêu ra, dương mày nói:

-Lăng lão nhi, ta nếu ba kiếm không giết được ngươi, sẽ tự chặt đầu mình, Hiên viên lục bảo tùy người định đoạt! Nếu như nuốt lời, trời giáng thiên lôi.

Xung quanh lại huyền não lên, bọn Tiêu Văn Tình ở trong nước nghe thấy thế, sắc mặt cũng biến đổi, rất lo lắng.

Lăng Thanh Vân trợn hai mắt lên, râu dài nhẹ bay, y phục phất phật, đột nhiên ha ha cười dài nói:

-Hảo! Ngươi trong tam kiếm nếu như giết được ta, quả nhân chết cũng vô oán! Con tiểu hồ ly tinh đó tùy ngươi mang đi.Nếu như nuốt lời, trời giáng thiên lôi.

Ma môn chúng nhân nhìn nhau, tuy cảm thấy phần nộ, nhưng không dám làm trái ý hần.

Bọn người Kim Mẫu, Phương Thái Trần ai cũng có lòng riêng, nghĩ rằng vô luận song phương ai thắng ai thua, đối với bản thân bọn chúng cũng có lợi vô hại,chỉ cần phải tay đứng một bên nhìn, ngồi hưởng lợi ngư ông.

Thanh đế môn đệ tử từ trong thuyền hạm đẩy ra một cỗ thanh đồng xa, trên xe có để một cái chum lưu ly thủy tinh màu xanh nhạt.

Yến Tiểu Tiên ngồi trong đó,đôi mắt huyền nước mắt long lanh nhìn chăm chăm Sở Dịch, lo lắng vui mừng giao thoa, dường như có muôn vạn lời muốn bày tỏ, nhưng lại không phát ra được chút âm thanh nào.

Sở Dịch trong lòng phần khích,cất tiếng hú dài, quát nói:

-Lăng lão nhi, chuẩn bị chịu chết đi!

Hắn nắm lấy Xích tiêu kiếm, bay lên không, xoay người chuyển hướng, vọt xuống phía Lăng Thanh Vân.

Cuộc sinh tử quyết chiến quan hệ đến sự tồn vong của thiên hạ, cuối cùng cũng được triển khai trên băng dương mệnh mông. . doc truyện tại .

139. Chương 139: Hiên Viên Tiên Kinh

Sở Dịch trong tiếng hú dài, phi lên không rồi xoay người chúi nhanh xuống.

Không khí xung quanh như bị gấp khúc lại.

“Oang” không trung hình thành một cơn lốc vòi rồng màu đỏ hồng, xoay tròn phi chuyển, phát ra những tiếng phong lôi gào吼 chói tai.

Mọi người hô hấp không được, đứng không vững.

Mấy đệ tử đứng gần Lăng Thanh Vân đột nhiên thất thanh kêu lên quái dị, bị cuốn lên theo vòng xoáy, đầu xương lách cách gãy chĩa ra ngoài, máu tươi vọt ra, toàn thân xoắn vào nhau như sợi dây thừng.

Cũng đồng thời, bị lốc khí ấy đẩy, cột buồm của mấy chiến hạm xung quay cũng kêu lên răng rắc gãy kia, sàn tàu, thân tàu trong chốc lát nứt ra, đuôi tàu loạn chuyển, thân tàu xoay vòng vòng, rồi đâm chum vào một nơi

-“Đỉnh lô hấp chân đại pháp!”

Mọi người kinh hãi, theo nhau tháo chạy, lùi về phía bờ biển.

Một kiếm đỏ của Sở Dịch đâm xuống, chính là “Thiên phong địa hỏa” của hỏa tộc cùng “Đỉnh lô hấp chân đại pháp” hợp lại làm một, trước tiên đem hỏa thuộc linh lực có xung quanh hấp thu vào lốc xoáy, rồi dẫn vào trong Xích tiêu kiếm.

Cuồng phong cổ vũ, sóng triều trào dâng.

Nơi kiếm quang chỉ đến, trên mặt biển xuất hiện một vòng xoáy cực đại, đẩy chiến hạm xoay vòng vòng, nghìn vạn sợi dây xích thả xuống từ mạn thuyền bay ly tâm, kêu lên đinh đang rồi theo nhau đứt đoạn.

Đạo Phật quần hùng đã được giải khai kinh mạch cắt tiếng hú dài, giăng ra khỏi dây xích, hoặc bay vọt lên không, cùng quần ma động thủ giao chiến, hoặc lặn xuống nước, giải khai huyết đạo cho người bên cạnh.

Một khối băng khổng lồ phiêu diêu nhấp nhô bên cạnh Tiêu Văn Tĩnh, nàng tim đập thình thịch, trôi nổi trong nước, ngẩng đầu nhìn, không còn lòng dạ nào để ý chuyện khác.

Chỉ thấy ánh dương quang từ vách Xà phong cao vạn trượng nghiêng nghiêng chiếu xuống, hóa thành từng vòng hào quang bay sắc.

Sở Dịch dẫn cuồng phong xuyên qua vòng huyền quang ấy, trên trời xích quang bùng phát, rồi đột nhiên thu lại thành hồng quang cuộn cuộn, nhập vào trong Xích tiêu kiếm.

“Bùng”

Kiểm mang bùng lên, phun ra đến hơn mười trượng, như cầu vòng vắt ngang trời, rạng rạng đông ngũ sắc lan tỏa.

Lăng Thanh Vân đứng hiên ngang ở đầu thuyền, lòng ôm “đông phong phá”, không hề động đậy, trên dưới toàn thân bích quang cổ vũ, giống như một quả quang cầu màu thúy lục khổng lồ, bao trùm cả chiến hạm vào trong.

Viu Viu liên thanh, quang mang của Xích Tiêu kiếm chạm mạnh vào lục quang khí trảo, quang điểm bốc lên, như kim xà bay tứ phía, sau khi hơi dừng lại, thì nổ tung cuộn cuộn, khí lãng lan tỏa.

Tiêu Văn Tình thấy mắt hoa lên, ngực như bị trùy nặng kích trúng, lập tức bị cơn sóng khổng lồ cuộn cuộn đẩy vọt lên không.

Liếc mắt sang ngang, nàng thấy, cột buồm gãy vụn, sàn thuyền bị đẩy lên trời, vô số mẫu gỗ, đá vụn như mưa bắn ngang dọc, sượt qua lồng khí hộ thể của nàng.

Vài cái đỉnh sắt thể cực mạnh bay đến, xuyên qua lồng khí, đâm vào, tay, đùi nàng, máu nhỏ từng giọt, làm nàng đau đến phát khóc.

Bốn phía nhân ảnh giao thoa, tiếng hét sắc nhọn, tiếng ra hiệu, tiếng kinh hô cùng tiếng nổ ầm ầm, tiếng gió rít chói tai, tiếng sóng biển giao thoa vào nhau, chấn hai tai nàng muốn lủng, hô hấp cũng không thông.

Lờ mờ trong đó có tiếng Đường Mộng Yếu hét lên:

-Tiêu cô nương cẩn thận.

Bàn tay nàng thấy mát, như bị một bàn tay mịn màng mềm mại khác nắm chặt lấy, kéo theo nàng xuyên qua vũng xoáy hạ xuống dưới, hữu kinh vô hiểm hạ xuống hòn đá bên bờ vịnh.

-Đa tạ.

Tiêu Văn Tình mỉm cười với Đường Mộng Yếu, sợ hãi cũng dần giảm xuống.

Quay đầu lại nhìn, trên biển sóng lớn nhấp nhô, gỗ gãy trôi nổi, hơn một trăm cự hạm có gần ba phần bị chấn vỡ thành mảnh vụn.

Hơn trăm người chạy trốn không kịp, hoặc chết hoặc bị thương, nổi chìm theo cơn sóng, tiếng hô thảm không ngừng vang lên, nước biển của cả con vịnh nhuộm màu máu đỏ, trông mà thương tâm.

Chủ hạm nọ buồm gãy chìm một nửa trông tàn tạ, chỉ có Tử ngọc chung là không hề bị tổn hại, Yến Tiểu Tiên ngồi trong đó, gò má ửng hồng, hai mắt nhắm lại, như bị chấn ngất đi.

Lăng Thanh Vân vẫn đứng sừng sững ở đầu thuyền, thanh y bay lượn, tư thế vẫn như cũ, sững người nhìn trùng trùng phía trước, như buồn như vui, như kinh hãi, như phần nộ, thần sắc cực kỳ cổ quái.

Nhìn theo ánh mắt hẩn, họ thấy Sở Dịch đang đứng trên một phiến băng trôi, tà áo phần phật, phiêu diêu như bay, an nhiên vô sự, chỉ là Xích tiêu kiếm trong tay đã gãy mất một nửa.

Tiêu Văn Tình thở phào một hơi, có người cất tiếng nói:

-Để tôn vô sự, ngược lại kiếm tên tiểu tử đó gãy rồi!

Quần ma lập tức cất tiếng hoan hô vang dội.

Tiếng hoan hô vừa nổi lên, Lăng Thanh Vân đột nhiên chấn động, những tiếng đỉnh đang nối tiếp nhau, Đông phong phá hấn cầm trong tay từng chút một vỡ vụn, rơi xuống sàn thuyền.

Cũng đồng thời, pháp một tràng nhẹ, huyết “thiên trung” trước ngực hẩn đột nhiên bắn ra một vòi máu, tiếp đó là “Ngọc đường liên”, “Tử cung”, “hoa cái” các huyết của nhâm mạch pháp pháp liên thanh, máu theo nhau bắn ra, vẽ một đường máu hồng từ bụng lên tới tận đỉnh đầu.

Quần ma kinh hãi, tiếng hoan hô lập tức ngừng lại, giờ mới biết một kiếm đó của Sở Dịch đã chấn đoạn toàn bộ nhâm mạch của hẩn.

Lăng Thanh Vân lão đảo, phịch một tiếng quy xuống dưới đất, trùng mắt nhìn Sở Dịch, từ cổ họng phát ra những tiếng hừ hừ trầm đục, hỗn hển nói

-Tiểu tử, mau đưa đệ nhị kiếm ra.

Hơi thở hẩn như tơ, đến ngay cả nói cũng không ra lời.

Đạo phật quần hùng vừa kinh ngạc vừa hoạn hỉ, cất tiếng hoan hô.

Tiêu Văn Tình cùng Đường Mộng Yếu nhìn nhau, nhin không được khanh khách cười, trong lòng vui sướng tự hào khó tả xiết, nhưng ẩn trong đó cũng có sự kỳ quái.

Bọn nàng tuy biết Sở dịch nuốt được máu Hỗn độn thú, ngũ hành hợp nhất, tu vi lật trời lấp đất, nhưng công bằng mà nói hần so với Lăng Thanh Vân bất quá chỉ hơn một chút, tuyệt không thể nào bằng một kiếm giết hần sống dở chết dở như vậy được.

Họ không biết trong lòng Sở Dịch kinh hãi không kém mọi người.

Hần vốn tưởng tập trung hỏa linh, lấy đỉnh lô hấp chân đại pháp hút chân khí thuộc mộc của Lăng Thanh Vân, rồi lấy trật tự hỏa sinh thổ, thổ sinh kim của ngũ hành tương sinh tương khắc, đem chân khí thuộc kim trong cơ thể kích lên đến mức tối đa, cho đối phương một kích trí mạng.

Không ngờ mới kiếm đầu tiên, chân khí cuồng bạo, uy lực vượt xa những gì hần đã dự liệu, hai kiếm sau đều không cần thiết nữa.

Nguyên do của nó, cuối cùng là vì hần hấp thu được chân khí của Tề Vũ Tiêu mà trở nên mạnh hơn, hay là vì trong lúc hần hôn mê ở trong bụng cá côn, Xi Vưu thực sự đã mở rộng kinh mạch cho hần đây?

Cho dù là về trước hay là về sau, thì mục đích thật sự của Xi Vưu là gì? vì sao hần lại giúp tử địch thoát thai hoá cốt, cần quét môn hạ để tử của mình.

Hần là chính hay tà? Là địch hay bạn? tất cả tất cả đều biến thành một khối nghi hoặc khó giải.

Nhưng giờ này nơi đây, cũng không có thời gian cho Sở Dịch nghĩ nhiều, chỉ đành làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời. vì thế hần ha ha cười lớn nói:

-Lăng lão nhi, giờ một con châu chấu cũng đạp chết được người, còn cần ta động thủ sao? Giờ người cúi đầu nhận thua, thả muội tử ta ra, có khi ta tha cho người một mạng đấy.

Thoại âm chưa dứt, một tiếng sấm nổ ầm ầm vang lên, bên trời mây đen cuộn cuộn dâng cao, chậm chậm lan ra, trời đang nắng đột nhiên biến thành ảm đạm.

Mọi người quay đầu nhìn lại, vầng mặt trời rực rỡ trên không bỗng khuyết mất một khối, hắc ảnh từng chút một di chuyển lan rộng, dường như nó bị một con hung thú vô hình tới nuốt lấy vậy.

-Thiên cầu! là thiên cầu thôn thực.

-Thiên cầu thôn thực, biển gầm núi sập, thiên đế phục sinh.

Quần ma yên lặng một lúc, rồi như chợt tỉnh giấc mộng, cất tiếng hô hoán rung rờ, sĩ khí vừa mới bị Sở Dịch làm mất giờ lại sôi sục lên...

Gió lạnh gào rú, sóng băng đầy trời, trong chớp mắt ôn độ đã hạ xuống đáng kể. Đạo phật quần hùng nổi da gà, không tự chủ được theo nhau quay đầu nhìn về phía Xà Phong đỉnh.

Trên đỉnh núi, mây đen cuộn cuộn tầng tầng lớp lớp ùn lên, giống như vô số yêu thú hung tợn nhảy múa, cũng giống như một bàn tay khổng lồ đen kịt nặng nề đè xuống đầu mọi người.

Cảnh tượng này giống hệt cảnh tượng mà bọn họ đã thấy trong ảo ảnh.

Bích Hà nguyên quân khanh khách cười lớn nói:

-Giờ lành đã đến, mời thánh nữ lên đỉnh núi!

Ả phiến thân lướt xuống, cầm lấy Tử ngọc chung mang lên đỉnh Xà phong.

Bọn yêu nhân hoan hô rầm trời, theo ả lướt lên đỉnh núi.

Sở Dịch quát lớn:

-Thả Tiên muội ra!

Hần bay vọt lên trời, niệm quyết đề khí, nửa thanh Xích Tiêu kiếm hồng quang bắn ra, đâm thẳng vào hậu tâm Bích Hà nguyên quân.

“Đang”

Một đạo ngân quang như điện phi vũ, bay vút ngang trời, lập tức đánh bật Xích Tiêu kiếm ra một bên.

“Khai Dương thần kiếm!”

Sở Dịch lạnh người, chỉ nghe thấy một tiếng hồng kinh thiên, khiến màng nhĩ hẳn đau nhức.

Quay đầu nhìn lại, Kim mẫu cười lên một con hổ khổng lồ lông trắng, tóc bạc bay phần phật, tạng bào phi vũ, đầu ngón tay của bàn tay trái múa chỉ quyết, ngự sử Khai Dương kiếm, trong lòng bàn tay phải, một thanh đao hình ngọc trắng màu xanh nhạt vù vù phi chuyển, có lúc như muốn phá không phi ra.

Nữ đệ tử môn hạ Kim mẫu môn nhao nhao cao giọng nói:

-Xú tiểu tử, ngươi dùng mưu gian trá đả thương Lăng thanh đế, tưởng Thần môn đệ tử không ai có thể đối phó với ngươi nữa sao? Mau giao ra Hiên viên lục bảo, tự phế kinh mạch, Kim mẫu nương nương có khi còn tha cho ngươi một mạng.

Mắt thấy Bích Hà nguyên quân ôm theo Tử ngọc chung lên thẳng đỉnh núi, Sở Dịch không có lòng dạ nào cùng mấy ả lăng nhăng, quát nói:

-Người chống lại ta phải chết.

Chân khí xông lên dững tuyền, như thiểm điện vọt lên đỉnh nhai, hai tay khí đao âm âm cổ vũ, quang mang quét đến đâu, lập tức có vài yêu ma bị chém đứt lưng, kêu lên thảm thiết rơi xuống.

Kim Mẫu dương đôi mày thanh tú, lạnh lùng nói:

-Ai giết tên tiểu tử đó, đoạt được Hiên viên lục bảo, sẽ thành đệ nhất công thân giúp thần môn phục hưng.

Bà phiên thân bay lên, Khai dương kiếm ngâm dài, ngân quang điện vũ. Kiếm quang trở đến, Bạch hổ thần thú gào hồng nhảy tới phía Sở Dịch.

Ma môn quần yêu như chịu sai khiến, thét lên:

-Giết chết tên xú tiểu tử đó.

-Không để tên tiểu tử đó phá hỏng tế điển thiên để phục sinh.

Rồi không hề sợ chết, kẻ trước người sau nối tiếp nhau công kích Sở Dịch.

Đạo phạt quần hùng cũng không cam chịu thua, theo nhau cười gió, đột vây công mạnh lên đỉnh nhai. Nhân ảnh lấp lóa, đạo quang tung hoành, máu tươi như mưa rơi lả tả, tiếng kêu thảm, tiếng hô hoán nối tiếp nhau vang lên.

Lúc này trời càng lúc càng tối, gió lạnh càng lúc càng thổi mạnh, vầng mặt trời trên cao, như cái bánh dày tròn không ngừng bị ăn dần. Mây đen cuộn cuộn ùn lên, bóng tối lan dần nửa vùng trời.

Bích Hà nguyên quân đã leo lên được đến đỉnh núi, từ hiệu thổi nhanh, tiếng trống phụ họa, nghi thức tế điển chính thức bắt đầu.

Sở Dịch lạnh người, Thái Ất ly hỏa đao quang mang bao vũ, khi phân khi hợp, dường như một con xích long đang xoay tròn uốn lượn. Nó đi đến đâu, nhân ảnh ngã bay đi đến đó, tiếng hô thảm nổi lên, không ai tranh phong được.

Phía bên phải bỗng có mùi tanh hôi phả lên, bạch hổ xiên xiên vồ tới, há mồm gào hồng, tiếng hú âm âm.

Sở Dịch nghe đầu mình ù đi, mấy người ở bên cạnh hoảng hốt bị tai, nhưng mấy vòi máu tươi vẫn vọt ra từ khe hở giữa những ngón tay, tiếng hô thảm không ngừng, bọn họ rơi thẳng xuống dưới núi.

Còn chưa đợi Sở Dịch hồi thần lại, Bạch hổ nộ hồng vồ đến, móng vuốt không lồ quét trúng khí đao của Thái Ất ly hỏa đao.

Bình một tiếng, hồng quang lan tỏa, cả cánh tay phải của Sở Dịch tê rần, lập tức ngã bay về phía sau, trong lòng kinh hãi. Con yêu thú này so với Chu tước, Huyền Vũ còn hung cuồng hơn nhiều.

Bạch hổ chồm lên nhào đến, ngân quang cuộn lên, nhất thời bức Sở Dịch liên tiếp thoái lui, kinh hiểm vô cùng. Bọn Tiêu Văn Tình thấy vậy cũng kinh hô lo lắng.

Sĩ khí của phe ma môn càng lúc càng mạnh, vừa kịch chiến, vừa cất giọng ca vang:

-Thanh long gầm, Bạch hổ hồng, Chu tước chán cửu thiên. Liên hoa lạc, Thiên đế phục sinh, ba mươi ba ngày trời biến sắc.

Tiếng ca càng lúc càng lớn, chấn tai muốn lủng.

Lòng Sở Dịch càng lúc càng phiền não, thâm nghĩ:

-Không giết con yêu thú này thì không trấn nhiếp được quần ma.

Sát tâm nổi lên, hắc xoay người phóng lên lưng bạch hổ quát lớn một tiếng, ngũ hành chân khí bạo phát, tập trung nào hữu quyền, đánh mạnh vào sau đầu yêu thú.

Bùng một tiếng, như sắt thép chạm nhau, chấn Sở Dịch toàn thân tê dại, ngay đến nắm đấm cũng nắm không chặt.

Bạch hổ hồng lên, đuôi khổng lồ quét ngang, vồ vào sau lưng hắc, lập tức đánh hắc khí huyết nhộn nhạo, ngã bay đi.

Trong kinh nộ, lại nghe thấy tiếng Kim mẫu cười lạnh nói:

-Tiểu tử, Bạch hổ là thái cổ kim tộc thần thú, da thịt cứng còn hơn huyền băng thần thiết, bằng hai tay trần của ngươi, làm sao đánh chết nó được.

Sở Dịch nộ khí xông lên, ha ha cười lớn nói:

-Đừng nói là huyền băng thiết, cho dù nó là nữ oa thạch hóa thành, ta cũng cho nó thiêu thành tro!

Thoại âm chưa dứt, ngũ hành chân khí trong cơ thể thuận theo thứ tự ngũ hành tương khắc, mãnh liệt xông ra song chuồng, hóa thành liệt hỏa xung thiên.

Hỏa quang đầy trời, tử diễm phùng phùng, lập tức vây bạch hổ vào trung tâm. Mấy ma môn đệ tử tránh không kịp, ngay đến kêu cũng không kịp, bị đốt cháy thành tro, theo gió bay tứ tán.

Ai đẩy giạt mình, thất thanh kêu lớn:

-Tam tài nhất khí lộ.

Tu chân luyện đến cảnh giới thiên tiên, ai cũng có thể lấy đan điền mình làm lò, lấy thiên địa, nhân ba thứ hỏa linh hợp nhất lại, luyện thành thứ hỏa khí không có gì không nung được, vì thế mới có câu "Tam tài luyện nhất khí, vạn vật thành tro than".

Tiêu Văn Tình vừa kinh ngạc vừa vui mừng, Phiền Phiền nhin không được vỗ tay cười nói:

-Thì ra hắc đã luyện thành cảnh giới thiên tiên rồi, thật xứng danh môn chủ của Thiên Tiên môn ta.

Con yêu thú nọ ngẩng đầu cuồng hồng, ngân quang bạo phát, từ xa nhìn lại, như nó như nổi lên trong một vùng sáng kim loại chói mắt, hoàn toàn vô sự. Nó quất đuôi, phát tan lồng hỏa quang, như gió vồ tới phía Sở Dịch.

Ma môn quần yêu lớn tiếng hoan hô.

Sở Dịch vừa kinh hãi vừa tức giận, xoay người thoái lui, nhưng đuôi bên phải vẫn bị nó quét trúng, rách da lộ thịt, máu tươi tuôn ra, nếu không phải hộ thân chân khí cực kỳ hùng hồn, thì đã sớm bị đánh thành hai đoạn rồi.

Kim mẫu dương hai con mắt sáng long lanh đẹp như hồ thu trong ắt nhìn hắc, sát khí lẫm lẫm, lạnh lùng nói:

-Thái bạch kim hổ liên tiếp nhiều ngày nung trong hồng lò cũng không hề cháy da lông, huống hồ cái tam tài nhất khí lộ cón con của ngươi. Tiểu tử, chịu chết đi.

Chỉ quyết bà bùng nhanh, thần kiếm phi vũ, điều khiển bạch hổ tấn công như cuồng phong bạo vũ, không để hấn có cơ hội thở.

Ma môn khí thế càng tăng, hát vang tiến lên, như điên cuồng xông tới, khiến đạo phật quần hùng hoàn toàn bị áp chế.

Cứ đánh như vậy hơn nửa thời thần, song phương thương vong thảm liệt, Sở Dịch cả người đầy máu tươi, nhưng thủy chung không có cơ hội thoát thân, cũng không có cách nào chế ngự được bạch hổ thần thú.

Trời càng lúc càng tối, vầng bạch nhật bị ăn hết quá nửa, trên biển sóng càng lúc càng hung cuồng, gió càng lúc càng lạnh buốt.

Trên Xà phong đỉnh, tiếng tù hiệu, tiếng trống dần trở nên kịch liệt, hơi trắng bốc cao, tiếng hô hoán rộn rã.

Sở Dịch không có cách nào biết được tiến triển của tế diễn, trong lòng càng nóng vội bất an, thầm nghĩ:

-Nếu như lúc này có thể dùng tâm linh cảm ứng, biết được Tiên muội an nguy thế nào thì hay quá.

Nghĩ đến “Tâm linh cảm ứng”, lòng hấn chợt máy động. “Đúng rồi! Ta đã quên mất ”Tâm tâm tương ấn quyết“! Có pháp quyết ấy, không chừng có thể chế phục được con bạch hổ này!”

Nghĩ đến đây, hấn tinh thần đại chấn, liền mặc niệm pháp quyết, chiếu theo những gì nói trên đó, ngưng thần cảm ứng nguyên thần tâm trí của Bạch hổ.

Niệm lực tập trung đến cùng cực, lòng bỗng cảm thấy buồn buồn, rồi đột nhiên hấn cảm thấy một cơn bi thương phiền muộn vô danh, ẩn trong đó còn dâng lên mộ nỗi tuyệt vọng sợ hãi khó miêu tả, giống như một con thú khốn khổ đột nhiên bị đặt vào trong lồng ngục tối đen.

Bi thương khó bình, bi phẫn bộc phát, khiến hấn nhện không được ngẩng đầu, cất tiếng cuồng hồng.

Tiếng hồng vang lên, như tiếng sấm ầm ầm, khiến mọi người đều chấn động.

Bạch hổ nộ bỗng nhiên khựng lại, hung quang trong đôi mắt xanh giảm hấn, sững sờ trừng mắt nhìn hấn, cổ họng cất tiếng ư ư thấp trầm.

Sở Dịch vui mừng, biết pháp này quả nhiên có hiệu quả, càng tăng niệm lực lên. Nhưng khi Kim mẫu niệm quyết quá khê, thần kiếm phi vũ, Bạch hổ lại như tỉnh giấc mộng, ngẩng đầu gào hồng, tiếp tục vồ đến hấn.

Sở Dịch vừa cười gió tránh né, vừa ngưng thần cảm ứng tâm trí Bạch hổ, tùy theo vui giận buồn sợ của nó mà phát ra những tiếng hú lúc cao vút, lúc thấp trầm.

Tiếng hú đó từ từ cảm ứng, như then cửa mở dần đáy lòng bạch hổ, tiết tấu công kích của nó dần chậm lại, hung mãnh cũng giảm dần, đôi lúc còn cất tiếng hồng, rên thấp nhỏ, giống như trả lời tiếng hú của Sở dịch.

Mọi người tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nhìn ra được yêu thú này giống như dần dần bị Sở Dịch khống chế, kinh ngạc kỳ quái không thôi, bọn nhi nữ như Phiên Phiên thì lớn tiếng hét trợ ury.

Trong lòng Kim mẫu vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nhưng mặt vẫn như cũ không hề chuyển sắc, niệm nhanh pháp quyết, Khai Dương kiếm bay càng lúc càng nhanh, thôi thúc bạch hổ mau mau tiến công.

Bạch hổ gào hồng càng mạnh, bay vòng trên trời xung quanh Sở Dịch, nóng lòng phiền não, khi thì nộ hồng xông đến vồ lấy Sở Dịch, lúc lại cúi đầu lùi bước, cất tiếng ô ô quái dị, dường như cực kỳ mâu thuẫn, khổ sở tranh đấu.

Sở Dịch biết đây là thời khắc quan trọng, liền tập trung niệm lực, ngẩng lên trời hồng dài.

Bạch Hổ đại chấn, cuồng mãnh quay đầu lại phía Kim mẫu nhe nanh gào rú, Kim mẫu lạnh người, đỉnh một tiếng, Khai Dương kiếm lập tức biến đổi hướng bay lên trời.

Thời cơ không thể để mất, Sở Dịch cất tiếng hú dài, nhún chân vọt lên không, khua tay bắt lấy trường kiếm ấy.

Kim mẫu giận dữ, quát lên:

-Tiểu tử ngươi dám.

Chân khí cổ vũ, thanh Ngọc thẳng đao quang mang cổ vũ, trên không hóa thành hơn mười đường cong, hướng về phía Sở Dịch chém xuống.

Bà trong lúc nóng vội không chú ý, quên mất niệm quyết ngự Bạch hổ, Sở Dịch làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được, hần vận khí đan điền, cất tiếng cuồng hồng.

Đôi mắt xanh của Bạch hổ hung quang nổi lên, cất tiếng gào rú, đột nhiên nhảy lên cao, bùng một tiếng chạm mạnh vào quang mang của Ngọc thẳng đao.

Sóng khí lan tỏa, Ngọc thẳng đao bay vượt lên không, Kim mẫu không kịp phong bị, bờ môi khê rỉ ra một đường máu, tiếp theo ngọc thẳng đao ngã bay về phía sau.

Sở Dịch nhẹ nhàng bắt lấy Khai Dương kiếm, cúi người rơi xuống, cười trên lưng bạch hổ, ha ha cười nói:

-Hổ huynh đệ, chạy mau, đi cứu tẩu tẩu của ngươi đi.

Bạch hổ cất tiếng hồng hoan hỉ, mang theo hần vọt lên trời, đến hứng thú quay đầu lại nhìn Kim mẫu cũng không có.

Trong khoảnh khắc, tình thế đã hoàn toàn nghịch chuyển.

Ma môn quần yêu há mồm trợn mắt, tựa hồ không dám tin vào những điều xảy ra trước mắt.

Còn phe đạo phật quần hùng thì hoan hô sôi sục.

Sở Dịch lo lắng cho Yến Tiểu Tiên, không còn lòng dạ nào nghĩ chuyện khác, cười hổ bay lên trời. Lúc này hần tay nắm Khai Dương thần kiếm, cười trên Thái Bạch kim hổ, ngũ hành chân khí trong cơ thể không gì có thể so bì, còn có ai có thể chống lại? còn có ai dám chống lại.

Hung cuồng như bọn người Kim mẫu, Tiêu diêu đại đế cũng chỉ đành giận dữ hối hận, trừng mắt nhìn một người một hổ xông lên đỉnh núi.

Chính lúc này, cuồng phong cổ vũ, sắc trời tối như trong đêm đen, những vì sao cũng đều xuất hiện, lung linh đầy trời.

Vầng thái dương trên cao cũng bị Thiên cầu hoàn toàn nuốt mất, phía đông của mặt trời đột nhiên hình thành một vòng hào quang tỏa sáng như kim cương, chớp mắt hóa thành từng hòn tròn tru chiếu sáng, lại giống như một xâu minh châu hào quang chói mắt treo cao cao trên màn trời tối đen.

Nhưng rồi vòng sáng ấy cũng nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại một vòng tròn đen như mực.

Chung quanh vòng đen ấy phát tán một quang sáng hồng nhạt huyền lệ, ngoài ra là một phiến quang mang trắng bạc, lam nhạt, nhấp nháy biến ảo, giống như phun ra những đám mây như hỏa diễm, vừa huyền lệ vừa thần bí.

Bốn bề phía dưới không một tiếng động, mọi người ngẩng đầu nín thở nhìn, bị quang cảnh này làm cho rung động, nhất thời quên hết mọi thứ.

“Bùng”

Từ Xà phong đỉnh đột nhiên nổi lên từng đạo hào quang sắc sỡ, như cầu vồng treo trên trời, xuyên qua tầng mây đen, tỏa sáng chói mắt, khiến Sở Dịch không mở được mắt ra.

-Là thiên đế! Thiên đế đã phục sinh rồi!.

Qua một phiến khắc yên tĩnh, trên đỉnh núi bỗng nổi lên tiếng hô hoán ầm ĩ.

Sở Dịch lạnh người, ngưng thần nhìn, chỉ thấy huyền quang đó lập lòe dao động, chính là từ trung tâm liệt động trên đỉnh núi phát ra.

“Tử ngọc chung” bị đẩy đến trên té đài bên cạnh động, Bích Hà nguyên quân chân trần tóc xỏa, tay múa chân nhún, đi vòng quanh chung, trong mồm niệm gì đó, không biết là đang làm tế lễ gì.

Chín hán tử khóa thân đội tử ngọc chung lên đầu, phía sau là mấy mươi thần môn đệ tử, người nọ đặt tay lên vai người kia, vây vòng xung quanh, chỉ đợi thời giờ đến sẽ đẩy tử ngọc chung rơi xuống liệt động.

Sở Dịch quát lớn một tiếng, cười hỏ phi xuống, sóng gió cuộn đến khiến mọi người đều bị chấn bay ra.

Hắn khua tay nắm lấy tử ngọc chung, chính định nhấc lên, Bích Hà nguyên quân kêu lên một tiếng sắc chọn, không màng tất cả nắm lấy tay hắn.

Sở Dịch quát:

-Buông tay.

Hắn lật tay chế trụ mạch môn ả, muốn chấn vỡ xương tay ả, nhưng nhìn thấy dung mạo như hoa, lại thấy chân chờ, không nhẫn tâm hạ thủ.

Bạch hổ hồng lên quấy đuôi, quát thẳng vào trán ả, Bích Hà nguyên quân hự lên một tiếng, ngã bay vào trong liệt động.

“Oàng” từ trong liệt động hào quang bùng lên, khí lãng xung thiên, cả sơn nhai đột nhiên nổ tung ra.

Sở Dịch thấy trước mắt hoa lên, cổ họng tanh ngọt, tay phải rung chấn, Khai Dương kiếm vượt khỏi tay bay đi. Nhưng lúc này hắn cũng không màng tới nó nữa, cầm lấy Tử ngọc chung, ôm chặt Yến Tiểu Tiên vào lòng quát:

-Hổ huynh đệ, chạy mau.

Bạch hổ cất tiếng cuồng hồng, bay vọt lên trời, hướng về phía vòng mặt trời tối đen mà bay.

Sở Dịch cúi đầu nhìn xuống, thấy Yến Tiểu Tiên mi dài khép chặt, hôn mê say ngủ, nhưng chưa thụ thương, cũng an lòng hơn nhiều.

Quay đầu nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía dưới đá lớn bắn tung, cây cỏ văng khắp nơi, tro mù như cây nấm bốc lên trời.

Cả hòn đảo đột nhiên bị nhấc lên, tứ phía biển rít như cuồng, những cơn sóng khổng lồ cao hàng trăm trượng cuộn lên trời, bọt sóng mặt nước như mưa rơi xuống người hắn.

Bị cơn sóng kinh thiên động địa ấy đẩy trúng, hạm đội đậu bên bờ vịnh tan tác như bùn đất, vỡ tan thành từng mảnh.

Mọi người gào thét kinh hoàng, bay vọt lên khắp nơi chạy trốn, chỉ một chút chậm trễ, lập tức bị loạn thạch như mưa bắn xuyên qua người, kêu thảm rơi xuống dưới.

Quy xà sơn nặng nề nứt ra, nhanh chóng dâng lên, hòn đảo càng lúc càng lớn, càng lúc càng cao, chớp mắt hóa thành một tòa núi cao vạn trượng, phương viên vài trăm dặm, nhưng vẫn không ngừng nhô lên cao nữa.

Những cơn sóng đáng sợ cứ hung dữ bùng lên, không ngừng cuộn lên thành từng bức tường nước cao vài trăm trượng, nhanh chóng lan ra xung quanh, khí thế hùng dũng, như cuồng sư mãnh thú, hô gào vô tới.

Mọi người vô cùng sợ hãi, không ngừng trốn ra xa.

Cho dù là bọn họ bình thường tu vi cao thâm, nhưng trước uy lực không thể kháng cự của tự nhiên cũng chỉ như con kiến mà thôi. Trong khoảnh khắc, hơn trăm người bị sóng lớn nuốt lấy, không thấy ra được nữa.

Thái dương hoàn toàn biến mất, xung quanh là đêm đen. Sở Dịch ngưng thần nhìn tứ phía, cuối cùng cũng nhìn thấy Tiêu Văn Tình, Đường Mộng Yếu, Phiền Phiền đang bay xuyên qua khe giữa những cơn sóng lớn, hắn vội vã cười hỏ xông xuống, đem các nàng từng người một kéo lên lưng hổ.

Gặp lại sau cơn hoạn nạn, ba nàng vừa kinh hoàng vừa vui mừng, khanh khách cười lớn, nước mắt cũng không cầm được đổ ra.

Tiêu Văn Tình tâm tình kích động, ôm chặt lấy Sở Dịch, hôn lên mắt hắn một cái, dịu dàng thấp giọng than:

-Sở lang, Sở lang! Sau này chàng đừng rời xa Tình nhi nữa nhé!

Sở Dịch cười nói:

-Tuân chỉ! Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, chứ lão bà thì không thể bỏ!

Hắn vươn tay ôm lấy nàng, thuận thế kéo luôn Phiên Phiên, Đường Mộng Yếu vào.

Đường Mộng Yếu a lên một tiếng, vội vã tránh đi, tai đỏ bừng.

Phiên Phiên mặt hồng lên, hứ lên một tiếng, nhẹ đẩy hắn ra một chút, rồi để mặc cho hắn ôm.

Trong lúc cười nói, bọn họ cười hỏ bay về phía nam.

Những kẻ may mắn sống sót của đạo phật quần hùng, ma môn quần yêu cũng bỏ chạy trốn chết, vọt ra xa ngoài trăm dặm mới dám dừng lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trời cao vạn dặm tối đen, sao lấp lánh.

Trên biển sóng lớn gào thét, quy xà đảo vẫn như cũ không ngừng dâng lên cao, nơi vốn là núi đá thoải thoải, đỉnh núi cheo leo như chưa hề tồn tại, chỉ còn lại một phiến tối đen, trơn sáng, chiếu ra vàng sáng nhàn nhạt.

Tiêu Vân Tình kỳ quái nói:

-Quy Xà đảo này sao mà giống như lưng cá còn thế.

Phiên Phiên phì cười nói:

-Thiên hạ có con cá còn lớn thế sao?

-Cá còn?

Sở Dịch lòng chấn động, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ không thể tưởng được, buột miệng nói:

-Đúng rồi, Quy Xà đảo chính là cá còn, cá còn cũng chính là quy xà đảo.

Mấy người con gái cũng người, không hiểu hắn nói ra câu đó nghĩa là gì. Lại nghe thấy một tiếng kêu dài, chấn tai muốn điếc, một cột nước từ Quy xà đảo nọ bắn lên trời, phun cao phải đến vài trăm trượng.

Rào rào rào những tiếng lớn vang lên, sóng biển xung thiên, quy xà đảo đột nhiên nổi lên cao trên mặt nước, hai bên từ từ mở bùng ra hai cái động lớn, bích quang lấp lánh, chính là một đôi mắt.

Tiếp đó phía sau trăm dặm, sóng lớn xô lên, một cái đuôi cá to như hòn núi lộ ra khỏi biển, dương lên cao, rồi lại nặng về vỗ vào trong nước, làm dấy lên những đợt sóng mãnh liệt kinh hồn bắn tung lên trời.

Mọi người trợn mắt há mồm, không nói được câu nào.

Tòa Quy Xà đảo thần bí khó đoán, di chuyển bất định ở bắc hải, không ngờ là một con cái voi siêu cấp khổng lồ họ chưa hề thấy qua bao giờ.

Duy chỉ có Sở Dịch chợt hiểu, chớp mắt đã minh bạch nguyên nhân hậu quả, ha ha cười lớn nói:

-Ta đúng thật là ngốc mà, ngay đến việc đơn giản như vậy mà nghĩ cũng không ra! Còn ngư ngử ở bắc hải, theo sóng phiêu du, vì thế mới khó tìm như thế.

Sau đó, hắn đem chuyện cùng Tô Mạn Như lặn xuống nước tìm Lý Tư Tư, bị cá còn nuốt vào bụng, sau đó gặp thạch tượng của ma môn thánh nữ, ma xui quỷ khiến thế nào giúp Xi Vưu hồi sinh, thuật lại một lượt cho các nàng. Truyện được tại

Hắn thở dài một hơi nói:

-Không ngờ lúc Xi Vưu phục sinh, cũng là lúc cá còn tỉnh giấc. Vì thế lúc ta và Tô tiên tử hôn mê, mới bị cá còn phun ra ngoài thân thể, rơi trên quy xà đảo. Mà cái ngọn xà phong đó, quá nửa chính là do nước cá còn phun ra băng kết lại mà thành.

-Mỗi bông hoa là một thế giới, mỗi hạt cát là một thiên đường. Vậy con cá còn này có thể xem là một tiểu vũ trụ hay không?

Thoại âm chưa dứt, từ phía sau hắn đã truyền lại một thanh âm thấp dịu dễ nghe

-Tô tiên tử.

Sở Dịch vui mừng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Mạn Như tay ôm phất trần, đón gió đập sóng, phía sau lưng có Tô Anh Anh, Tuệ Từ sư thái,

Yến Ca Trần cùng mấy mươi đạo phật cao thủ khác.

Đường Mộng Yếu mặt đỏ bừng, vội vã nhảy ra khỏi bạch hổ, hướng về phía Yến Ca Trần hành lễ,thấp giọng chào:

-Sư tử.

Yến Ca trần nhú đầu mày nói:

-Ai là sư tử của người.

Thoại âm chưa dứt, lại nghe thấy ầm một tiếng, sóng biển cuồng vũ, nước rơi xuống như mưa,con côn ngư đó kêu lên ô ô, bay vọt lên không, giống như một hòn núi bay trên trời.

Chỉ thấy côn ngư dang rộng hai cánh, dưới bụng nhô ra thêm một cặp móng, thể hình cũng biến hóa nhanh trong,quanh thân mọc ra ngàn vạn lông vũ kim sắc.

Kim quang vạn đạo, chiếu mặt biển sáng bừng.Chớp mắt, cá côn biến thành một con chim bằng kim sắc không lồ, xoải hai cánh,như một đám mây lớn, mỗi lần vỗ cánh, cuồng phong nổi lên, khiến sóng biển cuộn lên tận trời.

Mọi người kinh ngạc, hãi hùng không nói.

Sở Dịch lẩm nhẩm nói:

-Bắc minh có con cá,tên gọi là côn.Độ lớn của côn, không biết mấy nghìn dặm.Hóa thành chim, gọi là bằng.Lưng chim bằng, không biết mấy nghìn dặm, khi tức giận bay lên, xải cánh như mây trên trời.Cổ nhân không lừa ta.

Nói đến câu cuối cùng, hần nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, quay đầu lại nhìn Tô Mạn Như.

Đôi mắt đẹp Tô Mạn Như đang chăm chú nhìn hần, chạm phải mục quang của hần, nàng hồng hai má, quay đầu đi.

Tô Anh Anh í lên một tiếng, đầu ngón tay chỉ ra,nói lớn:

-Đó là người nào thế.

Mọi người quay đầu lại chăm chú nhìn, chỉ thấy dưới bầu trời phủ bức màn tối đen, trên lưng đại kim bằng điều có đứng một người, khí thể hiên ngang, trong tay cầm Khai Dương kiếm.

Khoảng cách rất xa, nhưng cũng có thể nhìn thấy thân thể khang kiện to lớn của hần chẳng chịt vết sẹo, nhìn rất khiếp sợ.

Bên cạnh hần có ngồi một nữ tử, nhắm mắt mỉm cười, dung mạo tuyệt mỹ, giống hệt như Yến Tiểu Tiên.

-Xi Vưu

Sở Dịch nghe lòng trầm xuống,ma đầu ấy cuối cùng cũng xuất hiện.

Cùng lúc đó, trên mặt biển nổi lên tiếng reo hò hoan hô của ma môn quần hùng:

-Thiên đế trùng sinh, phổ thiên đồng khánh.

Từ xa bọn người Kim mẫu, Phương Thái Trăn đều mọp người bái lạy.

Bạch Hổ phát ra những âm thanh ô ô vừa hoan hỉ vừa kính sợ,cúi người phủ phục trên tảng băng nổi, không hề động đậy.

Đạo phật quần hùng chấn động, ai nấy nhìn nhau, nổi hoan hỉ vừa được sống sót sau cơn đại kiếp tức khắc tiêu biến như chưa từng tồn tại.

Đai Kim bằng điều kêu lên quái dị bay thấp xuống, sóng biển trào dâng,

Xi Vưu ha ha cười nói:

-Sinh tử luân hồi, là đạo của thiên địa. Cho dù trường sinh bất tử, hoặc là phục hoạt tái thế, định nhân không còn, thế giới đổi thay, có gì để vui, có gì để mừng.

Âm thanh như sấm nổ cuộn cuộn, ở cách đó hơn trăm dặm, mọi người nghe vẫn thấy màng nhĩ muốn lủng, khí huyết nhộn nhạo, trong lòng không ai không hãi hùng.

Sở Dịch cao giọng nói:

-Đã biết là phản lại đạo của thiên địa, hà cớ gì còn phải làm chuyện nghịch thiên, sống lại ở thế giới này? Sao không quay lại thiên địa của người, để thế gian được thái bình thanh tịnh.

Hắn vận đủ chân khí, đem thanh âm truyền đi thật xa, tuy không hùng hồn chấn động như Xi Vưu, những cũng nghe thấy rõ ràng mạch lạc.

Ma môn chúng nhân nghe lời nói ấy rất giận giữ, nhao nhao mắng chửi:

-Xú tiểu tử dám mạo phạm thiên uy! Mau quỳ xuống chịu chết đi!

Nhưng lại nghe Xi Vưu ha ha cuồng tiếu nói:

-Tiểu tử nói rất đúng. Hiên viên lục bảo đã thu đủ, ta cũng phải quay lại thế giới của ta rồi!

Hai tay hắn khua lên, quang mang bắn ra tứ phía.

Thiên địa hồng lô, Thái Ất nguyên chân đỉnh, Cẩn khôn nguyên khí hồ, Hà đồ long phiến, Thái cổ hổ phù, Bát đẩu thần binh nối tiếp nhau bay lên trời, bay vòng xung quanh vàng mặt trời tối đen trên cao, rồi hợp nhất lại thành một thần khí màu trắng bạc, giống như hai đĩa tròn úp lấy nhau mà thành.

Mọi người vừa kinh hãi vừa hiếu kỳ, nhao nhao nghị luận, không ngờ Hiên Viên lục bảo khi tập trung lại một chỗ, lại thành hình trạng thế này.

Xi Vưu hiên ngang cười lớn nói:

-Bọn đạo sĩ tăng lữ, tam giáo cửu lưu các người, không phải trong mộng cũng mong muốn được xem “Hiên viên tiên kinh” sao? Giờ mở to mắt ra mà xem cho rõ đi!

Hắn giơ cao tay phải, ngón tay trở vào một điểm.

“Phập!” Bích quang như điện bắn mạnh về phía trung tâm đĩa tròn. Khối tròn phi chuyển cấp tốc, hào quang ly tâm tỏa ra xung quanh, rồi đột nhiên vọt lên trời chiếu sáng, chiếu lên mây đen đầy trời.

Mọi người tim đập thình thình, đều nín thở ngưng thần ngẩng cổ nhìn, chỉ sợ bỏ lỡ giây phút này.

Chỉ thấy trên không trung bích quang lấp lóa, dần dần trở nên rõ ràng, hình thành tám chữ lớn “Hành thiện trừ ác, thế thiên bố đạo”

Không một tiếng động nào phát ra, tất cả mọi người có mặt đều sững người, cuống hỉ, kinh ngạc, tuyệt vọng, phẫn nộ, hoài nghi, sợ hãi bao nhiêu thần tình ngưng kết lại trên khuôn mặt họ, ai nấy há to mồm, không hề động đậy.

Mấy ngàn năm rồi, đạo ma các phái tu chân hao phí bao nhiêu tâm tư, nhiệt huyết, tranh đấu đến chết đi sống lại, chỉ vì tám chữ đó của Hiên viên tiên kinh sao.

Sở Dịch ngó người ra một lúc, rồi ôm bụng ha ha cười lớn, nước mắt tuôn trào, cảm giác thiên hạ không còn chuyện gì khôi hài hơn chuyện này.

Mọi người huyền não, đều cảm giác nhận được một trò đùa quá lớn.

Ngọc Hư tử sắc mặt tím tái, quát nói:

-Ma đầu! Đừng đưa hàng giả ra lừa người, mau đem chân kinh giao ra đây!

Tiếng phụ họa vang lên từ tứ phía, ngay đến trong ma môn cũng có không ít người hô hoán theo.

Xi Vưu ha ha cuồng tiếu nói:

-Chân kinh trước mắt, mà vẫn không giác ngộ. Còn gì đáng cười hơn si nhân của thế gian này.

Đại bằng kim điểm cất tiếng quàng quạc sắc nhọn, tựa hồ như cười chúng nhân, sải cánh khổng lồ, mang theo Xi Vưu cùng thạch nữ, hay hướng về phía vòng tròn đen nọ.

Ngọc Hư Tử giận quá hồng lên:

-Đi đâu! Mau lưu lại chân kinh!

Ngân quần lóe lên, hần ngự kiểm phi hành, không màng tất cả phóng về hướng Xi Vưu.

Khoảnh khắc, tiếng hô hoán vang lên từ tứ phía, gần trăm đạo nhân ảnh từ tám hướng lướt lên, kiểm quang tung hoành phá không, trên biển trời đen thẫm chiếu những ánh sáng lưu ly quái dị.

Trong tiếng cười lớn của Xi Vưu, kim bằng hai cánh vỗ mạnh, khí lãng xung thiên. Những người nọ bị đập trúng, như đăng vân giá vũ bắn ra mấy mươi dặm, nặng nề rơi xuống nước, không biết sống hay chết.

Mọi người hãi hùng, không còn dám vọng động nữa.

Phi bàn trên cao càng lúc càng lớn, ngân quang bắn ra, cuối cùng hóa thành một vật lớn đường kính đạt trăm dặm, dường như bao trùm cả thiên không vào trong. Bên dưới đó đột nhiên mở ra một cái cửa, vạn đạo hào quang tỏa sáng mặt biển.

Xi Vưu ôm lấy thạch nữ, cười kim bằng, hướng về hình tròn đó bay tới.

Bạch hổ ô ô trong cổ họng, luyến tiếc cọ vào mặt Sở Dịch mấy cái, rồi cất thân bay lên, đuổi theo Xi Vưu.

Sở Dịch cảm nó không được, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, nhin không được cao giọng gọi:

-Xi Vưu! Người thực sự ly khai khỏi đây sao? Muốn đi đâu?

Xi Vưu cười chim bằng bay vào trong vòng sáng, quang mang chói mắt, đã không còn nhìn thấy thân ảnh của hần nữa, chỉ nghe thấy tiếng cười ha ha của hần còn vọng lại:

-Tiểu tử, người không phải muốn ra về thế giới của ta sao? Hà tất phải hỏi thêm một câu như vậy? Thiên địa luân hồi, xuân thu thay đổi, chỉ bằng một ý niệm của người. Bát nước hắt đi khó thu lại, hãy suy nghĩ cho kỹ. Những câu đó người quên rồi sao?

Sở Dịch cùng Tô Mạn Như nhìn nhau một cái, họ nhớ lại từng thấy câu đó trong bụng cá ngư, chỉ là lúc đó không hiểu ý nghĩa bên trong, từ đầu đến cuối không giải thích được.

Sở Dịch chợt nghĩ ra, thất thanh nói:

-Không lẽ thần khí mà Hiên viên lục bảo hình thành nên, có thể mang người xuyên qua thời gian, quay lại thế giới đại hoang ngày trước hay sao?

Xi Vưu cuồng tiếu nói:

-Bốn nghìn xuân thu, chỉ là chớp mắt, chín vạn vũ trụ, giới tử tu di*. Tiểu tử, thần bàn đó phi chuyển, thiên địa luân hồi, đâu chỉ dừng lại ở một mình ta quay lại bốn nghìn năm trước? xuân thu vẫn đảo chuyển, càn khôn vẫn di dời, mọi thứ dường như vẫn như vậy, nhưng lại hoàn toàn không giống trước!

Quần hùng lạnh người, hàn ý nổi lên, không đợi họ truy vấn, phi bàn nọ đột nhiên kim quang bùng lên, vọt lên trên trời.

Oành một tiếng, sóng biển phun lên tận trời xanh, theo kim bàn bay càng lúc càng cao tạo thành lốc xoáy phi chuyển, hình thành một cột nước vòi rồng cực lớn.

Chung nhân kinh hãi, theo nhau thoái lui.

Cột xoáy nước đó khuyết trương cực nhanh, chớp mắt đó có người bị cuốn vào trong, cả một biển như dâng cao lên.

Bọt nước vỗ vào mặt, cuồng phong gào hú, Sở Dịch nắm chặt các nàng, thét lớn:

-Mọi người bám vào với nhau, đừng phân tán ra.

Hắn ngưng thần tụ khí, cố sức bay lên trời.

Nhưng sức mạnh lộc xoáy vượt sa cực hạn mà sức người có thể chịu được, dường như thiên vạn núi đồi đều đổ nghiêng xuống.

Sở Dịch liên tiếp xông qua bảy bức tường nước, bị một ngọn sóng khổng lồ che lấp cả trời xanh đánh thẳng vào, khí huyết nhộn nhạo, cả miệng, mũi đều đầy mùi tanh, không biết là máu hay là nước biển.

Bên tai nghe tiếng gió thét gào, sóng lớn gầm rú, xem lẫn vào đó là vô số tiếng thét gọi thảm thiết. Tiếp đó, hắn thấy trước mắt tối đen, trời đất xoay chuyển, bị cuốn vào trung tâm của cơn lốc, rơi vào một khe lạnh lẽo sâu không đo được.

Hắn chỉ cố gắng nắm chặt tay của bọn Yến Tiểu Tiên, hoảng sợ, tuyệt vọng, bị lương cùng xông lên trong lòng.

Từ xa còn nghe thấy tiếng cười của Xi Vưu vang vọng, quanh quẩn không thôi:

-Tiểu tử, bây giờ ngươi đã hối hận chưa? Nếu như sớm biết phương pháp giải cứu thiên hạ đại kiếp, làm cho ta biến mất khỏi thế gian chỉ có một, ngươi còn làm như vậy không?

Sở Dịch chấn động trong lòng, nhớ lại đoạn đối thoại cùng Xi Vưu ngày đó trong bụng cá côn, ngược lại hắn thấy bình tĩnh lại, nói lớn:

-Thiên thu một giấc mộng, thế sự là một bàn cờ, mọi thứ đều tự có thiên ý, đâu phải chỉ có ta, ngươi? Nếu đã là thiên ý như thế, thì có gì phải hối hận? Nếu như còn có kiếp sau, Sở mỗ lại hành thiện trừ ác, thế thiên truyền đạo!

Xi Vưu ha ha cười lớn, nhắc đi nhắc lại:

-Nếu như còn có kiếp sau.

Bị tiếng cười của Xi Vưu làm chấn động, Sở Dịch đầu vầng mắt hoa, trong mê mê hồ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không rõ, nhưng hắn vẫn nắm chặt tay các nàng, mười ngón tay quấn lấy nhau, kết thành một khối, trong lòng cảm thấy bình an vui vẻ khó nói nên lời.

Hắn biết, ở dưới đáy của màn đêm vô biên vô tận kia, có một tương lai mỹ lệ mà sán lạn.

Trong khoảnh khắc ấy, hắn bỗng dưng nhớ lại hàng chữ đã từng nhìn thấy trong bụng cá côn.

“Nếu như còn có kiếp sau, cho dù trời nam đất bắc, biển người mênh mông, chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Cho dù lúc đó trời đất lở, sông núi cạn, chúng ta sẽ mãi không phân ly.”

Chú thích

* Nguyên văn: ” giới tử nạp Tu Di” trích trong kinh Duy Ma (còn gọi là kinh Duy Ma Cật). Phật có giảng “Tu Di tàng giới tử, giới tử nạp Tu Di”. Giới tử là hạt cải, trở những vật vô cùng nhỏ. Tu Di là núi Tu Di, một hòn núi nổi tiếng trong thần thoại Ấn độ (nơi Phật ở) hay những thứ vô cùng to lớn.

Có truyện sau:

Thứ sử Giang Châu là Lý Bột đời Đường, đọc sách nhiều đến nỗi được gọi là Lý Vạn Quyền, lên Lô Sơn tham vấn Hòa thượng Qui Tôn: “Kinh nói hạt cải chứa núi Tu Di là sao?” Hòa thượng hỏi lại: “Thế thì vạn quyền sách chứa trong đầu ông thế nào?” Dường như Lý Bột nghe thế bỗng dưng đại ngộ.

Hạt cải chứa nhật nguyệt hay chứa núi Tu Di thì cũng tựa như tâm hồn ta chứa vô vàn thanh sắc của đời sống.

Trong “Những bài khai thị buổi sáng của Hòa thượng Tịnh Không”, ông giảng như sau:

Cảnh giới trong định là Nhất Chân pháp giới, chẳng có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chẳng có trước sau, lớn nhỏ, hết thấy khái niệm và sự tương tương đối đều chẳng tồn tại. Nhất Chân tức là sự thật chân

tướng mà Như Lai chứng được, điều Như Lai sở chứng tức là tướng cảnh giới được hiện ra trong khi nhập Tam Muội. Cảnh giới này đối với phàm phu chẳng thể nghĩ bàn. đọc truyện tại . Thí dụ trong kinh có nói: “Hạt cải chứa Tu Di” (Giới tử nạp Tu Di), hạt cải nhỏ cũng như hạt mè vậy, hạt cải chẳng có phóng đại, núi Tu Di cũng chẳng thâm nhỏ, làm sao bỏ núi Tu Di vào trong hạt cải? Là vì chẳng có lớn nhỏ cho nên có thể tương tức, tương dung (có thể chính là nhau, dung chứa lẫn nhau). Chúng ta biết phân biệt lớn nhỏ, chấp trước lớn nhỏ, nhỏ chẳng thể chứa lớn, đây tức là ma cảnh. Ma cảnh là từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước sanh ra; nếu xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chẳng có lớn - nhỏ, trong - ngoài, hạt cải sẽ có thể chứa núi Tu Di.

Ở đây có lẽ ý tác giả nói, chín vạn thể giới, cũng có phân lớn nhỏ gì.

140. Chương 140: Đoạn Kết - Nếu Còn Có Kiếp Sau

Hôn mê không biết qua bao lâu, đột nhiên hần cảm thấy lạnh.

Hắt xì..

Hần giật mình, hắt xì một cái tỉnh lại.

- Mau mau mau. đọc truyện tại . Công tử tỉnh rồi, công tử tỉnh rồi. Bạn đang đọc chuyện tại

- Minh Yên,kêu người đem da hổ cho công tử đắp, tên tiểu tử người lại cứ lười nhác, giờ công tử bị lạnh rồi, coi chừng da người đó!

-Tử Nghiễn, mau đem phật tượng chẻ ra, đốt thêm củi lửa, đừng để công tử bị lạnh nữa.

Bên tai huyền não toàn là tiếng quát, hần nhíu mày, bừng mở hai mắt, chỉ thấy bên cạnh là một đồng lửa phừng phừng, vài thiếu niên áo vải mũ lông cừu đang vây quanh hần, mặt nở một nụ cười nhỉnh nọt mà bất an.

Thiếu niên quỳ gần nhất, tay cầm một tấm da hổ loang lỗ sặc sỡ, lập cập nhìn hần,trừ trừ không quyết, không biết là có nên đắp cho hần nữa hay không.

Hần vừa tỉnh giấc, trong đầu hỗn độn, vẫn còn nhớ về giấc mơ kỳ quái vừa xong, nhất thời không biết mình là ai, đang ở đâu.

Quay đầu nhìn xung quanh, thấy đây là một ngôi miếu hoang.

Bên ngoài tối đen, không biết là trời sáng hay đêm, đột nhiên lóe lên một tia chớp, sấm nổ đi đùng, chung quanh sáng lên, rồi khoảnh khắc trở lại tối đen.

Tiếng mưa rào rào, đập lên mái ngói, tí tách từng giọt nhỏ xuống theo góc mái. Nước mưa trong ánh chớp lóe lên, tựa một tấm màn minh châu phiêu diêu bất định, bị gió lạnh thổi đến, như hoa rơi ngọc vỡ nghiêng nghiêng hắt vào bên trong.

Miếu điện đã nhiều năm không được tu sửa, đã sớm cũ nát tiêu điều, cột trụ lớn sơn hồng tước rơi xuống, chẳng nhiều mạng nhện. Hần nằm dưới một phật tượng xiêu vẹo, mà phật tượng ấy đã bị chặt mất một nửa, bỏ vào trong đồng lửa, nổ lộp bộp.

Hần ngồi dậy, sững người một lúc, nhíu mày nói:

- Đây là đâu? Tôi là ai? Sao lại ở lại đây.

Rồi trong đầu hần lóe lên một bức tranh, hần thất thanh nói:

- Đúng rồi,ta là thư sinh Phúc Kiến lên kinh thành khảo thí, gặp trời mưa gió, bị con lừa mang tới tòa miếu hoang này!

Đám thiếu niên ngơ người, ngơ ngác nhìn nhau, rồi đột nhiên phá lên cười ha ha,mỗi người một câu nói:

- Công tử nói thật là buồn cười! Phúc kiến là cái xứ man di nào, công tử sao lại ở nơi đó!

- Công tử nếu muốn làm tiến sĩ, hà tất phải lên kinh khảo thí! Cứ trực tiếp để lão gia cho lễ bộ chiêu hô là được rồi!

- Cái gì mà lừa? Ngựa công tử mua có con nào không phải là Tây Vực danh kị đâu? Ngay những con buộc bên ngoài miếu, tùy tiện chọn một con nào cũng là đều là thứ các tướng quân thèm muốn cả.

Hắn nghe mà chẳng hiểu gì, sắc mặt trầm xuống:

- Mỗi người nói chậm chậm lại một chút! Ta cuối cùng là ai đây? Vì sao ở chốn này.

Bị hắn quát, bọn thiếu niên lập tức im thít sợ hãi, chỉ nghe từ nơi xa có một tiếng phì cười, truyền lại một âm thanh trong trẻo:

- Thiên hạ lại có thứ hồ đồ như thế, khi tỉnh lại, đến mình là ai cũng chẳng nhớ! Đúng là phường trác táng, nào đầy mỡ, đến điều nhỏ nhặt như thế cũng không hiểu được.

Bọn thiếu niên giận dữ, nhao nhao lên quát:

- Xú a đầu câm mồm! Dám nhục mạ công tử nhà hã, cẩn thận cả nhà ngươi bị chém đấy!

Hắn theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy trong góc tối của điện có ngồi ba người, một người trong đó là tử y đạo sĩ, lông mày trắng chữ bát nghiêng nghiêng rủ xuống, nhắm mắt ngồi yên, dường như ngủ rồi.

Ngồi xếp bằng bên tay phải là một hoàng y thiếu niên anh tuấn đỉnh bạt, lưng đeo trường kiếm, đang nhắm mắt điều tức.

Bên tay trái đứng dựa vào tường là một hoàng y thiếu nữ độ mười hai mười ba tuổi, hai mắt sáng to tròn long lanh, linh động dị thường, vẻ trẻ con vẫn chưa mất, nhưng có thể khẳng định sau này sẽ là một mỹ nhân, chỉ là nó trên đầu cắm trâm hoa vân mẫu, đuôi mày kẻ xiên hồng, hóa trang trông già đi trước tuổi.

Những lời vừa rồi chính là do nàng ta nói ta.

Nàng khanh khách cười, vỗ vào tâm khẩu nói:

- Úi dào, quan to quá nhỉ, dọa chết ta rồi.

Đôi mắt lơ lảo chuyển động, cười hi hi nói:

- Tiểu tử, cẩu nô tài nhà ngươi không dám nói danh tự của người, thì để bốn côn nường nói cho ngươi vậy. Người họ Sở, tên Dịch, là con trai độc sinh của tể tướng bốn triều Sở Triều Vũ, bình thường vui vẻ hoành hành bá đạo, làm nhiều điều ác, vì thế mới bị đặt hiệu là “Sở tiểu hồ”. Hôm nay dẫn theo bọn nô tài đến chân núi sấn bắn, bắn chết được hai con gà, một con lợn của thôn dân, gặp trời đánh sấm sét, trú tại miếu này. Không ngờ người đến chết vẫn không đổi tính, lại dám ché phạt tượng làm củi đun, coi chừng ra khỏi cửa bị lôi điện đánh đó.

Âm thanh của nàng vừa rõ ràng vừa âm vang, làm bọn thiếu niên mồm năm miệng mười mắng không ngừng, cũng không át đi được.

Sở Dịch sững người nhìn chằm chằm nàng, hắn thấy khuôn mặt ấy, âm thanh ấy dường như quen quen, buột miệng nói:

-Nha đầu, ngươi trông quen lắm, ta ở trong mộng có thấy qua ngươi rồi.

Bọn thiếu niên sững người, ha ha cười, cực kỳ dâm dục ám muội.

Thiếu nữ nọ mặt hồng lên, mày nhíu lại, muốn vươn tay bạt trường kiếm, thì đã bị hoàng y thiếu niên giữ chặt lấy.

Hoàng y thiếu niên điềm đạm nói:

- Sở công tử, xá muội con trẻ không biết giữ lời, xin đừng trách.

Sở Dịch í lên một tiếng, lắc đầu nói:

- Sao câu này ta nghe cũng quen quen? Vị công tử này, hay là trong mộng ta cũng thấy ngài rồi.

Bọn thiếu niên nhìn nhau, che miệng lên cười.

Hoàng y thiếu nữ giận đến mặt trắng bệch, dậm chân vùng vằng:

- Ca! cùng tên vô lại này có gì để nói chứ, huynh còn không phải là tự chuốc lấy nhục sao.

Sở Dịch không hề phát giác, đột nhiên thấy hoảng hốt, nhìn khắp xung quanh, lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, kỳ quái, tình cảnh như từng gặp qua, giống như ở đâu đã thấy qua một lần rồi. Giống như trong mộng, lại giống như ngoài mộng.

- Đâu là trong mộng, đâu là ngoài mộng?

Tử y lão đạo nọ bừng mở mắt, thản nhiên nói:

- Trang Chu mộng điệp, hoàng lương làm gối, nhân sinh chẳng qua là một giấc mộng lớn, công tử hà tất phải cố chấp như thế.

Sở Dịch lòng chấn động, lẩm nhẩm trầm ngâm nói:

- Trang Chu mộng điệp, hoàng lương làm gối, nhân sinh chẳng qua là một giấc mộng lớn.

Rồi dường như hiểu ta, hần nhieu mảy, ngẩng đầu nói:

- Ủy, lão nhân gia, vườn nhà ta kỳ hoa dị thảo nhiều lắm, bướm cũng không thiếu, chỉ là Trang Chu mộng điệp là cái gì? Ta từng ngủ trên gối ngọc không một trăm thì cũng tám mươi cái, nhưng chưa từng nghe qua lấy cột vàng làm gối bao giờ, cái “hoàng lương nhất chẩm” là có ý tứ gì.

Hoàng y thiếu nữ ngạc nhiên, rồi khanh khách cười lớn, xoa bụng hỏn hển nói:

- Cữu cữu à cữu cữu, cùng với hạng công tử được bao bọc trong nhung lụa ngọc ngà này nói huyền cơ đạo lý cái gì? Hần nếu có thể điểm hóa được, gà trống cũng biến thành phượng hoàng.

Tử y lão đạo mỉm cười, đứng dậy nói:

- Đi thôi, mưa gió nhỏ rồi, con hồ yêu đó chắc cũng trốn rồi.

Hoàng y thiếu niên gật đầu đứng lên, dẫn theo thiếu nữ đi ra ngoài.

Thiếu nữ vừa đi vừa cười, ra đến cửa, không quên quay đầu lại làm mặt quỷ cười nói:

- Em chã, bớt đi săn, mau về nhà xem sách đi.

Bọn thiếu niên phần nộ, thủ thế muốn đánh, nhưng đối với ba người có vẻ rất úy kỵ, không dám động thủ, đợi bọn họ ra khỏi miếu, đi thật xa, mới chạy ra theo đến cửa, quát nói:

- Xú a đầu, lần sau gặp ở kinh thành, xem Sở gia gia của người lột da người, lóc gân người.

Sở Dịch ngơ ngác đứng trong điện, nghe như không nghe, nhìn chuối hạt mưa rơi, đồng lửa nhảy múa, tâm tư từ từ trở nên minh bạch hơn.

Dần dần, hần nhớ ra mình là ai, nhớ hôm này cưỡi ngựa đến chân núi ra sao, bước vào nhà của thôn dân thế nào, sao lại bắn chết con lợn béo với con gà của họ, rồi bị tiểu a đầu đó nhìn thấy, giáo huấn nhục mạ một phen ra sao, rồi tình cờ gặp mưa to sấm lớn, đành phải đến miếu hoang này tránh mưa, mà giấc mơ rõ ràng đẹp để hần thấy, bây giờ lại biến thành mông lung mờ hồ, giống như những màu sắc hỗn độn, dần dần không biết rõ được nữa.

- Công tử, trời mưa nhỏ lại rồi, chúng ta mau đi thôi! Trời sắp tối rồi, nếu còn không về, sẽ bị lão gia trách phạt đấy.

Mấy tiểu đồng nọ dắt tuần mã đến bên ngoài điện hô hoán.

Sở Dịch hồi thần lại, ôi da một tiếng, dậm chân nói:

- Hồng rồi! Tối này còn phải cùng cha đến Khang vương phủ nữa! Không kịp rồi, đi mau, đi mau!

Nói rồi hấn đi bước lớn ra ngoài miếu điện, nhảy lên lưng ngựa, phóng nhanh ra phía ngoài.

Bọn tiểu đồng vội vã lên ngựa đuổi theo, nói:

- Đường núi bùn lầy trơn trượt, công tử cẩn thận!

“Cha!” Sở Dịch thúc ngựa dương roi, xuyên qua trường cây, xông qua dốc núi, phi như bay về hướng chân núi.

Mây đen dần tan, mưa cũng nhỏ lại, sắc trời dần trở nên sáng hơn. Nhưng bây giờ đã gần đến hoàng hôn, sắc chiều trầm dần, trên núi đầy mây xám mờ lung, nhìn không rõ ràng.

Sở Dịch phi như điện một lúc, đột nhiên thấy một vật trắng phóng nhanh qua phía trước, tuần mã hí lên dừng lại, ngẩng cổ tung vó, chửi ừ ừ làm hấn ngã từ trên lưng ngựa xuống.

- Súc sinh! Đường núi cũng đi không xong, nuôi người làm gì!

Sở Dịch kinh hồn chưa dứt, cho ngựa một roi, chính lúc định tiếp tục đi tiếp, hấn thấy một con bạch hồ cuộn tròn dưới cây cổ thụ, chân sau bị dính một mũi tỳ tiện bằng gỗ đào.

- Í? Đó không phải là tỳ tiện của nha đầu vừa xong sao?

Sở Dịch kỳ quái, hứ lên một tiếng, tức giận nói

- Xú nha đầu tự mình giết sinh linh bừa bãi, vừa rồi lại còn dám chửi ta bắn loạn vào lợn, gà mái nhà người ta, đúng là con bà nó không nể mặt mà!

Hấn nhảy xuống, đi đến trước mặt bạch hồ, cúi xuống nhìn.

Con bạch hồ đó dài khoảng một xích, lông mềm mại như tuyết, toàn thân không ngừng run rẩy, sợ hãi ngẩng đầu lên, thấp giọng rên, cực kỳ đáng thương.

Sở Dịch tim đập mạnh, đầu như bị ai giáng một cú, cảnh tượng này cực kỳ quen thuộc, không biết hấn đã thấy qua ở đâu rồi, nhưng nghĩ kỹ lại, lại không nhớ ra được gì.

-“Con hồ ly đẹp quá, cuối cùng là mình thấy qua ở đâu rồi nhỉ?”

Sở Dịch lẩm bẩm nói một mình, ôm lấy nó vào lòng, đưa tay vuốt nhẹ. Thân thể bạch hồ lạnh như băng, ngoan ngoãn nằm trong lòng hấn, run rẩy bầy.

Sở Dịch thấy tội nghiệp, cười nói:

-Ta gọi là Sở tiểu hồ, ngươi là tiểu bạch hồ, chúng ta giống nhau, gặp như đã quen.

Sở Dịch vạch áo lông cừu ra, đem nó áp chặt vào lồng ngực dùng hơi ấm của mình sưởi ấm nó.

Sau cùng hấn lấy mũi tỳ tiện, rút nhẹ ra, lấy Kim sang được cao do kinh thành Trương thái y tự tay điều chế ra, cẩn thận bôi lên vết thương của tiểu bạch hồ.

“Àn ơ”, Đôi mắt đen láy của bạch hồ chăm chú nhìn hấn, cái mũi đỏ hồng đột nhiên khẽ khụt khịt, mắt mờ mờ, tựa hồ như nước mắt long lanh, sắp rơi khỏi mắt.

Tim Sở Dịch vô cớ đập mạnh, đột nhiên nhớ tới trong bình còn có một tiên đơn được hoàn do Long hổ Trương thiên sư tặng, vội lấy ra vài viên, dùng đầu ngón tay bóp vỡ, nhét vào miệng bạch hồ.

Bạch hồ ôn nhu ồ ồ lên vài tiếng, như nũng nịu dụi vào lòng hấn, cúi thấp đầu, đầu lưỡi mềm mại liếm vào ngón tay Sở Dịch, khiến hấn tê tê buồn buồn, nhịn không được cười lớn.

Ăn liên tiếp ba viên đan hoàn, thân thể lạnh băng của bạch hồ dần dần ấm lên.

- Công tử, công tử.

Sau lưng có tiếng vó ngựa, thanh âm bọn tiểu đồng từ xa truyền lại.

- Tiểu hồ ly, đi thôi, đến nhà ca ca ngươi dưỡng thương.

Sở Dịch hôn nhẹ lên đầu mũi bạch hồ, ha ha cười lớn, ôm theo nó nhảy lên ngực, tiếp tục đi xuống núi.

Sắc đêm dần dần phủ xuống, sơn dã hoang lạnh đối đen, gió thê lương mưa lạnh lẽo. Trường An thành cách đó mười dặm hoa đăng bắt đầu lên, ca múa vang lừng, hí kịch cũng vừa bắt đầu...

602